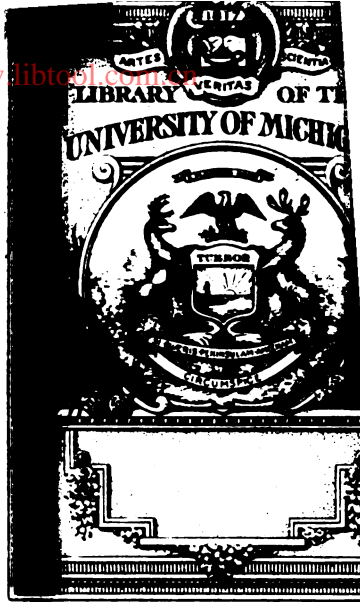


[www.libtool.com.cn](http://www.libtool.com.cn)

www.libtca.com



[www.libtool.com.cn](http://www.libtool.com.cn)

[www.libtool.com.cn](http://www.libtool.com.cn)

[www.libtool.com.cn](http://www.libtool.com.cn)

[www.libtool.com.cn](http://www.libtool.com.cn)

www.libtool.com.cn

Aeschylus.  
2 Vols. 1851

9086

# AESCHYLI TRAGOEDIAE.



RECENSUIT

GODOFREDVS HERMANNVS.

TOMVS SECVNDVS.

LIPSIAE  
APVD WEIDMANNOS.  
A. MDCCCLII.

92

[www.libtool.com.cn](http://www.libtool.com.cn)

1155

1802

v.2



# ADNOTATIONES.

---

[www.libtool.com.cn](http://www.libtool.com.cn)

•

## ADNOTATIONES AD SUPPLICES.

In Supplicibus usus sum scripturis codicum Medicei (M), Guelferbytani (G), Parisini (P), Escorialensis (E). Codex Mediceus, ut multis indiciis cognoscitur, descriptus est ex libro litteris quadratis scripto, quod non obliviscendum est recte eo uti volentibus. Ex Mediceo descriptus est Guelferbytanus, quem ipse contuli. Parisinus, a Wellauero littera L notatus, quem et Antonius Askewius et Godofrédus Faehsius contulerunt, fontem habuit illum antiquum librum, ex quo descriptus est Mediceus. De his libris sicuti de editionibus antiquis diligens est disputatio Guilielmi Marckscheffelii in Welckeri et Ritschelii Museo philologico vol. V. Escorialensis codicis collationem accepi a Friderico Dietzio, quem videntur quaedam fugisse. Est ille sine dubio ex Parisino descriptus. In editione Aldina Franciscus Asulanus quattuor tragoedias, quae vulgo postremae sunt, ex codice Guelferbytano descripsit, idque non modo perpetua conspiratio cum illo codice, sed vel maxime confirmat ingens numerus scripturarum, in quibus Asulanus codicis legendi imperitia ab exemplo suo aberravit, veluti quum  $\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$  participiorum eo compendio scriptum est, quod illi  $\mu\iota\omicron\varsigma$  esse videbatur. Adrianus Turnebus solam habuit Aldinam quam sequeretur. Eius ille alia vitia recte correxit, alia autem permulta incredibili temeritate atque inscitia suo iudicio mutavit. Franciscus Robortellus nisi ipsum codicem Mediceum, certe alium illi simillimum expressit. Quem ille in praefatione brevem indicem mutatae vel ab se vel a Michaele Sophiano scripturae adiecit, augeri potuit aliquot locis. Quaedam certe, sed raro, ipse de suo posuerit necesse est. In Victoriana editione vitia Aldinae plerumque ex Robortelli editione emendata sunt. Victorianam fere secutus est Guilielmus Canterus, qui primus antistrophica quantum poterat distinxit. Canteri textus repetitus est in editione Stanleiana, isque deinceps vulgatus textus habebatur. Eum magis magisque perturbarunt critici pro sua quisque vel scientia vel ingenio vel libidine. Quorum eos conatus, qui vel falsi vel vani vel inepti vel insani sunt, oblivioni relinquendos duxi. Pariter ubi de codicum scriptura constat

... αποστομιων M. in quo inter π ει ο in  
m, et Rob. ἀποστομίων G. πρὸ στομίων Turp  
caestetne ἀποπρὸ στομίων, quod Burgesius posuit.  
Iud Aeschylum exstat usitatum Euripidi ἀποπρό, et i  
detur quod Prom. 848. πρόσχωμα vocat, ubi Can  
λείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι.

Libri λεπτομαθῶν, nisi quod P. λεπτοματῶ  
ictorius λεπτοβαθῶν intulit. Emendavit Pauwius.

4. δῖαν δὲ λειποῦσαι codices. δῖαν δὲ λιποῦσαι  
κλείπουσαι Scidlerus ad Eur. Troad. 176.

5. σιρίαν P.

6. δημηλασία libri. Correxat Auratus. Δημηλα  
xplicavit Lobeckius ad Aiacem p. 351. ut pro καταγρα  
salim simplicius intelligi quibus nullum ob caedem exsiliu

8. αὐτογένητον M. G. P. Rob. αὐτογέννητον E.  
Turnebo illatum. φυλαξάνορον M. G. E. Rob. In M  
ianu secunda in rasura. φυλαξάνορος P. teste Faehsi  
an margo M. G. γρ. φυξάνορος P. teste Faehsio. a  
ορία Bambergerus in Diar. antiq. a. 1839. p. 878.

13. ἀχάϊων M. sed ε supra adscripto.

ἐπέκρουγε E.

14. φεύγειν ἀνέδην διακνι αλέον, crasa post  
τώγειν ἀνέδην διὰ κνιβαλέον G. P. φεύγειν ἀνέ  
atio litteris δι relictis, E. φεύγειν ἀνέδην δὲ διὰ κ  
cio Rob. nam κνιβαλέων codicem habere dicit. Em  
ndex Hesychii ἀνέδην. Αἰσχύλος· φεύγειν ἀνέδην  
ἐκκεχυμένως κατὰ στέρησιν τοῦ ἔσ, ὃ ἐστὶν ἰδρῶ

17. Ἐξεπαφῆς M. G. Hesychius ex hoc loco ἔξεπαφῆς, ἐκ ψη-  
λαφῆσιως.

ἐπι νόλας, eraso ut videtur π, M. ἐπινοίας G. E. Rob.

19. τίνα οὖν, eraso post τίνα littera, quae non fuit γ, M. τίνα  
οὖν reliqui. τίνα γοῦν Turn. intulit. Posui quod et sententia et linguae  
ratio iuebant, τίνα δ' ἄν.

21. ἐγχειριδίσις ita ut γ in rasura sit M.

22. Libri ἱεροστέπτοισι. Correxerunt Auratus et Scaliger.

23. ὦν πόλις ὦν γῆ M. G. E. γῆς omisso καί ex male lecta-co-  
dicis G. scriptura Ald. Turn. ὦ πόλις ὦ γῆ codex Robortelli. Scri-  
psisse videntur ὦν πόλις, ὦν γῆ, qui v. 27. δέξαιθ' ἰκέτην exaratum  
invenerant.

24. Libri βαρῆτιμοι. Scripsi βαθύτιμοι. Heroibus hic locus  
erat sub terra conditis, non ultoribus scelerum diis inferis.

27. δέξαιθ' M. G. E. Rob. δέξαι θ' P. Emendavit Heathius.

29. 30. ἀρσενοπλήθῃ δεσμὸν libri. Correxerit Turnebus.

31. ἐνωσώδει G. Hesychius ἀσώδης, ἀμμώδης.

33. ἐνθάδε M. G. E. ἐνθα δέ Rob. Turn.

λαλαπι litteris αι in rasura M.

35. ὄμβροφόροις τ' libri. Inter οι et σι aliquid erasum in M.

38. Libri σφετεριζόμενον, quod durum et molestum est ad ἐσμόν  
v. 30. relatum. Scripsi σφετεριζόμενοι. Sophocles El. 1131. ὡς ὄφε-  
λον πάροιδεν ἐκλιπεῖν βίον, πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χεροῖν  
κλέψασα ταῖνδε κάνασώσασθαι φόνου.

Libri πατραδελφίαν. Emendavit Pauwius.

39. Libri ἀεκόντων.

40. Libri ἐπικεκλόμενα. Emendavit Turnebus. In P. νῦν δ'  
ἐπικεκλόμενα deesse dicit Faehsius.

41. ὑπερπόντιον etiam M.

42. Delevi τ' post ἴνιν, quod in principio sequentis versus positum  
libri habent, ortum fortasse ex τῆς. Rationi repugnat copula. Viden-  
tur Attici ἴνιν ultima longa dixisse, fortasse etiam in nominativo, ut κό-  
νις κόνιν, ὄφις ὄφιν. Si ita est, ἴνις et ἴνιν scribendum erit. Certe nul-  
lum correptionis exemplum novi, nisi Alexandrini Lycophronis v. 570.  
ὦν οἰδ' ὁ Ροιοῦς ἴνις εὐνάζων μένος. Vocabulum τιμάρα non prae-  
terit Lobeckius Paralip. p. 216.

43. ἀνθονόμους (ultima syllabae supra adscriptum ος in M.)  
ταῖς M. E. ἀνθονόμους ταῖς G. ἀνθονόμους τὰς Rob. Emendavit  
Porsonus.

• Ἐξ ἐπινοίας M. G.

44. Male haec explicat scholiastes. Secundum nomen a contactu  
impositum, inquit chorus, exhibat iustum tempus, ut consentaneum erat:  
h. e. a contactu, quo gravida facta est Io, exactis iustis mensibus pepe-  
rit puerum, cui ab illo contactu nomen Epaphi inditum est.

ipsi. Id est quod scholiastes significavit: ὃν ἐπικαλι  
 ργει δεξιῶ πιστὰ τεκμήρια, ὡς οὐ ξένος ὢν ἐλεύσε  
 ιστόνων γῆν.

51. 52. Libri τὰ τ' ἀνόμοια οἷδ' ἄελπτά περ, nisi  
 ς' habet Rob. qui suo iudicio ἄελπθ' ἄπερ scripsit. Illud  
 ιδ' aperte continetur γαιονόμοισι δ'.

55. ἔγγεος E. et αἰῶν, cuius et spiritus et accentus  
 m αἰων M. Inde αἰων Ald.

56. Libri ἀκούων et τηρέας. Heathius ἀκούειν. T  
 ndum esse monui Opusc. III. p. 216. Recte autem scho  
 las μῆτιδος pro ipso Tereo dictum accepit. Contortum e  
 ς, quod quidam voluerunt, Philomelam dici μῆτιδος οἰκτρι

58. κικηλάτου τ' ἀηδόνης (ἀηδόνης M.) M. G. E. P.  
 λάτου τ' ἀηδόνης Turn. Hoc quum lusciniam a Philomela  
 ςd ineptum est, κικηλάτοι' autem scribi nequeat, ut in O  
 β. monui, κικηλάτας ἀηδόνης scripsi. Sic v. 131. ἀδμήτι  
 ςtissime atque accuratissime de hoc genere disputavit L  
 lipomenis diss. VII. cuius §. 2. p. 458, in hac forma v  
 d in codicibus est ἀηδόνης vel ἀηδοῆς ortum videtur ex  
 ἄτου adscripto.

59. ἀτοποχώρων (sed prius ο in rasura) ποταμῶν τ  
 ῆ τοποχώρων ποταμῶν τ' ἐργομένα G. E. et Ald. nisi  
 lecto compendio ἐργομία habet. ἢ τὰπὸ χώρων, ποτα  
 να Rob. ἢ τόπων, χώρων, ποταμῶν τ' ἐργομένα T  
 Victorio ἢτ' ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' ἐργομένα. A  
 et num aquatilis avis est luscinia?

scribendum esse *πενθεῖ νεοικτον οἶτον ἠθέων*. Opponuntur inter se luctus quod expulsa e consueta sede est et lamenta ob necem filii. Ceterum v. ad v. 327.

61. *Ξυντίθησι* nove dictum videtur, ut sit *addit*, quod dici poterat *ἐντίθησι*, ut in Agam. 1220. *κάμου μισθὸν ἐνθήσειν κότῳ ἐπέχεται. αὐτοφρόνως*, ut videtur, a prima manu M.

62. *ἔο ἐν* M. ex correctione et ceteri. Emendavit Porsonus.

64. *τὼς* ex *τῶς* factum in M. *τῶ* G.

*φιλοδύροτος* libri. Correxit Porsonus post Heathium.

*Ἰανοίοισι* primis tribus litteris in rasura M. *Ἰανοίοισι* Ald. quod Turn. in *αινοῖσι* mutavit.

65. *ἀπελάν* E.

Libri *νελοθερῆ*. Quod si quis defendere volet, comparare poterit *Ἀλιθέροης* Od. II. 157. et apud Pausaniam VII. 4, 1. Sed verum videtur quod Emperius invenit *εἰλοθερῆ*.

67. Libri *γέδνα*.

68. Libri *δαιμαίνουσα φίλους*, contra metrum et impedita sententia.

69. Stephanus Byzantius *Ἀερία, ἡ Αἴγυπτος, παρὰ τὸν ἄερα. καὶ γὰρ ἠερέεσαν αὐτὴν φασιν. οἱ ἄνθρωποι Ἀερίοι, καὶ Ἀερίτης, ἐκ τῆς ἄερος γενικῆς*.

71. Libri *θεοὶ οἱ γενέται*. Correxit Porsonus.

72. *ἦ* (spiritu, ut videtur, a secunda manu) καὶ M. *ἦ* (eo quo scholia atramento) καὶ G. in quo *ἦ* in margine adscriptum. *ἦ βαι* P. καὶ omisso *ἦ* E. *ἦ* καὶ Rob.

73. *ἐτόμως* M. Ald. Turn. Rob. *ἐτόμως* G. *ἐτύμως* Arnaldus. *στιγόντες* M. E. Rob. Ald. *στιγόνες* G. Inde a Turnebo *στιγοῦντες*. Scripsi *στέγοντες* et addidi *εὖ*, quod Heathius addi volebat.

74. Librorum scriptura *ἔνδικοι γάμοις* quoniam non apta est, Bambergerus coniecit *ἔκδοκοι*. At ea vox non videtur tragicis ultores significasse. Reposui quod scholiasles legit *ἔνδοκοι νόμοις*. Iustos erga leges deos esse vult. Leges autem intelligi eas, quibus tuti sunt qui ad deorum aras confugerunt, docent quae statim sequuntur.

75. *κάκ πτολέμου* M. *κάκ πολέμου* Rob. *κακοπτολέμου* E. G.

76. *ἄρης φυγᾶσιν* M. sed ut prius fuerit *φυγᾶσιν*, et E. P. Rob. *ἄρης φυγᾶσιν* G. Ionicum ut *ἄρης* mox est v. 78. *ἰθείη*.

78. Libri *εἰ θείη*, nisi quod ex P. Faehsius affert *εἰθ' εἶη*. Posui *ἰθείη*, recta voluntate Iovis. Hesychius *εἰθεῖα, δικαιοσύνη*.

80. *πάνταιτοι* M. *πάντα-τοι* G. *πάντη τοι* Rob.

*κάν* M. G.

*μέλαινοι ξυντόχαι* M. G. *μέλαινοι ξὺν τόχα* E. *μέλαινα ξυντόχα* Rob. *μέλαινοι ξὺν τόχαι* Ald. *μέλαινοι ξυντοχίαι* Turn. *μέλαινα ξὺν τόχα* Porsonus. Scripsi sententiae et metri indicio *μέλαινα τε τόχα*. Interpretis est *ξὺν*, sive is hanc praepositionem, sive *ξυντο-*

(... εὐαμ μ.) φρονηματα πως (φρο  
 μάτωσ, sed το in π mutato G.) αὐτόθεν ἐξέπ  
 ἐφ' ἀγνῶν. Auratus οὔτις, credo ut ἐξοπλίζει a  
 cuius significationis exemplum ex Appiano affertur  
 mitti potest, quod hoc verbum v. 655. 672. us  
 tione dictum est. Sententia bona Wellauerus com  
 ἐξοπλίζει. πᾶν ἄπορον δαιμονίων, quod recepit  
 νιον scriberet. At id Aeschylus dixisset βίαν οὔ  
 dissestque δέ ad πᾶν. Sententiam perspexisse vid  
 etiam si ἐξοπλίζει eo quo volebat significatu dict  
 indicativus praesentis, sed aut futurum aut optativi  
 bebat. Quare adscito οὔτις, quoniam οὔτινα cu  
 modo coniungi potuit, scripsi βίαν δ' οὔτις ἐξαλύ  
 μονίων. Dictum est δαιμονίων ut apud Euripidem  
 δαιμονίων. Quod sequitur in libris ἤμερον ἄνω et  
 ret metro, languidum esset ἤμερον, quum sequatur  
 Itaque μνημιον posui. Ἐμπαξ dixit, referendum a  
 Postremo ἀφ' ἀγνῶν scribendum esse vidit hescic  
 memoratus et Wordsworthius, Homericam comparan  
 I. p. 211.

93. Libri ἐς ὕβριν.

94. Libri οἶα.

95. δὲ ἄμδν M. G. E. Rob. δμδν ex P. adnc  
 τὸ θάλλος M. G. Rob. τὸ θάλλος E. P. et ex  
 rexit Bothius.

96. δυσπαραβούλοισιν φρεσίν M. G. P. Rob

97. μερόλιν M. G. Rob. μαιρόλιν E. S. Rob.



102. *ἐμπρέπη* M. G. *ἐμπρέποι* Rob. *ἐμπρεπῆ* Turn. Post hoc vocabulum iterant libri *Θρευομένη* (*Θρευομένη* G.) *μέλη*. Delevit Porsonus.

103. *τιμῶ* M. G. P. E. *τιμῶν* Rob. Scripturam *ζώσατο οἷς με τιμῆ* commemorat scholiastes. *τιμῆ* vulgatum inde a Victorio. Lugubribus, inquit, lamentis me viva orno. Homericum illud in mente habuit Aeschylus *αἰ' μὲν ἔτι ζῶν γόν* "Ἐκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, Π. VI. 500. Monuit etiam Wordsworthius, addens Agam. 1281. *ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν, σὸ Θρηῖνον θῆλω ἔμδν τὸν αὐτῆς*.

104. *ἰλέωμαι* M. G. Rob. *ἰλέομαι* Turn.

105. *καρβάνα δ' αὐδὰν εὐακοννεῖς* M. in quo in *καρβάνα* ante *ν* rasura est, et G. E. *καρβάνα δ' αὐδὰ, ἀακοεῖς* Rob. V. ad v. 113. In canendo versu Glyconeo, *βοῦνιν, πολλαὶ δ' ἐμπίτνω*, interpellat se chorus recitatione versus *ἀπαεστικῆς, καρβᾶν' αὐδὰν, ᾧ γᾶ, κοννεῖς* (ita enim haec emendavi), ut Ion Euripidis chorum in prius carmine. Contra in Ranis Aristophanis recitationi trimetri v. 665. Bacchus haec canens inserit, *ὃς Αἰγαίου πρῶνας ἢ γλανκᾶς μέδεις*. De accentu in *καρβᾶν* variantē dixit Lobeckius in Paralip. p. 137. 190. Ultimam acui praecipiant grammatici, ut Arcadius p. 8, 10.

*ἐμπίτνω* M. *ἐπιτνω*, sic et sine accentu, G. *ἐπιτνω* Rob.

106. *ἀνοισιν ἢ* M. *ἀνοισιν ἢ* G.

107. *σιδονίαι* (erasa inter *σι* et *δο* littera) *καλύπτραι* M. *σιδωνία καλύστρα* G.

109. *ἐπιδρόμῳ πῶθι θάνατος ὅπη* M. *ἐπιδρομῷ* (ita G. *ἐπιδρόμῳ* E.) *πῶθι θάνατος ὅπη* G. E. *ἐπιδρομῷ ὅθι θάνατος ἀπῆ* Rob. Scripsi ut corrigendum monui in Opusc. IV. p. 119.

110. *δυσέχρητοι* E.

111. *πῆ* E.

*κῆμα πατάξει* Rob.

112. *ἰλέωμαι* M. G. Rob. *ἰλέομαι* Turn.

113. *καρβᾶν ἀδανδαν εὐγακόννης* M. *καρβᾶν ἀδανδαν ἐνγαγρόνης* G. ultimi *γ* altero brachio per *ο* ducto, ut fuerit *γοῖς*, unde *ἐνγαγρόνοις* Ald. Ceteri ut v. 105.

*ἐπιτνω* M. habere videtur: ita Rob. *ἐπιτνω* G.

114. *ἀνοισιν* M. G. E.

115. *σιδονίαι*, erasa inter *σι* et *δο* littera, M. ut v. 107.

118. *ἀχματὸν μ' ἐπεμπε* (in M. prius fuerat *με πέμπε*) *συμπνοιαῖς* M. Rob. *ἀχματὸν μ' ἐπεμπε ἂν προιαῖς* G. *ἐπεμπε ἀμπνοῖς* E.

119—21. Libri *τελευτᾶς δ' ἐν χρόνῳ πατῆρ ὁ παντόπτας*. Inserui ἂν et delevi articulum post *πατῆρ*. Indicio versus antistrophici addidi *παντάρχας*. Sophocles Oed. Col. 1085. *ἰὼ Ζεῦ, θεῶν πάνταρχε, παντόπτα*.

122. *πρευμενεῖς κτίσειεν* M. G. P. E. Rob. *πρευμενῆς κτίσειε* Turn.

124. *ἔε* M. G. Rob.

invenit παντι δε σθένει et scripsi, ut sententia  
μοῖς ἐμοῖσιν ἀσφαλῶσα.

134. ἐξ M. G. Rob. om. cn

135. Libri ἀδάμαντον. Correxerit Bothius.

136. εἰ δὴ μὴ M. G. Rob. εἰ δὲ μὴ Turnebus.

Hesychius μελανθές, μέλαν.

137. ἡδιόκτυπον M. G. Rob. ἡ διόκτυπον Vict  
vit Wellauerus.

138. Citant Etymol. Gud. p. 227, 37. et gramm.  
Anecd. Oxon. II. p. 443, 12. τόνταιον M. τόνταιον G.  
ταίον P. τὸν ταιὸν in suo codice esse dicit Robortel.  
τὸν ταγόν. Inde a Turnebo vulgatum τοῦγγαιον. Recte  
γαίον. De ceteris dixi in commentatione de quibusdam tr  
v. Relations de actis societatis litterariae Lipsiensis a. 18  
[V. ad Θαλαμοποιούς, vol. I. p. 331.]

144. 145. ἀζηνιοσυω (ἀζηνι οὐσίω G. E. ἀζηνιο  
ουσυω cod. Robortelli) μῆνις μάστειρ' ἐκ θεῶν M. G.  
Ἰοῦς ἰὼ μῆνις μάστειρ' ἐκ θεῶν Rob. ex coniectura.  
nec recte collocata est, nec digna quae cum nomine Iu  
Scholia codicum M. et G. ὦ Ζεῦ, ἡ παρὰ τῶν θεῶν μι  
ῶδῆς ἐστὶ καὶ μαστιγωτική. Patet ὠδῆς, quod in sc  
& Monacensibus omissum est, ἰώδης esse. Quare in  
iosui. Virus pro odio dicit ut in Agam. 801. δύσφρων  
προσήμενος ἄχθος διπλοῖζει τῷ πεπαμένῳ νόσον. M  
Furiarum vocat in Eumen. 470. 722. Quod μάστι  
μαστιγωτική est, non mirarer, si Aeschylus in hac tragi  
huca verantiqua et obsoleta verba haberet.

Φθίρ producta vocali admittitur, certe non carent analogia *μαστίρ* et *μάστιρα*. *Μαστίκτειρα* quidem ne scribatur in Aeschyli versu prohibet systema anapaesticum. Non male coniecerunt quidam *μνάστειρα*, ut *μνάμων μῆρις* est in Agam. 143. Servanda tamen visa est *μάστειρα*, quum commode explicari possit: v. ad v. 146.

*κοννωδάταν* M. G. E. Rob. *κοννώ δ' ἄταν* Turn.

146. *γαμετουρανόνεικον* M. G. E. Rob. *γαμετῶς οὐρανοείκον* Turn. *γαμετῶς οὐρανόνεικον* vulgo inde a Victorio. Et sententia et metrum scribi iubebant aut *γαμετῶς Διὸς οὐρανόνεικον* aut *γαμετῶς σᾶς*. Hoc praetuli ut facilius. Sententia haec est, *o Iuppiter, odio Ius divinitus ira investigatrix est* (h. e. persequitur nos): *cognosco malum a coniuge tua victis caelestibus profectum*.

150. *ἐνεύζεται* M. G. E. *ἀνεύζεται* P. Rob. Emendavit Porsonus.

151. *τὸν τὰς βοᾶς* codex Robortelli.

159—161. Omissos in libris versus repetendos esse vidit Canterus.

162. Danaï nomen adscripsit Scaliger. M. G. E. Rob. *πρ. h. e.*

*προσβύτης*.

Libri ἴκετε. Correxerunt Porsonus.

164. *χέρσον* G.

*προμήθειαν* supra scripto *ι* M. *προμήθειαν* hoc accentu G. *προμήθειαν* Rob.

Libri λαβεῖν. Correxerunt Wordsworthius et Geeliius *Bibl. crit.* V. p. 78.

165. *τ' ἀμ' ἐπιδελτουμένας* codex Robortelli.

169. *λεύσω* supra scripto altero *σ* M. *λεύσω* Rob.

*ὀχήμασιν* cum *ν* M. G. Rob.

172. *τεθειμένος* M. G. Rob. *τεθυμένος* Turn. *τεθυμένος* cum Abreschio Porsonus. *τεθηγμένος* Pearsonus.

174. Libri εἶνεκ'. Emendavit Heathius.

175. *πάγον* M. G. E. *πάγου* Rob.

Libri τῶνδ'. Emendavit Turnebus.

176. *κρείσσον* M. a prima manu et E. *κρεῖσσον* G. Rob.

178. Libri ἴκετηρίας. Emendavit Victorius.

179. *σεμινῶς* supra scripta ὁς G.

Libri *συνωνύμων*. Auratus et Scaliger *εὐωνύμων*, ut scholiastes legit.

180. *γοειδθα* (sic M. *γοείδθα* E. et ante, correctionem G. *γοείδθα* G. correctus) *καὶ τὰ χρεῖα ἔπη* M. G. E. *γοείδθα καὶ τὰ χρεῖ' ἔπη* Rob. *γόεδθα καὶ τὰ χρεῖ' ἔπη* Turn. *ζαχρεῖ' ἔπη* Bambergerus.

183. *φθογγή* libri. Correxerunt Porsonus praef. ad Hec. p. XXXVI.

184. *μετώπω σωφρονῶν* M. *μετόπω σωφρονῶν* G. *μετάπω σωφρονῶν* E. *μετωπωσωφρονῶν* P. teste Faehsio. *μετώπων σωφρονῶν* Rob. Correxerunt Porsonus.

185. *πρόσωπον* M. *προσώπων* G. E. P. Rob.

~~...~~ η φυγὰς M. G. E. cod. Robortelli  
p̄hianus. Robortellus post χρεῖος interpunxit.

189. Libanius in epistola 79. σὺ μὲν παρεκ  
ρησίαν, ὡς πᾶν οἰσὼν ὅ τι ἂν ἐξ ἐμοῦ λέγεται·  
τρέπει, λέγων μὴ δεῖν τοὺς ἤττους θρασυστομεῖν

190. φρονούντως M. a manu secunda, a prima  
πρὸς φρονούσας coniectura Turnebi.

191. φυλάξομεν coniectura Turnebi.

193. Versuum ordo in libris hic, 195. 194. 11  
rum notae ab hoc ad v. 282. in M. G. nullae, in edit  
quae debebant. Versuum ordinem cur sic ut feci mut  
bii ratio ostendit. Scite observavit scholiastes ad v. 11  
Danaum. Consederat ille autem, ut par erat, ad sta  
credibile est in medio positam fuisse.

195. Libri μὴ πῶν. Correxerit Dindorfius.

μηχανῆς δ' ἔστω κρῦτος est κρατεῖτω τὸ ἔργον

196. ἰὼ Ζεὺς M. a prima manu, a secunda ἰὼ Z  
μὴ ἀπολωλότας plene M. G. E. Rob.

198. Excidit versus chori signum Solis dei cons  
fortasse imagine galli gallinacei. Ἥλιον δέ, ait Pausa  
ρόν φασιν εἶναι τὸν ὄρνιθα καὶ ἀγγέλλειν ἀντίνα  
ἥλιον. Cultum autem ab Argivis esse Solem testatur a  
II. 18, 13. commemorata ara ei ad Inachum dicata, q  
eunti ad sinistram conspiciebatur.

199. κικλίσκεται M. a m. prima, a secunda κικ  
codex Robortelli. Emendavit Robortellus.

201. Affert Plutarchus de def. ~~...~~

210. Libri δεσμός. Emendatio esse videtur Aurati.
211. Ἰζεσθαι κρέκω M. G. κρέκω etiam E. Ἰζεσθαι κεκρέκω P. Ἰζεσθαι κέρκω margo M. Ἰζεσθε κέρκων Rob.
212. Libri inepte ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μαινότων γένος. Sic mutata sententia, ut feci, apparet quo modo adiungi potuerit proximus versus.
213. Affert Plutarchus in Romulo cap. 9. et in Quaest. Rom. p. 286. C. πῶς ἀνανεοί M. G. E. πῶς ἀνανεοί Rob. Correxerit Turnebus.
214. γάμων M. G. γαμῶν Rob. Burgesius πατρὸς pro πάρα, sine idonea caussa.
215. Libri οὐδέ μῆν. Correxerit Turnebus.
216. Libri μάταιον. Correxerit Schuetzius.
217. ταπλα ἐν μα (inter μ et α aliquid erasum) κως λόγος M. ταπλα ἐνμάβως λόγος G. E. τα πλα ἐνμαβῶς λόγος Rob. τάπλα-κῆμαθ', ὡς λόγος Victorius. τὰμπλακῆμαθ', ὡς λόγος Canterus.
218. Aliquot versus post hunc excidisse, quibus adventum regis indicabat Danaus, ostendi in Annalibus Vindobonensibus vol. C. p. 179.
219. σκοπιῖσθε Rob. Libri τόπον. Correxerit Stanleius.
221. Libri ἀνέλληνα στόλον. Correxerit Bothius. Et potest videri ἀνελληνόστολον legis scholiastes, cuius haec adnotatio est, τὸν οὐχ Ἑλληνα κατὰ στολήν.
222. Libri πυκνώμασι, quod perinepte interpretatus est Spanhemius ad Aristoph. Nub. 53. Recepi πυκάσμασιν, quod vir doctus apud Burgesium coniecit. Ἀμπυκας si dicere voluisset poeta, κάμπυ-κάσμασιν potius dixisset quam quod Bergkio in Diurnis Darmstad. a. 1835. p. 315. in mentem venit, κάμπυκώμασιν:
223. προσφωνοῦμενον γὰρ M. G. προσφωνοῦμεν, οὐ γὰρ Rob.
224. ἀπελλάδος M. a m. prima.
225. Nescio an οὔτε Aeschylus scripserit.
227. ἔτατ' codex Rob. ἔτατ' Rob. ἀκρέστως M. G. P. E. ἀρέστως codex Rob. ἀτρέστως Sophianus et Turnebus.
229. ἡμῖν Rob.
230. Libri συνοίσειται. Scripsi συνήσειται.
231. καὶ τᾶλλα πόλλ' M. G. E. Rob. καὶ τᾶλλα πολὺ G. Scribendum esse καὶ τᾶλλα ποῦ μ' in Elem. doct. metr. p. 113. dixi. Hoc sententia postulat. Frustra oblocutus est Marckscheffelius p. 187.
233. ἀμφὶ κόσμον ut Xenophon Mem. Socr. I. 1, 20. τὸν περὶ τοὺς θεοὺς οὐδὲν ἀσεβὲς οὔτ' εἰπόντα οὔτε πράξαντα.
234. προσεπότερον M. a m. prima, προσεπέπότερον a secunda. πρὸς σέ πότερον G. Rob. Correctus est accentus in Victoriana.

235. *καρτε* εὐθαρσεῖς M. G. E. λέγ' εὐθαρ-  
σαρσῆς Turnebus.

237. εἰμ' M. Rob. οἴμ' G.

238. Libri πελασγοῦ. Correxerit Canterus.

241. αἰδῶνης διάλογος M. Rob. αἰδῶνης δι' ἃ  
διάλογος E. Ad αἰδῶνης in G. supra adscriptum αἰῶ  
M. ἀντὶ τοῦ G.) καὶ πάσης αἰῶς. Tum ζήτει in mar-  
αἶαν ἤς δι' Ἄλγος vulgatum inde a Turnebo. Frust-  
vius Algius, quum sequente versu temere approbat  
Turnebo τε pro τοῦ. Scribendum erat ἤς δι' ἀγνὸς  
ut dicitur in Persis v. 491. πῆγγνσιν δὲ πᾶν ῥέεθρον.

242. τοῦ G. E. P. Rob. Scripsi τό. Ita ante  
ieceram. Confirmavit M. qui τὸ a pr. manu habet: id  
τοῦ mutavit, sed antiquam scripturam ita in margine  
πᾶσαν αἶαν explicationis caussa poeta addidit τὸ πρὸ

243. Euripides apud Dionys. Hal. de comp.  
Schaef. (Matth. fr. inc. trag. XCVIII.) ὦ γαῖα πατρί-  
ζεται.

περραίνων G.

τῆνδε M. τήνδε G. E. Rob. Correxerit Stanleius.

246. των δετ' ἄπειτα δὲ M. τῶνδέτ' ἐπει τ  
ἄπειτα δὲ Rob. Correxerit Canterus. Potuit scribere  
cit Butlerus, τῶνδε γαπέδων κρατῶ. Sed recte se  
neque est quod quis de numero dubitet. Nam pro un-  
τάδε, ut, cui oppositum est, ἐπέκεινα. Significat au-

251. βροτοφόρων M. a m. prima, ut videtur.

252. τὰ δὲ M. G. E. Rob. τὰ δὴ Turnebus.

μιάσμασιν cum v M. G. Rob.

253. χρανθεῖο M. G. χρανθεῖο Rob.

μηγεῖται ἄκη M. G. E. Rob. μήνη και δάκη Turn. Scripsi μηνι-  
ται ἄκη, quod *solamina irae* significare puto.

254. δράκονθ' prius δράκωνθ' in M. fuisse videtur, ὄμλον vo-  
cabuli ultima syllaba in rasura est.

256. μέμπτως ἄπειο M. E. μέμπτως ἔπειο G. ante correctio-  
nem, μέμπτως ἄπις correctus. μεμπτώσ ex P. affertur. ἀμέμπτως  
ἄπις Rob.

257. ποτυαντινείσθον M. G. P. ποτυαντινείσθον E. ποτυατι-  
νείσθον Rob. πότι ἀντιμισθον Turnebus. Si ποτέ recte se habet, sen-  
tentia haec sit necesse est, assecutum esse Apim ut memoria aliquando  
ei pro mercede esset.

258. ἔχον δ' ἄν M. G. E. in margine habentes γρ. ἔχουσαν. Et  
ἔχουσαν Ald. Turn. ἔχεις δ' ἄν Rob. ἔχουσ' ἄν vulgatum inde a Vi-  
ctorio. Librorum scripturam ἔχον δ' ἄν ἤδη antiquus librarius non re-  
cte in ἔχουσ' ἄν ἤδη mutavit. Arguit ea potius ἔχοντες ἤδη scriptum  
fuisse, quo rex chorum una cum patre eius Danao complectitur.

259. γένοιτ' ἄν M. G. E. P. codex Robortelli. γένος τ' ἄν Rob.

λέγοι πρόσωσ (προσωσ M.) M. G. E. P. λέγοις πρόσω Rob.

260. γε μὲν M. a m. prima, a secunda γέ μιν ut G. E. P. γε μὲν  
cod. Robortelli et Robortellus.

δηρίσιν M. G. E. δήρισιν codex Robortelli. δὴ ῥῆσιν Sophianus,  
et affertur ex P.

Brevitatis amantes Argivi. Sophocles Acrisio apud Stobaeum  
LXXIV. 28.

ἄλλως τε και κόρη τε ἀργεία γένος,  
αἷς κόσμος ἢ σιγή τε και τὰ πάθ' ἔπη.

Idem Vlixē furente apud scholiastam Pindari ad Isthm. VI (V.). 87.

πάντ' οἰσθαι, πάντ' ἔλεξα τάντεταλμένα·  
μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς.

263. προσφήσω Rob. Proprie Eudocia de Cerbero p. 255. και  
οὐράν προσπλάττουσιν αὐτῷ δράκοντος, ἐπὶ δὲ νώτων προσφύουσιν  
ὄφειων κεφαλὰς. Metaphorice Aristophanes Nub. 371. τοῦτό γέ τοι δὴ  
τῶ νῦν λόγῳ εὐ προσέφυσας, ubi schol. ἤρμοσας. Haec omnia, inquit,  
ita sermōni ἀρῶ, ut vera esse appareat.

264. ἄπειστα M. G. Rob. ἄπιστα iam Ald.

265. ὄπω, ut videtur, M. a m. prima.

267. γυναιξὶ δ' ἐστὶ M. G. E. Rob. Correxīt Turnebus.

268. θρέψειεν M. G. E. Rob. Correxīt Turnebus.

269. κύρις M. a m. prima.

Herodotus VII. 90. τουτέων δὲ τοσάδε ἔθνεά ἐστι, οἳ μὲν ἀπό

... εἶναι. Quum libri veteres in pra  
habeant, scripsi σῆμαι, quod etiam Burgesius cō  
intercidisse putandum esset.

ἀστραβιζούσας M. P. sed in M. inter σα et σ  
βιζούσας G. E. Rob. Ἴπποβάμοσιν καμηήλοις q  
aliud vult quam camelis equorum instar utentes.

274. καὶ τὰς M. habere dicitur et habent  
G. Non potuit has totam gentem Amazonum dicere  
τὰν in G. conservatum καὶ τὰν scribendum ostendit  
etiam M. habeat. Revocat se et quasi interpel  
inquiens, *Amazones vos esse crederem, si arcu arma*  
*κρεοβρότους δ'* M. G. Rob. *κρεωβρότους δ'*  
lam, quam Porsonus in τε mutaverat. *Κρεοβόρους* v  
lerum et Lobeckius Parahip. p. 260. merito repudian  
τους. De re Diod. Sic. III. 53. et Eustathius p. 402  
docia p. 38. *Σαυρομάτας* dictas esse tradentes, quo  
nibus, aliaque carne vescerentur, spernentes *μᾶζαν*.

275. εἶκασα Rob.

276. Libri διδαχθεῖς. Recte Abreschius δ' a

279. τῇ ἰδεῖν ἀργεῖαι M. τῇ ἰδεῖν ἀργεῖαι  
bortelli. In P. deesse aliquid et legi ἰδεῖν dicitur. τ  
phianus.

De hoc Ius sacerdotio egit Stanleius, comparat  
II. 1, 3. ταύτην ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν 2  
Hesychii, emendata a Scaligero ad Eusebium p. 24. Ἰε  
λεῖτο ἡ πρώτη ἱερεῖα τῆς Ἥρας.

280. Libri ἦν ὡς μάλιστα. ~~Ab~~



osui. Amplexus dicit: nam *ἐμπαλάσσεισθαι* est *implicari*, ut apud Herodotum VII. 85. et Thucydidem VII. 84. aliosque. *Ἀκρυπτα* est apud Arripidem Androm. 836.

284. *βούτην*, erasa ante τ littera, M. *βούτην* G. E. Rob. *βοῦν ἦν* Canterus.

285. *οὐκοῦν* M. G. *οὐκ οὖν* Rob.

286. *πρέποντας* M. G. E. *τρέποντα* Rob. *πρέποντα* Turnebus. *βουθούρω* Rob.

287. *τί δὴ προσταῦτα* (*πρὸς ταῦτα* G. E. codex Robortelli) *λόοις χυραδίοις* (*χυράδιος* E. *ὄχυρὰ διός*, littera ὀ puncto notata, G. *υραδίους* codex Rob.) M. G. E. codex Robortelli. *τί δὴ πρὸς ταῦτ' λοχὸς ἦρα διός* Rob. *τί δῆθα* (sic) *πρὸς ταῦτ' ἄλοχὸς ὄχυρὰ Διός* urn. *τί δῆτα* Victorius. *ἰσχυρὰ* Pauwius.

288. *τοπάνθ'* M. a m. prima.

290. *Libri κατέκτανε*.

291. *τί οὖν ἔτενξε δ' ἄλλο* M. G. E. Rob. *τί οὖν ἔτενξεν ἄλλο* urnebus. Reposito in sedem suam δέ scribendum erat *τί δ'*; *οὐκ ἔτενξεν ἄλλο δυσπότημω βοῖ*;

293. *οἱ νεῖλου πέδας* M. G. E. Addunt *ὀῖμαι παῖδες* M. γρ. *παῖδες* G. E. *οἱ νεῖλου παῖδες* P. Rob. *οἱ Νεῖλου πέλας* Turnebus. Aburdum est dici quo nomine Aegyptii asilum vocent, praetereaue falsum vocari potuisse *οἰστρον*, quod Graecum nomen est. Virgilius Georg. III. 47. *cuī nomen asilo Romanum est, oestrum Graii vertere vocantes*. e asilo copiose Bochartus in Hierozoico IV. 24. Puellae *μύωπα*, quod milis bestiolae nomen est, dicebant. Eas monet rex ad Inachum ei nomen oestro esse. Apertum est quam exiguum discrimen sit inter *ΟΙΝΕΙΟΥ* et *ΙΝΑΧΟΥ*.

294. *Libri ἐκ τῆς*. Correxerit Canterus.

295. *συνκόλως* G. Rob. et fortasse a m. prima M. qui nunc *συνκόλλως* habet.

296. *καί πι* M. *καί πὶ* G. *κάπι* Rob.

297. Non dubitari potest quin versus exciderit.

298. *Libri φυτεύει*. Correxerit Scaliger.

299. *Libri τί οὖν*. Correxerit Stanleius.

302. *λιβύη μέγιστον γῆς καρπουμένη* M. G. E. *ὄβ λιβύη* Rob. nendavit Porsonus, in eo errans quod Robortelli *ὄβ* in *ον* mutatum pro terminatione habuit versus qui ante hunc excidit. Nam illud *ὄβ* nihil est si mala coniectura Sophiani. Versum 301. excidisse primus animadvertit Stanleius.

303. *βλάστημον* Rob. Hoc dicit, *τίν' οὖν ἄλλοζ λέγεις, τῆςδε βλάστημον;* *ῥῆσθαι πορρο μετόρας, qui ex hac sit prognatus?*

304. *πατρὸς pro πατέρα*, tyrographi error in Aldina, fecit ut urnebus daret *πατρὸς ρὺδ' ἐμοῦ πατρὸς*.

305. Apertissimum hic est de notis sibi rebus quaerere Danaum.

γλωσσῶν ὡς παρασκευῶν αἰ  
γλωσσῶν λέγει καθὰ καὶ ἕτεροι. Itaque  
dubitationem vocatum est.

306. *Libri δαναῶς δ' ἀδελγός ἐστιν πα  
πεντηκοντόπαις P. Δαναῶς· ἀδελγός δ' ἐστὶ  
Victorius. πεντηκοντόπαις Heathius. V. ad P*

307. καὶ τοῦ δαναοῖγε M. G. E. Rob. E  
• τούνομασῶν M. a m. prima, a m. secun  
G. E. Ex P. ἀφ' ἑνάῳ adnotatum. τούνομ' εὐθ  
iectura. τούνομ' ἀφ' ἑνάῳ Robortellus.

308. αἴγυπτος δ' εἰδῶς δ' ἀμὸν M. G.  
ἀμὸν Rob. Αἴγυπτος· εἰδῶς δ' ἀμὸν Turneb

309. ἀνστήσας M. G. E. et Faehsio teste  
lers ἀνστήσης Rob. ἀνστήσης Vict. In M. C  
σας, quod verum est. Id hic agendum erat Da  
origine esse docerent. Sophocles Antig. 981. ἰ  
χαιογόνων ἄντας Ἐρεχθιδῶν.

310. δοκεῖτέ μοι M. G. E. δοκεῖτε γεμοι  
Turnebus.

312. λειπεῖν M. a m. prima.

313. αἰδὸν G. αἰδῶν Ald.

314. δεῖδοις M. G. δίδοις Rob. δ' ἴδοις  
πότερον M. G. E. P. πότε Rob. πτερόν T

315. ἐπεὶ τις M. G. Rob. ἐπεὶ τίς Turneb

316. κέλσειεν ἐς M. G. E. P. κέλσειεν ἐς  
ἐγγενές M. G. E. Rob. εὐγενές Ald. Turn.

Canterus.

317. ἔχει μεταπτοίουσαν M. G. E. ἐκεῖ  
Correxit Turnebus.

318. τι αἴσ' M. a m. prima

*enim amans sibi erat quibus serviendum sit?* Ceterum Antiatlicista p. 102, 20. κυρίαν οὐ φασὶ δεῖν λέγειν, ἀλλὰ κεκτημένην· τὸν δὲ κεκτημένην μὴ λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ δεσπότου. Refutat etiam Aristophanes Pluti v. 4.

323. οὕτως M. G. Rob. οὕτω Turnebus.

μείζων M. a m. prima.

324. καὶ δυστυχοῦντων τ' εὐμαρῆς ἀπαλλαγῆ M. G. E. Rob. In M. τ' (non γ') posterius additum videtur. Vulgo inde a Turnebo καὶ δυστυχοῦντων γ' εὐμαρῆς ἀπαλλαγῆ. Id confirmantis regis verba esset. At chorus aegre fert, quod rex declinare videtur opis ferendae officium.

326. Libri μὴ ᾠδῶς. Correxerunt Schützius et Porsonus Adv. p. 161. (141.)

327. αἴρεισθαι M. non certo *ei* et ut supra accentus deletus sit, quem primae syllabae m. secunda adiecit. αἴρεσθαι G. ἄρυσθαι Rob. πόλεμον νέον hic et v. 913. non dicit quasi prius aliquod gestum sit bellum, sed temere et secus quam par est susceptum. Eodem modo v. 986. εἰ γὰρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον, et v. 60. νέοικτον οἶτον.

329. εἴπερ δ' ἀπαρχῆς Rob.

κοινὸς ἦν M. (in quo ὅς ἦν in rasura) et G. E. P. codex Robortelli. Emendavit Sophianus.

330. πρύμναν πόλεως ᾧδ' ἑστεμμένη M. G. E. codex Robortelli. πρύμνα πόλεως ᾧδ' ἑστεμμένη Rob. πρύμναν πόλεως ᾧδ' ἑστεμμένη Turn. Πρύμναν πόλεως gubernatores urbis deos dicit ramis supplicum ornatos.

331. πέφυκα M. G. P. πέφρικα Rob.

λεύσων M. Rob.

τὰς δὲ δρακατασκίους M. τοὺς δὲ δακατασκίους G. τοὺς δ' ἔδρακώτας βίους P. τὰς δ' ἔδρας κατασκίους Rob. Emendate Vict.

333. τέκος etiam M. sed ut a m. prima τόκος scriptum fuisse videatur.

335. μέγαν M. G. E. P. Rob. Correxerit Stephanus.

ἰκέτιν M. sed ut prius ἰκέτην fuisse videatur, et E. P. Rob. ἰκέτην G.

336. λευκόδικτον M. G. E. P. λευκόστικτον Rob. λυκοδίωκτον scribendum esse monui in Opusc. IV. p. 340. Firmat scholiastes, mox ad βοτῆρι v. 338. adnotans τῷ ἑαυτῆς βοτῆρι σημαίνουσα τοὺς διωγμούς. Incredibilis stupor fuit, qui tam diu absurdissimum epitheton λευκόστικτον tulerat, non cogitans qualia epitheta nequeant ornatui inservire.

ἀμπέτραις, litteris *ετ* in rasura, M. ἀμπέτραις G. Rob. ἀμπέτραις E.

337. ἡλιβάτοισιν ἀλκᾷ M. *ι* a m. secunda addito. ἡλιβάτοισιν, ἀλκᾷ Rob. ἡλιβάτοισιν ἀλκᾷ G. Correxerit Valckenarius ad Phoen. 215.

341. Hesychius ἀστόξενοι, οἱ γένει μὲν πρὸ  
ἄλλοδαπῆς γεγονότες. οἱ δὲ τοὺς ξένους μὲν  
ἀστοὺς, γενόμενους. Pollux III. 60. ἀστόξενος δὲ  
αὐτὸς τῷ ἰδιοξένῳ, κατὰ δὲ τινὰς ὁ γένει μὲν ξένος  
ἐνόοις δὲ δοκεῖ ὁ φύσει μὲν ἀστός, δόξῃ δὲ ξένος  
γένοις, ἀπὸ Ἰούς τῆς Ἀργείας ἔχων τὸ γένος. V. 1

342. κάπρομυθῆτων vulgo inde a Turnebo.  
των. De differentia pluralis et singularis in his locis  
beckius ad Aiacem p. 331.

344. Libri ἰδοῖτο δῆτα τὰν ἄνατον. Turn.  
Correxuit Pauvius.

345. ἰλαρίου G. Pausanias VIII. 53, 9. τὸ δὲ  
λόν, ἐφ' οὗ καὶ οἱ βωμιοὶ Τεγεάταις εἰσὶν οἱ πολ-  
Λιδὸς κλαρίου, δῆλα δὲ ὡς ἐγένετο ἢ ἐπικλησις τῶν  
τῶν παίδων εἵνεκα τῶν Ἀρχάδος.

346. Libri γεφυρόνων. Turnebus γέρων ὤν.  
γεραϊόφωνων vidit etiam Burgesius. Audacius ruperit  
v. 764.

347—49. αἰδόμενος M. G. αἰδούμενος Ald.  
οὐνπερ ἰεραδόκα θεῶν M. G. E. Rob. οὐνπερ  
Turnebus. In librorum scriptura scholiastae indicio, et  
adscriptis, latere οὐν πενεῖ indicavi in praefatione Ioni.  
Excidit qui sequebatur dochmiacus, ea sententia quam  
πότμου τύχας, indicavi. Alteram in hoc versu lacunam  
ροδόκα est, addito πλεῖ explevi.

349. λήματ' M. G. Rob. λήμματ' inde a Turnebo  
ἀπ' ἀνδροῦς etiam M.

360. ἄλγος M. G. P. ἄγος Rob.

365. μηδράσητε M. μη δράσητε G. P. μη δράσαι τε Rob.

366. επισκοπεῖ M. G. επισκόπει Rob.

370. μένοι Rob.

Libri ἰκταλον, nisi quod M. ἰκταλον. Guil. Dindorfius ἰκτίου, forma probabili. Noluit poeta ἴκτορος dicere, quia sequitur vox in os terminata.

371. ὦ δυσπαρθέλκτοις M. in quo δυσπαρθενήτοις adscriptum est. ὠδυσπαρθέλκτοις G. δυσπαραθενήτοις P. τοῖς δυσπαρθέλκτοις Rob. Emendavit Schützius.

372. εἶ ποί G.

373. Post πόλεως distinguendum esse vidit Marckscheffelius p. 215.

374. τίσδ' ἄν τοῖσδ' (δ' a m. secunda) ἀντιωθῆναι θέλει (ultima syllabae a m. secunda supra adscripto οι) M. τίς δ' ἄν τίς δ' ἀντιωθῆναι θέλοι G. τίσδ' ἄν τοῖς δ' ἀντιωθῆναι θέλοι Rob. τίς ἄν τίς ἀντ. θέλοι Turn. Emendate Vict.

375. δεῖ τοῖσε G. et sic M. a m. prima habuisse videtur.

376. ἔχουσιν M. G. Rob. ἔχουσι Turnebus.

377. μήτι ποτ' οὖν M. G. Rob. μήτ' οὖν ποτ' οὖν Ald.

ὑποχέριος M. G. P. ὑποχείριος Rob.

378. κράτεσσιν G.

380. φυγαί M. G. E. φυγάς Rob. φυγῆ Turn. φυγᾶ Victorius.

382. ἐκκριτον Rob.

κρῖμα priore vocali in rasura M.

384. Libri καὶ μήποτε. Canterus μὴ καὶ ποτε. Recte Wordsworthius κοῦ μή ποτε.

385. εἶποντι καὶ μὴ τοῖον τυχθῆ (τυχθῆ G. E.) M. G. E. Rob. εἶ πον τι μὴ τοῖον τέγγ Turn. τέχοι Porsonus.

386. εἰπήλυδας M. in quo prius fuerat εἰπήλυδας ut in G. ἐπήλυδας Rob.

387. Libri ἀμφοτέρους. Correxuit Schützius.

388. ἔτερορεπής M. a m. prima.

390. τί τῶνδεξιού ῥεπομένων M. G. τί τῶνδε ἕξις οὐρ' ἐπομένων Rob. Correxuit Victorius.

Notandum ῥεπομένων forma media. Μεταλγεῖν proprie est *post aliquid vel post aliquem dolere*, ut μεταστένομαι σὺν ἄλγος in Medea Euripidis v. 996. Id hic idem fere quod *paenitere*. Fallitur Schaeferus ad Medae versum in editione Porsoniana *simul lugeo cum Elmsleio interpretans μεταστένομαι illic et in Hecuba v. 214. μετακλάομαι*. Nam est potius ibi *secundum aliquem lamentari*, quod est altero praeeunte.

391. ἔρξαι G.

394. ὀνωμένων M. G. P. E. ὀνωμένων Rob. ὀνωμένον Turn. Correxuit Porsonus.

396. ὑμῖν E. .

399. πανολεθρον G. Rob.
400. ξύνοικον θησόμειθ' M. Rob. ξύνοικον θησόμειθ' Victorius.
401. ὡς οὐδέν M. Rob. ὡς οὐδ' ἐν G.
402. μῶν οὐ δοκεῖν δεῖ M. G. E. Rob. ineptissime legebatur, repetita v. 392. sententiā φροντίδος σωτηρίου; Contrarium dici debebat, cta sua rex confirmaret: h. e. *intelligisme nunc, liberatione?*
405. προδιῶς M. Rob. προδῶς G. προδῶ
406. ἐμβολαῖς E.
407. ὄρομένην M. ὄρωμένην G. E. Rob.
408. ἕξ ἔδραν M. G. ἕξέδραν Rob. ἕξεδρᾶν
409. ῥυσίας θείσαν M. G. E. Rob. ῥυσιασ
412. ῥύλαξαι G.
413. μήτι τ' ἀαῖσταν ἰκέτιν (ἰκέτιν cod. Ro dex Rob. μήτι τ' ἀαῖσταν ἰκέτιν εἰς ἰδεῖν G. μ κατιδεῖν P. οἴμαι μήτι τλαίης τὰν ἰκέτιν μα τλαίης margo G. μήτι τλαίης margo P. μήτι τλ δεῖν Rob. μή τι τέ τλῆς Turn. μήτι τλῆς Pauw
415. ἱππηδίων M. a m. prima et G.
416. πολυμήτων M. G. E. πολυκμήτω Turnebus.
- ἐπὶ λαβὰς Rob.
418. ὀποτέραν M. G. Rob. ὀπότερ' ἂν Του μενειδρεικτείνειν M. E. μένει δρεικτείνειν G Rob. Latere μένει δορὶ τίνειν etiam Boissonadieu

tis, de quibus Aristoteles in libro de motu animalium c. 7. p. 701. B. ed. Bekk. Fieri tamen potuit, ut *στρέβλαι ναυτικάι* apud architectos ligna dicerentur, quibus transversis costae et latera navis discunearentur simul et clavis firmatae adstringerentur, quo neque intro comprimi neque discedere possent. Illud non credo, alveum navis *στρέβλαις ναυτικάις* dici potuisse *προσηγμένον*, quod libri habent. Neque aptum rei verbum est *προσειρημένον*, etsi grammatici *προσειρειν* interpretantur *συνάπτειν*. Adscivi ex Scaligeri coniectura *προσηγμένον*.

426—431. Vulgo haec sic scripta sunt,

*καὶ χρήμασιν μὲν ἐκ δόμων πορθομένων,  
ἄτης γε μείζω, καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμον,  
γένοιτ' ἂν ἄλλα κτησίῳ Διὸς χάριν·  
καὶ γλώσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καιρία,  
γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος,  
ἀλγεινὰ θυμοῦ κάρτα κινήτρια.*

Horum versuum in primo perversitas sententiae offensui est. Expugnata enim domo non opibus, quae iam nullae sunt, aliae possunt accedere, sed domui, quae spoliata opibus est. Confirmatur hoc eo quod ad hunc versum in scholiis adscriptum est *χρημάτων*, quae non videtur interpretatio, sed notatio alius scripturae esse. Scilicet scriba in antiquissimo codice *χρήμασι* (ita libri, *χρήμασιν* Vict.) pro *δώμασι*, *δόμων* autem pro *χρημάτων* scripserat. In altero versu veteres libri *ἄτην γε μείζω*, nisi Escorialensis *μείζων*, omnes autem *καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμον* praebent. Vulgata scriptura a Turnebo profecta est. Duplex facta est comparatio, utraque tribus versibus, utraque consimili ordine et forma sententiarum. Quare hic versus tertius esse debebat, correctus ita, ut amissae opes etiam cum incremento restitui posse dicerentur. Pariter in ultimo versu, quum, ut saepe in crasi, particula ad metrum redundare visa omissa esset, *μὴ ἀλγεῖν ἢ* pro *ἀλγεινὰ* erat scribendum.

430. *Θελκτήριος* M. E. Rob. et e correctione G. in quo prius fuerat *Θελκτήριος*, ut vulgatum est inde a Turnebo.

432. *ὀμαιμων* M. a m. prima et G. E. Turn. *ὀμαιμον* M. a m. secunda et Rob. *ὀμαιμόνων* Ald. *ὀμαιμον* Victorius.

434. Post hunc versum insertus erat hic,

*ἢ κάρτα νείκος τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι.*

(ἢ M. a m. secunda et Turn. ἢ G. Rob.) Scholiastes hunc versum ita interpretatur, *καὶ τοῦτο ποιῶν ἐκτὸς ἔσομαι τοῦ νείκος θεοῖς ὑπηρετιῶν*. Non explicabilius hoc est quam quod alterum huius constructionis exemplum affertur ex Medea Euripidis v. 995. *δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει*. Id sic est interpungendum, *δύστανε μοίρας, ὅσον παροίχει*. Omnino autem orationem regis turbat hic versus. Accedit quod chori verba, *πολλῶν ἄκουσον τέρματ' αἰδοίων λόγων*, tam ex abrupto accidunt, ut aliquid requiramus, quo adducta sit virgo, ut sic abscise regi optionem det. Eo apparet versum istum non regis esse, sed chori, in-

συλλαβὰς πέπλων, ἀντὶ τοῦ αἰς ζώννυμαι  
λαμβάνω.

441. *τύχα* M. G. E. *τύχα* P. Rob. *τῆ*  
inde a Turnebo. *γυναικῶν* omnes. Veterum ἢ  
ἂν ortum esse intellexit Marckscheffelius p. 171  
*γυναικῶν* servare, sed scribere *γυναικί*.

*πέλοι* M. Rob. et ex correctione G. in quo  
442. *καλεῖ* M. G. E. Rob. *καλή* Turnebus.

σ εὔσον

443. *λέξον* M. *λέξον* G.

*γηρυσθεις* M. *γηρυσθεις* G. *γερυσθεις* Ald.

Libri ἔση.

444. ὑπὸ στήσει M. ὑποστήσει ceteri. G.

445. *περαίνειν* Rob.

446. *πίναξιν* M. G. Rob. *πίναξι* Turnebus.

447. Libri ἀλλὰ πῶς φράσον. Similiter *φι*  
*ξας* in Persis v. 794. et Sophoclis Aiace v. 270.

coniecit, ἀλλ' ἀπλῶς φράσον, melius convenit cu  
Quare recepi. Comparat Abreschius Prom. 611. *ε*  
*ματ'*, ἀλλ' ἀπλῶ λόγω. Addere poterat Choeph.  
*ζουσ'*, ὅστις ἀνταποκτενεῖ, ubi videtur ἀπλωστί *ε*  
forma ista adverbii similibus in Sturzii Opusc. p. 2

448. ἀπαλλάξασθαι G. pro ἀπάγξασθαι.

449. Libri *μακιστήρα*. In ima pagina M. *ε*  
*κιστήρα ἰόν*. Id in G. versui 469. supra adscrip  
*μακίστηρ*, βέλος. *τάσσειται δὲ καὶ ἐπὶ μεγάλοι*  
Aeschylus dixit *μακιστήρα μῦθον* in Persis v. 6  
cuius adnotatio omissa est in Butleri editione, scrip  
*τήρα* legere. sumntum est ab *μακιστήρα*.



454. *ἰσέβηκα* M. P. E. Rob. *ἰσέβηκε* G. nam *α* in M. obscurius. *ἰσβέβηκε* Turnebus. Emendavit Schützius.

457. *ὀμαίμους* M. G. E. Rob. Correxerit Turnebus.

458. Choeph. 861. *μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος.*

461. *ὁμῶς ἀνάγκη* Rob.

462. *ἰητήρος* ante correctionem G.

464. Exciderat hic versus ea sententia, quam supplevi. Neque enim sequente versu cum Aurato et Heathio scribi poterat *κλάδους γε τούτους.*

465. *ἀλψ* M. *αλψ'* ceteri. Non aptum hic *αλψα* commutavi cum *ἄψ*, etsi id Valckenarius in Diatriba p. 139. in Attica scena prorsus inauditum esse dixit. Sed omnino huius fabulae dictio propius accedit ad Homericam.

466. *ἄλλων* P.

467. *τοῖς δ' ἀφίξεως* Rob.

469. *καταρχῆς* M. G.

470. *οἰκτος εἰσιδῶν τάδε* libri. *εἰκὸς* Turn. Miseratio dicta pro miserante non videtur displicuisse Porsono ad Med. 139. de iterato γὰρ disserenti. Scripsi *οἰκτίσας, ἰδῶν τάδε.* Patet autem hoc γὰρ non ad proxime praegressam sententiam, sed ad illa referendum esse, *μηδ' ἀπορριφθῆ λόγος ἐμοῦ.*

471. *στόλον* Rob.

475. *εὐρέοντα προσξένον* M. *εὐρέοντα πρὸς ξένον* G. *εὐρέοντα πρὸς ξένον* Rob. *εὐρέοντα πρὸςξένον* Turn. Emendavit Porsonus: et *πρόξενον* scribendum esse iam Canterus viderat.

478. Libri *πολιτισσούχων ἔδρας*, nisi quod *ν* in *πολιτισσούχων* prius *σ* fuisse videtur in M. Posui aliud epitheton. Nam scriba antiquissimi codicis ad praecedentem versum respiciens *πολιτισσούχους* scripserat. Bothius quum ex duobus versibus unum faciendum putaret hoc modo, *ξόμπεμψον, ὡς ἂν θεῶν πολιτισσούχων ἔδρας εὐρωμεν*, non videtur reputasse removeri ista ratione verba non temere posita *βωμῶς προνάους*. Id enim curandum maxime erat, quod rex dixerat, *ὡς ἴδωσι τῆςδ' ἀφίξεως τέκμαρ πάντες πολῖται.*

479. *ἀσφαλείας δὲ δι' ἄστεως* M. G. Sic etiam E. sed *δι' ἄστεως*, ut Rob. qui *ἀσφαλεία δέ.* A Turnebo profectum *ἀσφάλεια δ' ἢ δι' ἄστεος.*

482. *φυλάξαι* M. a m. prima.

Scholiastes *μη' θαροῦσας μόνος ἀπελθεῖν φοβηθῶ ὑπό τινος.* Qui si haec rectius explicasset, non venisset quibusdam in mentem φόνον scribere, quod acriter tuetur Marckscheffellius p. 213. Nam ista scriptura Argivi ut proni ad caedem notarentur. Hoc dicit Danaus: *vide ne, si solus per urbem eam, hominis peregrini ipsoque cutis colore stuporem facientis audacia metum civibus inculiat, concursusque fiat et pulsatio, in qua facile accidere potest, ut quis eum qui minime hostis est occidat.*

- νέμεις* M. P. E. Rob. *νέμοις* G. Non  
*μεῖς* scribatur.
492. *ἐπιστρέφω* M. G. E. quod chorus  
*φου* Rob.
493. *ἄν ἄλλος ὄνοιτό με* M. a m. pri
494. *ἄρπαγες ἐκδώσομεν* M. G. E. Re  
 nomen addidit Porsonus.
495. Libri *ἀλλ' εἰ*. Emendavit Porsonus
496. *Fausta sūt oratio fausta audientē*.
497. *φόβω* omittit Rob.
498. Libri *ἀνάκτων*. Apertum est poe  
 Sunt enim virgines *ἀναρχοι* absente patre.
499. Libri *φρενί*. Emendavit Heathius.
500. Libri *ἀλλ' οὔτι δαρὸν χρόνον ἐ*  
*pronomen, neque Aeschylus χρόνον* utraque br  
*suisset. Quare ἀλλ' οὔτι δαρὸν σ' ἐξερτημῶσ*.
- 502—504. omissi in Rob. In M. scripti s  
*gine, in G. in textu et iterum in margine.*
502. *πιετω* M. *πιέτω* G. in margine et  
 E. *πέσω* Turnebus.
503. *τοῖα* M. P. E. et in textu G. *τοῖα*  
 Auratus, quod superscriptum in P.
505. *παραιτῶ* Rob.
506. Libri *πορσύνων*. Correxerit Heathius
507. Dubitari potest sic an *πειθοῖ* poeta
511. Libri *πέιθου*. Lobeckius ad Aiacei  
 alterius editionis, ingeniose coniciebat *πέιθου*  
*ἀνδρῶν ὕβριν*.

515. Libri τὸ πρὸς γυναικῶν. Patet hoc non solum propter γένος γυναικός ferri non posse, sed etiam propterea quod Iuppiter, qui pariter ut Io generis earum auctor est, excluderetur. Quare in τὸ πρὸς γυναικῶν mutavi.

519. Libri πολυμήστωρ ἐφάπτωρ. Emendavi in Elem. doctr. metr. p. 232. Et ἐφάπτωρ quidem etiam Porsonus.

520. Quod libri habent, δίας τοι, non erat mutandum. Sensus est, ἐγώ μεθα γένος εἶναι ἀπὸ τῆςδε δίας γῆς, ἔνοικοι αὐτῆς. ἐγώ μεθ' Ε.

523. Scholiastes ἐπωπίας interpretatur κατανομιάς. Alii hoc pro ὀπωπιάς videntur accepisse. Recte intellexit Paleius inspectionem Argi, observantis in pascuis vitulam, significari. Sic Stephano Byzantio teste Ἐπώπη Acrocorinthus dicebatur, quod inde Aeginam prospexisset Sisyphus.

526. ἀμαρτίνοους ante correctionem G.

531. ἰάπτει βασιδός M. G. et codex Robortelli. ἰάπτει ἀσιδός Robortellus. Correxerit Turnebus.

533. μουσῶν M. G. Rob. Correxerit Turnebus.

534. Libri λόγιά τε γάλα. Scripsi Ἀύδιά τ' ἄγ γάλα. Et Ἀύδια quidem iam Turnebus.

535. ὄρωῶν M. a m. prima et Rob. ὄρων M. a m. secunda. ὄρωῶν G. E. Scripsi ὄρων ex margine codicis E. Nam in melicis tragici non ὄρωῶν, sed ὄρων dicunt.

κυλίκων G.

536. Quod libri habent, παμφύλων τε γένη διορνημένα, ortum videtur adscripto γένη ad corruptum παμφύλ, in quo quis φῦλα sibi visus erat legere. Eüciendum esse γένη Heathius vidit. Spondeum defendit nomen proprium.

537. τὰν M. G. P. πὰν ex codice suo affert Robortellus: ipse πὰρ voluit, sed in textu eius ρ excidit. τοὺς Turnebus. Scripsi γᾶς.

Post ποταμοὺς M. Rob. δ' habent, non G.

ἀεννάους M. G. antequam corrigerentur.

Nobiles fluvii sunt Pamphyliae Cestrus, Catarrhactes, Melas, Eurymedon.

538. τὰς ἀφροδίτης M. G. Rob. τὰς Ἀφροδίτας Turn. Scribi debebat τὰν Ἀφροδίτας.

540. εἰσικνουμένου M. sed ut ultimae duae vocales in rasura scriptae sint a m. secunda, et P. E. Rob. εἰσικνουμένη G. Nimis inepte coniuncta sunt ἰκνεῖται δ' εἰσικνουμένου βουκόλου, quod scholiastes explicat ἰκνεῖται δὲ δῖον πάμβοτον ἄλλος, τοῦ οἴστρου τῷ κέντρῳ αὐτῆν διατρυνπῶντος. Defenderunt tamen Marckscheffelius p. 188. et Paleius scripturam aperte a dormitante librario profectam. Lusui in similitudine verborum ibi tantum locus est, ubi aliquid ad sententiam confert. Dictioni poeticae magis hic convenit participium quo Io, quam quo

ἔνθα Νεῖλος ἔπει  
γάνος κολίβει πνευμάτων ἐπομβρα  
ἔνθ' ὄηλος πυρωπὸς ἐκλάμψας χθ  
τήκει πετραῖαν χιόνα, πῦσα δ' ἐνθ'  
Αἴγυπτος ἀγνοῦ νόματος πληροῖα  
φερέσβιον Δήμητρος ἀντέλλει στάχ

547. 548. κεντροδαλήτοις θείας ἤρας  
scriptum est, ita ut post θ aliquid erasum sit, &  
Aberratum est solo accentu. Scribendum enī  
κεντροδαλήμοσι. Erfurdcius κεντροδαλήτισι, ι

550. χλωρω δεικματι M. χλωρῶ δέμ  
ματι Rob.

552. Vulgo ut est apud Rob. βοτὸν ἔσορε  
βροτον. Talem versum non scripsit Aeschylus.  
quod nescio an assecutus sim quum non inventur  
ab interpretatione expulsum esse, quoniam non i  
tivos pendere ex θυμὸν πάλλοντο, ostendit a se  
adscriptum ὄψιν ἀήθη ὀρῶντες, quod metri ca  
mutatum prodit scriptura codicum M. et G. ἔσ ὄ

554. Libri τὰν δ', sed G. ex correctione, ι  
τὰ δ'. Ita vel sine libro corrigendum erat.

δὲ θαμβοῦν M. G. Rob. Correxerit Turnebu

555. Libri τόδε. Correxerit Canterus.

558. 559. ζεὺς αἰῶνος κρέων ἀπαύστον  
ἀπαύστον G. E. κραίων margo M. E. ζεὺς ο  
στον P. ζεὺς αἰῶνος κραίων ἀθαύστον Rob.  
rasurae in M. Pessimo numero legebatur Ζεὺς αἰ  
Nimirum quod sequens versus exciderat, nomen  
dit librarius. At id fuerat in ceteris

κρύων δ' ἀποσπάξει πένθιμον αἰδῶ. Nam ἀποσπάξειν non ea dicuntur, quae aliquid abiciunt et remouent, sed potius quae id conspiciendum praebent. Scribendum erat ἀποσπάξει. Πένθιμος αἰδῶς δακρύων est pudor cum dolore et lacrimis coniunctus, quod forma humana privata erat Io. Vnde in Prometheo v. 643. dicit καίτοι καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι θεόσσυτον χειμῶνα καὶ διαφθορὰν μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλίᾳ προσέπτατο.

568. γνυσίζων G.

Libri τὸ δὴ. Sensum perspexit Turnebus, qui hoc in τοδὶ mutauit. Nam v. 568—573. sunt verba, quae omnes homines dicere chorus ait. Recte Porsonus τόδε.

573. κνήσους ante correctionem P.

574. ἐνδικωτέροισιν libri. v abiecit Turnebus.

575. Non in fine huius versus duas syllabas debebant excidisse dicere critici, sed dactylum in principio versus, εὐτέ γε, ut ex antistropha apparet.

578. μήχα οὔριος G.

579. Libri ὑπ' ἀρχάς. Correxerit Schützius.

Perdidit operam Wunderus in censura Aiakis ab Lobeckio editi pag. 103. seqq. evisisse se ratus θοάζειν *sedere* significare. Redit ista opinio ad duo exempla, quorum unum hoc, alterum in principio Oedipi regis est, neutrum recte intellectum. Vt supra v. 86. seqq. chorus deos nullo labore solo nutu suo et voluntate omnia perficere dixit, in eandem sententiam hic dicit Iovem ad nullius imperium properantem, ὑπ' ἀρχὰς οὔτινος θοάζοντα (properare enim debet qui imperia potentioris exsequitur), tamen celerrime efficere decreta sua: πάρεστι δ' ἔργον ὡς ἔπος σπεῦσαι τι τῶν βούλιος φέρει γρήν. Referuntur ad se invicem θοάζων et σπεῦσαι. Quoniam autem ipse talis est Iuppiter, gaudet etiam facere ut debilior potentiorum vincat, neque alio superiorem locum tenente infra sit positus. Vt ipsa verba reddam, hoc dicit, *sub nullius imperio properans, probat debiliorem fortioris compotiri infra, nullo superius sedente. Σέβειν* probandi significatu dixit in Agam. v. 1580. Αἴγιος δ', ὑβελκεῖν ἐν κάκοισιν οὐ σέβω, et in Eum. v. 741. τὸ μὴ ἀδικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει.

580. κρεῖσσον ὦν M. G. Rob. κρεῖσσον ὦν E. Correxerit Turnebus.

581. οὔτινος M. G. οὔτινος Rob.

ἡμὲν οὐ M. ἡμεῖν οὐ G. E. ἡ μὲν οὐ Rob. ἡμέτερον et σέβη Turn. Emendate Vict.

583. Libri δούλιος. Emendavit Auratus.

584. Non puto construendum esse εὖ cum θαρσεῖτε, ut sit εὐ-θαρσεῖτε τὰ τῶν ἰγχωρίων. Illud vero non contendam, non intercidisse versum inter hos duos.

596. ἀγγέλλων M. a m. secunda et E. ἀγγέλων M. a m. prima et G. Rob.

590. ὡς ἀνῆρξαμι M. G. ὡς τὸ  
ἀνῆρξαμι E. ἀνῆρξαμι με Tyrwhittus.  
γῆραιῶ Rob.

www.nbtool.com.cn

592. λόγων M.

594. καρσιόστους M. G. καὶ ἑρσιόστους  
ξύν τε Rob. ξύν E.

ἀσουλία Rob.

598. δημηλάτων editio Aldina Stephani

599. ἐπειθεν M. G. Rob. ἐπειθε Turn.

600. ζῆνος M. E. Rob. διός G.

601. Libri πρόφρων ὤν. Emendavit Can-  
tilas magnam in futurum tempus Iovis iram a  
civitate piaculum atque in hospites atque in ip-  
sanabile nutrimentum malorum fore. Nimirum  
non revereri et genus cognatum repudiare impiu-

602. γρ. πλατῦναι M. in margine et P.

603. προπόλεως M. πρὸ πόλεως ceteri.  
re correxi.

606. ἔκλαναν εὐκλήτορος M. G. ἔκλαν' ἄ-  
ναν εὐκλήτορος Rob. Correxerit Turnebus.

607. 608. Libri δημηγόρους δ' ἤκουσ-  
δήμος Πελασγῶν· Ζεὺς δ' ἐπέκρανεν τέλος.  
toribus factoque decreto, rursus audiri disce-  
Apertum est solvi contionem debuisse. Itaque  
Deinde qui scire potuit Danaus comprobasse hae-  
id dictum est cum insolenti productione augmen-  
bat, ut comprobaret Iuppiter. Ob eam causam  
πειθεῖς Blomfieldius ad Prom. 341.

609. ἑρσιόστους M. G. ἑρσιόστους

εἰπέτω Rob.

615. γένη G.

616. πυρέγατον M. G. Rob. Correxuit Turnebus.

Libri τὰν πελασγίαν πόλιν. Metri indicio posui τάνδε Πελασγίαν, deleto πόλιν. Trimetrum iambicum fecerat aliquis grammaticus.

617. Libri τὸν ἄχορον. At et metrum et sententia postulabat τάν. Optat ne urbs incensa deploret caedes proeliantium. Verborum ordo ostendit haec recta oratione enuntiata sic procedere, μήποτε ἦδε Πελασγία τὴν ἄχορον βοῶν κτίσειε, βοῶσα μάχλον Ἄρη.

βοῶν G. Rob.

κτίσαι, non κτίσαι, M. G. Rob.

618. ἐν ἄλλοις, ut supra v. 385. εἴ ποῦ τι μὴ τοῖον τόχοι, pro adverso, malo. Non male tamen Pauwius ἐνάλλοις. Theocritus l. 132. πάντα δ' ἐνάλλα γένοιτο.

619. ὤκτεισαν M.

620. εὐφρον G.

625. Libri πράκτορά τε σκοπόν. Scholiastes Διὸς σκοπόν, τὸν Διὸς ὀφθαλμὸν τὸν πάντα σκοποῦντα, ut πάνσχοπον legisse videatur. Certe id probum est.

626. 627. Libri δυσπολέμητον ὃν οὔτις ἂν δόμος ἔχοι ἐπ' ὀρόφων μαιόντα, nisi quod ὃν in G. puncto subscripto delendum significatur et M. G. ἐπορόφων habent. Μαιόντα, quod sane ferri non potest, Schützius in κοταίνωμα mutari volebat. Haud male: sed quoniam βαρὺς δ' ἐφίξει sequitur, credibilis est simpliciter verbum quod commorationem indicaret positum fuisse. Ea caussa scripsi δυσπολέμητον, ὅστις ἂν δόμος ἔχη σφ' ἐπ' ὀρόφων λαύοντα. Pronomen σφέ addi etiam hiatus postulabat.

630. τοιγάρτι M. a m. prima.

632. ὑποσκήων M.

635. Libri τῶνδε. Scribendum erat τάνδε, ut v. 653.

κενώσαι G.

636. στάσις excidisse vidit Bambergerus, conferens Pers. 716. τίτι τρόπω; λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτός ἢ στάσις πόλει; Magis etiam conveniunt haec in Eum. 961. τὰν δ' ἄπληστον κακῶν μήποτ' ἐν πόλει στάσιν τᾶδ' ἐπέυχομαι βρέμειν, μηδὲ πιοῦσα κόνης μέλαν αἷμα πολιτῶν δι' ὀργὰν ποινᾶς ἀντιφώνους ἕτας ἀρπαλίσαι πόλειως.

637. 638. πέδον τᾶς ἥβας δ' M. E. πέδον τᾶς ἥβας δ' G. πέδον, ἥβας Rob. Emendavit Porsonus.

639. μηᾶφροδίτας M. sed postea δ post μη additum. μη ἄφροδίτας ceteri. μηδ' Ἄφρ. Heathius.

642—644. Legebatur καὶ γεραροῖσι πρεσβυτοδόχοι γεμόντων θυμέλαι, φλεγόντων θ', ὡς πόλις εὐ νέμοιτο. Sed θ' ὡς πόλις mala est coniectura Turnebi: nam τῶς πόλις M. ut ei litteris aliquid supra

τατον. Colant, inquit, *Ιουρω*, *πραερίμει αυτεμ*  
offensio est in brevi syllaba finali, alio sequem  
stulte quidem *σεβόντων* participium esse ratus  
των *σεβόντων τὸν Δία τὸν ξένιον ὑπερτάτω*

647. ὡς M. Rob. ὡς G. ὄς Turnebus.

648. δ' ἐφόρους γῆς M. G. δ' ἐμφοροι  
γως Ald. Inde δ' ἐφόρος Turnebus. Veram se  
restituerunt Erfurdcius et H. L. Ahrens. Τίκτεσι  
λους εὔχομεθ' ἀεὶ, ne inutile sit ἄλλους, sic est  
agros steriles fieri neque arbores exarescere opt

651. λόγους M. G. E. λόχους Robortelli  
phiani.

652. μὴ θέτις G.

653. δαίξων M. G. Rob. δαίζων Aldina,  
scriptum fuisse videtur.

654—656. Libri ἄχορος ἀκίδαρις. Tum  
Rob. βοάν (βοῶν M. a m. prima) τε δῆμον (δῆμ  
M. G. E. P. Rob. Sed apud Plutarchum in Amat  
legitur ἄχαριν ἀκίδαριν δακ... γόνον ἀρ....  
ζουσα, scilicet *μανία*, quam quum ἀρειμάνιον e  
ptor, apparet eum quoque Ἄρη legisse, ut est in  
Plutarcho ἄχορον ἀκίδαριν recepit Porsonus. δ  
δῆμον adscripsit ἐμφύλιον μάχην. τὴν ἐπὶ  
Quae apertum est duo scholia esse, quorum pri  
ducat, quod Pauwius ponendum esse vidit. Ἐξο  
tuit. Vbi et verba singula recte se habent et con  
pedita est, intelligi putatur sententia, etiam si est  
inter se hemichoria Argivis bona a diis precantes



asio et civile bellum iam sunt memorata. Accedunt aliae dubitationes. mne bellum per se est ἄχορον ἀκίθαρι, ut non apta bello haec epitetia videantur. Itaque videri fortasse poterit rectius ipse λοιγός in Aeschyli libris ἄχορος ἀκίθαρις dici, ut qui finem faciat laetitiae. Magis utem verba ista clamori conveniunt, ut iungenda quis coniiciat ἄχορον κίθαριν βοάν, sicuti v. 617. τὰν ἄχορον βοάν dictum est. Tum vero elendum erit τε post βοάν, verbaque construenda hoc modo, ἔξοπλιων ἄχορον ἀκίθαριν βοάν Ἄρη δακρυογόνον, hoc est *excitans lugubres clamores propter lacrimabile bellum*. Denique quid sibi vult βοάν ἔνδημον? Nam quis alius quam populus lamentetur? Omnino, si βοά ictum significat, plane ineptum est eam ἔνδημον dici, quod non potest eri quin referatur ad aliquam ἐκδημον βοάν, de qua hic cogitari non osse patet, quia peregrini atque exteri utrum doleant necne, nihil ad em pertinet. Videntur tamen omnia recte se habere. Nam praeter bellum ab externo hoste illatum et civile bellum, quae iam commemorata sunt, relinquuntur hoc, ut vel per subitas rixas vel per odia privatorum aut familiarum caedes fiant iisque etiam qui utrivis parti faveant implicentur. huiusmodi tumultus recte λοιγός dicitur, et is quidem illaetabilem Martem et domesticum auxilium armans. Quod si haec sic intelliguntur, βοά ἔνδημος *auxilium* potius *domesticum*, quam *luctus* est, nisi forte βίαν τ' ἔνδημον scripsit. De auxilio βοή v. 700. Agam. 1309.

656. δεσμὸς M. G. E. Rob. δ' ἔσμὸς Turnebus.

657. κράτος M. G. E. Rob. κράτους Turnebus.

658. ὁ λύκιος M. G. E. Rob. ὄλβιος P. Emendavit Arnaldus.

659. πᾶσαι νεολαίαι, ut prius πᾶσαι νεολαίαι scriptum fuerit,

I. πᾶσαν νεολέα G. πᾶσα νεολέα P. πάσα νεολέα Rob. πάσα νεολέα Turnebus.

660. Libri καρποτελεῖ. Emendavit Stanleius.

662. βρότατος M. G. P. E. Rob. βοτά τῶς Turnebus. Scribendum erat βοτά γᾶς. Scholiastes ad πρόνοια adscripsit πρὸ τῆς πόλεως νεμόμενα. Significantur potius pecudes huc illuc, dum pabulum quaerunt, vagantes.

663. τὸ (eraso accentu M.) πάντ' M. G. Rob. τὸ πᾶν τ' Turnebus.

Libri λάθοιεν. Inepte Turnebus praeivit vulgatam scripturam τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων λάβοιεν. Similiter in Horatii carmine saeculari legitur *di senectutis placidae quietem Romulae genti date remque proemque et decus omne*. Scripsi θάλοιεν, etsi huius aoristi non aliud proatum video exemplum quam θάλε ex Homericum hymno in Pana v. 33. Pluralis non ad βοτά, sed ad idem significantia nomina boum, ovium, caprarum referendus est.

664. εὐφήμοις δ' ἐπὶ βωμοῖς M. G. E. P. ἀφήμοις δ' ἐπὶ βωμοῖς Rob. εὐφημῶν δ' ἐπιβωμιάν Ald. Hinc Turn. εὐφημον δ' ἐπιβοῖεν.

accentus notam in η. Illud com  
eo differt, quo ω significatur, erratum  
666. τ' om. Rob.

668. ἀτιμίας τιμᾶς M. G. ἀσφ  
μᾶς P. Sententia et metrum dubitare  
esset ἀρτέμεια.

669. τὸ δῆμιον τὸ, (τὸ δῆμιον,  
G. Rob. τὸ πτόλιον etiam P. habere vide  
τὸ πτόλιον. Turnebus ex coniectura τὸ δ  
Quum Canterus κρατύνοι scripsisset, Ban  
τ' εὐ πόλιον κρατύνοι. Satis erat, si hanc  
lum posuisset, quodque per εὐ significat  
versu. Et brevem vocalem testatur πτόλιον  
vandam iudicavi veterem scripturam. Nam  
honores, id explicare videtur, indicans hono  
laris imperii. Quippe id, ut Atheniensis, ita  
givorum nihil nisi quod populus scivisset dec

670. προμηθεὺς M. προμηθεὺς G.  
α η  
psi προμηθεὺς, de qua forma eo minus dubitat  
nomen mulieris, in Phalaeci epigrammate est  
27, 5. Adiectivo feminino προμηθεὺς dixit S.

675. ἐγχωρίοις M. a pr. manu. Θεοὺς  
memoratos apparet, quod quae hoc precantu  
sunt, quae se cultu deorum Aegyptiorum abdic

994. Intelligendi sunt autem simul heroes.  
affect Porphyrius IV. de abstinentia p. ultima, i  
αἰώνιος τοῖς Ἀτθίδα νεμομένοις κίριος τὸν  
τιμᾶν καὶ ἥρωας ἐγχωρίους ἐν κοινῇ  
κατὰ δύναιιν

νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος· καὶ ταῦτι δριῶν  
κάλλιστον ἔξεις στέφανον ἐνκλείεις ἀεί.

681. ἡμεῖς δὲ μῆτρεις ἀεὶ ἀκούσασαι M. G. E. et codex Robortelli. ἡμεῖς δὲ μὴ τρέσαιτ' ἀκούσασαι Robortellus. ἡμεῖς δὲ μὴ τρέσαιτ' ἀκούσασαι Turn.

683. ἀποσκόπηξ G. Rob.

684. τὸ πλεῖον G.

Nihil mutandum. Idem est ac si dicat εὔσημον ὄρω.

685. λέγους G.

παροῦσεις E. Xenophon in hist. Gr. I. 6, 19. παραρρύματα, et II.

1, 22. παραβλήματα vocat pelles vel crates quibus naves adversus hostem muniebantur. Suidas δέφρεις, σκεπάσματα interpretatur. Hesychius παράρρυμα. Σοφοκλῆς Πολυξένη· παράρρυμα ποδός, ὡς κρεμμύτιον τινῶν ὑψασμάτων ἐκ τοῦ ἄρματος πρὸς κάλλος· τινὲς δὲ σχοινίον ἐν ταῖς ναυσίν· οἱ δὲ ὑπόδημα. De fune non cogitandum: dici enim debet quod ex longinquo conspici poterat. Quare istae pelles vel crates vel plutei sunt intelligendi.

686. ὄρμιασιν M. G. ὄρμιασι Rob.

687. συνουτήρος M. G. E. Rob. εὐθυνητήρος Turn. ἰθυνητήρος Salvinius.

688. τῶσ ἄν, ut post σ apostrophus erasus esse videatur, M. τῶσ' ἄν G. τῶς ἄν E. τῶς ἄν Rob. Poterat dicere τῶς μὲν οὐ φίλη, sed ne ἄν quidem falsum est, hac sententia, ἢ τῶς ἄν οὐ φίλη εἶη, hoc est obversa nobis, non aversa.

689. μελαγχίμους G.

690. γένιοσι M. G. Rob. γνίοισι Turn.

695. μὴ ἀμελεῖν M. G. Rob.

696. ἀρωγὰς Rob.

697. Libri ἴσως γὰρ ἢ κήρυξ τις. Emendavit Burgesius.

πρέσβημιόλοι M. G. πρεσβήμολοι Rob. πρέσβης μόλοι P. πρεσβέμολοι Ald. πρεσβὸς μόλει Turn. Πρέσβη veterum librorum est πρεσβεία. Testem ergo habet πρέσβη, quem requirebat Lobeckius in Proleg. pathol. p. 43. Ceterum recte in libris versus 697—701. Danao sunt continuati. Inepte quidam versus 697. 698. 700. 701. choro dederunt.

699. μητρεσαιτέ νιν M. P. μὴ τρέσεται νιν G. μὴ τρέσητε νιν E. μὴ τρέσαιτέ νιν Rob.

702. Φαρσειτε M. G. E. P. Rob. Emendavit Turnebus.

σὺν ἡμέρα P.

704. ὡς in M. supra versum a sec. manu additum.

705. ἤκουσιν M. G. Rob. ἤκουσι Turn.

708. παροίχομαι M. E. Rob. παρείχομαι G.

δέι ματι erasa ante μ littera M.

709. τελεῖα M.

- μελαγχείμω M. μελαγχείμω G. Rob.  
 716. Libri μεσημβρία. Correxit Schö  
 717. θάραπτε G. θάλπτοι Rob.  
 βραχείον M. G. Rob. Correxit Turnebu  
 718. πρόλιπε M. G. Rob. Correxit Tu  
 720. Libri δουλόφρονες δὲ καὶ (καὶ M  
 δουλόφρονες: Recentiores editores posuerunt c  
 μήτιδες. Quisquis est qui in margine Askewi  
 psit, peccavit. Non enim dispari modo formata  
 Quare ἄγαν inserui, quod eodem loco habet v  
 721. φρεσίν M. Rob. φρεσσίν G.  
 723. Quum Aldina per errorem καγλώς  
 καλώς γ' existimavit mutandum esse. Nullum ;  
 ταυτωτέκνα M.  
 724. Quod libri habent εἰ σοί τε καὶ θε  
 tur esse εἰ οὐ μόνον σοί, ἀλλὰ καὶ θεοῖς ἐχθι  
 lius p. 208. εἰ τοι τι, quod et minuit rem, nec  
 est εἰ τοι, ut apud Sophoclem Oed. R. 549. 5.  
 praeferam εἰ σύν γε.  
 727. ἀνιέρω μένει M. ἄν, ἔρο μένει G.  
 728. καὶ κνοθρασεῖς ὄντες Rob. ex sua  
 729. οὐδὲν ἐπαῖοντες M. G. E. P. Falso  
 non esse in M. G. Delituit ἐπαῖοντες in M., utru  
 in marginibus. Id quum non animadvertisset Asu  
 dina propagatus est in ceteras editiones.  
 730. τοὺς λύκους κορείσιον M  
 ους

ὄργμῶς E.

734. ταχεῖται M. ταχεία Rob. ταχεῖα G.

στολή M. στολή G. Rob. στολή Turn.

735. πεισμάτων σωτηρίων (σωτηρίαν prius in G.) M. G. E. Rob. πεισμάτων σωτηρία Turn. πεισμάτων Victorius. Scaliger σωτήρια, quod recepi. Sic Euripides Troad. 810. ναύδειτ' ἀνήγατο πρυμνᾶν. Nescio tamen an scripserit poeta πεισματος σωτηρίων, post hunc autem versus exciderit.

736. οὐδέν M. G. οὐδ' ἐν Rob. Restitui καί, quod apertum est ante οὐδέν omissum fuisse.

738. ἀλλ' ὥστε καὶ M. G. ἀλλ' ὡς καὶ Rob. ἄλλως τε καὶ Victorius.

739. Libri φιλεῖ. Mirum est non tam quod δ' in fine versus omissum est in libris, quam quod in sequente versu habent τίκτει, ut Plutarchus Q. symp. l. 3. p. 619. E. ubi legitur οὐ γὰρ μόνον ὠδίνα τίκτει κυ[βευτή] σοφῶ, κατὰ τὸ [λεγόμενον, πᾶς βόλος], et de non suaviter vivendo secundum Epicurum p. 1090. A. ἀλλ' ὡς περ ἐν Θαλάσση κατ' Αἰσχύλον ὠδίνα τίκτει γυξ κυβερνήτη σοφῶ καὶ γαλήνη. Quae ultima quum sine dubio scripserit Plutarchus καὶ ἡ γαλήνη, fieri quidem potuit ut ea Plutarchi verba sint, sed quoniam accommodatissima sunt ad ea quae Danaus dicit, recte videtur Paleius pro Aeschyleis habuisse. Itaque una cum supplemento, quod ille proposuit. recepi. Qua lege vocalis in fine versus elidi possit, ut hic in δέ, quod vocabulum addidi, indicatum est in Epitome doctr. metr. §. 147. Non recte ibi primum id fecisse Sophoclem dixi. Fecit Aeschylus et hic et in Eum. 140. ubi scribendum est τῶδ' ἔπου.

740. Libri τίκτει. Emendavit Turnebus.

741. Non habent libri hunc versum.

744. φρονεῖ M. φρονεῖν G. φρόνει Rob.

μη' ἀμελεῖν. Ita libri.

745. πράξασ M. G. Emendate Rob.

δ' om. G.

746. ἐγλώσσασσ' M. ἐγλώσσως P. ἐγλώσσας G. ἐγλώσσω Rob.

747. Eximia arte compositum est hoc carmen, cuius rationem metricam si perspexissent critici, non mediocre ad emendationem adiumentum habuissent. Inter duas sibi respondententes strophas praeconis v. 805. 809. quae numero quintae totius carminis strophae sunt, mesodus est totius chori v. 806—808. Stropham praeconis praecedunt quattuor stropharum paria, alternis ab hemichoriis cantata; antistropham praeconis pariter quattuor sequuntur paria stropharum, sed in his, quoniam interea praeco accessit, huius quoque dicta alternationi hemichoriorum intermixta sunt, ita ut omnia accuratissime inter se respondeant.

747. Libri ἰὼ γῦ βουνῖτι. Emendavit Pauwius.

752. Sic apud Heliodorum Stobaei C. 6.  
glandulae ἀναπετιές apud Hippocratem  
vehius ἄος, πνεῦμα ἤϊαμα. Videtur ἤ  
quidem, Etym. M. p. 248, 3. regulae per  
Draco p. 34, 22. ᾱ in neutris bisyllabis h  
etum sit ἄος, non dubitandum puto quā  
pariter ut ἄορ et ἄορ dixerunt poetae.

753. ἀτερθεν M. G. Rob.

754. Libri ἄγκυρον et κέαρ.

πέλει G.

Perabsurde legebatur ἄγκυρον δ' οὐ  
bendum erat ἀλυκτόν. Nam quidquid hoc v  
dici, non posse id non evitari. Adnotatum e  
terpretatur τὸ ἄγκυρον, de quo tacent editi  
ctius p. 133. ἄλυκτον, ὃ οὐ δύναται τις q  
quum significationi vocis plane contraria sit,  
hunc ipsum Aeschyli locum esse excerpta: m  
Hesiodeo ἀλυκτοπέδισι fictam esse, quod g  
dictum volunt epenthesi etiam Lobeckio iudic  
pariū probabili. Porro κέαρ aperte vitiosum  
vocabulum Lobeckius in Paralip. p. 176. quo  
in ᾱρ desinentia enumeravit, pro corrupto l  
ab ροεῖν dictum esse ρόαρ de eo quod quis  
geret, de simulacro, spectro, quo nomine  
abstractum ab aris virgines venit. Ad Mi  
Aiace v. 51.

ἐγὼ σφ' ἀπείροιο δυσφόρους ἐπ' ἰ  
γνώμιαις βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου  
scite haec adnotavit schol.

posito itinere deflectebat. *Quidam imaginibus falluntur, qualem insanientem Aiacem vel Orestem poetarum fabulae ferunt* Celsus L. IV. c. 8. *Ἀόξας* vocat Aeschylus Choeph. 1044. quas a mentis alienatione seiunctas esse posse vel ex Eur. Hel. 583. *ἡ γὰρ φρονῶ μὲν εὖ, τὸ δ' ὄμμα μου νοσεῖ* intelligitur." Alibi haec *φάσμα* dicuntur, ut in Agam. 397. *φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν*. Sic *φάσμα* de somniis saepius apud Euripidem, et *φαντάσματα* de umbris mortuorum, ut in Hecuba 54. 95. 390. ac de visis per insaniam, ut in Oreste 407. *φαντασμάτων δὲ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο*; Furias enim cernere sibi visus erat, ut in iis quae v. 255—276. dicit. *Ἀόκας* dixit Aeschylus in Agam. 402. *ὄνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες πάρεσιν δόκαι φέρονται χάριν μεταίαν*.

755. Libri *μελανόχρω*s δὲ *πάλλεται* μου *καρδία*. Haec bonos dochmios praebent, si *μου*, quod inutiliter additum est, deletur. Quum in strophā trimeter iambicus sit, recte Lachmannus *κελαινόχρω*s. Sed *μου* etiam trimetrum facit tam turpem, ut eiusmodi versus non possit ab Aeschylō profectus putari. Neque vero est quod apte in locum pronominis succedere possit. Quare aut putandus erit versus ex tribus iam-bis et dochmio constare, ut in strophico scribendum sit *τί πεισόμεσθα; ποῖ φύγω δ' Ἀπίας*, aut, si versus est trimeter iambicus, alia opus est emendatione. Hoc iudicavi veri similis, etsi scholiastes adscripsit *ἀντὶ τετραγαμένη*. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἣτις ἐν τῷ ταράσσεισθαι μελαίνεται. Ac dixit sane Aeschylus *μελαγχίτων φρήν* in Persis 113. et *σπλάγγνα δὲ μοι κελαινοῦται* in Choeph. 408. Sed non minus ei usitatum est *πρὸ καρδίας*. Quod si recte *νόσος* posui in praecedente versu, facile intelligi poterit, quo modo *μελανόχρω*s δὲ *πάλλεται* μου *καρδία* scribendum esse putaverint librarii, qui non intelligerent quid esset *κελαινόχρων* δὲ *πάλλεται* *πρὸ καρδίας*, de spectro isto praecone dictam. In Agam. 166. *στάζει ἐν ὕπνῳ πρὸ καρδίας μνησιπήμων πόνος*. 943. *δεῖμα προστατήριον καρδίας τερασκόπον ποτᾶται*. Choeph. 385. *φρένός οἶον ἔμπυς ποτᾶται πάροιθε πρῶρας δριμυτάκτου καρδίας θύματος ἔγκοτον στόγος*.

756. *πατροσκοπαι* δὲ (δὲ E.) *μειλον* M. E. *πατρὸς κόπω* δὲ *μειλον* G. *πατρὸς κόπυ* δὲ *μ' εἶλον* Rob. Emendate Victorius.

758. *σαργάναις* libri praeter P. qui *ἀρτάναις* praebet.

759. *τῶδ' ἐχρημφθῆν χροῖν* M. *τῶδ' ἐχρημφθῆναι χεροῖν* G. Rob. *τῶδ' ἐχρημφθῆναι χροῖ* E. *τῶδε χρημφθῆναι* ommissa ultima voce P.

760. *δαίδας* M. *δαῖδας* G. *δᾶδας* E. Rob. Emendate Victorius.

762. *πρὸς ὃν νέφη δ' ὕδρηλά γέινεται* (*γίνεται* Rob.) *χιῶν* (*χιων* M.) M. G. E. Rob. *δι' ὕδρηλά* Turn. Illud *νέφη δ' ὕδρηλά* quum Porsonus in praefatione Hecubae p. IX. probasset, in fine supplementi, ne se errasse confiteretur, in alios graviores errores incidit, ut sit, quum quis sibi potius consulendum existimat. Nam quum istud suum iudicium male defendisset, videns ipse defendi non posse ad panaceam

allatum. Hesychius κόφειλλα, τὰ νέφη,  
ὄμιγλῶδες κατάστημα. V. Suidam, Et  
Zonar. P. 1270. Cramerii Anecd. Oxon. II  
phr. ad v. 1426.

763. ἡλίσσας M. ἡλίσσας G. E. ἤλι

Haec divina immensae altitudinis descri-  
rundam χαμαιζήλων criticorum, ut ἀπρόσδε  
alius in ἀπρόστειπτος, alius in ἀπρόστεικτο  
tes, ubi αἰγίλιψ dicta esset rupes, ineptissim  
significaretur homines altius quam rupicapras a  
est cuius cacumen ne commonstrari quidem p  
de eo qui prope ad ipsam praeruptam rupem :

764. κρέμας M. E. Rob. ἡρέμας G.

767. Addidi με. Observandus est numeri  
per versuum ἀκαταληξίαν convenientissimus.

769. κόσειν M. G. et codex Robortelli.  
ἔπειθ' abesse a P. dicitur.

770. ὄρνισιν M. G. Rob. Correctum in  
δείπναν M. δείπνα Rob. δείπνον G.

772. φιλαιακτῶν M. Rob. Accentum cor  
p. 497. φίλαι ἐκ τῶν G.

773. Libri bis ἐλθέτω. Correxit Pauwius.

775. 776. τίν' ἀμφ' αὐτᾶς (τίν' ἀφ' αὐ  
τέμνω γάμου καὶ λυτήρι M. G. E. Rob. et, ut vi  
margo M. G. E. εὖρω pro τέμνω Turn. Addidi  
Ceterum non opus esse puto ut ostendam  
ptura delituisse.



γιλίσης, adscripta ad id quod poetam scribere oportebat, μή στέρεξης. Idque etiam metro comprobatur.

785. Libri αἰγύπτιον ὕβριν. Scripsi Αἰγύπτειον ὕβρι. Dixit ὕβριν ἄνερα Hesiodus O. et D. 189. Eius adiectivi neutrum hic posuit Aeschylus.

786. Libri δύσφορον. Scripsi δύσοιστον, cuius interpretatio in textum erat illata, et addidi οἶ, quod et sententia et metrum iuebant.

787. διώμενοι E.

789. διζήνται M. G. δίζηνται Rob.

791. πιδάνευ σέθεν M. πιδάνευ σέθεν G. τί δ' ἄνευ σέθεν Rob. qui ex codice suo τί δ' ἄν νευσέθεν adnotat.

792. Libri θνατοῖς.

793. Libri ὀ β ὀ ἄ ἄ ἄ.

794. Libri ὄδε μάρπτις νάϊος γάϊος. Turnebus μάρπτις. Vt apertum est ὁ νάϊος ab Aeschylō scriptum fuisse, sic etiam ὄδε demonstrativum, quo significetur *en adest*, dicendum esset ὄδ' ὁ μάρπτις. Sed tum duo dicta hic versus contineret, ὄδ' ὁ μάρπτις· ὁ νάϊος γάϊος. Id vero inconcinnum est. Quare divisi ὁ δέ.

795. Addidi ἦέ, ἦέ.

796. πρόμαρτι M. G. Rob. πρόμαρτι E. Inserui σύ.

797. 798. ἰδφ ὄμ ἀθι κάκκας νυ δνῖαν βοῶν ἀμφαίνω M. Rob. Eodem modo G. praeterquam quod ἐμφαίνω habet et νο ex correctione. ἰδφ, ὄμον ἀθι κάκκας νυ ex E. adnotatum. Perridicule ἰδφ ὄμ pro interiectionibus habita sunt. Si ad metrorum rationem critici attendissent, vidissent, ut in antistrophico versu est βλοσυρόφρονοι, ita hic quoque simile nomen lectum esse. Deinde quod in libris est κάκκας, quum scholiastes καταβάσεις interpretetur, patet eum καββάσις legisse habuisseque pro accusativo. At est genitivus. Puto me recte ex vestigiis corruptorum verborum haec eruisse, οσιόφρονα λύσιν καββάσις ὄλωλνῖα ββαμα φαίνω, πιαμ solutionem descensionis (ad navem) perditā imploro clamitans. Καταβαίνειν proprium verbum est de iis qui ad navem e litore descendunt. Vbique ὄλωλα, ut apud Latinos *peritii, interitii, occidī*, in magno periculo dici solitum est: raro participium de homine vivo dicitur. Sed ita apud Sophoclem Antig. 1288. de se Creon, αἰαῖ, ὄλωλότ' ἄνδρ' ἐπέχειργάσω. Ceterum chorus πιαμ liberationem dicit, quae revereat sanctitatem supplicantium.

799. Geminavi ὄρῶ.

800. τάδε φροῖμια πράξαν πόνων βιαίων ἐμῶν M. G. E. Rob. πράπραξ ex P. affert Butlerus. Non est credibile in tanto metu et terrore Aeschylum illud πράξαν posuisse, sed videtur interpres ἐπραξαν adscripsisse. Itaque eo eiecto leviter mutavi ordinem verborum ad exemplum versus strophici.

801. ἦέ ἦέ M. G. E. ἰέ ἰέ Rob.

803. 804. βλοσυρόφρονα χλιδαῖ (χλιδαῖ G. Rob.) δυσφοροναῖ

Crameri Anecd. Paris. IV. p. 7, 28. omittit, ἄλοσ. Veram scripturam praebet Hesychius, ἄμῶν τὴν ὄλα. **Ἄισχόλος** Πρωτεῖ σατυροῖ ne quis in usu fuisse putaret, scite admonuit L. Cur corrupta ὀλύμεναι ὀλόμεν' in ὄλοαι μέγ

810. εἰθάνα M. G. E. εἰτ' ἀνά Rob. hic videtur εἶτα, quae vox ratiocinantis est, ἡ ναvem nos iubes conscendere, pereas. Quare πολύρροτον M. Rob. πολύρρογον G. π

811. Libri ἀλμῆεντα. In nomine προφ Παιμφύλων, venia est spondeo in hoc metro. Quare non dubitandum est quin poeta ἀλμίδεν.

813. In γομφοδέτω litterae οδ supra νεδορι δι' ὄλον G. δορι διόλον Rob. et forὄλον habet. Meam emendationem δόρει διώλ in editione maiore Aiacis p. 628.

814. 815. αἴμονες ὡς ἐπάμιδα (ἐπαμίδησοδοπια (ἡσνδοπία G. E. Rob.) τάπιτα M. ἡμιαμῆνον σε καθίζω. Inde Turnebus αἴμον' parere puto scriptum fuisse quod posui. Αἴμον' tum te, inquit, fortasse mittent in navem cori. Navem δονπίαν utrum cum strepitu aufugientis usurpatur, perituram dicat, incertum est.

816. βίαμε θέσθαι M.

Inserui σε.

Lobeckius, qui in Paralip. p. 205. ἴχαρ παραληγόμενα δύο πῖαρ καὶ ἴλασ ~~ἀισχόλος~~

ἢ ἰσχανόω ἦν, καὶ ἐπὶ τῆ ἐνδείμ τοῦ ὀ τέταται τὸ τ, ὡς καὶ τὸ γινώσκω, γνώσκω. Multa uugatur Etyim. M. p. 478, 44. in quo p. 568, 7. ἰχαίνειν, ὃ ἴστιν ἐπιθυμεῖν, ut. ex λίαν χαίνειν factum assertur. Apud Hesychium habemus ἰχανάμ, ἐπιθυμεῖ. ἰχανάαν, ἐπιθυμεῖν, γλιχέσθαι, θέλειν, ἤδεσθαι, sed etiam ἰσχανόων, ἀσθμαίνων, πνευστιῶν, ἐπιθυμῶν, γλιχόμενος. ἰσχανῶν, ἐπιθυμῶν. ἰσχανῶσα, ἐπιθυμοῦσα. ἰσχανῶ, ἐπιθυμῶ. Accedit his Stephanus Byzantius, apud quem legimus, Ἰχάνα, πολίχνιον τῆς Σικελίας, διὰ τὸ τῆ αὐτοῦ ἀλώσει πολλά προσλιπαρῆσαι τοὺς Συρακοσίους. ἰχανᾶν δὲ τὸ ἐπιθυμεῖν. Credo ego quidem ut ἰσχανᾶν, sic etiam ἰχανᾶν cum ἔχειν vel ἴσχειν cognatum esse, sed tamen ut forma inter se differant haec verba: confirmatque id non solum ἴχαρο, sed etiam affinis significationis uocabulum ἴχνος. Atque ut aliquo modo, si ἰσχανᾶν sit aliquid firmiter et cupide tenere, dici potuerit, tamen non uidetur isto significato hoc uerbum recte construi cum infinitiua. Quod si II. XVII. 572. de musca potius ἰχανάμ δακείν quam ἰσχανάμ dictum est, probandum erit etiam XXIII. 300. de equa μέγα δρόμον ἰσανόωσαν, et Od. VIII. 288. de Vulcano ἰσανῶν κίλδότητος εὔστεφανον Κυθραεῖης.

817. Libri φρενὶ τ' ἄταν, uersu tribus syllabis quam debebat breuiore. Quum scholiastes scribat τὴν ἐπιθυμίαν ἴχαρο εἶπεν, τὴν ἄτην τῆς φρενός, nec dubitari possit quin, ut in antistrophico θεῖλος ἀθέλιος, hic quoque similia inter se uerba composita fuerint, posui φρενός ἀφρονά τ' ἄγαν. Significat autem ἄγη inuidiam, indignationem, et quae his cognata sunt. In tali loco non potest dici quid scripserit poeta, sed acquiescendum est in eo quod potuerit scribere, donec uerum certo indicio reperiatur.

818. ἰὼ ἰὼν M. G. ἰὼ ἰὼ Rob. ἰὼ ἰοῦ Turn.

819. λεῖψ' ἰδρανα κ' ἐς M. λεῖψ' ἰδρανακίδες G. Emendate Rob.

820. ἀτίετανα πόλιν εὔσεβῶν M. ἀτίετ' ἀναπόλιν εὔσεβῶν G. ἀτίεταν ἄπολιν εὔσεβῶν ex P. Faehsius assert. ἀτίετ' ἀνάπολιν εὔσεβῶν Rob. Quum hi tres uersus praeconis esse putarentur, non mirandum est quod emendari non potuerunt. Scripsi ἀτίετος, quod est impune, et ἀσεβῶν. Abire iubent ab sedibus suis praeconem, impune in urbe sacratas sedes uiolantem.

821. εἶδοι M. G. ἴδοι E. P. Correxerit Butlerus.

822. ἀλγεσίβοιον εὔδιωρ dixit etiam Alexander Actolus in Parthenii Eroticis cap. 14. v. 8.

823. Libri δεξόμενον, praeter Rob. qui δεξώμενον habet. Correxerunt Scaliger et Porsonus.

825. ἄγειος ἐγὼ βαθυχαῖος M. ἄγειος ἐγὼ βαθυχαῖος G. unde βαυχαῖος Ald. ἄγειος ἐγὼ βαθυχαῖος Rob. ἄγειος ἐγὼ etiam E. Scholiastes ἐγὼ ἢ βαθυχαῖος ἀναξία ταύτης τῆς βαθραείας, ὃ γέρον. Patet eum βαθραείας pro genitiua habuisse, ut βαθραεῖαν chorus uel acces-

Paralip. p. 552. in γέγειος mutandum sus-  
 convenit. Ego γείος scripsi. Stephanus Byzantinus  
 δὲ γείος τοῦ γέγειος κτητικὸν πλεονασμ-  
 οῦ necesse est γείος fuerit, possessorem si-  
 ficans, diversumque a γάϊος, quod oppositum  
 794. ὁ γάϊος γάϊος. Debent autem hae vi-  
 cur iure suo istos gradus teneant: itaque dicitur  
 βουθρείας, ut indigenae ab antiquissima nobilitate  
 sibi vindicantes.

827. Libri σὺ δὲ ναὶ ναί. Addidi ἐν.

βάση M. Rob. βάση G.

829—831. βίαι βίαι (erasa utrobique in-  
 λῆι (erasa inter a et i littera) φροῦδα βάται  
 ὀλομένοι παλάμαις M. βία βία τε πολλὰ φ-  
 in litura) τροκακὰ παθῶν ὀλομένοι (ante cor-  
 λάμαις G. βία βία τε πολλὰ φροῦδα βάτ' ἰ-  
 θῶν ὀλομένοι παλάμαις Rob. βάται βαθ-  
 λόμενοι π. E. βάται βαθν μητροκακαπαί-  
 videtur, haec sic ut feci emendanda fuisse. Be-  
 explicandi caussa ad βᾶθι adscriptus, quum pra-  
 tur. Longe, inquit chorus, abscede a me; pressi  
 ob conatus tuos.

832. Libri αἶ αἶ αἶ αἶ.

833. Libri καὶ γάρ. Non aptum hic καί.

834. δι' ἄλλορον M. δ' ἄλλορον G.

835. Si promontorium Ciliciae Sarpedon-

verbis foede corruptum in integrum restituisse, etiam tribracho accurate respondentem antistrophico.

841. οἷ vel οἷ quinque libri. οἷ

842. λύμιασις ὑπρογασυλάσκει M. λύμιασις ὑπρογασυλάσκει G. λύμιασις ὑπρογασυλάσκει E. Rob.

843. περιγαμπὰ βρονάζεις M. G. E. Rob.

Sententia corruptorum verborum haec esse videtur, *excruiatus tu onte terram* (h. e. in mari) *latres grandia iactans*. Ad eum modum emendavi.

844. ὄς ἔρωτῆς M. ὄς ἔρωτῆς G. ὄς ἔρωτῆς Rob. Latet hic fortasse ignotum nomen. Nam apud Hesychium est *ἔρωγᾶς*, quod ille non videtur *ἔρωδιός* interpretatus esse: sequitur enim statim *ἔρωδιός*, *εἶδος ὀρνέου*. Itaque explicationem nominis excidisse putandum erit. Perdoctam Valckenarius, abstrusis delectari solitus, vocat Scaligeri emendationem, ὁ δ' ἔρωγᾶς γᾶς, eamque defendere studet, Diatr. p. 53. Ne cui in mentem veniat *ἐπαρωγός* δέ conicere, moneo non posse has virgines, quae se iam Argivas haberi volunt, Aegyptii dei auxilium requirere. Mirum est etiam, quod in margine codicis M. adscriptum est ὁ Νεῖλος σε, pro quo in scholiis codicis G. scriptum est ὁ μέγας, ὁ Νεῖλος, quasi scholiastes ὁ Μέλας scriptum habuerit, Νεῖλος autem non legerit. Nam Μέλας antiquum nomen Nili fuisse traditur: v. librum Plutarcho tributum de fluviis c. 16. Eustathium ad Dionysii v. 229. p. 119, 6. interpretes Hesychii ad v. Μέλας. Nihil tamen isti glossae tribuam. Neque vero epitheton nihil ad sententiam conferens positum fuisse credibile est, ut ὁ σαρώτας, quod quis posset ope scholiastarum Lycophronis ad v. 389. Etym. M. p. 708, 56. Zonarae p. 1631. communire. Quare quod minima mutatione indigebat, ὁ δὲ βῶτας, ὁ μέγας Νεῖλος scripsi: *qui te nutritiis magnus Nilus avertat te ad intolerabili ista temeritate*.

845. 846. ὑβρίζοντά σε ἀποτρέψει ἔνωστον ὑβρίν M. G. E. Rob. ἀποτρέψειν, ἔνωστον ὑβρίν Turnebus. Monstrant libri ἔνωστον. Sed quum per ordinem verborum necessario coniungenda sint ὑβρίζοντα ὑβρίν, patet praeconem quidem ipsum, sed non ὑβρίν posse ἔνωστον dici. Ea causa posui ἔνωστον, etsi non alibi inventum. Poterat id sane ἀφερτον dicere, vel ponere ἔνωστον.

847. Libri ἀντίστροφον. Scholiastes τὴν ἕξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐλισσομένην, ὅ ἐστιν ἀμφιέλισσαν. Eum ἀμφίστροφον legisse patet. Quod cum Porsono recepi. Nam parum veri simile est poetam id ἀντίστροφον dicere maluisse.

848. ὄρον τάχιστα M. G. P. Emendate Rob.

μηδέτι M. Rob. μηδ' ἔτι G. μηδέτις Turn. μηδέτις Vict.

849. Libri οὐ δαμάζεται. Emendavit Pauwius.

850. οἷ οἷ M. οἷ οἷ G. οἷ οἷ Rob.

851. βροτῖσσα ροσάται M. E. βροτῖσσα ροσάται G. βροτῖσσις πρὸς ἄτας Rob. κροτῖσσα ex P. assertur. Eustathius p. 1422, 18.

οσα: Libri ὄναρ ὄναρ. In sententia nū  
quod non habent libri, sic inseritur, ἀμαλλάδ'  
ὄναρ μ', ὄναρ μέλαν. At non aptus est ille  
tum quum etiam ἀγει ἀραγνος hiatum faciat.  
inserui. ὄναρ de praecone, qui spectri instar  
per se minime suspectum sit. Scholiastes quom  
με οὔσαν, ineptum esse patet, sed convenit e  
quam supra v. 754. posui. Quae quum hic eod  
atque ὄναρ habeat praetereaue metro con  
iudicavi.

854. Libri ὀτοτοτοτοί.

855. Libri βοῶν. Quod correxi.

Post hunc versum Rob. ut alium versum a  
licet ad μᾶ γᾶ in margine codicis M. adscriptum

857. ὦ βᾶ M. Βᾶ significare debet βαι  
16, 7, sive in Bekkeri Anecd. p. 1181. Βᾶς fuit  
qui ὦ πάτερ interpretatur, recte visus est Val  
p. 382. ὦ πᾶ invenisse. Id ibidem Choerobosc  
p. 125, 17. V. Lobeckii Paralip. p. 78. Ceteri  
Phil. 391. ὄρεστέρα πιμβῶτι Γᾶ, μᾶτερ αὐτι

859. οὐ γάρ με θρέψαν M. G. οὐ γάρ με  
date Turn.

οὐδὲ γήρασαν M. G. Rob. Emendate Turn

860—862. μαι μαι (μυμιᾶ Rob.) πέλα  
μυμυι πέλας δίπον ὄφης G. μαι μαι ex P. all  
strophæ docet.

863. τί ποτ' ἐνδακοσέχ M. G. nam ἐχ pol  
codice scriptum esse videtur, et adnotatum est ἐ  
ἐν δακοῦσαχ Rob. Aperte scribendum

872. ἐπεὶ οὐ κακοῦ ἔξω (ἔξω E. P.) τῶν M. G. E. P. ἐπεὶ οὐκ ἀκούεις σὺ τῶν Rob. Emendavit Porsonus.

873. διωλόμισθα ἐπίταναξ M. G. E. διωλόμισθα ἐπὶ ἄναξ ex P. affertur. Emendate Rob.

875. ὄψεσθε· θάρσει τοῦ χερεῖ ταναρχίαν M. ὄψεσθε· θάρσει, τουχερεῖτ' ἀναρχίαν G. Ex E. οὐχερεῖτ' ἀναρχίαν adnotatum est. ὄψεσθε βυσθαρσεῖτ' οὐκ ἔρεῖτ' ἀναρχίαν Rob. ut βυσ. personae signum alieno loco illatum sit.

876. ἐκ ποίου libri. ἐκ τίνος vir doctus in Diarii class. fasc. VII. p. 159.

878. Libri ἀλλ' ἦ. Turnebus ἀλλ' ἦ.

879. Libri κάρβανος δ' ὦν. Turnebus δ' omisit. Emendavit Porsonus.

ἐγγλίους Rob.

880. ὄρθωσα φρενεί M. ὄρθωσα φρενί G. Emendate Rob.

881. ἡμπλάκτημε G. τῶνδ' ἔμοι libri.

883. 884. Exciderunt duo versus.

885. In Porsoni Miscellaneis p. 218. scribere ille dicitur πῶς δ' οὐχὶ τᾶμ' ὀλωλόθ' ἐύρισκων ἄγω; Vereor ne id Aeschylus non dixisset praesentis coniunctivo. Quae adscripta sunt firmandae illius coniecturae causa, Sophocles Oed. Col. 833. et Euripides Heracl. 175. τοὺς ἔμοις ἄγω indicativo et τᾶμ' ἔων ἄγειν ἐμέ dixerunt. In Aeschyli Prometheus autem 197. 198. et Aristophanis Lysistrata 713. nihil invenio quod huiusmodi locutionem praebet. Non magis probandus est Valckenarius ad Phoen. 712. scribi volens πῶς δ' οὐχὶ; τὰπολωλόθ' ἐύρισκων ἔγω. Recte libri. Non enim convenit hoc dictum cum verbis regis v. 882. Respondere debebat praeco *quomodo non? nemini enim iniuriam facio*. Tum regem dicere oportebat *at has virgines vi abducere conaris*. Sine dubio initium idem duorum versuum πῶς δ' οὐχὶ causa fuit omissionis.

886. προσξένοις M. πρὸς ξένοις G. E. Emendavit Victorius.

888. σέβη M. Rob. σέβη G.

890. οἶδ' M. οἶδ' G. Emendate Rob.

σέθεν κάτω M. G. σέθεν κλέω Rob.

891. Tyrwhittus οὐ τις τάςδε μὴ ζαιρήσεται. Potuit ita loqui praeco, sed tamen videtur ille nonnihil territus increpatione regis iam minus confidenter loqui. Quare nihil mutandum puto, sed sic intelligenda esse haec verba, *abducam, nisi tu mihi has eripias*.

892. κλάεις<sup>οι</sup> M. κλαίους G. κλαίοις Rob.

οὐδὲ μάλ' M. οὐδὲ μάν' G. οὐ μάλ' Rob.

895. Libri λέγοις ἄν. Recte Heathium λέγοιμ' ἄν scribi inssisse docet responsio regis.

896. ἀβουκόλυτον G.

λογος M. G. Rob. Emendavit Turnebus

906. κέκραται P.

907. τῶνδε φιλωται τορῶ M. G. E.

909. Haec, inquit, non quia leges in  
necessitas, sed libere et sponte decreta scito.

913. ἴσθι μὲν τὰδ' ἤδη πόλεμον ἐρεῖ  
μὲν τὰδ' ἤδη πόλεμον αἰρεῖ σθαινέον. Rob.  
In librorum scriptura ἴσθι μὲν τὰδ' ἤδη ἀπὸ  
τόδ' ἡδύ, αὐτ εἰ σοι τόδ' ἡδύ. Quod si σοὶ  
procedit oratio,

σοὶ μὲν τόδ' ἡδύ, πόλεμον αἰρεσθ  
εἴη δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ἄρσεισι

At ea ipsa causa suspectum est μὲν. Ad post  
suum quum statim respondeat rex, viderentur  
supra post v. 900. quattuor versus legerentur  
esse non est dubium: nam huius est regem mo-  
multorum civium vitam in periculum coniciat:  
scriptos non fuisse Schützius vidit. Nam non  
nem colloqui nec quidquam rex ad eos respon-  
poterat dicere οὗ τοι δικάζει ταῦτα μαρτύρω  
aut rex de bello aliquid dixisset. Eos igitur ve-  
loco esse pateat, necesse est alibi scriptos fi-  
v. 912. collocari voluit. Ad id eadem quam  
non alius est locus qui iis conveniat quam hic  
ut praeco aut turpiter ut ignavus iactator abin-  
buerit. Propterea scripsi εἰ σοι τόδ' ἡδύ, πό-  
post hunc versum ita collocavi illos quattuor, in  
lacunae signa ponerem. Non possunt enim ver-  
fuisse, sed debent esse.



modi sententiam intercessisse, quare videt an bene prospicias populo tuo, si eum seminarum causa in belli discrimen conicias.

916. Libri γίνεται.

917. Libri βίου. Plutarchus de curiositate p. 317. F. βίων, quod Porsono ad Medeae v. 139. (VIII.) non recordanti iterum sic apud Plutarchum in libro de facie in orbe lunae p. 937. F. scriptum esse, deterior vulgato βίου videbatur. Plurali isto usus est Aeschylus apud Platonem de rep. p. 383. A. ἐνδατείται τὰς εἰς ἐκπαιδίας νόσων τ' ἀπελευθέρους καὶ μακροβίους βίους.

921. φίλοις libri. Schützius φίλις.

922. εὐεργῆ Rob.

923. κεκλημένην M. κεκλιμένην G. Rob. κεκλειμένην Canterus.

924. ἐπὶ pro ἐστὶ Rob.

926. Libri εὐθυμείν ἔστιν ἐντυχοῦσηναίων δόμοις. Turnebus εὐθυμὸν ἔστιν, ἐντυχεῖς ναίων δόμοις. Emendavit Bothius.

928. μοροθύμους M. G. Rob. Emendate Turn.

930. Libri πάρεστι λωτίσασθαι. Aberraverant enim veteris scribae oculi ad v. 928. litterarum similitudine decepti. Cantero scribendum videbatur πάρεστι, λωτίσασθε. Sententia commendat ἀτρεστὶ, quod posui, etsi neque ipse exemplo munire possum, nec novisse videtur Stürzius in commentatione de hoc genere adverbiorum.

931. αὐτοὶ τε Rob.

933. Libri ἀγαθοῖς. Correxerit Porsonus.

935. εὐθαρσῆ, nihil periculi metuentem, ut prius v. 474—483.

937. πρότερα M.

μήτις M. Rob.

940. Libri εὐτυχτος. Turnebus εὐτυχος. Emendavit Spanhemius ad Callim. L. P. 3.

944. Apertum est non potuisse regem ea quae dicturus esset sic incipere. Excidisse initium vidit Wellauerus. Perierunt autem versus tres: nam sine dubio respondebat hoc systema praecedenti.

945. Libri λαῶν ἐν χώρῳ. Correxerit in Opusc. II. p. 325.

946. Libri φίλαι δμῶιδες. Sed totum versum omittit Rob. Nec famulas alloqui regem decebat neque eas φίλας appellare neque iubere eas σὺν ἐκκλησίᾳ καὶ ἀμηνίτῳ βάζει λαῶν heras suas sequi. Scribendum erat δμῶιδες. Activa potestate dictum τάσσεισθαι, ut in Euripidis Heracl. 664. Androm. 1099.

951. διχορροπως litteris δι in litura M. διχορρόπας G.

952. 953. Libri καὶ μου τὰ μὲν (μὲν om. Rob.) προκθέντα πρὸς  
 .σσ. .ωσ

τοὺς ἐκτανεῖς φίλου (sic, non φίλου, M. φίλου E. Rob. φίλους G.) πικρῶς ἤκουσαν ἀντανεφίλους. Nullo modo hic φίλος et ἀντανεφίλους praesertim hac collocatione verborum, dicere potuit. Neque ἐκτανεῖς,

...ροι εκγενεις. περιημιμας em  
Aegyptiadae. \* Έκγενεις in Sophoclis Oe  
fius, πτωχός, ανώνδρους, εκγενεις αλλα  
eiectos vel eiciendos, quos etiam degenē

954. εμόνσδ' prius M. ex quo ε  
εμοδς δ' E. Rob. εμοῦ δ' G.

τοῦδε G.

956. δορνκ' ανημέρω M. δόρν ι  
P. δόρνκ' ανημέρω Rob. Emendavit Pā

957. χώρας P.

αείζων M. αει ζών G. αειζών Rob.

958. Libri εὑφρονη, Id mutavi in  
Paleium suspicatum esse, sed male interpre  
parata πρῶρα καρδίας in Choeph. 386.  
tur, hic quod in intimo animo fieri debeat i  
potissimus locus est puppis, in qua et gubi  
sic πρῶμαν φρενός fictam esse patet.

959. σέβεισθαι M. E. Rob. σέβεισθε  
τιμωτέρα E. G.

Libri εμοῦ. Scripsi θέμις.

960. Libri και ταῦτα μὲν γράψασθε  
nem G.). Sic ταῦτα ad praecedentia pertin  
que aut scripsisse poeta putandus est και τ  
quod proprius ad litteras accedit, και ταῦθ'  
tivo enim opus est. In Prom. 790. ἦν ἐγγε  
φρενῶν.

πρὸς γεγραμμένους M. G. προσγεγ  
γραμμένα E.

962. ὁμιλος M. a pr. ~~παρ~~

Eum. p. 245. Quum μήν visum esset μιν esse, νιν mutatum fuit in καί. *Laedunt*, inquit, *teneram aetatem persequendo homines: quid vero? quum vel bestiae alatae et in solo incedentes venerem appetant.* Hoc iis continetur, quae sequuntur, pessime a quibusdam tractata. Non dubitandum est quin versus exciderit post v. 969. Incredibile est enim, quum aves et quadrupedes bestiae memorentur, praeteritos esse pisces, praesertim a poeta Atheniensi. Et indicat lacunam etiam inconcinnitas dictorum. Cuiusmodi fuisse videatur versus qui excidit, indicavi interposito versu quem asteriscis inclusi. Hesychius νηκτά, τὰ ἐν ὕδασι διακίτῳμενα, τὰ ἔνδρα, παρὰ τὸ νήχασθαι, ὃ ἐστὶ κολυμβᾶν, πλεῖν.

969. παιδοστιβῆ M. παιδοτριβῆ G. πεδοστιβῆ Rob.

971. Libri καρπώματα σιῶζοντα. Quod correxi. Καρπώμαθ' ἃ in antiquissimo libro sine elisione scriptum fuisse videtur, ut v. 977: ΟΥΝΕΚΑΗΡΟΘΗ.

972. κάλωρα κωλύουσιν θῶσ μὲνην ἐρῶ M. κάλωρα κωλύουσαν θ' ὡς μένειν ἐρῶ G. Rob. θῶσαιμένην adnotatum ex E. Κάωρα scribendum esse vidit Stanleius, ego κωλύουσιν in κωλύουσα et ἐρῶ in ὄρω mutavi. Hoc dicit, *etiam bestiae et pennigerae et in solo incedentes et natantes videas fructum captare, quem emergentem Venus nuntiat etiam immaturum et arcens ut maneant intra terminum*, h. e. ne mares citius quam naturae lex permittat fructu potiantur. Arcere dicitur Venus congressum, quia etiam bestiae feminae, quum nondum matrae sup̄, marem admittere detrectant. Constructum est κωλύουσα cum ὡς ut apud Thucydidem VII. 36, 4. τὴν στενοχωρῶν κωλύσειν ὥστε μὴ περιπλεῖν.

976. πάθομεν G.

977. Libri οὐν ἐκληρώθη. Id fuisse οὐνεκ' ἡρόθη Heathius vidit et nemo non videat. Quum οὐνεκα non patiat ut versum excidisse credamus, exemplum hoc est audacissimi zeugmatis, de qua figura multi incogitanter, cogitate Lobeckius scripsit ad Aiakis v. 1035. Communis notio sustinendi perferendique utrumque nomen regit.

979. πράξομεν G.

οἰκήσεις M. G. οἰκησεις Rob.

981. Libri λατρῶν, quod Lobeckius in Proleg. pathol. p. 401. ab ignoto nominativo λατρεύς dictum putat, quoniam ei merces conducti domicilii, quae Schützii interpretatio est, paene ridicula videbatur. Ea dicta est λάτρον testibus Mesychio, Suida, Eustathio p. 1246, 9. Etym. M. p. 557, 35. 42. Non puto esse quod quis offendatur gratis oblata peregrinis habitatione.

982. φυλάξαι M. Rob.

988. Finem tragoediae faciunt duo carmina metri genere ita discreta, ut, quum prius totum ex Ionicis a minore sit, in altero autem trochaicus numerus regnet, chorum, priusquam alterum carmen cañeret, stationes mutasse appareat, brevemque inter utrumque carmen pausam

...um carmen, quoniam ad nemichor  
ora stropharum paria, canitur.\*

989. Libri μακρὰς θεοὺς γανάντες  
leius. Sed etiam γανάντες aperte vitiosa  
licipii istam terminationem, quae est έντες  
radicis, ut in αέντες, δαέντες. Quare γαν  
nitere potius et splendere quam gaudere es  
in usu, ex hoc autem γανάω, γανάω, γαν  
Praeter haec verba grammatici etiam γανάω  
tum est utrum a γανάω an a γανάω sit, et  
καίνειν, Etymologicum M. p. 223, 45. et Γ  
ναι interpretantur, quasi aoristi infinitivus a

990. φὶ χεῖμ' M. Rob. οὐ χεῖμ' G.

991. περιναίετε M. E. Rob. et a pr. u  
correctione. Περιναίνονται scripsi in Elem.  
est quod quis de medio serbo dubitet. Si  
Complura huiusmodi apud Sophoclem adnotat

992. Libri ὑποδέξασθ' ὀπαδοί. Cori  
interpretes, qui haec ita distinxerunt, ut ὀπαι  
vocari a Danaidibus putantes, quod et per se  
tatur toto carmine, in quo ubique ipsas Dan  
est. Immo quae hic dicunt ὑποδέξασθε δ' ὀ  
lant hortanturque ut sociae in eandem senter  
hemichorii virgines praeierant, Argivorum iam

993. Libri μένος. Correxerit Lucas Legi  
αἰνός δὲ M. ἐνός δὲ G. Emendate Rob

995. πρὸς χοὰς M: G. E. P. προχοὰς  
σέβομεν ὕμνους G.

997. Θαλερόν P. ex coniectura

999. Libri *μελίssonτες*. Correxit Pauwius.

1002. *ἔλθει κυθρείας* M: *ἔλθη κυθρείος* G. *ἔλθοι κυθρείας* P. Rob. *κυθρείας* etiā E. Non inutile est *Κυθρείος*, sed honeste γάμον *Κυθρείον* concubitum vocant.

1008. Libri *στύγειον*. Id aut *στύγιον* aut, quod Turnebus intulit, *στυγερόν* est, utrumque languida sententia, si, ut vulgo, *πέλει τόδ' ἄθλον* legitur, quod G. habet. Neque apparet cur hoc praemium dicatur. Sed M. *πέλοι τόδ' ἄθλον* habet, Rob. *πέλοιτα δ' ἄθλον*. Ex quo apparet *στυγεῶν πέλοι τόδ' ἄθλον* scribendum esse. Vt mos est, quod a se alienum esse cupiunt, inimicis imprecantur. Sic recte dictum est *ἄθλον*.

1004. δ' addidit Pauwius.

1008. *ἑοῖς* Rob.

1099. δ' *αἱ φίλαι* M. G. Rob. *δέ φίλαι* P. *δέ φίλα* Burgesius.

1010. *πόθος τ' οὐδέν* M. G. P. *πάθος τ' οὐδέν* Rob. & inseruit Wellauerus.

1011. *θεακτορι πειθοῖ* M. *θεακτορι πυθοῖ* G: *θεάκτορι πυθοῖ* Rob. *θεακτορι* (super ε crucis signo adscripto) *πειθοῖ* P. *Θακτορι* Bothius.

1012. *ἁρμονία ι μ οῖρ*, cum rasuris post *νία* et post *μ*, M. *ἁρμονία μοῖρ* Rob. et ut puto G. Miror deam Harmoniam, quam receptiores hic invenisse sibi visi sunt, etsi commemoratam video in suspecta parte hymni Homericum in Apollinem v. 194.

*ἀντάρ ἐπιλόκιμοι Χάριτες καὶ εὐφρονες Ὄραι,  
Ἄρμονιη δ' Ἑβη τε, Διὸς θυγατήρ τ' Ἀφροδίτη,  
ὠρχεῦντι, ἄλλήλων ἐπὶ καρπῶ χεῖρας ἔχουσαι.*

Praeterea epitheto indigere videtur *μοῖρα*. Itaque nominativum restitui, ut Suadae data esse dicatur *ἁρμονία μοῖρ Ἀφροδίτας*, ad concordiam *τῆς ὄψεως ἑνεργείας*. Substantivo τὰν Διὸς ἁρμονίων dicit in Prōm. v. 549: Verum etiam adiectivi usum monstrat Perfectiones Pythagorae sber *περὶ γυναικῶς ἁρμονίας*, in quo apud Stobaeum LXXXV. 19. *ἁρμονία γυνή* dicta est p. 487, 19. 29. et 488, 40. Nam etsi nemo hodie Bentleii de istis Pythagoreorum scriptis sententiae refragabitur, tamen concedendum erit eos verba sermonemque antiquorum imitatos esse Pythagoreorum. Ceterum positum est *δέ*, non *τε*, quia respicitur ad praegressam negationem.

1013. *ψεδυρά*, addito a secunda manu *δ* supra *δ*, M (non *ψεδρα*). *ψεδυρά* G. *ψέδρα* E. *ψῆδρα* Rob. Hesychius *ψέδυρος*, *ψῆδυρος*. Satis inunitam esse arbitror hanc vocem, cuius non mirum est si variae formae fuerunt, quia ad imitationem soni facta est. Scripsit autem Aeschylus sine dubio forma semipina *ψεδυραὶ τρέβοι*, ne duo contigua vocabula in eandem diphthongum exirent.

1014. *φρυγάδες ἐπιπνοῖαι* M. E. *φρυγάδες ἐπιπνοῖαι* G. *φρυγὰς δ' ἐπιπνοῖαι* Rob. Potuit dici, quod a C. G. Hauptia coniectum Pa-

διωγμοῖς non de futura persecutione Da-  
gyptiae classis dictum est. Ex eo collig-  
redituros esse.

www.libtopol.com.cn

1018. διωγμοῦς ante correctionem  
1020. παραβύτας ἐστίν M. G. Rob.  
Askewius.

1023. Libri προτέρων.

1027. Φέλεις M. Rob. Φέλεις G. E  
phanus.

ἀνάθελκτον M. E. Rob. ἀναθελκτον ν  
κτον commemorat Stephanus.

1029. φρεναδῖαν M. G. φρένα δια

1033. Recte Stanleius ἀγάζειν intermi  
Etym. M. p. 5, 30.

1034. Ζεῦ M.

γάμον M. G. γάμον P. Rob.

1035. Auratus ὡςπερ, quo non opus e

1036. πημονας M. πημόνας Rob.

1037. Libri κατασχέθων, quod etsi int  
refertur, tamen inutile est: κτίσας autem non  
tineat. Scribendum erat καταστροφάν, sive  
Eumen. v. 483. sive per fugium, ut supra v. 42

1038. εὐ μενεῖ Rob.

1040. καί τε M. G. καὶ τὸ Rob.

1041. Libri δίκα δίκας. Emendavit Burg

εὐχαῖς M. Rob. εὐχολαῖς G.

1043. μηχανὸς E

## ADNOTATIONES AD PROMETHEVM VINCTVM.

In dissertatione altera de choro Eumenidum Aeschylī p. IX. dixi, quum Olympiadis LXXV. anno secundo Aetna arserit, recente illius incendi memoria scriptum videri Prometheum propter vaticinium ea de re Promethei. Negavit ita esse Ernestus Schneiderus in indice lectionum Mibernarum universitatis Vratislaviensis anni MDCCCXXIII. duabus de causis, quarum alteram, in ipsa fabulae indole positam, quod longiorem disputationem postulare, silentio praeteriens, de sola altera breviter exposuit. Illa prior quae sit fateor me divinae non posse. Alteram autem video bis perperam conclusa ratione contineri. Primo enim, quoniam Sophocles primus tres actores in scenam produxerit, certissimum esse censet, qua in fabula Aeschylī tres in scenam actores prodierint, eam post Olympiadis LXXVII. annum tertium, quo anno primum fabulas docuerit Sophocles, esse editam. Profecto: at quo auctore ostendet Sophoclem statim in prima fabularum commissione tribus usum esse actoribus? Itaque incertum manet, an etiam post Ol. LXXVII. 3. aliquot et Aeschylī et Sophoclis tragoediae duos tantum actores habuerint. Gravjor est alter error. Nam in Prometheo statim in prima scena tres produci actores ait, qui Robur, Vulcanum, Prometheum agant: falli enim, si quis Prometheum personae loco numerandum neget: quid esse enim agere, si hoc non sit, acerbissimos cruciatus sine ulla doloris significatione perferre, neque amici et cognati misericordia aut inimici et servi contumelia frangi? At facile apparebit Promethei personam non ab actore aliquo agi potuisse, sed, quod etiam Welckerum in Trilogia coniecisse video, simulacrum, quod Promethei speciem haberet, in rupibus constitutum fuisse. Primum enim qui homo pedibus, manibus, lateribus ad saxa alligatus non solum immotus stare per totam fabulam, sed etiam vocem integram et vigentem conservare potuisset? Deinde ipsa species Promethei, qui vix aliter quam maxima parte corporis nudus conspici potuit, in vero homine cothurnis eeteroque ornatu carente exigua planeque indigna Titane visa esset spectatoribus. Porro, quod vel solum actori removendo satis est, cuneus

id egregie moribus personarum, quum Robur  
se praebet ad opus, tristis autem Vulcanus  
data. Eo aptior ad excitandam in animis spei  
quae deinde sequitur Vulcani plena doloris an-

Index personarum in M. hic est, κράτος  
ροδς ὠκεανίδων: προμηθεύς: ὠκεανός: γῆ:  
χου. Eodem modo Lips. Aug. nisi quod ἠρακ  
χου habent. Κράτος καὶ βία. ἤφμιστος. γο  
προμηθεύς. ὠκεανός. ἐριμῆς. ἠρακλῆς. ἰω  
βία. ἤφμιστος. χορὸς ὠκεανίδων. προμηθε  
G. τὸ κράτος καὶ ἡ βία προλογίζεαι addunt L  
an Γῆ et ἠρακλῆς propterea adscripti fueru  
Soluta Promethea prodierint: in quo de Hercul  
valde dubia. Dictum est de his in dissertatione  
Opusc. IV. p. 256.

1—G. affert scholiastes Aristophanis ad  
in γ. ἐριβρεμέτας.

Primam fabulae scenam imitatus est Lucian  
metheo nomen fecit, eiusque dialogi in fine  
respexit.

2. Stephanus Byz. in v. Σκύθαι affert Σ  
verborum Eustathius quoque mentionem facit  
1339, 8. et ad Dionysii v. 69.

Libri omnes cum editionibus et codice E.  
τας praebent ἄβατον εἰς ἐρημίαν, nisi qu  
εἰς ἐρημίαν habent. Sed ceteri codices Suidae  
quod Eduardus Malby in Thesauro Morelliano  
Suida, Hesychio, Eustathio, scholiasta Hom



Prometheo. Favorinus ἔστι, δὲ ἀβρότη κατὰ μὲν τὸν κοινὸν ἐν ἡ βρο-  
τὸς οὐ πορεύσιν. Αἰσχόλος, ἄβροτον εἰς ἰσημίαν. Verum esse puto,  
quod dubitantly suspicabatur Buttmannus in Lexilogo I. p. 135. Aeschylō  
ἀβρότην νύκτι Homeri visam esse, in qua homines non exirent. Vix  
enim quisquam ausus esset hoc significatu hoc vocabulum usurpare, nisi  
id Homerum fecisse ab ludi magistris fuisset acceptum. Similem erro-  
rem notabimus ad v. 64.

3. Respicit haec Eustathius p. 29, 14. 312, 16. 829, 56. Hesy-  
chius in v. ἐπιστολά, Thomas M. p. 121, 6.

μῆλλιν G. Lips. aliique codices, idque ante rasuram erat in M.

ἐπιστολάς M. ἀπολάς G. Lips. Aug. (sed hic corr.) et reliqui  
fere codices.

4. 5. Afferunt τόνδε πρὸς πέτραις ἀμηλοκρήμινος τὸν λεωργὸν  
ἀμμάσαι Suidas et Favorinus in v. λεωργός. Respiciunt Etym. M. p.  
563, 10. Hesychius in v. λεωργόν. Huius vocabuli, de quo multa con-  
gessit Barkerus ad Etym. M. p. 1100. seqq. perineptas explicationes ex-  
cogitarunt grammatici, quarum una haec est, ut λέως pro τελέως dictum  
fuerit. Quid mihi videretur significavi ad Soph. Antig. 1261.

6. Mirifice variant libri, fere ἀδαμαντίνοις πέδησιν ἀρρήκτοις  
πέτραις vel similia exhibentes. Illud est in G. nisi quod erasum πέτραις  
et λέγω superscriptum. ἀδαμαντίναις (ἀδαμαντίνους Lips.) πέδαισιν  
ἐν ἀρρηκτοῖς πέτραις Lips. Aug. ἀδαμαντίναις πέδησιν ἐν ἀρρη-  
κτοῖς πέτραις M. Recte vero Canterus reposuit scripturam scholiastae  
Aristophanis ad Ran. 826. et Suidae in v. ἐριβρομέτας.

7. Respexerunt Eustathius p. 748, 46. 1597, 62. Tzetzes ad  
Hesiodi O. et D. 60.

8. ὤπασε G. Lips. τοιάς δέ τοι G.

12. Κράτος et Βία, Stygis et Pallantis proles, ex Hesiodi Theog.  
385. seqq. sumpta. Ex Aeschylō sumpsit Callimachus, in cuius h. Iov.  
67. Iovi ministri assident.

σφῶν M. Lips. σφῶι G. σφῶν Brunckius.

13. Libri κούδεν ἐμποδῶν (ἐμποδῶν M.) ἔτι, praeter G. in quo  
est κούδεν ἐμποδῶν μάτην ἔτι, et Paris. C. in quo κούδεν ἐμποδῶν  
μάτην, superscripto ἔτι. Pro ἔτι, si Faehsium p. 68. recte interpretor,  
in Paris. B. est ἐπί. In scholiastarum interpretationibus nullum voculae  
ἔτι vestigium, quorum qui scripsit ἐμπόδιον ἐν τούτῳ, ἐν τῷ πληρω-  
θῆναι, videtur ἐν legisse. Rectius in M. καὶ οὐδὲν ἐμποδῶν ἔστι τοῦ  
γενέσθαι, et in Lips. καὶ ἐμπόδιον τοῦ πληρωθῆναι. Hinc nescio an  
scripserit Aeschylus κούδεν ἐμποδῶν ἄνη. Sic etiam v. 72. in codice  
uno Vindobonensium ἔτι pro ἄγαν positum est.

προς

15. τῆι δεσχειμέρωι M. πρὸς τῆι δεσχειμέρω Rob.

16. Hic versus omissus in Lips. in Aug. autem ab recentiore

probabilis sane coniectura, sed tamen ut non  
ζειν, quod doctiores Aeschyli scholiastarum ita  
καὶ φροντίδος ποιῆσθαι, ἔξω ὥρας τιθέν  
φροντίδος ποιεῖν, ἀπορρίπτειν.

18. ἀπομήτα G.

Mira vis est lapsus allœutionis, quæ pa  
verbis simul et iustam esse Promethei caussam  
declarat et lenissima cum reprehensione laudat

19. ἄκοντ' ἄκων ἄσε G. aliique nonnulli  
G. prima manus iustum ordinem restituit.

Libri χαλκείμασι.

20. προσπαταλεύσω G. προσπασαλέν  
τόποι pro πάγω M. Rob.

21. G. et multi alii codices θεῶν. Qui  
possit, tamen τῶδ' ἀπανθρώπων πάγω ostendit  
quod M. Lips. Aug. habent. μορφήν βρωτῶν  
Rob.

Eximia arte cumulavit poeta infinitam mal  
vinculis ad saxa affixus vacuo hominibus in loco  
loquio aut adspectu fruens, interdum solis flamm  
tremens, ab die levamen nocturni mali, diurni a  
dolore doloris alius vicario cruciatus, nullum h  
dem immobilis statu, somni expers, numquam  
nua haeret in rupibus ille qui genus humanum

22. Memorant schol. Wassenbergh. ad  
ptum est ἡλίου φοιβῶ φλογί, Eustathius p. 3

schol. ad II. VII. 190. in Cramerī Anecd. Paris. III. p. 226, 31. Defendit ἀπηύρω Abreschius in Misc. Obs. VIII. p. 341. Elmsleius veram scripturam ἐπηύρω esse putabat, quod altera Attici non videantur usi esse. Aeschylum tamen ego hoc loco credam ἐπηύρω scripsisse, ne quater vocabula in *ou* terminarentur.

32. Cram. Anecd. Paris. IV. p. 14, 4.

34. Libri φθέξῃ.

36. κατοικίῃ G. κατοικίεις M. κατοικίεις Lips. Aug.

40. ξύμφημι Lips. plene, ut si νηκουστειν sequeretur. Ceteri libri σύμφημι.

42. αἰεὶ τε δὴ νηλῆς M. cum aliis. αἰεὶ τοι νηλῆς G. αἰεὶ τοι δὴ νηλῆς Lips. Aug. αἰεὶ τε δὴ νηλῆς alii. αἰεὶ τει δὴ νηλῆς Rob. γε praebuit Vind. 3. Porsono aliisque merito probatum.

43. τῶνδε M. a pr. manu.

44. Stobaeus LVIII. 6. Clemens Alex. Strom. V. p. 234. (399.) Theodoretus c. Graec. IV. p. 531. C. Georgides in Boissonadii Anecd. I. p. 85. apud quem ζῆτει legitur.

45. χειρῶν ἀξία Lips. χειροναξία G. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 72, 14. χειρωνάξια. πολὺ μὲν τὸ χειρώνας, τὸ δ' ἔργον οὐχ οὕτως, κἂν Αἰσχόλος δόκιμον ποιῆ τὴν φωνήν.

48. ἔπειθς G. ὄφειλε G. Lips. Aug. ὄφελεν M.

49. Libri ἐπράθη, quod quocumque modo explicetur, ineptam et ne recte quidem enuntiatam sententiam praebet, quia perfectio opus erat. Stanleii emendationem ἐπαχθη meo monitu recepit Blomfieldius. Coniecit hoc etiam Briggsius ad Theocr. I. 101.

θεοῖς Lips. Aug.

51. Interpungebatur ἔγνωκα, τοῖςδε κοῦδὲν ἀντειπεῖν ἔχω. Frustra haec alii defendere, alii corrigere conati sunt: de qua re accurate disputavit Mauricius Hauptius in Obs. crit. p. 57. Recte Bothius ἔγνωκα τοῖςδε coniunxit.

52. ἐπέξῃ τῶνδε (τῶνδε G.) δεσμὰ M. G. et alii libri. ἐπέξῃ δεσμὰ τῶνδε Lips. Aug. aliique. Haec melior verborum collocatio.

53. ἐλινόντα M. G. ἐλινύοντα Lips. Aug.

54. ψάλια M. Lips. Aug. ψέλια G.

55. Scholiaslae *νιν* interpretantur et αὐτά et αὐτόν. Prior interpretatio vera videtur.

59. πόρον Synes. Epist. 147. p. 288. A. sed πόρους Aristoph. Eq. 756. et schol. Marcellin. in Vit. Thuc. p. 2. l. 9. Dionys. Halicarn. A. R. VI. 36. p. 1390. ed. Reisk." Haec adnotavit R. Porsonus, persuasitque Blomfieldio aliisque. Apud Aeschylum πόρον M. Lips. Aug. et plerique libri. τρόπων G. τρόπον Cant. 1. γρ. τρόπον Arund. πόρους nullus. Prudenter Scholefieldius vix satis vel caussae esse vel auctoritatis habere scholiastam Aristophanis et Marcellinum censuit, ut πόρους pro-

baretur. Operae pretium est videre, quam leviter de testibus istis sit iudicatum. Solus scholiastes Aristophanis versum Aeschyli assert, habetque πόρους. At hic quam facili errore pluralem ponere potuerit, verba Aristophanis ostendant,

ποικίλος γὰρ ἄνθρωπος

καὶ τῶν ἀμειψάνων πόρους εὐμειψάνους πορίζων.

Aristophanem autem quo argumento, si Aeschyli versum in mente habuit, πόρους legisse iudicavit Porsonus, quum ille per metrum non potuerit πόρον ponere? Quid autem Marcellinus? De Thracibus et Dolopibus, καταφεύγουσιν ἐπὶ τὰ χρηστήρια, εἰδότες ὅτι μόνος ὁ θεὸς ἐξ ἐμειψάνων εὐρίσκει πόρους. Θεῶν γὰρ ἰσχυρὸς καὶ κατ' Αἰσχύλον ὑπερτέρα. Vt hic Aeschyli versum respexerit, quid impedit credere eum memoriae errore πόρους scripsisse? Denique quid Dionysius? δεινὸς ἄνθρωπος τὰ τ' ἄλλα κατ' πόρους εὐρεῖν ἐν ἀπόροις. Non magis profecto hic de Aeschylo cogitavit quam multi alii qui similia saepe dixerunt: quorum satis magnum numerum congregavit Blomfeldius. Huic quidem etiam in eo assentiri nequeo, quod in Callistrati Imag. I. p. 145, 24. πόρους scribi voluit, ubi rectissime legi ἀσθματος ἰνδείξιν, ἐγειρομένην οἰκοθεῖν ἐκ τῶν ἀμειψάνων πόρων apparet ex cap. 9. p. 157, 6. Nec defendendo apud Aeschylum plurali prodest quod pluralem in simili sententia posuit, δεινοὶ πλέκειν τοὶ μειψάνους Αἰχμητῖδι (fr. 35 L): nam id quivis fecisset. Nec respexit Aeschyli versum Plato, quum in Symposio p. 203. D. de Amore scripsit θηρευτὴς δεινός, αἰετὶνας πλέκων μειψάνους καὶ πόρους. Nec mirandum quod apud Alciphronem l. 5. p. 30. nemo correxerit πόρους ἐξ ἀπόρων. Nam mirandum potius esset, si id fecisset quisquam. Etenim ibi homo, qui sua omnia ἀπορα esse dixit, uxori scribit invitatum se a piratis ad iuncendam societatem esse: οὗτοι με κοινωνὸν ἐθέλουσι λαβεῖν τοῦ τολμήματος, πόρους ἐκ πόρων εὐμεγέθεις ὑπισχνούμενοι. Nequid ulla causa erat cur mallet in Aristarchi versibus apud Stobaeum LXIII. 9. πόρους scribi,

οὗτος γὰρ ὁ θεὸς καὶ τὸν ἀσθενῆ σθένειν  
τίθει καὶ τὸν ἄπορον εὐρίσκειν πόρον.

Denique si putavit Vrsinum ad Virgilio Ecl. V. 1. πόρους in Aeschyli versu ex MSS. posuisse, quid prohibet credere versum ex scholiasta Aristophanis ab Vrsino esse adscriptum?

60. ἄρηρεν legitur apud Ioannem Diaconum ad Hesiodi Scutum v. 271.

δυσεκβλήτως G. δυσεκλείτως ante correctionem Lips. δυσκωλύτως legitur in scholiis Baroccianis ad Soph. El. 147. δυσεκχύτως in Cramerii Anecd. Par. IV. p. 262, 24.

62. μάθοι Lips. Aug.

64. 65. Schol. Aristoph. Ran. 826. Suidas in v. ἐριβρημέτας.

Sumpsit haec Aeschylus ex Hesiodi Theog. 521.

δῆσε δ' ἄλυκτοπέδησι Προμηθεὺ ποικιλόβουλον

## AD PROMETHEVM VINCTVM.

61

δεσμοῖς ἀργαλέοισι, μέσῳ διὰ κλονῶν ἑλάσσαις.

Quae sic videtur interpretatus esse, ut cunctam per medium Prometheum putaverit adactum esse. Idque iteravit in Soluto Prometheo, ut ex his a Cicerone in Latinum sermonem translatis versibus cognoscitur,

hos ille cuneos fabrica crudeli insērens

perrupti artus, qua miser sollertia

transverberatus castrum hoc Euridrum incolo.

At Hesiodus verba sua ita intelligi voluit, τὰ δεσμὰ διὰ μέσῳ κλονῶν ἑλάσσαις, in media columna, ad quam alligatus fuerit Prometheus, affixas esse manicas. Sanguinis ex vulnere profluentis quod mentio non facta sit, Schützius hanc fuisse causam putabat, quod secundum Homerum II. V. 340. ἰχώρ δῖος pro sanguine esset, Mihi hic nihil causae fuisse videtur, ut de sanguine aliquid adderetur. Nec tamen idcirco contenderim non esse sanguinem oculis spectandum ostensum. Certe eius mentio facta est in Soluto Prometheo, ubi Prometheus dicebat

ρηγνῶτα καυῶτα nostrum adulans sanguinem.

66. αἰ αἰ M. G. Lips. αἰ αἰ Aug. et edd. vet.

Libri ὑπερστένω, nisi quod Paris. E. ὑπὲρ στένω habet. Bothius ὑπὲρ στένω, quod congruit cum sequentibus.

67. σὺ δ' οὖν Rob. et pauci libri.

τὸν διός τ' ἐχθρὸν Lips. Aug.

ὑπὲρ M. G. ὑπερστένεις, omisso στένεις in principio sequentis versus, Lips. Aug.

68. Thomas M. p. 235, 6. οἰκτιῆς G.

σκόπει in fine versus addunt Lips. Aug. non G. Scilicet in M. in margine adscriptum λείπει σκόπει.

69. Signum interrogandi, quod repertum a se scribit Stephanus, habet in fine versus G. et ut videtur M. Recte fortasse.

70. τῶνδε M. a pr. manu.

71. πλευρὰς μασχαλιστρῶς G. Meminit ex hoc loco μασχαλιστῆρος Thomas M. p. 236, 11. Describit μασχαλιστῆρος Pollux I. 147.

72. ἐγκέλευ' ἔτι, et in margine γρ. ἄγαν, Vind. 3.

73. δὲ πρό γε G. et alii. σε Rob. et libri nonnulli. γέ γε Ven. 2. πρόσ omittunt Lips. Aug.

74. κίρκωσον M. qui in margine ἀντὶ τοῦ κίρκωσον habet. κίρκωσον G. Lips. Aug. et plerique libri.

75. χρόνω pro πόθω Rob. et pauci codices.

76. θεῖτε Lips. Aug.

Διάτορος fere active dicitur. Scholiastes τὰς διατειρούσας καὶ τιτρωσκούσας, ἢ διατετορευμένας. Prior interpretatio aperte inepta est. Dicuntur compedes perforatae, non quod annulorum instar crura amplectantur, sed quod foramina habent, per quae clavi adacti eas saxis affigant.

πόδας Lips. Aug. Rob.

77. Eustathius p. 1629, 11. 1827, 46.  
*οὐπιτιμηθήσεε*, ab alia manu ultimis syllabis in *τήσγε* mutatis, M.  
*οὐπιτιμητής δε* G.
78. *γαρύεται* G. et pauci alii codices.
79. 80. Eumathius p. 225. apud quem *μαλακίζου* et *αὐθαδεῖν*  
 legitur.
80. *ὀργήν τε* G.  
*βαρύτητα* G. *θρασύτητα* Eumathius, Lips. Aθg. et alii codices.  
*μη πύπλασέ μοι*, ad *α* superscripto *η*, Lips.
81. *κώλοισι*, ad *ω* superscripto *ο*, Lips.
83. *ἐφημερίοισι* G.  
 Dubitabat Blomfieldius an *προσιδίη* scribendum esset, quod in  
 Etym. M. p. 478, 10. doceatur tērtias imperfecti personas fieri secundas  
 imperativi, *τίδη*, *πέμπλη*.
84. *ἀπαντήσαι* M. G. Lips. Aug. *ἀπαλλάξει* pauci codices.
86. *δεῖν* G.  
 Affert *αὐτόν σε δεῖ προμηθέως* Eustathius p. 1497, 42. Scholi-  
 astes Pindari ad Pyth. V. 35. *διὸ καὶ τοῦνομα ἀπὸ τοῦ προμαθεῖν*  
*ἔσχε. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Προμηθεῖ "τοῦ Προμηθέως", θέλων*  
*λέγειν τῆς φρονήσεως ἀντέχεσθαι καὶ μὴ τῆς μεταιμειλείας.* Quae verba  
 Boeckhii in libro quem de tragicis Graecis scripsit p. 121. recte videtur  
 ad hunc Aeschyli versum rettulisse, negans ab Sophocle scriptum esse  
 Prometheum. Alioqui non legeremus quae de Aeschyli Prometheo prae-  
 fati sunt antiqui interpretes, *κεῖται ἢ μυθοποιῶ ἐν παρεκβάσει παρὰ*  
*Σοφοκλεῖ ἐν Κόλχοις, παρὰ δ' Εὐριπίδῃ ὅπως οὐ κεῖται.* Falluntur  
 ergo, qui, ut Völckerus in Mythologia Iapetidarum p. 19. Prometheum  
 ab Sophocle scriptum credunt. Vt apud Aeschylum, ita etiam apud Pinda-  
 rorum Ol. VII. 80. *Προμαθέος αἰδώς* dictum esse ostendit Pyth. V. 35.  
*Ἐπιμαθέος θυγατὴρ Προδρασις.*
87. Libri *ἐκκυλισθήση*.  
*τέχνης* M. G. Lips. Aug. et plurimi codices. *γρ. τύχης* supra ad-  
 scriptum in Lips. *τύχης* Rob. et libri nonnulli. In M. ad *τέχνης* adscri-  
 ptum *τῶν δεσμῶν*.
88. *ὦ διός* M. G. Lips. Aug. Rob. *ὦ διός* Victorius.  
*ταχύπεροι* G.
90. Respexisse videtur Pollux VI. 201. V. Petiti Misc. Obs. II. 18.  
*παμμήτωρ* M.
91. *ἥλιον κύκλον* G.
92. *ἰδὲθ' οἶα* Lips. Aug.
93. *δέρ γθηθ' οἶαις αἰκίαισι* M. crasis post *δέρ* aliquot litteris.  
*δέργθηθ' οἶαις ἀνίαισι* (*ἀνίαισι* Aug. Rob.) G. Lips. Aug. Rob. Ad-  
*οἶαις* in Lips. supra adscriptum *γρ. αἰναῖς*. Plerique libri *αἰκίαισι* ha-  
 bere videntur, ut Ald. Turn. Blomfieldius secundum Elmsleii praecceptum  
 ad Med. 608. nota X. *αἰκίαισιν* scripsit.

Prometheo. Favorinus ἔστι. δὲ ἀβρότη κατὰ μὲν τὸν κοινὸν ἐν ἡ βρο-  
τὸς. οὐ παρεῖσιν. Αἰσχόλος, ἄβροτον εἰς ἰσημίαν. Verum esse puto,  
quod dubitanter suspicabatur Buttmannus in Lexologo l. p. 135. Aeschylō  
ἀβρότην νύκτι Homeri visam esse, in qua hominēs non exirent. Vix  
enim quisquam ausus esset hoc significati hoc vocabulum usurpare, nisi  
id Homerum fecisse ab ludi magistris fuisset acceptum. Similem erro-  
rem notabimus ad v. 64.

3. Respicit haec Eustathius p. 29, 14. 312, 16. 829, 56. Hesy-  
chius in v. ἐπιστολάς. Thomas M. p. 121, 6.

μέλλειν G. Lips. aliiquē codices, idque ante rasuram erat in M.

ἐπιστολάς M. αἰτολάς G. Lips. Aug. (sed hic corr.) et reliqui  
fere codices.

4. 5. Afferunt τὸνδε πρὸς πέτραις ἐπιλοκορήμοις τὸν λεωργὸν  
ἀγμιάσι Suidas et Favorinus in v. λεωργός. Respiciunt Etym. M. p.  
563; 10. Hesychius in v. λεωργόν. Huius vocabuli, de quo multa con-  
gessit Barkerus ad Etym. M. p. 1100. seqq. perineptas explicationes ex-  
cogitarunt grammatici, quarum una haec est, ut λέως pro τελέως dictum  
fuerit. Quod mihi videretur significavi ad Soph. Antig. 1261.

6. Mirifice variant libri, fere ἀδαμαντίνοις πέδῃσιν ἀρρήκτοις  
πέτραις vel similia exhibentes. Illud est in G. nisi quod erasum πέτραις  
et λῆγῃ superscriptum. ἀδαμαντίναις (ἀδαμαντίνοις Lips.) πέδῃσιν  
ἐν ἀρρηκτοῖς πέτραις Lips. Aug. ἀδαμαντίναις πέδῃσιν ἐν ἀρρη-  
κτοῖς πέτραις M. Recte vero Canterus restituit scripturam scholiastae  
Aristophanis ad Ran. 826. et Suidae in v. ἐριβορέμετας.

7. Respexerunt Eustathius p. 748, 46. 1597, 62. Tzetzes ad  
Hesiodi O. et D. 60.

8. ὤπασε G. Lips. τοιὰς δέ τοι G.

12. Κράτος et Βία, Stygis et Pallantis proles, ex Hesiodi Theog.  
385. seqq. sumpta. Ex Aeschylō sumpsit Callimachus, in cuius h. Iov.  
67. Iovi ministri assident.

σφῶν M. Lips. σφῶι G. σφῶν Brunckius.

13. Libri κοῦδὲν ἐμποδῶν (ἐμποδῶν M.) ἔτι, praeter G. in quo  
est κοῦδὲν ἐμποδῶν μάτην ἔτι, et Paris. C. in quo κοῦδὲν ἐμποδῶν  
μάτην, superscripto ἔτι. Pro ἔτι, si Faehsium p. 68. recte interpretor,  
in Paris. B. est καί. In scholiastarum interpretationibus nullum voculae  
ἔτι vestigium, quorum qui scripsit ἐμπόδιον ἐν τούτῳ, ἐν τῷ πληρω-  
θῆναι, videtur ἐντὶ legisse. Rectius in M. καὶ οὐδὲν ἐμποδῶν ἔστι τοῦ  
γενέσθαι, et in Lips. καὶ ἐμπόδιον τοῦ πληρωθῆναι. Hinc nescio an  
scripserit Aeschylus κοῦδὲν ἐμποδῶν ἄρη. Sic etiam v. 72. in codice  
uno Vindobonensium ἔτι pro ἄγαν positum est.

προς

15. τῇ δεσχεμέρωι M. πρὸς τῇ δυσχεμέρω Rob.

16. Hic versus omissus in Lips. in Aug. autem ab recentiore

πιφροσιν, ὡς δ' αὐτὸς ἐν Σκῦρίαις χρῆται τῷ εἰ  
probabilis sane coniectura, sed tamen ut non vincat fals  
ζειν, quod doctiores Aeschylī scholiastarum ita interpret  
καὶ φροντίδος ποιῆσθαι, ἔξω ὄρας τιθέναι καὶ ἀφ  
φροντίδος ποιεῖν, ἀπορρίπτειν.

18. ἀπομήτη G.

Mira vis est lapsus allōcutionis, quae paucissimis  
verbis simul et iustam esse Prometheus causam honorifi  
declarat et lenissima cum reprehensione laudat animum sua

19. ἄκοντ' ἄκων' σε G. aliique nonnulli codices  
G. prima manus iustum ordinem restituit.

Libri χαλκείμασι.

20. προσπαυαλέσω G. προσπασαλέσω Lips.  
τόποι pro πάγω M. Rob.

21. G. et multi alii codices θεῶν. Quod etsi mal  
possit, tamen τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγω ostendit verum  
quod M. Lips. Aug. habent. μορφήν βρωτῶν Ald. βε  
Rob.

Eximia arte cumulavit poeta infinitam mali magnitudi  
vinculis ad saxa affixus vacuo hominibus in loco, neminis  
loquio aut adspectu fruens, interdiu solis flamma tostus, r  
tremens, ab die levamen nocturni mali, diurni ab nocte ex  
dolore doloris alius vicario cruciatus, nullum habiturus lil  
dem immobilis statu, somni expers, numquam fessa stan  
nua haeret in rupibus ille qui genus humanum affecit ben

22. Memorant schol. Wassenbergh. ad II. I. 47.  
ptum est ἡλίον αἰβοῦ φλονί. Eustathius



schol. ad Il. VII. 190. in Crameri Anecd., Paris. III. p. 226, 31. Defendit ἀπέρω Abreschius in Misc. Obs. VIII. p. 341. Elmsleius veram scripturam ἐπηύρου esse putabat, quod altera Attici non videantur usi esse. Aeschylum tamen ego hoc loco credam ἐπηύρω scripsisse, ne quater vocabula in ου terminarentur.

32. Cram. Anecd. Paris. IV. p. 14, 4.

34. Libri φθέρη.

36. κατοικίλη G. κατοικίλη M. κατοικίλεις Lips. Aug.

40. ξύμφημι Lips. plene, ut si νηκουστειν sequeretur. Ceteri libri σύμφημι.

42. αεί τε δὴ νηλῆς M. cum aliis. αεί τοι νηλῆς G. αεί τοι δὴ νηλῆς Lips. Aug. αεί τι δὴ νηλῆς alii. αεί τει δὴ νηλῆς Rob. γε praebuit Vind. 3. Porsono. aliisque merito probatum.

43. τῶνδε M. a pr. manu.

44. Stobaeus LVIII. 6. Clemens Alex. Strom. V. p. 234. (399.) Theodoretus c. Graec. IV. p. 531. C. Georgides in Boissonadii Anecd. I. p. 85. apud quem ζητεί legitur.

45. χειρῶν ἀξία Lips. χειροναξία G. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 72, 14. χειρωνάξια. πολὺ μὲν τὸ χειρώναξ, τὸ δ' ἔργον οὐχ οὕτως, κἂν Αἰσχόλος δόκιμον ποιῆ τὴν φωνήν.

48. ἔμπερ G. ὄφειλε G. Lips. Aug. ὄφελεν M.

49. Libri ἐπαχθή, quod quocumque modo explicetur, ineptam et ne recte quidem enuntiatam sententiam praebet, quia perfecto opus erat. Stanleii emendationem επαχθή meo monitu recepit Blomfieldius. Coniecit hoc etiam Briggsius ad Theocr. I. 101.

θεοῖς Lips. Aug.

51. Interpungebatur ἔγνωκα, τοῖςδε κοῦδὲν ἀντειπεῖν ἔχω. Frustra haec alii defendere, alii corrigere conati sunt: de qua re accurate disputavit Mauricius Hauptius in Obs. crit. p. 57. Recte Bothius ἔγνωκα τοῖςδε coniunxit.

52. ἐπέξημι τῶνδε (τῶνδε G.) δεσμά M. G. et alii libri. ἐπέξημι δεσμά τῶνδε Lips. Aug. alique. Haec melior verborum collocatio.

53. ἐλινύοντα M. G. ἐλινύοντα Lips. Aug.

54. ψάλια M. Lips. Aug. ψέλια G.

55. Scholiastae νιν interpretantur et αὐτά et αὐτόν. Prior interpretatio vera videtur.

59. ἄπορον Synes. Epist. 147. p. 288. A. sed πόρους Aristoph. Eq. 756. et schol. Marcellin. in Vit. Thuc. p. 2. l. 9. Dionys. Halicarn. A. R. VI. 36. p. 1390. ed. Reisk." Haec adnotavit R. Porsonus, persuasitque Blomfieldio aliisque. Apud Aeschylum πόρον M. Lips. Aug. et plerique libri. τρόπων G. τρόπον Cant. 1. γρ. τρόπον Arund. πόρους nullus. Prudenter Scholefieldius vix satis vel caussae esse vel auctoritatis habere scholiastam Aristophanis et Marcellinum censuit, ut πόρους pro-

ἄγοισιν ἐπὶ τὰ χρηστήρια, εἰδότες ὅτι μόνος ὁ θεὸς ἐ  
 εὐρίσκει πόρους. Θεῶν γὰρ ἰσχυρὸς καὶ κατ' Αἰσχύλον  
 Vt hic Aeschylum versum respexerit, quid impedit credere ei  
 errore πόρους scripsisse? Denique quid Dionysius? δεινὸ  
 λλα κατ' πόρους εὐρεῖν ἐν' ἀπόροις. Non magis profecto  
 cogitavit quam multi alii quī similia saepe dixerunt: et  
 agnum numerum congescit Blomfeldius. Huic quidem  
 ntiri nequeo, quod in Callistrati Imag. l. p. 145, 24.7  
 eluit, ubi rectissime legi ἄσθματος ἔνδειξιν, ἐγειρομένη  
 τῶν ἀμυχάνων πόρων apparet ex cap. 9. p. 157, 6. N  
 o apud Aeschylum plurali prodest quod pluralem in simi  
 osmit, δεινοὶ πλέκειν τδι μυχῶνας Αἰγύπτιδι (fr. 35 L): i  
 cisset. Nec respexit Aeschyli versum Plato, quum in Sym  
 D. de Amore scripsit θηρευτῆς δεινός, αἰετίνης πλέκει  
 και πόριμος. Nec mirandum quod apud Alciphronem l. 8.  
 rreperit πόρους ἐξ ἀπόρων. Nam mirandum potius esset  
 quisquam. Etenim ibi homo, qui sua omnia ἄπορα esse  
 rhibet invitatum se a piratis ad incundam societatem esse:  
 ἄνδρ' ἐθέλουσι λαβεῖν τοῦ τολμήματος, πόρους ἐκ πόρο  
 ς ὑπισχνούμενοι. Nequē ulla causa erat cur wallet in A  
 ibus apud Stobaeum LXIII. 9. πόρους scribi,  
 οὔτος γὰρ ὁ θεὸς καὶ τὸν ἄσθενῆ σθένει  
 τίθει καὶ τὸν ἄπορον εὐρίσκειν πόρον.  
 si putavit Vrsinum ad Virgiliū Ecl. V. 1. πόρους in A  
 MSS. posuisse, quid prohibet credere versum ex scholiast  
 s ab Vrsino esse adscriptum?

## AD PROMETHEVM VINCTVM.

101

δεσμοῖς ἀργαλίοισι, μέσον διὰ κλονῶν ἐλάσσας.

Quae sic videtur interpretatus esse, ut cuneum per medium Prometheus putaverit adactum esse. Idque iteravit in Soluto Prometheus, ut ex his a Cicerone in Latinum sermonem translatis versibus cognoscitur,

hos ille cuneos fabrica crudeli insērens

perripit artus, qua miser sollertia

transverberatus castrum hoc Euridarum incolo.

At Hesiodus verba sua ita intelligi voluit, τὰ δεσμὰ διὰ μέσον κλονῶν ἐλάσσας, in media columna, ad quam alligatus fuerit Prometheus, affixas esse manicas. Sanguinis ex vulnere profluentis quod mentio non facta sit, Schützius hanc fuisse causam putabat, quod secundum Homerum II. V. 340. ἰχώρ dñs pro sanguine esset. Mihi hic nihil causae fuisse videtur, ut de sanguine aliquid adderetur. Nec tamen idcirco contenderim non esse sanguinem oculis spectatōrum ostensum. Certe eius mentio facta est in Soluto Prometheus, ubi Prometheus dicebat

ρηγνῶτα καυτὰ nostrum adulans sanguinem.

66. αἰ αἰ M. G. Lips. αἰ αἰ Aug. et edd. vet.

Libri ὑπερστένω, nisi quod Paris. E. ὑπερ στένω habet. Bothius ἐπέρ στένω, quod congruit cum sequentibus.

67. οὐ δ' οὐν Rob. et pauci libri.

τὸν δῖος τ' ἐχθρὸν Lips. Aug.

ἔπερ M. G. ὑπερστένεις, omissio στένεις in principio sequentis versus, Lips. Aug.

68. Thomas M. p. 235, 6. οἰκτιῆς G.

σκόπει in fine versus addunt Lips. Aug. non G. Scilicet in M. in margine adscriptum λείπει σκόπει.

69. Signum interrogandi, quod repertum a se scribit Stephanus, habet in fine versus G. et ut videtur M. Recte fortasse.

70. τῶνδε M. a pr. manu.

71. πλευρὰς μασχάλιστρας G. Meminit ex hoc loco μασχάλιστῆρος Thomas M. p. 236, 11. Describit μασχάλιστῆρας Pollux I. 147.

72. ἐγκλέυ' ἔτι, et in margine γρ. ἕγαν, Vind. 3.

73. δὲ πρό γε G. et alii. σε Rob. et libri nonnulli. γέ σε Ven. 2. πρὸς omittunt Lips. Aug.

74. κίρκωσον M. qui in margine ἀντὶ τοῦ κίρκωσον habet. κίρκωσον. G. Lips. Aug. et plerique libri.

75. χρόνω pro πόρω Rob. et pauci codices.

76. ὅτιε Lips. Aug.

Διάτορος ferè active dicitur. Scholiastes τὰς διατειρούσας καὶ τιτρωσκούσας, ἢ διατειροεμένας. Prior interpretatio aperte inepta est. Dicuntur compedes perforatae, non quod annulorum instar crura amplectantur, sed quod foramina habent, per quae clavi adacti eas saxis affigant.

πόδας Lips. Aug. Rob.

~~πρὸς~~ ~~προ~~ ~~μοι~~, ad *a* superscripto *ι*, Lips.

81. κάλοισι, ad *ω* superscripto *ο*, Lips.

83. ἐσημεροῖσι G.

Dubitabat Blomfieldius an *προσιθῆ* scribendum. (sym. M. p. 478, 10. doceatur tertiis imperfecti personae operativi, *τίθῃ*, *πρίμπλη*.)

84. ἀπαντῆσαι M. G. Lips. Aug. ἀπαλλάξαι πα

86. δεῖν G.

Afferit αὐτόν σε δεῖ *προμηθέως* Eustathius p. 1497. Hesiodus Pindari ad Pyth. V. 35. διὸ καὶ τοῦνομα ἀπὸ *πι* *ρχε*. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ *Προμηθεῖ* “τοῦ *Προμηθεῖ* *έγειν* τῆς φρονήσεως ἀντέχεσθαι καὶ μὴ τῆς μεταμελεία *οeckhius* in libro quem de tragicis Graecis scripsit p. 121. In hunc Aeschyli versum rettulisse, negans ab Sophocle *οetheum*. Alioqui non legeremus quae de Aeschyli *Pro* *ti* sunt antiqui interpretes, *κεῖται ἡ μυθοποιία ἐν πάρε* *οφοκλεῖ ἐν Κόλχοις*, παρὰ δ’ *Εὐριπίδῃ ὅλως οὐ κεῖ* *γο*, qui, ut *Völckerus* in *Mythologia Iapetidarum* p. 19.

*Sophocle* scriptum credunt. Vt apud Aeschylum, ita etiam *um* *Ol. VII. 80. Προμαθέος αἰδώς* dictum esse ostendi *ιμαθέος θυγατὸρ Προθεμισ*.

87. Libri ἐκκλισθήση.

*τέχνης* M. G. Lips. Aug. et plurimi codices. γρ. *τύχ* *πτum* in Lips. *τύχης* Rob. et libri nonnulli. In M. ad τ *τῶν δεσμῶν*.

88. ὦ διός M. G. Lips. Aug. Rob. ὦ δῖος *Victorius* *ταχύπεροι* G.

Eximia arte Aeschylus fecit Prometheus tandem, postquam solus est neque audiri potest a feroci irrisore, quo praesente contemptum tacuerat, rumpere silentium, initio quidem adhuc constricto magnitudine mali pectore aegre et tardioribus numeris caelum Terramque testes iniuriae appellare, mox autem libero impetu indignationem citatis aphaestis effundere, paullo post vero dignitatis suae memorem quieto tranquilloque animo sese conscientia recte factorum consolari.

94. *μυριάτη* Lips. Scholiastes *πολυετή· ἐν γὰρ τῷ προσηρόν τρεῖς μυριάδας ἤσει δεδέσθαι αὐτόν.* Hyginus Poet. astr. II. 15. *Prometheus autem in monte Scythiae nomine Caucasus ferrea catena vincit: quem alligatum ad triginta milia annorum Aeschylus tragediarum scriptor ait.* Id si Aeschylus *τρειςμυρία ἔτη* dixit, videri potest usitata formula nihil nisi ingentem numerum significasse. Ideo tamen hic *μυριαετή χρόνον* non eam vim quam *πολυετή*, sed paullo maiorem habet, numero annis addito quasi vivam imaginem imminenti spatii animo offerens.

95. *ἀεθλεύσω* G. Rob. et alii libri.

98. *φεῦ φεῦ* M. G. et aliquot alii codices. *αἶ αἶ* Lips. Aug. atque alii. *αἶ αἶ* Rob. Qui cum Porsono *φεῦ φεῦ* praetulerunt, videntur id hiatus vitandi causa fecisse. At is in interiectionibus legitimus est. Aptius hic videtur *αἶαἶ*, solentque id glossatores *φεῦ φεῦ* interpretari.

99. *ποι* M. G. Lips. Aug. multique alii codices et Rob. *πεῖ* Ald. *πῆ* recte editum inde a Turnebo.

100. *τέρματα* M. Ita recte Turnebus. Fuerunt qui hoc corrigendo orationem enervarent. *τέρμα* G. Lips. Aug. Rob. et reliqui ut videtur libri. In edd. vet. coli signo vel puncto post *στενάχω* distinguitur, non posito signo interrogandi post *ἐπιτεῖλαι*, quod placuit fere recentioribus. At multo gravior hic obliqua oratio est. Sic etiam v. 183. ss.

102. *σκοθρῶς* M. a pr. manu. *τορῶς* nonnulli codices.

*τὰ μέλλοντα οὐδ' ἔμοι* G.

103. *πῆμα-οὐδέν* G.

104. *γινώσκονθ'* M. Reliqui *γινώσκονθ'.*

105. Moschopulus in Agapetum apud Fabricium Bibl. Gr. vol. XII. p. 306. sive ed. Harl. vol. VIII. p. 41. Theodorus Hyrtacenus Epist. 8. et 43.

*ἀδήρητον* Lips. Aug.

108. *πορῶν* M. Lips. *πορῶν* G. Aug.

*ἐπέξενγμαι* M. G. aliique codices. *ἐπέξενγμαι* Aug. Lips. et plerique codices. *ὑπέξενγμαι* edd. vet.

109. Hesychius in v. *ναρθηκιῶντες*. Schol. Ambrosianus ad Od. v. 490.

110. *πληγῆν* scriptum est apud Hesychium. *παγῆν*, superscripto η, Lips.

111. *πάσης* M. G. Lips. Aug. et plerique codices: *πᾶσι* nonnulli codices et Ald. Rob.

videtur, manu in fine praecedentis versi

omissis προδέπτα μ' ἀφ' ἑγγύς θεόσυντ

priora sic scripta sunt, ἄ ἄ ἑα. τίς ἄ;

Recte scholiastae ἐπιλήξεως ἐπι

τικῶν Quorum ἄ ἄ rei subitae mirati

expectationem significat. Vehementer

in solitudine aliquem ad se accedere s

unicus est in hac tragoedia locus, in q

liberioribus numeris exclamare. In ceter

am servat gravitatem, aut iambis, aut

anapaestis utens.

115. Quis credat quaesitum esse q

siam spirare putabat Schützius, odorem

Iacobsius in Museo Aetico vol. III. p. 403

Ambrosium enim ipsum nomen non morti

hic vero qui est? Non magis dicas quid

diversum ab eo quod νέποδες καλῆς ἄλο

est meminisse, ἧμιν vitam sub dio agant,

facile vel levi aurae motu adventum alicui

116. θεόσυντος M. G. et reliqui,

delianum, ex quo θεόσυντος Stanleius rest

κεκαρμένη ante rasuram M.

117. Constat hic versus ex dochmio

ἐπίπαγον Lips.

118. ἡμῶν θεωρός, cum rasura an

119. θεῶν superscripto ὦν Lips. θε.

122. εἰσοχρεῦσιν M. εἰσοχρεῦσιν

Libri ἤδε. Scribendum ἄδε.

Scholiasies ex antiquis et probis auctoribus ὁ ῥυθμὸς Ἀνακρεόν-  
τειὸς ἐστὶ κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν. ἐπεδήμησε γὰρ τῇ Ἀτ-  
τικῇ Κριτίου ἔρων, καὶ ἤρθεσθῆ (libri ἤράσθῆ) λίαν τοῖς μελεσι τοῦ  
τραγικοῦ. ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οὐκ ἐν παντὶ τόπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς θρη-  
νητικοῖς, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Τυροῦ. ἐστὶ δὲ ταῦτα ὅμοια τῷ  
οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν.

Dixi de hoc metro in Elem. doct. metr. p. 492. et ad Sophoclis An-  
tig. 833.

129. ἀμίλαις Lips.

130. προσέβα, superscripto η, Lips.

131. μόλις G. (sed hic λ minio in γ mutato) et Ven. 3. Rob.

133. 134. ἄντρων μυχῶν Lips. Aug. Omiserunt Turnebus ἄν-  
τρων, Canterus μυχόν.

134. με pro μου Lips. Aug.

Θεμερῶπι M. a pr. manu et Victorius. Θεμερῶπι M. a sec.  
manu et G. Aug. cum plerisque libris et Etym. M. p. 447, 12. Θεμε-  
ρώπιη Lips. Θεμερωπήη Ask. C. Θεμερῶπιη Colb. 1. Θεμερῶπιη  
Turn. V. Bentl. in epist. ad Millium p. 66. (516. ed. Lips.) Hesychius  
Θεμερῶπις, ἔρασμα ἀσχόνῃ. Sic recte emendarunt. Idem Θεμερῆ,  
βεβαία, σεμνή, εὐσταθής. Θεμερὸν, σεμνόν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ σεμνόνε-  
σθαι Θεμερύνεσθαι, quod verbum Pollux VI. 185. comicum esse dicit.  
Pro radice horum vocabulorum sumendum est Θεμὸς, quod significaverit  
positionem, h. e. motus in quietem mutationem: unde Θεμῶσαι Od.  
IX. 486. 542. Hinc Θεμερὸς sedatus, modestus, lenis, mitis est. Em-  
pedocles emendatus a Benteleio

Ἀἴρις θ' αἰματέσσα καὶ Ἀρμονίη Θεμερῶπις.

Id ad mites maturitate fructus translatum in epigrammate quod in Brun-  
ckii Anal. vol. III. p. 189. est CXG. et in Appendice Anthol. Palat. 239.

Ἄττει θ' ὑψίστῳ καὶ συνιέντι τὸ πᾶν,

τῷ πᾶσιν καιροῖς Θεμερῶτερον πάντα φρόντι.

Welckero in Trilogia p. 25. omnium interpretum soli, credo, in  
mentem venit Oceanides maxima corporis parte nudas, ut in picturis, in  
orchestram esse demissas.

136. αἰ ter M. bis Lips. Aug. αἰ bis G. αἰ quater codex Par. B.  
et sic post Heathium editores.

138. τ' εἰλισσομένου M. G. Lips. Aug. θ' εἰλισσομένου inde a  
Turnebo editores.

139. ἄκοιμήτωρ' φεύματι Lips.

140. εἰσίδεισθ' non εἰσίδεσθ' μ' neque εἰσίδεσθ' μ', M. atque ita  
Turn. εἰσίδεσθ' με G. et alii codices. εἰσίδεσθ' μου Lips. Aug. εἰ-  
δεσθ' μ' plerique.

141. πρὸς πατρός, adscripto a manu tertia, quae saeculi XV. esse  
videtur; προσπορπατός, M. πρὸς πα τοσ, post u eraso ρ, ut videtur,

....., superscripto η, Par. N. εἰσιδοῦσα Turnebus.  
an εἰσιδοῦσαν scripserit Aeschylus, ut in Choeph. 40  
αὐτέ μοι φίλον κέαρ τόνδε κλύουσιν οἴκτον.

147. πέτρα Lips. Aug. πέτρα aliquot codices  
fortasse praefendum est.

148. ταῖς ἀδαμαντοδέτοις M. Lips. Aug. et cetera  
ταῖς ἀκαμαντοδέτοις G. In M. priori syllabae in ἀδαμ  
pra adscriptum a pr. manu δ'α. Turnebus ἀδαμαντοδ  
ταῖςδ' posuit.

150. δὲ δὲ M. et ceteri libri plerique. δὲ G. δὴ

Libri omnes ἀθέμιως, nisi quod ἀθέμιως Lips. A  
Bentleius in epist. ad Millium p. 66. (516. ed. Lips.) ex  
quem sic scriptum est, ἀθέμιως, ἀθέμιως, οὐ συγκα  
Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτη.

151. γὰρ pro δὲ G.

152. εἰ γὰρ ὑπὸ γαῖαν Lips. Aug.

Libri νέρθεν τ' αἶδον, nisi quod ἐρθεν (sed spiri  
nea transfixis) G. habet et ἐρθέν Par. N. νέρθενθ' αἶδον  
usitatam formam Blomfieldius restituit.

154. ἦκε G. Lips.

155. ἀγροίς M. et pauci alii codices, quod recep  
id Aeschylus si scripsisset, posuisset ἀλύτοις δεσμοῖς ἀγ

155. 156. Libri ὡς μήποτε θεὸς μήτε τις ἄλλος.  
num vocabulum ἄλλος a manu tertia reffectum est.  
μήτε θεὸς scribendo anapaestum restituit, secuti sunt po  
firmem tamen systemata, quae inter strophas sunt. non



ὡς μήποτε τις μήτε θεός τις. De repetito τις dixit Porsonus in addendis ad Hecubam p. 100.

156. ἐπεγήθει M. Lips. Aug. Ald. ἐπιγήθη ex correctione, antea ἐπιγήθει G. Alii codices ἐπεγεγήθει, ἐπιγεγήθει, ἐπιεγεγήθη. Blomfieldius ἐγεγήθει ex Elmsleii sententia, qui γέγηθα saepe, numquam γηθῶ, nisi in dubio versu Choeph. 759. inveniri observavit. Id universe de Atticis dictum oportebat. Et glossatores etiam hic cum ἐπέχαιρε simplex ἐχαιρε coniunxerunt.

157. καὶ νόγμ' Aug. Memorat ἀθέριον κίνυγμα ex hoc loco Eustathius p. 472, 44. 805, 28. 957, 21.

158. ἐπίλαρμα Lips. Aug. alique codices. In Lips. a secunda manu τα supra scriptum. ἐπιλάματα aliquot libri. ἐπίλαρτα M. G. Recte ipse Prometheus ἐχθροῖς ἐπίλαρμα vocaretur, cuiusmodi exempla Blomfieldius attulit, non item recte diceretur ἐχθροῖς ἐπίλαρμα πεπονθέναι.

159. Hoc in versu incipit lacero in folio his λησικάριος fragmentum codicis Lipsiensis, praemissum ei codici quem adhuc simpliciter Lipsiensem dixi, nunc usque ad v. 391. cum Butlero Lipsiensem 2. nominabo: fragmentum dicam Lips. 1.

161. ξυνασχάλει Lips. 1. et Aug. hic quidem propter ᾶ in Lips. 2. male lectum.

162. δίχαγε δίος M. sed δίχαγε a manu tertia super evanidas literas scriptum. δίχα τε δίδς G. Lips. 2.

ἐπισκότως Lips. 1.

αὐεὶ M. et alii nonnulli codices.

Elegantissimum quidem trimetrum praebet vulgata lectio,

τεῖσι δίχα γε Δίδς; ὃ δ' ἐπισκότως αὐεὶ.

Non esse tamen hanc veram scripturam quum ἤρέθισε in antistrophico versu prodit, tum arguunt codices Colb. 1. et Ask. A. (sive Reg. G.) δίχα γ' ἐνός habentes, ad quod in Ask. A. δίδς, in altero libro καὶ δίδς supra adscriptum. Porro in Par. B. γρ. ἐνός, ἤγουν δίδς. Quod si vix dubitari potest quin Δίδς ex interpretatione versui insertum sit, apparet scribendum esse δίχα γοῦν ἐνός. Fortius est γοῦν quam γε, ut cum restrictione etiam affirmationem continens, ut sit certe quidem. Sic in Agam. 1386. γνώσει διδαχθεὶς ὀψέ γοῦν τὸ σωφρονεῖν. Sophocles Oed. R. 408. εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι. Et sic ille saepius.

163. ἄγναμπτον in M. a manu tertia reffectum. ἄγναπτον G. alique nonnulli codices. γρ. ἄκαμπτον Par. B. Spondeus indicio est non esse ἄγναμπτον ab Aeschylō scriptum. Quod apud Hesychium suo quidem loco inter ἄκανθα et ἄκανθόνωτον positum est, ἄκανθον (codex ἄκανθόν), ἄγναμπτον, videri potest ad Aeschylī versum pertinere, ut scriptum fuerit ἄκα.... νόον. Nisi tamen illud ἄκαμπτον alieno loco insertum ad ἄκαμπτής vel ἄκαμπτος, quae in Hesychii libro paullo supe-

167. τὰν, superscripto η, Lips. 2. Idem ἔλη.  
 168. ἡ μὴν ἐτ' ἀπ' ἐμοῦ M. sed ἀπ' in litura.  
 169. γυνοπέδαις M. γυιοπέδοις Lips. 1.  
 170. πρῆτανίς Lips. 2.  
 171. ἀφ' ὄτου a pr. manu M. ὑφ' ὄτου a secunda.  
 172. σκῆπτρόν τε τιμάς τ' Lips. 1. ἀποσυλλάτ.  
 173. καί μ' οὔτοι M. Colb. 1. Par. L. Rob. καί μ' ο.  
 Aug. et plerique. καίτοι μ' οὐ G. et duo Vindob. pariterque  
 Recte Blomfieldius secutus est Porsonum καί μ' οὔτε scrib  
 Opponi enim inter se preces et minae debebant.  
 μελιγλώσσης Lips. 1. 2. Aug.  
 174. ἐπαιδαῖσι M. G. Lips. 1. ἐπ' αἰδαῖσι Lips. 2  
 τ' omittunt Lips. 2. Aug.  
 175. τὸ δ' Lips. 1. τῶδ', superscripto ὄ, Lips. 2.  
 177. ποιᾶς (sic a pr. manu, a tertia ποιναὶ) τέ μο.  
 ποιᾶς τ' ἐμοὶ (τέμου Lips. 2. Aug.) τίνειν (τείνειν G.) G. |  
 Aug. ποιᾶς τε τίνειν Turnebus.  
 178. τῆς M. α̂  
 180. ἐπιχαλῶσ M. ἔποχαλᾶς Lips. 1. Vindob. 1.  
 182. ἐμαὶ Aug.  
 Libri ἡρέθισε. Turnebus solus ἡρέθισε, quod ab Elmsl  
 tum recepit Blomfieldius: v. ad v. 162.  
 183. Libri δέδια γάρ. Porsonus δέδια δ'. Vt geme  
 parat Blomfieldius δέδια δ' in Soph. Oed. Col. 1468. At ibi  
 δέδια γάρ dici.  
 σαῖς τύχαι Lips. 1. σὰς τύχας aliquot ~~codices~~

187. οὐ παράμυθον M. G. Ox. Ven. 1. Bess. Par. C. L. Vind. 1. Turn. οὐπαράμυθον Lips. 1. ἀπαράμυθον Lips. 2. Aug. cum ceteris, credo, codicibus et Ald. Rob.

ὁ χρόνον παῖς G. Lips. 1.

188. τραγὺς τε καὶ M. G. Lips. 1. Θρασύς τε καὶ Lips. 2. Aug. aliique. In Lips. 2. γρ. τραγὺς superscriptum. ὡς (pro ὅτι) Θρασύς καὶ Colb. 1. Θρασύς καὶ alii. τραγὺς καὶ Turnebus.

189. Post ἔμπας libri addunt ὄϊω, ut M. a sec. manu (nam a pr. manu ἰὼ habuit) et G. Lips. 1. 2. Aug. vel ὄϊω, formam verbi non usitatam tragicis. Eiecerunt critici praeter Scholefieldium, qui post eam vocem lacunae signum posuit. Si quid genuini in isto vocabulo est, neque illud ortum est ex ὄμωσ ad ἔμπας adscripto, putandum erit ὄϊω fuisse, excidisseque tot versus quot requiruntur ad aequandum hoc systema ei quod praecedit. V. ad v. 155. Potuit certe ὄϊω γάμω dici, sententiaque esse eadem quae v. 911. seqq. continetur.

190. ὄϊ' ἄν M. G. Rob.

191. ταύτη referitur ad ea quae in proximo systemate dixerat Prometheus.

ῥωσθῆ, ut videtur, M. ῥωισθῆ in litura G. ῥωισθῆ Lips. 1. 2. Aug. et plerique codices. Alii codices ῥεχθῆ, ῥαιχθῆ, ῥαχθῆ, ῥεγγθῆ.

193. ἀρθμὸν M. aliique libri. ἀριθμὸν G. Lips. 1. 2. Aug. aliique. γρ. ἀρθμὸν Lips. 2.

195. γεγῶν' Lips. 1.

196. αἰτιώματι Lips. 2. Antiatticista Bekkeri p. 78, 25. αἰτι-  
μα. Αἰσχόλος Προμηθεΐ δεσμώτη.

198. Libri βλάπτῃ, nisi quod Lips. 1. ante correctionem βλά-  
πτειν.

199. ἀλγεινά, superscripto ὄν, Lips. 2. Aug.

ἔστιν M. ἔστι G.

200. δέσποτος Par. F.

201. ἤρξατο Lips. 1.

202. τ' om. Lips. 2. Idem ὠρεθύνετο.

203. ἔδρης M. G. Lips. 1. 2. Aug. ἔδρας Ven. 3. Rob. Turn.

204. ἀνάσσοι M. G. Rob. Turn. ἀνάσση Lips. 1. 2. Aug. aliique  
codd. et Ald.

205. In G. sedecim versus 205—220. bis scripti sunt a diversis manibus. Nam quum prima manus desiisset in v. 204. ita ut superesset trium versuum spatium, secunda manus addidit in ea ipsa pagina versus 205. 206. 207. in altera autem 208—220. Quum autem folia aliquot intercidissent, tertia manus in quattuor foliis insertis adscripsit qui deerant versus 205—294. In iis quae bis scripta sunt non est nisi glossarum aliqua diversitas.

ἄρξειεν M. ἄρξειε G. Lips. 1. 2.

206. ἐντεῦθ' Lips. 2. Aug. ἐντεῦθεν G.

...ποικιλῶν ὀνομασμάτων ἀντιθέτων  
 Martinus Var. Lect. III. 13. Videndus etiam Arnaldus  
 cap. 22. Schützius vero vel unum exemplum requirebat  
 nomen haberet Telluris. Nam Themis quum ab Aeschylō  
 principio Eumenidum *Τιτανίς παῖς Χθονός*, sed in ip  
 theo v. 877. dicta sit *Τιτανίς*, negabat dubium esse quod  
 siodum aliosque auctores secutus Themidem a Tellure d  
 dere quod, si Telluris filius esset Prometheus, Titane  
*Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονός τέκνα* vocet, rectius videatur  
 turus fuisse. Quumque praeterea in exponendo Themidis  
 sit et incommodum istud de alio Themidis nomine addi  
 sum hunc,

*καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφή μία,*  
 spurium, Aeschylō plane indignum, atque ex glossa mar  
 pretatione alicuius grammatici intrusum esse censebat. Vi  
 interpretationem ex errore scholiastarum natam, qui quod  
*μόνον* ad Themidem referrent, requisiverint aliquid quod  
 poneretur. Haec etsi speciose disputata sunt, tamen ve  
 ninum esse certissimum est. Nihil quidem ponderis hal  
 qui et ad Hesiodi O. et D. 9. scribit *Θέμις ἡ γῆ κατ' Ἀ*  
*Exegesi in II. p. 52, 24. Αἰσχύλος Θέμιν λέγει τὴν γῆν*  
*μηθεῖ προφανῶς. Θέμις τε καὶ Γῆ πολλῶν ὀνομάτων*  
 quo respicit etiam p. 135, 25. *Αἰσχύλος δὲ Θέμιν φησὶ*  
*μηθεῖως, ἀλλ' οὐκ Ἀσίαν.* Sed ipso licet Aeschylō au  
 quum in fine fabulae scripserit

*ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων*  
*αἰθῆρ κοινὸν γένος εἰλίσσω,*

πολλῶν ὀνομάτων μορφήν μίαν. Nimirum senserunt illi, qui religiones Graecis condiderunt, quos deos vocarent unius cuiusdam naturae communitate contineri, muneribusque magis atque officiis quam separatis numinibus singulos ab se invicem discretos vivere. Ita factum est ut, qui pro muneribus illis diversi dii putabantur, saepe vel coniunctis officiis vel uno munere aliis praelato in unum confunderentur, ac modo duobus consociatis nominibus, modo uno ex alius dei natura petito appellarentur. Magis autem illa deorum in unam naturam coniunctio Aeschyli aevo per philosophos celebrata est atque dispersa, ex quo genere multa sunt a tragicis commemorata. Ac Terra quidem modo eadem quae Rhea habita est, de qua quum alii multi scriptores, tum copiosissime exposuit Lucretius II. 599—658. paucis autem complexus Apollonius Rhodius II. 1098. scripsit, Rheam dicens,

ἐκ γὰρ τῆς ἄνεμοί τε θάλασσά τε νείδθι τε χθῶν  
πᾶσι πεπεριρηται νεφέν θ' ἔδος Οὐλύμποιο.

Aeschylus autem in Supplicibus v. 857. 867. et Sophocles in Philocteta v. 391. Iovem terrae filium vocarunt; modo confusa est cum Cerere, quod constat factum esse saepissime, Ceresque ipsa omnibus Rheae attributis ornata est ab Euripide longo carmine in Helena a v. 1321. Ita hic quoque Aeschylus, sive ipse primus Prometheus Themidis filium appellavit, sive, quod veri similis est, antiquam aliquam fabulam est secutus, hanc famam praelulit, quia haec nobilior esset origo coniunctorque cum virtutibus et meritis Promethei, quam si Clymenae vel Asiae filius diceretur. Themis autem coniunctissima cum Tellure est, siquidem antiquissimum Delphicum oraculum Telluris fuisse creditum est, cui successerit Themis, ut et in Eumenidum initio dictum est et ab Euripide in Iphigenia in Tauris v. 1259. seqq. Et sic etiam Olympiae. Pausanias V. 14, 10. ἐπὶ δὲ τῷ Γαίῳ καλουμένῳ βωμός ἐστιν ἐπ' αὐτῷ Γῆς, τέρας καὶ οὐτός· τὰ δ' ἔτι ἀρχαιότερα καὶ μαντεῖον τῆς Γῆς αὐτόθι εἶναι λέγουσιν. ἐπὶ δὲ τοῦ ὀνομαζομένου στομίον Θέμιδι ὁ βωμός πεπολήται. Has igitur fatidicas deas in unam coaluisse cernimus. Itaque non est quod miremur, si poeta v. 876. scripsit, quod veri simile est,

τοιόνδε χρησμὸν ἢ παλαιγενῆς  
μήτηρ ἐμοὶ διήλθε Τιτανίς θεῶν.

Nam eodem modo qui proprie Titanida est Τιτάν Προμηθεύς vocatur ab Sophocle in Oed. Col. v. 56. et ab Euripide Phoen. v. 1122. Ione v. 455. Quo tamen non referendum videtur illud Ciceronis ex Aeschylo

*Titanum suboles, socia nostri sanguinis,*

quod ab Aeschylo sic scriptum fuisse credibile est,

ὦ κοινὸν αἷμα, γένηα Τιτάνων, ἐμοί.

213. μέλον Lips. 1. προὔτεθεισπῆκει G.

Non opus videtur ut cum Elmsleio scribatur κρανοῖτο.

214. κρατερόν G. ubi primum scripti hi versus.

215. χρῆ. ἢ M. χρῆ ἢ G. Lips. 1. 2. Aug. et sic fere ceteri.

- πους, in G. et Lips. 1. τοὺς μείζονας, quibus non videtur  
 sed ὑπερτέρους explicatum esse. Scholiastes ad Od. III. 6  
 τὰ ὑπέρθετα καὶ μείζονα. Ad II. XII. 437. ὑπέρτερον, μ  
 XV. 491. ὑπέρτερον, ὑπέροχον, μέγα. Ad XI. 290. ὑπέ  
 μεγάλης τῇ δόξῃ ὑπερέχον. Schol. Ven. B. ad II. XI. 785  
 δὲ αἰεὶ τὸν ὑπερέχοντά φησιν. Schol. A. ὁ γὰρ ὑπερέ  
 ἔστιν ὑπέρτερος. καὶ νῦν λέγει, τῷ γένει, τῇ εὐγενείᾳ ὑπ  
 dem in alio scholio οὐ λέγει ὅτι τῇ γεννήσει σου ἔστιν ὑπ  
 ἀλλ' ὑπερτέρων γεντὰν λέγει οὐ τὴν χρόνιον ὑπερέχουσαν, ἀ  
 ἀξία. Glossa in Aeschyli Sept. ad Th. 511. ὑπέρτερον, μείζον  
 Sophoclis ad El. 455. ἔξ ὑπερτέρας χειρός, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρο  
 μετὰ δυνάμειος μείζονος. Hinc scripsi ὑπερτέρους. Sente  
 est quae si diceret τοὺς δὲ δόλω ὑπερτέρους. De hac collo  
 ticuli dixit Heindorfius ad Plat. Phaedonem p. 139. V. ad Eur.  
 216. τοιαῦτά μου ante correctionem G.  
 ἔξηγουμένον Lips. 1. ἔξηγουμένω, adscripto ν super ω.  
 217. ἀδέν ante corr. Lips. 1. Idem προβλέψαι.  
 218. κράτιστα, superscripto ον, Lips. 2.  
 219. προσλαβόντι M. G. Lips. 1. 2. Aug. et multi alii  
 προσλαβόντα, quod Brunckius restituit.  
 220. ἐκὼν θ' ἐκόντι Lips. 1. ἔκονθ' ἐτι G.  
 221. μελαμβαθῆς M. aliique. μελαμβυφῆς Aug. με  
 G. Lips. 1. 2.  
 222. κευθμῶν Lips. 1. τὸν παλαιὸν Lips. 2. Aug  
 223. αὐτοῖσινμάχοισι ex correctione, quum penultima sy  
 ου fuisset, Lips. 1.

228. <sup>o</sup> ἐρωτᾶτε μ' Lips. 1. ἐρωτᾷτ' ἐμ' Lips. 2. Aug. αἰτίην M. G.
230. τὸν bis Lips. 1.
231. καθίξει G. Lips. 1. δαίμοσι M. G. Lips. 1. 2. νέμοι G.
232. διεστοιχίζετο ex hoc loco habere videtur Hesychius.
233. βροτῶν τῶνδε τῶν Lips. 1. λόγων G.
234. οὐδένα M. οὐδέν G. Lips. 1. 2.
235. φηύσαι M. φηύσαι Lips. 2. Aug. φηύσαι G. Lips. 1. πῆσαι, φηεύσαι alii. φηύσαι Turnebus.
236. τοῖσιν ultima littera in litura M. Blomfieldius ex Elmsleii nentia καὶ τοισίδ' Non opus. Quae defendendo τοισίδ' allata exempla sunt, nihil ponderis habent. Nam aliud est *hic*, aliud *hice*. ἀντίβαιεν Lips. 2.
237. ἐγὼ δὲ τόλμησ' M. ἐγὼ δὲ τόλμησ G. Lips. 1. 2. Aug. iii ἐγὼ δὲ τολμηῆς vel ἐγὼ δ' ὁ τολμηῆς. Schol. τινὲς ἐτόλμησα, καὶ ἔξῃς μετὰ ἤθους. δύναται καὶ τολμηῆς εἶναι, ὡς τιμήεις τιμηῆς. mendate ἐγὼ δ' ἐτόλμησ' Par. F. ἔξελευσάμην M. Lips. 1. 2. Aug. (in cuius margine γρ. ἔξερωσάμην) ii que codices et Rob. ἔξερουσάμην G. alii que et Ald. Turn. At in hoc rbo duplicari solet ρ. βροτὸν Lips. 2.
238. τὸ μη M. τὸ μῆ Rob. et Regius Spanhemii. Ceteri libri ὦ μῆ. G. Bernhardy in Syntaxi p. 356. magis, quam hoc Aeschyli ὦ μη, defendendum censuit illud Herodoti I. 86. ῥύσεται τοῦ μη ὦντι κατακαυθῆναι. Non intelligo quid voluefit.
239. τῷ ταῖς τοιαῖσδε, sed ad ταῖς a sec. manu superscripto u, M. τῷ τοιαῖσδε Lips. 2. πημοναῖσιν Lips. 1. κάπτομαι Lips. 2.
240. οἰκτραῖσι Lips. 2. οἰκταῖσι G.
241. τοῦτο Aug.
242. ἄνος pro ἀνός Lips. 2. Aug.
- Libri ἀλλ' ἀνηλεῶς, quae proba quidem vox est, usurpata Platoni e leg. III. p. 697. et aliis: v. Dorv. ad Char. p. 724. (643.) sed recte opinor, Elmsleii monitu ἀλλὰ νηλεῶς scripsit Blomfieldius. Hanc vim formam ab Homero acceptam probasse videntur tragici.
243. ἐρύθμισμαι M. a prima manu (tertia ρ addidit) et Lips. 2. ρούθμισμαι Lips. 1. ἐρύθμησ μαι G. in quo post Ζηνί interpunctum est. θέμ Lips. 1.
244. Eustathius p. 1940, 58. σιδηρόφρον Lips.
245. ξυνασχαλᾶ Lips. 1. συνασχαλᾶ ceteri.
246. κακοῖς pro μόχοις codex Gregorii Corinthii in adnotatione . 110. memoratus.
247. ἀλγύνθην M. G. ἡλγύθην Lips. 1. ἡλγύνθην Lips. 2. Aug. liquot codices ἡλγύνθην.

250. ~~adnotatum.~~ Itaque scripsi καὶ μὴν ἢ  
 ἐγώ. Hesychius οἰκτρά, ἐλεεινά. οἰκτρός, ἐλα  
 250. Ἐπιγράφου ἔπανσα G. Aug. Ald. Rob. T  
 σα Lips. 1. Ven. 3. Victorius. Nicephorus in schi  
 και ὁ Αἰσχύλος δὲ ἐν τῷ δράματι ὁ ἐπιγράφ  
 τῆς εἰσάγων τὸν Προμηθεῖα λυπούμενον διὰ π  
 μενον τὰς αἰτίας δι' ἧς τιμωρεῖται παρὰ τῷ  
 "Ἐπιγράφου τ' ἔπανσα μὴ προδέρεσθαι μόρον,  
 πίδας κατοικίσας." Porsonus posuit quod Lips.  
 Ἐπιγράφου γ' ἔπανσα. Non credo sic scripsisse A  
 lata in respondendo ratio postulat Ἐπιγράφου γε πα  
 προσδέρεσθαι ante rasuram M. μέρω  
 Meminerat huius loci Plato, quum in Gorgia p  
 metheo mandare finxit, ut fatalis horae cognitionen  
 πρῶτον μὲν οὖν, ἔφη, παυστέον ἐστὶ προειδόμε  
 τον· νῦν μὲν γὰρ προΐσασι. τοῦτο μὲν οὖν καὶ ε  
 μηθεῖ ὅπως ἂν παύσησιν αὐτῶν. Repetita sunt Plato  
 in Consol. ad Apoll. p. 120. B. C.

251. νόσον G.

252. ἐν αὐτῇ Lips. 2. ἀπίδας, minio su  
 κατοικίσας Nicephorus.

254. πρὸς τούτοις G. ὤπισσαν Lips. 1.

255. γλογωπόν, supra ω scripto ο, Lips. 2.  
 ἔχουσι G. ἔχουσι Lips. 1.

258. αἰκίζεται κοῦδαμῶς, ad ὡς superscrip  
 ζεται οὔδαμῶς Aug.

259. ἄθλων G. τερμῆσιν M. τέρμισι

260. ὅτ' ἂν M. Lips. 2. ἐκείνῳ Lips. 1.

δοκῆι ultima syllaba in litura M.



ταῦτα πάντ' Lips. 1. ἐπιστάμην G. et ante corr. Lips. 1. 2.

268. οὐ καρήσομαι M. οὐκ ἀνήσομαι Lips. 1.

269. θνητοῖ Lips. 2.

δ' omittunt M. Rob. Ac deleuit Elmsleio obsecutus Blomfieldius.

At hic versus non est explicatio praecedentis.

πύρόμην Cant. 2. εὐράμην G.

270. Hoc versu incipit codex Vitebergensis, in quo quae praecedunt perierunt.

οὐ μὴν τι M. Rob. οὐ μὴν τοι (τοῖ Aug.) G. Vit. Lips. 2. Aug. οὐ μὴν γε Lips. 1.

γ' omittunt Lips. 1. 2. Aug. alique et edd. ante Vict.

τοιαῖσδέ τοι Ven. 3. Elmsleius scribi volebat τοιαῖσίδε.

271. κατισχανεῖσθαι G. Lips. 1. 2. Aug. Ven. 3. et edd. vett. quod Porsonus ad Eur. Or. 292. ab Atticis suavioris soni causa probatum iudicabat. Id analogiae repugnare vidit Blomfieldius. Recte M. Vit. Par. D. κατισχανεῖσθαι, ediditque ita ipse Porsonus. Vititur hoc verbo Aeschylus etiam infra 382. Eum. 142. 264. et in Lycurgo apud Aethnaeum X. p. 447. C. recteque Blomfieldius in Callimachi epigr. 48, 3. reposuit αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα κατισχανεῖνοντι, Φιλίππε. In G. virgula interpunctum post κατισχανεῖσθαι, ut πρὸς πέτραις cum sequentibus iungatur.

πεδαρσίαις Par. D. et sic prius in M. scriptum fuisse videtur.

273. Cant. 1. καὶ μὴν, superscripto οι. Ceteri libri καὶ μοι, praeter Rob. et marginem MS. apud Morellium, in quibus est καίτοι, quod recte recepit Blomfieldius.

μηδύρεσθ' M. μὴ δύρεσθ' Aug. μὴ δύρεσθ' Vit. Lips. 1. 2. edd. vett. μὴ ὀδύρεσθ' G.

274. πέδοι M. a manu secunda, a prima πεδοῖ habuit ut ceteri libri et Eustathius p. 153, 34. Quod Ioannes Alexandrinus in τονικοῖς παραγγέλμασι p. 36, 7. praecipit, τὰ δὲ ἀπὸ βαρύντων βαρύνεται, ἕξω ἕξοι, πέδον πέδοι. "πέδοι δὲ βᾶσαι" Αἰσχόλος Προμηθεὶ δεσμώτη, ante quam hic libellus editus est notum erat ex schol. Dionysii Thracis in Bekkeri Anecd. p. 945.

Pro τύγας etiam βλάβας legi ait scholiastes.

275. ἀκούσατε G. ἀκούσασθ' Lips. 2. μάθοιτε Vit. et alii,

Ne huius promissi oblivisci videatur Prometheus, qui v. 524. seqq. se futura celare affirmat, tenendum est eum illa in mente habere, quae de liberatore suo dicturus est.

276. πείθεσθαί μοι, πείθεσθε G. πείθεσθέ μοι, πείθεσθέ μοι Vit. et alii pauci. Elmsleius sine causa πείθεσθε μοι, πείθεσθε scribendum putabat. V. ad Soph. El. 1003.

277. ταῦτά μοι M. addito primae syllabae a sec. manu circumflexo. ταῦτά μοι Vit. Lips. 1. 2. Aug. alique codices et Turn. ταῦτά μοι Ald. Rob. Vict. ταῦτα μοι G. τᾶντά μοι quattuor Vindobonenses. Vnus

προς ἀλλο, sed ea mala scriptura prodit, *πρὸς ἄλλο προσίζανει*. Vind. 2. 4. aliique *πρὸς ἄλλοτ' ἄλλο*, ad ἄλλο, adscripto. Ad ἄλλο pertinet glossa καὶ Lips. 2. Aug. et edd. *πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον*.

281. *κραιπνόσσυτον* M. Vit. Lips. 1. 2. (in superscriptum  $\varsigma$ ) Aug. ut reliqui fere libri. *κραιπνὸ* E. G. (i. e. Ask. A.) Colb. 1.

*θάκον* (hoc accentu) M. G. Vit. Lips. 1. *θῶκον* que pauci codd. et edd. veteres.

282. *αἰθέρ' ἄγρον* Lips. 2. paucique codd. et *πύρων* G.

283. *ὄκριόεσση* M. Lips. 1. *ὄκριόεση* G. *ὄκρι* 2. Aug. et plerique.

*χθονή* Lips. 1. *πέλω* Lips. 2. et sic fortasse

285. *διαπαντός* M. G. Vit. Lips. 1. 2. Aug. *δι* *ἀκούσειν* Ven. 2. Rob.

287. *πρόσσε*, primo accentu a sec. manu addit Vit. Lips. 2. Omittit has duas voces Lips. 1.

288. *περυγικόν* Lips. 2.

Eustathius p. 1545, 48. *οὕτω καὶ ὠκεανὸς τὸ ὁ μινθεύμενος θεός, ὃν ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος ἐπιξάζγει πρὸς τὸ θέατρον*. Non insolitum hoc spectacu fuisse adnotavit Spanhemius, haec afferens Plutarchi *κάναθρι δὲ καλοῦσιν εἰδωλα γρουπῶν ξύλινα καὶ τεκομίζουσι τὰς παιῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς*, item Hesych et Casaubonum ad Ath. IV. 6. p. 260. h. e. apud S vol. II. p. 450.

289. *στομίων ἐθένων ἄτερ* Lips. 1.

290. *συναλγῶ* M. Vit. *ξυναλγῶ* G. Lips. 2.

ἔτιμι' M. et superscripto τη Vit. ἐτήτευμα Lips. 1. ἐτότημα G. ἐτότημι', adscripto v super η, Lips. 2. Aug.

σὺ μάτην Vit. κοὺ μάτην Lips. 1.

296. σὲ τὸ χαριτογλωσσεῖν M. σοὶ τὸ χ. Rob. σέ χ. G. Vit. Lips. 1. aliique et Ald. σοὶ χ. Lips. 2. aliique. χαριτογλωσσεῖν σοι vel σ' alii. χαριτογλωσσεῖν Athenaeus, et sic Turn.

297. Libri συμπράττειν. Correxerunt Brunckius.

298. ποτ' ἔρεῖς M. G. Vit. Lips. 1. Rob. ποτε φῆς Lips. 2. in quo superscriptum ut glossa ἔρεῖς, et Aug. Ald. Alii ποτε φῆς, ποτε φῆσεις.

300. δὴ omittunt Lips. 2. in quo σὺ in rasura duarum syllabarum est, et Aug. Ald. Rob.

301. ἦρες, cum explicatione ἦλθες, G.

303. αὐτόκτι' M. aliique et Turn. αὐτόκτητ' Lips. 2. Aug. αὐτόκτιστ' G. Vit. Lips. 1. Ald. Rob.

304. ἦ a pr. manu M. ἦ a secunda, et sic Vit. Lips. 1. 2. Rob. ἦ Ald. Turn. et recentiores.

Scholiastam secundum, cuius adnotationi in ed. Stanl. praefixum est ἦ Θεωρὸς τύχας ἐμὰς ἀφίξει καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς, Porsonus le- gisse putabat Θεωρὸς ὦν. Eam scripturam Butleri negligentia tribuit Aldinae, quam habere dicit Θεωρὸς τύχας, quum habeat Θεωρήσων τύχας. Repetiit errorem Wellauerus. Afferitur Θεωρὸς ὦν ex Vind. 3.

305. ἀφίξει a pr. manu M. ξυνασχαλῶν Lips. 1. συνασχαλῶν M. G. Lips. 2. συνασχαλῶν Vit.

306. τὸν omittit Lips. 1.

307. Omnes τὸν συγκαταστήσαντα. Lips. 1. τυρωῖδα.

308. κάπτομαι Lips. 1.

311. γίνωσκε M. Vind. 4. Ceteri γίνωσκε.

μεθάρμοσαι M. Lips. 1. 2. Aug. aliique et Ald. μεθάρωσαι G. μεθάρμοσον Vit. quod in aliis superscriptum. μεθάρομζε Rob.

312. καὶ omittit G.

313. τραχεῖς τε καὶ Lips. 2.

314. ἀνωτέρω M. Vit. et plerique ut videtur libri. ἀπωτέρω G. Lips. 1. Rob. quod in aliis codd. pro diversa lectione adnotatum. ἀπατέρω Lips. 2. Aug.

315. θακῶν M. G. Lips. 2. Aug. et sic Victorius. θακῶν Vit. Lips. 1. Ald. Rob. Turn. κλύει G. κλύη Lips. 2. Aug.

316. μόχθον G. Vit. πεδιῶν Lips. 2.

317. ταλαίπωρε G.

318. τῶν πημάτων Lips. 2. τῶνδε omittit Vit.

319. ἀρχαῖα G. Lips. 1. ἴσωσαι M. a pr. manu. ἴσος σοι Lips. 1. ἴσως omisso σοι Lips. 2. Aug.

321. γίγνεται Lips. 1. Ceteri γίνεται.

322. κακῶν Vit. in quo supra scriptum ὑποχωρεῖς ἀπὸ τῶν.

36. et in Monostichis Menandri v. 111. προσγίνεται  
que codd. et Ald. Rob. Turn. γρ. προστρίβεται m

332. Libri 68<sup>o</sup> οὐνεκ.

333. τετολμικῶς G.

Simillime Sophocles Antig. 537.

καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.

334. μηδέν σοι M. Vit. Lips. 1. 2. alii que et

335. πείθεις M. οὐτάρ G.

εἰπειθής M. a pr. manu et Vit. Lips. 1. 2. Aug.

In Lips. 2. ι ad ει superscriptum.

336. πάπαννε G. πάμπταινε Lips. 2. Aug.

πημαθής M. a pr. manu, ν addidit secunda.

339. μηδαμῶς μ' ἀντισπάσης ex duabus  
Blomfieldius.

341. τῶνδε om. Lips. 2. Aug.

342. κοῦδὲ μὴ M. G. Vit. alii que. κονδαμῆ I  
κονδαμῆ, ultima littera in litura et supra scripto ου, L  
Aug. Valckenario ad Phoen. 1723. p. 575. τὰ μὲν σ'  
λίξω ποτέ legendum putanti more suo obsecutus est  
Soph. Ai. 1379.

343. προμηθείας G. ἀντάρ Vit.

345. θέλεις M. G. Lips. 1. 2. Aug. et sic codd  
edd. θέλοις Vit. Par. B. Cantabr. 1. quod receper  
Schützius, non, ut Wellauerus ait, inepte, sed aptissim  
etiam flagitante, quia μάτην πονήσεις idem fere es  
ἂν μάτην.

351. κίονας G. Lips. 1. Vulgatum κίον', quae etiam in Rob. est, habet Plutarchus de facie in orbe lunae p. 923. C. Eustathius p. 1389, 61. διὸ καὶ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεΐ κίονα εἶπεν ἐνικῶς καὶ οὐ κίονας, de axe, circum quem volvitur orbis, haec intelligenda putans. P. Petittum, qui in Obs. misc. III. 24. ἔστηκε κίων ut vulgatam scripturam affert, refutavit Abreschius. Quo magis mirum est Blomfieldium illud ipsum ἔστηκε κίων scribendum coniecisse, probasseque Nitzschium in adn. ad Od. I. 52. p. 18.

352. ὤμοις M. (non ὤμοιον) G. Vit. Lips. 1. 2. Aug. edd. vett. praeter Rob. Sic etiam apud Plutarchum. ὤμοιαν Par. D. ὤμοιον Rob. Alteram versus partem respexit Porphyrius de abst. p. 77.

εὐάγαλον Lips. 1.

353. τε omittit G.

354. ἄντρον, superscripto ω, Lips. 2.

355. Libri ἑκατοντακάρηνον, nisi quod M. ἑκατοντοκάρηνον habet, α super η a manu secunda adscripto. Ex Pauwii emendatione Porsonus ἑκατογκάρηνον. Blomfieldius alique ἑκατογκάρανον, quod καρανώσαι, καρανιστήρ dicant tragici, probabili, etsi non prorsus certo argumento. Videri potest confirmari Hesychii verbis p. 1126. ἑκατονκάρανοι, ἑκατὸν αἱ ἐπιζήμιον πρᾶσσόμεναι, et est fortasse ita, si ille ἑκατογκάρανον scripsit et deinde posuit ex Aristophanis Eq. 440. ἑκατοντάλαντοι δίκαι, αἱ ἑκατὸν τάλαντα ἐπιζήμιον πρᾶσσόμεναι. In chori carmine apud Aeschylum Choeph. 391. κάρανα legitur, sed in trimetro ex Euripidis Meleagro apud scholiastam Pindari ad Nem. X. 12. κάρηνα Τυδεὺς γένουσι Μελανίππου σπάσας.

356. πᾶσιν ὃς ἀντίστη θεοῖς M. G. Vit. Lips. 1. Ald. Rob. Turn. ὃς πᾶσιν ἀντίστη θεοῖς Lips. 2. Aug. Par. E. Bess. Gaisfordii coniecturam, Τυφῶνα θοῦρον, ὃς τις ἀντίστη θεοῖς, probaverat Porsonus, multis exemplis allatis, in quibus πᾶς vel additum temere vel omissum est. Ne commemorem quod sic grave et prope necessarium vocabulum abiicitur, ne recte quidem dictum est ὃς τις, quod pronomen quum non sit definitis, quam vim habet ὃς, sed declarantis, referendum id esset ad θοῦρον, quo languida fieret sententia. Defendere quidem ὃς τις pro ὃς positum conatus est Blomfieldius, sed aliena sunt exempla quae attulit praeter unum Callimachi h. Apoll. 22. in quo tamen vulgo recte divisim scriptum est de saxo Nioben referente ὃς τις ἐνὶ Φρυγίῃ διερός λίθος ἐστήρικται, h. e. διερός τις λίθος. Praeter alias inscite inventas medelas imperite Wunderlichius coniecit πᾶσιν ὃς ἀντίστη θεοῖς, numero prorsus ab Aeschyli arte alieno. Probabilius est quod Lobeckius in prima editione Aiakis ad v. 1122. p. 344. proposuit πᾶσιν ὃς προὔστη θεοῖς, ut in Aiakis versu dictum est ἡ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ; quocum comparari potest scriptura quam in Trachiniis v. 1183. servavit scholiastes, falsa illa quidem aperte, οὐ θᾶσσον οἶσεις, μηδὲ προσθήσεις ἐμοί, quam interpretatur ἐναντιωθήσῃ, quo ipso

—, ~~quod~~ haec omnia non sine magna audaci  
 illud redii quod ut facillimum olim in publicis scho<sup>la</sup>  
 δ' ἀντίστη θεοῖς. Eodem modo in Sept. ad Th. 5  
 ἔκτον λέγομι ἄν ἄνδρα σωφρονέστατον  
 ἀλκὴν τ' ἄριστον, μάντιν, Ἀμφιάρεω βί  
 Ὀμολώσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος  
 κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν.

357. Hunc versum et sequentem asserunt Eudoci  
 Lycophr. 177. et in Theogonia v. 289. Favorinus in Τυ  
 lum Eustathius p. 579, 20. Apud Eudociam, Favorinum  
 gonia et in quibusdam—elus libris ad Lycophronem, τ  
 ναῖσι. Eustathius σμερδνῆσι. Ceteri Aeschlyi et Tzetza  
 γαμφιλαῖσι a pr. manu M. et ad secundam syll  
 η G. γαμφηλαῖσι M. a sec. manu et Rob. Eudocia, Fa  
 λαῖσι Lips. 1. γαμφηληῖσι vel γαμφηληῖσι Vit. Lips  
 et Ald. Turn. atque Eustathius et Tzetzes. Quod ad  
 attinet, quid de Homeri usu statuendum sit, copios  
 p. 166, 30. et Gudianum p. 249, 41. sed utrumque  
 gens. Eam praebet Etym. Augustanum, in quo om  
 scriptum, δεῖ δὲ γιγνώσκειν ὅτι πικρὰ τῷ ποιητῇ ε  
 καί, εἴτε ἐπεκτεταμένοι εἴτε ἀνεπέκτατοι, τὸ ἄ  
 οἶον ἐν παλάμησιν, ἐν παλάμης φορέ, σεσημειωμέν  
 καὶ ἀκταῖς. Itaque non in locis duobus illis quos Etym  
 afferunt, Od. V. 119. et Il. XII. 284. servandum est a  
 vocabulis θεαῖς et ἀκταῖς. Atque ex θεά dativus e  
 158. ubi tamen μινῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὧπα ἔο.  
 libris scriptum est, sed etiam apud Athenaeum V. p. 1  
 Etym. M. p. 36, 7. Subtili quadam ratione Göttingius  
 lit. p. 343. ησι sine iota littera defendere studuit

364. *καὶ ἔξεβροντίσθη* G. *κάξεβροντήσθη* Vit.

365. *παράωρον* Vit. aliique codd. *πανάωρον* Ox. Bess. Ald. *γρ. καὶ πανάωρον* Vit. *παρήωρον* G. Lips. 1. aliique codd. et Rob. *παρήορον* Lips. 2. Aug. Colb. 2. Turn. *παράορον*, quod Bergkiius in Diurn. antiq. Darmst. a. 1835. p. 952. restituendum monuit ex Hesychii glossa *παράορος, σειραφόρος*, praebuit M. V. II. VII. 156.

367. *ἰπνούμενος* Lips. 2. Aug. cum plerisque libris et schol. Aristoph. ad Vesp. 139. in ed. Ald. *ἰπνούμενος* G. et a manu recentiore M. *ἰπούμενος* Vit. ex correctione primae manus, quae alterum π delevit. Eodem errore apud Hesychium et Photium *ἰπποῦμεν* et *ἰππούμενος* scriptum. *ἰπνούμενον* Lips. 1. Quod Hemsterhusius ad Pluti v. 816. reponendum vidit *ἰπούμενος* habet M. a pr. manu et Par. C. et pro diversa scriptura Par. B. Eustathius p. 16, 40. *ἰποῖν ῥῆμα τό βλάπτειν παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ*. Etiam Pindarus Ol. IV. 11. Aetnam vocavit *ἰπον ἀνεμύεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὄβριμον*.

*ῥίλαισιν* M. Vit. Aug. *ῥίλχσιν* G. Lips. 1. *ῥίλσειν* Lips. 2.

368. *μυδροκτυπεῖ* in litura M. *μυδροκτυπεῖ* Lips. 2.

369. *ἐνθὲνδ' ἔκρ.* Lips. 1. *ἐνθ' ἔκρραγήσονται* pote G.

Describit poeta recentis memoriae incendium Aetnae Ol. LXXV. 2. de quo marmor Parium in Corp. inscr. vol. II. p. 302. et Thucydides III. 116. V. Cluverii Sic. ant. I. p. 104.

370. *δ' ἄπτοντες* G. *ἀγροίσι* Vit. et pauci alii.

371. *λευρούς* M. Rob. Ceteri libri *λευράς*.

*γυῖας* Vit. Lips. 1. aliique. *γυῖας* Lips. 2.

373. *Θερμοῖς*, quod in Par. B. adscriptum est, Ald. Turn. Cant. et posteriores. Fortius est quod plerique libri cum Rob. habent *Θερμῆς*. Ita, non *Θερμῆς*, etiam M. *Θέρμης* G. et ante correctionem Vit.

Libri *ἀπλήστου*. Id in *ἀπλήτου* (scribere debebat *ἀπλάτου*) mutandum suspicabatur Schützius, quia Pindarus *ἀπλάτου πυρός* dixerit. Cur corrigatur quod caret vitio?

*βέλεσσι* M.

375. In libris huic versui appositum est Promethei nomen, quoniam qui praecedunt versus tributi sunt Oceano. V. ad v. 349.

Scholia haec praebent, *σὺ δ' ὦ Ὠκεανέ. οὐκ ἄπειρος τῆς ὀργῆς τοῦ Διός. οὐκ ἄπειρος, φησὶν, ὑπάρχεις ὧν λέγεις, ἀλλ' ἐμπειρος. ἐμπειρος δὲ ὧν τούτων φύλασσε ὅπως σώσεις ἑαυτὸν ὡς γινώσκεις. οὐ γὰρ ἐν τούτῳ χηρῆζεις διδασκάλου τινός.* Prior interpretatio non satisfacit. Nam si iram Iovis expertus esse dicitur Oceanus, quoniam est illa ira? Non iram, sed audaciam Iovis et quidem non magis quam ceteri omnes antiqui dei expertus erat, cunctorum illo sibi imperium arrogante. Melius est alterum, non inexpertum eorum quae dicat esse Oceanum. Dixit autem Oceanus v. 326. *τραχὺς μόνναρχος, οὐδ' ὑπέθυνος κρατεῖ*.

376. *σῶιζ'* M. *ἐπίσταμαι* ante corr. Lips. 1.

mederi posse rationem iracundiae,  
respondit

[www.liquidem.gr](http://www.liquidem.gr) quis tempestivam medicinam  
non ad gravescens vulnus illidat manu  
His refutatur Bentleius, qui etiam alterum distich  
putabat.

380. Libri omnes ὀργῆς νοσοῦσης εἰσὶν λα  
XX. 13. ὀργῆς ματαίως εἰσὶν αἰτίοι λόγοι. Plu  
Apollonium p. 102. B. καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον τῶν  
μεταδοῦναι λόγων πρὸς ἀνεσιν τῆς λύπης καὶ π  
καὶ ματαίων ὀδνρημῶν. ψυχῆς γὰρ νοσοῦσης  
ὄταν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσση κέαρ. Plutare  
Novae bibliothecae Germanicae vol. LXVI. parte I.  
Latine versae in Beckii Commentariis societatis phi  
stant, ψυχῆς pro ὀργῆς substituisse, quoniam de do  
beret, suspicabatur. Eadem Wyttenbachii sententia  
696, 33. fortasse ex Plutarcho, κατὰ γὰρ τὴν τρ  
σοῦσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι. Et p. 1005, 21. ἐπεὶ  
εἰπόντα ψυχῆς νοσοῦσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι. Si  
est etiam in Georgidae Gnomologio in Boissonadii A  
tulerat Stanleius Isocratis verba in or. de pace §. 39.  
τον μὲν τοῦτο γινώσκειν, ὅτι τῶν μὲν περὶ τ  
πολλὰ ἑραπεῖαι καὶ παντοδαπαὶ τοῖς ἰατροῖς  
ψυχῆς ταῖς νοσοῦσαις καὶ γεμοῦσαις πονηρῶν ἐπι  
ἄλλο φάρμακον πλὴν λόγος ὁ τολμῶν τοῖς ἁμαρι  
τειν: verum ibi pro νοσοῦσαις codex Vrbinae ~~non~~  
tarchi et Eustathii scriptura—



enim illi verbo debilitationis quaedam notatio. Non igitur recte *νοσούσης* ille interpretatus est, qui pro eo verbo *ματαίας*, quod apud Stobaeum est, posuit. Pauwianam sapientiam, qui, quod *ὀργή* quamlibet animi affectionem significaret, eo vocabulo hic usum esse Aeschylum putavit, non debebat probare Wellauerus. Reisigius quod ad Soph. Oed. C. 1190. leni sane mutatione coniecit, *ὀργῆς νοσοῦσιν εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι*, hac credo sententia, ut miseris iram lenire adhortationes dicantur, id si Aeschylus voluisset, scripsisset *νοσοῦσιν ὀργῆς*. Aliud in mentem venit G. Dindorfio, quem moverunt haec verba Themistii in or. VII. p. 98. *φάρμακον δὲ ὀργῆς οἰδαινούσης τὸ μὲν αὐτίκα λόγος ἐστίν, ἧ σὺ τηρῆσαι ἐπράυνος σφραδίζουσαν καὶ ζέουσαν ἔτι*, ut Aeschylum *ὀργῆς ζεούσης* scripsisse crederet, ad sententiam recte, modo satis appareret unde in libris *νοσοῦσης* irreperit. Fatendum tamen est scholiastas aliud verbum quam *νοσοῦσης* videri legisse. Eorum unus *εἰπόντος τοῦ Προμηθεὺς ὅτι ἐγὼ τὴν παροῦσαν ὑπομενῶ τύχην, ἕως οὗ ὁ νοῦς τοῦ Διὸς πυνθῆσεται τῆς ὀργῆς, φησὶν ὁ Ὀσκειανὸς πρὸς αὐτόν, οὐδὲ τοῦτο γινώσκεις, ὦ Προμηθεῦ, ὅτι οἱ λόγοι οἱ παρακλητικοὶ θεραπεύουσι τὴν ὀργὴν ἀγριαίνουσαν καὶ ἐπαιρομένην*; Alius interpres adscripsit *ἀκμαζούσης*. In alio scholio est *εἰπόντος Ὀσκειανοῦ ὅτι τῆς ἀκμαζούσης ὀργῆς οἱ λόγοι εἰσὶν ἰατροί*. Quas interpretationes qui consideret, facile adducatur ut eas ad *σφριγώσης* pertinere putet, quandoquidem mox ad *σφριγῶντα* v. 382. adnotatum est *ἀξέθμιον καὶ ζέοντα. ἀκμάζοντα. νεάζοντα καὶ ἀξάνοντα*. Atque apud Hesychium *σφριγῆ*, — *ἀκμάζει, νεάζει. σφριγῶν, ἀκμάζων, νεάζων, ἀξίων. σφριγῶντα, ἐπαιρόμενον, ἰσχύοντα*. Quod si cui hariolari libeat, suspicari poterit lectum fuisse olim *ὀργῆς σφριγώσης*, idque verbum quum librario in mente haereret, illatum ab eo esse pro *σφρυδῶντα*, quod codex M. v. 382. habet. Verum eadem opera etiam alia conici possunt, ut *ὀργῆς βρουούσης*. Nam Hesychius *βρούει, ῥέει, πηγάζει, ἀναβλύζει, πηδᾷ, ἀνθεῖ, ἀνίησιν, ἀξέται*. Dicitur id autem etiam non adiecto nomine, ut in Soph. Electra v. 422. *βρούοντα θάλλον*. Sed tamen consultius visum est tenere scripturam quae apud Plutarchum et Eustathium et Georgidam est, quum ad eam explicandam, quoniam de ira sermo est, facile adscribi poterit *ὀργῆ*, quod pro diversa scriptura habitum deinde expulso *ψυχῆς* in *ὀργῆς* mutatum fuerit.

381. *κἄν τις* G. quod etiam scholio in illo codice praepositum est. *ὄταν τις* Plutarchus.

*μαλθάση* M. a pr. manu et G. Lips. 1. Ald. Rob. *μαλθακίση* Lips. 2. Aug.

382. *σφρυδῶντα* M. *σφρυγῶντα* Lips. 1. *σφριγῶντα* G. Ceteri omnes *σφριγῶντα*. Hesychius *σφρυδῶν, ἰσχυρός, εὐρωστος, σκληρός. et διασφρυδῶσαι, ἀξέησαι, ἀπὸ τοῦ σφύζειν*.

*ἰσχνάνει* M. *ἰσχνίη* G. Lips. 1. et pauci alii libri. *ἰσχναίη* Vit. Lips. 2. cum plerisque. Sed id cum in Lips. 2. sic scriptum sit ut im-

περισὸν Lips. 1.      κουφόνον cum unā  
litura post φ M.

386. τῆδε τῆ νόσον M. G. Vit. Lips. 1. 2.  
codd. Ald. Rob. τῆνδε τῆν νόσον inter versus  
sic Turn. Sophocles Trach. 544.

νοσοῦντι κείνω πολλὰ τῆδε τῆ νόσω.

387. μὴ φρονεῖν δοκεῖν M. et pauci ad  
ἀφρονεῖν G. Lips. 1. adscripta in utroque glossa

388. δοκίσει M. G. Lips. 1. 2. Aug. et ple  
liastarum frustra explicare conatur. δοκεῖ σοι Vi  
σοι, γρ. δοκίση Par. B. Apertum est scribe  
Meum, inquit, hoc peccatum esse puta, ut desipe  
sapiam. Quibus verbis iubet Oceanum absistere a

389. οἶκος Lips. 2. Aug.      πάλαι, sed  
Vit.

390. φρῆνος ἐμὸς G. Lips. 2. Aug. Ald.

391. θακοῦντι M. Vit. aliique et Rob. κρο  
Aug. aliique et Ald. Id ut glossa supra adscriptum  
Hoc versu finitur Lips. 1.

392. ἀχθεσιτῆ G.

393. συμφοραῖ a pr. manu habuisse videtu

396. λενρῶν γὰρ οἴμων Ven. 2. 3. Rob.  
μον, praeter Vit. in quo est λενρὰν, superscripto  
quum prius λενρὰν scriptum fuisset. Euripides Al

ὄρθρην παρ' οἴμων, ἢ πὶ Λύριссαν φε  
Praetuli ut exquisitius femininum, ad quod etiam λ  
βαλοει M. G. et ex ~~corrupto~~

quae dicitur non a stantibus in orchestra, sed sedentibus in curru alato sit cantata. Schol. τὸ στάσιμον ἄδει ὁ χορὸς ἐπὶ τῆς γῆς κατε-  
ληλυθώς.

στένω σε τᾶς, super *ā* adscripto η, M. στένω σε τὰς G. Vit. Aug. Ald. στένωσις τὰς Lips.

400. Libri omnes *δακρυσίστακτον δ'*, praeter Bess. in quo τ' est, et Lips. Aug. qui *δακρυσίστατον δ'* habent. Tum *ῥαδινῶν* (*ῥαδηνῶν* G.) *λειβομένα* M. G. Lips. Aug. et ceteri plerique. Idem fuit in Vit. sed a prima manu in *ῥαδινὸν λ.* mutatum est. *ῥαδινὸν λειβομένα* aliquot codices et Ald. Rob. Et *ῥαδινὸν* quidem potest videri verum esse, ut Aeschylus expresserit *τέρον δάκρον*. Vt stropham antistrophae exaequaret Heathius scripsit *δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσων ῥαδινῶν ῥέος παρειάν*, omissis *δέ* et *λειβομένα*. Sed particula abesse non potest, neque *λειβομένα* delendum est, sed excidit aliquid in antistropha. Quare deleta post *δακρυσίστακτον* particula ex *λειβομένα* feci δ' *ειβομένα*. Sophocles Ant. 527. *φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη*.

402. *νωτίσις* ante correctionem M.

*ἔτεγξα* libri praeter Par. A. qui *ἔτεγξε* habet. Coniecerat ita Heathius, receperunt Brunckius, Porsonus, alii. At ne eiecto quidem *ειβομένα* opus erat *ἔτεγξε* scribi.

*πηγαῖς* M. Lips. aliique. *παγαῖς* G. Vit.

403. 404. *τάδε*. *Ζεὺς γὰρ ἰδίσις* Vind. 2. Ceteri codices et Ald. *τάδε Ζεὺς ἰδίσις*, nisi quod quidam ut Vit. post *τάδε* interpungunt, in quo codice supra scriptum ὁ γάρ. Verissima Robortelli scriptura *τάδε, Ζεὺς δ' ἰδίσις*.

*κρατίνει* Vind. 1. 3. et in litura, quum antea *κρατύνων* fuisset, G.

405. 406. *ὑπερήφανος* ante correctionem M.

*θεοῖς τοῖς πάρος* M. G. Vit. et cum plerisque codd. Rob. *τοῖς πάρος θεοῖς* Lips. aliique nonnulli et Ald. *τοῖς πρὸς θεοῖς* Aug.

*ἐνδείκνυσιν* G. Arund. Par. L. *ἐνδεικνύειν* M. *ἐνδεικνύει* Par. D. *δεικνύει* Vit. et pauci alii. *δείκνυσιν* Lips. Aug. aliique et edd. vett.

*αἰγμήν* M. G. Vit. *αἰγμάν* Lips.

408. 409. Libri *μεγαλοσχήμονα τ' ἀρχαιοπρεπῆ*, nisi quod Vind. 2. 3. 4. *τε* plene scriptum habent, Aug. autem *μεγαλοσχήμον τ' ἀρχαιοπρεπῆ*. Sola Aldina *μεγαλοσχήμεων ἄτ' ἀρχαιοπρεπῆ*. Tum *στένοσι*, super o addito v, M. *στένουσι* G. Vit. aliique pauci et Rob. *στένουσα* Lips. Aug. aliique et Ald. *στένουσαν* Par. E. Agnoscunt *στένουσι* scholiastae. At sic tam languida fit oratio, ut plane indigna sit Aeschylō. Itaque vix dubitari posse videtur quin *στένουσι* correctori debeatur, qui *στένουσα* construi non posse animadverteret. Sed stropha monstrat post *ἀρχαιοπρεπῆ* excidisse verbum, quod videtur *δακρυχέει* fuisse.

*τῶν σαῖν* G. Vit. Ald. *τῶν σῶν* Rob.

410. *τε* omittunt Lips. Aug. Bess. Ald.

*τιμᾶν* ante corr. M.

~~ποταμὸν~~ ~~παρα~~ Ald. Restituit τόπον Porsonus, tissimum.

420. ἀραβίας τ' M. G. Vit. et plerique pauci. Tum ἐθρος Ald. ἀνθρος M. G. Vit. Lips. risque Rob. I. H. Vossius in Geographia vet. p. ut exclamemus quod Plautinus Charmides in *Trin omnium primum in Pontum advecti ad Arabiam det, an etiam Arabia est in Ponto?* Collocasse e in vicinia Caucasi. At si Euripides in Bacchis v. 1<sup>o</sup> Arabia, respondere licebit quod Charmidae isti re: *laec ubi tus gignitur, sed ubi absinthium fit a* Laborarunt iam veteres interpretes in quaerenda: Scythiae admoverent: qui quum ei rei Troglodytas rore, quem Casaubonus ad Strabonem p. 506. ne ad sinum Arabicum incolebant, de quibus Strabo exposuit, confuderunt cum illis quorum sedes fuit ludem Maeotidem, de quibus idem Strabo refert l locum spectarunt scholiastae. Praeter hos alii fuere circa Tomos, de quibus dixit Strabo libro VII. p Butlero latius patere visum antiquis esse nomen nihilo peritiorum geographiae Shakespeario fuisse est in iis locis qui ubi terrarum siti essent nemo At id non potest cadere in Arabiam, cuius nomi porrigi credere relinquendum Welckero in *Trile Apertum est autem Aeschylum de noto claroque p Caucasum vel in ipso Caucaso habitet. Nam quod* 9' οἱ πόλισμι Κανκάσου ~~παρα~~

ἤτοι μὲν λίμνης Μαιώτιδος ἄγχι νέμονται  
αὐτοὶ Μαιῶται τε καὶ ἔθνεα Σαυροματιάων,  
ἰσθλὸν Ἐνναλίον γένος Ἄρεος.

Alia, quae hanc emendationem confirmant, mox asserentur.

421. ὑψίκρημονθ' οἱ Μ. ὑψίκρημονθ' οἱ Lips. ὑψίκρημον  
τ' οἱ Ald. ὑψίκρημονθ' οἱ ceteri. Delendam esse copulam viderunt  
Bothius atque Elmsleius.

422. νέμουσι Μ. (si recte adnotatum est) et Vit. paucique alii.  
Ceteri libri νέμονται, quod praestat non aliam ob causam, quam quod  
gravior spondeus fit diphthongo, quam si νέμουσιν scribitur: nam in stro-  
phico versu est οἱ γᾶς. Sed Κωνκάσου πέλας, quod libri habent, non  
puto scripsisse Aeschylum. Primum enim ipsa verba videntur aliquid vi-  
tium prodere. Nam πόλισμα, quod ὑψίκρημονθ' dicatur, in Caucaso potius  
ipso quam in viciis Caucasi situm, esse intelligitur. Deinde tam apposite  
convenit haec descriptio portis Caucasiis, ut sponte se offerat apta loco  
scriptura, Κωνκάσου πύλας. Plinius H. N. VI. 12. *ab his sunt portae  
Causasiae, magno errore multis Caspiae dictae, ingens naturae opus  
montibus interruptis repente, ubi fores obditaes ferratis trabibus, subter  
medias amne diri odoris fluentis citraque in rupe castello, quod vocatur  
Cumania, communito ad arcendas transitu gentes innumeras, ibi loci,  
terrarum orbe portis discluso, ex adverso maxime Harmastis oppidi  
Iberum.* De iisdem, etsi nomine non appellans, Strabo XI. p. 500. *ἐκ δὲ  
τῶν πρὸς ἄρκιον νομάδων ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀνάβασις χαλεπή· καὶ  
μετὰ ταύτην ποταμὸν στενὴν ἐπὶ τοῦ Ἀράγον ποταμοῦ τεττάρων ἡμέ-  
ρῶν ὁδὸν ἔχουσα ἐφ' ἕνα· φρουρεῖ δὲ τὸ πέρας τῆς ὁδοῦ τεῖχος δύς-  
μαχον.* Ptolemaeus has Σαρματικὰς πύλας appellavit. Denique vero  
etiam Lucianus videtur Κωνκάσου πύλας legisse, quas ille quidem eo  
errore quem Plinius notavit Caspiae dixit, quum scripsit in Prometheus  
cap. 4. *σὺ δέ, στωμύλος γὰρ εἶ καὶ δικανικός, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐ-  
τοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο ἀνεσταυρωσθαὶ με πλησίον τῶν  
Κασπίων τοῦτων πυλῶν ἐπὶ τοῦ Κωνκάσου, οἰκτιστον θάλαμν πῦσι  
Σκόθαις.*

423. ὄξυπόροισι Lips. Aug.

425. μόνον δὴ πρόσθεν Μ. Vit. Lips. Aug. aliique et Rob. μόνον  
omissum in G. sed in margine ante δὴ suppletum. μόνον δὲ πρόσθεν  
Ven. 2. Vind. 1. 3. σου post πρόσθεν addunt Par. B. Ox. Ald. Tum  
ἄλλον ἐν πόνοις Μ. aliique et Rob. ἄλλων Vit. Aug. aliique et Ald. ἄλ-  
λον in ἄλλων a sec. manu mutatum G. ἄλλον, superscripto ον, Lips.  
ἄλλων, superscripto ἄλλον et γρ. πρόσθεν ἄλλον, Par. B. Delendum  
esse ἄλλων vel ἄλλον adnotatio scholiastarum ἢ σοῦ ἢ τῶν ἄλλων do-  
cet. Scribendum est μόνον δὲ πρόσθεν ἐν πόνοις. Antistrophica enim  
haec sunt.

426. ἀδαμαντοδέτοις Colb. 1. Ceteri libri ἀκαμαντοδέτοις, quod  
iam Stanleius corrigendum esse vidit. Inepta et ipsa secum pugnant vox

est ἀκαμαντιοδέτοις, nec dubium quin Aeschylus ut supra v. 148. ἀδμαντιοδέτοις, sed alio significato, scripserit. Illic enim proprie eo vocabulo usus est, hic nihil nisi invictam necessitatem dixit. Ita Dionysii Tyranni dominatus ἀδάμαντι δεδεμένος dicebatur, de quo Kuhniius et Porzionius ad Aeliani V. H. VI. 12. Ita Pindarus Pyth. IV. 125. τίς κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἄλοις, commemoratus inter alios ab Rittershusio ad Oppiani Cyneg. III. 240. Eodem pertinet illud oraculo, apud Herodotum VII. 141. σοὶ δὲ τόδ' αὐτίς ἔπος ἐρέω, ἀδάμαντι πελάσσας.

τιτᾶν ἀλῆμαις Vit.

427. εἰσιδόμην, superscripto ἦν, Vit. Lips. εἰσιδόμην Vind. 4 Ald. Rob. εἰσιδόμην ceteri. εἰσειδόμην scribendum esse antistrophe monstrat.

Θεὸν M. G. Par. L. Rob. Θεὸν, superscripto ὦν, Bess. Θεῶν ceteri

428—430. ἄτλανθ' ὡς M. ἄτλανθ' ὄς ceteri, praeter Vit. Alci qui divisim ἄτλανθ' ὄς habent, ex inepta recentioris scholiastae sententia, qui Τιτᾶνα Typhonem intelligens accusativum esse volebat Ἄτλαν Scilicet Tzetzes ad Hesiodi O. et D. 381. Ἄτλαν, Ἄτλανθ' declinari propter Ἄτλανθ' affirmavit: quam sapientiam notavit Lobeckius ad Phryn. p. 669. Nihil ad illam declinationem tuendam confert vocativus Ἄτλανθ' quem a Graecis acceptum in hoc Ovidii Metam. IV. 643. videmus, *tempe, Atlas, veniet*: cui par est apud Homerum *Πουλυδάμα*. Sed tamen indulserunt sibi interdum poetae huiusmodi mutationes formarum: und apud Choerobosum ad Theodosii canones in Bekkeri Anecd. p. 1183 legimus *καὶ λέγουσιν οἱ ποιηταὶ πολλάκις ὁ Αἴας τοῦ Αἴα καὶ Ἀρύας τοῦ Ἀρύα καὶ ὁ Θόας τοῦ Θόα, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ "ἦ δὲ Θόα τέκεν υἱόν," καὶ παρ' Ἀλκαίῳ "Αἴαν τὸν ἄριστον."* οἱ γὰρ ποιηταὶ μέτρῳ δουλεύοντες πολλάκις διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρον παραβαίνοσι τὸν κάνονα. Hesiodus quidem scribere poterat, et scripsit fortasse, *ἦ δὲ Θόαντ' ἔτεχ' υἱόν*. Alcaei versus integrum habet Hephæstio p. 61. Gaisf. *Κρονίδα βασιλῆος γένος, Αἴαν, τὸν ἄριστον πέδ' Ἀχιλλέα*. Hic, ubi nulla metri necessitas cogebat, mirabilis est versus quem Dindorfius dedit,

εἰσιδόμην Θεὸν Ἄτλαν

ὄς αἰέν —.

Post Ἄτλανθ' ὄς omnes libri αἰέν. Tum ὑπέροσχος Lips. ὑπέροσχος Par. C. Ceteri libri ὑπέροσχος, praeter Vit. in quo recte scriptum est ὑπέροσχος.

Libri σθένος κρατιῶν οὐράνιον τε πόλον νώτοις ὑποστενάζει, nisi quod κρατεῶν et πᾶλον G. habet, Robortellus autem ὑποβυστιάζει. Nihil hoc est nisi interpretatio verae scripturae ὑποστενάζει, quae a me in dissertationis de differentia prosae et poeticae orationis parte prima p. 33. sive in Opusc. vol. I. p. 114. proposita effugit editorum praeter Dindorfium notitiam. In Vit. ad ὑποστενάζει superscriptum βυστιάζει.

Hesychius στέγει, κρύπτει, συνέχει, βαστάζει, ὑπομένει. Suidas in v. στέγει, καὶ στεγόντων, ἀνεχόντων, βυσταζόντων. Atqui στεγάζω idem est quod στέγω.

Totum locum, in quo emendando et alii et ego (veluti in Opusc. VII. p. 255.) varie laboravimus, nunc restituisse mihi videor. Et illud quidem Reisigius recte vidit, σθένος non potuisse de caelo dici, scribeque, ex parte recte, voluit Ἄτλαντος αἰὲν ὑπέροχον σθένος. Deinde illud οὐράνιον τε πόνον referri apparet ad aliquam terrae commemorationem, quemadmodum v. 351. Atlas dictus est κίων' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὤμοις ἐρείδων. Perturbati sunt strophae postremi versus eo quod ὅς αἰὲν, non recte illud scriptum, in alienum locum venit. Scripsi

Ἄτλαντος ὑπέροχον σθένος κραταῖον,  
ὅς γὰν οὐράνιον τε πόνον  
νώτοις ὑποστεγάζει.

432. Excidisse versum strophae docet.

433. ξυμπίνων sic M. ξυμπινῶν, acuto qui in media syllaba fuerat expuncto, Vit. ξυμπίντων Cantabr. 1. Ven. 2. Vind. 3. et pro varia lectione Par. B. ξυμπινῶν ceteri et in margine Vind. 3.

βαθὸς (non βαθός) M. Rob. In M. ad στένει adscriptum ἀπ' εὐθείας τῆς τὸ στένος.

434. Libri κελαινὸς δ' αἶδος. Delendam esse particulam strophae monstravit.

ἀποβρέμει μυχὸς γᾶς Vit. ὑποβρέμυχος γᾶς G.

435. πηγαὶ θ' (non πηγαὶ δ' aut πηγαὶ θ') M. Vit. et ceteri plerique ac Rob. πηγαὶ θ' Lips. Aug. aliique et Ald. πηγαὶ δ' G.

ἀγνωρότων M. ἀγνωρρότων Vit. ἀγνωρρήτων G. ἀγνηρρότων Par. F. Ceteri ἀγνωρρότων. Emendavit Heathius.

436. πικρόν pro οἰκτρόν Vit. et pauci alii.

437. μήτι G. Vit. cum paucis codicibus et Ald. μήτοι ceteri et Rob.

δοκῆτι G.

μηδ' M. G. Vit. Lips. Aug. et ceteri ut videtur codices. μήτ' editiones veteres.

αὐθαδεία G. ἀθυμία Vit. Par. C. αὐθαδεία supra adscriptum in Vit.

439. προσηλούμενον, super η a sec. manu adscripto ε, M. προσηλούμενον G. Par. C. D. F. N. Vind. 3. Cantabr. 1. 2. et pro varia lectione Par. B. προσελούμενον Vit. Lips. Aug. Par. B. Vind. 1. 2. 4. Ald. Rob. προσσελλούμενον Ven. 3. προσσιλλούμενον Turnebus, qui has scripturas adnotavit, προσηλούμενον et προσσεούμενον. Brunckius ex Dawesii sententia in Misc. crit. p. 163. προσζέλούμενον. Porsonus, ut antea Askewius voluerat, προσσελούμενον, quod plerique receperunt. Ex Kiddii adnotatis ad Dawesii librum p. 295. cognovimus Bentleium, quod in uno codice Stobaei προυγελοῦμεν et apud Hesychium προυγε-

comparari posse cum isto προυγελεῖν vel πρου  
 etsi, quia rarissimum est, videri potest peregrinum  
 datur, et qui Doriensium προυγελεῖν usurpaverit  
 in multo magis mirabilem formam προυσελεῖν mu-  
 tius utraque forma, quam altera alteri praeferend  
 admittenda censi debet. Invenitur hoc verbum  
 apud duas dumtaxat antiquos scriptores, hoc in  
 Aristophanem in Ranis v. 730. Ibi haec leguntur,  
 τῶν πολιτῶν θ' οὓς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ  
 ἄνδρας ὄντας, καὶ δικαίους, καὶ καλοὺς τε  
 καὶ τραφέντας ἐν παλαιστραῖς καὶ χοροῖς ἰ  
 προυσελοῦμεν.

Tertium exemplum, in quo recte idem verbum agn  
 p. 252. ed. pr. 159. ed. alt. Aeliani est in epistola  
 videtur, ex Promethei versu sumptum, καὶ γὰρ ἄν  
 τὰ τῶν προγόνων ἡρία, εἰ Εὐπειθείδης ὁ Κορυθ  
 ριόψομαι προσηλούμενον, καὶ ταῦτα ἀνδραπόδ  
 ἄξιον. Videamus nunc de scriptura. Atque apud A  
 nec προυσελούμενον nec προυγελούμενον praebet  
 autem liber Ravennas προυσελοῦμεν. Ceteri libri,  
 non minoris ille quam Ravennas auctoritatis, προσ  
 quos Dobraeus contulit, alterum σ supra scriptu  
 προυσελοῦμεν habet. Sed apud Stobaeum XLIII.  
 versus leguntur, codex N. non A. quem Grotius n  
 non legitur iste locus, et editio princeps habent πρου  
 προυγελεῖν, προπηλακίζεῖν, ὑβρίζεῖν. Sed idem e  
 πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Insuper est etiam



προσελεῖν τὸ ὑβρίζειν κατὰ Ἀρκάδας· ἐπειδὴ οἱ Ἀρκάδες λοιδορητικοὶ εἰσιν. Ἀριστοφάνης “ἐν ταῖς παλαιστραῖς καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ προσελοῦμεν.” Hinc in Tzetzae Chil. I. 882. et IV. 813. quibus in locis προσελοῦν legebatur, προσελεῖν restituit Kiesslingius. Vtroque loco Tzetzes dicit τὸ γὰρ ὑβρίζειν προσελεῖν καλεῖται παρ’ Ἀρκάσιν, nisi quod in priore, fortasse per errorem, παρ’ ἑτέροις legitur. Eadem forma in scholiis Aristophanis, quae hoc verbum Atticis tribuunt. Tam multis testibus προσελεῖν, tam paucis προυσελεῖν vel προυσελεῖν cognitum habemus. Et quis, si hoc verbum προυσελεῖν vel προυσελεῖν fuisse, a προσελέγοις illud repetivisset Arcadibus? Mihi quidem sapientior fuisse videtur Dobraeus, qui in addendis ad Aristophanica p. (124) et *υσ* et *υγ* ex illa litterarum forma ortum esse iudicavit, qua in codicibus *σο* scribi solet. Haec et in forma verbi et in significatione explicanda aptissima est et minimae obscuritatis ratio. Namque ut a τέλλειν τελεῖν, sic a σέλλειν σελεῖν est deductum. Σέλλειν autem, cognatum illud cum ἔλλειν, ἴλλειν, quod ὄρμαῖν significaret, commemoravit Eustathius p. 1041. 29. 32. et ex eo Favorinus in v. ἔυσσέλμοιο νηός. Videtur id proprie crispantem motum, quo aliquid rotatur, iactatur, vibratur, notasse. Inde σόλος, eodem loco memoratus Eustathio, ut a δικεῖν δίσκος. Inde σέλας, σελήνη, σέλμα, Σελλήεις et aliquot alia nomina. Nisi fallor, per-tinet huc etiam σελλίζειν. Hesychius σελλίζεσθαι, ψελλίζεσθαι. τινὲς δέ, σελλίζει, ἀλαζονεύει. Id verbum grammatici a quodam Sello repetunt, quem vereor ne ipsi finxerint, quoniam Aeschinem quendam ab Aristophane in Vespis v. 325. et 1243. τὸν Σελλοῦ et v. 459. τὸν Σελλαρτίου appellatum videbant. At non Sellus, sed Aeschines propter vanitatis insolentiam famosus erat: quare istiusmodi feroces iactatores ἀισχινίζειν potius quam σελλίζειν essent dicti. Hinc colligi posse videtur Aeschinem istum non quod patrem haberet Sellum, sed quod temere gloriosus esset, τὸν σελλοῦ, i. e. iactatoris filium, vulgo esse appellatum: quam appellationem propter eandem causam Aristophanes etiam ad Amynian transtulit, in eadem illum fabula v. 1267. Ἀμυνίαν τὸν σελλοῦ vocans. Ac titubant, eoque confirmant suspicionem nostram scholiastae, quos non mirandum est Sellum istum patrem putasse Aeschinis, quia qui illi pater fuerit non est proditum. Scholiastes Aristophanis ad Av. 824. de Aeschine καὶ οὗτος πένης, θροπτόμενος καὶ αὐτὸς ἐπὶ πλούτῳ καὶ λέγων ἑαυτὸν πλοῦσιον. ἦν δὲ Αἰσχίνης Σελλοῦ. ἔλεγον δὲ ἐκ μεταφορᾶς τοὺς τοιοῦτους σελλοῦς. καὶ τὸ ἀλαζονεύεσθαι δὲ σελλίζειν. Qui eadem habet Suidas in Θεαγένους χρήματα, apud eum scriptum est ἦν δὲ Αἰσχίνης σέλλος. Scholiastes ad Vesp. 1259. κομήτης ὁ Ἀμυνίας, Προνάπου υἱός. ὁ γὰρ Σέλλος οὐκ ἦν αὐτοῦ πατήρ, ἀλλ’ Αἰσχίνου. ἴνα οὖν καὶ τὸν Ἀμυνίαν καὶ τὸν Αἰσχίνην κωμωδῆσθαι ὡς πένητας, τοῦτο εἶπεν· et paullo post Σέλλου δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ πένης Αἰσχίνης ὁ Σέλλου. Hesychius σεελλίσαι. Φρόνιχος ἐν Κρονίῳ ἄγαμαι Διονύσου στόματος, ὡς σεελλίσαι κεκομμένα πολλάκις. Αἰσχί-

... τῶν αἰῶν ἀπὸ αἰῶν observatum est, quod nomen  
et ἴλλειν habet originem, recteque, ut opinor, ἴ  
Callimachi p. 282. etiam ἔλλετε, quod in fr.  
tradidit Eustathius p. 756, 37. non ille tamen  
Hemsterhusius ad fr. 121. ait, ex eadem radice  
his quae disputavi apparebit cur in Aeschylī  
σελούμενον.

440. καίτι Vit. τοῖς νέοις supra νε  
omissum in Aug.

441. δι' ὄρισεν G.

442. ἀλλ' αὐτῶ G.

443. γρ. τὰμβροτοῖς Par. B.

Pro πῆματα, quod omnes libri habent, Bru  
sunt, quia in Par. B. minutissimis litteris inter vers  
ματα ἃ εἶχον προτοῦ, κατ' εἰρωνείαν. At illud  
ματα spectat, πταισματα autem, quae manifesta  
numeros corrumpit. Comparari potest Euripidis Ἰ

χρῆ γὰρ οὐχ ἅπαξ  
θνήσκειν σε, πολλὰ πῆματ' ἐξείργασμ

444. ἀκούσασθ' Lips. ὡσφας, delete qu  
accentu, M. ὡς σφᾶς Lips. Ald. Rob. Turn. et ex c  
nus Vit. in quo antea erat ὡς σφᾶς, ut inde a V  
bendum erat ὡς σφας. V. ad Soph. Oed. Col. 48

445. ἐπηβόλους M. Vit. Aug. ἐπιβόλους  
Commemoratur φρενῶν ἐπήβολος non addito auc  
thio p. 625, 37.

450. Margo ed. Ald. apud Morellium — 2

bendum esse monuerat Piersonus in addendis ad p. 174. notarum in Moerin.

453. ἔναγον a pr. manu habuisse videtur M. ἔνναιον Aug.

ἀήσυροι M. a pr. manu et Turn. αἰείσυροι Cantabr. 1. αἰείσυροι M. a recentiore manu et ceteri. In Par. A. B. η superscriptum. Eustathius p. 1500, 27. de vocabulo ἀλιαῖες disserens, γίνεται δὲ πικρὰ τὴν ἄλα καὶ τὸ ἄω τὸ πνέω· ἐξ οὗ — ἀήτης ἐπὶ ἀνέμου, καὶ ἀήσυρον κατὰ τοὺς παλαιούς τὸ κοῦφον, ὅθεν καὶ “ἀήσυροι μύρμηκες” παρὰ Δισχύλῳ. Idem p. 1547, 20. ἐκ δὲ τοῦ ῥήθεντος ἄω καὶ ἀήσυρον τὸ κοῦφον· ὅθεν καὶ παρ’ Δισχύλῳ “μύρμηκες ἀήσυροι.”

455. Versus 455—461. affert Achilles Tatius in Isagoge ad Aratum, versus 455—460. Stobaeus Ecl. phys. I. 2. hic quidem v. 455. servans Aeschyli librorum scripturam; sed apud Achillem Tatum est οὐκ ἦν γὰρ αὐτοῖς.

457. Θέρεος G.

458. ἕστε Lips. ἀνατολὰς G. Vit.

459. Libri Aeschyli omnes cum Achille Tatio δύσεις, nisi quod in Par. C. δύσης est, superscripto ει. Sed Stobaeus ὁδούς. Et hoc quidem olim in Observationibus criticis p. 18. praefendum iudicavi, quia occasus siderum neque omnino cur difficiles observatu dicantur, neque cur difficiliores quam ortus, perspicui possit, quod contra id recte de meatu eorum praedicatur. Quod Wellauerus conquestus est, ‘constringi sic artioribus vinculis sermonem poeticum, praetereaque antecedens ἀνατολὰς postulare δύσεις, per se cadit, quia quae hic facta est distinctio aperte non poeticae dictionis est, sed accuratae demonstrationis, tantumque abest ut propter ortus commemorandi sint occasus, ut quo facilius ortuum appellatio animum ad occasuum cogitationem advertit, eo proclivius fuerit librariis δύσεις scribere. Ac valde sibi placere ὁδούς Dobraeus quoque, vir non hebetis iudicii, professus est in Aristophanicis p. (54). Sed tamen ne ὁδούς quidem satis aptum est, siquidem ortu siderum cognito non admodum difficile erat meatus explorare. Multo magis hic memoranda erat natura et vis ac potestas siderum, quae quod alia in aliis est, recte dicitur difficilis esse ad diiudicandum. Quare φύσεις posui, quod apparet quam facile, ortus mentione praegressa, in δύσεις potuerit mutari.

460. νοσοφισμάτων, non νοσοφισμάτων, M. in cuius margine recentior manus σοφισ adscripsit. Commemoratur νοσοφισμάτων scholion, quod non habet M. γράφεται καὶ νοσοφισμάτων. καὶ γὰρ τις μέτρον γινώσκων τῶν πραγμάτων αὐτοῦ οὐποτε τοῦ εἰκότος ἐκπέσοι. Apud Stobaeum Ecl. phys. 1. 2. est

ἀριθμὸν εὐρῶν ἔξοχον σοφισμάτων  
βλον διώκησ’ ὄντα πρὶν πεφρομένον  
θηρσίν θ’ ὅμοιον· πρῶτα μὲν τὸν πάνσοφον  
ἀριθμὸν εὐρηκ’ ἔξοχον σοφισμάτων.

Quae ad Euripidis Palamedem pertinuisse videntur. Illud mirum est,

περὶ στοιχείων in Crameri Aneci  
Aισχύλος δὲ Προμηθεὺς φησὶν εἴρηκέναι αὐτὰ  
462. μνήμην ἀπάντων M. & supra addito  
recentiore manu. μνήμην ἀπάντων etiam Stobaeus  
των Aug. Ceteri libri omnes μνήμην & ἀπάντων  
apud Stobaeum est. Denique ἐργ. M. a pr. manu  
litteras addiderat, iis deletis manus admodum rei  
ἐργάτιν Par. B. in quo additum γρ. μουσομήτορα  
edd. vet. ἐργάτην Vit. Lips. Aug. alique. ἐργάτι,  
litterae αι, G. ἐργάνην praebuit Stobaeus. Brunck  
sterhusium, qui ad Lucianum vol. I. p. 89. sic scribit  
μάτων τε σύνθεσιν, μνήμης ἀπάντων μουσομήτορα  
ἐργάνην Blomfieldius, ut lectionem antiquam, sei  
id quod fecerunt etiam quum alii, tum Wellauerus,  
quibus ea scriptura damnetur. Id ille temere iudica  
moriae si a Prometheo inventam dixisset Aeschylus,  
Simonide inventa fertur, aut propter tempora stolic  
culus, aut ineptus propter commemorationem inver  
plina aliqua doctrinae contineri, sed naturae benefi  
videretur, ab iis qui hoc iactantem Prometheum audi  
Hemsterhusii elegantissima est coniectura et profect  
non opus erat σύνθεσιν adsumere, μνήμης ἀπάντων  
γάνην. Nam etsi servari posset μνήμην, si sic inter  
ἀπάντων, μουσομήτορ' ἐργάνην, quod olim defend  
tamen multo aptius et commodius cum aperto geniti  
νήν, quam si Μουσῶν ex μουσομήτορα esset intel  
Euripides Androm. v. 1014. (1987)

463. *πρώτων*, superscriptis *ον* et *ος* a pr. manu, Vit. *πρώτως* G. *κνώδ* M. deletis reliquis litteris, quas recentior manus supplevit.

464. *ζεύγλαισι* M. G. et superscripto *η* Vit. *ζεύγλῃσι* Lips. *Ζεύγλῃν* alii curvaturam iugi, alii partem eam cui collum iumentum immittitur, vel, quod idem est, lora, quae *subiugia* ab Latinis vocantur, esse tradunt. Hoc significato hic dixit Aeschylus et ante eum Homerus II. XIX. 405. *πᾶσα δὲ χάλιη ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν οὐδας ἴκανεν*. V. scholiastas Homeri et Schefferum de re vehiculari p. 116. seqq. In Etym. M. p. 499. alia commemoratur significatio, τὸ τοῦ τραχήλου μέρος, καὶ ὁ ὀζυγός.

*σώμασιν* ϑ' M. et pauci alii. Ceteri *σώμασιν* ϑ'. Haec vox iam scholiastis molestiam creavit, qui eam vel ad *δουλεύοντα* referri, ut *ἐπισάπτισθαι* iumenta et *φόρτους ἐπάνω τῶν σωματίων αἰρεῖν* σκευοφοροῦντα dicerentur, vel construi cum sequentibus verbis voluerunt hoc modo, *καὶ ὑφ' ἄρματ' ἤγαγον φιληνίους ἵππους, ὅπως ἐν τοῖς σώμασι γίνονται διάδοχοι μεγίστων μοχθημάτων τοῖς θνητοῖς*, quam interpretationem meliorem esse censuerunt. Sic interpunctum in M. a sec. manu et in Vit. atque in editione Garbitii, admiseruntque hanc satis duram constructionem Porsonus eumque secuti recentiores. In Vit. ad *σώμασιν* ϑ' ὅπως superscriptum *ἡμίαις οἱ ἄνθρωποι*. Tan. Faber in epistola 67. partis I. scribendum putabat *σήμασιν*, quo signa virgae motu aliove modo iumentum data intelligerentur. Brunckius insigni audacia *κέντροισιν* posuit. Pauwii *σάγμασιν* in minore editione recepit Schützius. Fefellit interpretes quod *ζεύγλαισι* et *σώμασιν* ablativorum potestate dicta putarent, nec viderunt *σώμασιν* non de iumentorum, sed de sessorum qui iumentis inequitant corporibus esse accipiendum. Id ostendunt usitata in hac re verba *σωματηγός* et *σωματηγεῖν*. Eustathius p. 1625, 40. de Aristophane grammatico, *ἀστράβη δέ, φησίν, οἱ καταμόνας σωματηγούντες ἡμίονοι*. Hesychius in v. *ἀστράβη*, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἀπλῶς τὰ σωματηγούντα ὀποζόγια. Etym. M. p. 159, 54. οἱ δὲ τὴν σωματηγὸν ἡμίονον ἀστράβην λέγουσιν. Eadem verba in eodem vocabulo habet Suidas.

465. *διάδοχον* M. a pr. manu.

466. *γένων* ϑ' Ven. 1. Bess. *γένωνται* Vind. 1. 3. *γένων* ϑ' M. G. Vit. Lips. Aug. et ceteri libri. Emendavit Dawesius in Misc. crit. p. 268 (481. ed. Kidd.).

Libri *ὑφ' ἄρματ'*, praeter Aug. qui *ὑφ' ἄρμα τ'* habet. Sic Turn. et Grotius in Excerptis p. 9. eodemque modo Dawesius quoque et Tyrwhittus emendarunt.

468. *Φαλασσόπλακτα* Vit. Lips. et a pr. manu M.

469. *ναντιλόγων ὀχήματα* M.

470. *ἔξευρον* Lips. Aug. Ven. 1. Par. E. Bess. Vind. 2. 4. Rob.

471. *βροτοῖσιν αὐτὸς δ' οὐκ* Lips. Aug. Par. B. Bess. Vind. 4. In Par. B. γρ. αὐτὸς οὐκ adscriptum. *βροτοῖς αὐτὸς δ' οὐκ* Rob.

τὸ αἰκιστικῶς καὶ χαλεπῶς. Grammaticus in Bell  
αἰκῶς, χαλεπῶς, δυσπλάβως, ἀπὸ τῆς αἰκίας.

474. 475. πλανᾷ (πλανῶ M.) κακὸς δ' ἰε  
πεσῶν ἀθυμεί M. G. Vit. Lips. Aug. Ven. 3. Vin  
na Bess. Turn. πλάνα Ald. πλάνη Par. B. D. 4  
manu Vind. 2. In Lips. superscriptum γρ. πλάνη  
et πλάνα et πλανᾷ. Brunckius πλάνη recepit, ut  
αἰκὲς πῆμ' ἀποσφαλεῖς φρενῶν πλάνη. Scholias  
νᾷ memorant, hoc posterius si scribatur, constr  
αἰκὲς πῆμ' ἀποσφαλεῖς φρενῶν πλανᾷ. Id ad  
que. Aliam viam ingressus Reisigio auctore in con  
p. 366. Wellauerus interpunxit πέπονθας αἰκὲς πῆ  
νῶν· πλανᾷ, κακὸς δ' ἰατρὸς ὡς τις etc. Eo  
vitium putabat Reisigius, satis esse existimans, si  
tiam, removit vitium quod nullum erat, intulit autem  
via, inutile verbum πλανᾷ, inconcinnam dictionem,  
Nec potest comparari Euripidis versus in Bacchis  
pungi iubet,

μέμηνας ἤδη καὶ πρὶν· ἔξέστης φρενῶν

At haec sententia absurda est. Hoc ibi dicit Tiresias:  
quam correptus es insania. Apud Aeschylum illa p  
terpungi πέπονθας αἰκὲς πῆμ' ἀποσφαλεῖς φρε  
harum sententiarum posterior explicatio esset priori  
hensionem contineret Promethei eamque verbis er  
Id vero et a moribus chori alienissimum est, ne  
quae Prometheus modo dixerat. Melior Brunckii r  
tamen πλάνη vel πλανᾷ integrandis versibus addi  
Aeschylum puto

πέπονθας αἰκὲς πῆμ' ἀποσφαλεῖς φρενῶν

477. *μοι* G. Vit. aliique codices. In G. Vit. *έμοῦ* explicandi causa superscriptum est. *μη* Lips. Aug. *μου* M. aliique et editiones.

*Θαυμάση* libri praeter Ven. 3. Turn. qui habent *Θαυμάσεις*, quod superscriptum in Par. A. B.

478. *ὄτ* superest a prima manu in M. Recentiores duae manus fecerunt una *οίας*, altera *οιάς*.

*πόρους* M. Vit. aliique et Rob. *δόλους* G. Lips. Aug. aliique et Ald. Turn. *δόλους* ad *τέχνας* adscriptum fuisse credible est. Hesychius *τέγγι*, *επιστήμη ἢ δόλος*.

479. *ές* Lips. Par. A. B. aliique. *εις* M. G. Vit.

480. *οὔδε* M. *οὔδὲ* G. Lips. edd. vett. Recte Brunckius cum Par. A. B. Arund. Cantabr. 2. *οὔτε*.

481. *οὐ χρηστὸν* a pr. manu habuisse videtur M. *οὔδὲ χρυστὸν* G.

*οὐ πιστὸν* Lips. Aug. Colb. 1. Cantabr. 2. sed in Lips. *δὲ* superscriptum. *οὐ ποτιστὸν* Vit. Par. B. C. *οὔδὲ πιστὸν* M. G. et pro varia lectione Par. B. atque sic edd. vett. Quater *πιστὰ φάρμακα* ex Aeschylō commemoravit Eustathius, p. 464, 37. 1050, 49. 1193, 22. 1554, 45: tum scholia in Iliadem in Crameri Anecd. Par. III. 200, 13. 283, 1.

482. *χρεῖαν* G. *κατεσκέλοντο* Lips.

*πρὶν γ'* M. G. Vit. aliique et Rob. *πρὶν* Par. A. B. Ald. Turn.

*σφισιν* M. *σφίσι* Lips. Ceteri *σφίσιν*.

483. *ἠπιῶν* Lips.

*περασμάτων* diversa lectio in Par. B. et in margine Aldinae apud Morellium.

484. *ἔξαιμείβονται* G. Bess. Ald. et pro varia lectione in Par. B. in quo ad *αἷς* adscriptum *γρ. αἷ*.

485. *τρόπουστε* M. *ἔστοίχησα* G.

488. *τε* omittit Vit.

489. *γαμψονύχων* G.

490. *τε* omittunt G. Bess. Ald. Rob. non Vit. ut ait Blomfieldius.

491. *εὐώνυμοι τε* G. Rob. Exquisitiorem scripturum *εὐωνύμους* τε praebent M. Vit. Lips. multi que alii et Ald.

493. *στέργη θρα* (non *στέργητρα*), erasa post *η* littera et *ρ* post *θ* a sec. manu addito, M. *θέλητρα* Colb. 2. Par. N.

*συνεδρῖται*, litteris *δρ* a sec. manu in litura scriptis, M. *συνοδῖται* G.

494. *τελειότητα* coniunctim M. Lips. sed in M. secunda manus divisit. *χρεῖαν* G.

495. *δαίμοσι* M. G. Vit. Lips. Aug. edd. vett. Emendate Grotius in Excerptis p. 11.

Post hunc versum credo unum excidisse. Nam non solum copula deest, sed etiam fellis color et forma res alienae sunt. Nihil enim, quod

... αὐτῶν οὐκ ὀρθῶς ἀποκαλεῖται, καὶ αὐτὰ ὀσθα μῆρια  
mero, non *μηρούς* appellari. Aperuit Vossii errores Sa-  
xico in v. *μηρίον*, cui assensus est censor Iliadis ab  
Bibliotheca Germanica col. XCIV. part. 1. p. 27. seq. et  
paratim deinde edita est Berolini et Stettini a. 1805. in-  
tentiam disputavit Nitzschius in commentariis ad Od. III.  
Schneiderus. Iuvabit tamen de vocabulis istis omnique illi  
paullo dicere explicatius. Ac *μηρίον* quidem proprie  
*μηρός* autem totum femur, i. e. os una cum carne qua e-  
Sic etiam in hoc Herodoti III. 103. *κάμηλος ἐν τοῖσι  
λεσι ἔχει τέσσαρας μῆρους καὶ γόνατα τέσσαρα*. Nix  
pede duo femora duoque genua numerat. Coxendix enim  
quam equi est, in quo ossa non pauciora nec femora  
sunt, sed non ut separatum femur conspicua coxendix.  
pluralem habent etiam neutrius generis *μῆρα*, significatio-  
cum vocabulo *μηρία*. Itaque obtinuit, ut, quum haec tri-  
cris promiscue de femore victimae usurparentur, non di-  
et *μῆρα* de vivis sive hominibus sive aliis animantibus, s-  
gitur quidem in carmine quod inter Theocritea est XXV. 1  
cule leonem Nemeaeum suffocante *πλευρῆσί τε μῆρ' ἐφ*  
verba non mirum est explicata esse ineptissime, quia omni-  
Egrege quid requireretur perspexit Briggsius, *μηροῖσί τε  
λασσον*. Apud Bionem in lamentatione Adonidis v. 34. ubi  
*μηρία λούειν* Adonidis dicitur, vereor ne scribendum e-  
*ἐλούει*. Sed etsi et *μηρία* et *μῆρα* proprie nihil nisi  
tamen non est ab usu horum vocabulorum carniū not-  
quam rem non ambiguum documentum Schneiderus attul-  
fert Athenaeus IV. p. 154. B. ex Posidonio, τὸ δὲ πάλ-  
*παρτεθέντων κωλήγων τὸ μῆριον ὁ κράτιστος ἐλάμβ-  
ἔτερος ἀντιποιήσαιο, συνίσταται μῆριον*



catum retinere, si, quemadmodum apud Posidonium, os cum sua carne eo vocabulo comprehenditur. Tradunt enim grammatici *μηρία* esse τὰ *μηριαία* *δοτᾶ*, ut Etym. M. p. 585, 22. Quod Apollonius in lexico Homero dicit, *μηρία*, *οὐχ ὡς ἡμεῖς*, ἀλλὰ τὰ ἐκ τῶν *μηρῶν* *ἐξαιρούμενα* καὶ *ἱεροθτυτούμενα* *δοτᾶ* (omnino enim *δοτᾶ* ex Hesychio addendum), non indigere arbitrator correctione quam Vossius p. 373. fecit, pro *οὐχ ὡς ἡμεῖς* scribi volens *οὐχ οἱ μηροί*, sed hoc dicere puto lexicographum, non usurpare Homerum eam vocem sic uti vulgo *μηρίον* bestiae mactatae os cum carne sua dicatur. Paulo aliter distinguit scholiastes Dionysii Thracis in Bekkeri Anecd. p. 856, 11. καὶ τὸ *μηρίον* *διάφορον*· *μηρία* γὰρ τὰ *ἐναγίζομενα* τοῖς θεοῖς, *μηροί* δὲ τὰ *μὴ* *οὕτως* *ἔχοντα*. Et Etym. M. p. 585, 43. *διαστρέφει* γὰρ τὸ *ἀρσενικὸν* τοῦ *οὐδέτερον*, ὅτι τὸ *μὲν* *ἀρσενικὸν* ὁ ποιητὴς *τίθησι* καὶ *ἐπὶ* τῶν *ἀγιαζομένων*, ὡς τὸ "*μηροὺς* *ἐξέταμιον*," καὶ *ἐπὶ* τῶν *ἀνθρωπέων*, "*μιάνηθην* *αἵματι* *μηροί*," τὸ δὲ *οὐδέτερον* *ἐπὶ* τῶν *ἀγιαζομένων*, ὡς τὸ "*αὐτῶρ* *ἐπεὶ* *κατὰ* *μῆρ'* *ἐκάη*." Ex his efficitur, nomina ista nihil ad rem facere, neque ex iis quidquam aut de nudis ossibus, aut de lumbis cum ipsa carne combustis posse colligi. At diserte testari putatur Hesiodus sola diis ossa esse oblata. Nam is quum in Theogonia v. 538. de Prometheo dixisset

τῶ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πλοῖνι δημιῶ  
ἐν ῥινῶ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοεῖη·  
τῶ δ' αὐτ' ὄστια λευκὰ βοὸς δολίη ἐπὶ τέχνη  
εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημιῶ·

μοx v. 556. addit

ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων  
καίονθ' ὄστια λευκὰ θυρήντων ἐπὶ βωμῶν.

Dicatne hic id quod voluit Vossius an non dicat, aliunde certe quam ex eo colligi debet, quod *ὄστια λευκὰ* appellat. Est enim illud perpetuum epitheton, quo utuntur poetae etiam ubi non potest de nudis ossibus cogitari, ut Il. XVI. 346.

τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέφρησεν  
νέφθεν ὑπ' ἐγκεφάλιοι· κέασσε δ' ἄρ' ὄστια λευκὰ.

Od. XI. 219.

ἀλλὰ τὰ μὲν τε πρὸς κρατερὸν μένος αἰθρομένοιο  
δαμνᾷ, ἐπεὶ κεν πρῶτα λίπη λευκὰ θυμῶς.

At, etiamsi epitheton eripuimus, res ipsa quam narrat Hesiodus ita pro Vossii opinione pugnare videtur, ut censor ille in Bibliotheca Germanica, quoniam Meconae illud Promethei sacrificium perhibetur factum esse, ritum illius loci proprium describi, non morem commemorari communem universae Graeciae existimaret. Id vero non credo eum cuiquam persuasisse: aperte enim obstat quod *ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων* ossa diis sacrificare poeta dicit. Et tamen, ut rectissime monet Nitzschius, non est credibile diis, quos hominum simillimos esse antiquitas credebatur, ea

...  
habent. Ea ex corpore victimae exsecabant: id est  
μηροὶ vel μηρία ἐκτέμνεσθαι dicuntur, perspexit  
tur simillimum est coxendicem cum carne adhaerentem  
Idque colligi posse videtur ex his Eustathii, haud  
secuti, p. 134, 25. ἔκαιον δὲ “δίπτυχα ποιοῦντες  
τῇ πρὸς ἀλλήλους ἐπιθέσει τῶν μηρῶν, ἢ μάλιστά  
αὐτοῖς τὴν κνῖσαν. ἦν γὰρ σπουδὴ ὀλοκαυτωθῆναι  
λαμπρῶ καταφλεχθέντας πυρὶ, ὡς εἶγε μὴ τοῦτο  
σιον ἦν τοῖς Ἕλλησι τὸ γινόμενον, καὶ οὐκ ἐδόκουν  
νίκα κατὰ τὴν τραγωδίαν οἱ “μηροὶ καταρρνεῖς κ  
πιμελής.” καὶ οὕτω μὲν τοὺς μηροὺς ὡς τι τίμιον  
ἐξαιροῦντες ἀπὸ τῶν ἄλλων τοῦ ζώου μερῶν, διὰ  
ζώοις εἰς βάδισιν τε καὶ εἰς γένεσιν τῇ προέσει τοῦ  
δὲ λοιπῶν τοῦ ζώου μελῶν μικρὰ τινα ἐκτέμνοντες.  
χὰς τοῦ ὅλου ζώου, ἐπετίθουν αὐτὰ τοῖς διπτύχοις  
θετεῖν ἐκάλουν, τὸ τοῖς μηροῖς ὡμὰ πάντοθεν  
κρεάτων ἐπιτιθέναι τμήματα, ὡς δοκεῖν, κατὰ τοῦ  
οὕτω τὰ μέρη τοῦ ἱερείου καρποῦσθαι. Comparat  
scholiastes Ambrosianus ad Od. III. 470. καλῶς ἀπὸ  
ρῶν τοῦ ζώου κόπτοντες ἐκάλυπτον τὰ κεκομμένα  
κειμένης ἄνωθεν, ἄλλης δὲ κάτωθεν· ἃ καὶ δίπτυχα  
ἔθρον αὐτά, ἐπεὶ οὐκ ἦν ὅλον παντελῶς θύειν  
μέλλειν εὐωχεῖσθαι ἐκ τοῦ θυομένου. ἔκοπτον γὰρ  
μερῶν, ἵνα δοκῇ τὸ ὅλον θύεσθαι καὶ μὴ νομιζήτα  
Adde schol. ad Euripidis Phoen. 1256. ed. Matth. et

ctavi in Opusc. IV. p. 385. seqq. Alia in hanc sententiam attulit Dobraeus ad Aristophanis Plutum v. 1115. Quod si quorum in hoc genere avaritia et illiberalitas a comicis perstringitur, quis non videt eos rem vehementer exaggerare? Vt Pherecrates in *Ἀυτομόλοις* apud Clementem Alex. Strom. VII. p. 846. cuius laceri versus sic integrandi esse videntur, ὅτε τοῖσι θεοῖς θύετε, πρώτιστ' ἀποκρίνετε \*τοῖς ἱερεῦσιν\* τὸ νομιζόμενον. \*κἄπειθ' ὑμῖν (αἰσχρὴν τοι τὸ κατειπεῖν) οὐ τῷ μηρῷ περιλέψαντες μέχρη βουβύωνιον \*κρέυ πάντα\* καὶ τὴν ὄσφυν κομιδῇ ψιλῆν, λοιπὸν τὸν σπόνδυλον αὐτὸν ὡσπερ \*ῥίγη\* ῥιήσαντες νέμεθ' ὡσπερ τοῖς κυσὶν ἡμῖν. εἰτ' ἀλλήλους αἰσχυνόμενοι θυλήμασι κρύπτετε πολλοῖς;

Eubuli autem versus in Semele, quos eodem loco affert Clemens, ita scribendi sunt,

πρῶτον μὲν, ὅταν ἔμοι τι θύωσιν τινες,  
θύουσιν αἷμα, κύστιν· οὐ μὴ καρδίαν,  
μηδ' ἐπιπόλαιον. οὐκ ἐγὼ γὰρ ἐσθίω  
γλύκιον οὐδὲν μηρίων;

Menander *Δυσκόλω*

οἱ δὲ τὴν ὄσφυν ἄκρην  
καὶ τὴν χολὴν ὅστῃ τ' ἄβρωτα τοῖς θεοῖς  
ἐπιθέντες, αὐτοὶ τᾶλλα καταπίνουσ' αἰεί.

Incertus poeta apud Clementem VIII. Strom. p. 719. (851.) et Porphyrium de abstinentia II. p. 207. et Cyrillum contra Iulianum IX. p. 306.

τίς ὡδὲ μῦθος καὶ λῆαν ἀνεμίνως  
εὐπιστος ἀνδρῶν, ὅστις ἐλπίζει θεοῦς  
ὄστων ἀσάρκων καὶ χολῆς πυρρομένης,  
ἢ καὶ κυσὶν πεινώσιν οὐχὶ βρώσιμα,  
χαίρειν ἀπαρχῇ καὶ γέρας λαχεῖν τόδε;

Hermippus apud scholiastam Aristophanis ad Aves v. 1406.

ἀνάπηρά σοι θύουσιν ἤδη βοῦδια,  
Λεωτροφίδου λεπτότερον καὶ Θουμάντιδος.

Haec omnia tantum abest ut ostendant sola ossa diis sacrificata esse, ut prodant carnis plus quam fas esset resectum esse ab iis qui eam ipsi comedere malebant. Neque, opinor, si nihil nisi ossa accepissent dii, quereretur apud Aristophanem in Pluto v. 1129. esuriens Mercurius

οἴμοι δὲ κωλῆς ἧς ἐγὼ κατήσθιον,

nec diceret mox v. 1137.

εἴ μοι πορίσας ἄρτον τίν' εὖ πεπεμμένον  
δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας νευρικὸν  
ῶν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον.

Nam quod scholiastes ad versum 1129. dicit, διαβάλλει οὖν ὡς ὅστ' εἰς τοῖς θεοῖς προσφέροντας, non alio spectare videtur, quam ad partes eas hostiarum, quae plus ossium quam carnis habent. Omnino autem illa scholiastae explicatio neque cum praecedentibus neque cum sequen-

... , quod pinguium nosuarum essent, uti v  
consequitur non magnopere vituperandum esse Nonnum  
quod in tertio libro Odysseae descriptum est, imitatus V.

www.libtool.com

καὶ ἐφ' ἑνὲν κρέα μιγρῶν  
ὠμὰ διατριψῆς ἐκατέψατο δίζυγι δημῶ,  
μιστύλλων κατὰ βαιόν,

licet ille minus accurate veterem morem expresserit. ¶  
homines famelici quae diis destinata essent sibi ipsis aufer  
rem scriptum est epigramma Automedontis in Anthol. p.  
409. Ceterum non possum silentio praeterire duo argume  
tentiae suae firmandae caussa attulit Vossius. Quorum ali  
ridiculum est, canem, a cuius facto Cynosarges nomen hab  
dem duo adipe involuta asportare, non autem si caro integri  
potuisse. Alterum autem plane huc non pertinet, quod p.  
Mercurium in hymno Homericō v. 137. combussisse οὐλόπ  
ρηνα, quod ille fecisse dicitur, ne furti ullum superesset ve  
que vero probari posse arbitror, quod idem Vossius p. 372  
Ionii Rhodii II. 698.

ἐκ δέ νυ πάντων  
εὐαγέως ἱερῶ ἀνὰ διπλοῦ μιγρῶ βωμιῶ  
καῖον,

de ossibus duplici adipe involutis, quod etiam aliis placui  
tur. Aperte enim ipsa verba ostendunt duo ex quaque  
intelligi.

Ceterum quod Aeschylus μακρὰν ὀσφύην dicit, ea  
quod ea pars etiam caudam comprehendebat: unde apud  
Eubulum

ἀποτρεῖ δὲ τοῦτο θροῦν

Eustathius p. 427, 37. ἄργον γὰρ τὸ λευκόν. ὄθεν καὶ ἐπάργε-  
μον πάθος ὀφθαλμοῦ τὸ κοινῶς λεγόμενον λεύκωμα, ὡς που καὶ  
Αἰσχύλος παραδηλοῖ. Idem p. 1430, 60. καὶ ἄργεμος, νόσος ὀμμά-  
των· ἀπ' οὗ ἄργεμα κατὰ Αἰδνμον τὰ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λευκώματα,  
ὣν μνήμη τῷ Αἰσχύλῳ ἐν τῷ "πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα."

502. δὴ ταῦτ' ἐνερθεν Lips. δὴ ταῦτα ἐνερθεν G. δῆτ' ἐνερθε,  
a rec. manu ad priorem vocem α, ad alteram ν superscripto, Vit.

503. κεκρημένα δ' sic Lips. κεκρημένα Aug.

504. σίδαρον M. χρυσὸν δὲ τίς M. G. Vit. Lips. aliique et  
Ald. Turn. χρυσὸν τε τίς Rob.

506. οἶδ' εἰ μὴ Vit. et alii nonnulli. φλύσαι M.

507. λόγῳ Lips. Vind. 1. 4. sed in Lips. superscriptum μύθῳ.

πάντα G. Vit. Lips. Aug. aliique et edd. vett. ταῦτα M. Arund.  
Cantabr. 2. Ven. 1. Bess.

συλλήβην Vit. μάθοις G. Vit. aliique nonnulli, sed in G. su-  
perscriptum μάθε.

509. μὴ νυν Scaliger et Porsonus.

512. ἰσχύσει M. G. sed in M. secunda manus ν adscripsit.

513. που, superscripto ω, Lips. Vnde πουω Aug.

514. κράναι Lips. Aug. δὲ omittit G.

515. καμφθεῖς, post κ superscripto a sec. manu ν, M.

δεσμὸν G. φρυγανῶ G. cum glossa ἐκφευξοῦμαι, et Vind. 1. 3.  
V. ad ν. 527. θιγγάνω Lips. Aug.

518. ἐρινύες M. Ceteri quod sciam libri ἐριννύες.

519. ἄρα ζεὺς M. Vit. Lips. Aug. Ven. 1. 2. Bess. ἄρα ζεὺς G.  
aliique et Rob. ἄρ' ὁ ζεὺς Ald. ἄρ' ὁ ζεὺς Ven. 3. Turn.

520. ἐκφύγοι γε M. Rob. Turn. ἐκφύγοιτε Ald. ἐκφύγοιτο G.  
Lips. Aug. et pauci alii. ἐκφύγη γε Vit. aliique. ἐκφύγη τε nonnulli.

521. πρὶν ἀεικρατεῖν M.

522. τοῦτ' οὐκ ἂν οὖν (οὐκὰν οὖν M.) πρόθοιο M. edd. vett. οὖν  
omittunt G. Vit. Lips. Aug. Colb. 1. Par. E. Vind. 2. Brunckius τοῦτ'  
οὐκέτ' ἂν πρόθοιο, non monito lectore. Id Vind. 1. 3. habent, atque in  
Colb. 2. Cantabr. 1. 2. scriptum οὐκ ἔτ' ἂν. Diu est quum utramque  
scripturam a metricis profectam, Aeschylum autem τοῦτ' οὐκ ἂν ἐκπό-  
θοιο scripsisse credidi. Idque postea repertum est in Ven. 3.

μὴ δὲ M. G. Lips. Aug.

524. τόνδ' οὐδαμῶς G. Vit.

526. ὅσον τάχιστα Par. L. Cantabr. 1.

527. δύας M. aliique et Ald. Turn. βίας G. Vit. Lips. Aug. alii-  
que et Rob.

ἐκφυγγάνω Vit. Lips. Aug. In M. prius scriptum fuit συφυγγάνω,  
quod eadem manus in ἐκφυγγάνω mutavit. ἐκφυγγανῶ G. Vind. 1. 3.  
Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 95, 17. ἐκφυγγάνω· Αἰφίλος Εὐνόχῃ.

528. μὴδ' ἄμ' ὁ πάντα Lips. μὴδ' ἄμ'ᾶ πάντα Aug.

Blomfieldius rectius tacuisset et scripsit Porsonus Hesychium hic legisse Ὠκεανοῖο. Nam ανοῖο πόρον, τὸν ἄβυσσον, εἰς ὃν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτῶντι  
 σιν. Quae quid ad Aeschylum?

534. Omnes libri ἀλλά μοι. Deinde τὸδ' ἐμμένοι  
 que plerique codices et Rob. Ita etiam M. sed ut prius  
 cunda additum sit. τὸδε μένοι Lips. Aug. Bess. Ald. Turn  
 νει Cantabr. 2. Par. F. K. τὸδ' ἐμμένη Par. D. μοι δ'  
 E. Quaesiverunt metri vitium critici in versu antistrophic  
 iustam responsionem restituere potuerunt, et numeri po  
 corrigendam esse ostendunt. Quare ἀλλά in μάλα mutavī  
 in τοῦτι, idque etiam propterea praestat, quod τὸδε fere  
 refertur.

536. Libri ἡδύ. Restitui Doricam formam.

Φερσαλέως Lips.

537. τίνει M. a prima manu: recentior priori syllaba  
 superscripsit.

538. εὐφροσύνη, sed ab eadem manu superscripto α

539. δερχομένα M. G. Vit. Lips. Aug. Cantabr. 1. Ve  
 B. C. N. δερχομένη editiones.

540. μάχθεις ultimis duabus litteris a sec. manu M.

Metra ostendunt deesse hic quattuor syllabas paeo  
 efficientes. Excidisse videtur adverbium crudeliter vel im  
 significans.

542. γνώμαι M. et Mosq. 1. γνώμη G. Vit. Lips. At

Sciens ignaris verae scripturae αὐτόνω γνώμα adnun  
 v. 534.

σέβη vel σέβη libri.

543. θνατοῦς Lips. superscripto η, et ceteri θνητοῦς

544. θνατοῦς (non θνητοῦς) X.

ratione. Tantum abest enim ut chorus expediri sibi velit quomodo homines ingrati esse potuerint, ut id in illa eorum imbecillitate non posse non ita esse ipse fateatur. Scholiastarum alii ὅπως per ἐπεὶ explicant, alii vel interpretantur φέρε per σκόπησον, vel intelligi hoc verbum volunt. Et profecto haec debet in his verbis sententia esse, *en, ut ingrata gratia est.*

Recte εἰπέ ποῦ τις ἀλλά cum duplici interrogatione Vit. εἰπέ ποῦ τις ἀλλά M. G. et Lips. in quo fuerat ἀλκή: male lectis litteris εἰπέ ποῦ τις ἀλλήλα Aug. εἰπέ που τις Ald. Rob. εἰπέ που τις Turn. quod ineptissime dictum.

545. ἐφαμέρων G.

546. ὀλιγοδρανίαν M. G. aliique. ὀλιγοδράνειαν Vit. ὀλιγοδρανίην Lips. Aug. edd. vett. ὀλιγοδρανοῦσαν non in G. est, sed commemoratum a Turnebo.

ἄκιον ultimis tribus litteris a sec. manu M.

547. Quoniam in antistrophico versu libri habent καὶ λέχος σὸν ἔμεναίον, erat quum putarem ἰσόνειρον ex interpretatione receptum esse pro ἀντόνειρον. Sic enim talia explicant grammatici, similiterque in Choeph. v. 316. ἰσόμερον male scriptum est pro ἀντίμοιρον. Atque iussit ita scribi Reisigius in enarratione Oed. Col. ad v. 186. Nihil valet ad defendendam productam in ἰσόνειρον primam syllabam comparatum a Dindorfio ἰσόθεος, nec Pindari ἰσοδαίμων accipio. Sed ut antistrophicum potius versum emendemus numerorum ratio admonet, quae versum Anacreonteum eo magis commendat, quod, si hi trochaei essent, parum scite καὶ in antistrophico versu graviolem ictum haberet.

ἄ in litura, ι a sec. manu scripto, ut sub litura σ apparere videatur, M. ῆ G. ἄ, superscripto ῆ, Lips. αἷς Colb. 1. Bess. Ald. ἄ Rob. Turn. Omittit hoc pronomen Vit.

548. Deesse verbum post ἀλαὸν Brunckius vidit. Intercidisse autem tale quale δέδεται est, quod posui, non solum metra, sed oratio quoque arguit, quae si ἐστὶ intelligendum esset, quod supplet scholiastae, prosae quam poesi esset similior. Vel hanc ob causam non potest admitti quod Dindorfius Aeschylum scripsisse putat, ἀλαὸν γένος ἐμπεποδισμένον; οὔποτε θνατῶν τὰν Διὸς ἀρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίσι βουλαί.

Libri οὔποτε, quod non dubitavi in οὔπω mutare; metri antistrophici indicio.

550. θνητῶν G. Quum in antistrophico versu iambus sit, vereor ne βροτῶν scribendum sit.

551. ἔμαθον δὲ τὰς σὰς Vit.

552. Hesychius διαμφίδιον μέλος, ἄλλοῖον, διαπαντὸς κευρισμένον· ἀμφὶς γὰρ χωρὶς· Αἰσχύλος Προμηθεὶ δεσμώτη. Ne quis in articulo haereat, aut τὸ διαμφίδιον putet pro διαμφιδίως dici, qua Theocrito familiari ratione loquendi non utuntur tragici, moneo, poetam,

επειρογε οτ' Rob. ἐκεῖνό θ' οτ' Victori-  
λουτρα καὶ λέχος σὸν M. Vit. alii-  
σὸν (σσι G.) G. Par. B. Bess. Ald. λουτρα  
λοειρά τε καὶ λέχος σὸν Turn. Mutavi haec ita ut cum  
congruerent.

Non habeo fidem Photio dicenti ὑμεναιοῦν, τὸ ἄδει  
καὶ συνάπτειν τὸν γάμον, sed prius illud ὑμεναιεῖν dici  
lat. Quod apud Aristophanem est in Pace v. 1076. 1112.  
κος οἷν ὑμεναιοῖ, recte explicat scholiastes εἰς γάμους ἄ-  
modo Theocritus XXII. 179. ὑμεναιώσουσι δὲ κόφρας τὰ  
555. ἰότατι M. Vit. alii-que. ἰότητι G. Lips. Aug. e  
γάμον Lips.

ὄτε τὰν ὀμοπάτριον post ἔδνοις ἤγαγες ἡσιόνα,  
culorum sedibus permutatis, Ald. Roh. Turn.

τὰν, superscripto η, Lips. Id negligentius aspect  
Aug. τ' ἄ scriberetur.

556. ἤγαγες G. Lips. Aug. Ald. Turn. ἄγαγες M  
et Rob.

ἡσιόνα etiam M. sed ut recentior manus η ex a fece  
superscripto η, Lips. Ἡόνην in litura G.

De Hesiona nihil constat, nisi quod Tzetzes ad Lycoph  
rat, ex illa vel Axiothea Prometheo natum esse Deucalionem  
rum Aeschylī alii eam Oceani et Tethyis filiam fuisse co  
ὀμοπάτριον eam chori dici existimantes, alii sororem I  
nomine vocari intellexerunt. Apud scholiastam Euripidis ad  
ed. Matth. Hesiona ex Atlante mater est Electrae. Sapienter  
quis ille fuit, qui Hesionam Promethei uxorem fecit. Com  
videtur hoc nomen ex iis verbis ex quibus sunt ἔημι et ὄνη  
ficetur quae utilitates mittit.



aliquae et Ald. Rob. ἐν πετρίνοισιν ὄρειοις alii. πετρίνοισι τοῖς ὄρειοις, omisso ἐν, et facta correctione πέτροισι, G. ἐν πετρίνοισι τοῖσιν ὄρειοις Turn. Codicis M. scripturam dedit Victorius.

560. ἀμπλακίας M. G. Vit. Lips. Aug. aliique. ἀμπλακίης quatuor Vind. et edd. vett.

561. ποινᾶς M. aliique et Ald. ποινᾶς Vit. Aug. aliique et Turn. atque ita a sec. manu G. ποινῆς Par. E. ποιναῖς Rob. et a pr. manu G.

ὀλέκει Par. E. ὀλέση Colb. 2. Ceteri ὀλέκη vel ὀλέκη. Gravius verbum ὀλέκει comprehendit in se τίνεις.

ὄποι M. G. Ven. 3. Ceteri recte ὄπη, quod etiam Vit. e correctione primae manus habet, quae prius ὄπου scripsisse videtur.

562. γᾶς ᾶ Ven. 3. Vind. 1. γᾶς ῆ Vit. Lips. Aug. aliique. γῆς ῆ M. G. edd. vett.

563. ᾶ ᾶ, ῆα ῆα Vit. Lips. Ald. Rob. et sic etiam M. ᾶ ᾶ, ῆα ῆα Turn. ᾶ ᾶ, ῆ ῆ Colb. 1. Par. H. ᾶ ᾶ, ῆ ῆ et γρ. ῆα, ῆα Par. B. ῆ ῆ ῆ ῆ G. pro his interiectionibus omnibus, superscripto φεῦ φεῦ.

564. αῦ mutatione facta a sec. manu M. Quid prima scripserit dispici nequit.

με τάλαιναν M. Vit. G. edd. vett. με τὰν τάλαιναν Lips. Aug. Ven. 3. Cantabr. 2. με τὴν τάλαιναν Cant. 1.

οἰστροῖς a pr. manu M. Recentior fecit οἰστρος.

565. ἄλεν ᾶ δᾶ, litteris ἄλεν in litura, circumflexo in ᾶ a sec. manu addito, M. ἄλεν ᾶ δᾶ adnotatum ex Par. N. memoratque ᾶ δᾶ Turnebus. ἀλενάδα Lips. Aug. Cantabr. 1. Par. N. In Lips. supra scriptum γρ. ἄλεν ᾶ γᾶ. G. Vit. edd. vett. ἄλεν ᾶ δᾶ. Etym. M. p. 60, 8. ἀλενάδα εἴρηται ὡς τὸ φεῦδα. οἱ γὰρ Ἰωριεῖς τὴν γῆν δᾶν λέγουσι καὶ δᾶν, ὡς καὶ τὸν γνόφον δνόφον. φεῦδα οὖν φεύγη· οὕτως οὖν καὶ τὸ ἀλενάδα ἀλέον δᾶ, τοῦ δᾶ ἀντὶ τοῦ γῆ κειμένου. Apertum est et φεῦ δᾶ et φεῦ γῆ scribendum esse: tum corrigendum est οἱ γὰρ Ἰωριεῖς τὴν γῆν γᾶν λέγουσι καὶ δᾶν. Ultima verba in Etym. MS. Augustano sic scripta, φεῦδα ἤγουν φεύγη. οὕτως καὶ τὸ ἀλενάδα, τὰ δᾶ ἀντὶ τοῦ γᾶ. Scholiastae et ἄλεν ᾶ δᾶ legi referunt et ἀλενάδα, credo ex hac ipsa scriptura Argum Aleuae filium fuisse colligentes. Quod Schleusnero in adnotationibus ad Etym. M. in mentem venit ἄλεν δᾶ, id adscivit Dindorfius, eiecto φοβοῦμαι, quod post δᾶ legebatur, tres trimetros catalecticos exhibens. Tantum autem abest ut id metri forma postulet, ut hoc metri genus, quod natura sua catalecticum est, non aptum sit continuatae orationi, minimeque tali in loco, qualis hic est, pleno motus et agitationis. Quod autem ad monstruosum illud ἄλεν attinet, abusus est Dindorfius docta et scita observatione Elmsleii, qui in Diarii classici fasc. XV. p. 218. et Photii adnotatione illa, παῦ τὸ παῦσαι λέγουσι μονοσυλλάβως et παῦ παῦε restituit Aristophani in Eq. v. 821. et παῖ παῖε in Pace v. 1119. Apertum est in vulgari ser-

φοβοῦμαι delendum esse iam olim suspicatus sum, de constructione conferri iubens quae Matthiae ad E. notavit. ~~Omittunt autem φοβοῦμαι soli Vind. 2. 4. q~~ ceteri libri omnes habent legitque Nicephorus in sch. 400. C. βούταν δὲ καλεῖ τὸν πανόπτην Ἄργον ὁ ἴητοι βουκόλον, ὡς ἐπιστατοῦντα καὶ ἐπόμενον τῆ Ἰνάχου. φέρει γὰρ αὐτὴν λέγουσαν οὕτως, “φοβὸν εἰσορῶσα βούταν.” Huius quidem non magna dubitandum videtur quin φοβοῦμαι ab explicatore constructione haesitaret qua εἰσορῶσα et χρίει μὲν sunt, quasi dictum esset οἰστροῦμαι. Confirmatur quod alii constructionem, quam expedire nesciebant ορῶ mutato sibi correxisse visi sunt. Sentiens pertulio, primo id simpliciter narrare incipit, media autem spiciens simulacrum feri agitatoris clamat ἄλενε δᾶ, εἰσορῶσα βούταν. Suidas ἄλενε. Ἰωνες τὸ φυλάξαι οὐ παροιμία “ἄλενε ἀπὸ μείζονος ἀνδρός.” Conf. Zoi quidem in proverbio significationem medii habet ἄλενε, ubi hoc verbum invenitur activum est, *avertere* si 566. εἰσορῶσα Lips. Aug. Ven. 3. Vind. 2. 4. Par. B. εἰσορῶ G. Vind. 1. 3. et Tzetzes in Exegesi ius lacunosus locus, quem non ex omni parte recte in fragmentis Hipponactis p. 47. sic integrandus est, τὸ κύναι φασὶ κατὰ παντὸς τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς εἶναι τὴν Ἰὼ προστάξει τῆς Ἡρας· ὃν ἀνείλεν Ἐριδίας. ὅτι δὲ κύναι ὁ Ἄργος, καὶ Ἰππῶναξ φησὶν, Ἐριμῆ κύναιγα, Μηρονιστὶ Κανδαῦλα. Αἰσχύλος δὲ οὐ κύναι πολυόφθαλμον τὸν Ἄργον ἀπὸ λέγων ὡς ἀπὸ τῆς Ἰοῦς ἐν τῷ Π.

Hi ex Aegimio versus leguntur etiam in scholiis ad Euripidis Phoen. 1116.

567. *δολεῖον* Par. E. *δόλερον* Cantabr. 2. γρ. *Θολερόν* Par. B. si recte scripsit Faehsius. ὄμ' G.

570. *κυνηγετεῖ* sic M. *κυνηγετεῖ* G. Vit. Lips. Aug. edd. vett. *κυναγετεῖ* Brunckius. Scribendum potius erat *κυναγεῖ*, quo restituitur dochmius.

571. *τῆν* G. *ψάμμιαν* M. superscripto a recentiore manu *ον*.

572. Apertum est indicio aliquo, quod statim animadverteretur, admonendos de strophae initio fuisse spectatores. Quare non dubitandum est quin hic modi cantus fuerint mutati.

Plutarchus de ira cohibenda p. 456. ὡςπερ ὁ τῶν βουκόλων κηρόπλασιος ὀτοβεῖ δόναξ ἀγέτας ὑπνοδόταν νόμον.

Non pertinet huc *πλάσις* et *πλάσμα* arundinum, de quibus Theophrastus Hist. plant. IV. 11. ed. Schn. et Salmasius Exerc. Plin. p. 95. dixerunt, sed intelligitur quod Virgilius dixit Ecl. II. 32.

*Pan primus calamos cera coniungere pluris instituit.*

*ὀτοβεῖ* M. In ceteris libris et apud Plutarchum *ὀτοβεῖ*.

573. *ὑπνοδοῖ νόμον* G.

574. 575. *ἰὼ ἰὼ ποῖ ποῖ ᾿πόποι ᾿πόποι πῆ μ᾿ ἄγουσι* M. *ἰὼ ἰὼ ποῖ ποῖ. πόποι πόποι πῆ μ᾿ ἄγουσι* Vit. *ἰὼ ἰὼ ποῖ ποῖ. πῶ ποῖ. πῶ ποῖ. ποῖ μ᾿ ἄγουσι* G. Vind. 1. 3. *ἰὼ ἰὼ ποῖ. ποῖ. πῶ. πῶ. πῶ. πῆ μ᾿ ἄγουσιν* Lips. Aug. et sic, sed *ἄγουσι*, edd. vett. *ἰὼ ἰὼ πῶ. πῶ. ποῖ μ᾿ ἄγουσ᾿ αἰ* Ven. 2. Par. K. L. Alii aliter peccant. Tum *τηλέπλαγκτοι* sic M. *τηλέπλαγκτοι* Par. A. B. edd. vett. *τηλέπληκτοι* G. *τηλέπλακτοι* Lips. Aug. *τηλίπλακτοι* Vit. *τηλέπλαγκται* Colb. 1. 2. Cantabr. 1. Par. K. L. N. nisi in terminatione erratum est apud Butlerum. Denique *πλάνοι* Vit. edd. vett. et sic, non adscripto supra *αι*, etiam M. *πλάναι* G. Lips. Aug. Par. A. B. Vindobonenses quattuor alii. Seidlerus in libro de versibus dochmiacis p. 84. et 141. corrigendum putavit *ἰὼ ἰὼ πόποι, ποῖ, πόποι, ποῖ μ᾿ ἄγουσι τηλέπλανοι πλάνοι*, adscito in antistrophico versu *ἐτήνυμα*. Horum illud quidem, *ἰὼ ἰὼ πόποι*, non dubitandum quin verum sit. Neque minus verum *τηλέπλανοι*, quocum propter sonum et propter librorum consensum in v. 585. rectius *πλάναι* quam *πλάνοι* coniungitur. Sed *ποῖ, πόποι* valde inelegans est, debebatque id ὄ πόποι scribi, si quidem *ποῖ μ᾿ ἄγουσι* statim iunctum fuit cum *τηλέπλανοι πλάναι*. De quo valde dubitandum est propter plethorumque et optimorum librorum in antistrophico versu scripturam duos Creticos exhibentium, qui usitatissimus numerus in dochmiacis est, quum vix alibi Creticus et ditrochaeus, molle et fractum genus numeri, inseratur. Quare scripsi *ἰὼ ἰὼ πόποι, ποῖ μ᾿ ἄγουσιν . . . τηλέπλανοι πλάναι*; ut excidisse post *ἄγουσιν* significarem vocem iambum facientem, quam non puto *πόποι* fuisse, sed fortasse *μακράι* vel *χθονός*.

ἔξ M. ἔξ edd. vett. ἔξ G. Vit. Lips. Alienus  
iectione spiritus asper. V. Etym. M. in v. ἔλεγος, Zonara  
Aristophanis Cad. Aves. 217. Blomfieldius in  
qui ipsi G. est, αἰ αἰ legi ait.

580. παράσκοπὸν G. τείρεις priore diphtho  
in litura M. τήρεις Par. E.

581. Libri πυρὶ φλέξον. Pronomen inseret  
Elmsleius.

ποντίοισι M. G. Vit. Lips. Aug. Par. A. B. Ven. 2.  
edd. vett.

583. φωνήσης Lips. Aug.

584. ἐγγμάτων litteris ατ a sec. manu in litura l

585. ἄδην M. et hoc Brunckius restituit. ἄδδην  
Vind. 2. 3. 4. Bess. edd. vett. ἄδδει, correctum in ἄδδ

πολύπλαναι M. Vit. Lips. Aug. aliique et Ald. Turn  
κιοι G. ex correctione. πολύπλαγκτοι Rob. Omnes libri

586. γεγυμνάκασι G. Vit. γεγυμνάσιν Ald. Ge  
κασιν.

ἄποι Lips. Aug. Ceteri ὄπη, quod omissum in Vit.  
ad πημιονάς.

588. Hunc versum, quem libri choro tribuunt, Ius  
ab Elmsleio monitum est.

φθέγμα M. a pr. manu, Lips. Aug. aliique et Rob.  
Vit. aliique. πρὸς ad φθέγμα a recentiore manu super  
γφ. πρόσφθεγμα Par. B. πρόσφθέγματα Ald. Turn.

τᾶς M. Vit. Rob. τὰς Ald. τῆς Collb. 1. τᾶςδε Par  
2. aliique.

βουκέρω Lips. Ven. 3. Ald. Rob. et ex correctione  
tea erat βούκρω. ut scriptum est in M.

Θάλλη G. κέρως Vossianus et Aldina Stephani Byz.

592. στυγητιῶς Vit. πρὸς βίειν G.

γυμνάζεται M. γυμανάζεται Lips. et in margine γρ. βιάζεται, quod etiam Vind. 2. 4. in margine habent, in textu Arund. Cantabr. 2.

594. τὰ μογερά Lips. ὦν a manu recentiore M. Prima ἄν scripsisse videtur.

596. ἔνυμα G. a pr. manu, Bess. et ceteri, ut videtur, codices plerique et edd. vett. ἐτύμα, spiritu a sec. manu addito, M. ἐτύμα Vit. ἔνυμα vocabuli alteri syllabae secunda manus τή superscripsit in G. ἐντυήμα, superscripto alteri syllabae η, tertiae υ Lips. ἐντυήμα Aug. ἐτήνυμα Arund. Cantabr. 1. 2.

597. Θεόσσυτον τε codices et Ald. Rob. Θεόσσυτον δὲ male Turn. Θεόσσυτον τε metrum requirit, pariterque λαβρόσσυτος v. 601.

ὀνομάσας Lips. Aug.

598. 599. μιραιμι, superscripto νει a sec. manu, M.

κέντροισι φοιταλέοισιν libri omnes, nisi quod κέντροις Vind. 2. 4. et φοιταλέοισιν Ald. Tum ἐ· ἐ· M. ἔ· ἔ· G. Vit. Lips. Aug. ἔ· ἔ· edd. vett. Scribendum esse κέντροις . . . φοιταλέοις; ἔ· ἔ·, si quod vocabulum excidit, aut κεντήμασιν φοιταλέοις; ἔ· ἔ·, monui in Opusc. IV. p. 334. Excidisse potest φρένας.

600. νήστισιν G. Vit. Lips. Aug. et ceteri plerique atque edd. vett. νήστισιν Vind. 2. 3. 4. Cant. 1. 2. Par. C. E. et ut videtur a pr. manu M. ex quo recentior alterum fecit. Commemorat νήστισιν etiam scholiastes, inepta addita explicatione.

601. 602. Libri omnes λαβρόσσυτος ἦλθον ἐπικότοισι μῆδεσι δαμιῆσα, nisi quod Ven. 3. ἐπὶ σκότοισι et δαμιοσθεῖσα, G. Bess. ἐπικότοις habent, Lips. autem et Aug. μῆδεσι omittunt, sed Lips. in margine ut explicationis caussa habet βουλαῖς μῆδεσι. Post ἦλθεν et re ipsa iubente et postulante metro et confirmante scholiasta inserendum esse Ἥρας a me monitum rettulit Seidlerus de vers. dochm. p. 164.

603. 604. δὲ τίνες M. Vit. G. δὲ τίνες Lips. Ald. Rob. Turn.

οἷ· ἔ· οἷ· ἐγὼ M. οἷ· ἔ· οἷ· ἐγὼ Vit. Lips. Aug. Ald. Rob. οἷ· ἔ· ἔ· οἷ· ἐγὼ G. οἷ· ἔ· ἔ· οἷ· ἐγὼ Turn.

607. τί μὴ χρῆ φάρμακον νόσου M. τί μὴ, χρῆ τί φ. v. Ald. Sic etiam Par. C. in quo μοι ad μὴ superscriptum. τί με (τί με Rob.) G. Vit. Lips. Aug. Par. N. τί μοι χρῆ Colb. 2. Cantabr. 1. 2. Par. D. F. Ven. 3. In Par. B. ad τί μὴ χρῆ superscriptum οὐ, et γρ. τί μοι οὐ χρῆ. Egrege Elmsleius τί μῆχαρ; τί φάρμακον νόσου· sed verissime I. Fr. Martinus τί μῆχαρ, ἢ τί φάρμακον νόσου.

608. 609. Omissa εἶπερ οἶσθα θρόβει in G. quorum εἶπερ οἶσθα post minio adscripta, inducto deinde ab alia manu atramento additoque θρόβει.

φράζετε M. φράζε τε Lips. Aug. Bess. Rob. φράζε δὲ Ald. φράζε τε τὰ G. φράζε τε τᾶ Cant. 1. Ven. 2. Vind. 3. aliique. φράζε τᾶ

- ... γ... ante correctionem primae manus. vit.
614. Vsus est hoc versu scriptor Christi patientis v. *Θνητοῖσι*, supra adscripto *ν*, M. *Θνητοῖσι* G. Vit. I edd. vett. *βροτοῖσι* Colb. 2. Par. E.
615. *τλήμων* Lips. Aug.  
Ad *δίχην* in G. ab ea manu, quae scholia scripsit, et *χάριν*, scholioque praefixum *τοῦ χάριν*. In textu *χάριν* Colb. γρ. *χάριν* Par. B. Scriptor Christi patientis v. 700. *τοῦ δά τάδε*, ubi mendose *δίχης* editum.
616. Afferunt hunc versum Tzetzes ad Lycophr. 106. stes Theocriti ad IV. 51.
617. *οὐκ οὖν* Aug. sed Lips. cum ceteris *οὐκουν*. *τάνδε* Lips. Vind. 2. Ald. Rob.
618. *αἰτεῖ* a pr. manu M. G. Vulgatum *αἰτεῖ* in utroque cote factum. *αἰτεῖς* Vind. 3.  
*πάν γὰρ οὖν πέθοιό μου* M. *πάν γὰρ πέθοιό μου* Vit. *πάντα γὰρ πέθοιό μοι* G. Ven. 1. Ox. Ald. Rob. *πάν γὰρ μου* Lips. Aug. Vind. 2. 3. 4. Turn. γρ. *πάν γὰρ ἄν πέθοιο*. *γὰρ πέθοιο* Par. B. Restituit Brunckius *πάν γὰρ ἄν πέθοιο* videtur sic habere Bess. nisi quod in eo *μοι* est.
619. *ᾠχμασεν* M. Vit. Lips. Aug. Cantabr. 1. *ᾠχμασε* G.
620. *βούλευμα μὲν τὸ δῖον* etiam M. β. *μέντοι τὸ β. μὲν τοῦ διός* Lips. Aug.
621. Vsus est hoc versu scriptor Christi patientis v. 70 *τείνεις* G.
624. *τί ἐσται* Lips. Aug.
625. *σοι* M. G. Lips. Aug. aliique et edd. vett. *σε* nonnulli.  
Turbari videtur hic *στιχομνθία* eo quod duobus quos I  
... ibus uno respondeat Promethaeus. V. 1.

ausa adiectum interpretationi suae inserendum esse putaverit. Est autem haec sententia aptissima, et ex hoc ipso dicto recte concludere potuit lo quod respondet, *μήτοι με κρύψης τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν*, in quibus verbis Schützius, non recte rationem conclusam videns, iure creabat. Monui haec dudum in diss. de versibus spuris apud Aeschylum p. 10. sive Opusc. II. p. 83. Potest tamen quod libri praebent deinde, modo *τοι* non concludendae rationi, sed asseverando hortandoque conservare credamus. Neque quod ad *στιχομυθίαν* attinet, deest quod responderi possit, quum alio modo servata esse aequabilitas videatur. Nam quemadmodum post v. 614. 615. septem versus sunt inter Prometheus et Ionem divisi, ita idem factum est post v. 623. 624.

626. *μήτοι* M. Vit. Lips. Aug. edd. vett. et scholiastes Euripidis ad sec. 565. ed. Matth. *μή τι* codices nonnulli et Thomas M. p. 228, 15. *μή τι κρύψης με* G.

*τόδ' pro τοῦθ'* Lips. Aug.

627. *τοῦδε τοῦ δωρήματος* M. G. Vit. Colb. 2. Par. H. L. N. Ven. 2. 3. Bess. Cantabr. 1. 2. Vindobonenses, Rob. *τοῦδε δωρήματος* Lips. Aug. Ald. *τοῦδέ σοι δωρήματος* Turn. quod verum esse puto.

628. *μή*, superscripto a sec. manu *οῦ*, M. Ceteri plerique libri *ἢ οῦ*, nisi quod *οῦ* in G. Colb. 2. Cantabr. 2. erasum est. *μή οῦ γενοεῖν με τὸ πᾶν* Lips. Aug.

629. *σὰς δοκῶ* G. Ven. 1. Ald.

*Φράξαι*, hoc accentu, libri, et diserte testantur grammatici *ταράσσων* brevi *ā* esse. V. Etym. M. p. 746, 38. Draco p. 85, 23.

630. Libri *μᾶσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ*. Turnebus ex codice quoque iam annotavit *ἢ ὡς*, quod Brunckius alique probarunt. Elmsleius *μασσόνως ἐμοὶ γλυκύ*, elegante et valde probabili coniectura; licet eam ipse ad Heracl. 544. non magni se facere dixerit. At aut sic scripsit, opinor, Aeschylus, aut *μᾶσσον ὦν ἐμοὶ γλυκύ*, i. e. *ἢ ἅ σε προκήδεσθαι ἐμοὶ γλυκύ ἐστι*. Sed quum haud paullo verisimilius sit *μασσόνως* a librariis esse depravatum, non dubitavi recipere Elmsleii emendationem. Neque enim inveni nisi et paucissima et ea valde suspecta exempla, quae tueri vulgatum viderentur. Quorum aptissimum est Dii Pythagorei apud Stobaeum LXV. 16. de hominibus formosis dicentis *τούτως γάρ, ὡς ἐνί, μασσότερον οἱ πλεῖνες ὡς θεῶς ἢ θεῶν ἰδρύματα ὑποτρέχοντι καὶ θεραπεύοντι, θρησκέοντες οὐ καλὰν θρήσκειαν*. Recte sic ibi vulgo legebatur, *ὡς ἐνί*, ut uno verbo dicam, neque debebat hoc, quamvis codicum auctoritate, in *ὡς ἐνί* mutari. Et hoc quidem exemplum eo memorabile est, quia non licet in eo *ἢ ὡς* scribi, quo fortasse remedio uti quis velit in aliis, ut apud Lysiam or. VII. 12. quae est de oleis excisis, *ἐὼ τοίνυν, ὃ βουλή, ἐν μὲν τῷ τέως χρόνῳ, ὅσοι με φάσκειεν δεινὸν καὶ ἀκριβῆ καὶ οὐδὲν ἂν εἰκῆ καὶ ἀλόγιστως ποιῆσαι, ἡγυῖαν ὄν ἂν, ἡγοῦμενος μᾶλλον λέγεσθαι ὡς μοι προσῆκε*. Quo in loco *μᾶλλον* repetendum *δεινὸν καὶ ἀκριβῆ*. Et §. 31. *ἐγὼ γάρ τὰ ἐμοὶ*

ρωμαῖοι ἀπὸ αὐτοῦ. ΑΠ. p. 526. A. recte scribitur  
 εἰς ἐπίπαι. Apud Xenophontem Hist. Gr. II. 3  
 δὲ — ἤτιόν τι οἶε ἢ ὡςπερ τυραννίδος τα  
 ἐπιμελεῖσθαι. conf. ibi Schneiderum. Alia quae  
 ὡς aut simile vocabulum pro ἢ positum sit, aut  
 male intellecta. Non potest huc referri quod  
 contra Aristogitonem prima §. 53. p. 786, 20. εἰ  
 δου θεῶν εἰκός ἐστι τυχεῖν ἕλειων, ἀλλ' εἰς  
 διὰ τὴν πονηρίαν τοῦ βίου, τοῦτον ὑμεῖς ἀ  
 μόνον οὐ τιμωρήσεσθε, ἀλλὰ καὶ μειζόνων ἀξι  
 σσετε ὡς τοὺς εὐεργέτας; Significat enim ὡς hi  
 sitaque sunt haec verba, ἀφῆσθε ὡς τοὺς εὐε  
 ἀσεβεῖς ὡσθῆναι. Neque magis huc referri pote  
 Galenum vol. II. p. 422. ed. Bas. sive vol. XIII. p  
 πλεῖον δὲ τοῦ χειμῶνος, ὡς λίτραν, β  
 οῖνου Φαλερίνου μέλανος οὐγκίας δέξ  
 Sic ibi, non πλεῖον τε, scribendum. Non enim  
 sed circiter una libra plus quam si non hieme mi  
 Nam quae praecedunt verba, quae sic scripta legu  
 τοῦ Σαβίνου δις δ', ita videntur esse corrigenda,  
 λίτρας τ' ἑλάττω τοῦ Σαβίνου τέσσαρι  
 quoniam δις δ' ex fine versus, qui hunc praecedit,  
 titum esse verisimile est. Non perspexit illius  
 nomini vel adverbio comparativo cum negatione  
 Schaeferus ad Plutarchum vol. IV. p. 394. Nam i  
 nificat *nihil aequè ut*. Dixit de eo Nitzschius in dis  
 rativis Graecae linguae modis editioni Ionis Platonici  
 in illo Plutarchi loco, Coriol. 36. καὶ μὴν οὐδενὶ μ  
 χάριν ὡς σοί, πικρῶς οὕτως ἀχαριστίαν ἐπέξιόν  
 III. 12. 5. διὸ καὶ τὰς



τῆς αὐτοῦ σωτηρίας. Ad idem genus pertinent etiam Platonis exempla in Apologia Socratis c. 26. p. 36. D. quos loco additum οὕτως ante ὡς aperte monstrat verae explicationis viam, et de rep. VII. p. 526. C. Euripides Hippol. 530.

οὔτε γὰρ πρὸς οὔτ'  
ἄστρων ὑπέρτερον βέλος,  
οἶον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας,  
ἴησιν ἐκ χειρῶν  
Ἔρωσ ὁ Διὸς παῖς.

Theocritus IX. 33.

οὔτε γὰρ ὕπνος,  
οὔτ' ἔαρ ἔξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις  
ἄνθεα, ὅσσον ἐμὴν Μῶσαι φίλαι.

631. Libri προθυμῆ.

633. ἱστορήσομεν a pr. manu M.

634. αὐτῆς M. Idem a pr. manu λεγούσας.

638. ὡς κ' ἀποκλαῦσαι M. ὡς κάποκλαῦσαι Vit. aliique nonnulli. ὡς ἀποκλαῦσαι G. Lips. Aug. Bess. Ald. Rob. γρ. ὡς ἀποκλαῦσαι Par. B. ὡστ' ἀποκλαῦσαι Par. A. B. Vind. 1. 3. ὡς τ' ἀποκλαῦσαι Turn. ὡς τἀποκλαῦσαι habere dicuntur Ven. 2. 3. Cantabr. 2. Par. F.

κάποδύρασθαι M. Lips. Aug. aliique. κάποδύρεσθαι G. Vit. edd. vett.

639. ὅποι M. G. Vit. aliique nonnulli et Rob. ὅπη Lips. Aug. Ald. μέλλοι M. Cantabr. 1. Par. C.

640. ἔχειν Lips. Ald.

641. ἡμῖν Lips. ἀποσιῆσαι Vit. cum glossa παρακοῦσαι, quae in G. ad ἀπισιῆσαι adscripta est.

642. τὸ πᾶν ὅπερ χρήζεται Lips. Aug. sed in Lips. correctum χρήσετε.

643. πεύσοισθε Lips. Aug. Rob.

ὀδύρομαι M. G. Vit. Lips. Aug. Par. D. N. Ven. 3. Bess. Vind. quatuor et edd. vett. In M. Lips. Par. B. D. N. Mosc. 1. adnotatum γρ. αἰσχόνομαι. Id in textu habent Cantabr. 1. 2. Deplorari mutationem formae sponte apparet, quia de ea re conqueritur: sed caussam mutatae formae non sine pudore aperire poterat Io.

644. διαφωρὰν Lips.

646. αἰεὶ M. Cantabr. 1. ὄψει ante sec. manus correctionem M. πωλεύμεναι, Par. C. et, superscripto a recentiore manu πο, M. πολεύμεναι G. Vit. Lips. Aug. edd. vett. πολούμεναι Par. D. Videtur servari posse Homericam formam, Od. II. 55. XVII. 534.

οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἡμᾶτα πάντα.

648. εὔδαιμων M. in quo sec. manus ultimae syllabae o superscripsit, Vit. Lips. Aug. Par. B. Ald. Turn. quod recte praeferre videtur Elmsleius. εὔδαιμον G. Vind. 2. 4. Bess. Rob. εὔδαιμον Ven. 3.

657. ἔστε Vit.
658. *νυκίφραντ* M. Rob.
659. *καπὶ δωδώνη* Lips. Aug. Turn. *καπὶ δωδώνης* aliique et Ald. Rob. atque aliquot libri Thomae M. qui p. 180 versum et partem sequentis affert. Atticam hanc constructionem schol. ad II. III. 5. V. 700. Eustathius p. 371. seq. *συγγούς*, vulgare verbum, Arund. et Thomas M.
660. *ἴαλεν* G. Vit. aliique et Ald. Rob.
- μάθοι* M. Lips. Aug. Turn. In Lips. *η* superscriptum. Vit. aliique et Ald. Rob.
661. *δαίμοσι* Vit. edd. vett. *πράσσειν* M. Vit. Par. perscriptum in Par. B. *πράττειν* G. Lips. edd. vett. *πτάτο.ι φίλωι* (non *φίλως*), superscripto a recentiore manu *α*, M. vulgata scriptura est. *φίλον* G. Lips. Aug. Vind. 2. 4. In Lips. scriptum *αι*.
663. *ἀσήμους* M. (si recte adnotatum ex M.) G. Vit. Rob. *ἀσήμωσ* Lips. Aug. Ald. Turn. Tum *δυσκρίτως τ'* M Aug. aliique et Ald. Turn. *δυσκρίτως* Vit. *δυσκρίτους τ'* Pa
664. *ἦλθε βάξις* Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. Ceteri omnes tim M. G. Vit. Lips. Aug. Ven. 3. Bess. edd. vett. *βάξις ἦλθεν*
667. *ἀλᾶσθαι* G. Lips. Ald. Rob. In Lips. etiam alterum scriptum. Idem codex ad *ἐσχάτοις* superscriptum habet *η*.
- Blomfieldius cum extremis verbis comparavit Heliodori hoc VI. prope finem, *γύναιον ὑπ' ἔρωτος σεσοβημένον καὶ πᾶσι πεῖν ἐρωμένου τινὸς ἐπὶ γῆν ἔνεκεν ἀλωμένου· ὃ μετὰ μιν μόχθους, μωρούς δὲ κινδύνους "γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄροις" λαμπροῦ καὶ βασιλικῆ συμβιώσεται.*
668. *θέλοι* M. G. Vit. Turn. In G. *θέλει* et *θέλη* ad *ἔλη* Lips. Aug. aliique nonnulli et Ald. Rob.

672. *ἐπιανάγκαιζέ νιν* G.

674. *εὐθὺς οὖν μορφῇ* Thomas M. p. 93, 8.

675. *κεράστης* Vit. *κεράστη* Rob.

*ὡς* omissum, sed postea ab eadem manu insertum in Vit.

*ὄξυτόμῳ* Lips. Rob.

676. *ἐμίανει κιοτήματι*, ad postremam syllabam superscripto *α*, Lips. Non reprehendi posset *ἐμιανῆ σιοτήματα*.

677. *κερχυείας* M. Rob. Turn. γρ. *κερχυείας* Lips. *κερχυείας* G. Vit. Lips. Aug. Par. A. B. E. Ox. Arund. Bess. Vind. quattuor et Ald. *Κερχυείας*, formam, quæ ut asperior ita antiquior fuerit, praeferendam censebat contra Spanhemium ad Callim. h. Del. 271. Valckenarius ad Phoen. 1395. *Κερχυείας* tantum Stephanus Byzantius commemorat, et sic etiam Pausanias II. 24, 7. Hoc cum Aurato et Brunckio praetuli.

678. *λέωνης ἄκρον τε* M. G. Ven. 3. Bess. Turn. In Par. B. adnotatum γρ. ἄκρον. Atque λ. ἄκρον τε habent Lips. Aug. Ald. Rob. *λέωνης ἄκρον τε* Par. A. Colb. 2. τε omittunt Colb. 1. Cantabr. 1. *λέωνης ἐς ἄκρον*, supra scripto *ἐς*, sic tamen ut pro ipso textu vocabulo habendum sit, addita super eo glossa *ἐς*, Vit. Canteri coniecturam, *Λέωνης τε κρήνην*, recepit Blomfieldius, sed mavult *ἀκτὴν τε Λέωνης*. Pessime Spanhemius ad Callim. Lav. Pall. 46. *Λέωνης ἀκτὴν τε*, etsi recte comparans Pindari *Λεοναίας ἀπ' ἀκτῆς* Ol. VII. 60. Hinc ego viam monstrante codice Vit. dedi *Λέωνης τ' ἐς ἀκτὴν*, inciditque in idem Reisigius. Buttmanus, cuius accurata de Lerna disputatio est in *Mythologi* vol. II. p. 93. seqq. neque horum Aeschyli verborum recordatus est, nec memor fuit Hemsterhusii, a quo ad Luciani Dial. mar. VI. 1. vol. I. p. 303. breviter eadem fere, quae ipse copiosius persecutus est, indicata sunt. De *Λεοναία ἀκτῆ* v. Heffterum de cultu deorum apud Rhodios II. p. 62. de fonte Lernaeo Vngeri Thebana paradoxa p. 191. ss.

680. *τὰς ἐμὰς* Vit. *καταστίβους* M. G. Vit. Ven. 3. Vind. quattuor et Turn.

691. *αἰφνίδιος* G. Ceteri *αἰφνίδιος*. Porsonus more suo ad tractionem verborum confugiendum scribendumque putabat *αἰφνίδιος ἀντόν μύρος*. Gaisfordius ad Hephaest. p. 242. *ἐξαιφνης* reponendum censebat, quod in Arund. pro interpretatione, item ut in G. superscriptum est. Speciosa est Elmsleii coniectura, scripsisse Aeschylum *ἀφνίδιος*, ab *ἄφνω*, quae forma hodie apud solum exstat Hesychium, *ἀφνίδια*, *αἰφνιδίως*, *ἄφνω*. Tamen ille mihi non persuasit, qui videam quidem analogiae convenire eam formam, sed tamen suspectam habeam, quum usus diphthongum etiam in prosa oratione, si libris fides est, probasse videatur. Negavitque etiam Porsonus, Dobraeo teste in Aristophanicis p. (145.) umquam Atticos dixisse *ἀφνίδιος*. Atque illa quae in codicibus illis adscripta est interpretatio *ἐξαιφνης* pridem me moverat, ut *αἰφνίδιος* vel ex *αἰφνιδίως* vel ex ipso illo cui interpretando inservire *αἰφνιδίως* poterat, *αἰφνίδια* ortum existimarem. Itaque illam Hesychii

glossam ad hunc ipsum referri credo Aeschylī versum. Neque enim facile aliquem adductum iri puto, ut *αἰφρηθίς*, quae forma ex Bekkeri Anecd. p. 1310. innotuit, Aeschylō tribuat.

682. *οἰστροπλήξ* M. Vit. *οἰστροόπληξ* G. Lips. Aug. *οἰστροόπληγξ* Bess. Ald. sed Bess. cum accentu et in media et in ultima syllaba, ut in Rob. *οἰστροόπληξ* scriptum est. V. Lob. Paralip. p. 279.

683. *Φείας* Lips. Aug.

*γῆς πρὸς γῆν* G. Vit. Lips. Aug. aliique et Ald. *γῆς πρὸ γῆν* Bess. *γῆν πρὸς γῆς* vel *γῆς πρὸς γῆς* alii. *γῆν ἐκ γῆς* Rob. *γῆν προγῆς*, a sec. manu ad *προ* adscripto accentu et σ, M. *γῆν πρὸ γῆς* Turn. Cicero ad Att. XIV. 10. *ἴαυαυε γῆν πρὸ γῆς cogito.*

684. *ἔτι* M. G. Vit. Lips. Aug. Colb. 1. 2. Cantabr. 1. 2. Ven. 2. 3. Par. H. Vindobonenses et Rob. Quae lectio ad *πόνον* spectat, quod nonnulli v. sequente habent. *ὄτι* Ald. *ὄ,τι* Turn.

685. *πόνον* M. Cantabr. 1. 2. Ven. 2. Vind. 3. Ald. *πόνου* Rob. Ceteri *πόνων*.

*σήμενε* Vit. Lips. Aug. Colb. 1. *σήμενον* Cantabr. 2. et vulgatae superscriptum Mosc. 1.

*μηδ' ἐμ'*, eraso apostropho post *μηδ'*, fuit enim antea *μηδ' ἐμ'*, M.

686. *ψεύδεσσιν*, accentu a sec. manu correcto, M. *ψευδέσει* G. Vit. Lips. Aug. edd. ante Victorianam.

687. *Ξυνθέτους* Colb. 2. Cantabr. 2.

Hoc versu in media pagina finitur codex Augustanus.

688. *ἄπεσχε* Par. E. Ceteri omnes *ἄπεχε*. Id quoniam in scholiis per *σιώπα* explicatur, Brunckius ex Abreschii sententia *ἔπεχε* scripsit. Sed in G. glossa est *ἀφίστασα*, in Par. A. *ἀποχώρει*, nec quidquam mutandum. Versus est dimeter paeonicus.

689. *οὐπότ' οὐπότ' ἠύχόμεν ξένους* M. G. Rob. *οὐπότ' οὐπότ' ἠύχουν ξένους* Vit. Colb. 1. 2. Par. C. D. Cantabr. 1. 2. Ven. 2. *γρ. ἠύχόμεν* et *γρ. ξύνους* Par. B. *οὐπότ' οὐπότ' ἠύχουν ξένη* Lips. *οὐπότ' ἠύχόμεν ξένους* Ven. 1. Bess. Vind. 1. 2. 4. Ox. *οὐπότ' ἠύχουν ξένους* Ald. Turn. Ex his lectionibus prodire videtur usitatissimum metrum,

*οὐπότ' οὐπότ' ἠύχουν ξένους.*

690. *εἰς* G. Vit. *δυσθέρατα* Lips.

691. *καὶ* omittunt M. Vit. et pauci alii.

692. *πήματα λύματα δέματ' ἀμφήκει κέντρῳ* libri, nisi quod Vind. 1. ordine mutato habet *δέματα λύματ'*, Cantabr. 2. Par. D. F. *λύματα καὶ δέματα*, Guelf. *ἀμφηκεῖον*. Insoliti hi numeri, valdeque verisimile est *δέματα* nihil esse nisi corruptam ex *λύματα* scripturam, vel diversam pro illo lectionem. Quare scripsi

*πήματα, λύματ' ἀμφήκει σὺν κέντρῳ.*

Scholiastae *διὰ κέντρον* et *ἐν κέντρῳ*.

693. Meinekius in Diurnis antiq. a. 1844. II. p. 11. scribendum

putat ψήχειν, afferens ex Stobaeo XXXVIII. 53. ὡςπερ ὁ ἰὸς σίδηρον, οὕτως ὁ φθόνος τὴν ἔχουσαν ψυχὴν ἐξαναψήχει. Sed Hesychius ψέξας, ἀμβλύνας, τὴν ψυχὴν φουσίσας, ἀνεμον ποιήσας, πνεύσας.

695. εἰσιδοῦσα M. G. Lips. Bess. aliique. Recte Vit. et edd. vett. εἰσιδοῦσα. Mirum est quod nullus liber praebet πέφρικά σ', ut versus sit iambicus trimeter catalecticis. Quamquam ne librorum quidem scriptura reprehendi potest.

696. προῶγε a pr. manu M. Id in προῶγε sec. manus mutavit, recentior ὁ supra adscriptis. προῶγε Brunckius scribendum censuit. Recte vulgo πρόγε.

697. ἔστ' ἂν Vit. Lips. προομάθοις G. Vind. 1. 3.

698. λέγε δίδασκε Vit. Colb. 1.

τοῖς νοσοῦσί τοι M. G. aliique. τοῖς νοσοῦσί τι Lips. Turn. τοῖς νοσοῦσι τι Ald. Rob. τοῖς νοσοῦσι γὰρ Vit. aliique.

699. προῦξελίσταμαι Lips.

700. χρεῖαν τ' M. (si recte adnotatum ex M.) G. Vit. aliique. χρεῖαν Lips. edd. vett.

702. ἀφ' ἐαντῆς G. Vit. aliique et Rob. ἐφ' ἐαντῆς Lips.

703. ἀκούσασθ' Lips. Ald. Rob. sed in Lips. posterius σ deletum. ἀκούσεθ' Vit.

704. τῆνδε τῆνδε νεάνιδα a pr. manu M.

705. σὺ δ' G. edd. vett. σὺ τ' M. Vit. Lips. aliique. οἱ τ' est in libris apud Stephanum Byz. qui hunc versum in Ἰναχία affert. Receipt Blomfieldius cum Brunckio σὺ τ', idque recte quidem, sed non recta adductus caussa, quum hoc magis e consuetudine tragicorum esse putavit, qui aliter libentius dixissent Ἰνάχειον σπέρμα, σὺ δέ. Non tragicorum illa verborum collocatio propria est, sed communis omnium Graecorum; hoc autem loco non apta, quia nulla vis est in appellatione nominis. Nam hic aut, si distingueret poeta personas, σὺ δ' Ἰνάχειον σπέρμα, aut, si coniungeret, σὺ τε dicendum erat. Coniunxit autem, quia in mente habet vobis satis factum est, tibi que Io, satis fiet.

In fine versus in Lips. mirabili oscitantia scriptum est τῆς ἐμῆς ἤρας, sed animadverso errore supra scriptum τοὺς ἐμοὺς λόγους.

706. μάθ' pro βάλ' M. et superscripto βάλ' Colb. 1. βάλλ' aliiquot codices.

τέρμ' ἐκμάθης Vit. Colb. 1.

707. μὲν omittunt Vit. Lips. sed in Vit. postea supra scriptum est ἐνθάδ' Lips. et aliiquot alii.

ἀντολὰς M. aliique et ed. Victorii. γρ. ἀνατολὰς Par. B. ἀατολὰς Rob. ἂν τολὰς, eraso α, G. ἀνατολὰς Vit. aliique et Ald. Turn.

708. στρέψασα M. G. ceterique codd. plerique et edd. vett. τρέψασα Vit. Lips. Vulgatae στρέψασα in G. superscriptum τρέψασα, κλίνασα. Non dubitavi recipere τρέψασα, partim quia de itinere, quod nunc novum susceptura sit Io, sermo est, partim quod illa, ut ex v. 830

—839. apparet, ab occidente venit, ut pergere potius versus orientem quam se retro,vertere sit dicenda.

σιτήχ' Lips. γνάς Lips. alique et Ald. Rob.

709. Libri ἀφ' ἑξῆ.

710. νείουσ' M.

711. Affert hunc versum Thomas M. p. 146, 10.

ἔξηροτυμένοι Arund.

712. πολάζειν Lips.

ἀλιστόνοις γύποδας M. G. Vit. Lips. Par. E. Ven. 1. 2. Bess. Barrocc. Ald. Rob. Vict. γωπόδας Arund. In M. ultimae in γύποδας syllabae a recentiore manu ων supra adscriptum. ἀλλ' ἀλιστόνοις πόδας Turn. Cant. et sic scribi voluit Scaliger. Porsonus ante ἀλιστόνοις posuit obelum, quod vocabulum Blomfieldio G. Burgesius ingeniose in Ἀλιζώνοις mutare videbatur. Immo infelicissima illa coniectura est. Non enim nominasset poeta hanc gentem ut notam, sed dixisset quum ad *Halixones perveneris*. Nihil vitii est in ἀλιστόνοις. Intelliguntur montes quos alluit Pontus Euxinus. De altero vocabulo perinepta narrat scholiastes, esse qui γε πόδας legant, esse etiam qui Γύποδας pro Γυμόποδας dictum putent, quod gentis nomen fuerit. Nec laudaverim Elmsleii suspicionem, legendum esse ἀλλ' ἀλιστόνοις γ' ὑπο χρίπτουσα φαχλαίσι, quae et veri similitudinis nihil habet et vitiosa est propter inutile γε. Duplex cogitari vitii origo potest. Aut γνῖα scripsit poeta, hoc modo, ἀλλὰ γνῖ' ἀλιστόνοις, cuius verbi explicatio πόδας in textum venit: nam Hesychius γνῖα, μέλη, χεῖρες τε καὶ πόδες: aut aberrans oculis librarius aliquis ad v. 708. ubi est ἀνηρότους γνάς, hoc γν, superscripto per compendium ας posuerat, animadversoque errore addiderat πόδας, lectionem genuinam. Id quum veri similis altero videretur, non dubitavi cum aliis scripturam a Turnebi editione profectam recipere.

713. χρίπτουσα φαχλαίσι, supra adscripto ν, Lips.

ἐκπέρα. γρ. ἐκπερῶν Par. B. Mirum quod Elmsleius nominativi cum infinitivo constructione offensus est, ut ἐκπέρα scribi vellet.

716. πρόσπλακτοι Par. E. Ceteri omnes πρόσπλαστοι. Recte vero Elmsleius πρόσπλαστοι.

717. Ἴξη et γρ. ἦξεις Par. B.

Sola Robertelli editio ἄραξιν. Ceteri libri omnes ὑβριστήν, quod Schützius non adiectivum, sed ipsum nomen fluvii esse putabat. At neque alii norunt fluvium Hybristen nec profecto Aeschylus. Sed quum et scholiastae Araxen intelligi dicant et Eustathius ad Dionysii v. 739. sic scribat, τοῦ δὲ Μασσαγετικοῦ τούτου Ἀράξον μέμνηται καὶ Αἰσχύλος, καὶ ἀρξκεται καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν καλεῖσθαι αὐτόν, non dubitandum esse videtur quin ipsum illud nomen Aeschylus posuerit. Quod si eum fluvium Hybristen appellasset, non id praeteriturus erat Eustathius. Itaque quum neque nomen fluvii sit Hybristes, prorsus autem fieri non poterit, ut non nominaret poeta fluvium quem οὐ ψενδῶ-

νυμον esse diceret, certissimum est post hunc versum excidisse alium, in quo nomen Araxis erat, veluti

*σμερδναῖς Ἀράξην κύμασιν βρυχώμενον.*

In cod. Mosc. adnotatum γρ. οὐκ εὐώνυμον, quae grammatici alii cuius coniectura esse videtur.

719. ἄβατος G. εὐατος Lips.

720. αὐτὸν τὸν καύκασον Vit. et pauci alii.

μόλοις, erasa alia lectione, superscripto ἔλθοις, G. μόλις Lips. ὄρωϊν Lips.

722. ἐπ' αὐτῶν G.

ἀστρυγέτονας Vit. Lips. sed Lips. in margine ἀπὸ, quod ἀστρο esse debebat. Respexit hunc versum Eustathius p. 733, 41. Idem p. 1390,

20. Αἰσγύλος δὲ ἀστρογέτονας λέγει τὰς τοῦ Κανκίσου κορυφάς.

723. εἰς Vit.

725. ἤξεις M. G. Vit. Bess. Vind. omnes et edd. vett. quae scriptura adnotata est in Par. B. qui codex cum Par. A. Arund. Cantabr. 2. ἔξη habet. ἔξη, superscripto posteriori syllabae εἰ, Lips.

στιγγάνορα plenè G. Vit. aliique et Ald. Rob.

725. κατοικοῦσιν G. Lips. Par. E. et ante correctionem M. Vit.

727. σαλμυδισσία M. G. Bess. σαλμυδισία Vit. Aliter in aliis peccatum. σαλμυδησία Ald. Rob. σαλμυδησία recte Lips. Ven. 3. Vind. 2. 3. 4. Turn. et id restituit recentior manus in M. Haec verba, Σαλμυδησία γνάθος, affert Eustathius p. 309, 3. et eadem idem una cum sequente versu p. 560, 18. ac scholiastes Sophoclis ad Ant. 966.

728. ναύταισι legitur apud Eustathium p. 560, 19. et Tzetzam ad Lycophr. 1286. ναύτοισι Ald. ναύτης Rob. ναύτησι ceteri libri et scholiastes Sophoclis ad Ant. 969. et Triclinius ad Oed. R. 183.

μητρὰ a pr. manu M.

729. αὐταὶ δ' Vit. et a pr. manu M. αὔται δ' Lips.

ὀδηγήσοισι, littera v a rec. manu scripta, M.

730. στενωπόρου G. et adscriptum in Par. B. στενωπόρου Rob.

731. Φρασσπλάγχως Lips. Φρασσπλάγγων aliquot codices.

732. Illustravit ἀλῶνα I. G. Waltherus in Animadv. histor. et crit. p. 224. seq.

733—735. ἔσται—κεκλήσεται affert Stephanus Byz. in v. Βόσπορος.

733. εἰς ἀεὶ divisim M. G. Vit. Lips.

734. βόσπορός τ' Rob. Id probabat Elmsleius. Et τε et δέ bonum, sed sensu diverso.

ἐπώνυμον Vit.

735. λιποῦσ' ἐρώρης Vit.

736. ἡπειρον δ' ἤξεις G.

Ἄσιδ' Elmsleio scribendum videbatur.

737. ὁμως a pr. manu M.

scriptum *φεῑ φεῑ*. Quater  $\xi$  G. Par. B. Bess. edd. vett.  $\xi$   $\xi$  D. Versus est iambicus ischiorrhogicus.

744. *καταμύθισσιν* libri. praeter Vit. Colb. 1. in qui *μοχθίσση* est. *Μυχθίζειν* ut Aeschyleum memorat Eustathi 25. 1965, 48.

746. *τοι* Vit. ante rasuram, qua *τι* factum, et Ald. Rob. cis codicibus. *τὸ*, addito *ι*, Lips.

749. *ἀποστύφλον* G. Vit. Lips. Ald. Rob. *ἀπὸ στύφ* et, ut videtur, M. *ἀπὸ στύφλοῦ* Brunckius.

751. *εἰς ἄπαξ* M. G. Vit. Ald. Rob.

753. In Vit. post *ἡ δασπετῶς ἄν* statim sequitur *πημιάτ λαγή*, sed eadem manus in ima pagina quae omiserat adiecit.

755. *ἦν ἄν* M. aliique et Ald. Turn. *ἄν ἦν* G. Cantabr. 2. Vind. 3. *ἄν* ante *ἦν* supra versum Vit. *ἦν μοι* Lips. Rob. c. pturae veritatem confirmat incerta sede fluctuans *ἄν*.

756. *μοι* omittunt Par. E. Vind. 2. 4. Pro eo *τὸ* Rob.

757. *ἐκπέσοι* G. et aliquot alii.

759. *ἦδοιμ' ἄν* M. G. Lips. Par. A. B. Ven. 3. Bess. *ἦδοίμην* Cantabr. 1. 2. *ἦδοίμην ἄν* Par. D. Continuam M. G. hunc versum cum praecedente et sequente, ut omnes Io recite sime Dawesius in Misc. crit. p. 248. hunc versum Prometheo tr et *ἦδοι' ἄν* scribendum esse vidit. Sed mira fuit Zeunii neglig non adnotaverit in Vit. et versibus his tribus recte personas : butas esse et perspicue scriptum legi *ἦδοιο ἄν*, addita glossa *θείης*. Personae etiam in Lips. recte in singulis versibus nota

760. *πῶς οὐκ* Vit. Colb. 1. *κακά* Lips. Par. L. Rob

761. *μαθεῖν σοι* M. (*ν σοι* in litura M.) G. Vit. Par. C. E tabr. 1. 2. Ox. Vind. omnes et Ald. Rob. *μαθειῖσοι* Lips. *σι* Turn.



767. Temere Brunckius ῥητόν in Θεμιτόν mutavit. Aristophanes v. 1715. οὐ φατόν λέγειν. Orpheus Arg. 931. οὐ φατόν εἰπεῖν. Nec ultum differt hoc Euripidis in Bacchis v. 472. ἄρρητ' ἀβακχεύτοισιν δέναι βροτῶν.

τάδε M. G. Vit. Cantabr. 1. Par. H. Colb. 2. Ven. 1. Bess. Rob. ἴνδε Colb. 1. τάδε Lips. Ald. Turn.

769. Afferit hunc versum Tzetzes ad Lycophr. 178.

770. οὐδέν ἐστιν αὐτῷ τις ἀποστροφῆ τύχης Par. E. quocum in G. Lips. Vind. 2. consentiunt.

771. Magnopere fluctuant libri. πρὶν ἂν ἔγωγ' ἐκ δεσμῶν λυθῶ ips. Vind. 1. Ald. πρὶν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῶ Par. A. B. Turn. ic etiam G. nisi quod πλήν habet a prima manu, sed altera lectione τασα, scriptum, et supra πρὶν atque ἕως adnotatum. Ac πλήν etiam ar. E. Bess. Vind. 3. Vacuum vitio versum praebet Ven. 3. πλήν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῶ. Sed πλήν (ν a sec. manu M.) ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῶ M. Vit. In Vit. λείπει τὸ βοηθήσω τούτῳ adnotatum est. ρὶν ἂν ἔγωγ' ἐκ δεσμῶν λυθῶ Rob. Recepit λυθῶ, quod pro diversa lectione etiam in Par. B. adscriptum est, Porsonus, servato πρὶν i obelo ante ἔγωγ' apposito. Temere scripturas librorum pro suo arbitrio mutavit Brunckius. Burgesius ad Dawesii Misc. p. 492. ut Pausanias corrigendum putabat πρὶν γ' ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῶ. Elmsius, qui ἂν a πρὶν separari non posse monuit, scribendum censebat λῆν ἔγωγ' ὅταν δεσμῶν λυθῶς aut λυθῶ. At ὅταν λυθῶς certe, verbo per aposiopesin omisso, durissimum est. Acquiescendum erat in scriptura librorum M. et Vit. quae repetitis cogitatione e praecedente versu verbis hanc habet sententiam, οὐ δῆτα, πλήν ἔγωγ' ἂν ἀποστροφῆ αὐτῷ τῆςδε τύχης γενόμην, λυθῶς ἐκ δεσμῶν.

772. σ' omittunt M. Vit. Lips. Colb. 1. 2. Cantabr. 1. 2. Ven. 3. λέσσων ἐστὶν habet Par. C. τίς οὖν ὁ λέσσων σε δεσμῶν ἄκοντος ἰός Guelf.

773. τίν' cum accentu M. Vit. Lips. Ald. Rob.

αὐτῶν ἐγγόνων M. et ἐγγόνων etiam Par. B. Ven. 3. Bess. Sed ρ. ἐκγόνων Par. B. αὐτῶν ἐκ γόνων Ald. In Vit. qui vulgatum habet, supra scriptum λέσαι ἐμὲ καὶ αὐτόν.

εἶναι omittit Lips.

774. σ' omittunt Vit. alique nonnulli et Ald. ἦμ' ὅσσε παῖς ἀπαυ-άξοι Lips.

775. γέναν πρὸς δὲ κ' G. Par. E. Ald.

ἄλλαισι M. Lips. Vind. 1. edd. vett. ἄλλῃσι G. Vit. Vind. 3. ἄλλ-ησιν alii. Emendate Victorius.

776. ἐξυμβλώτος G. χρησιμодία Lips.

777. σαντιῆς τ' (non τις) M. Colb. 1. Ceteri σαντιῆς sine particula. Non debebat Blomfieldius καὶ μήτι σαντιῆς coniicere, sed καὶ ἠδὲ σαντιῆς γ'.

783. τὴν δ' ἐμοὶ δίδου, omisso χάριν,  
 784. οἴκους pro λόγους Vit. sed supra  
 καὶ τὰς ὑποσχέσεις. Aliter alius glossator ἰ  
 δηλονότι. Elmsleius certissime se reponere p  
 possunt hae explicationes, μὴ ἀπορρίψης κα  
 ἀτίμους ποιήσης.
785. καὶ τῆσδε μὲν, 'γένονε Lips. 1  
 nem primae manus M.
786. λύσοντά σε G. et pauci alii. λύσον  
 τοῦτο γὰρ νῦν ποθῶ Lips. paucique alii e
788. οὐ omittunt G. aliique codices et Rol  
 bent οὐ Vit. Lips. Ald. et superscriptum a sec. n  
 ὄσονπερ χράζετε Lips.
790. ἐγγράφουσα a pr. manu habuisse v  
 habet a secunda.
- μνήμοσιν M. μνήμοσι G. Vit. Lips. aliique  
 Imitationem scriptoris qui Hermippum dialo  
 derum in praefatione Theophrasti p. 25. adnotavi  
 μνήμοσι δέλτοις φρενῶν ταῦτ' ἐγγράφομαι.
791. ὄτ' ἂν Vit. ὄρων G. Ald.
792. ἀντολὰς M. G. Ald. Rob. ἀνατολὰς  
 φλογῶπις Pauwius et ita, ut videtur, M. e  
 et ceteri libri praeter Ald. quae φλογοπὰς habet  
 ἤλιοστιζεῖς Lips.
- Post hunc versum aliquid excidisse Brunckii
793. πόντον M. G. Ven. 1. Bess. Ald.
794. σκυθίνης G. aliique et Ald. Rob. σκυ  
 κιθίνης Ven. 3. κιθίνης Vit. (de quo falsa  
 Colb. 2. κισθίνης Turn. Veram ~~\_\_\_\_\_~~

*Πάσσα*, Plinio V. 30. Melae I. 18. De ea Strabo XIII. p. 606. extrema ἔξω δὲ τοῦ κόβλου καὶ τῆς Περροῦς ἄκρας ἢ τε Κισθήνη ἐστὶ, πόλις ἱερμῶς, ἔχουσα λιμένα. Haec videtur esse quam dixit Isocrates. Alia fuit urbs et insula inter Rhodum et insulas Chelidonias, de qua Strabo XIV. p. 666. μεταξὺ δ' ἐν τῷ λεχθέντι παράπλω νησίᾳ πολλὰ καὶ λιμένες· ὧν καὶ μεγίστη νῆσος καὶ πόλις ὁμώνυμος ἢ Κισθήνη. Quem autem Thraciae locum sic appellatum Harpocratio aliique memorant, ex coniectura illic videntur collocasse. Rectius scholia Aeschyli *Κισθήνη*, πόλις *Λιβύης* ἢ *Αἰθιοπίας*. Id enim coniunctio cum Gorgonibus docet. Acute Meinekius in praefatione Menandri p. 13. Cratini versum e Seriphiis esse coniecit, qua in fabula Persei ad Gorgones iter ad Aeschyli exemplum non sine iocis et risu descriperit poeta facetissimus.

Ἦν G. Hiatus offensus Brunckius mollius esse putabat, si scriberetur ὄπον αἰ Φορκίδες. At is quidem solocismus esset. Nam in re certa οὗ, non ὄπον, dicitur.

795. In αἰ Φορκίδες libri consentiunt omnes: quae scriptura non modo propter hiatus in praegresso ἴνα, sed magis etiam propter articulum displicet, qui nimium quantum dictioni poeticae adversatur. Nec dubito quin illud αἰ Φορκίδες interpretatio sit doctioris lectionis Φορκυρίδες, quam nominis formam etsi non inveni apud Graecos scriptores, tamen qui e Graecis sua hauserunt Romani poetae eam tuentur. Ovidius *Metam.* IV. 742.

*et imponit Phorcynidos ora Medusae.*

V. 230.

*et in partem Phorcynida transtulit illam.*

Lucanus IX. 626.

*squalebant late Phorcynidos arva Medusae.*

796. ὄμματ' Par. E. ἐκτεμμέναι Par. C. ὄμμα κεκτημέναι Ald.

Rob. Vera scriptura in ceteris et apud Thomam M. p. 218, 18.

797. μονώδοντες M. Bess. τὰς Lips. aliique et Ald.

Tzetzes Chil. III. 952.

*Προσίον ἔχοντος ὄστον ἐν τοῖς ὀδόντας πάντας, ὡς περ Αἰσχύλος ἐν γραφαῖς καὶ τὰς Φορκίδας λέγει.*

798. Libri omnes οὗθ' ἢ νύκτερος. Delevi articulum, molestum in oratione poetae.

800. δρακοντόμαλοι G. aliique pauci et Ald. γοργῶνες G.

βροτοστιγυοῖς Lips.

802. τοιοῦτο M. aliique et Rob. τοιοῦτον G. Vit. Lips. aliique et Ald. Nullus liber μὰν, ut refert de G. Vit. Ald. Butlerus, sed hi omnes μὲν habent, G. tamen in litura. Elmsleus, quod tragici rarissime τοιοῦτο et τοσοῦτο usurpent, scribendum putabat τοιοῦτον ἐν σοι τοῦτο φροῦριον λέγω. Confidentius ad Oed. Col. 790. τοιοῦτο et τοσοῦτο prorsus a tragicis abiudicavit, fortasse quod, sicubi illa inveniuntur, me-

in codice ἀπφαγές (Musurus ἀκραγγές), διςχειρές, σί  
 ἀσθενές. Etym. M. p. 52, 13. ἀκραγγές, ἀσθενές, χ  
 σκληρόν, ἀσπιτόν, καὶ τὸ ἄει κλαῖον παιδίον. τὰ  
 χολα. Sic etiam MS. Aug. Atque etiam in Bekkeri A  
 legitur ἀκραγγες, ἀκρόχολον, ἀσθενές, χαλεπόν. Op  
 ἀκρόχολον. Est enim vocabulum illud ab ἄγη deductu  
 M. p. 9, 1. ἄγη, θασμα, χαρά, ἀπιστία, ζῆλος. ἰ  
 βασκανία. MS. Aug. παρὰ Ἡροδ. i. e. παρὰ Ἡροδ  
 Suidas quoque.

Apertius Iovis ministri sunt aquila quae v. 1026  
 exest, quaeque in Agamemnone v. 128. auguria dant  
 phi sic appellati videntur ut Iovis voluntate ministerio  
 fungentes.

805. γύπιας G. γρῦπας Ven. 3. quum ceteri fe  
 habeant.

τό τε ante sec. manus correctionem M. τόν γε Vi  
 μοννώπα a pr. manu M. Recentior circumflexum  
 tum mutavit et ultimae syllabe on supra adscriptit. E  
 nysii v. 31. Αισχύλος δὲ μονῶπι στρατὸν ὀνομαζέει.  
 1388, 64. μοννώπα στρατὸν ex h. l. commemorat.

806. ἀριμισπων Vit. sed a pr. manu in ἀριμισ  
 ἰππόβαμιον M. a pr. manu et Vit. Lips. ἰπποβαμι  
 οἱ χρυσόρροντον G. οἱ χρυσόρόρτοι sic Lips.

807. γάμα G. et a pr. manu M. πλούτιον Li  
 πόρον M. Cantabr. 1. 2. Par. N. Ven. 3. Vind. 3  
 superscriptum in Colb. 2. Gravior est et magis Aesc  
 horum verborum, γάμα πόρον. Sic in Persis v. 231.

τῆλε πρὸς δυσμῶς ἄνακτος Ἡλίου φθινασί

808. τηλουργόν ante recentioris manus

814. *τριγώνον*, superscripto α, Vit. *τριγωνα* Par. D. N.

816. *κτῆσαι* Vit.

817. *τῶν ει τι σοι* a pr. manu, *τῶν δ' εἴ τι, σοι* a sec. M.

Hunc versum a verbis his, *εἴ τί σοι*, et duos sequentes affert Athenaeus VIII. p. 347. C. Eustathius p. 1535, 24. commemorat *ψελλόν τι* (sic) *καὶ θυσεύρετον*. Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 116, 18. *ψελ-  
λός. Αἰσχύλος Προμηθεῖ. τέθεικε δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ σαφῶς μὴ  
εἰρημένον*. Sine interpretatione memoratur hoc verbum in excerptis *ἐκ  
τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ περὶ λέξεων διαλαβόντος*, quae Herodiani Epi-  
merismis adiecit Boissonadius p. 285.

818. *ἐπ' ἀναδίπλαζε* G. Dindorfio placet *ἐπανδίπλαζε*.

819. Hic versus ab alia manu scriptus in M.

*εἰ θέλεις* G. *ἢ θέλης* Vit. in quo ζ a correctore est. *ἢ θέλεις* Ox.  
Bess. Ald.

820. *μῶτοι* Vit. et alii nonnulli.

821. *πλάνης*, superscripto γρ. *τύχης*, Lips. *τύχης* Ven. 3. Par.  
H. K. L.

823. *αἰτούμεθα* Vit. Lips. aliique et Ald. Ad *που* in Vit. su-  
perscriptum *τι*.

Consentiunt libri in *ἦντιν'*, etsi id hic *ἦν* dicendum erat. Non in-  
vitus acciperem, si liber aliquis praeberet *ἦν πρὶν ἠτούμεσθα*, quemad-  
modum supra v. 700. *τὴν πρὶν γε χρεῖαν* est dictum. Sed facillimum  
visum est *ἦνπερ* scribere. Sic v. 610. libri *ὄ* et *ὄτι*, ubi ex Etym. a  
Porsono *ὄπερ* restitutum est.

826. In *ἐκμεμύχθηκε* litterae *εν* a sec. manu in M. *ἐκμύχθηκε*  
Vit. *ἐμμεμύχθηκε* G. Ceteri *ἐκμεμύχθηκε*.

829. *εἰμί* Lips.

830. Libri *δάπεδα*. Porsonus ad Euripidis Or. 324. aut produci  
primam syllabam aut scribendum esse *γάπεδα* animadvertit, allatis his  
Stephani Byzantii in γῆ, *λέγεται καὶ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν  
πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ ἄ φασὶ δουρίζοντες*. Addidit  
Blomfieldius scholiastam ad Il. IV. 2. *δάπεδον δὲ τὸ ὄμαλόν χωρίον·  
γήπεδα δὲ τὰ ἐν ταῖς πόλεσι προκείμενα ταῖς οἰκίαις οἷον κηπίδιον·  
οἰκόπεδα δὲ οἰκιῶν κατεριφεισῶν ἐδάφη*, et Eustathium p. 436, 41.  
*γήπεδον μέντοι τὸ ἐν πόλει προκείμενον οἰκίαις οἷον κηπίδιον*, et  
scholiastam Oppiani ad Hal. I. 54. *ἐκ τοῦ γῆ καὶ πέδον γήπεδον, τὸ  
τῆς οἰκίας πέδον. οἰκήπεδον δὲ τὸ τῆς καταβληθείσης οἰκίας πε-  
δίου, ζρεμποτόπιον λεγόμενον*. Tum Lycophronem v. 617.

*τοῦ τριχοποιῦ γαπέδων ἀμειβέως*,  
ubi libri confirmarunt hanc scripturam, restituendam Aeschylō etiam  
Choeph. v. 786.

831. *αιπνω τ'* a pr. manu M. ex quo sec. manus *αιπνώσιτόν τ'*  
fecit. *αιπνώσιτόν δ'* Vit.

832. Libri *θῶκος*. Correxerunt Brunckius.

834. ἀφ' ὧν G. In sū posteriorem M tres primas a rec. manu relectas habet M.

835. προσηγορήθησθαι Par. B. H. N. Ven paullo vetustius visum est. At potestate differt. *blande alloqui, salutare, consolari.* Apud Sophistes, velatum interfectae Clytaemnestrae corpus ἀ

οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ

τὸ ταῦθ' ὄρῶν τε καὶ προσηγορεῖν φίλῳ

Conf. Eur. Phoen. 996. *Προσαγορεύειν*, cuius usus est, invenitur apud Aeschylum Choeph. 938.

*δάμιον κλεινῆ* Lips. sed supra *δάμιον* iterum

836. E Turnebi editione manavit μέλλονσ' ἔσσειται σέ τι. Omisso εἰ scriptum est ἔσεισθαι τῶν Cantabr. 2. Par. B. D. H. K. L. N. Ven. 2. 3. Vindob. et in Ald. Rob. ἔσησθαι τῶνδε Ox. Deinde pro Vit. Lips. Par. E. Ven. 3. *προσαινεῖς ἔτι* Colb. 1. εἰ ignorant, qui haec verba, τῶνδε *προσαινεῖ* σέ τι dicta esse. Interpretantur autem duobus modis, uno quo *προσαινεῖ* pro *θέλει*, ἡδύνει dictum a εἰς *μνήμην ἔρχεται καὶ εὐφραίνει σε διὰ τὸ εἶναι Διός*, et *ὑπομνήσκει καὶ εὐφραίνει σε*. Similiter legitur *προσαινοῦσί με, προσβάλλουσι, προσέρχον προσαινοῦσί με* in Eur. Hipp. 863. Hoc sensu si usus esset, excidisse versum oporteret, quo haec praeterea essent, verbi causa τῶνδε *προσαινεῖ σέ τι καὶ δὲν ἐξηκασμένον*; quemadmodum locutus est in Agamemnoni signum post *σέ τι* habet Cantabr. 1. Blomfield Cantabr. 1. Par. C. E. ἔσεισθαι τῶν δὲ *divisim* mandata putans haec verba

tamen propter elisam diphthongum non videtur ferri posse. Non malam, sed audaciorem medicinam adhibuit Cantabrigiensis in Diarii classici fasc. V. p. 78. μέλλουσ' ἔσεσθαι, τῶνδ' ἔ' εἰ σαίνει σέ τι. Mihi aliquando emendandum videbatur, mutatione perparva,

ὕφ' ὧν οὐ λαμπρῶς κοῦδὲν ἀνικτηρίως  
προσηγορεύθης, εἰ Διὸς κλεινὴ δάμαρ  
μέλλουσ' ἔσεσθαι τῶνδε προσσαίνει σέ τι.

Sed abhorret id tamen a simplicitate dictionis Aeschyleae. Quare satius visum est propagatam a Turnebo lectionem ita servare ut plene scriberetur ἔσεσθαι cum eoque per crasin coalesceret εἰ. Saepissime enim librarii vocular, quae crasi non animadversa viderentur versum corrumpere, omittendas esse existimarunt. V. ad Eur. Iph. Taur. v. 667.

837. οἰστρήσασα ab οἰστρᾶν dictum. V. ad Eur. Iph. Aul. 77.

838. ἤξας Vit. et fortasse a pr. manu M. qui ἤξας a sec. manu habet.

839. παλιπλάκτοισι a pr. manu M. παλιμπλάκτοισι idem a sec. manu et G. Vit. Par. D. παλιπλάγκτοισι Ven. 3. πολυπλάκτοισι Lips. πολεπλάγκτοισι Arund. Cantabr. 1. Par. K. Vindobonenses et Rob.

χειμάζει pro vulgato χειμάζει Par. E.

841. κεκλήσεται Vit. Lips. et ceteri plerique. κληθήσεται M. G. Bess. edd. vett. idemque superscriptum est in Par. B. et habet Tzetzes ad Lycophr. 630. ubi hunc versum cum praecedente affert. Ionium mare ab Inachi filia appellatum esse Aeschylō auctore praeter Tzetzam tradunt Stephanus Byz. in Ἴόνιον πέλαιος, Etym. M. p. 473, 16. Eustathius ad Dionysii v. 92. scholiastes Euripidis ad Phoen. v. 211. ed. Matth. qui sic scribit, οἱ δὲ φασὶν Αἰσχύλῳ αὐτὸν ἔσεσθαι οἰομένῳ πάντα πόντον Ἴόνιον λέγεσθαι ὃν ἀλωμένη περιήλθεν ἡ Ἴώ. Eandem nominis originem non memorato Aeschylō alii multi prodiderunt, ut Apollodorus II. 1, 3. scholiastes Pindari ad Pyth. III. 120. Apollonii Rhodii ad IV. 308. Euripidis ad Hipp. 727. Eustathius ad Dionysii v. 389. Hyginus fab. 145.

842. πᾶσι Vit. Lips. edd. vett. Post hunc versum in G. tamquam alius versus legitur ἰόνιος ἀπὸ σοῦ μνημονεύματα τῆς σῆς πλάνης.

843. σημείωσι τάδ' G. ἔστι M.

846. ἐς ταῦτ' ante correctionem Vit.

847. ἔστιν M. ἔστι G. Vit. Lips. edd. ante Vict.

Afferunt hunc versum scholiastes Ambrosianus ad Od. IV. 563. VI. 204. Eustathius p. 1386, 12. 1509, 35. 1559, 60. quorum locorum in postremo ἔστι τις πόλις, in ceteris ἔστι πόλις legitur.

848. Hic versus in Colb. 1. post sequentem positus est. In Vit. totus ita legitur, νεῖλον πρὸς αὐτῷ χώματι. Inter versus adnotatum καὶ πρὸς ἀναχωματισμῷ, ἤγουν ταῖς ὄχθαις, et deinde in fine versus τῷ στόματι. Lips. πρὸς αὐτόματι καὶ προσχώματι.

849. ταῦτα pro ἐνταῦθα, superscripto ad ultimam syllabam η, Lips. τῖθεισιν, superscripto a sec. manu η, M.

quum non sit quare metuendam sibi  
amatur putet lo: sed est epitheton ornans, potentiam  
caussa positum.

www.litproc.com.cn  
Θίγων M. Rob. Ceteri Θίγων.

852. Omnes libri γεννημάτων, nisi quod M. a  
γεννημάτων. Miror Valckenario placuisse quod ad P  
Scaligerum ex Peyraredi coniectura in libri sui margine  
γημάτων. Nam quod affert ex Hesychio, Θιγημάτων  
alio spectare apertum est, et ne scriptum quidem sic est  
sed, uti debebat, Θιγημάτων. Tanta tamen fuit auctorit  
huic probatum verbum analogiae contrarium recipere  
Schützium. Nihil prodesse puto tali coniecturae defen  
lion codicis Vit. ἐνταῦθα ὁ Ζεὺς πάλιν ποιήσει ὑπὲρ  
χειρὶ ἐφραψάμενός σου· τέξεις δὲ καὶ παιῖδα Ἐπαφρο  
ἐπώνυμον τῆς ἐπισησίσεως τῆς Αἰός. Sensum enim  
verba singula reddi alia scholia ostendunt. At, inquit  
Brunckius, absurdum est γεννημάτων. Fateor ita videri  
praecedat quo referatur hoc vocabulum: quod recte se  
κτον pro ἔμφρονα dixisset. At non multo minus absur  
posset, Θιγημάτων. Nam si sanam mentem contactu  
gini, quis inde colligat etiam gravidam eo contactu fact  
mihi olim nata est suspicio, in quam postea vidi etiam  
disse, deesse hic versum post ἔμφρονα, praesertim qu  
τίθισιν ἔμφρονα referatur, plane sit inutile, quia menti  
piter etiam nutu et sola voluntate sua reddere poterat.  
probabilis est Elmsleii coniectura, haec verba, ἐπαφῶ  
καὶ Θιγῶν μόνον, ex adnotatione in textum venisse: q  
interpretem produunt, et ad intelligentiam rei sunt ne  
omissi versus signa ante hunc versum posui. Recte enim



## XO. Ἐπαφος, ἀληθῶς ὄνσιων ἐπώνυμος·

quod ut illic ὄνσια dicuntur, etsi nihil praecessit quo id vocabulum referatur, sic hic dictum sit γεννημάτων. At multo tamen facilius ex eo, quod potitus virgine Iuppiter tangendo ex ea prolem genuit, servatam esse, quam genuisse eum prolem ex eo, quod mentis compotem reddiderit, potest intelligi.

853. τέξει κελαινὸν ἔπαφ' Lips.

855. γένε G. πεντηκοντάπαις G. Collb. 2. Cantabr. 1. Ven. 3. Bess. Ald. Turn. Ceteri πεντηκοντόπαις, ut Eustathius p. 37, 32. Atticam formam Blomfieldius recepit.

857. Θηλυπόρος M. Θηλύπορος Lips. Θηλύπορον G. Ald.

858. ἐπτωημένοι G. ἐπτούμενοι Lips.

859. Suppl. 210.

ἐν ἀγῶ δ' ἔσιμὸς ὡς πελειάδων  
ἴεσθε κίρκων τῶν ὀμοπτέρων φόβῳ,  
ἐχθρῶς ὀμιμιμον καταμμαινόντων γένος.

860. Θηρέοντες Vit. Colb. 1.

861. φθόνων Lips. Par. E.

864. δαμέντα Cantabr. 1.

Vulgo hi versus sic scripti leguntur,

φθόνον δὲ σωματίων ἔξει θεός·  
Πελασγία δὲ δέξεται Θηλυκτόνῳ  
Ἄρει δαμέντων νυκτιφρουρήτιῳ Θράσει.

Quae quum intellectum esset non admittere aptam explicationem, Brunckius temere scripsit φθόνον δὲ σώμαθ' ὧν ἔξει θεός, Πελασγία δὲ δέξεται Θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων. Heynius ad Apollodorum p. 273. (108. ed. sec.) aut σώματα de puellis, quarum fructum deus maritis invidet, dici, et deinde δαμέντας legi debere, aut procorum corpora fato subducenda significari censebat. Siebelis in diatriba de Aeschyli Persis p. 118. nihil mutandum ratus sic vertit, *Aegypti filii Danaidum venabuntur nuptias, sed illarum deus invidet corpora (non committet ut iis poliantur), ipsorum vero (Aegypti filiorum) a feminis caesorum corpora terra teget Pelasgica*. Horum quidem nihil admitti posse apertum est. Blomfieldius δαμέντας edidit, Boissonadius δαμέντα, hanc Medicei libri scripturam esse falso dicens (habet enim ille quoque liber δαμέντων) deumque putans ob caesa corpora invidiam facere dici. Ne haec quidem habent quo cuiquam possint probanda videri. Illud vero mirere, quod qui δαμέντας vel δαμέντα scripserunt, non δέξεται mutarunt in δέρεται, quo sententiam saltem aptam effecissent. Verba qui explicari satis ducit, acquiescere poterit in Wellaueri sententia, qui nihil mutans ad δέξεται intelligendum putabat αὐτάς ex praegresso σωματίων, et δαμέντων genitivum absolutum esse volebat, hoc sensu, *deus ipsis corpora puellarum invidet, easque Pelasgia excipiet, intersectis illis ferro muliebri*. Et illud quidem non potest dubium esse, φθόνον σωματίων

quid dictum fuisse, Πηλασγία δὲ δέξεται τὸν ἐγ  
ναικῶν, νυμφίων θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμνέντων νυκτιφῶ  
Similem in medijs versibus omissionem supra ad v. 71  
tavimus.

867. ἐς ἔχθρους M. (si recte ex M. adnotatum)  
Rob. ἐπ' ἔχθρους G. Lips. Ald. Turn. adscriptumque in  
fieldius quum praelaturum fortasse aliquem ἐς putavit, qu  
amor quam contra ire diceretur, non cogitavit id hic i  
ubi illud ipsum contra ire necessario est intelligendum:  
catu ἐπὶ praepositionis citavit Valekenarium ad Phoen.  
pro ἐπὶ dici putatur, ut in Euripidis Or. 1010. τὰ πανύσι  
καὶ γενέταν ἐμὸν ἤλυθε, vis praepositionis est ea, ut p  
aliquo, non ut tendere ad perveniendum, quod est in ἐ  
Hic etsi utrumvis dici potuit, aptius tamen videtur ἐπὶ, pr  
de connubio olim Iovi periculoso sit accipiendum.

868. ἴμερον Lips.

869. ἀπαμβληθήσεται Par. D. E. Ald. Turn. ἀπι  
M. Lips. Cantabr. 1. 2. Par. B. Bess. ἀπαμβληθήσεται C  
θήσεται Vit. ἐπαμβληθήσεται Rob. et adscriptum in Pa

870. γνώμην. δυοῖν (δυεῖν M.) δὲ M. Lips. Arund.  
Par. C. E. F. N. γνώμην δὲ δυοῖν G. γνώμην (vel γ  
δὲ Par. A. B. D. H. Rob. γνώμων (γνωμῶν Turn.) δυοῖ  
γνώμοιν δυοῖν, omisso δέ, Vit.

ἑατέρων Par. A. C. et superscriptum in B.

872. ἔξει G. Ox. Bess. Ald.

873. Vulgo μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελεθεῖν τ  
Vit. Lips. ceterique plerique codices et Ald. Turn. δεῖ  
Rob. ταῦτα ἐξελεθεῖν Par. N. ταῦτά τ' ἐξελεθεῖν G. M  
cōnsentiunt libri praeter Ox. in quo δὲ est Non est

debebat Herculem, ut cuius memorandi caussa quae praecedunt omnia dixerat, eius significatione bene videbat mirifice commoveri audientium animos debere, si diceret *Θρασύς, τόξοισι κλεινός*, prae quo misere languet *Θρασύς τόξοισι κλεινοῖς*, nec languore careret, si diceretur *Θρασύς τις, τόξοισι κλεινός*.

*ὄς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμέ* M. G. Vit. Lips. edd. vett. Alii codices *ὄς τῶνδ' ἐκ πόνων ἐμέ*, vel *ὄς ἐκ πόνων τῶνδ' ἐμέ*, vel *ὄς ἐκ πόνων τῶν ἐμέ*, vel *ὄς πόνων τῶν ἐμέ*.

876. *χρησιμὸν* littera *η* a sec. manu M.

877. *ἐμῆ* Vit. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. K. Ven. 3. Bess. et ex corr. G. in quo prius *ἐμοί* fuerat. *οι* superscriptum in Colb. 2. *ἐμοί* M. Lips. aliique codices et edd. vett.

In fine versus libri omnes *Θέμις*, praeter G. in quo est *Θεῶν*, superscripto *Θέμις* ut ex interpretatione. In Vit. ad *Θέμις* adscripta interpretatio *ἡ γῆ*. Hae glossae, simulque *παλαιγενῆς* epitheton; quod ineptum esset si de Promethei matre diceretur, genuinam esse produnt codicis Guelferbytani scripturam, interpretes autem ex v. 211. seqq. quae esset illa deorum mater explicaturos in diversa discessisse, aliis Tellurem, aliis Themidem dici putantibus. Itaque hunc sum librum secutus.

878. *ὄπως δ' ἐχῶπη* Lips. Codex Vit. habuerat *ὄπως δ' ἐχω. ποι*, cum hac glossa, *ὠτιμι τρόπω ἕξω ποῦ*, quod *ποῦ* ab eadem manu in *πότε* mutatum, in textu autem correctum primum verbum in *ὄπως*, deinde ad *χω* supra apposita signa quibus fieret *χ' ὦ*.

*δὲ pro δεῖ* Lips. Alii nonnulli *δῆ*.

*χρόνου* G. Lips. aliique et Ald. Rob. Turn. *λόγου* M. Vit. Par. F. Hoc praetuli. Apte comparavit Stephanus Pers. 714.

*πάντα γάρ, Δαρει', ἀκούσει μῦθον ἐν βραχεῖ λόγῳ*.

Quamquam ibi quoque pars librorum *χρόνω* habet.

879. *σὸ δ'* Vit. Colb. 1. Ceteri, opinor, omnes ut M. G. Lips. edd. vett. *σὸ τ'*, aptius his leviter et segnus adiectis.

890. *ἐλελελελελεῦ* M. G. Lips. Turn. *ἐλελελελελεῦ* septem syllabis Cantabr. 1. Quinque syllabis Ald. Sic etiam Rob. sed *ἰὼ. ἰὼ.* praemittens. *ἰὼ, ἰὼ, ἔλε, ἔλε, ἔλε, λε λεῦ* Par. E. Codex Vit. in quo quod praecedit *ἰὼ* nomen *Io* est, sic, *ἐλε λε λε ἐλε λελεῦ*, octo syllabis, quarum quinta et sexta minoribus litteris in vacuo spatio insertae. Hesychius *ἐλελεῦ, ἐπιγώνημα πολεμικόν. οἱ δέ, προαναφώνησις πωμανισμοῦ. τίθησι δὲ αὐτὸ Αἰσχόλος ἐπὶ σχετλιασμοῦ ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ*. Emendavit Pauwius *ἐλελεῦ, ἐλελεῦ*.

881. *φρενοβλαβεῖς* G. Lips. Bess. aliique nonnulli.

882. *ἄρσις* G. Hesychius *ἄρσις, ἀκίς. Αἰσχόλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ*.

*ἄπειρος* G. Par. E. F. Dictum est *ἄπειρος* ut in Choeph. 487.

*πέδις δ' ἀγαλκεύτοις ἐθρεύθη, πάτερ*.

883. *καρδιά* M. G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Par. E. Bess. Ceteri *κρατία*.

πύμισι G. et a pr. manu M. in quo a sec. manu πρόσ  
adscriptae hae interpretationes, λεπηραῖς. ταρυχαῖς.  
σινάτης, ad penultimam superscripto η.

889. Totam primam huius carminis stropham habet  
dubie recentissimum ad primum epigramma Callimachi.

Nicephorus Gregoras Hist. Byz. VIII. 14. p. 383.

φὸς ἦν ἄρ' ἐκεῖνος ὃς πρῶτος ἐν γνώμῃ τόδ' ἐβάστα  
διεμυθολόγησεν, εἴτε Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἦν, εἴτε Λεπ  
στιονος, εἴτε καὶ ἄλλω, παρὰ Φατέρον ἄτερος ἐκδ  
ἐαυτὸν μακαρίζειν ἐκθύμως, ὅτι μὴ βάρβαρος, ἀλλ'  
ται. Idem XXI. 5. p. 1025. ἀλλὰ γὰρ ἡ σοφὸς ἦν ἐκ  
ἐν γνώμῃ τόδ' ἐβάστασε καὶ γλώττῃ διεμυθολόγησ  
ἅπαντα φέειν τ' ἄδηλα χρόνον καὶ τὰ φανέντα καλύ  
steriora ex Sophoclis Aiace v. 646. sumpta sunt.

890. γνώμια, superscripto η, Lips. ἐβάσταζε P.  
Lips. in quo fuerat ἐβάσταξε. γλώσση G. Ald. Rob  
perscripto η, Lips. γλώσσω a pr. manu M. ex quo factu

891. διεμυθολόγησε Vit.

892. Eustathius p. 717, 4. et 758, 63. ὡς τὸ κηδ  
τὸν ἀριστεύει μακροῦ.

ἀριστεύοι Lips. ἀριστεύειν G. Bess. Ald.

893. πλούτου, superscripto ω, Vit.

894. γένα G.

895. ὄντα omittit G. χερνήταν, ultimae vocali  
Lips.

896. μήποτε μήποτέ μ' ὦ M. Vit. Rob. Turn. μή  
G. Lips. aliique et Ald. μήποτέ μ' ὦ pauci codices.

897. Manifestum est post Μοῖραι excidisse quatuor  
inente coniciat quis epitheta

3. Turn. Delevit importunam praepositionem, quae a M. et, ut videtur, ab aliis abest, Canterus.

900. Vehementer falsus est Doederlinus, qui ad Sophoclis Oed. Col. 563. quod ἀνήρ aliquando de homine dicatur, ita explicandum putavit ἀστεργάνορα, ut Io Iovi nupsisse significaretur, tamquam mortaliū nuptiis sibi non suffecturis. Placuit hoc Halmjo in Lectionum Aeschylearum parte priore. At nec nupsit Io Iovi, nec potest ἀστεργάνορα illo significato dici. Domo pulsa Io insania agitata fugit machinis Iunonis. Itaque virginitas eius dicitur non amans alicuius mariti, i. e. expers connubii.

901. εἰσοροῦσ' Lips. ἰὼ ex correctione, quum prius ἰοῦς scriptum fuisset, Vit.

γάμω (γάμω Rob. Turn.) δαπτομέναν M. Rob. Turn. et superscripto ultimae syllabae η Lips. γάμω δαπτομένην G. Vit. γάμο Par. E. γάμων Ven. 3. με γάμω Bess. Ald. δαπανομένην Collb. 1. Par. D. δαπανομένην Par. C. δ' ἀπτομένην Ald. Optime Schültzius emendavit μέγα δαπτομένην.

902. δυσπλάγγνοις M. Lips. aliique et Turn. δυσπλάγγνοις G. Par. B. Ald. Rob. δυσπλάγγνων, sed οἰς superscripto, Vit. γρ. ἀσπλάγγνοις Par. B. Veram scripturam δυσπλάνοις Turnebus attulit, haud dubie ex C. Sic etiam Ox. et Bigot.

ἀλατείαις M. Par. D. ἀλατείαισι Vit. aliique et Rob. ἀλατείαισι G. ἀλατῖαισι Lips. aliique pauci. ἀλατῖαισι Ald. ἀλατῖαισιν Turn. ἀλατείαισι Par. E.

πόνων omittunt Par. C. Turn. Similiter Io in Suppl. v. 546. dicitur μαινομένα πόνοις ἀτίμοις ὀδύνοις τε κεντροδάλῆτισι θυνῖς Ἴφρας.

903. Libri ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος, nisi quod ὁ omittunt Lips. Par. E. Vind. 2. 4.

904—906. οὐ δέδια· μηδὲ κρεισσόνων M. Turn. οὐδέδια μηδὲ κρεισσόνων, deleto rursus quod explicandi causa superscriptum erat δέδια, Vit. οὐδέδια μὴ δέ κρ. G. Ald. οὐδὲ διὰ μὴ δέ κρ. Rob. οὐδέδια μὴ δε κρ. Lips. οὐδὲ διατομὴ δέ κρ. Par. E. οὐδέ τι διακρεισσόνων et in margine μηδέτι Ven. 2.

θειῶν omittit Par. D.

ἔρωσ ἀφνκτον ὄμμα libri, nisi quod Par. E. ἄφικτον habet. Tum προσδάρκοι με M. προσδέρκοι με G. Vit. Lips. et sic, addito με, puto habere etiam Cantabr. 1. 2. Collb. 1. 2. Par. C. Ven. 2. 3. Vind. 1. 3. ex quibus προσδέρκοι adnotatum est. προσδέρκει Par. F. προσδρόμοι Par. E. Vind. 2. 4. hi quoque, puto, non sine pronomine. προσδρόκη με Rob. προσδέρκοισθε sine με Ox. Ven. 1. Bess. Ald. προσδέρκοιτο με Turn. et quae secutae sunt editiones. Scholiastes Theocriti ad XV. 94. ἕμιον δ' ἐστὶ τῷ παρ' Αἰσχύλῳ "μὴ δὲ κρεισσόνων θειῶν ἔρωσ ἀφνκτον ὄμμα προσδέρκοι με."

Non epodum haec, sed antistrophica esse vidit Elmsleius, sed male ei cessit emendatio, quum sic scribendam stropham putavit,

ἔμοι διότι μὲν ὀμάλδος ὁ γάμος, ἄφοβος,  
οὐδὲ δέδια· μηδὲ κρείσσων  
θεῶν ἔρωσ ἄφρυκτον ὄμι'  
..... προσδράκοι με.

Nam ut mittam alienum prorsus a tragoedia διότι, etiam sententia laborat. Qui enim sciant Oceanides par sibi connubium fore? et, si sciunt, cur optant ne qui maiorum deorum amore earum incendatur? Rectius sensui prospexerant Pauwius, Heathius, Arnaldus, Giacomellus, qui ὅτι in ὄτε mutari volebant. Multi anni sunt, quum in scholis meis scribendum esse censebam

ἔμοι δὲ γ' ὄτε μὲν ὀμάλδος ὁ γάμος,  
ἄφοβος, οὐδὲ δέδια, μηδ' ἄφρυκτον  
κρείσσων θεῶν ἔρωσ  
ὄμμα με προσδρακεῖ.

Quorum postrema commemoravit Reisigius in comm. crit. ad Oed. Col. v. 1080. p. 333. Sed hodie haec non probo, primum propter προσδρακεῖ, quo passivo aoristo etsi Pindarus usus est, non tamen usi esse videntur tragici; tum propter collocationem verborum non iustam, quia ἄφρυκτον non praemittit, sed postponi conveniebat; tum denique etiam propter scholiastae adnotationem, qui scribit εἶτι παρακατιῶν, ἐφερμηγεύων τί ἔρωσ, φησὶν ὅτι ὄμμα φημι θεῶν ἄφρυκτον, licet ille male ὄμμα ἄφρυκτον, qui accusativi sunt, pro nominativis per appositionem ad ἔρωσ additis habuit. Quae quum ita sint, finem strophae sic a poeta scriptum credo,

μηδὲ τοῦ με  
κρείσσων θεῶν ἔρωσ  
προσδράκοι ὄμι' ἄφρυκτον.

Legitur προσδρακεῖν in Eum. v. 168. Quae Blomfieldius attulit, ut κρείσσονας deos appellari ostenderet, non magis ad rem pertinent quam Schaeferi iudicium in Melet. crit. p. 31. Aeschyli verbis eadem causa abutentis. Hic enim non deos potentiores hominibus, sed maiorum gentium potiores inferioris ordinis diis intelligendos esse ipsa luce clarius est.

907. ἄπορα M. G. Vit. Lips. Ald. Turn. εἰς ἄπορα multi codices et Rob.

908. οὐδ' ἔτις ἂν γένοιμ' ἂν, sed ad ἔτις superscripto χω, Vit. γενοίμην G. Lips. Ald.

910. ὄπι superscripto ου Vit. et legitur ὄπου in Par. E. Vind. 2. 4.

911. ἀθάδης φρενῶν M. a pr. manu (recentior δη et ρο supra adscriptis) et Vit. Par. B. Mosc. 1. Ald. et ante correctionem G. ἀθάδη φρενῶν Cantabr. 2. superscripto φρονῶν, et Turn. ἀθάδη φρονῶν Lips. Par. C. E. F. Ven. 3. et e correctione G. γρ. ἀθάδη φρονῶν Par. B. Id Porsonus aliique tenuerunt: sed aperte praestat ἀθάδης φρενῶν.

912. ταπεινός οἶον Lips. ταπεινός. γὰρ οἶον Vit. quod γὰρ ortum videtur ex male intellecto τ. Nam Rob. pro ceterorum librorum scriptura, quae est οἶον, habet τοῖον. In οἶον ultimam litteram a rec. manu habet M. Prima fortasse scripserat οἶος.

914. Θρόνων ἄϊστον M. Rob. Θρόνων τ' ἀΐστον, sed a pr. manu mutatum in ἄϊστον, Vit.

πατρός τ' ἀρά (ἄρα Ald.) M. G. Lips. Ox. Par. E. L. Ven. 1. 2. Bess. Vindobonenses et Ald. πατρός ἀρά Vit. Rob. πατρός δ' ἀρά alii, ut videtur, codices et Turn. ac reliquae edd.

915. Κρόνον omittit Lips. τότ' ultima littera a rec. manu M. in quo prius fuisse videtur τόδ', ut est in Cantabr. 2. πότη' Par. C.

916. ἐκπίτων Vit. Colb. 2. et a pr. manu M. ἐκπιτων M. a rec. manu et ceteri.

δτηναιδν, superscripto a rec. manu ων, M.

917. τοιόνδε, superscripto a rec. manu ῶ, M.

919. ἐγὼ δὲ τάδ' οἶδα Vit.

920. καθήστο Ven. 3. et e correctione, quum prius fuisset καθήστω, Vit. sed in scholio Vit. καθήσθω legitur. καθείσθω Lips. Ald. Rob. καθέσθω Par. E.

Pro κτύποις scholiastes τόποις. In M. super πεδαρσίους adscripta a rec. manu glossa ὑψηλοῖς τόποις.

921. πιστως, superscripto a sec. manu ὁ, M. Apud scholiastam etiam πυστός invenitur.

τινάσων τ' ἐν χεροῖν πύρπνον β. M. τινάσων ταῖν χεροῖν πυρπνον β. G. τινάσων (τινάσων Turn.) τ' ἐν χεροῖν πυρπνον β. Ald. Turn. τινάσων τ' ἐν χεροῖν πυρίπνον β. Rob. et Lips. in quo prius ἐν χερσίν fuerat. τινάσων τ' ἐν χερσὶ πυρίπνον β. Vit. ἐν χερσὶ πυρίπνον Par. D. ἐν χερσὶ πυρίπνον Par. A. χερσὶ Arund. χερσὶν Colb. 1. Cantabr. 1. χερσὶ Colb. 2. πυρπνοῦν Par. B. πυρίπνον Vind. 2. 4. πύρπνον Vind. 1. 3. nisi scriptum est πυρπνον, ut in Bess. πυρὶ πνο Par. E. Porsonus ad Eur. Hec. v. 1117. hoc versu utens scripsit τινάσων χερσὶ πυρπνον βέλος, recte, ut videtur, quum formam non contractam praetulerint tragici, de qua re dixit Blomfieldius, pravo ille accentu scribens πύρπνον.

922. οὐ γὰρ αὐτῷ Lips.

τὸ μὴ οὐ M. Ald. Rob. Turn. μὴ οὐν affertur ex Par. E. Omittunt οὐ, quod in Vit. in principio sequentis versus additum est Lips. Arund. Cantabr. 1. Colb. 2. Mosc. 1. Par. L. N. Ven. 2. Vind. 1. 3. Si omittitur, ne significatur; si additur, quo minus: quorum prius rem certo eventuram indicat. Quare μὴ sine οὐ rectius dicitur in iis rebus, quae iam comprobatae sunt eventu, ut in Agam. v. 1128. ἄκος δ' οὐδὲν ἐπίρχουσαν, τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὐν ἔχει παθεῖν. Itaque hoc loco aptius videtur μὴ οὐ, praesertim quum vitaverit malum illud Iuppiter.

924. παρασκευάζεται νῦν G. Mosc. 2. Bess. Ald. Rob.

.....ius temere in *βροντῆς* mutavit, non cogitans ut  
significantiā sic ut nomina comparativa construi. V  
Plat. Gorg. §168. p. 97. Pro vulgato *βροντῆς* ὅ' V  
*ὑπερβάλλοντα* Cantabr. 1. et ante sec. manus c  
928. Non aptum est, quod Elmsleium coniecisset  
*θαλασσίαν* δέ. *τινακτεῖρα* sine accentu Lips.

929. *αλχιμήτην* pro *αλχιμήν τήν* G. *αλχιμήν* το  
*δῶνος* Lips.

930. *κακῶν* M. ante recentioris manus correct  
1. 2. Par. K. Ven. 2. Vind. 1. 3. *γρ. κακῶν* Par. B.

931. *ὄσσον* M. Rob.

932. *σύθην* a pr. manu M. Recentior δ et grav  
centum superscripsit. *σὺ θῆν* G. Vit. Lips. edd. et l  
hri omnes. Correxerit accentum Dindorfius: nam gramm  
cis adnumerant.

*ταῦτ' ἐπιγλωσσῶι*, sed *ι* in *ἐπι* a recentiore manu  
*γλωσσῶ* G. Patet librarium ὑπογλωσσῶι scribere volu  
*γλωσσα* Lips.

934. *δεσπόζειν* Vit. Vind. 2.

*ζηγός τινα*; M. a sec. manu, prius *ζηγός τινά* fuit  
Par. B. et adnotatum in Mosc. 1. *ζηγός τινά* Vit. ζ  
*διός τινά* G. Arund. Mosc. 2. Vind. 2. 4. *διός τινα* Pa  
Ald. *τινά διός* Lips. Mosc. 1. Ven. 2. Vind. 1. 3.  
Par. B.

935. *καὶ τῶνδ' ἔξει* M. sed prius *ἐξεῖσ* fuera  
*ἔξει* Rob. *καὶ τῶνδ' ἔξει* codices nonnulli.

936. *πῶς οὐχί* M. G. Vit. edd. vett. *πῶς δ' οὐ*  
1. 2. Colb. 2. Vind. 2. 3. 4. quos recte secuti sunt Blo  
*ἐκρίπτων* G. Vit. Lips. *ἐκρίπτεισ* Dan. D. —



manu addito) Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. *ὄδ' οὖν* Vict. Steph. Cant. Blomfieldius Elmsleii monitu *ὄ δ' οὖν*. Et videtur id iam Turnebus voluisse in cuius editione est *O δ' οὖν*. Sed accentu notandum *ὄ*.

940. Huius locutionis, *προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν*, exempla attulit Dorvilius ad Charit. p. 332. sive 401. ed. Lips. De Adrastea copiose dixit Hermias ad Platonis Phaedrum p. 148.

941. *Θῶπτε* Turn. et a pr. manu M. sed τ deletum et a sec. manu supra adscriptum *Θῶπευε*, quod habent G. Lips. aliique et Ald. *Θῶπτε* Rob. *Θῶπε* Vit.

Quod dicit *τὸν κρατοῦντ' αἰέ*, intelligendus is cui quoque tempore regnare contigit. V. Monckium ad Eur. Alc. 716.

942. *μέλλει* G. Vit.

943. *τόνδε* omittit Lips.

944. *δηρὸν* Cantabr. 1. Par. N.

945. *γὰρ* omittit Lips.

947. *ἀγγελεῖν*, sed adscripta interpretatione *δηλώσων*, G.

*ἐλήλυθεν* M. Ceteri *ἐλήλυθε*.

948. Libri *τὸν πικρῶς ὑπέρικρον*, nisi quod Vind. 3. *τοῦ διὸς ἐπέρικρον*, Par. C. autem *ὑπερικρῶς*. Aptè Blomfieldius *αἰνῶθεν αἰνῶς* ex II. VI. 97. commemoravit.

949. *ἔξαμαρτῶντ'* G. et, ut videtur, a pr. manu M. *ἔξαμαρτῶνθ'*, sic, sed *ω* in *ό* mutato, Vit.

*τὸν ἔγη μέροις* Ald. Ceterae edd. cum Lips. varia lectione in Par. B. et aliis, ut videtur codicibus multis *τὸν ἐφημέροις*: sed in Lips. tenui linea traiecta deletus articulus. *ἐφημέροις* sine articulo G. Arund. Mosc. 1. Vindobonenses: sed in G. ante hanc vocem spatium tuarum fere syllabarum, eraso quod scriptum fuerat. *τὸν ἀνθρώποις* Mosc. 2. ut *τοῖς ἀνθρώποις* a sec. manu adscriptum est in M. *ἐν ἡμέροις* Par. C. *τὸν ἡμέροις* M. (non *τὸν ἡμέρους*) Vit. Par. B. H. quam scripturam commemorant scholia. Blomfieldius eiecto articulo edidit *ἐφημέροις*, ut sensus esset *qui contra deos peccasti beneficia mortalibus praestando*. At hoc languet, alienumque est a tota loci conformatione, nec, si ita scripsisset poeta, addidisset *τὸν πρὸς κλέπτην λέγω*, sed dixisset *καὶ τὸ πῦρ κλέψαντα*. Porsonum Gaisfordius ad Heph. p. 243. narrat coniecisse *κἀφημέροις*, quod aequè languidum est. Ipsa huius loci ratio, diversitatesque scripturae, tum etiam scholiastae testimonium monent ut *τὸν ἡμέροις* verum esse censeamus. Ne compositorum terminationes variare dicam, ut *ἐφημέριος ἐφημέρος*, *ἐκτόπιος ἔκτοπος*, *ἐγχώριος ἐγχωρος*, *παννύχιος πάννυχος*, eadem etiam simplicium ratio est, ut *ἐσπέριος ἔσπερος*.

950. *πορῶντα* Lips. Cantabr. 1.

951. Libri omnes *πατὴρ ἄνωγέ σ'*. Brunckius, pronomen non apto loco positum esse ratus *πατὴρ σ' ἄνωγεν* edidit. Deleri pronomen voluit Elmsleius. Potuisse omitti quis neget? Sed si subtilius de tan-

... scriptum est, ut quia prius scriptum iueni  
τ' a prima. Elmsleii iussu inconsiderate deleuit copu  
Neque enim ὤν ad γάμους refertur, sed ad eum qui  
natus regnum Iovi erepturus sit. Id monstrare possunt

γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδέ μ' ὤστε καὶ φρά  
πρὸς οὗ χρεῖόν νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.

ἐκβληθῆι Lips. Vind. 2. 4. Rob. ἐκβληθῆν aut I  
βληθῆι Par. E. Vera lectio, ἐκπίπτει, est in ceteris.

954. ἀλλ' αὐθέκαστα φράζε M. a pr. manu, Ar  
Rob. ἀλλ' αὐθ' ἔκαστα φράζε M. a sec. manu, Vit. Lipi  
ἔκαστ' ἐκφράζε G. ἀλλ' αὐθέκαστ' ἐκφράζε Ald. ἀλ  
ἐκφράζε Turn.

μηδ' ἐμοι, cum lituris post δ et super ι, ut μηδ'  
fuisse videatur antequam sec. manus hoc mutavit, M. μη  
δέ μοι Lips. Ald. Rob. μηδέ μοι Vit. aliique et Turn.  
e corr. Lips. in quo fuerat διπλῆς.

955. προμηθεὺς προβάλλης Lips. βάλλης προμι

957. τε καὶ Par. B. Turn. quod probabat Elmsleius

958. ὁ μῦθος ἐστὶν M. G. διὸς pro θεῶν Rob

959. νέον νέος Lips.

960. ναίειν accentu et ειn a sec. manu M.

Eustathius p. 503, 4. οἱ δὲ νεώτεροι πάσας τὰς ἀκ  
καλοῦσιν, οἱ καὶ οὐδετέρως τὰ πέργυμιά φασιν, ὡς  
Προμηθεῖ. δῆλον δὲ ὡς ἡ Πέργυμος καὶ πόλις λέγεται.  
Aen. I. 95. propter Pergama, quae altissima fuerunt: ex  
alta aedificia pergama vocantur, sicut Aeschylus dicit.

961. Vranum dicit et Saturnum. Recte monet Gött  
Theog. 463. non de Ophione cogitasse Aeschylum.

962. κοιρανοῦντ' M. Vit. aliique. τυραννοῦντ' G  
et add. vatt

Rob. Codices nonnulli et Ald. ἄν ἱστορεῖς habent. ἄν ἱστορηῆς. G. Ven. 3. Turn.

968. ἀθάδιμασι Vit.

969. ἐς τάδε Vit.

καθώροσας M. cum litura post ρ, et Rob. καθώροσους Par. D. καθωροῖσας Lips. Colb. 1.<sup>a</sup> καθώρισας, cum glossa ἐπέβυλες, Vit. κατώροσας, superscripto ὄρμισας; Mosc. 1. κατώροσους Par. C. (in quo μι superscriptum) F. Ven. 3. Vind. 3. κατόροσας Par. L. καθώρησας Par. E. καθώρμισας, quod etiam in scholiis commemoratur, G. Ald. Turn. rell. Idem pro glossa adscriptum in Ven. 2. κατήγαγες Arund. Colb. 2. Ven. 2. Nimia socordia in καθώρμισας acquieverunt editores. Vix enim credi potest, si hoc scripsisset poeta, tantam esse fluctuationem excitatam. Scripserat ille κατούρισας. Participium huius verbi sic interpretatur Hesychius, κατονώσας, ἀθρόως πάντα κάλιον καθείς καὶ μὴ διαμελλήσας. Quod Eustathius p. 1452, 47. dicit, ἐκείθεν καὶ οὔρισαι τὸ ἀποκαταστήναι εἰς οὔριον, ὡς φασιν οἱ παλαιοί, καὶ κατονορίζειν ῥῆμα τραγικῶς, id quo pertineat patet ex his p. 1282, 17. κατονορίζειν γε τὸ κατ' οὔρον πλέειν, ὡς τὸ "πόλιν κατ' ὄρθον οὔρισας;" quae Sophoclis verba sunt Oed. R. v. 695. Sed de Aeschyli versu dubitationem eximent quae scholiastes scripsit ad illa in Trachiniis v. 828.

καὶ τὰδ' ὄρθῶς

ἔμπεδα κατονορίζει.

τροπικῶς δὲ κατονορίζει, ὡς περ οὔριῳ πνεύματι προσορμίζει ἡμῖν κατ' ὄρθον ἀνομόνα.

972. Hic et duo qui sequuntur versus in libris omnibus continuantur Prometheo: quae ratio et per se frigida est et propter illa verba, οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεῶν, quae, si praecedentes duo versus Promethei sunt, plane stolide ferocientis orationem praebent, non potest probari. Hinc apparet versus 972. 973. Mercurii esse, ironice Prometheo poenam pervicaciae exprobrantis. Ita deinde apte respondet Prometheus ferociae opponendam esse ferociam. Quomodo hi versus personis distribuendi essent vidit etiam Erfurdus, ut ex litteris eius mense Februario a. 1812. ad me datis cognovi.

λατρεύσειν Lips.

973. φῆναι M. G. Vit. alique et Ald. Turn. φῆναι Vind. 2. 4. γῆναι Lips. Rob. Vict. edd. reliquae.

πιστόν δ' a pr. manu, πιστόν γ' a recentiore manu M.

974. χρεῶν τάδε Lips.

975. πράγμασι M. Vit. Lips. ceterique plerique et Thomas M. p. 393, 3. et ex eo Favorinus in τρυφῶ. Id Brunckius restituit. πῆμισι G. Bess. edd. vett. et adnotatum in Par. B.

976. χλιδόντας a pr. manu M.

977. καὶ σε δ' pravo accentu Victorius et Canterus. καὶ σέ δ'

— γε est *atque adeo*, et auget ante dicta, ut  
(1256. Pors.)

www.ΕΚ. σου δὲν μέλει μοι, σοῦ γέ μοι δόντα  
ΠΟ. καὶ σὴν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασσάα  
'ΕΚ. ἀπέπτυσ'· αὐτῶ ταῦτα σοὶ δίδωμι  
ΠΟ. κτενεῖ νιν ἢ τοῦδ' ἄλοχος, οἰκουρά  
'ΕΚ. μήπω μανείη Τυνδαρίς τοσόνδε π  
ΠΟ. κυντόν γε τοῦτον, πέλεκυν ἐξάρουσ

Multum ab hoc differt *καὶ* — δέ, quo non augmentur  
runt, sed additur iis diversum quid, quod eiusdem g  
idque vel confirmandi caussa, ut in Promethei atque  
exemplis, *dico autem te quoque in his: es autem ti*  
simpliciter ut addatur aliquid consimile, ut in Persis

προπίτνω, προπίτνω·

καὶ προσηθόγγοις δὲ χρεῶν αὐτήν  
πάντας μύθοισι προσαυδᾶν.

Et v. 541. ubi quum feminas Persarum lugere dixit c  
κάγω δὲ μύθρον τῶν οἰχομένων  
αἴρω δοκίμως πολυπενθή.

978. συμφορᾶς Par. D. Et sic corrigendum p  
ad Phoen. 632. Ceteri libri συμφοραῖς. Id dicit  
non ut dativus ex praepositione quae est in ἐπαιτιᾷ |  
cebat Abreschio. ἐπαιτιᾶς Par. D.

979. ἐχθραίνω Par. D. N. Turn.

Apud Aristophanem in Avibus v. 1547. Promett  
μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς, ὡς οἶσα

980. ἀδίκως G. Mosc. 2.

981. μικρὰν, quod Brunckius posuit, habere  
μικροῦν.

autem ponderis in hac brevitate est, eo minus miranda est inversio *στιχομυθίας*, ut dehinc non Mercurius Prometheo, sed Prometheus Mercurio respondeat.

985. In *ἐκδιδάσκει* litteras *κδ* a recentiore, *δωσ* a sec. manu in litura habet M.

987. *προσηῶδον* G. Lips. ὄνθ' M.

990. *ὡς παιδά με* M. G. Vit. Lips. Vind. 2. 4. *ὡς παιδ' ὄντα με* Vind. 1. 3. edd. omnes. *ἄντ' ἐμέ* Par. E. Illud mirum, quod nulli editorum numerus, qui in vulgata scriptura est, offensioni fuit, quum praesertim omissum in M. aliisque codicibus participium admonere potuerit scripsisse Aeschylum *ὥστε παιδά με*.

991. *καὶ ἔτι* M. (non *καί' τι*) G. Vit. Lips. edd. vett. *κάτι* Valckenarius ad Hipp. 914. *τοῦδε* Vit.

992. *πενσεῖσθαι* M. G. Lips. Par. B. edd. vett. *πένσεισθαι* Vit. Colb. 1. et in quo *εἴ* superscriptum Par. D. *πεσεῖσθαι* Ven. 3. et quantum Brunckius dispicere poterat Par. A.

993. *μηχάνη* Lips.

994. *προστρέφεται* Vit. Par. C. Eodem modo quum *προτρέφεται* in M. recentior manus mutasset, adscripsit in margine *προτρέ*.

996. *αἰθαλοῦσα* M. Vindobonenses. *αἰθαλόουσα* G. Vit. Lips. Bess. edd. vett. *αἰθαλλοῦσα* Par. A. Colb. 2. *γρ. αἰθεροῦσα* margo M. a sec. manu. *αἰθαλοῦσα* Valckenarius ad Phoen. 524. et sic iam Canterus.

997. *λευκοπέροις δὲ νιράσι* Colb. 1. Par. E. et adnotatum in Par. B. *βροντήμασιν* Vit. Ceteri *βροντήμασι*, praeter Bess. qui *βροντήματι* habet. *γρ. ἐκβροντήμασι* Par. B.

In G. hoc ordine versus positi sunt, 998. 997. 999. sed adscriptis numeris *α β γ* restitui iustus ordo iubetur.

998. *χθονίοις* unus scholiastarum non ad *βροντήμασιν* rettulit, sed voluit de hominibus dictum esse. Hominum cur hic mentio fieret, caussa nulla erat, praesertim in loco deserto.

999. *γνάψει* Cantabr. Colb. 1. et *μ* supra adscripto M. *γράψει* Lips. Par. D. *γάμψει* Par. C. *ἔτε* pro *ὥστε* G. *φράσειν* M. Vit. Vind. 2. *φράσσειν* Colb. 1. Par. E. *φράζειν*, superscripto *σσ*, Par. D.

1001. *νῦν* M. *νῦν* G. Vit. Lips. Ald. Rob. *νὺν* Turn.

1002. *ὦ παῖ* M. idemque ex Par. C. affertur. *καὶ* omittit Par. C. *ὅπται δὲ ταῦτα, καὶ βεβούλεται πάλαι* Rob.

1003. *τόλμησον ποτέ* Lips.

1004. *καλῶς* pro *ὀρθῶς* Arund. Par. C. et adnotatum in Par. B.

1005. *με* omittit Vit. in quo *ἐμέ* ut explicatio superscriptum est.

1006. *εἰσελθέτω σε μηπόθ' ὡς* a pr. manu M. in cuius margine *μή πόθ' ὡς* a recentiore manu adscriptum est. *εἰσελθέτω σε μήποθ' ὡς* G. sed ut signo sub *σὲ μήποθ'* apposito superscriptum *ἔννοια* inseri iubeatur. *εἰσελθέτω σ' ἔννοια μήποθ' ὡς* Lips. aliique nonnulli.

1008. *στεγυόμενον* diphthongo a rec. manu scripta M.

1009. *ὑπτιύσματος* M. *ὑπτιύσματος* G. Vit. Lips. et edd. a Vict.

Sopater paradoxus in *Φακῆ* apud Athenaeum VI. p. 230. E.

*δρακοντομίμοις ὀργάνων τορεύμασιν.*

De resupinatis manibus v. Spanh. ad Iulianum p. 262.

1010. *λῦσαι με τῶν δεσμῶν τῶνδε* Vit. et aliquot alii.

*τοῦ παντός δέων* Vit. *τοῦδε παντὸς δέω*, sic, omisso *τῶνδε*, *τοῦδε τοῦ παντός δέω*, omisso *τῶνδε*, Lips.

1011. *γρ. ἀλλ' ἐρεῖν μάτην* secunda manus in marg. G.

1012. *τέγγη* libri. *μυλθάσση* M. G. Rob. Turn. *μυλθα* Vit. Lips. aliique et Ald.

Post *μυλθάσση* omnes libri habent *λιταῖς* et in principio sequitis versus *ζμαιῖς*, praeter Robortelli editionem, quae divisionem versu eandem retinens ante *λιταῖς* inserit *κίεαρ*. Recte videtur Porsonus, quae Blomfieldius secutus est, recepisse *κίεαρ*, eiecisse autem *ζμαιῖς*, etsi apud scholiastas quidem ullum est Robortellianae scripturae vestigium. Non enim cuius precibus non flecteretur Prometheus dicendum erat, omnino precibus vinci durum eius cor recusare.

1013. *νεοζυγός* Vit.

1014. *βιάζει* Par. E. Ceteri *βιάζει*. *ἠγίαν* G. Mosc. 2.

*μάχη* libri.

1015. *ἀντάρ* Vit. Lips. et adnotatum in Par. B. *σοφίζη* Lips. Rob. Ceteri *σφοδρόνη*. *ἀσθενῆ* Vit.

1016. *ἀσθάδεια* Vit.

1017. *ἀντῆ* Lips.

Omnes libri *μειζον*. Stanleii emendatio est *μείον*, recepta a Brückio et Porsono aliisque. Servarunt *μειζον* Scholefieldius, cum scholiis *aeque ac nihil valet* interpretans, et Wellauerus, significari volens *neque superat*. At neque quod aequae ac nihil valet recte plus nihilo valere dicitur, neque de superando quoquam hic sermo est, sed de eo qui perleat pertinacia. Lentingius ad Eur. Andr. v. 690. Graecos aliter quae nos in talibus locutos esse suspicatur. At hoc genus comparationis creationem videtur habere, quae inverti nequeat. Neque inverterunt Graeci. Supra v. 510.

ὡς ἐγὼ  
εὐελπίς εἰμι τῶνδ' ὅσ' ἐκ δεσμῶν ἔτι  
λυθέντα μηδὲν μείον ἰσχύσειν Λιδός.

Et v. 942.

ἔμοι δ' ἔλασσαν Ζηγὸς ἢ μηδὲν μέλει.

Aristophanis quidem locum Acharn. v. 256. Lentingius non debet ferre, qui adversetur potius eius suspitioni quam ut eam comprobet. Andromachae Euripideae versu, qui est meae editionis 694. libri res et meliores ἤσσω habent.

1018. δὲ ἂν μὴ G. δὲ ἂν μὴ Vit. Aliter in aliis libris peccatum. πεῖθῃ Par. B. K. L. Ven. 2. adnotatumque in Vind. 3. qui πεισθῆ bet. πεισθῆς ceteri et adnotatum in Par. B.

1019. Scholiastes Pindari ad Isthm. I. 52. καὶ Αἰσχύλος τὴν δυσ-  
χίαν χειμῶνα καὶ τρικυμίαν λέγει. Scribendum enim ibi esse Αἰ-  
σχύλος pro vulgato Ἀλκαῖος Blomfieldius vidit.

1020. ἀφύκτως, mutatum a rec. manu in ἄφυκτος, M.  
ἀκρίδα Ald. Rob.

1021. κερωνίῳ Vit. et ante correctionem Lips.

1023. πετραίῳ δ' ἀγκάλῃ Ald. Rob.

1024. ἐκτελευτήσας, superscripto a rec. manu γρ. ἐκπλήσας, Vit.

1025. ἄψορον Lips. Inutilis coniectura Blomfieldii ἄψορος.

εἰς M. G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Par. D. H. Ald. Rob. ἔς Turn.

δ' ἔτι Par. H. Ceteri δέ τοι. At τοι particula quid hic opus sit  
n apparet. Requiritur potius δέ σοι, idque posui.

1026. Grammaticus περὶ τρόπου μεταφορῶς καὶ ὑπερβάτου apud  
Hankenium Ep. crit. I. p. 93. (148.) τῶν μεταφορῶν αἱ μὲν ἀπὸ εἴ-  
δος ἐπὶ εἶδος μεταφέρονται, ὡς τὸν αἰτὸν ἐπὶ τοῦ σκήπτρου τοῦ  
ἰδὸς κύνα Αἰσχύλος καλεῖ. εἶδη γὰρ ὁ τε κύων καὶ ὁ αἰτὸς τοῦ  
ἰου. αἰετὸς libri praeter Lips. qui αἰετὸς habet.

λάβρος M. G. Vit. Bess. Ald. Turn. λάβρος Arund. Par. A. B. D.  
ib. et superscripto ὡς Par. N. λαῦρος Mosc. 1. et superscripto ὦ  
ps. adnotatumque in Par. B.

1028. ἄκλιτος G. Ad ἄκλιτος in margine M. sec. manus ἄκλει-  
τος adscripsit. ἀνήμερος Vit. ex correctione, quum antea, ut in  
teris, scriptum esset πανήμερος. Adiecta interpretatio ἄγριος.

Aut aliter aut accuratius descripsit in Prometheus soluto apud Ci-  
ronem Qu. Tusc. II. 10.

*iam tertio me quoque funesto die*

*tristi advolatu aduncis lacerans unguibus*

*Iovis satellites pastu dilaniat fero.*

1029. κελαινόβροτον δ' ἦπαρ Vit. κελαινόβροτον ἦπαρ Lips.  
ἐκθροινήσεται Vit.

1030. τοῦ σοῦ δέ Cantabr. 2. Ven. 3. et adnotatum in Par. B.

τέρμα μόχθου Lips. μὴ τοι M. Par. E. Vind. 1. 3. τοι μὴ,  
d corr. μὴ τι, Mosc. 1. μὴ δέ Cantabr. 2. et adnotatum in Par. B.

1031. θεῶν γε τίς Lips.

Apollodorus II. 5, 11. §. 12. de Hercule καὶ τὸν Προμηθεῖα διέ-  
σε δεσμὸν ἐλόμενον τὸν τῆς ἐλαίας, καὶ παρέσχε τῷ Αἰὶ Χείρωνα,  
θάνατον ὄντα, θνήσκειν ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα. Idem de Chirone II.  
4. §. 6. ἀνίστατον ἔχων τὸ ἔλκος εἰς τὸ σπῆλαιον ἀπαλλάσσεται,  
ἐκεῖ τελευτήσας βουλόμενος καὶ μὴ θνήσκων, ἐπειπερ ἄθάνατος  
ἔστι, ἀντιδόντος Προμηθεῖος τὸν ἀντ' αὐτοῦ τεθνηξόμενον ἄθάνατον,  
ἵπως ἀπέθανε. V. ad fr. 214. Recte monuit Welckerus in Trilogia p.

48. dicere haec Mercurium, ut quae vix umquam sperandum sit eventura esse; nam aliter eum, quod tamen nolit, spem aliquam liberationis facere Prometheo. Ceterum facile, qui animum advertat, ne hanc quidem fabulam temere inventam esse sentiet. Significat enim periclitantibus nec semper bene cedentibus sollertis ingenii repertis perire quae manu effecta sint, mentis autem vim manere immortalem. Non dissimile est illud Homericum de Hercule, cuius mortalis natura simulacrum suum habet apud inferos,

αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν  
τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφρονον Ἥβην.

1032. *φωνῇ καὶ θελήσει τ'* Lips. *θελήσει δ'* Cantabr. 1. 2. *θελήσει τ'* Vit. Par. A. B. Ald. Rob. *τλήσει*, cum glossa *ὑπομείνη*, Mosc. 1. Non omittit *εἰς M.* sed ad *ἀναύγητον* super *γ* litteram *δ* recentior manus adscripsit.

1033. *κνεμφαῖα τ' ἀμφὶ* Lips. *κνεμφαῖα ἀμφὶ* Vit.

1035. *ὁ* omittunt Par. E. Vind. 2. 4. Ald. Rob. *καὶ λείαν* a pr. manu habuisse videtur *M.* *καὶ λείαν τ'* Lips.

1036. 1037. Scholiastes Pindari ad Ol. VI. 105. sine auctoris nomine haec affert, *ψευδοηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ θεῖον.*

1037. *τελεῖν* Ox. Ald. quod adnotavit etiam Turnebus.

1038. *πάμπταινε* Lips.

1039. *εὐουλίας* et v. 1042. *εὐουλίαν* Lips. *ἄμεινον* *M.* a pr. manu et Vit. *ἀμείνων* G.

1041. *σοι pro σε* Lips.

Schützius haec verba, *ἄνωγε γὰρ σε τὴν αὐθαδίαν μεθ' ἐντ' ἐρευνῶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν. πείθου*, interpretis esse suspicabatur. Recte fortasse.

1043. *πιθοῦ* Cantabr. 2. Par. L. Vind. 2. 4. quod ex Elmsleii decreto Blomfieldius recepit. V. ad Soph. El. v. 1003.

1044. Hos anapaestos usque ad finem fabulae antithetica forma factos indicavi in El. doctr. metr. p. 784.

*εἰδοῦ μοι*, omisso *τοι*, Lips. aliique et Rob. *εἰθ' ὅτι μοι* G. *εἰδοῦ μοι* Bess. *εἰδὲ τί μοι* Ald.

1045. *ἐθῶύξεν* *M.* *ἐθῶύξε* G. Vit. Lips. edd. vett.

1047. *πρόσταυτ'*, litteris *σι* a rec. manu, *M.* *ἐπί μοι ῥίπτέσθω* (non *ῥίπτέσθω*) *M.* *ἐπ'* omittunt G. Mosc. 2. Ald.

1048. *βόστρυφος* Lips. *αἰθέρα δ'* Vit.

1049. 1050. *σφακέλω. τ' ἀγρίων τ' ἀνέμων* G. Ald. *πυθμίων* Lips.

1053. *συγχώσειεν* *M.* *συγχώσειε* Vit. (in quo ab interprete superscriptum *ἐμέ*) Turn. Vict. *συγχώσειεν ἐμέ* G. Lips. Ox. Par. D. N. Bess. Ald. adnotatumque in Par. B. *συγχώσειε ἐμέ* Par. B. *συγχώσειέ με* Ven. 2. *συγχώσει' ἐμέ* Par. E. Vind. 2. 4. *συγχώσει με* Rob. *συγχώσειεν ἐμοῦ* Ven. 1.



In edd. vett. plene interpungebatur ante τῶν τ' οὐρανίων, quod corrigendum esse vidit Stanleius. Lucretius III. 854.

*non, si terra mari miscetur et mare caelo.*

V. ibi interpretes et ad Iuvenalem II. 25.

1054. ἔστε Lips.

1055. ἀρδὴν Lips. ἄδην Par. D. γρ. καὶ ἄδην margo Mosc. 1.

1056. ἀνάγκη στεραῖς δίκαις Par. E. στεραῖς etiam Mosc. 2. στεραῖς Mosc. 1. Ceteri στερραῖς. Praeferenda videtur apud Aeschylum antiquior forma στεραῖς, qua versu quoque 174. usus est.

1061. ἤτουδ' εὐτυχῆ, sic, spiritu et accentu in ἤ a sec. manu additis (non εἰ τοῦδ') M. in cuius margine recentior manus εἰ τὰδ' adscripsit. εἰ τὰδ' εὐτυχῆ Vit. Lips. Arund. Par. D. E. F. H. N. Ven. 1. 2. 3. Bess. Ald. Rob. εἰ τὰδ' εὐτυχῆ G. εἰ τὰδ' εὐτυχεῖ, superscripto σοι, Mosc. 1. εἶτα δ' εὐτυχῆ Cantabr. 1. 2. Par. K. L. εἰ δ' εὐτυχῆ Turn.

Omnes libri τὴ χαλᾷ μανίων, nisi quod in Ald. τὴ scriptum, praeter Ven. 2. in quo est τὴ μὴ χαλᾷ μανίαν; Hic codex et Lips. Rob. hunc versum tribuunt choro.

Canterus coniciebat εἰ δὲ τὰδ' ἀτυχῆ. Brunckius edidit εἰ δὲ τὰδ' ἀτυχεῖ. Quod Porsonum, sed dissidenter coniecisse a Gaisfordio accepit, εἰ μὴδ' ἀτυγῶν τὴ χαλᾷ μανίων, recipiendum duxit Blomfieldius, interpretans parum accommodate *si ne quum ausis quidem exciderit*. Nam quae sunt illa ausa? Porsonum de consilio cogitasse puto, quo exciderit Prometheus, qui se speraverit liberatum iri a Iove, cognoscere cupiente quomodo effugere posset regni amittendi periculum. At et obscurius hoc dictum esset, et, ut Mercurius non perspexerit mentem Promethei, certe quod ad spectatores attinet parum apte, qui supra audiverunt tertia demum post decimam ab Ione generationem existurum esse qui liberet Prometheus. Omitto scripturam violentius quam par erat mutatam. Quam reprehensionem dum vitare vult Bothius, fato suo tractus deteriora dedit, εἰ τᾶδ' ἀτυχεῖ, τὴ χαλᾷ μανίων; Sensu non malam, sed iusto audaciorem coniecturam, quam ego in Observationibus criticis adolescens et nondum cognita Medicei libri scriptura protuli, τὴ τὰδ' ἠτόχθη; recepit Boissonadius. Wellauerus, sententia bona, sed forma dicendi in hoc genere insueta, coniecit εἰ τῆδε τύχη τὴ χαλᾷ μανίων; ut τὴ interrogativum idem sit quod nihil. Reisigius coniecit εἰ δὲ ψυχῆ τὴ χαλᾷ μανίων; quod languidum est et certo non scriptum ab Aeschylo. Scholefieldius ex Butleri coniectura edidit εἰ δ' εὐ τὰδ' ἔχει, τὴ χαλᾷ μανίων; quo sensu librorum nonnullorum εἰ τὰδ' εὐτυχῆ dictum esse scholiastae putarunt. Ineptam vero hanc sententiam esse sensit is qui in Ven. 2. scripsit τὴ μὴ χαλᾷ μανίαν. Dindorfius posuit τὴ γὰρ ἐλλείπει μὴ παρακαλεῖν ἢ τοῦδε τύχη; ut diceretur nihil Promethei fortunae ad mentis alienationem deesse. At hac sententia nihil alienius est. Esset haec enim et miserescentis oratio, et non exprobrantis insaniam, sed re

vera mentis non compotem futurum credentis. Accedit quod sic perinutile additamentum est *τί χαλᾶ μανιῶν*; Blomfieldius in prima editione propius a vero absuit, quum scriberet *εἰ γ' οὐδέ τυχῆ τι χαλᾶ μανιῶν*, reprehensus ab Elmsleio ob soloecum *εἰ οὐ*. Perantiquum esse vitium ex scholiastarum adnotationibus intelligitur, qui vel *εἰ τὰδ' ἀτυχῆ* vel *εἰ τὰ τοῦδ' ἀτυχῆ* legerunt. Ortum id est ex eo, quod quum per errorem *τυχῆ* scriptum fuisset, supra adscriptum *εὐ* non, uti debebat, pro emendatione primae illius vocabuli syllabae, sed pro omissa syllaba acceptum est. Emendato igitur illo *τυ* remanet antiqua scriptura *ἤτουδευχῆ* vel *εἰτουδευχῆ*, quae lenissima mutatione facta praebet

*τί γὰρ ἑλλείπει μὴ παραπαύειν,  
εἰ γ' οὐδ' εὐχῆ τι χαλᾶ μανιῶν;*

*quid enim deest ad insaniam, si ne volo quidem quidquam de furore suo remittit?* i. e. si eo furoris progreditur, ut etiam optet illa fieri quae minatus est Iuppiter? Id *εἰ γ' οὐδέ* dici debuit, non potuit *εἴ γε μηδέ*. Nam *εἰ μὴ* est *nisi*: ubi autem aliquid sumitur, quod re vera aut non fit aut non factum est aut non est futurum, *οὐ* sequitur particulam conditionalem, quia idem significatur quod his, *ἐπεὶ οὐ*. Exempla, sed ratione rei non perspecta, attulit Creuzerus in Melet. parte III. p. 21. Magis perspexit Matthiae in gramm. Gr. §. 608, 5, b. p. 1440. Adde Xenoph. Anab. I. 7, 18. VI. 6, 16.

1062. Huic versui Mercurii nomen apponunt Lips. Rob.

*ὑμεῖς γε π. M. G. Lips. ceterique plerique et Ald. Rob. ὑμεῖς δὲ π. Vit. ὑμεῖς γ' αἱ π. restituit Turnebus.*

1064. In Ven. 3. *οι* ad *πov* superscriptum est. *ποι* Iacobo Tatio obsequens scripsit Blomfieldius.

1065. *ὑμῖν* Vit.

1066. *μήκμη* Vit.

1067. *ἀλλ' ὅτι* a pr. manu habuisse videtur M.

*παραμυθοῦ μοι* G. Mosc. 2. *ἄλλο τι παραμυθοῦ καὶ φώνει μοι* Bess. *ἄλλοι καὶ παραμυθοῦ* Ald.

1071. *θελω* Vit. Par. E.

1072. *τοὺς προδότας γὰρ* libri. Blomfieldius Bothium secutus *τοὺς γὰρ προδότας* scripsit, quod non male factum iudicavit Elmsleius. Ut id ad numeros suavius sit, ad sententiam potior est librorum scriptura, praesertim si haec ita dicta sunt, ut non tantum ad Prometheus, sed etiam ad quendam eo tempore proditoris suspectum referuntur. Scholiastae ad v. 1070. Iphicratem quempiam respiciunt volunt, qui pecunia corruptus exercitum hosti prodiderit. De eo Iphicrate nihil constat: clarum enim pridem mortuus erat Aeschylus, intelligi non posse apertum est. Reisigio, ut quidem C. G. Hauptius in Aeschylearum quaestionum specimine primo p. 124. narrat, Pausaniae proditio, quae innotuerit Ol. LXXVII. 4. tangi visa est. Rectius, opinor, populi de Themistocle vel opinionem

vel iudicium significari censebimus. Nam Themistocles, ut Diodorus XI. 54. scribit, quum prodicionis accusatus, sed insons iudicatus, multum polleret Athenis, mox Ol. LXXVII. 2. ostracismo in exilium est missus, mox autem iterum eiusdem criminis per Lacedaemonios reus factus Argis ad Admetum regem Molossorum confugit. Sed iam ante exilium Timocreon Rhodius eum, quod se, hospitem suum, prodidisset, ut proditorem perstrinxerat versibus, quos in vita eius cap. 21. servavit Plutarchus, appellans

*ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν, ὃς Τιμοκρέοντα ξείνον ἔδοντ',  
ἀργυροῖσι σκυβαλικοῖσι πεισθεῖς, οὐ κατὰ γεν  
εἰς πάτρων Ἰάλυσον.*

Cuiusmodi privati hominis proditio, quae deserendo amico fit, aptius hic notaretur quam proditio rei publicae: nec profecto mirandum esset, si sermonibus Atheniensium iactata ne scenicam quidem commemorationem effugisset.

1073. Post νόσος Lips. addit χείρων.

1075. Personae notam omittunt M. Lips.

ὄτ' ἐγὼ Arund. quod erit fortasse qui defendendum putabit: sed ei exemplis opus erit, in quibus *μεινῆσθαι* ὅτε cum praesente tempore constructum sit, qualia mihi quidem non sunt in promptu. *ἄττα ἐγὼ* Rob. *ἄττ' ἐγὼ* Bess. Ald. Vict. Cant. *ἄτ' ἐγὼ* M. (sic M. non *ἄττ' ἐγὼ*) G. Vit. Lips. Par. A. B. E. F. N. Ven. 3. *ἄ, τ' ἐγὼ* Turn. *ἄ' γὼ* Porsonus, quem secutus est Blomfieldius, male ille reprehendens Parrium *ἄ γ' ἐγὼ* coniciendam et qui huic assensus est Elmsleium, quia ne satis Graece quidem sic dici arbitrabatur: nam *γε* non posse nisi post *μεινῆσθε* collocari. In quo non minus falli videtur, quam quum negavit in Sophoclis Antigona v. 207. scribi potuisse *κοῦποι' ἔκ γ' ἐμοῦ*. Exemplorum quae Elmsleius ad probandum *ἄ γ' ἐγὼ* attulit, unum hoc aptum est Aiacis v. 535.

*ἀλλ' ὄν ἐγὼ γύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι.*

Ex quo intelligitur dicere potuisse Aeschylum *ἀλλ' ὄν μείνησθε ταῦτά γε, ἄ προλέγω*. Atqui quum *ἄ* pro *ταῦτα ἄ* dicitur, non alius particulae locus assignari potest quam post *ἄ*. Quare *ἄ γ' ἐγὼ προλέγω* recepi. Nam *ἄτε* dici non potuisse certum est. V. praef. ad Soph. Oed. R. p. VI. Temere enim oblocutus est Wellauerus.

1076. *παραθεῖσαι*, sed superscripto primae syllabae *θη*, G.

1077. *πέμψοισθε* et *εἰποισθ'* G. et alii nonnulli.

1078. *ὁ* pro *ὡς* Lips. et alii nonnulli. *ἤμας* G. et alii nonnulli. *ἤμας*, superscripto *η*, Lips.

1079. *εἰσέβαλεν* M. Cantabr. 1. *εἰσέβαλε* G. Vit. Lips. edd. vett. *εἰσέβαλλεν* Colb. 2. *εἰσέβαλλε* Bess. *ὑπέβαλε* Mosc. 1.

*μη δέ τ' G.*

1080. *αὐτοῦς* G.

1081. *καὶ οὐκ* M. Vit. Lips. Rob. adnotatumque in Par. B. *οὐκ*,

omisso καί, G. Cantabr. 2. Par. B. C. Bess. Ald. κοὐκ Turn.

κρουφίως pro λαθραίως Par. F. K. L.

1082. ἀπέρατον, superscripto a rec. manu ν, M.

Versus 1084—1094. choro tribuit Vit.

1084. τ' οὐκέτι Rob. κοὐ, omisso ἔτι, Lips. Par. K. L. adnotatumque in Par. B.

1085. σαλεύεται Vit. aliique nonnulli. ἡχη ante correctionem Lips.

Βρυχία ἡχώ neque ea est quae a mari venit, neque vero, ut scholiastis et Blomfieldio placuit, μεγάλη, ἡχητική, fremens esse potest. Vbi-que enim hoc vocabulum et quae cum eo cognata sunt ὕ breve habentia a βρέχειν potius quam a βρύχεσθαι habent originem. Quo in genere et scholiastes Apollonii Rhodii ad l. 1310. et multi multis in veterum scriptorum locis errarunt. Iniiat fortasse aliquam dubitationem illud Sophoclis in Antigona v. 336. ubi omnia tentans humani generis ausus dicitur per mare περιβρυχίοισι περῶν ὑπ' οἰδμυσιν. Sed ibi quoque non circum frementes, sed circum hiscentes undae intelligendae sunt. Quare si de sono tonitruum hic loqueretur Aeschylus, βρυχηῖ dicerē debebat. At non hoc ille, sed sonitum subterraneum isto nomine appellavit, quem βροντήματα χθόνια dixerat v. 996. Idque ostendunt etiam illa quae proxime praecedunt, χθῶν σειάλενται. Ex quo intelligitur vocabulum illud eo hic significatu dictum esse, quo etiam ὑποβρύχιος interdum non id quod in aqua demersum est, sed omnino quod est aliqua re obrutum denotat. Sic Plato in Phaedro p. 248. A. animas curtu vectas fingens, αἱ δὲ δὴ ἄλλαι γλιχόμεναι μὲν ἕπασαι τοῦ ἄνω ἔπονται, ἀδυνατοῦσαι δὲ ὑποβρύχια συμπεριφέρονται, πατοῦσαι ἀλλήλας καὶ ἐπιβάλλονσαι, ἔτετρα πρὸ τῆς ἑτέρας περρωμένη γενέσθαι. Et Lucianus de Dipsadibus c. 3. ἐρπετὰ γὰρ ποικίλα μεγέθει τε μέγιστα καὶ πλήθει πάμπολλα καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα καὶ τὸν ἰὸν ἕμαχα ἐπινέμεται τὴν γῆν, τὰ μὲν ὑποβρύχια φαιλεύοντα ἐν μυχῶ τῆς ψάμιμον, τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα.

1058. ἐλίssonσιν M. Colb. 1. ἐλίssonσι G. Vit. Lips. ceterique plerique et Ald. Rob. ἐλλίσssonσι Cantabr. 2. ἐλείssonσι Par. E. εἰ-λίσssonσι Turn.

1090. εἰσάλληλα G.

1091. ἀποδεικνύμενα M. G. Vit. et plerique codd. et Ald. Turn. ἐπιδεικνύμενα Ven. 3. ἀντιδεικνύμενα Par. F. K. L. N, Rob. ἀντιδει-κνύμενα Par. E. ἀντιδικούμενα non male Lips.

ξυντέραχται Vit. ξυντετέραχται Lips.

1092. ὡς τοιάδ' Vit.

1093. φόνον commemorat Stephanus, ex scholiis, nisi fallor. At is scribarum error est.

1094. 1095. στείχειν Lips.

In cod. Bigoti Θέμις pro ἐμῆς legi ait Blomfieldius. Cantabr. 1. 2. Θέμις addunt post πάντων, item Θέμι Par. E. γρ. ὡ πάντων Θέμις in margine Lips. Sic legit etiam unus scholiastarum.

Quum hoc systema uno hemistichio brevius in libris nostris sit quam illud cui respondet, apertum est aut in illo aliquid male additum, aut omissum aliquid in hoc esse. Atqui in illo nihil est quod non videatur a poeta esse profectum, hic vero est aliqua neglectorum a librariis aliquot verborum suspicio. Eam ego quidem non promam ex illa quorundam librorum scriptura ὠ πάντων θεῶν, neque ex scholiastarum adnotationibus, quorum unus illam ipsam scripturam interpretatur, alii autem ὠ μητέρα ἐμὴ Γῆ et ὠ θεῖς vel ὠ Γῆ ἢ ὠ θεῶν adscripserunt. Patet enim haec omnia ab interpretibus profecta esse, qui quod supra Prometheus matrem suam et Themis et Tellurem appellasset, alterum horum numinum hic invocari intelligebant. Quorum ille rectius iudicavit, qui Γῆ adscripsit. Nam in huiusmodi obtestatione eos appellari deos convenit, quorum vis et potestas universam rerum naturam complectitur, i. e. caelum et terram, quo quidquid usquam testari insigne facinus possit uno complexu comprehendatur. Verum etsi dubitari non potest quum Prometheus, quum ὠ μητρός ἐμῆς σέβας dicit, Terram velit intelligi, tamen, si eam non ipso illo nomine invocat, et obscurior est illa appellatio, praesertim quum etiam Themis matrem eius perhiberi sciamus, et eam ob causam etiam minus gravis omninoque minus apta. Neque vero hoc alterum nomen, Themis, non est huic loco accommodatissimum, quum, cuius rei causa Prometheus caelum et terram antestatur, iniuria sit, qua eum summa affecit Iuppiter. Hinc conici licet poetam, qui haec bene sentiret, utraque hic appellatione vocandam esse deam illam iudicasse. Itaque v. 1094. ὠ θεῖς, ὠ Γῆ inserui.

1096. φῶς G. Mosc. 2. ἐλίσσων M. G. Vit. Lips. et ceteri, ut videtur, codd. et Ald. Rob. εἰλίσσων Turn. ἄδικα G. Vit. Lips. alii- que nonnulli.

In fine Cantabr. 1. 2. signum interrogandi habent, quod Turnebus quoque commemoravit. Posuit hoc signum Scholefieldius, recte, mea sententia, quod sic fortior est et vehementior de iniuria conquerentis oratio.

## DE ERRORIBVS IONIS AESCHY

[www.libtool.com.cn](http://www.libtool.com.cn)

De Ionis erroribus multi multa disputarunt, alii aliud recte sed, quod mirum est, de falsis facilius persuadentes quam ( qui novissime de ea re integrum volumen primum Geographi incredibili diligentia comportatisque omnis aevi scriptorum conscripsit, C. H. Guil. Völckerus, non modo aliena multo facile probabilia, sed nonnulla etiam aperte errata verbisque pugnantia in medium attulit. Nominavit ille p. 8. seq. ceteri eodem argumento exercuerunt, omissis tamen Ioanne Georgio qui haec attigit in dissertatione de Catabathmo, quae est in versionibus historicis et criticis, editis Weissenfelsae a. 1771. Eodem autem tempore fere, quo Völckerus, disserunt R. H. Klausenius in Musei Rhenani vol. III.

Quemadmodum uniuscuiusque rei recte agenda certior ratio est, sic etiam in his poetarum fabulosis locorum descriptionibus quaedam observandae sunt, sine quibus non potest recte fieri investigatio. Ac primo per se patet, omnem explicandam esse, qui non ab iusta interpretatione verborum proficit, qui hoc in genere fere omnium, qui has et similes res explicant, tantam deprehendimus vel levitatem vel imperitiam, ut, si alii, qui verba scriptorum recte expendere sciunt, nullo fundamento nixa probare nequeant. Deinde in locorum descriptionibus illud curandum est, ne vel minorem vel maiorem ~~ma-~~

sermonibus aliquam coniecturam capiunt. Denique poetae quum de eiusmodi rebus exponunt, poetas esse meminisse oportet, qui audiri cum admiratione narrationes, non quasi in tabula descriptas monstrari digito velint. Accedit quod plurima eorum quae antiquis fabulis tradita sunt, quoniam neque ubi invenirentur certo monstrari poterat et esse putabatur ubicumque aliquid simile memoraretur, vaga per terrarum oras fluctuabant, eoque liberum relinquebant poetis, quibus ea locis vellent assignare. In quo genere dignissimum est quod memoria teneant talium rerum interpretes iudicium Agatharchidis in libro de mari rubro apud Photium Biblioth. p. 1331. sive 722. Hoesch. 444, b. Bekk. ὅτι αὐτός, φησίν, ἐν αὐτῷ αἴτιος καθίσταται ἐλέγχων ὃ τῆν τῶν μυθοποιῶν ἔξοσίαν εἰς πραγματικὴν μετὰ γων ἐνάργειαν· ἥς ἂν τις ἀφελῆ τὸν ἔλεγχον, οὐδὲν εὐτελέστερον καταλείψει γένος τῆς πίστεως ἡρμένης. ἐπεὶ διὰ τῶν αἰτίων Ὅμηρον οὐκ ἐδύνατο, Διὸς καὶ Ποσειδῶνος φράζοντα διαφορὰν, ἀδύνατον ἀνθρώπων πίστιν παραδοῦναι· οὐδ' Ἡσιόδῳ μέμφομαι δηλοῦν τολμῶντι θεῶν γένεσιν· οὐδ' Ἀισχύλον ἐπιπλήττω πολλοῖς διεψευσμένον καὶ πολλὰ συγγράφοντα τῶν ἀσυγχωρήτων· οὐδ' Εὐριπίδον κατηγορῶ τῷ μὲν Ἀρχελάῳ περιτεθεικός τος τὰς Τημένον πράξεις, τὸν δὲ Τειρεσίαν βεβιωκότα παρειαγόντος πέντε γενεῶν πλόν· οὐδὲ τοὺς εἰς ἐπιτήρησιν ἄγω διασκευαῖς ἐν τοῖς δράμασι χρωμένους ἀδυνάτοις; ὅτι πᾶς ποιητὴς ψυχαγωγίας ἢ ἀληθείας ἐστὶ στοχαστής.

Omnium quae prolatae sunt expediendi itineris, quo Io palata est, optima ratio est ea, quam sic, ut a me in Observationibus criticis explicata erat, in tabula descriptam exhibuit Schirlitzius in Manuali veteris geographiae, praemissa brevi explicatione. Nam neque verbis poetae usquam repugnat, neque continet quod incredibile aut absurdum esse appareat: vera autem sit necne dubitari eo tantum in loco potest, in quo quoniam aliqua pars narrationis interiit, incertum est utram duarum inter se oppositarum viam ingredi debeamus. At plerique quum perversis quibusdam opinionibus capti, tum quod iustas interpretandi leges aut non cognitatas habuerunt aut spreverunt, illam quae a me monstrata erat explicationem deserendam iudicarunt.

Eorum statim illi, quibus Prometheus in Caucaso vinculus esse visus est, errarunt gravissime: mirumque quod Völckerus, qui hac in re ab illis discessit, a Welckero, qui in ista sententia fuit, veniam non errandi sibi precandam esse duxit. Quod quidam censuerunt non potuisse in unius trilogiae cohaerentium fabularum altera Prometheum in Scythia, in altera in Caucaso alligatum fingi, id et per se vanum est, et falsum esse quum ego in dissertatione quam scripsi de Solutio Prometheo monui, tum demonstravit Völckerus p. 197. seqq. In Vinculo quidem Prometheo nihil certius est quam scenam non esse in Caucaso, sed in Scythia. Nam quum illud omnium primum et curaverint tragici et debuerint curare, ut spectatores statim ab initio cognoscerent quo in loco res age-

theus est, adeoque v. 720. Prometheus Ioni dicentem  
*πρὸς αὐτὸν Καύκασον μὸλης* quae verba qui sic inter-  
sunt, *ut ea conciliari cum Promethei in Caucasio alligatio-*  
trarentur, manifesto fecerunt quod absurdum est neque h-  
mentem venire debuit.

Prima pars itineris, quo Io orbem terrarum pervagata  
bet obscuritatis. Argis ad Cenchream et Lernaenum litus pr-  
v. 677. 678. Hinc quo se verterit non indicat poeta, sed m-  
tere significat his verbis v. 828.

*ὄχλον μὲν ὄν τὸν πλεῖστον ἐκλείρω λόγων,  
πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων.*

Iam igitur iis qui sequuntur versibus ad Molossos eam ac D  
venisse, inde autem postquam in litore progressa ad sinum I  
sisset, retro actam ad Prometheus venisse accipimus. Hii  
ad orientem vertere v. 707. quumque per loca deserta ver-  
thas Nomades, hos vitare et in aspera maris ora progredi,  
habens Chalybes, usque dum ad Araxen perveniat, v. 709—  
tum est, quas poeta v. 712. *ἀλιστόνους ῥαχίας* vocat, liti  
Euxini: quo efficitur locum in quo vinctus est Prometheus  
Scythiae esse, quae regiones illas in tabula descriptas inti-  
stram supra Pontum Euxinum est. Nunc quaesitum est, qu-  
vius quem visus est Aeschylus ignoto aliis nomine Hybrist-  
Eum quoniam et veteres interpretes Araxen esse monent et  
scriptio arguit, hoc nomine vocatum esse in versu qui excide-  
est in adnotationibus. Sed rursus quaeritur, qui sit is fluvii-  
xis nomine, non uni fluvio tribui solito, appellaverit. Quen  
in Caucasio monte oriri, non cadit id in eos qui proximi oc-  
gniores fluvii, Borysthenem, qui in Pontum Euxinum, et T-  
paludem Maeotidem effunditur: cadit autem in illum *πρὸς τὸν*



in ripa pergere iubetur usque dum ad fontem fluvii in Caucaso perveniat, superatoque eo monte descendere versus meridiem ad Amazonas, v. 719—725. quae supra v. 415. in Colchide habitare sunt dictae. Has eam porro perducturas narratur ad isthmum Cimmerium, ubi traicere fretum debeat, quod inde habiturum sit nomen Bospori Cimmerii. Sic perventuram esse in continentem Asiae. Manifestum est haec cum vero locorum situ nulla ratione conciliari posse. Nam superato Caucaso Hypanin, quem Araxen vocat Aeschylus, ab dextra habet Io: quumque iste fluvius ad ipsum Bosporum Cimmerium illabatur in Pontum Euxinum, non posset Io, si sic ad fretum illud pervenisset, non rursus in Scythiam, atque adeo ex Asia potius in Europam quam contra, traicere. Quod videns, opinor, Völckerus comminiscitur p. 225. rem prorsus incredibilem, ne quid gravius dicam, non haec ad ordinem narrationis pertinere, sed data opportunitate obiter adventum virginis in illis locis ut rem memorabilem adici. Nimirum persuaserat ille sibi non potuisse poetam in eadem trilogia et Phasin et Bosporum Cimmerium terminum dicere Europae et Asiae: de qua re dixit p. 198. Quidni vero, quum nemo id vitio vertere potuerit eorum qui illa audirent? Repetit hoc argumentum Völckerus p. 226. ubi propter hanc ipsam caussam illa verba v. 735. *λιπούσα δ' Ἐυρώπης πέδον, ἤπειρον ἤξεις Ἀσιίδα* ad Phasin referenda censet, iisque non continuari atque absolvi praegressam narrationem putat, sed traiectum Bospori in transcurso commemorari, quia Io iam ad Salmydessum pervenerit. At eo illa numquam pervenit, nititurque ista opinio et huius et illius loci interpretatione tam falsa, tam omni narrationis ordini contraria, tam a verborum et sermonis ratione abhorrente, ut mirum sit cogitare de ea potuisse eum qui ipse p. 199. hanc sibi legem scripserat, ut facillima quaeque et planissima sequeretur. Et hoc quidem ipsa luce clarius est, si poeta hic, ubi de Bospori Cimmerii traiectu exponit, statim illa quae attuli verba de adventu in Asia subiecit, prorsus absurdum esse alium intelligi ex Europa in Asiam transitum. Et quis haec audientium divinare potuisset iam non de Bosporo illo sermonem esse? quis perspicere Phasin dici, quem non nominaret poeta, quum praesertim alii alium putarent terminum esse continentium? Immo certissimum est omnique dubitatione exemptum, terminum Asiae et Europae hic esse Bosporum illum Cimmerium. Nam hoc quoque creditum esse gravissimus auctor testatur Herodotus IV. 45. *οὐδ' ἔχω συμβαλέσθαι ἐπ' ὅτεν μὴ λοίση γῆ ὀνόματα τριφάσια κέεται ἐπωνυμίας ἔχοντα γυναικῶν, καὶ ὀδρῖσματα αὐτῇ Νεῖλος τε ὁ Αἰγύπτιος ποταμὸς ἐτέθη καὶ Φάσις ὁ Κόλχος (οἱ δὲ Τάναϊν ποταμὸν τὸν Μαίητην καὶ πορθμήϊα τὰ Κιμμέρια λέγουσι), οὐδὲ τῶν διουρισάντων τὰ ὀνόματα πνθέσθαι, καὶ ὄθεν ἔθεντο τὰς ἐπωνυμίας.* Non minus perversa rectaeque loquendi rationi contraria est alterius loci, quo Völckerus suam sententiam communiri putavit, explicatio. Nam quae v. 724. seqq. leguntur, quoniam non tam imperitus fuerit Aeschylus, ut nesciverit ubi Salmydessus esset

quisquam alius scriptor, qui verborum collocationem a modare didicisset, loqui potuit. Quid est autem quod ta Völckerus in **Salmydessicum** Thermodonte et Themiscy Scilicet in meridionali litore Ponti Euxini fere medio est Themiscyra, eiusdem autem in litoris parte ea qua assurgit supra Bosporum Thracium Salmydessus est. E curate distinxisse censebimus Aeschylum, ut non vicinior putaverit, praesertim quum non urbem Salmydessum, se Salmydessium litus est descripsit? Id vero satis longi Xenophon Anab. VII. 5, 12. *καὶ ἀφικνοῦνται ἐν δεξι Πόντον διὰ τῶν Μελινοφάγων καλουμένων Θρακῶν δησσόν, ἔνθα τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεουσῶν νηῶν πο καὶ ἐκπίπτουσι· τέναγος γάρ ἐστιν ἐπὶ πάντοτε τῆς θα VII. p. 319. Salmydessum sic describit, ἔστι δ' οὗτος ἔξ πρὸς τοὺς βορέας σταδίων ὅσον ἑπτακοσίων μέχρι Κικκος, πρὸς ὃν οἱ ἐκπίπτοντες ὑπὸ τῶν Ἀσιῶν διαρπάζονται κειμένων, Θρακίον ἔθνος. Scymnus Chius v. 723.*

*εἶτ' ἀγχιαλὸς τις Σαλμυδησσὸς λεγόμενος  
ἔφ' ἑπτακόσια στάδια τέναγώδης ἄγαν  
καὶ δεσπρόσορμος ἀλίμενός τε παντελῶς  
παρατέταται, ταῖς ναυσὶν ἐχθρότατος τόπος.*

Stephanus Byzantius autem *Σαλμυδησσός, κόλπος τοῦ* .  
Quod si falsas esse illas Völckeri interpretationes arum ab Aeschylo expositarum ordo monet, ut relicto ve videamus, quam ille imaginem regionum quae circa Ponti infixam habuerit. Ac facile intelligitur, ex uno errore fal quam de Araxe illo suo conceperat omnia posse expediri qua parte vere Hypanis in Pontum Euxinum illabitur, q stram naludis Maeotidis ad Bosporum Cimmerium

gruit cum veris locorum populorumque sedibus, nisi quod Caucasum Aeschylus longius ad septemtrionem videtur removisse. Nunc vero Io, quoniam in illo ad Caucasum itinere trans Araxem ad dexteram habuerat paludem Maeotidem, ab Amazonibus deducitur per tractum qui supra Maeotidem est, quam nunc ad sinistram habet, ad Bosporum Cimmerium, quo trajecto patet eam recte dici iam esse in Asia.

Interruptam hic explicationem itineris pertexit poeta v. 791.

*ὅταν περῶσης ρεῖθρον ἠπειρων ὄρον,  
πρὸς ἀντολάς φλογῶπας ἠκιοστιβεῖς,*

enarraturus quas iam Asiae partes peragere Io debeat. Sed hic aliquid excidisse ex eo apparet, quod quae sequuntur nullo modo copulata sunt cum praegressis, statimque remotissima commemorantur et fabulosa loca, ad quae quomodo perveniat virgo non apparet,

*πόντου περῶσα φλοῖσβον, ἔστ' ἂν ἔξικη  
πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθῆνης.*

Hic totius descriptionis locus difficillimus explicatu est, quia desunt ea ex quibus cognoscamus dextrorsumne Io per Asiam in Libyam atque inde in Aegyptum veniat, an sinistrorsum per regiones septemtrionales acta superato freto Gaditano ad Canopum perducatur. Per Scythiam Asiaticam in Aethiopiam Asiaticam atque inde per fauces sinus Arabici in Africanam Aethiopiam ad Nilum, qui usque ad cataractam Aethiops dictus fuerit, ivisse visa est Ioanni Georgio Walthero in iis quae de Catabathmo scripsit; paullo aliter per Asiam profectam esse Hermannus Reinganum ea levitate demonstravit, ut, quod obiter monui in dissertatione de Prometheo soluto p. 22. 23. (Opusc. IV. p. 274. seqq.) falsa potius quam vera videri illa opinio debeat. Contrariam sententiam amplexus est Völkerus, quod Arimaspi ad septemtrionem pertineant: sed quam is rationem itineris p. 204. et 211. et 223. indicavit, ea nihil fingi perversius potest. Circumvisse enim ei visa est Io Pontum Euxinum, atque inde versus septemtrionem esse progressa. Quae descriptio itineris, ne quid dicam de verborum interpretationibus incredilibus perturbatoque fictis ad omnia reversionibus ordine narrationis, vel eo inepta est, quod, quum isto modo Io non possit non transire per eam viam qua ad Prometheus venerat, non intelligitur, cur eam Prometheus per tantas ambages illuc mittat, quo brevissime eadem via qua venerat reverti usque eo ubi ad septemtrionem deflectendum esset potuerit, aut cur eam saltem non ita circum Pontum Euxinum ire iubeat, ut mare illud ad sinistram habeat, quod si fecisset, non erat virgini in pristinam viam redeundum.

Mihi quidem olim in Observationibus criticis videbatur illud *πόντου περῶσα φλοῖσβον* de mari Caspio dictum esse, eoque trajecto Io iuberi ad septemtrionem, atque inde per occidentis oras ad Aethiopes pergere: ad istumque modum iter descriptum est in tabula Schirlitzii. Sed fateor cur de mari Caspio cogitemus, quoniam excidit aliquid ante illa verba, non inveniri caussam idoneam. Priusquam vero quid hodie re amplius

considerata statuendum videatur exponam, paucis refutare volo Völckeri incredibile commentum. Is p. 227. illum versum, 791.

*ὅταν περάσῃς ῥεῖθρον ἠπείρων ὄρον,*  
de Bosporo Thracio intelligendum putat, quod quum ex omni de qua supra dictum est ratione iuneris absonum esse patet, tum eo ineptius est, quod nemo quisquam, qui haec audiat legatve, de hoc Bosporo, nisi ille aperte nominetur, cogitare potest. Inde postquam peragraverit Io loca Europae quae sunt ad septemtrionem atque occidentem, ita vult eam in Libyam venire, ut lacunae signis post illum quem attuli versum positis sic legantur ea quae reliqua sunt,

*πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἠλιοστιβεῖς  
πόντου περῶσα φλοῖσβον, ἔστ' ἂν ἔξιχη  
πρὸς Γοργόνεια πεδία Κυρήνης.*

Itaque illum *πόντου φλοῖσβον* fretum esse censet, quo ad Herculis columnas Europa ab Africa distinguitur, ita ut per illud mare in Libyam et ad Cyrenen, ubi Gorgonum sedem esse putat, Io devenerit. At primo si horum trium versuum qui primus est cum eo qui sequitur cohaereret, non fretum illud, sed medium mare mediterraneum ad Cyrenen tranatare diceretur Io: quod vix erit qui dixisse Aeschylum adducatur. Deinde vero non modo temere damnat p. 229. *Κισθῆνης* ut rem vanam, sed ne vidit quidem plane absonum esse in media commemoratione locorum mirabilium et fabulosorum nominari Cyrenen, regionem Aeschyli tempore omnibus notissimam, habitatam a Graecis, multiplicique commercio cum Athenis omnique Graecia coniunctissimam. Praeterea unde illa scripturae fluctuatio, si *Κυρήνης* scripsisset poeta, in quo nomine celebratissimo quis tandem aberrasset librarius? Fugisse credat quis Völckerum acutam suspicionem Meinekii in praefatione Menandri p. 18. Cratini versum illum,

*κἀνθῆνδ' ἐπὶ τέρατα γῆς ἤξεις καὶ Κισθῆνης ὄρος ὄψει,*  
ad hunc ipsum Aeschyli locum spectare. At non sugerat: commemoravit enim p. 7. Denique quod gravissimum est, non cogitavit de illis quae de Phorcibus praedicat Aeschylus,

*ἄς οὐθ' ἥλιος προσδέρκεται  
ἀκτίσιν οὔτε νύκτερος μῆνη ποτέ,*

quae plane absurda essent, si circa Cyrenen, quae vel maxime solis radiis exposita est, habitarent illae Phorci filiae. Neque enim quemquam eo perversitatis progressurum arbitror, ut illis verbis nihil nisi abominari solem et lunam dici adspectum Phorcium putet. Nam hoc quoque absurde de sole et luna, quibus oculos claudere non licet, praedicaretur. Quare verba illa non possunt aliter accipi, quam ut sedes Phorcium ea esse dicatur, ad quam nec solis radii nec lumen lunae penetret. Id vero ab Hesiodo accepit Aeschylus, qui sic in *Theogonia* v. 270.

*Φόρκυ δ' αὐ Κητώ Γραιάς τέκε καλλιπαρήους,  
ἐκ γενετῆς πολλάς, τὰς δὴ Γραιάς καλέουσιν*

ἀθάνατοι τε θεοὶ χαμῶν ἐρχόμενοι τ' ἄνθρωποι,  
Περγηδὼ τ' ἔνπεπλον, Ἐνὺ τε χροκόπεπλον·  
Γοργοῦς θ', αἱ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῦ,  
ἰσχυτιῆ πρὸς νυκτός, ἴν' Ἐσπερίδες λιγύφωνοι,  
Σθεινὴ τ' Ἐδρύαλη τε Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα.

Revertor iam ad illum locum in quo lacuna est. Ibi si aliquo modo cognosci posset quid excidisset, sciremus utrum per septemtrionales oras Europae an per Asiam in Aegyptum venire Io diceretur. Et hoc quidem, quum transiisse in Asiam dicta sit Io, non potest non maxime videri probabile, praesertim quum etiam in Supplicibus Asia peragrata in Aegyptum venisse narretur. Eam sententiam, probatam Welckero, defendere studuerunt Hermannus Reinganum et R. H. Klausenius, hic quidem Strabone usus auctore, qui libro VII. p. 299. *κνυοκεφάλους* et *στεροφθάλμους*, et, qui aperte iidem cum Arimaspiis sint, *μονοφθάλμους* ex Aeschyli Prometheo commemoret, quos populos a Ctesia in Indicis c. 20—23. ex eoque a Plinio H. N. VII. 2. et Gellio IX. 4. Indis vicinos perhiberi. Speciosa haec profecto argumentatio esset, si fundamentum haberet firmitus et fidei faciendae magis accommodatum. Sic enim Strabo, quid Apollodoro visum sit referens, οὐ θανμιστὸν δ' εἶναι περὶ Ὀμήρου· καὶ γὰρ τοὺς ἔτι νεωτέρους ἐκείνου πολλὰ ἀγνοεῖν καὶ τερατολογεῖν· Ἡσίοδον μὲν ἡμίκνυας λέγοντα καὶ μεγαλοκεφάλους καὶ Πυγμαίους, Ἀλκμῶνα δὲ στεγανόποδας, Αἰσχύλον δὲ κνυοκεφάλους καὶ στεροφθάλμους καὶ μονομμάτους ἐν τῷ Προμηθεῖ φησι, καὶ ἄλλα μετρία. Eandem ille Apollodori sententiam iisdem verbis commemoraverat libro I. p. 43. non tamen nominata Aeschyli fabula, ut eam ne in altero quidem loco nominasse videatur, praesertim quum ipsa illa verba turbent perpetuitatem orationis, ita ut Heynius rectissime iudicaverit nihil hoc nisi interpretis adnotationem esse, qui quod *μουνῶπα στρατὸν* in Prometheo dictum sciebat, id ad *μονομμάτους* adscripserit. Ita vero concidit illud argumentum, nisi quis, quod Arimaspos poeta *ἰπποβόμονα στρατὸν* vocat, huc referat *ἰπποπροσώπους* aureae regioni quae dicebatur ad Gangem vicinos, quos commemoravit Arrianus in Periplo maris Erythraei p. 35. ed. Hudson. Sed tamen ut Scytharum potius moribus viventes ita vocasse Aeschylum Arimaspos monuit Völckerus p. 184. Itaque solum relinquitur hoc, quod simplicius per Asiam in Aegyptum adducatur Io, quam si eam iterum ac fortasse tertium in Europam redeuntem faciamus. Sed tamen bis illa etiam in Supplicibus has continentes attigisse narratur his verbis v. 528.

διχῆ δ' ἀντίπορον  
γαῖαν ἐν αἴσα διατέμνονσα πόρον  
κνυματίαν ὀρίζει.

Quibus uterque Bosphorus significatur. Quid vero si Aeschylus ob id ipsum, quod ex Asia hic rursus in Europam deducturus esset vagam virginem, ne Europam ter peragrante faceret, consulto in superioribus

vitavit Thracii Bospori, quem traiecisset, mentionem? Certe mirum est quod eam Argis ad Lernaenum litus profectam dicit, quasi mare debeat transnatare, et tum abruptim narrationem, eiusque postea magnam partem se omittere indicat v. 828.

ἄλλοι μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων,  
quo videtur cavisse ne obiici posset neglectio Bospori Thracii. Augent hanc suspicionem quae Hyginus refert fab. 145. *at Iuno formidinem ei immisit, cuius timore exagitatam coegit eam ut se in mare praecipitaret: quod mare Ionium est appellatum. Inde in Scythiam transnavit, unde Bospori fauces* (sic scribendum videtur, non *fines*) *sunt dictae.* Obstare autem illorum opinioni, qui iter statim ex Asia in Libyam perducunt, rem gravissimam, Arimaspos, apparet, qui quomodo in orientem transferri contra omnis antiquitatis fidem possint, ipsi non habent dicere defensores illius sententiae, si a Klausenii illo de quo dictum est e Strabone advocato auxilio discesseris. Itaque Welckerus in Trilogia p. 144. eo confugit, ut redire Aeschylum, ubi Arimaspos memorat, ad omissam partem narrationis statuatur. Hoc quidem modo veteres scriptores interpretari non licet. Arripuit tamen hoc artificium Völckerus, eoque, quum Gorgones ad Cyrenam habitare ei placeat, multo mirabiliorem in modum usus est p. 227. Quid? ubi in ipsis maxime meridianis locis est Io, Prometheus ei dicat quid in extremo septemtrione vitari oporteat? Haec quidem monstra se ipsa interficiunt. Aut orienti sunt admovendi Arimaspi una cum Gorgonibus, aut Gorgones transferendae ad Arimaspos. Et de Gorgonibus quidem pugnantia traduntur. De quarum sedibus quae prolixissime disputavit Völckerus comprehendemus verbis scholiastae Pindari ad Pyth. X. 72. αἱ δὲ Γοργόνες κατὰ μὲν τινὰς ἐν τοῖς Ἐρυθραίοις μέρεσι καὶ τοῖς Αἰθιοπικοῖς, ἃ ἔστι πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβριαν, κατὰ δὲ τινὰς ἐπὶ τῶν περάτων τῆς Αἰβύης, ἃ ἔστι πρὸς δύσιν. ὅτι δὲ αἱ Γοργόνες οὐκ εἰσὶ πρὸς ἄρκτους δῆλον· οὐδεὶς γὰρ ἰστόρησεν. Atqui aut hoc quoque falsum est, ab nullo scriptore ad septemtrionem collocatas esse Gorgones, si Arimaspi, quos iis consociat Aeschylus, illinc removeri nequeant, aut Arimaspos transferre cogimur eo ubi Gorgones istae habitant. Id miro quodam modo fecit O. Müllerus in Dorien-sium vol. I. p. 276. seq. Damasten apud Stephanum Byzantium in v. Ὑπερβόρειοι, cuius verba infra afferemus, sine dubio Arimaspos in septemtrione Ponti Euxini et quidem paullum orientem versus posuisse censens, in quam rem Vkertum de Damaste p. 48. auctorem adhibere videtur; Issedones autem et Arimaspos et griphos negans occidenti ad-moveri posse, quod ex testimoniis a Vossio allatis patere; Hyperboreos contra ad occidentem migrare potuisse avulsos ab Arimaspiis: nihilque in contrariam partem valere Antimachi et Pherenici auctoritatem. Mihi haec imperiosius dicta videntur: neque aut apud Vossium invenio quod ait, et Vkertus, quam exigua fides Damastis sit, ex Strabone I. p. 47. docet.

Non negaverim ego quidem, concedi hoc fortasse Aeschylō posse,

ut, quoniam griphi etiam in orientis oris memorantur, Arimaspos quoque illic admovere sibi licitum putaverit. Sed difficilius tamen hoc ad credendum est, quam ut non illa eum praetulisse censeamus, quae minus a communi fama abhorrent. Quare si quid in hac rerum ambiguitate, in quam versibus illis qui interierunt coniecti sumus, licet dispicere, probabilius videtur reflecti iter ad septemtrionem in Europam, proferrique per occidentem Libyae ad Aegyptum. Et quis sciat an simili quodam invento, ut Hercules apud Pherecydem in fabuloso illo poculo Solis per Oceanum circumvectus ad Prometheum venit, etiam Io ad Hyperboreos fuerit delata? Sed de his nihil constat: illud videndum est, quid pro isto itineris ad septemtrionem cursu afferri possit. Galenus in comm. prima ad Hippocratis Epidem. VI. p. 454. vel V. ed. Bas. sive XVII. p. 879. ed. Lips. quid *πέμφιξ* significet declarans, haec scripsit, *Αισχύλος δὲ ἐν Προμηθεΐ δεσμώτῃ*

*εὐθειῶν ἔρπε τήνδε· καὶ πρώτιστι μὲν  
Βορεάδας ἤξεις πρὸς πνοάς, ἴν' εὐλαβοῦ  
βρόμον καταιγίζοντα, μὴ σ' ἀναρπάσῃ  
δυσχειμέρω πέμφιγι συστρέψας ἄφνω.*

Et paulo post, *ἐπὶ δὲ τῆς ῥανίδος ὁ αὐτὸς φησιν ἐν Προμηθεΐ  
ἔξενλαβοῦ δὲ μὴ σε προσβάλλῃ στόμα  
πέμφιξ· πικρὰ γάρ, κοῦ διὰ ζωῆς ἄτμοι.*

Hi versus quod in superstite fabula non legerentur, a viris doctis tributi sunt Solutio Prometheo: in quo etsi potuerunt scripti esse, quum ventos vehementissimos flare in illis locis, ubi cum Liguribus pugnaturus esse Hercules in illa fabula dictus est, Strabo tradiderit, tamen nondum satis iusta inventa est caussa, qua errasse aut Galenum aut librarios in Vincti Promethei nomine doceremur. Videtur autem etiam alterum fragmentum ex eadem qua prius tragoedia sumptum esse, primum quia simpliciter ex Prometheo affertur, ut consentaneum sit intelligi eum qui erat indicatus, tum quia nomen illud *πέμφιξ* in utroque est, cuiusmodi vocabulorum repetitiones Aeschylō sunt usitatissimae.

Gorgoneos campos ubi quaerere oporteat, si communem famam secutus est Aeschylus, non potest obscurum esse. Hesiodum Gorgones ante Hesperides, *πέτρην κλυτοῦ Ὠκεανοῦ, ἰσχυατῆ πρὸς νυκτός*, collocare constat. Plerique in Libya ad extremum occidentem ponunt, quorum testimonia congegessit Völckerus. Quod si his eas in locis Aeschylus quoque habitare voluit, haec verba, *πόντου περῶσαι φλοῖσβον*, ad illud mare spectare necesse est, quo Libya ab Europa separatur. Non est id autem fretum Gaditanum, sed longe extra columnas Herculis. Erythia enim aliaeque multae eaeque non prorsus ignotae atque inaccessae regiones extra illas columnas esse putabantur: de qua re exposuit Valckenarius ad Herod. IV. 8. Itaque si in Libya sedem Gorgonum esse putavit Aeschylus, recte dictum esse patet v. 808.

*τηλουρὸν δὲ γῆν*

ἦξεῖς κελαινὸν φῶλον,

nec mirari debemus, quomodo ad Aethiopes in Libya venerit Io non traiecto freto Gaditano: quippe iam erat in illa parte orbis. Teneamus igitur sic, in extremo occidente Libyae, et fortasse, propter illud Hesiodi *ἰσχατιῇ πρὸς νυκτός*, in locis aliquantum ad septemtrionem vergentibus, campos illos Gorgoneos Cisthenamque esse, quam *τέρματι γῆς* vocavit Cratinus. Ita conciliari potest illud, quod Harpocratio adnotavit, Thraciae montem esse Cisthenam, cum Aeschyli scholiastarum opinione, qui Libyae vel Aethiopiae esse dicunt. Aethiopiae quidem dicta esse videtur Cisthena quod mox Aethiopes memoravit Aeschylus: Libyae autem certo est, si sunt Gorgones. Hae vero si inter occidentem et septemtrionem, quum ex Thracia Boreas flaret, videri potuit pro itineris quod Cratinus describebat ratione Thraciae mons esse Cisthena. Aeschylus quidem quae de Phorcidibus praedicat,

ὡς οὐθ' ἥλιος προςδέρεται

ἀκτίσιν οὔτε νύκτερος μῆνη ποτέ,

ita sunt illi caeli plagae accommodata, quam Homerus *πρὸς ζόφον* appellat, ut maxime in loca media inter occidentem et septemtrionem expectant, quibus opposita sunt illa, quae sunt *πρὸς ἥῶ τ' ἡλίον τε*. Nec profecto est quod aliquem moretur illud, quod supra e scholiasta Pindari est allatum, qui Gorgones negat a quoquam ad septemtrionem collocari. Nam diserte id facere prohibebat vetustissima fama, quae earum sedem ante Hesperides ponebat aut in Libya, cuius ipsum nomen de meridianis oris cogitare iubet. At Hesperides quoque Apollodorus apud Hyperboreos esse iudicavit. Cuius opinionis Völckerus p. 149. praeter hunc duos alios testes excitavit, Pherecydem et Tzetam. Sed Tzetzes quidem, qui haud dubie Apollodorum secutus est, quum in Chil. II. 357. scripsit

ἔξ Ἐσπερίδων ἀγαγεῖν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων,

non alium potest usum praebere, quam ut prodatur eadem se quae nos hodie apud Apollodorum legisse, II. 5, 11. §. 2. de pomis Hesperidum ita scribentem, *ταῦτα δὲ ἦν οὐχ ὡς τινες εἶπον ἐν Λιβύῃ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντος ἐν Ὑπερβορείοις*. Nescio tamen an ille hoc non tam auctoris cuiuspiam fide quam sua ex coniectura dixerit, quod apud Pherecydem videret Herculem peragrata Libya Aegyptoque per orientalem Oceanum circumvectum, postquam ad Prometheum venisset, huius monitu ad Atlantem accedere, ut ab illo poma Hesperidum acciperet, Atlantem autem, Hercule interea caelum sustinente, abire ad Hesperides, reversumque inde Herculi poma tradere. Sic enim haec ex Pherecyde refert scholiastes Apollonii ad IV. 1396. in quibus prorsus nihil est, unde Pherecydem Hesperides cum Hyperboreis coniunxisse appareat. Sed ne indigemus quidem his auctoribus. Non est enim cur magnopere conturbemur Arimaspiis, qui quod coniungi cum Hyperboreis soleant, Hyperborei autem ad solum septemtrionem pertineant, non sunt visi cum Gorgonum ad occidentem situ posse conciliari. Völckeri de his rebus disputatio



nec rite iacto fundamento nititur, et ipsa secum pugnat. Hyperboreos ille p. 149. et 168. praefracte negat usque ad occidentem inveniri. Recte illud quidem, et tamen etiam non recte. Nimirum quis Hyperboreos non dicat supra Boream habitare? Ipsa enim cogit vis nominis. Et ita, ut alios praeteream, Pherenicus apud scholiastam Pindari ad Olymp. III. 28. cuius versus, quorum duo etiam a Tzetzta Chil. VII. 681. sunt allati, ita scribendi videntur,

ἀμφὶ θ' Ὑπερβορέων, οἳ τ' ἔσχατα ναιετάουσιν,  
 νηῶ ὑπ' Ἀπόλλωνος, ἀπείρητοι πολέμοιο·  
 τοὺς μὲν ἄρα προτέρων ἔξ αἵματος ὑμίνουσιν  
 Τιτήνων βλύστοντας ὑπὲρ δρόμον αἰθήρηεντα  
 νάσσασθαι Βορέου, ἔχειν τ' Ἀριμασπῶν ἀνακτα.

At aliud est habitare supra Boream, quod numquam non potest cadere in Hyperboreos, aliud videre, qui terrarum tractus creditus fuerit supra Boream esse. Atqui idem ille Völcckerus, qui tam fortiter septemtrioni vindicat Hyperboreos, latissime eorum sedes patere atque adeo ad occidentem usque extendi non uno loco est confessus, ut p. 149. 152. seq. testaturque satis diserte Strabo XI. p. 507. ἄπαντας μὲν δὴ τοὺς πρὸς-βόρρους κοινῶς οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων συγγραφεῖς Σκύθας καὶ Κελτοσκύθας ἐκάλουν· οἱ δ' ἔτι πορρωτέρω (sic scribendum videtur pro πρότερον) διελόντες τοὺς μὲν ὑπὲρ τοῦ Εὐξείνου καὶ Ἰστροῦ καὶ Ἀδρίου κατοικοῦντας Ὑπερβορέους ἔλεγον καὶ Σαυρομάτας καὶ Ἀριμασπούς. Alia in hanc sententiam I. H. Vossius in Epistolis mythologicis, quamquam solita cum obstinatione, disputavit. Nobis satis est adūcere quae apud Stephanum Byzantium leguntur: Ὑπερβόρειοι, ἔθνος. Πρώταρχος δὲ τὰς Ἀλπεῖς Ῥίπαια ὄρη οὕτω προσηγορεῖσθαι, καὶ τοὺς ἐπὶ τὰ Ἀλπεῖα ὄρη κατοικοῦντας πάντας Ὑπερβορέους ὀνομάζεσθαι. Ἀντίμαχος δὲ τοὺς αὐτοὺς φησὶ εἶναι τοῖς Ἀριμασποῖς. Λαμαστίης δ' ἐν τῷ περὶ ἐθνῶν ἄνω Σκυθῶν Ἰσηδόνας οἰκεῖν, τούτων δ' ἀνωτέρω Ἀριμασπούς· ἄνω δ' Ἀριμασπῶν τὰ Ῥίπαια ὄρη, ἔξ ὧν τὸν Βορέαν πνεῖν, γίγνα δ' αὐτὰ μήποτε ἐκλείπειν· ὑπὲρ δὲ τὰ ὄρη ταῦτα Ὑπερβορέους καθήκειν εἰς τὴν ἑτέραν θάλασσαν. καὶ ἄλλοι ἄλλως. Vt Posidonius, de quo scholiastes Apollonii Rhodii ad II. 675. Ποσειδώνιος δὲ εἰναὶ φησὶ τοὺς Ὑπερβορέους, κατοικεῖν δὲ περὶ τὰς Ἀλπεῖς τῆς Ἰταλίας. Recentiorum qui de Hyperboreis scripserunt libros nominavit Sturzius ad fragmenta Hellanici p. 145. Antiquissimos tamen auctores in ipso septemtrione ponere Hyperboreos sat validis argumentis docuit C. O. Müllerus in Prolegomenis mythologicis p. 419. seq.

Redeunt haec eo, ut fateri debeamus Aeschylum ipsum iuxta cum aliis nescivisse qua certa in sede collocaret Arimaspos et griphos. Itaque postquam Io ad campos Gorgoneos trans mare in occidentem Libyae est adducta, aliud in illorum locorum vicinia periculum commemorat, Arimaspos, quique prope eos sunt auri custodes griphos, confundens am-

nem Plutonem cum iis quae de Tartesso metallifero fluvio acceperat. Eadem fere I. H. Vossii sententia est. Sive enim Aeschylus quem Plutonem vocat ex illa fama hausit, quae a Vibio Sequestre p. 15. his verbis est prodita, *Arimaspa gentis Scytharum, unde aurum Scythae legunt*, sive aliunde petiit, is amnis re, non opinione Aeschyli, si Gorgones ad occidentem sunt, Tartessus est, de quo Stesichorus apud Strabonem III. p. 148.

*σχεδὸν ἀντιπέραν κλεινᾶς Ἐρυθρίας*

*Ταρτησοῦ ποταμοῦ παρὰ πηγὰς ἀπείρονας ἀργυρορρίζου.*

Ibi certe Gorgones posuit Tzetzes ad Lycophr. 633. p. 721. *ὡςπερ καὶ αἱ Γοργόνες ἐν Ταρτησοῦ τῆς Ἰβηρίας, καὶν τινες ἐν Ταρσῶ ταύτας εἶναι λέγουσι*. et ad v. 838. p. 825. de Perseo, *πετόμενος ἦλθεν ἐπ' αὐτὰς τὰς Γοργόνας ἐπ' Ὠκεανὸν οὐσας περὶ πόλιν Ἰβηρίας τὴν Ταρτησοῦν*. Quod ut ille sua ex coniectura dixerit, tamen ipse Völckerus, qui eum non recte sic coniecisse p. 46. contendit, iisdem in locis apud Hesiodum sedes Gorgonum esse concedit p. 19. Spanhemio quidem nemo assentietur ad Aristophanis Plut. v. 727. et ad Callimachi h. Deli v. 291. Plutonem deum dici putanti, quod *τὸν ἕδον ποταμὸν Ἀχέροντα* habeat scholiastes Apollonii ad II. 353. quamquam alio modo ista huc rettulit I. H. Vossius. Quod si campos Gorgoneos Aeschylus in confiniis septentrionis et occidentis esse voluit, moneri putanda est Io, ut, ubi traiciendum sit fretum Oceani, trans fretum illud Phorcidum et Gorgonum adspicere fugiat, cis autem auri custodes griphos atque Arimaspos declinet. Griphi illi, quos quum alii, tum Herodotus III. 116. IV. 13. 27. cum Arimaspis coniungit, ab Romanis *piri* dicebantur: vide Nonium p. 152. Turnebum Advers. XXIII. 26. XXIV. 23. Plautus Aulularia IV. 8, 1.

*pici divitiis qui aureos montes colunt  
ego solus supero.*

Brevi deinde praecidit Aeschylus, quumque, si Gorgones trans Oceanum in Libya sunt, iam sit ea in terra Io, pergit v. 808.

*τηλουρόν δὲ γῆν  
ἤξεις κελαινὸν φῦλον, οἷ' πρὸς ἥλιου  
ναίουσι πηγαῖς, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.*

Hac quoque in parte itineris, sive ab oriente per Asiam, sive ab occidente Libyae venientem fecit vagam virginem, non veram illarum regionum formam, sed quam ipse ex diversis neque inter se cohaerentibus finxerat auditionibus imaginem est secutus. Quod si illorum vera est opinio, quibus per Asiam venire trajecto sinu Arabico visa est Io, aut locum in quo sol oritur putandus est *ἥλιου πηγὰς* vocasse, aut transtulisse illuc quae de fonte solis inaudivisset, Aethiopes autem esse illos quos in Supplicibus v. 271. seqq. Indos vicinos dixit. Nam quod Klausenius p. 312. suspicatur, fontes illos esse Aethiopsis fluvii, commentum est plane ventosum. Nec magis verum esse potest, quod idem pagina praecedente

multoque ante eum Waltherus putabat, Aethiopem illum fluvium Nilum esse superiorem usque ad cataractam: id enim si credidisset Aeschylus, v. 812. seq. non *ἐνθα Νεῖλος*, sed *ἐνθα ποταμὸς ἴησι ῥεος* dixisset: sed haud dubie ille alium intelligebat fluvium, qui cum Nilo conflueret. Expediitor tamen res in hac quoque itineris parte videtur, si ab occidente Libyae venisse lo statuitur. Nam et Aethiopes illa regione sunt, et fluvius ibi est, Aethiopes a ceteris populis distermians, quem Nigrim vocant geographi. De eo fluvio quum scribat Solinus cap. 25. *ultraque adhuc annis qui atro colore exit per intimas et exustas solitudines, quae torrente perpetuo sole et nimio plus quam ignilo nunquam ab aestu vindicantur*, vehementer reprehensus est a Salmasio p. 215. b. quod ista male intellecto Plinio confinixerit: non iniuria fortasse, sed tamen non incredibile est talia propter locorum naturam a quibusdam esse excogitata, mireque conspirat hoc nomen *Αἰθίοψ* cum illa opinione, si quidem aliquid de isto Nigri inaudit Aeschylus. Fons solis autem, qui est ad Ammonis oraculum, de quo videndi Diodorus Siculus XVII. 50. Pomponius Mela l. 8. interpretes ad Q. Curtii librum IV. 7, 22. una cum catathmo ex septemtrionali Africa sumptus est. Est is catathmus maior, quem solum ante Augusti tempora eo nomine dictum esse docuit Waltherus in dissertatione quam de eo scripsit. Eum significationis similitudine deceptus poeta confudit cum cataracta Nili. Qua culpa eum sic liberare studuit Waltherus, ut cataractam ab eo *καταβασμόν* appellatum esse contenderet. At eo ipso arguitur facta confusio. Montes Byblini illa in regione non sunt ab aliis memorati: sed Byblus, oppidum munitissimum, fuit in Aegypto. Ctesias Pers. cap. 33. *φεύγει δὲ πρὸς τὴν Βύβλον Ἰναρος· πόλις ἰσχυρὰ ἐν Αἰγύπτῳ αὐτῇ*. Stephanus *ἔστι καὶ Βύβλος ἐν τῷ Νεῖλῳ, πόλις ἀσφαλεστάτη*. Et quum edito in loco exstructa urbs ab ipso situ multum praesidii habeat, facile credi potest montes aliquos Byblinos aut fuisse aut ab Aeschylo esse fictos: nisi tamen ille famam longe alio spectantem immiscuit. Nam Athenaeus l. p. 31. ubi de vino Biblino disserit, de quo aliae aliorum opiniones fuerunt, commemoratae illae a Mazochio ad tabulas Heracleenses p. 200. seqq. cui addendus est Blomfieldius ad Prom. v. 836. sic scribit, *Ἐπίχαρμος δὲ ἀπὸ τινῶν ὀρεῶν Βιβλίνων γησὶν αὐτὸν ὠνομάσθαι*. Id paullo disertius tradit Hesychius, cuius codex in v. *Βίμβλιος* haec habet, *Ἐπίχαρμος δὲ ἀπὸ ῥοιῶν Βιμβλίνων. ἔστι δὲ Θράκης*. Emendate edidit Bekkerus in Anecdotis p. 225, 31. *Βίβλιος. εἶδος οἴνου καὶ γένος ἀμπέλου ἐν Θράκη. καὶ ὁ παλαιὸς οἶνος. Ἐπίχαρμος δὲ ἀπὸ ὀρεῶν Βιβλίνων. ἔστι δὲ Θράκης*. Sed ibi quoque *ῥοιῶν* in codice est.

## ADNOTATIONES AD PERSAS.

2. πίστα M. Vit. Ald. Rob. πιστά Lips. πιστά G. Turn.
3. ἀφνειῶν M. Vit. Lips. edd. vett. et ει superscripto Par. B. ἀφ-  
νειῶν G. Ven. B. aliique. τῶν pro καὶ Lips. Rob.
4. 5. Verba ἐδράνων φύλακες κατὰ πρεσβειῶν in Vit. ommissa, sed  
a pr. manu in fine paginae post verba ὃ τε τοξοδάμις ἐσθλὸς v. 31.  
scripta sunt, signo addito, quo error corrigatur, et adiecta hac adnota-  
tione, λήθη γέγονε καὶ οὐκ ἐτέθη ὁ τοιοῦτος στίχος εἰς τὴν τάξιν  
τούτου.
6. δαρειογενῆς δαρείου υἱὸς M. Vit. Lips. Ven. A. aliique et Ald.  
δαρειογενῆς υἱὸς δαρείου G. δαρειογενῆς υἱὸς Par. F.
8. ρώστῳ τῷ βασιλείῳ, superscripto ultimis litteris ω, Lips.
9. πολυχρέσους στρατιᾶς M. Par. L.
10. ὀρσολοπεῖται M. et inde Victorius. ὀρσοπολεῖται G. Vit. Ven.  
A. B. aliique et Ald. Rob. Turn. In G. ad εἰ superscriptum η. Hesy-  
chius ὀρσολοπεῖται, διαπολεμεῖται, ταράσσειται. Αἰσχόλος. Cognat-  
um videtur ὀρσόλοπος cum vocabulis ὀλόπτειν ex λέπω facto et ὀλο-  
φώδης et excitatorem vellicationis ac proinde turbae et tumultus  
significare.
11. ἔσωσεν Lips. Omittit Vit. δὲ βαῦζει hic non habent libri.
12. ἀσιητιγενῆς Turn. Ἀσιητιγενῆς Blomfieldius. Repugnare  
hanc formam analogiae monuit Lobeckius ad Phryn. p. 646.
13. οἴχωκε, νέον δ' M. οἴχωκε νέον δ' G. Rob. οἴχωκεν νέον  
δ' Lips. οἴχωκε νέον, sine particula, Vit. οἴχωκε νέον δ' Ald. Turn.  
V. de hoc verbo Lobeckium ad Soph. Ai. v. 896.  
Scholiastes γράγεται καὶ ἐόν, ἤτοι τὸν ἴδιον ἄνδρα.  
Post νέον δ', vel, ut Vit. habet, νέον, omnes libri addunt ἄνδρα  
βαῦζει. In explicandis his verbis iam antiqui interpretes in diversa abie-  
runt. Alii enim Θυμὸς, alii Ἀσία ad βαῦζει intelligendum putarunt.  
Audaciorum manu, sed parum feliciter, admovit Valckenarius, cuius ipsa  
verba cognoscere operae pretium est. Sic igitur ille ad Eur. Phoen. v.

1489. In Aeschyli Persis sic vulgatur v. 12. et 13.

πάσα γὰρ ἰσχύς Ἀσιατογενῆς  
ὄχῳκε· νέον δ' ἄνδρα βαῦζει.

In his dum clauditur sententia, versus requiritur paroemiacus, quo sponte ducit in ultimis modulus — δρα βαῦζει. Sed quis obsecro vel quae regio βαῦζει; ἡ Ἀσία respondet scholiastes, huiusque vestigiis insistens Stanleius. Quid illa latratu requirit? νέον ἄνδρα· sic iuventutem appellasset Aeschylus. Quantivis pretii lectionem servavit scholiastes: γράφεται, inquit, καὶ ἔόν, ἤτοι τὸν ἴδιον ἄνδρα. Hoc ita placet, ut alterum tamen νέον non reiecerim: hanc vocem, in antiquis exemplaribus hoc in loco lectam, suspicor oculos sefellisse describentis, ut duas intermedias praetermiserit, quarum altera desierit in eadem litteras: has utinam nobis vir clarissimus Antonius Askewius ex codd. vetustis revocaret. Interim lubet hariolari. Suspicor basin anapaesticam hic praecessisse versusum paroemiacum, atque ita scripsisse tragicum:

πάσα γὰρ ἰσχύς Ἀσιατογενῆς  
ὄχῳκε νέον,  
[Περσίς δ' ἔόν] ἄνδρα βαῦζει.

Quae vulgaris esse meliora non distabitur in tragicis exercitatissimus Anglus: reliqui, si qui Persida sic mirabuntur ab Asia distinctam, legant ex eodem dramate v. 249. 250. τὸ γῆς ἀπάσης Ἀσιάδος πολισμάτα, ὃ Περσίς αἰὼ καὶ πολλὸς λιμὴν, et seqq. conf. v. 59. et seqq. 512. 548. 925. — Illud Ὄχῳκε (nam si quis Aeschyleam veterem praecoptaret scripturam, ΟΙΧΟΚΕ foret reponendum) νέον, id est νεωστί, peropportunum est et Aeschyleum; in huius Prom. v. 954. Νέον νέοι κρατεῖτε· Schol. recte, Νέον, inquit, νεωστί· οὐ γὰρ ἀρχαία ὄμων ἢ βυσιλεία. Bacchum, cuius adspernabatur sacra, τὸν νεωστί δαίμονα vocal Pentheus in Eurip. Bacch. v. 219. et in his Phoen. 1637. novellum Regem exosa Antigone τὸν νεωστί κοίρανον. frequens ἤκω νεωστί, Aeschylus Agam. v. 1634. ἤκοντας ἐκ μάχης νέον. est illud Homericum, Sophocli nusquam, in Euripideis semel adhibitum. Doleas hic, ut alibi non semel, obrutum doctrinae copia iudicium viri praestantissimi. Nam ne quid dicam de paroemiaco, qui hic ne placere quidem potest, quum vis sententiae in sequentibus verbis insit, quis credat poetam ὄχῳκε νέον scripsisse, quum, si nuper abiisset exercitus, ridiculum foret sollicitos esse qui domi manserant. Immo iam diu abesse exercitum necesse erat, si illi metuerent, idque ipse poeta, ut par erat, indicavit non modo his verbis, κοῦτε τις ἄγγελος, οὔτε τις ἰππεὺς ἄστν τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται, sed apertius etiam infra v. 64. τοκέες δ' ἄλοχολ Ὁ ἡμερολεγδὸν εἰνοντα χρόνον τρομέονται. Verum in vulgata scriptura explicanda et illud perdurum atque adeo ineptum est, θνιμός ad βαῦζει intelligere, nec probari potest illorum sententia, qui Ἀσία ex Ἀσιατογενῆς repetunt. Quod nego fieri posse servato νέον ἄνδρα. Nam quum in adiectivo laetet genitivus nominis, quod ad sequentia intelligen-

dum est, ita oportet conformatam esse orationem, ut quid intelligendum sit vel ex pronomine aliquo vel alio modo appareat. Sic in illo Euripidis Hec. 22.

πατρία θ' ἐστία κατεσκάφη,  
αὐτὸς δὲ βιωμῶν πρὸς Θεοδήτω πιτνεῖ,

ubi alia exempla attulit Porsonus, e pronomine cognoscimus sermonem esse de Priamo: omisso pronomine uterque versus non posset non de domo Priami intelligi. Quae in scholiis commemoratur scriptura, ἐὼν δ' ἄνδρα βαῦζει, correctio esse videtur alicuius grammatici, qui quod vulgatae scripturae sensum hunc esse animadverteret, *exercitus novum militem requirit*, ineptum id esse videns, verba illa in hanc sententiam accipienda putavit, *omnis Asiae potentia periiit, suamque requirit iuventutem*. At ita poeta verbis usus esset ineptissimis. Βαῦζει scholiastae per ἀνακαλεῖται reddunt. Sed nec demonstrata est ea significatio, et, si haec esset sententia, non solum repeteretur quod modo dictum est, verum etiam interpellaretur explicatio causae cur mala praesagiat animus. Videtur error ex eo ortus esse, quod omissum antea et deinde in margine adscriptum erat δὲ βαῦζει: tum librarius aliquis, quo loco reponenda essent, nesciens, post NEON, quod non vidit esse νέων, ea addidit adiecitque explicandi causa ἄνδρα. Aeschylum credibile est scripsisse

ἀμγὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ  
κακόμαντις ἄγαν ὀρσολοπεῖται  
θυμός, ἔσωθεν δὲ βαῦζει.

Similiter dixit in Agam. v. 429. τὰ δὲ σῖγά τις βαῦζει. Sic igitur hos versus conformavi.

14. καὶ οὐτέ τις et οὐτέ τις M.

15. τὸ, non τῷ, etiam M. habere videtur.

16. ἢ δ' M. ἢ δ' Lips. Libri omnes ἐμβατάνων, nisi quod Lips. ἐμβατάν.. habet. Brunckius Ἀγβατάνων dedit, ut antiquiorem formam, auctore Wesselingio ad Herod. I. 98. Sed Stephanus Byzantius in Ἀγβάτανα, ubi pluribus disserit de diversa huius nominis scriptura, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις, inquit, διὰ τοῦ ε̄ τὸ Περσικόν, ὡς δειχθήσεται.

17. εἰς pro καὶ Rob. κίσσιον a pr. manu Vit. a sec. ante o insertum ν. Blomfieldius ex coniectura Κίσσιον. Non recte, etsi laudandus est quod haesitavit in perrara terminatione adiectivi a nomine gentili derivati. Ex analogia enim dici debebat Κίσσιακόν. Sed ita etiam in Prom. v. 812. Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο. Ceterum quod Κίσσιον ἔρκος appellat Aeschylus, re vera non diversum erat a Sosis, licet illi ita visum sit. V. Herod. V. 49. et 52. Strábo XIV. p. 728. A. λέγονται δὲ καὶ Κίσσιοι οἱ Σούσιοι. Stanleius, qui Cissiam urbem a Ptolemaeo commemorari ait, fallitur. Regionem ille, non urbem dicit, distinguens tamen ut partem a Susiana.

18. ἔβαν, superscripto posteriori vocali η, Lips.

19. Verba οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, usque ad Μεγαβάτης v. 23. affert Triclinius ad Soph. El. 157. οἱ δ' G. Vit. Ald. Rob. οἱ δ' M. Lips. Turn. νηῶν M. Vit. ναῶν, superscripto η, Lips. νηῶν τε Mosc.

20. Post πεζοὶ τε βάδην aliquid excidisse cogitari potest. Certe egregie huc quadraret, quod apud Hesychium sine auctore legitur, πολλή φαρέτρα, addita explicatione πολλοὶ τοξόται. Vtique βάδην ad sequentia referendum, neque, ut Blomfieldius fecit, πεζοὶ βάδην iungenda.

21. στίφος M. στίφος G. Vit. Lips. edd. ante Brunckium.

22. οἶος a sec. manu, nam antea videtur fuisse οἶ, Vit.

ἀμίστρης Vit. Ven. A. ἀμήστρης Ald. ἀμήστρης Rob. ἀμίστρης M. G. Lips. Turn. Apud Herodotum Ἀμηστρίς nomen est uxoris Xerxis. In hac Aeschylī fabula infra v. 315. nomen viri est et fortasse eiusdem de quo hic agitur. Vt ibi plerique libri ἄμυστρης habent, ita hoc loco idem legitur in editionibus veteribus scholiastae Sophoclis.

ἦ δ' M. ἦδ' Lips.

ἀρταφρέτης, cum unius litterae litura post ε, M. ἀρταφρέτης, superscripto ad secundam syllabam ἰ, Mosc. ἀρταφρέτης G. Lips. aliique.

23. μεγαβάτης M. Vit. Ven. A. B. μεταβάτης Mosc. Ald. μεγαβάτης G. Lips. Rob. Turn. et sic apud Triclinium. Ab Herodoto VII. 97. commemoratur Μεγάβαλος ὁ Μεγαβάτεω. ἦ δ' M. ἦδ' Lips.

ἀσιάσσης M. G. Lips. Par. B. Turn. ἀσιάπης Ven. A. Mosc. aliique et Ald. Rob. et a sec. manu Vit. ἀτάτης a pr. manu Vit. ἀσιάτης Par. C. γρ. καὶ ἀσιάσπης Par. B. Ἀσιάσσης varia lectio apud Turnebum. Non inepte quaerit Stanleius idemne sit hic qui ad Herodoto VII.

64. Ὑσιάσσης vocetur.

25. βασιλῆς M. G. Turn. βασιλεῖς Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. βασιλέων, superscripto ς, Lips.

26. σοῦντον Lips.

27. τοξοδάμαντον Mosc. τ' omittunt G. Vit. δ' pro ἦδ' Mosc. ἦ δ' M. ἦδ', priore littera a sec. manu in litura, Vit. ἦδ' Lips.

29. ἐν τλήμονι M. Vit. Lips. Ven. A. B. Ald. Turn. εὐτλήμονι Par. A. B. et e corr. pr. manus G. quum antea fuisset ἀτλήμονι, quod est in Rob.

30. ἀρτεμβάρης G. ἀρτεμβάρης, superscripto ο ad ε, Lips. ἀρτεμβάρης M. Vit. et reliqui. Sic hoc nomen scribitur v. 297. 945. et apud Herodotum I. 114. 115. 116. IX. 122. ἵποχάρμης Lips.

31. Infra v. 944. libri meliores et plerique μασίστρας. Apud Herodotum Μασίστης nomen est VII. 82. IX. 107. 113. Μασίστιος VII. 79. IX. 20. 24.

32. ἱμαῖος M. ἱμαῖος G. Lips. ἱμαῖος Vit. edd. φαρανδάκης libri etiam v. 932. Apud Herodotum aliosque invenitur Φαρανδάτης: v. Wesselingium ad Her. p. 726, 86.

33. ἵππων ἐλυτήρ Colb. 1. Ox. Par. C. Ald. Turn. ῥ' σωσθά-

νης Ald. καὶ σωσθάνης Turn. σοσθάνης M. Cantabr. 2. Mosc. σωσθάνης Vit. σοσθένης Ven. B. σωσθένης G. Cantabr. 1. Par. L. σωσθάνης Lips. Rob. Guil. Kieserus coniecit τ' Ὀσθάνης, afferens Diogenem Laertium prooem. 2. Plinium H. N. XXX. 1. Suidam in Ὀστάναι et in ἀστρονομία.

35. ἐπεμψεν M. Rob. ἐπεμψε G. Vit. Lips. Ald. Turn.

Schol. τινές διαιροῦσι τὸ σουσισκάνης καὶ πηγᾶς καὶ ταγῶν.

36. πηγασταγῶν M. πηγασταγῶν G. Lips. Par. B. Ald. Turn. πηγᾶσταγῶν, priore accentu postea expuncto, Vit. πηγᾶς τ' ἄγων Rob. γρ. πηγᾶς τ' ἄγων ἄρχων adnotatum in G. γρ. πηγᾶς τ' ἄγων margo Lips. γρ. πηγᾶς ταγῶν Par. B. πηγᾶς ταγῶν Cantabr. 1. Etiam in scholiis, ut vidimus, adnotatum est a nonnullis divisim scribi πηγᾶς ταγῶν.

αἰγυπτιογενῆς M. Lips. Ven. A. Mosc. Ox. Par. L. Ald. Turn. αἰγυπτιογενῆς G. Vit. Ven. B. Rob.

37. Hunc versum et sequentis verba duo priora habet Photius p. 258, 4.

μεμφίδος G. Turn. μέμφικος Vit.

38. μέγας τ' Lips. Mosc. Ἀρσάκης apud Photium. Sed Ἀρσάμης legitur etiam v. 303. et apud Herodotum VII. 69. ὠγγύλους M. G. Lips. Ven. B. Par. A. B. C. ὠγγύλας Vit. Ald. Turn. ὠγγύλου Rob.

40. ἐλειοβάται Vit. Lips.

41. ἀνάριθμον Ven. B. Colb. 1. Par. C. Turn. ἀνήριθμον Cantabr. 2. πλήθος τ' ἀνάριθμοι. γρ. πλήθος καὶ τ' ἀνάριθμον Par. B.

42. ἀβραδιαίτων Lips. ἔσπεται Vit. Ald. Rob.

43. ἐπί παν, ut ante lituram πᾶν scriptum fuisse videatur, M. De mensura vocis ἐπίπαν, de qua etiam Blomfieldius dixit, videndus est in primis Boeckhii in dissertatione quam Germanice scripsit de critica tractatione Pindari p. 82. seqq.

ἡπειρογενεῖς ante sec. manus correctionem Vit.

Blomfieldium, qui recte observavit noluisse Aeschylum Ionum mentionem facere, sed comprehendere eos nomine Lydorum, quorum intra fines sex urbes Ionicas sitas esse dixerit Herodotus I. 142. miror in constructione verborum haesisse. Nam ex illa ipsa observatione patet sensum esse *Lydi, qui omnes continentis incolae comprehendunt*, i. e. etiam eos qui non sunt Lydi, Ionas.

44. μητρογαθῆς M. G. Cantabr. 1. Par. C. μητραγαθῆς Vit. μητραγαθῆς Ven. A. Ald. Rob. Turn. et primae syllabae ι, alteri ο superscriptis, Par. B. μιτρογαθῆς Par. L. μιτρογαθῆς Lips. Par. A. Hoc cum Brunckio praefendum videtur. Persica nomina apud Herodotum sunt *Μιτραδάτης* I. 121. et *Μιτροβάτης* III. 120. 126. 127.

45. ἀρχτεῦς M. Lips. Ven. A. aliique et ex corr. G. quum antea ἀρχτός fuisset. ἀρητεῦς Rob. ἀρχεῦς Vit. Ald. Turn. ἀρτεῦς, supra scripto ο, Par. C. βασιλῆς M. βασιλεῖς Vit. Mosc. edd. vett. βασιλῆς G. βασιλεῖς Lips.



δίοποι M. Turn. δίοποιοι G. Vit. Lips. Ven. A. B. aliique et Ald. Rob. Dicit de Aeschyleo vocabulo δίοποι Eustathius p. 98, 46. 203, 11. Idem p. 1705, 53. alium Aeschyli locum spectare videtur. V. fragm. 244.

46. καὶ libri. χαὶ Blomfieldius. Hoc recepi: nam in consociatione rerum diversarum rectius adest quam abest articulus.

47. ἐξορμῶσιν M. ἐξορμῶσι G. Vit. Lips. et edd. ante Brunckium.

48. τέρρουμα pro τριέρρουμα M.

50. Hic versus deest in Ox. Posterius additus est in Ven. A. Post sequentem versum collocatus est in Ald. Rob.

στεῦνται, sed ν littera puncto notata, M. στεῦται Mosc. Expli-  
cat singularem scholion in M. Ceteri στεῦνται.

51. δούλειον libri. δούλιον scribendum esse monuit ante Stan-  
leium Scaliger. ἐλάδι Lips.

52. θάρυβις. γρ. θάρυβις G. θάρυμβις. γρ. βάρυβις Lips. θά-  
ρυβις Ven. B. τ' Αρυβις Turn.

53. δὲ plene Vit.

55. πέμπει σύρδην. ἴσθι δέ. γρ. σύδην ἀντὶ τοῦ ὀρητικῶς,  
οὗ ἢ χρῆσις ἐν τοῖς ἐξῆς Par. B. Aliter quam hic σύρδην dictum  
est in Rheso v. 56.

ὦ δαῖμον, ὅστις μ' εὐτυχοῦντ' ἐνόσφισας  
θολίνης λόντα, πρὶν τὸν Ἀργείων στρατὸν  
σύρδην ἅπαντα τῶδ' ἀναλώσαι δορί.

Ibi enim haec est sententia, priusquam ruens omnem Argivorum exerci-  
tum perderem. Magis proprie Aeschylus σύρδην de longo tractu ma-  
gnisque catervis dicit, quibus incedentes Babylonii vias impleverint. Nam  
σύρεσθαι de fluviis et maribus frequens est apud Dionysium periegeten.  
Comparari potest cum nostro verbo schwemmen, ut apud eundem Diony-  
sium legitur v. 1076.

κείμενον, οἷα κύλινδρον ἐπὶ χθονός, ὃν ῥ' ἀπὸ πέτρης  
χειμερίον ποταμοῖο κάτω σύρουσι χυράδραι.

Est ergo σύρδην de magnis copiis dictum, quae longis tractibus quasi  
inundant vias, ut nos überschwemmen etiam in communi sermone de nu-  
meroso exercitu dicimus, qua metaphora Aeschylus v. 89. seqq. utitur,  
μεγάλῳ φεύματι φωτῶν dicens et ἄμαχον κῆμα θαλάσσης.

ναῶν, superscripto η ad α, Lips.

56. καὶ omittit G. λήματι Vit. Lips. aliique et Rob.

58. Post ἔπεται Ox. Ven. A. Ald. addunt προτροπαῖς. Ea voce in  
scholiis sequente versu ὑποπομπαῖς explicatur.

59. Libri ὑποπομπαῖς, nisi forte Veneti habent ὑπὸ πομπαῖς. Ita  
scribendum esse Abreschius vidit.

60. γαίης Vit. αἴης Par. A. B. et ut videtur Veneti. αἴης (non  
αἴης) M. G. Lips. edd. vet.

61. οἴχετ' Vit.

62. οἴς περὶ M.

64. δ' ex scholiastae adnotatione Blomfieldius. Libri τ'.

ἡμερόλεκτον G. e correctione. Antea fuerat ἡμερόλεγδον, ut in ceteris libris. Proparoxytonon est hoc adverbium apud Lucianum Lexiph. c. 9. apud Etymologum p. 429, 40. apud Photium, apud Suidam. Recte vero oxytonon apud Aristotelem Hist. An. VI. 21. Et sic volebat apud Lucianum Guyetus.

65. τρομαίονται G. et aute sec. manus correctionem Vit. τρομέοντα Lips.

66. πετέρακε μὲν ὁ codd. Ald. Rob. πετέρακεν ὁ Turn. Correxerit Porsonus.

68. 69. γείτονα χώραν omittit Ven. B. χώρας, superscripto ν, M. χθόνα pro χώραν G. Lips. aliique et Rob.

71. ἔλλας M. Vit. Ven. A. B. Par. A. B. ἔλλης G. Lips. edd. ante Brunckium.

72. ὄδημα Lips. γρ. ἔρεισμα margo Lips. γρ. ἔρεισμα τὴν ναῶν adscriptum ad ὄδισμα in M. ἔρεισμα Rob. ὄδισμα vocabulo explicationes πορείαν. ἔρεισμα. ὄδον supra adscriptae in G.

74. ἀσῆς ante correctionem G.

76. χώραν pro χθόνα G. Lips. aliique et Rob.

Eustathius p. 212, 42. τὸ δὲ ποιμὴν λαῶν, ταυτὸν ὃν τῷ ἀνδρῶν ποιμάνωρ, συνθέτως Αἰσχύλος εἶρηκε, καὶ τὸ τοιοῦτον ποιμνιον ποιμανόριον.

θεῖτ' pro θεῖον Lips.

77. ἐλαύνοι δειχόμεν G.

78. Θαλάσσης Blomfieldius. Idem recte sustulit comma quod vulgo post hanc vocem ponebatur, coniungens ἐχυροῖς ἐκ Θαλάσσης στυφελοῖς ἐφέταις.

79. ἐχυροῖσι Cantabr. 1. Par. B. L. N. et ο ad primam syllabam superscripto M. γρ. ὄχυροῖσι Par. B. ὄχυροῖσι ceteri.

80. στυφελοῖς libri. στυφελοῖς Blomfieldius.

ἀφέταις Colb. 1. Rob. Hesychius ἐφέτας, τοὺς ἡγεμόνας τῶν Περσῶν, καταχρηστικῶς.

χρυσονόμου M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. aliique et Ald. Turn. χρυσσογόνου. γρ. καὶ χρυσσονόμου Par. B. χρυσσογόνου Rob. Vtramque scripturam commemorant scholia. Qui χρυσσονόμον praeoptat, sic explicare debet, ut idem sit quod χρυσεῖς, neglecto significato terminationis. Sed in compositis ex νέμω hoc fieri non videtur exemplis posse demonstrari. Praestat χρυσσογόνου.

81. γεναιῖς G. γεννεῖς Lips.

ἰσόθειον φῶς M. ἰσόθειον φῶς, ultima prioris vocabuli littera in s mutata, G. γρ. ἰσόθειον φῶς Par. B.

82. Scribendum videri potest κνανόν. Sed videtur haec forma recentiorum scriptorum propria esse. Male Blomfieldius κνανοῦν, quod vulgaris linguae est. Peius etiam Wellauerus κνάνεον vocabuli non ulti-

mas, sed primas duas syllabas contrahendas esse putavit. *λεύων* M. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. *βλέπων* Vit. sed antiquae sunt tantum litterae λε, ceterae a recentiore manu scriptae.

83. *φονίου* M. G. Vit. Lips. Ven. B. aliique et Ald. Rob. *φονίου* Turn. *δέρμα* M. Lips. aliique nonnulli.

84. *πολυναύτας* Vit. Cantabr. 2.

85. *σύριόν θ'* M. ed. Vict. *ἄσύριόν θ'* Vit. Lips. Ven. A. aliique et Ald. *ἄσσύριόν θ'* G. Ven. B. aliique et Rob. Turn.

Alludi ad oraculum de pugna Salamina Atheniensibus datum, quod est apud Herodotum VII. 140. in quo erat *Συριηγενές ἄρμα διώκων* viderunt et Blomfieldius et Suevernius in diss. Berolini a. 1824. hoc titulo edita, *Ueber einige historische und politische anspielungen in der alten tragödie*, p. 4.

86. *δορικλύτοις* M. Rob. Turn. *δορικλυτοις* G. Ald. *δορικλυτοις* Lips. *δορυκλύτοις* Vit.

87. *τοξόδαμιν* Vit. *ἄρη* M. in quo  $\nu$  supra versum ab alia manu additum, Par. C. Rob. *ἄρη. γρ. ἄρη. κοινῶς*. Par. B. *ἄρη* G. Vit. Lips. Ald. Turn.

88. *ὑποστάς. γρ. ἐπιστάς ἤγουν ἐναντιαθεὶς μαχεσάμενος* (sic apud Faehsium) *ἀντιστάς* Par. B. Sensus est *neto adeo probatus est, ut, si id in se recipiat, magna multitudine virorum ut valido munimento arcere possit invictum maris fluctum*. Audacter *κῆμα θαλάσσης* dicit copias navales, quas Graeci quamvis magno virorum numero non possint ab se propellere.

89. Post *φωτῶν* Vit. addit *τάξειςιν οὐδ' ἄρα ἔρη ἴσχει*, quorum ea quae post *τάξειςιν* leguntur, expuncta sunt. Colb. 1. addit *τάξειςιν, οὐδ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει*. Quae ex notissimo Homeri versu sumpta esse vidit Vauvillersius. Eadem vero verba, sic scripta *τάξειςιν οὐτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει*, ut scholion adscripta sunt in M.

90. *ἐχυροῖς* M. G. aliique et Rob. *ἐχυροῖσιν* Ven. B. *ὄχυροῖς* Vit. Lips. Ven. A. aliique et Ald. Turn. *ἐρκοῖσιν* Ven. B. *εἴργεις* Lips.

93. *λαός* M. G. Vit. Lips. aliique et Ald. *λεὼς* Rob. Turn.

94. *δολόμετην δ' ἀπάτην* G. et *ἀπάτην* etiam Vit. *ἄπάταν*, ultimo  $\alpha$  superscripto  $\eta$ , Lips.

95. *θνητός* Vit. *θνατός*, superscripto  $\eta$ , Lips.

96. 97. *πηδήματος* libri omnes. Tum, post hoc ipsum vocabulum, *εὐπετέος* M. G. Vit. aliique et Ald. Rob. Turn. *εὐπατέος* Lips. *εὐπετέως* Mosc. Par. L. *εὐπετοῦς* Porsonus. In Vit. post hanc vocem *εὐπετέος*, qua in eo libro versus finitur, a sec. manu additum est *ἄτης*, superne

quidem hoc modo *εὐπετέ<sup>ος</sup> ἄτης*, sed initiali ductu  $\alpha$  litterae usque ad praegressum  $\acute{\epsilon}$  descendente, ut non videatur dubitandum esse quin, qui adscripsit *ἄτης*, id Aeschyli verbum esse putaverit, praesertim quum in versu qui infra hunc scriptus est simile quid factum sit in vocabulo *ἀρ-*

*κύστατα*, cuius primae quattuor litterae ab antiqua manu sunt, *ῥστατα* autem ab eadem illa manu, quae ἄτης scripsit, adiecta. Non deerit fortasse qui suspicetur scriptum alicubi fuisse *πήματος*, eiusque vocabuli explicationem esse ἄτης. Sed scholiastes in Vit. coniunxit *πηδήματος* τῆς ἄτης ἀνάσσων καὶ κρατῶν. Porro ἀνάσσων M. G. Vit. Lips. ceterique, ut videtur, codd. omnes et Ald. Rob. ἀναίσσων Turn. ἀναίσσων Vict. unde Brunckius et qui eum secuti sunt ἀνάσσων dederunt. Scholiastae ἀνάσσων sequuntur, genitivo *πηδήματος* moti. Sed haud dubie verum est ἀνάσσων. Brunckius genitivum illum *ποδί* constructum esse putavit. Nimirum, ut dubium illud *εὐπετέος* mittamus, *ποδὸς κραιπνῶς* *πηδήματος* esset *ποδὸς κραιπνῶς* *πηδῶν*. Verum tamen ista loquendi ratio a gravi simplicitate Aeschyli alienior est quam ut videatur probari posse. Scripsit ille, nisi fallor,

τίς ὁ κραιπνῶ ποδί πήδημ'  
ἄλις εὐπετῶς ἀνάσσων;

Sic infra v. 300.

πήδημα κοῦφον ἐκ νεῶς ἀφῆλατό.

Et in Agam. v. 792.

ἵππου νεοσσός, ἀσπιδηφόρος λεώς,  
πήδημ' ὀρούσας ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν.

Apud Euripidem Iph. Taur. v. 315 (308.).

ἔμφρων δ' ἀνάξας ὁ ξένος πεσήματος.

98. Libri *σαίνουσα*. Scholiastes ἡ γὰρ ἐκ θεοῦ, φησὶν, ἀμάρωσις καὶ δόλωσις ἄφρυκτός ἐστιν. ἅμα γὰρ δολοῖ καὶ προσαίνει (i. προσσαίνει) καὶ κακοποιεῖ. Scripsi *ποτισταίνουσα*. Lenius hoc quam ingeniosae coniecturae quibus Seidlerus in libro de versibus dochm. p. 407. metra restituere conatus est. Non est autem haec epodus in stropham et antistropham mutanda. παράγε Lips.

100. βροτῶν Ven. B. et o ad ω superscripto Lips.

*εἰς ἀρκύστατα* libri praeter Rob. in qua est Turnebo memorata scriptura *ἀρκύσακτα*. Diu iam est quum scribendum vidi *εἰς ἄρκυας ἄτα*. Nam scholiastas nomen ἄτη in his versibus invenisse ex eo apparet, quod Homericos de Ἄτη versus afferunt.

101. ὑπὲρ θνατὸν M. G. Vit. et ceteri plerique. ὑπερ θνατὸν Ald. ὑπερθνατὸν Lips. ὑπερθεν, omisso θνατὸν, Rob. ὑπερθεν τὸν adnotavit Stephanus.. Ex scholio codicis Vit. in quo est διὸ οὐκ ἔστιν ἄνθρωπον ὑπεκδραμόντια τὴν ἄτην φρυγεῖν, optimam et elegantissimam lectionem nanciscimur, ὑπέκ θνατὸν.

102. ἀλέξια Lips. φρυγεῖν omittit Ven. B.

103. κατὰ libri. ἐκράτισεν M. ἐκράτησε G. Vit. Lips. et edd, ante Brunckium.

104. καὶ pro τὸ Vit.

106. ἵπποχάρμια Ald. ἵπποχάρμιους Cantabr. 1. ἵππειοχάρμους Ven. B. ἵπποχάρμιους Vit. Mosc.

107. πόλειων δ' ἀνυστάσεις M. (ιον ἀνυστάσεις) Vit. Lips. Ven. A. aliique et Ald. δ' omittit Ven. B. πόλειων τ' ἀνυστάσεις G. aliique et Rob. πόλειων τε ἀνυστάσεις Turn.

108. 109. Θαλάσσης πολιανομένης M. G. Lips. Ald. Turn. In Lips. ς participii a recentiore manu est. Θαλάσσης (superscripto ας) πολιανομένης Vit. Θαλάσσης πολιανομένης Par. A. B. Rob. et, ut videtur, Ven. A. B.

λαύρω G. Ald. Rob.

110. ἑσόρων M. ἑσ ὄρων Vit. Ald. ἑσορων Lips. γρ. ἄλγος Par. B. Suppl. 834. δι' ἄλλορον ἄλγος.

111. πίσσνοι Ald. Rob. πισύνος G.

112. τε omittit Vit.

Scholiastae de solis navibus hic agi putant, Schützius λεπτόδομοις πείσμασι ad naves, λαοπόροις μηχαναῖς ad pontes refert. In Schützii explicatione hoc displicet, quod ista navium et pontium distinctio, tam ambigue significata, exilis videtur ideoque indigna Aeschulo. Mihi quidem omnia de pontibus videntur intelligenda esse. Nam si haec de navibus accipiantur, non satis verum est, ideoque ne satis aptum quidem, Persas dici navibus assuefactos esse. Navibus enim non tam ipsi Persae quam socii eorum utebantur, quod recte monuerunt scholiastae. Atqui de his, ut maritimis et pridem deditis navigationi, non recte diceretur nunc eos didicisse artem navigandi. Illud vero ut novum et insolens et quod sollicitudinem, ut statim dicit chorus, afferret commemorari poterat, quod per pontes parum firmos agitata fluctibus mare transgredi essent ausi. Et sic supra, omninoque saepius in hac fabula pontes illos, ut rem periculi temeritatisque plenam, memorari videmus. Egregie verba quoque cum hac explicatione congruunt, quum non modo λαοπόροι μηχαναῖ planius ad pontium fabricationem quam ad navium vehicula ducant, sed etiam λεπτόδομα πείσματα de navibus multo minus apte quam de pontibus dicantur, in quibus hoc ipsum maxime temerarium videri debuit, quod machinae istae rudentibus, nimium tenuibus pro tanti operis mole, retinerentur. Inde supra v. 69. poeta dixerat λινοδέσμων σχεδιά, eadem verborum vi. Prorsus enim reiicienda est eorum sententia, qui πείσματα putant λεπτόδομα vocari quod ex pluribus tenuibus filis facta sint. Immo nihil aliud, quam quod simplicius λεπτά dici poterat, significatur. Describit hos rudentes Herodotus VII. 36.

113. μον M. G. aliique nonnulli.

114. ἀμύσεται M. Idem mox Ὁ ἄ.

117. Post τοῦδε comma posuit Turnebus, et sic recentiores editores omnes praeter Schütziium in minore editione τοῦδε in τοῦτο male mutantem. Iungebant autem δὰ Περσικοῦ στρατεύματος τοῦδε. Peius etiam Brunckius hos genitivos ad φρῆν ἀμύσεται φόβῳ rettulit. Vnus tragicorum monere poterat nullam esse posse post τοῦδε interpunctionem. Sic enim iungenda sunt verba, μὴ πόλις πύθεται ἄστρ Σούσιδος.

*κένανδρον Περσικοῦ στρατεύματος τοῦδε, ne civitas audiat urbem Susidis hoc Persarum exercitu orbatam. Ita θεοὶ πολιισσοῦχοι χθονός et alia huiusmodi millena.*

119. *κισίων* M. Par. C. L. N. *κασίων* Ven. B. *κισίνων* Vit. Lips. Mosc. Rob. *κισινῶν* G. *κίσσιον* Ald. ceteraeque editiones.

120. *ἔσται* M. Vit. Par. C. N. Nihil ineptius perversiusve fingi potuit quam C. Burneii *ἄσεται*, ne scilicet *ἔσται* duplicato ὀ diceret scriptor Atticus. Quum ut omnis loci virtus periret Blomfieldius recepta Burneii coniectura verba *ἀντίδουπον* — *ἀπύων* ut parenthesin ab reliquis separavit. Neque in Wellaueri adnotatione quidquam sani est. Hoc dicit chorus, *propterea mihi nigro obscuratum velo cor laceratur metu, hei, ne hoc Persico exercitu orbatam civitas audiat magnam urbem Susidis, et Cissiorum arces, hei clamitans turba seminarum, resonent, bysinaeque vestes rumpantur.*

121. ὄα M.

122. *τοῦτ' ἔπος* omittunt Ald. Turn. *γυναικοπληθῆς* Lips. et ante correctionem Vit. *γυναικοπληθῆς ἔσται* ex scholio Rob.

Hi nominativi non sunt absoluti, sed inserviunt explicandis verbis *τὸ Κισίων πόλις*.

123. δ' omittunt Ald. Rob.

124. *πέση λαίς*, quum prius omissa essent, inter versus adscripta sunt in M.

125. *ἱπηλάτης*, ultimae vocali superscripto η, M. *ἱπηλάτας*, superscripto η, Lips. Post hanc vocem τε addit non M. sed Turnebus et qui hunc secuti sunt Vict. Cant. Stanl.

126. *καὶ προδοστηβᾶς λεῶς*, ad α superscripto η, Lips. *καὶ πεδοστιβῆς λεῶς*. γρ. *πεδοτριβῆς, τοῦτ' ἔστι πεζός* Par. B.

127. ὄς pro ὡς ante correctionem Vit. *ἐκλέλοιπεν* M. Par. L. Rob. Ceteri *ἐκλέλοιπε*. *μελισση* M. Par. L. *μελισσίων* G. Ven. B. et adscripto, ut Faehsius ait, *μελισσῶν* Par. B. *μελισσῶν* Vit. Lips. Ald. Turn. *μελισσῶν* Cantabr. 1. Rob.

128. *ὄρχαμονι* adnotatum in Par. B.

129. *ἀμείψας* Vit.

Fluctuant interpretes, quem dicat Aeschylus *τὸν ἀμφίζευκτον ἀμφοτέρας ἄλιον πρῶνα κοινὸν αἴας*. Dicit vero iunctum utriusque continentis socium *litus*. Litoris significatione *πρῶν* vocabulum usurpatum est v. 870.

*νασοὶ θ' αἰ' κατὰ πρῶν' ἄλιον περίκλυστοι  
τῷδε γὰρ προσήμεναι.*

Pariterque in Agam. v. 291.

*Σαρωνικοῦ  
πορθμοῦ κάτοπτον πρῶν' ὑπερβάλλειν πρόσω  
φλέγουσαν.*

Sic enim, quae aliter in singulis horum locorum difficultas foret, sponte

evanescit. *Κοινόν*, ex quo vocabulo ortae sunt dubitationes, sic dicitur, ut id ipsum effectum esse iungendis litoribus indicetur.

133. *πίμπλαται* M. Par. L. N. aliique. *πίμπλανται* G. Lips. Ven. A. edd. ante Brunckium.

*δακρύμασιν* M. Par. L. Ceteri *δακρύμασι*.

134. *ἐκάστα* M. (in quo post ultimam litteram litura est scriptum-que prius fuisse videtur *ἐκάσταν*) G. Vit. Par. A. B. aliique. *ἐκάστη* Lips. et edd. ante Brunckium.

136. *αἰχμηέντα* M. Vit. Lips. Par. L. Rob. Turn. *αἰχμητάεντα* Ox. Ald. *ἐνυαίαιέντα* Ven. B. *αἰχμύαιέντα* G. Par. A. N.

136. 137. *ἐνυατήρα προπεμψαμένα* Cantabr. 1. et Par. A. in quo *ἀπο* ad *προ* supra adscriptum est. Hoc Brunckius restituit. *ἐνυατήρ' προπεμψαμένα* Rob. *ἐνυατήρ' ἀποπεμψαμένη* M. *ἐνυατήρ' ἀποπεμψαμένη* G. *ἐνυατήρα ἀποπεμψαμένη* Lips. *ἐνυατήρ' ἀποπεμψαμένη*, supra adscripto ad ultimam vocalem *α*, Vit. *ἐννητήρ' ἀποπεμψαμένα* Ven. A. *ἐνυατήρ' ἀποπεμψαμένα* Ven. B. Par. L. Ald. ceteraeque ante Brunckium editiones.

139. *ἀλλ' ἄγετε πέρσαι* Vit. *ἀλλ' ἄγετ' ᾧ π.* Lips. Rob.

140. *τὸ δὲνεζόμενοι στέος* M.

142. *Θάμεθ' α. χρεία* M. *προσῆκοι* Cantabr. 2. Colb. 2.

143. *ἄρα* M. *πράξει* Lips.

145. *πρωνόμιον* G. *πατρώνυμον* Vit. Mosc. *Genus*, inquit, a *Perseo* ductum, unde nos nomen habemus, ideoque nobis cognatum. Formam vocabuli tuetur Pindaricum *ἐπωνύμιος*.

*ἀμέτερον*, superscripto primae litterae *ῆ*, Lips.

146. *πότερ ον* cum litura inter *ο* et *ο* M. *νικίων* Vit.

147. *δορικράνου* G. Lips. Ven. A. Par. C. Ald. Rob. *δορυκράνου* M. Vit. Turn. Recte, ut videtur.

148. *κεκράτηκε* Vit.

149. Prodit regina splendido ornatu et curru vecta, ut ex v. 610. intelligitur.

*ἴσον* M. G. Lips. Turn. *ἴσον* Vit. Ald. Rob.

150. *φῶς* Lips. aliique pauci et Ald. *δράται* Ven. B. et adscripto *δρμάται* Par. B.

151. Libri *β. δ' ἐμῆ*, *προσπιτνῶ*, nisi quod *προσπιτνῶ* (*προσπίτνω* M.) *προσπίνω* habent M. Par. L. N. explicatione in textum admissa, quae in Vit. Lips. supra scripta est. Putavi scribendum esse *προπίτνω*, *προπίτνω*. Sic v. 591. *ἐς γὰν προπίτνοντες*. Sophocles El. 1380.

*αἰτῶ*, *προπίτνω*, *λίσσομαι*.

Euripides Suppl. 93.

*ὀσίως οὔχ, ὑπ' ἀνάγκας*

*δὲ προπίττουσα, προσαιτοῦσ'*

*ἔμολον.*

152. *πρὸς φθόγοις* G. *προσφθόγοις* Lips.

*χερῶν* Lips.

Sensum huius loci non videntur satis per  
nominativo habuerunt, quod haud scio an §  
VII. v. 358.

www.librol.com.cn

Ἀσσυριοὶ καὶ Πέρσαι γὰρ τοὺς βα-  
σιλεῖς καὶ Αἰσχύλος δράματι Πέρσαι  
Ἄτσοσαν θέλων γὰρ εἰπεῖν σύζυγοι  
μητέρα βασιλέως τε ὁμοίως, εἶπεν  
“θεοῦ Περσῶν ἐντέριον, θεοῦ τε

Neque enim senes aliud quam salvere reginam in  
nominativus esset, quasi obiter eam salutantes  
rent, *tu et coniux Persarum dei et mater es.*  
vocativus est, cui quum alter deberet addi vocati  
mutatur forma orationis, quia hac tantum condit  
vocari potest Atossa, si Xerxes eadem qua Darius

157. γο. ἐφέστηκε, ἡγαντιώθη, ὑπεχώρη-  
στρατιῶ M. Vit. Ven. A. Par. B. (Faehsio te  
Lips. Par. A. C. aliique et Rob. ἀπὸ τοῦ στρατι-

158. λιποῦσι κενκῶ G. λιποῦσα, δ', ἰκά-  
χρυσεοσιτόλους M. Vit. et adnotatum in  
βους Ven. A. Ald. χρυσεοσιτόλους G. Ven. B.  
hoc quoque adnotatum in Par. B. et in margine  
Par. B. Rob. χρυσεοσιτόλοις Lips. δόμοις I

159. τε omittit Cantabr. 1. Par. C. κα-  
B. C. Ven. A. B. Cantabr. 1. Ald. Rob. κάμοῦ Li  
ἐνγατήριον M. Vit. Lips. Ven. A. edd. vet.  
Par. L. N. Id recte restituit Blomfieldius.

160. καί μου Lips. Ald. καί μοι Vit.

161. ἐμαντῆς οὐδαμῶς G. Rob. οὐδ-  
Cantabr. 1. Turn. Quod apud Photium



164. Libri omnes ταῦτά μοι διπλῆ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσίν, nisi quod ἄφραστός ἐστιν habent Vit. Lips. Ald. Rob. eademque duae edd. φρεσίν. In Vit. ad ἄφραστός supra adscriptum πῶς. Corruptum esse hunc versum vidit Porsonus in supplemento praefationis ad Hecubam p. XLIII. Sed dum in metro occupatus traiectione verborum caesuram, quae in librorum scriptura intolerabili sane modo neglecta est, restituere conatur, de sensu loci quaerere omisit. Verba si spectas, nihil ea aliud significare possunt quam quod Stanleius expressit, *propter hoc duplex est mihi in mente cura ineffabilis, neque pecuniarum sine viris multitudinem honore prosequi, neque pecunia carentibus splendere lumen, quantumcumque adsit robur*, in qua interpretatione postrema tantum, ὅσον σθένος πύρα, male reddita sunt, neque pecuniae nomen debet usurpari, nexus vero sententiarum recte indicatus est. Atqui quis non videt, hoc, neque opes sine viro neque virum sine opibus magni faciendum esse, non posse curam ac sollicitudinem, multoque minus ineffabilem curam vocari, sed nihil esse aliud quam sententiam vel consilium, quod cur ineffabile vocetur nulla inveniri ratio potest. Quod si μέριμνα hic sententiam significat, ut quum alibi, tum in simili Euripidis loco, Or. 631.

Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς,  
διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδοῦς;

planum esse arbitror non mutato ordine verborum scribendum esse

ταῦτά μοι διπλῆ μέριμνα φραστός ἐστιν ἐν φρεσίν,  
μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν,  
μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς ὅσον σθένος πύρα.

Sic nihil in his versibus obscuritatis est et omnia aptissime cohaerent. *Metuo*, inquit, *ne nimiae opes rapido pede proruant felicitatem non sine diis a Dario partam. Vnde gemina mihi certa est sententia, neque opum sine viris magnitudinem multi facere, neque carenti opibus assurgere tantum lucis quantum ei roboris est* (h. e. non aequae eum felicem esse ut potens est). *Etenim ab opibus quidem tuti sumus, sed oculis offusus est metus, quod absente moderatore nihil prosunt divitiae.*

167. Non dicit opulentiam non deberi contemni, sed esse Persis opes non contemnendas.

ἀφὶ Lips. ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς φόβος proprie intelligendum est, de oculis, sine metaphora. Nam de eo quod carum est ὀφθαλμός singulari tantum numero dicitur. Seidlerus in censura editionis Blomfieldianae comparavit Eur. Iph. in Aul. v. 1133.

τί δ' ἐστιν; ὡς μοι πάντες εἰς ἐν ἤχετε,  
σύγχυσιν ἔχοντες καὶ ταραγμὸν ὀμμάτων.

168. ὄμιον Par. L. νομίζον Vit. Ven. A.

169. ὡς omittit Vit.

170. γένεσθε M. Par. N. γίνεσθε ceteri, sed in Vit. primae syllabae ε, ultimae αι superscriptum est.

...οι ομιλου μ. γυναικες ευειμα  
νεδ Ald. Turn. γυναικ' εδημονε Lips.

182. ηδ' αυτε G. Vit. Lips. Ald. Rob.

**Vetiam in praecedente versu persicois habeat, (**  
183. μεγεθος, omisso τε, Lips. εω

Rob. εωπεπεδτάτα G, aliique et Ald. Turn.  
εωπεπεστάτω Ven. B. et ω ex α a correctore

184. κάλει τ' Lips. αμώμω G. Vit.  
Sed αμώμω M. Ald. Rob. κασιγνήτω Vit. |

185. τ' αυτου M. Ald. Rob. ταυτου G. I  
ut Schützius refert, nisi Vit. nominare voluit, |  
sine praecedentis versus a secunda, ut videtur, m  
πέτραν Lips.

187. εγω δόκουν M. Lips. Turn. εγω δόκ  
εδόκουν G. et supra adscriptum est a sec. manu

188. εν αλληλαιο Blomfieldius. εν αλλη  
Turn. εν αλληλοισι Vit. Lips. aliique et εν or  
omisso εν, Ald.

In infinitivo consentiunt libri, nisi quod ex  
τεύχειν εν αλληλαιο. γρ. τευχον. από του κο  
V. ad Soph. Απ. 702. 736.

καθών, supra scripto γρ. μαθών, Vit.

189. 190. αρμασιν δ' υπο ζεύγυσιν M.  
γυσιν G. Turn. et commate post υπο addito Ald.

ζεύγυσιν Vit. αρματι δ' υποζεύγυσιν Lips.  
corr. M. αυτι Ald. Rob. υπαυχένων M. υ  
Par. L.

192. εν ηρίαισιν ειχεν M. Vit. Par. C. L. atq  
coniecit Schaeferus Melet. crit. p. 94. At hoc n  
δ' εουλισιν ειχεν Lips.

197. οὐπως G.

200. καλλιρόου M. Vit.

201. παγῆς Lips. γῆς, addito a sec. manu πη, Vit. *θυηπό-*  
λην ante sec. manus corr. Vit. *χειρὶ* Vit. Lips.

Non pignore contenderim genuinam nunc exstare scripturam. Vereor enim ne δέ in apodosi post ἐπεὶ positum librarios ad mutationem faciendam compulerit. Certe melius, nisi fallor, omnia hoc modo procederent,

ἐπεὶ δ' ἀνέστην καὶ χεροῖν καλλιρόου  
ψαύσασα πηγῆς σὸν θυηπόλῳ χειρὶ  
βωμὸν προσέστην, ἀποτρόποισι δαίμοσιν  
θέλουσα θῦσαι πέλαγον, ὧν τέλη τάδε·  
ὄρω δὲ φεύγοντ' αἰετὸν πρὸς ἰσχάραν  
Φοῖβον.

202. βωμὸν M. G. Lips. Ven. B. Colb. 2. Par. C. L. βωμῶ ceteri libri, sed Vit. addita a sec. manu correctione βωμὸν et supra scripto ἐς τόν. ἀποτρόποις G. δαίμοσιν M. Par. L. Ceteri δαίμοσι.

205. φόβῳ δ' omittit Lips. φιλου Ven. B.

206. μεθ' ὕστερον M. edd. vett. κέρκον Vit.

207. τὸ κύρα Vit.

208. ὄδ' Vit. Lips. Ald. Rob. γ' omittunt Ven. A. Ald. Rob.

Inter δέμας et παρείχε Ven. A. Ox. Ald. inserunt τῷ κίρκῳ τυπτεσθαι.

209. δειματῶσδεῖν M.

210. ὑμῖν τ' G. Par. L.

In vitii suspicionem adducta sunt quae sequuntur. Verum si modo haec verba, ταῦτ' ἔμοιγε δέματ' ἔστ' ἰδεῖν, ὑμῖν δ' ἀκούειν, recte intelliguntur, in reliquis non est quod laboremus. Dicit autem Atossa illud hoc sensu, *haec mihi, quae vidi, et vobis, qui audistis, metuenda sunt, quorum spectent.* De eo enim sollicita est, quid dicat isto somnio ostentoque portendi. Itaque subiicit *nam de regno filii scitis non esse quod metuam, quem, si prospera fortuna admirandum reddere potest, at adversa certe regno non exuet, si quidem ille saluus redibit.* His igitur verbis indicat non habere se quomodo visa illa interpretetur, nisi de morte filii, quam apertius nominare reformidat.

211. τάξας Lips.

214. βουλόμεθα G. Vit. Lips. Ald. φυγεῖν pro φοβεῖν Ven. B.

215. θρασύνειν M. Vit. aliique et Turn. προτροπαῖς Lips. aliique et Ald. ἰκνονμένη Vit. ἰκνομένη Lips.

216. εἶδος Rob. εἶδος Lips. Sic etiam Vit. ex correctione. Antea εἶδες, ut ceteri.

ἀποτρόπεῖν ante corr. M. Ad ἀποτροπήν in Lips. supra adscriptum γρ. ἀπροτροπήν, si recte lego compendium.

λαβεῖν G. Ven. A. Par. B. Ald. Turn. In Par. B. supra scriptum γρ

~~videndum~~ erat τὰ γὰρ ἐκτελεῖ γενέσθαι, i.  
habeant.

καὶ τέκνοις τε, omisso σέθεν, Vit.

218. δεύτερος δὲ χρῆ χροὶ Lips.

219. χέεσθαι Vit. Lips. Par. N. sed Vit.

πρευμενῶς M. G. Lips. Ven. B. Par. A. B.

detur, reliqui codices. πρευμενῆ Ven. A. Ox. L.  
ptum in Par. A. B. Idem ex corr. Vit. in quo a  
supra νης adscriptum. πρευμενῆν Ald. Haud  
πρευμενῆ interpretibus debeat, dubitantibus  
Atossam, an ad Darium spectaret. Quare πρε  
quod iungendum est cum verbo πέμπειν.

220. κατ' εὐφροσύνην Lips. et bis quidem

221. σοι pro σοι Lips. τέκνω τ' ἐγγῆς

222. τοῦ μπαλιν Vit. aliique nonnulli et A

Par. H. L. γαίᾳ. γρ. γαίαν ex Par. B. Faehsius :

G. Lips. Ven. A. B. aliique et Ald. Rob. γὰν Par.

κάτοχος ἀμανροῦσθαι Ven. B. κάτοχ' ἀ

ἀμανροῦσθαι ceteri. Correxerit Blomfieldius gloss

223. ὦν σοι a pr. manu, ὦν σοι a sec. M.

in ὦν σοι, Vit. ὦν σοι Lips. et cum commate pos

σοὶ male Turn.

προσευμένως Lips. sed in marg. γρ. πρευμ.

225. ἀλλαμῆν M. γ' οὐκ οὐκ Vit. Lips

226. παισὶ Lips. Cantabr. 2. Par. H. K. L.

ρωσε vel Faehsio teste ἐκύρωσεν Par. L. ἔκυρ

Lips. Ald.

227. ἔξιλοῖτο Mosc. et erasa priore scrip

scriptum in Par. B. εἶθε δὲ & κ. γ. γ.

231. Brunckius ex Par. A. dedit *δυσμῆς*, idque habet etiam Lambeth. adscriptumque est in Par. B. Idem *δυσμῆς* ex corr. Vit. in quo antea fuerat *δυσμαῖς*, quae est ceterorum librorum lectio. Praeferendum iudicavi *δυσμῆς*.

Vulgatum *φθινασμάτων* contra Pauvii Schütziique coniecturam, *φθινάσμασιν*, satis superque tuentur quae Erfurdlius attulit ad Soph. Ant. v. 422. *Ἡλίου φθίνασμα* vel *φθινάσματα* ex hoc loco memorat Eustathius p. 698, 24. 832, 45.

232. *ἀλλαμῆν* M. *ἰμεῖρ'* G. *ἴμεῖρ'* Lips. *θηρᾶσαι* Lips. Ceteri male *θηράσαι*.

233. *πᾶσα γὰρ ἂν γένοιτ' ἂν* Lips. *πᾶσα γένοιτ' ἂν* Ald.

235. *ἔρξας* Lips. *μήδους* Vit. *ἔρξας δὲ μήδους πλείστα κακά* Rob.

236. *τούτοις* Ven. A. Ald. Rob. *τούτοις σιν* G. *γρ. καὶ ἔξαρκεῖ* ex Par. B. Faehsius affert. *δόμοις*, superscripto *ων*, Lips. *δόμεων* G. Par. L. Id exquisitius esse videri potest.

237. *αὐτοῖς ἐστιν αὐτοῖς* Ald. *αὐτοῖς ἐστιν* Rob. *αὐτοῖς ἐστι* G. Vit. *αὐτοῖς ἐστὶ* M. Lips. Turn. *ἐστιν αὐτοῖς* Ven. A. Ox. Ex Par. B. Faehsius affert *ἀργύρου πηγὴ τις ἐστιν αὐτοῖς θησαυρὸς χθονός. γρ. καὶ αὐτοῖς ἐστι.*

238. *διὰ χερὸς ἀν'* M. *διὰ χερὸς αὐτοῖς* G. Vit. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Mosc. Ox. Par. A. B. C. K. N. Ald. *διὰ χειρὸς αὐτοῖς* Lips. *διὰ χερὸς*, omisso *αὐτοῖς*, Rob. Tum *πρέπει* M. G. Ceterique, ut videtur, plerique et Ald. *πίπτει* Lips. Par. F. K. Rob. *πέμπει*, sed expuncto postea *μ*, Vit. *διὰ χερὸς γ' αὐτοῖς πρέπει* Turn. *πότερα γὰρ τοξουλκὸς αὐτοῖς αἰχμὴ διὰ χερὸς πρέπει* Ven. B. Particulae *γε*, quam Turnebus ex coniectura addidit, hic non est locus. Neque probari potest quod Brunckius scripsit, *διὰ χερῶν αὐτοῖς πρέπει*, vel quod Elmsleius ad Med. p. 286. coniecit, *διὰ χεροῖν αὐτοῖς πρέπει*. Scholiastes qui sic interpretatur, *ἄρα, φησί, διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῖς πρέπει ἢ βολὴ ἢ τοξικὴ;* non videtur *διὰ χερῶν* vel *διὰ χεροῖν* legisse, sed explicare *διὰ χερὸς*, quod librorum consensus tuetur, per pluralem. Sed in his scholiastae verbis Vit. non *πρέπει* habet, sed *ἐμπρέπει*, quod in codice Monacensi corruptum est in *ἐπρέπει*. Hoc probabilem huius versus emendationem aperit,

*πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερὸς σφιν ἐμπρέπει;*

239. *σαγαί* libri. Pro eo vocabulo *χέρεις* Rob. in qua antea *ἔχει* est pro *ἔχη*.

240. *ποιμάντωρ* G. Lips. Ald. Turn. Hesychius *ποιμάνωρ, ποιμῆν, ἢ βασιλεύς*. Eustathii huc respicientis verba allata sunt ad v. 76.

*στρατιῶ* M. Vit. Ven. B. Mosc. Par. N. Rob. *στρατιῶ*, superscripto ultimae litterae *ου*, Lips. Ceteri *στρατοῦ*, quod suspiceris etiam habuisse Eustathium, qui *ἀνδρῶν ποιμάνωρ* asserat. Praeferendus esse videtur genitivus, quae exquisitior constructio est, ut interdum in verbo *ἐπιστατεῖν*.

οὐκ ὄντες omnes non.

νημερτεῖ λόγῳ adscriptum in Par. B. Sic et in Vit. in quo est νημερτῆ λόγῳ, cum interpre-  
νημερτῆ λόγον, nisi quod in M. prius scriptum ē  
Doricam formam νημερτῆ restituit Porsonus. V.

246. δράμημα M. G. Lips, et reliqui, ut v  
edd. vet. δρόμημα Vit. Lambeth. Mosc. Par. N.  
tabr. 2. V. Lob. ad Phryn. p. 618.

247. κλύειν omittit Rob. Pro eo habet ἀ  
Ven. B.

248. γρ. καὶ γῆς ἀπάσης vulgato superscrip  
ἀσιάτιδος Ven. A. Ald. Ἀσιδος Blomfieldi  
Ven. B.

249. ἄνα pro ἀνα Lips. γαῖα Rob.

Imitatur hunc versum Euripides Or. v. 1083.

καὶ δῶμα πατρὸς καὶ μέγας πλούτου λι  
Ceterum animadvertat lector artem poetae, qui  
dinem cladis apte demonstraret, partim ut a Persa  
bus indicaret, nuntium fecit non, ut solent fere nui  
quae gesta essent, sed cum magno motu et vocifer  
priusquam rem enarret, deplorare sortem Persarum.

251. τὸ δὲ περσῶν Ven. A. Ald. Rob. τὸ πε  
Colb. 2. sed in Vit. a sec. manu περσικὸν mutatu  
Lips. supra scriptum γρ. τὸ περσῶν. Ex Par. B. Fe  
τὸ Περσῶν. γρ. καὶ Πέρσαις.

252. ὅμοι libri, etiam G. Solus Cantabr. 2. ἰ  
ἀγγελεῖν Vit. Lips.

Post hunc versum G. Lips. Par. N. hunc inseru

στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον

ginam ab eo salutari, sed, quo est animi motu, simul omnes qui adsunt comprehendi facit poeta. Brunckius ex Par. B. receperat Πέρσαις, quod habet etiam Lips. Atque in Vit. quoque a sec. manu σ supra scriptum est. Neque quod Aldina, quae hic πέρσαι exhibet, in fine praecedentis versus habet, πέρσαις, aliud est quam vitiose scripta varia lectio πέρσαις.

255. ἄνι ἄνια κακὰ M. Lips. ἄνι ἄνια καὶ Vit. ἄνια, ἄνια κακὰ G. Turn. ἄνια, ἄνια, κακὰ λυπηρὰ, λυπηρὰ Ven. A. Ox. Ald. Rob.

Ante νεόκοτα litura aliquot litterarum in M. νεόκοτα Rob. γρ. νε-  
οτόκα superscriptum vulgato νεόκοτα in Lips. καὶ δάι' αἰ' αἰ' M.  
καὶ δάι' αἰ' αἰ' Vit. Lips. δάι' αἰ' αἰ', omisso καὶ, G. καὶ δάια. αἰ' αἰ'  
ed. vett. Patet λυπηρὰ, λυπηρὰ explicationis causa adscriptum  
esse. Sed κακὰ non minus interpretis est. Scribendum

ἄνι ἄνια νεόκοτα καὶ δάι', αἰαῖ.

Constat versus ex dochmio et dochmio hypercatalecto.

256. διαίνεσθαι G. Ald. σιαίνεσθαι, superscripto ultimis litteris  
ε, Mosc. διαίνεσθαι δάκουσι, inserta vitiose scripta interpretatione  
δάκουσι, Rob.

257. ὡς πάντα γ' ἔσται κείνα Vit. Mosc. In Vit. recentior manus  
'κείνα fecit. ὡς πάντα γ' ἔσ' ἐκείνα Lips. ὡς πάντ' ἔστ' ἐκείνα Ald.  
Rob. In ὡς particula errat scholiastes: significat ea hic nam.

258. Hunc versum omittit Lips. αὐτὸς δ' Porsonus, καὐτός  
γ' cum Cantabr. 2. Blomfieldius, ne scilicet καὶ et δέ in uno enuntiato  
coniungerentur. δ' secunda manus addidit in Vit.

259. μακροβίωτος Lips. ὁ δέ γέ τις αἰῶν M. ὠδε γέ τις  
αἰῶν Ald. αἰῶν ὠδε γε τις Cantabr. 2. ὠδε γέ τις αἰῶν ceteri.

ἐφάνθη G. Vit. Cantabr. 2. Par. A. N. aliique nonnulli. ἐφάανθη  
Ven. A. Cantabr. 1. Par. B. C. Ox. Ald. Turn. idque supra scriptum in G.  
ἐφάνθη recte M. Lips. Rob.

Metrum unam syllabam deleri postulat, quod quum fieri possit scri-  
bendo μακρόβιος, tamen γε potius delendum est, quod hic rectius  
omittitur.

260. γηραιοῖς Ven. A. Ald. Rob. γεραιοῖς δ' Lips.

261. παρῶν τε M. G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Mosc. Par. N. παρῶν  
γε edd.

262. πέρσαις, Rob. Ceteri πέρσαι, in iisque Lips. in quo supra  
scriptum γρ. πέρσαις. φράζαιμ' ἄν οἶα G.

263. ὁ το τοῖ τοῖ M. ὄττοτοτοῖ G. ὄττοτοῖ Vit. ὄττοτοῖ Lips.  
ὄττοτοτοῖτοι Ven. A. ὄτοτοτοῖ τοῖ Ald. ὄτοτοτοῖ τοῖ Rob. Οττοτοῖ  
Turn. ὄττοτοτοῖ Ven. B. Vict. ceteraeque edd. ante Porsonum, qui  
ὄτοτοτοῖ restituit. μάτην Vit.

264. τὰ πολλὰ libri. Scripsi τὰ πολέα. Eodem modo Lachman-  
nus. V. ad v. 270.

265. γῆς, superscripto η, Lips. γῆς Ald. ἀπ' ἀσιάδος G. Lips.  
aliique nonnulli et Rob. ἐπ' ἀσιάδος Vit. ἤλαθεν Vit. Lips.

ισοτοις Ven. A. Ald. όιτοτοιτοι Rob  
Ven. B. Vict. ceteraque ante Porsonum  
270. Libri omnes *άλιδονα σώματ  
δον ασώματον*, in Par. B. autem, etiam  
ptum est. Hoc si verum putatur, servand  
λά. V. Epit. doct. metr. §. 253. et 271  
271. *καταθανόντα* Vit.

272. *πλακτοῖς* Vit. Lips. Lambeth.  
notatione, γρ. *πολυπλάκτοις*, ἢ ἐν αἷς τα  
*διπλάκεσιν* G. Vit. Lips. Ven. B. Ald.  
a Turn. et sic M. In explicando hoc ve  
Quorum qui hanc explicationem adscripsit  
*τά γάρ κύματα ἐκχεῖται καὶ ὑπονοστεῖ*, in  
Hec. v. 29.

*πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φοροῖ*  
Stanleius auctor fuit, ut de tabulis navium  
haec quoque interpretatio fundamento care  
bus mersorum in mari fluctuantibus cogitavit  
*δίπλοιδίβυς*. *Δίπλαξ* quum proprie adiectiv  
substantivo usurpari solitum est, sic quidem  
lium autem quum grammatici duobus modi  
quod ex duplicato filo contextum sit, quod  
quod ob latitudinem in gestando duplicetur,  
ipsa per se probabilior videtur et valde co  
comparatione. Hesychius *δίπλακα*, *διπλῆν*, *π  
πλῆ χρῆσθαι*. Idem *δίπλοῖδα*, *διπλουμένην*  
Idem *διπλῆν*, *διπλασίονα*, *καὶ μεγάλην*, *κ  
ubi poeta χλαῖναν commemorat διπλῆν, ἐκ  
βολον φάρος, διπλοῦν. et διπλοῦν*



273. δ' ἀπόλλυτο, ad *v* supra adscripto *οι*, Vit. δὲ ἀπιόλλετο Lips. ἀπιώλετο adscriptum in Par. B.

274. λεῶς G. Par. K. In G. στρατός tamquam explicatio supra scriptum. Lips. vulgatum στρατός habet, sed supra adscriptum γρ. λεῶς. ναῖοισιν M. Vit. Lips. Ven. B. Par. B. edd. vett. Sed in Lips. penultima syllabae η superscriptum. ναῖοισι Ven. A. ναίησιν G. Par. A. N. et adscriptum in Par. B. ut ex Brunckii adnotatione colligas. ναῖοισιν Cantabr. 1.

ἐν βολαῖς M.

275—278. Libri ἴνζ' ἄποτμον βοᾶν δυσαιανῆ πέρσαις δαίτοις, ὡς πάντα παγκάκως ἔθεσαν, αἱ αἱ στρατοῦ φθαρέντος, nisi quod in paucis variant. ἴνζε M. Lips. Par. C. N. Ald. Turn. ἴνζε Vit. Tum βοᾶν, superscripto η ad α, Lips. Deinde Faehsius ex Par. B. affert γρ. καὶ δυσαιανῆ ἦγουν πολυποίκιλον. Tum πέρσαισιων, duabus scripturis, πέρσαις et περσῶν coniunctis, Par. N. Deinde ὡς πάντα παγκάκως M. Vit. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. F. H. I. N. Ald. Rob. Sic etiam, ut Bekkerus adnotavit, Par. B. ex quo Faehsius p. 182. ὡς παγκάκως πάντα affert, quod est in edd. Turn. et Vict. ὡς πάντα κακῶς-G. ὡς πάνπαγκάκως Lips. Deinde ἔθειαν Ald. Denique αἱ αἱ M. αἱ αἱ G. Vit. Lips. edd. vett.

Hae lectiones omnes quum nihil contineant quo metra, quae in antistropha valde diversa sunt, exaequentur, apertum est maiorem corruptelam aut hic aut in antistropha latere. Accedit quod dubitari non potest, quin, ut particula ὡς utrobique eundem in numeris locum obtinet, ita idem observatum fuerit in nomine δαίτοις. Id igitur aut in stropha aut in antistropha ex sedē sua dimovendum est. In antistropha id non videtur probabili ratione fieri posse. In stropha igitur vitium quaerendum est. Ac diu est quum Πέρσαις eiiciendum esse suspicatus sum, in qua coniectura confirmavit me illud quod in Par. N. scriptum est πέρσαισιων, quod indicio esse videtur dubitasse interpretes utrum δαίτοις de hostibus Persarum, an de ipsis Persis, clade bellica afflictis, intelligendum esset. Vicit tamen posterior explicatio, quae sane probanda est, ita ut, quum in margine adscriptum ab interprete esset Πέρσαις δαίτοις, id pro emendata lectione habitum alieno loco in ipsa poetae verba illatum sit. Itaque Πέρσαις delevi. Praeterea verba βοᾶν δυσαιανῆ inverso ordine collocanda esse antistropha docuit. Deinde sequenti versui aliquid ad integritatem deest. Atque hic quoque duae proditae sunt ab interpretibus explanationes verbi ἔθεσαν, quum in G. οἱ Πέρσαι, in Vit. οἱ θεοὶ adscriptum sit. Si de diis haec intelligenda sunt, nominari deos oportuit. Ac restituitur metrum, si ante ἔθεσαν hoc ipsum nomen θεοὶ inseritur praetereaque πάντα in πάντα mutatur. Scripsi igitur

ἴνζ' ἄποτμον δαίτοις

δυσαιανῆ βοᾶν,

ὡς πάντα παγκάκως θεοὶ

queat, ex quo colligi posse quantum prae debuerit.

281. Brunckius dedit *στυγαί γ' Ἄθ*  
*γ' ἀθῆναι*. Ex Par. B. *γ'*, superscripto *τ'*, et  
ex Ven. A. et Ox. 9<sup>o</sup> adnotatum est. *στυγη*  
*στυγαί δ' ἀθῆναι* Vit. Lips. *στυγαί δ' Ἄ*  
*ραι* Ven. B. Et *ἀθῆναι* quidem habent etiam  
escendum erat in plerorumque librorum lectio  
tinuat orationem iis quae chorus postrema dixit  
terum Lips. Ald. Rob. interpungunt post *Ἄθῆ*  
quentia relato. Recte inde a Turn. post *δαίτοις*

282. *μεμνήσθαί τι* Vit. Lips. Ven. A. 1  
pro *πάρα* Ven. A. quod natum ex interpretatione

283. *τῶν περσίδων* Vit. Lips. Mosc.

284. *ἦδ' ἀνάνδρους* omittit Lips.

Boeckhii in praefatione lectionum aest  
scribendum esse coniecit *εὐνιδας ἔκτισσαν ἦδ'*

285. Praeclare Atossa regiam maiestatem  
conservavit et nunc gravitate orationis tuetur.

286. *κακοῖσιν* Lips. *ὑπερβάλλοι* Vit.

288. *βροτοῖς* Lips. Rob. sed in Lips. *οἷς* :

M. G. aliique et Ald. Turn. Idem ex corr. Vit. q  
ptum fuisset. Propter exquisitiorem structura  
*βροτοῖς*. Nam ne quis putet traiectionem verbi  
*βροτοῖς* scriptum fuisse a poeta, hoc argumentum  
Etenim *βροτοῖς* ideo ante *φέρειν* collocatum est  
*βροτοῖς* primariam notionem esse poeta voluit  
*οἷσι βροτοῖς*, quoniam mortales sumus.

290. *καὶ εἰ εὐνοῦται*

*μία, βοσκήματα.* Intelligendi sunt igitur ductores gregum, quemadmodum Apollonius in lexico Homerico scribit, *ἀγελεῖην, λείας ἄγουσαν, οἶον λάφυρα.* ἔνιοι δέ, ἄγουσαν τοὺς ἐπὶ πόλεμον ὄχλους, recte ille de hoc quidem nomine addens *βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.*

*ἐπὶ σκηπτουχία ταχθεῖς* aut praefectum eunuchorum aut aliquem ex illis corporis custodibus significat. Hoc posterius probabilius videtur, quod omnes isti eunuchi *σκηπτούχοι* appellabantur: v. Xenoph. Cyrop. VII. 3, 16. VIII. 1, 38. 3, 15.

293. *ἄναρχον* sola ed. Rob. Ceteri libri, quod sciam, omnes recte *ἄναδρον.* Dictum hoc est de eo quod deserta a morientibus acie consequitur. Similiter Sophocles Oed. R. v. 58.

*ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.*

*ἡρήμα* Lips. Idem et Mosc. *θανεῖν*, uterque supra scripto *ὦν.*

294. Scholiastes Aristophanis ad Ran. v. 1060. hunc versum afferens habet *βλέπει φάος*, quam scripturam lectioni librorum Aeschyli omnium *φάος βλέπει* praefendam iudicavi, quod hic aperte melior est ordo verborum, vocabulo *βλέπει*, in quo primaria vis est, primum locum obtinente. Et quum saepissime *φάος* ultimum in versu locum occupet, tum in formula *βλέπειν φάος* id fieri videmus. Supra v. 258.

*καὐτὸς δ' ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος.*

Scriptor Rhesi v. 971.

*ἀνθρωποδαίμων κείσεται βλέπων φάος.*

Ceterum magna est ars poetae in iis quae nuntius dicit: qui consternatus adhuc clade primo id quod summum erat, regem salvum esse, paucis verbis profligat; deinde, ut solent qui in re nova magnaue initium narranti invenire nequeunt, plurima raptim et confuse comprehendit; tum denique, tranquillior factus, rem omnem ordine exponit.

295. *δῶμοισι* G. alique nonnulli. *δῶμοισι*, mutato *ω* in *ο*, Vit. *δῶμασι* Lips. Ald. Rob. Turn. In Lips. *γρ. δῶμοισι* supra scriptum. *δῶμασιν* M.

296. *ἡμαρ* M. Rob. *μελαγγεῖμου* Ven. A. Ald. Rob.

297. Post *ἵππου* unius litterae, litura in M.

298. Libri *στύφλους*. Brunckius *στυφλούς*. V. ad v. 80. *παρ ἀκταῖς* Lips. *παρακταῖς* Mosc. *σιληνῶν* M. *ληνῶν* Mosc. Ceteri *σιληνῶν*. Scholiastes *Σιληνῶν αἰγιαλὸς Σαλαμῖνος τῆς λεγομένης Τροπαίου ἀκρας, ὡς Τιμόξενος ἐν τῷ περὶ λιμένων φησί.* Sic M. Hesyechius *Σιληνῶν, τῆς Σαλαμῖνος, πλησίον τοῦ λεγομένου Τροπαίου.*

299. In *χιλιάρχος* lituram post *χι* habet M. *χιλιάρχης* ex corr. G. antea *χιλιάρχος*. *δαρδάκης* Lambeth. Par. K. *πληγείς* Par. N. et Vit. sed Vit. supra scripto *η*.

300. *ἀφήλλατο* Vit. Lips. paucique alii et Ald.

301. *τανάγων* Ven. A. Ox. Ald. *τενέγων* Rob.

*ἀριστέυς* Blomfieldius. Libri *ἄριστος*.

*βακτηριῶν* Lips. *ἰθαγενής* M. Ven. B. Rob. Ceteri *ἰθαγενής*.

304. οὐ σ. οὐ σ. οὐ σ. Lips.

Ad finem versus γρ. σαλαμίνα & Salaminem scholiastes. Hesychius πελειὰ <sup>posuit, cui addita</sup> est aliena ab his verè διαφέρειν περιστεράς καὶ πελειάς. Sed corrupte apud eum scriptum est πελεσι Salaminem anates potius quam columbas, 284, 44. colligit. Stanleius quod columba stimavit, quum ex Homero discatur eam negligenter inspexerat hymnum minorem. Salaminem respici apertum est,

χαῖρε θεὰ Σαλαμῖνος ἐκτιμένη  
καὶ πάσης Κύπρον.

Equidem apud Aeschylum, praesertim praeminis, unam ex adiacentibus parvis insulis in

305. κίρρισσον cum coronide Brunclhas p. XIII.

306. γειτόνων Ald. Rob. et ante cori sed adscripto γρ. ὦν, Cantabr. 1.

αἰγυπτία, ad ultimam litteram supra αἰγυπτίων Par. N. et adscriptum in Par. B.

307. ἀδούης ut ceteri Lips. sed sup pertinere videtur quod in G. supra scriptum hic quoque codex ἀδούης habet.

φερεσσεύης Cantabr. 1. Lambeth. Par. tabr. 2. φερεσεύης ὁ Ven. B. φρεσεσεύ.

φερεσέβης Ald. Φερεσέβης Turn. φρεο Vit. φρεσίβης, i mediae syllabae in ε vel σε φρεσκέυης supra adscriptum in Lips. ~~φρεο~~

308. καὶ ἄλλοι

ἡ ἐκ τῆς ναυῆς ἰακτὺρα ἔσονται.

309. μάταλλος M. Vit. μάταλος Lips. Mosc. μύταλος Ald. μέταλος G. μέταλλος Ven. B. Par. C. L. Rob. Turn.

311. πυρρῶν Porsonus. πυρρῶν M. et plerique, ut videtur, codices et Turn. πυρῶν G. Vit. Lips. Cantabr. 1. Mosc. Par. C. Ald. Rob. δάσκειον M. G. Lips. Mosc.

312. ἔταγ' Lips. πορφυρέα M. Ceteri πορφυρέα. Porsonus πορφυρῶ. Sed videntur tragici a forma πορφυροῦς, ut vulgaris sermone propria, abstinuisse, ideoque contractionem praetulisse eam in qua leviter audiretur ε, ita ut non efficeret syllabam. Non obstant versus ex Sthenoboea Euripidis ab Athenaeo p. 421. F. allati, ubi βίος δὲ πορφυροῦς Θαλάσσιος valde torsit criticos. Scribendum est enim βίος δὲ πορφυροῦς Θαλάσσιος. Loquitur, ut reliqua ostendunt, piscator, quem quo minus dubites unum ex illis intelligendum esse, qui πορφυρεῖς, captores purpurarum, vocabantur, facit alius Euripidis locus in Iph. Taur. v. 262.

ἦν τις διαρρῶξ κυμάτων πολλῶν σάλω  
κοιλωτὸς ἀγυῖς, πορφυρευτικαὶ στέγαι.

313. μάγος M. G. Vit. Lips. Ven. A. Rob. Accentum correxit Turn. μέγος Ald. Magos gentem esse circa Mediam Stanleius docuit ex Herodoto I. 101. et Stephano Byzantio in v. Μαγία. Addi poterat Plinius H. N. VI. 26 (29).

ἄραβος M. Vit. Lips. Ven. B. Turn. ἄραβος Ven. A. Ox. Ald. Rob. ἄραφος G. Par. B.

ἀρτάμης Lips. Ald. Turn. sed in Lips. γρ. ἀρσάβης supra adscriptum. ἀρσάβης Rob. ἀρτάβης M. G. Vit. Par. K. L. sed in Vit. β a sec. manu in litura scriptum, in M. puncto notatum. ἀρσάμης Cantabr. 1.

314. Hunc versum post sequentem collocant Vit. Lips. sed in Vit. error additis numeris correctus.

σκαληρῶς, sed supra γρ. σκληρῶς, Vit. ἔποικος G. Lips. alii que nonnulli. κατέφθειτο, supra scripto ι, Lips.

315. Ἀμιστροῖς Brunckius. ἄμιστροῖς M. Par. A. B. edd. ante Brunckium. ἀμιστροῖς Vit. Lips. ἀμιστροῦς G. Ven. A. Par. L. V. ad v. 22. ἀμιστροῦς Lips. ἀμφιτροῦς Par. C.

316. σάρδειν M. Lips. δάρδει G. Vulgo Σάρδει. Hunc versum, quod quartam a fine syllabam in vocabuli exitu longam habet, depravatum esse existimavit Porsonus in supplemento praefationis ad Hecubam p. XXXV. simulque eam suspicionem alio firmare adducit argumento. Ἀριστάρδης, inquit, supra 38. Thebarum praefectus erat. Cur igitur Sardibus luctuosa esset eius mors? Hoc, ut opinor, sentiens scholiastes addit, πατρίς γὰρ αἱ Σάρδεις αὐτῶ. Sed potius existimo verum unum vel plures excidisse, ubi Sardium praefectus, sgr-tasse Mitragathes vel Arceus, nominaretur.

νηπιῶν, ὃ, τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος . . . . .

..... Σάρδεσι  
πένθος παρασχών.

*Expleat hiatus, si potest, sagax lector; sed id simul curet, ut ut  
Ἀριόμαρδος vocalis sequatur. Ipse postea sic explevit,  
ρωμῶν, ὅ, τ' ἑσθλὸς Ἀριόμαρδος \*ἀρδέων  
βολαῖσι πιστός, Μιτραγάθης τε\* Σάρδεσι  
πένθος παρασχών.*

Sed nomen proprium, ut aliis in rebus, ita hoc quoque in genere ido-  
excusationem suppeditat. Repugnantia autem illa circa patriam Ario-  
nulla prorsus est, si scholiastam, recte et prudenter monentem, a-  
voles. Nam, ut satis ex Herodoto intelligi potest, non suis quisqu-  
pularibus erat praefectus, nisi qui inferioris ordinis duces erant, ut  
96. 97. narrat, sed ut quisque apud regem vel generis propinquit-  
gratia dignissimus censebatur, ita ei alia atque alia committebatur  
vincia. Quamobrem etsi Herodotus VII. 67. 68. duos in exercitu E-  
rum memorat Ariomardos, tamen Aeschylum, qui nullo eos nomi-  
stinguit, sed semper ut de uno loquitur, unum eandemque ubiq-  
mente habuisse certissimum est. Qui si Sardibus natus Aegyptiis pra-  
tantum abest ut non recte dicatur Sardibus luctuosus obisse, ut, si  
esset repugnantia, simul duo alii loci in eandem vitii suspicionem in-  
rent. Nam ipse ille quem Porsonus commemorat Arceus vel Arceus  
v. 45. dux vocatur Lydorum qui Sardibus advenerant, v. 306. d-  
πηγαῖς Νελλου γειτονῶν Αἰγυπτίου. Non videtur enim dubitari  
quin utroque loco de eodem viro sermo sit. Susiscanes autem, ab  
secundum v. 35. profectus, infra v. 934. Batana dicitur reliq-  
Quare maneat posthac Aeschyli Ariomardo et imperium Aegyptiorum  
patria Sardes.

317. σειςάμης M. Par. B. et ut videtur Par. A. σηςάμης Vit.  
N. et sic Brunckius ex v. 956. σισάμης G. εισάμης Ven. B. σι-  
μης Lips. Cantabr. 2. Par. K. L. σειςάρμης Ven. A. Ox. et adscri-  
in Par. B. σειςάρκης Ald. Rob. Turn.

Post hoc nomen ϑ' addunt G. Par. A. B. K. Non addunt M  
Lips. Ven. A. Ald. Rob. Turn.

318. θαρυβίς τε G. θάρυβις τε Ald. θάβυρις τε adscripti  
Par. B. θάρμις τε Ven. B. Rob. πεντηχονιοπεντάκις ante sec-  
nus correctionem Vit.

319. Stephanus Byzantius *Αυρηησός, πόλις Τρωϊκή, μία  
ἑνδεκα τῶν ἐν τῇ Τρωάδι. τὸ ἔθνηκον Αὐρηήσσιος. Αἰσχύλι  
Πέρσαις ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀύρηνα ἢ Ἀύρηνα Αὐρηναῖος.*

320. κέτται et εὐτυχῶν Rob. εὐτυχής, sed correctum in εὐτυ

321. σύννεσις τε M. Par. H. K. N. σύννεσις τε G. Lips.  
Cantabr. 1. Mosc. Ox. Par. C. L. Ald. Rob. συννεσία τε a pr. ma-  
νείσις τε a sec. manu Vit. Σύννεσις τε Turn. Apud Herodotum  
Κίλιξ Σύννεσις Ὠρομέδοντος commemoratur.

πρῶτος αὐτὸς εἰς εὐψυχίαν G. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Par. C. K. L. nisi quod ἀψυχίαν habet G. Est haec laud dubie grammatici alicuius mutatio, propter falsum nomen Σύνεσις facta, ut versus constaret.

322. ἀκιλικίων Ald. ἄπαρχὸς sic M. ἀπαρχὸς Vit. a pr. manu et Lips. Ven. A. Ald. Turn. ἄπαρχος Rob. et reliquae ante Brunckium editiones. ἄρχος Par. L. ἔπαρχος Ven. B. Par. N. et adscriptum in Par. B. Id Brunckius posuit. In Vit. quod a prima manu est ἀπαρχὸς, a secunda ita mutatum est, ut nescias utrum ἔπαρχος an ἕπαρχος legi debeat. Praestat fortasse ἕπαρχος, vocabulum Herodoto, Xenophonti, aliis de satrapa usitatissimum, de quo dixerunt Wesselingius ad Herod. V. 20. Dorvillius ad Charit. p. 407. seqq. sive p. 448. ed. Lips.

323. Vulgata lectio est εὐκλειῶς. Sed ἀνηλεῶς habent G. Cantabr. 1. et in Par. B. adscriptum est γρ. ηηλεῶς, quod non dubitavi recipere, ut multo magis accommodatum huic narrationi.

324. τοιῶνδ' ἀρχόντων νῦν M. G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Ox. Mosc. Par. A. B. C. F. K. L. N. Ald. sed in M. νῦν ab alia manu supra verbum additum est. γρ. καὶ ἐπαρχόντων Faehsio teste adscriptum in Par. B. τοιῶνδ' ἄρχόντων νῦν Rob. τοιῶνδ' ἄρ' ὄντων νῦν Turn. ex coniectura, ut videtur. τοιῶνδ' ἄρχόντων, omisso νῦν, Brunckius, parum considerate. Videtur potius ἀρχόντων interpretatio esse. Poterat Aeschylus dicere τοιῶνδε ταγῶν, poterat τοιῶνδ' ἀνάκτων. Hesyechius ταγοί, προστάται, ἄρχοντες, ἡγεμόνες, et ἀναξ, βασιλεύς, ἄρχων, δεσπότης. Et ναῶν ἀνακτες legitur infra v. 378. Sed probabiliter Canterus scribendum coniecit τοιῶνδ' ἄρχων, etsi Homericum hoc vocabulum apud tragicos alibi non invenitur.

325. δ' omittit M. ἀπαγγεῖλω Ald. Rob. ἀπαγγέλω Lips. Cantabr. 2. ἀναγγέλλω G.

326. αἶ αἶ M. G. Ceteri αἶ αἶ, nisi quod αἶ decies repetit Cantabr. 1.

327. λυγέα, ad ε supra adscripto υ, Lips. λυγέα Ald.

328. αὐτὰρ Lips. Mosc. et ex corr. primae manus Vit. in quo autem, ut in ceteris, αὐτὰρ erat.

τοῦτ' M. G. Vit. Lips. et ceteri, ut videtur, codices. ταῦτ' Ald. Rob. Turn. ἀνατρέψας Ven. A.

329. πόσον δὴ πλῆθος M. Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 2. Ox. Ald. Rob. πόσον δὲ πλ. G. Cantabr. 1. Par. A. B. C. πῶς δὴ πλ. ex Par. L. adnotavit Faehsius. πόσον τι πλ. Turn. ex coniectura, ut videtur. Non dubitandum est quin Aeschylus scripserit πόσον δὲ πλῆθος. Receipt hoc Brunckius, qui probasse videtur quod in Par. B. adscriptum est ἀντὶ τοῦ δὴ. Sed falluntur grammatici qui, ut Gregorius Cor. p. 33. (78. ed. Schaeff.) δέ ab Atticis pro δὴ dici tradunt: quod illi si de Homero dixissent, aliquid in ea re veri esse videretur. Thucydidis quidem locus quem Gregorius affert, in quo ille interpretando multum fallitur, valde diversus est ab Aeschyli loco, quamquam Aeschylus non magis quam Thucydidis δέ pro δὴ posuit. Pertinet enim hoc δέ ad illam ser-

monis Graeci proprietatem, qua post eas formulas, quibus dictum quid iri vel dici debere indicatur, particula, quae nectendae orationi inserviat, ita adicitur, tamquam si non praecessisset talis formula. Veluti quum γάρ post verba *σημεῖον δέ*, et quae similes formulae sunt, usurpatur. Quae proprietas, latius extensa, complectitur etiam talia, ut λέγω ὅτι ἐγώ εἰμι ἐκεῖνος, et ἐλθούσης ἐπιστολῆς, ὡς ἄνδρες ἀγχιμάλωτοι ἤκουσι, multaque alia. Eodem igitur modo post interrogationis quasdam formulas, quasi eae formulae omnino non adessent, δέ nectendae orationis causa infertur.

ἢ νεῶν Ald.

330. ἐξιῶσαι ante sec. manus corr. Vit. περσικῶν Ven. B.

331. ναῖοισιν ἐμβολαῖς M. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. et, ut videtur, 2. Lambeth. Ox. Turn. ναῖγισιν ἐμβολαῖς G. Par. H. N. Ald. Rob. et supra scriptum in Cantabr. 2. ναῖοισι συμβολαῖς Ven. B. et a sec. manu Vit. δαῖοισι συμβολαῖς Mosc. et a pr. manu Vit. In Lips. alteri in ναῖοισιν syllabae η superscriptum. Conf. v. 274.

332. ἄν omittunt Lips. et pauci alii. Superscriptum est a sec. manu in Vit. ἦν pro ἄν Par. F. L. ἴσθι Rob. ἴσθ' ante corr. Lips.

In fine versus βαρβάρων M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Mosc. Ox. Par. C. F. H. K. N. Ald. Rob. βαρβάρους Turn. ex coniectura, ut videtur, qua expeditissima fit constructio. Sed antiquitus non fuisse scriptum βαρβάρους quum codicum fortasse omnium in voce βαρβάρων consensus docet, tum quod tollendae difficultatis causa ἄν a nonnullis in ἦν mutatum est, ut in Vit. ἦν ad βαρβάρων adscriptum est et in margine M. λείπει τὸ ἦν. Neque tamen ἦν intelligi debet: non enim opponi recte potest ἀλλ' οὐκ ἦν, sed ἀλλ' οὐκ ἐκράτησαν. Wakefieldius, qui in Del. trag. I. p. 16. μὲν οὖν pro μὲν ἄν scribendum esse coniecit, protulisset quod probabile videri posset, si simul proximo versu ναυσίν mutasset in ναῦς ἦν. Lenissima mutatione scripsi βάρβαρον. In idem inciderunt Blomfieldius et Halmius.

333. ναυσίν Porsonus. ναυσὶ libri. Ἑλλήσιν Brunckius. Libri ἔλλησι. De numero navium aliter ab aliis, ut fit in huiusmodi rebus, indicato, dixerunt Valckenarius ad Herod. VII. 89. Wesselingius ad Diod. XI. 3. Spahnemius ad Iulianum p. 280. Siebelis in diatriba de Aeschylī Persis p. 61.

335. νεῶν Brunckius, contra libros, ut videtur, omnes.

336. ξέρξης γάρ, omissis particulis δέ et καί, Lips.

Hunc versum cum duobus sequentibus affert Plutarchus in vita Themistoclis c. 14.

337. νεῶν τὸ πλῆθος pro ὧν ἦγε πλῆθος Plutarchus scripsit.

αἰδ' Vit. Lips. Ald. Rob. ὑπέροκοι Wakefieldius in Del. trag. I. p. 107. et Blomfieldius, qui in adn. ad Sept. ad Th. v. 387. ὑπέροκοπος tragicis omnino abiudicavit. Dixit contra hanc opinionem Lobeckius ad Soph. Ai. v. 127.



339. Quod Brunckius et Schützius ex Heathrii coniectura dederunt, *δοκῶμεν*, id habet G. In ceteris omnibus, nominatim in M. Vit. Lips. Ven. A. B. et edd. ante Brunckium, est *δοκοῦμεν*. Deinde *ληφθῆναι* M. Vit. Mosc. *λειφθῆναι*, ad *ει* supra adscripto *η*, Lips. Scholiastes utrum *δοκοῦμεν* an *δοκῶμεν* legerit, ex eius interpretatione *μὴ δόκει* non potest perspicui. Illud vero planum est, si duo sequentes versus nuntio continuantur, ut fit in libris omnibus, non posse *δοκοῦμεν* legi, quod sic mirum in modum abrupta et inconcinna fieret oratio, sed legendum esse *δοκῶμεν*, quo haec commode et cum praecedentibus et cum sequentibus cohaereant: *ita se habet ratio, ne nos hac ex parte putes in pugna inferiores fuisse: sed deus aliquis exercitum perdidit, non aequali lance sortem ponderans*. At vero uti tantus librorum in indicativo consensus suspicionem facit, coniunctivum in codice Guelferbyitano emendationem esse vel critici vel librarii, sentientis quam male conveniret indicativus in illo quem indicavi orationis decursu, ita multo magis haec suspicio eo augetur et confirmatur, quod oratione nuntii usque ad verba *οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ* producta, quae deinceps sequuntur prorsus perturbata et perversa sunt. Quae quum vulgo sic personis divisa sint,

AT. Θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεῆς.

ΑΓΓ. ἔστ' ἄρ' Ἀθηναίων, ἔστ' ἀπόρθητος πόλις,  
ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἕρκος ἔστιν ἀσφαλές,

primus sensit Schützius versum, qui in his mediis est, Atossae tribuendum esse: etsi illud non recte fecit, quod in commentario ad maiores editiones illam personarum distinctionem, quae est in editione Robortelli, adsciscendam iudicavit, qua duo priores versus Atossae, extremus nuntio tribuitur. Neque enim hoc modo multum tollitur de inconcinnitate orationis. Rectius in minore editione primum versum nuntio, secundum Atossae, tertium rursus nuntio adscripsit, quam rationem iure probavit Iacobsius in iis quae de Aeschyli Persis scripsit in Wielandii Museo Attico vol. IV. p. I. sive in Opusculis suis vol. V. sed rursus ille rectius Schützius de hoc loco sentiens. Nam quum Schützius primum versum cum praecedente nuntii oratione coniunxisset, audacior facta mutatione, nulloque prorsus stabilita fundamento,

θεὸς πόλιν δ' ἔσωσε Παλλάδος θεῆς,

vidit Iacobsius servandam esse vulgatam lectionem, sed praecedere huic versui debuisse dictum aliquod Atossae. Quod ille quum nullum reperiret, ut qui orationem nuntii putaret verbis *οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ* finiri, excidisse versum Atossae post illam orationem nuntii credidit. At nihil excidit, sed illa ipsa lectio, *μὴ σοι δοκοῦμεν*, ita est comparata ut sequentes versus ab nuntii oratione seiungi postulet. Quos duo versus si Atossae tribueris, non solum haec, sed reliqua quoque ex illa Iacobsii personarum divisione rectissime procedent. Nuntius igitur sic finit orationem suam, *numquid hac ex parte tibi videmur inferiores fuisse?* iam dicenti Atossae *at ergo deus quispiam classem, iniqua lance fortu-*

nam dispensans, affixit, ita ille respondet, *dii Palladis urbem servant.* Atque eodem modo deinceps amplius interroganti respondet.

340. ὥδε hic non significat *tantopere*, sed potius *ergo*, i. e. *in hoc rerum statu, quum haec ita sint.* Vt in Prometheo v. 514.

μυρίας δὲ πημοναῖς  
δύαις τε καμψθεῖς ὥδε δεσμὰ φυγγάνω.

In prosa oratione plerumque οὕτως invenitur, cuius exempla vide apud Taylorum ad Demosthenis or. in Midiam p. 627. Adde quos nominat Schaeferus ad Dion. Hal. de struct. verb. p. 414. et quae ego dixi ad Vigerum p. 933. Herodotus saepe sic ὥδε quoque usurpat. Sensit vim particulae scholiastes qui adscripsit, licet obscurius, *ἐνταῦθα, ἤγουν εἰς τὸ πλήθος.* Debebat sic explicare, *quum haec ita sint, ut Persae tanto navium numero Graecis superiores essent, deus aliquis exercitum prodiderit necesse est.*

341. τάλαντ' ὑβρίσας Lips. ἰσορρόπων, expuncto postea ν, Vit. ἰσορρόπων Ven. B. εἰσορρόποι a pr. manu M.

342. De personarum distributione vide ad v. 339. παλλάδας Lips.

343. ἔστ' ἄρ' M. ἔστ' ἄρ' Ald. ἔστ' ἄρ' Turn. ἔτ' ἄρ' Rob. ἔτ' ἄρ' G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. Ox. Par. L. N. quod Schützcius ἄρ' in ἄρ' mutato in editionem minorem merito recepit.

Recte monuit Iacobsius fidem historicam Aeschylī, quam Siebelis p. 63. propter hunc versum graviter vituperavit, non meruisse hanc reprehensionem: nam neque negare voluisse poetam captas eo bello a Persis Athenas esse, nec sequente versu aliud contineri quam Athenienses ipsos in pugna non succubuisse. Poterat, opinor, longius progredi. Tantum abest enim ut reprehendi ob hos versus Aeschylus debeat, ut etiam laudandus esse videatur. Nam quum constaret inter omnes, captas esse vastatasque Athenas brevi ante pugnam Salaminiam, maluit poeta subindicare hanc rem, sed cum laude Atheniensium, quam non attingenda dissimulasse cladem videri. In qua re magnam artem et sagacissimum prodidit iudicium. Nam quum Atossam faceret interrogantem, ut consentaneum erat, de illa ipsa re, quam minime iucundam auditu esse Atheniensibus sciebat, fieri non potuit quin exspectatione quadam et metu commoverentur spectatores, ne referentem audirent nuntium quod factum esse graviter ferebant. Sed hunc metum tam callide et cogitate dispellit poeta, ut illa nuntii responsio etiam laudem et gloriam afferat Atheniensibus. Aptè comparat cum hoc versu Iacobsius responsum a Themistocle, testibus Herodoto VIII. 61. et Plutarcho in Themistocle c. 11. Adimanto datum, urbem non esse in moenibus ac domibus, sed in CC triremibus positam. Quod dictum quis dubitabit pervulgatum apud Athenienses fuisse, ita ut iure credi possit alluisse eo hic Aeschylam.

344. ἀνδρῶν ὄντων, eorum qui viri sunt. ἔρχος a pr. manu M.

345. δὲ omittunt Vit. Par. N. Pro eo τε habet Ven. A. ναυσίαν

M. *συμβολαῖς ἦν τις* Lips. *συμβολῆ* affertur ex Par. C. *ἦν* omit-  
tit Colb. 2.

347. *πλήθη* G. *κατακουχίσας* Θx. Par. C. Ald. Turn. et ad-  
scriptum in Par. B.

348. *ἦρξε μὲν* G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Ald. Turn. *ἦρξεν* Rob.  
omisso *μὲν*.

350. Sicinnus dicit, vernam Themistoclis et eius liberorum paed-  
agogum, de quo Herodotus VIII. 75. Diodorus Siculus XI. 17.

352. *ἴζεται* Lips.

353. Libri *μῆνοιεν* et mox v. 355. *ἐκωσαίατο*. Correxerit a Mon-  
kio monitus Blomfieldius. V. Ehnsl. ad Oed. Col. v. 945.

*σέλμασιν* M. Ald. Rob. Ceteri litteram paragōgicam negligunt.  
*σέλματι* Cantabr. 2.

354. *ναῶν* M. G. Vit. Lips. Ven. B. Cantabr. 2. Par. L. *νεῶν* Ald.  
Rob. Turn. *νῦν* Mosc. *ἐπενθορόντες* G. Ven. A. B. Turn. *ἐπενθο-*  
*ρῶντες* Ald. *ἐπανθορόντες* M. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. C. L. N. Rob.  
*ἐπανθορῶντες* Vit. Lambeth. et supra scripto ad secundam syllabam *εν*,  
ad quartam *ό*, Lips.

355. *βίον* Vit. et aliquot alii. *ἐκωσαίατο* libri. V. ad v. 353.

356. *δ δ'* M. *ὄδ'* Vit. Lips. Ald. Rob. Vulgo *ό δ'*.

357. *τῶν* pro *τὸν* Lips. Par. L. et ante correctionem M. *τὸν θεοῦ*  
Par. N.

358. *πᾶσιν* Porsonus, et sic M. Ceteri *πᾶσι*. *προσφωνεῖ* Vit.  
Lips. Ven. A. aliique nonnulli et Ald. Rob. *τοιόγδε* Ven. A. *ναυ-*  
*άρχαις* Ald. et *οἰς* minio supra scripto G.

359. *φλόγα* pro *χθόνα* Par. C. K. L. Rob. *γο. φλόγα* adscrip-  
tum in Lips. Par. B. *χθονός* adscriptum in Par. C. °

360. *λέξη* Ven. A.

361. *στίφος μὲν* M. G. Turn. *στίφος μὲν* Vit. Ald. Rob. *μὲν*  
*στίφος* Brunckius, nullo, ut videtur, auctore.

*στοίχοις* M. Cantabr. 2. Colb. 1. 2. Hoc fuerat etiam in Vit. sed  
in *στίχοις* mutatum est. *στίχαις*, ad *αι* supra scripto *οι*, Lips. Mosc.  
Ceteri *στίχοις*. Sed huic vocabulo, quod in re militari dubiae fidei est et  
omnino apud tragicos non invenitur, praefendum est *στοίχοις*.

362. *ἀλιρόθους* Ald. Rob.

363. *κύκλων* Ven. B. *νήσων* Ald. et ante sec. manus correctio-  
nem Vit. *νοῦσον* Rob. *πέρι*, eraso *ξ*, Vit.

364. *ὡσεὶ* e correctione Lips. Antea recte *ὡς εἰ*.

365. *νασίν* Porsonus. *νησίν* M. *νασίν* vulgo. *εὐρόντα* Ven. B.

366. *πᾶσιν* M. *στερίσκεσθαι* Vit. Lips. Mosc. Par. N. Sed *γρ.*  
*στερεσθαι* adscriptum in Vit. Lips. *κράτος* G. et ex sec. manus cor-  
rectione M. quam lectionem imperite praefert scholiastes.

Melius constaret temporum ratio, si scriptum esset *ὄν προκείμενον*.  
Nam si *ἦν* scripsit Aeschylus, accuratius ante dixisset *εἰ ἔφηνον*.

367. *τοιαῦτ'* edidit Brunckius, nullo, ut videtur, auctore.  
*ὑπερθύμου* G. Lips. Ven. A. B. Mosc. Ox. Par. C. L. N. Rob. *ὑπερθύμου* Colb. 2. *ὑπερθύμου* M. et hinc *ὑπ' εὐθύμου* Victorius. *ὑπ' ἐκθύμου* Ald. Turn. et videtur hoc prius fuisse in Vit. qui nunc *ὑπερθύμου* ex correctione habet. *Ἐκθυμος est animi impotens.*  
*ῥενί* Mosc. et supra scripto *ός* Lips.
369. *οἶδ'* Vit. Lips. Ald. Rob. Ceteri *οἶ δ'*. *πιθάργω* Vit. Mosc.
370. *δεῖπρον* M. Vit. Lips. edd. ante Brunckium. *τ'* addidit Brunckius et ante eum Scaliger.  
*ναυβάτης τ'* M. Par. B. L. Rob. *ναυβάτης* sine particula Par. N. *ναυάτης δ'* Ven. A. *ναύτης τ'* Ald. *ναυάτης τ'* ceteri.
371. *τροπούτο* omnes libri. Non recte Brunckius *ἐτροπούτο*. V. praef. ad Eur. Bacchas p. XLVI. Hesychius *τροπώσασθαι, τὸ τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλιὸν δῆσαι τῷ τροπωτῆρι.*  
*σκαριὸν* Cantabr. 1. *ῥο. σκαρδιῶν* Par. B.
372. *φθέγγος*, expuncta *θ* littera, M. *φθόγγος* Lips.
374. *εἰς ναῦν* Lips. *ἐς ναῦς* G. Mosc. *ναῦ* affertur ex Par. C. *πᾶς δ'* M. Vit. Lips. et supra scripto *θ* Par. B.
375. *τάξεις*, ad *ει* supra scripto *ι*, M.
376. *ώ* pro *ώς* Lips.
377. *πάννηχοι δὴ διάπλουν*, omisso *καὶ*, Rob.
378. *ναῶν* M. Vit. Lips. Ald. Rob. et ceteri, ut videtur, libri praeter Ven. A. Turn. qui *νηῶν* habent.
380. *οὐδαμῆ*, ad ultimam litteram supra scripto *οῦ*, Lips. *οὐδαμοῦ* Par. L.
381. *κενκόπωλος* Lips.
382. *κατέσχε* pro *κατέσχε* Mosc. *κατὰ γαῖαν* pro *κατέσχε γαῖαν* Lips. *κατέσχε γῆν* Ald.
383. *πρώτα* Par. C. *ἤχῆ* M. G. Ven. A. B. Ald. Turn. et supra scripto *ἤχοῖ* Cantabr. 2. Par. B. *ἤχοῖ*, ad *οἶ* supra scripto *ῆ*, Lips. In *ἤχοῖ* coniectura incidisse Piersonum ad Moer. p. 176. merito mireris, quum ibi interesse aliquid inter *ἤχῆν* et *ἤχώ* ostendere studeat. *ἤχεῖ* Vit. Mosc. Par. L. Rob.
- Totum hunc locum imitatione expressum esse ab Iuliano in prima oratione observarunt Spanhemius p. 235. et Wytttenbachius p. 188. ed. Schaef.
384. *ἐφήμισεν* Cantabr. 1. *ἠῦφήμισεν* Brunckius. *ἄρθιόν θ'* Cantabr. 2.
385. *ἀντιλάλαξε* G. *πέτρης* Par. C. *πέρας* Ven. B. quod vocabulum nisi unus tantum liber haberet, placere posse dixeris. V. ad Suppl. v. 249.
386. *παροῦς*, supra scripto a sec. manu *ν*, Vit.
387. *οὐδὲ γὰρ ὡς ἐν φρυγῆ* Ven. A. Ox. Ald. *οὐ γὰρ ὡς φρυγεῖν* Rob.

Meminerint lectores, narrari haec Athenis. Minus haec splendent apud Herodotum VIII. 83.

388. *ἐφήμερον* G. Vit. et aliquot alii. *ἐφ' ὕπνον* Lips.

389. *ὄρωντες* G. *ὄρωντας* Rob. *ὄρμιώντες*, ut reliqui, sed supra scripto *γρ. ὄρωντες*, Lips.

390. *ὁ* inter versus M. *αὐτῇ* G. et ante sec. manus correctionem Vit. *αὐτῇ* Lips. *ἐπέφλεγεν* Ven. A. et adscripto *γρ. ἐπέφλεγεν* Par. B. Schützius coniciebat *πάντα θῖν' ἐπέφλεγεν*. Nihil est quare quis in verbis *πάντ' ἐκείνα* haereat. Est enim haec usitatissima formula, quum multa quae ante commemorata sunt, praesertim si magna sunt et gravia, ut uno vocabulo comprehendi nequeant, indicantur. Sic supra v. 257.

*ὡς πάντα γ' ἔστ' ἐκείνα διαπεπραγμένα.*

Herodotus VII. 34. de operibus quibus Xerxes pontes in Hellesponto fecerat, *καὶ δὴ ἐξενγμένον τοῦ πόρου ἐπιγενόμενος χειμῶν μέγας συνέκοιμέ τε ἐκείνα πάντα καὶ διέλυσε*. Sic etiam *πάντα ταῦτα*, ut in Eum. v. 113.

*καὶ πάντα ταῦτα λὰξ ὄρω πατούμενα.*

391. *ἐπεὶ δέ* Ald. Turn. *εὐθὺς δέ* M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Mosc. Par. A. B. H. K. L. Rob. Hoc ad sensum et vim loci multo aptius esse nemo non videt. Inutilis coniectura Porsoni *ἔπιτα*. *ξὺν ἐμβολῇ* Par. L.

392. *ἔπαισαν ἄλμην*. Idem versus initium in oratione nuntii apud Euripidem Iph. Taur. v. 1391. in qua oratione plura ex Aeschyli Persis sumpta esse indicavit Seidlerus.

*κελεύματος* M. Vit. Lips. Mosc. Ceteri *κελεύσματος*.

393. *ἦσαν ἐμφανεῖς* Rob. *ἐμφανεῖς ἦσαν* Par. C. *γρ. ἐμφανεῖς* adscriptum in Par. B.

394. *πρῶτον* a sec. manu supra lituram unius syllabae inter versus adscriptum in Vit.

*εὐτάκτως* M. G. Cantabr. 1. Mosc. Par. K. L. et supra scriptum in Cantabr. 2. *εὐτάκτως*, supra scripto primae syllabae accentu, tertiae *ον*, Lips. *εὐτακτον* Vit. Cantabr. 2. Rob. Turn. et adscriptum in Par. B. *εὐτάκτιαν* Ald. *εὐστόχως* Par. B. II.

Comparanda sunt cum his Diodori verba XI. 18. *τὸ μὲν εὐώνυμον μέρος ἐπεῖχον Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι, πρὸς τὸ τῶν Φοινίκων ναυτικὸν ἀντιταχθῆσόμενοι*. — *Αἰγυνηταὶ δὲ καὶ Μεγαρεῖς τὸ δεξιὸν κέρως ἀνεπλήρου*. Herodotus VIII. 85. in sinistro cornu Athenienses, Lacedaemonios in dextro fuisse scribit, quod verius videtur Valckenario. Cum utro faciat Aeschylus, dubitari potest. Veri tamen similis esse videtur Aeginetas eum laudare voluisse quam Lacedaemonios, praesertim quum per hos ipsos effectum sit ut Aeginetis primae decernerentur, Atheniensium autem soli Amyniae, fratri Aeschyli, ut quidem placet Diodoro XI. 27. Non multum dissimilia habet Herodotus VIII. 93. ubi videndus Valckenarius.

396. ἐπέξεχώρει M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. A. B. N. Ald. Rob. Turn. ὑπέξεχώρει editiones Vict. Cant. Stanl.

398. ἐλευθεροῦτε δὴ Vit. ἐλοῦτε δὴ Mosc.

401. γλώττης G.

402. κούκέτ' M. Lips.

403. ἐν νυκτὶ Rob.

404. ἤρξεν δ' M.

Quod hic narratur, Lycomedis cuiusdam, Atheniensis, factum fuisse scholiastes cum Plutarcho in Themistocle c. 15. narrat. Sed Lycomedem hoc ad Artemisium fecisse Herodotus scribit VIII. 11. In Salaminia pugna Aminiam primum impetum in classem Persicam fecisse tradunt Herodotus VIII. 84. et Diodorus XI. 27. Aminias apud Aeschylum intelligendus est: sed quod hunc Aminiam, quem Pallensem dicit Herodotus, fratrem Aeschyli fuisse perhibent Diodorus, Aelianus V. H. V. 19. scriptorque vitae Aeschyli, fabula videtur esse. Ceterum ne nominaret poeta Aminiam, tragoediae gravitas prohibebat, quoniam, qui in conspectu nostro et in hac communis vitae humilitate versantur, haud facile illo magnitudinis splendore, quem requirit poesis, ita exornari possunt ut omnis quotidianae tenuitatis recordatio evanescat. Idque bene perspectum habens poeta sapienter ne Themistoclis quidem nomen admittere ausus est.

405. Herodotus VIII. 85. κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους ἐτετάχαστο Φοίνικες· οὗτοι γὰρ εἶχον τὸ πρὸς Ἑλευσίνος τε καὶ ἰσπέρης κέρας.

406. ἤθυνε M. Ex Par. B. Faehsius ἤθυνε. γρ. ἴθυνε affert: Brückius hunc codicem εὔθυνε et pro varia lectione ἴθυνε habere significat. ἴθυνε G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. Ald. Turn. ἴθυνε Rob. et reliquae inde a Vict. editiones.

407. καὶ πρῶτα recepi ex G. Lips. Cantabr. 2. Par. L. Rob. τὰ πρῶτα M. Ald. Turn.

μὲν νῦν Cantabr. 2. et supra scripto ἀντὶ τοῦ δὴ M. μὲν νῦν etiam Vit. habuerat, sed eraso ν a sec. manu οὔν factum est. μὲν νῦν Ven. B. μὲν οὔν Lips. Ven. A. Par. N. Mosc. Ox. Ald. Rob. μὲν δὴ G. Turn. Ex hic μὲν νῦν praefendum erat, pro quo saepe μὲν δὴ et μὲν οὔν ab librariis posita sunt. V. Valcken. ad Hipp. 20.

περσικοῦ ῥέυμα Ven. B. Cantabr. 2.

408. στενῶν Par. C. στερω Ven. B. νεῶν τῶν περσικῶν G.

410. ὑφ' αὐτῶν Lips. Rob. ὑφ' αὐτῶν G. ὑπ' αὐτῶν, leni in altero vocabulo spiritu a correctore in asperum mutato, Vit. ὑπ' αὐτῶν Ven. A. Mosc. Ox. Ald. Turn.

411. παλοντ' indiget nulla mutatione. Est autem praesentis participium παλοντα, significatque eum qui illiditur, ut in Prom. v. 887.

Θολεροὶ δὲ λόγοι παλονοῦ' εἰκῆ

σιγγῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.

412. ἀφρασιμόνως dedi ex M. Ven. B. Par. N. Idem antequam corrector σ in δ mutavit erat in Vit. Ceteri ἀφρασιμόνως.

413. ἐστιοῦτο δὲ Ven. B. ὑπτιοῦτο δὴ Heathius. Fugerat cum δέ in apodosi post ὡς positum, ut v. 410.

414. Θάλασση δ' Lips. sed η in α mutato. Θάλασσαν δ' Ald. Θάλασσαν, omissa particula, Turn. ex coniectura, ut videtur.

415. πλήθουσαν Ald. Turn. φόνο Lips.

416. ἐπλήθυνον M. Ven. B. Cantabr. 1. Rob. et a pr. manu Cantabr. 2. Par. A. ἐπλήθυνον G. Vit. (sic Vit.) Lips. Ven. A. Mosc. Par. B. C. N. Ald. et a sec. manu Cantabr. 2. Par. A. ἐκπλήθυνον Turn.

417. ἀκόσμω e correctione, deletο ζ, Vit. Ita scribendum putavit Casaubonus. Ἀκόσμω ξὺν φρυγῇ legitur v. 465.

418. βυρβάρων Rob.

419. οἱ δ' Blomfieldius. V. ad Soph. Ai. v. 1404. Θήνους Lips. Θύνους Rob.

420. Θραύμασιν τ' M. Θραύμασι τ' G. (sic G.) Vit. Lips. Mosc. Par. L. Rob. et ρ a sec. manu scripto Cantabr. 2. Θραύμασι τ' Cantabr. 1. Ald. Turn. Dixit de his formis Lobeckius ad Soph. Ai. p. 322.

ἔριπίων M.

421. ἐρύχιζον Vit. Lips. Mosc. οἰμωγή ex correctione, quum antea οἰμωγῇ fuisset, Vit. οἰμωγῆς M. οἰμωγή Ald. ἤμωγή Lips.

422. κωκύμασιν M. κωκύμασι G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. Turn. Solent coniungi οἰμωγῇ et κίκνυμα, οἰμώζειν et κωκύνειν. Sed hic laetum potius clamorem Graecorum commemorari exspectamus, ut in Homericō illo ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγῇ τε καὶ εὐχολῇ πέλεν ἀνδρῶν δάλλυτων τε καὶ δάλλυμένων. Quare putavi Aeschylum scripsisse κωκύμασιν.

πελασγίαν G. Vit. Lips. alique nonnulli et Rob. γρ. πελατίαν margo Lips.

423. In κελαινῆς littera ν puncto notata in M. νυκτὸς ὄμιμα explicat Seidlerus ad Eur. Iph. Taur. v. 110.

424. In ἤματα primam litteram in litura habet M.

425. στοιχηγοροίην, ad α supra scripto ο', M. στοιχηγοροίην Cantabr. 2. χοικηγοροίην Par. C. στιχηγοροίην Lips. Mosc. Par. F. K. L. ἐγεξῆς λέγοιμι. στοιχομυθοίην adscriptum in M. Hesychius στοιχομυθεῖν, τὸ ἐφεξῆς λέγειν καὶ ἀδολεσχεῖν.

426. μηδ' ἄν M. et sic vel μηδ' ἄν G. Vit. Lips. Ven. A. B. Par. B. edd. ante Brunckium, qui μηδάμ' restituit ex Par. A. in quo glossa μηδαμῶς addita est. γρ. μηδάμ' ἡμέρα margo Par. B.

427. τσοσυτάριθμον Lips. Rob. γρ. τσοσυτάριθμον supra scriptum in Vit. τσοσυτ' ἀριθμόν M. Ven. A. Cantabr. 2. Ox. Ald. Turn. et a sec. manu Vit. τσοσυτ' ἀριθμῶν a pr. manu Vit. τσοσυτ' ἀριθμον G. scilicet, ut interpreti videtur, pro ἀριθμον. Et τσοσυτάριθμον et τσοσυτ' ἀριθμόν commemorant scholiastae. Alludere ad hunc locum videtur Tzetzes in exegesi ad Il. p. 92, 8. ἐκ δὲ τῆς συνεχείας τῆς ἵππου καὶ τοῦ περιττώματος τοῦ τσοσυταρίθμον στρατοῦ.

428. αἶ αἶ M. G. αἶ octies Cantabr. 1. Ceteri αἶ αἶ.  
ἔρωγεν Rob. et a pr. manu Cantabr. 2. Idem supra scriptum in Vit. ἔρωγεν a sec. manu Cantabr. 2. ἔρωγε G. Lips. Ald. Turn. ἔρωγαι Vit. ἔρωται Mosc. et cum litura inter ω et τ M.
429. βαρβύρω Par. K. L. γένη, sed ei supra scripto, Lips.
430. κακόν M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Mosc. Par. B. N. κακῶν Ald. Rob. Turn. Euripides Med. v. 59. ἐν ἀρχῇ πῆμα κούδέπω μεσοῖ, ubi v. Elmsleium.
431. ἐπ' αὐτοῖς M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 2. Ox. Par. B. K. L. N. Ald. Rob. ἐπ' αὐτούς Turn. ἐπ' αὐτῆς Mosc.
433. τῆσδέ τ' M. G. Vit. Par. A. B. τῆς δέ τ' Ald. Rob. Emen-  
date τῆσδ' ἐτ' Lips. Turn. γρ. καὶ τύχης ex Par. B. Faehsius affert.
434. τί δ' αὖ G. τῆνδε, ut fere solet, M. τῆν δέ Ald. Rob. στρατῶ, mutato a sec. manu ῶ in οῦ; Vit. στρατοῦ Ald.
435. μέσσονα, supra scripto α, Vit.
436. φύσιν M. Vit. Ald. Rob. Turn. et ei supra scripto Lips. φύ-  
σει G. Ven. B. Par. A. B. K. L. et supra scripto φύσιν Cantabr. 2.
437. ἄριστον, supra scripto οι, Lips. καὶ εὐγένειαν M. Vit. Mosc. Ald. Rob. ἐκπρεπεῖς M. Ald. Turn. et adscriptum in Par. B. εὐπρεπεῖς G. Vit. Lips. Ven. B. Mosc. Par. A. B. L. N. Rob.
438. ἄνακτοι Vit.
439. αἰσχρῶς M. G. Vit. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Lambeth. Mosc. Ox. Par. A. B. H. K. L. N. Rob. οἰκτρῶς Ald. Turn. et supra scri-  
ptum in Par. B. δυσκλεσιάτω M. Lips. Par. B. Ald. Rob. Turn. Id  
fuit etiam in Vit. ubi terendo λε perit. δυσκλεσιάτω Par. C. δυστυχε-  
στάτω G. Ven. B. Cantabr. 1. Par. A. L. et adscriptum γρ. δυστυχεσιάτω  
in Lips. πότμω Vit. Lips. Mosc. Par. N. sed in Lips. adscriptum γρ.  
μόρω. θανάτω.
440. οἶ ἐγὼ M. ὀ ἐγὼ Par. C. οἶ ἐγὼ G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Ald. Rob. Turn. Correxerit Porsonus. τάλανα Vit. κακοὶ pro κα-  
κῆς Lips.
441. δέ omittunt Ven. A. Ox. Ald. Post ποίω habet Rob.
442. ἐστίν Vit. πρόσθεν G. Vit. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. Mosc. Ald. πρόσθεν Par. N.
443. δύσορμος, ad ος supra scripto οι, Lips. νηυσὶν M. G. Vit. Lips.
444. ἀκτῆς G. In Vit. ad ἀκτῆς a sec. manu supra scriptum γρ. ἀλδς, sic.
445. Narrat rem etiam Herodotus VIII. 76.  
ὄτ' ἄν M. Vit. Lips. Rob. ὄτ' ἐκ scribendum putavit Elmsleius (Edinburgh Review XVII. p. 236.). Sed v. diss. de particula ἄν III. 4. Opusc. IV. p. 148.
446. ἐξσωζοῖατο, ad ξ supra scripto κ, M. ἐκσωζοῖατο, ad οἶ su-  
pra scripto ει, Lips. Non satis recte Abreschius νεῶν ἐκσωζοῖατο ita



coniungit ut *αθαρέντες* seorsim positum sit. Vt ista sint coniungenda, certe *αθαρέντες* non minus cum illo genitivo construi debet: *dissipati ex patibus*. *Ωθειρεσθαι errare, vagari* significans et ab Abreschio hic et in Misc. Obs. IV. 3. p. 451. illustratum est. Conferendus Blomfieldius.

447. *κτεινεια* Ald. *κτεινειεν* G. Ven. A. B. Ox. Par. C. N. Rob. Inde *κτεινειαν* Porsonus. Recte *κτεινοιεν* M. Vit. Lips. ceterique, ut videtur, codices et Turn. *αχειρωτον* G. *ευχειρωσ τον* Mosc. Par. B. Id videtur etiam in Vit. fuisse, in quo erasa ea scriptura *ευχειρωτον* restitutum. *ευχειρω τον*, propter similem, ut videtur, codicis alicuius lituram, Ald.

448. *εναλιων* M. G. Vit. Par. A. B. N. *ειναλιων* Ven. A. Rob. Turn. *ειν αλιων* Ald. *αναλιων* Lips.

449. *ως γαρ ο θεος* Lips. Mosc.

450. *νηων* Ven. A. Par. C. *νειων* Cantabr. 2. *ελλησιν* M. Rob. *ελλησι* G. Vit. Lips. aliique et Ald. Turn.

451. *αυθημερων* Vit. V. Herodotum VIII. 95.

452. 453. *αμφι δ' ε|κυκλουντο* Ven. A. Par. B. C. et ante correctionem Vit. *αμφι δ' ε|κυκλον την* ex correctione Vit. *αμφι δ' |εκυκλουντο* G. Lips. et ut videtur Mosc. *αμφι δε*, ut Brunckius refert, supra scriptum in Par. B. *γρ. δε* ex eo codice Faehsius affert. De omisso augmento v. praef. ad Eur. Bacchas p. XLVI.

454. *γρ. τράπωνται* Par. B. *τράπονται* Par. C.

455. *πέτροισιν* M. Vit. Lips. Ven. B. Mosc. Par. B. N. Vulgo *πέτρησιν*. *ήράσσοντο* M. (sic M.) G. Lips. Par. A. B. *ήράσαντο* Vit. aliique et Turn. *ήράσαντο* Ald. Rob. *δ' άπο* Lips. Ven. A. Par. B. Ald. Turn. *τ' άπο* M. G. Vit. Par. A. N. Rob. *τ'* ad *δ'* supra scriptum in Lips. Par. B. Non dubitavi praeferre *τε*. Sed anastrophen, quam consensu tuentur libri, repudiandam esse diligens docebat artis poetarum in condendis trimetris observatio, qui quum plerumque ita coniungant verba, ut singulis versibus aliqua pars orationis terminetur, tamen saepe etiam pausa paullo ante finem versus facta tam arte finem versus cum sequentis initio coniungunt, ut ne elisionem quidem in fine versus spreverint, nedum in praepositionibus admiserint anastrophen.

456. *προσπίτνοντες* M. Cantabr. 2. Rob. *πίπτοντες* Par. N. Ceteri *προσπίπτοντες*. *ώλλυσαν* M. *ώλυσαν* G. Vit. aliique nonnulli.

457. *αφορηθηέντες*, ad *α* supra scripto *ε*, Lips.

458. *κρεοκοποῦσι* ex correctione M. et hoc ex scholiis restituit Porsonus. *κρεωκιποῦσι* Ald. Rob. *κρωκοποῦσι* Vit. supra tamen scripto *γρ. κρεωκοποῦσι*, quod in M. ante correctionem erat ut in ceteris omnibus. V. Pors. praef. ad Hec. p. VIII. Lob. ad Phryn. p. 693.

460. *ανώμωξε* G. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. *κακων* omittunt Mose. et a pr. manu Vit. *πάθος* Vit. Par. N.

461. De loco illo, ex quo Xerxes pugnam spectaverit, vide Was- sium ad Thuc. II. 19. Valckenarium et Wesselingium ad Herod. VIII. 90.

Tourjium Emend. in Suidam vol I. p. 398. seqq. (261. ed. Lips.).

Libri omnes εὐαγγῆ. Scholiastes καθαράν, κειωρισμένην, εὐ ἔχουσαν οἶον τὴν ἄποψιν καὶ ἐπιτηροῦσαν τὸν λεῶν ἅπαντα. ἢ ἀγάζοντα καὶ ὀρῶντα. Hemsterhusius εὐαγγῆ, quod receperunt Brunckius, Schützius, Porsonus, Blomfieldius. Praeclara illa Hemsterhusii disputatio tanto magis tota huc transferenda videtur, quod et in primis ad Aeschyli locum pertinet et plura sunt quae de ea monere lectorem volo. Sic igitur ille apud Musgraviium in Exerc. Eurip. II. 6. sive in eiusdem notis ad Euripidis Suppl. 654.

ἀμφὶ δ' Ἡλέκτρας πόλυς

ἔστιν θεατῆς, πρόγον εὐαγγῆ λαβίων.

*Euripidis loco apte convenit interpretatio* (Hesychii verba dicit, εὐαγές, εὐοπτον): ipsi voci convenire fuerat ostendendum. Εὐαγῆς si dicatur ab ἄγος, quid sit notum est, quemadmodum ἀναγῆς, δυσαγῆς. Si ab ἄγω duco, erit agilis, flexibilis, qua potestate capitur in Hippocr. περὶ διαίτ. II. p. 363, 34. neque aliter Henr. Stephan. intellexit Anth. I. c. 60. Ep. 8. Χαίροιτ' εὐαγῆς (μέλισσαι) in Th. L. Gr. Tom. I. p. 126. C. agiles apes, quod per aerem ferantur cito et facile: vel mobilis, volubilis, ut in Aretaeo p. 19. v. 33. (p. 41. ed. Lips.) ὀφθαλμοὶ εὐαγῆς, λαμπροί, εἰρηνη possunt, licet puros dederit Crassus, Wiganus lucentes, quod vix perspicias unde pendeat, nisi legisse vel legi voluisse statuas εὐαγγῆς: iunguntur tamen itidem ab Adamantio I. c. 9. (p. 349.) ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ λαμπροὶ καὶ εὐαγῆς, cuius vice admodum vitiose εὐλαβεῖς Polemo (p. 222.) praesert. Porro si ab ἄγω, ἄγνυμι frango, significabit fragilem, quique facile comminui possit; quo pertinet Suidae locus ita scribendus: εὐαγῆς, εὐκόλως κεκλασμένον, et στάχυς εὐαγῆς, idem qui εὐκλαστος, εὐθρουστος, apud Etym. in v. Δημήτηρ. In his, sicuti linguae norma postulat, penultima corrigitur: aliis in locis eadem vox syllabam istam habet productam: Leonid. Anth. VI. 27. Ep. 6. καὶ πέλεκυν ὀγκάναν τ' εὐαγῆα καὶ περιηγῆς Τρύπανον — Parmen. ap. Clem. Str. V. p. 732. — καθαράς εὐαγῆος ἡελίοιο Λαμπάδος ἔργ' αἰδηλα — nimirum forma Dorica nascuntur ex εὐηγῆς et περιηγῆς: quorum illud rarissimum, alterum frequentatur pro circumactō, circumiecto, rotundo: saepe tamen quam proprie vim habeat obscurum est, qua de re nunc nihil amplius dicam. Singulare est quod ex Lex. Vet. MS. Bibl. Sangerman. (Anecd. Bekkeri p. 337, 13.) tecum communicavit praestantissimus noster Ruhnkentius: ἀγῆς· τοῦτο ἀπὸ συνθέσεως (συνθέτου apud Bekkerum) καταλείπεται τοῦ εὐαγῆς ἢ παναγῆς. Ἐμπειροκλῆς· ἄθρει μὲν γὰρ ἀνακτος ἐναντίον ἀγῆα κύκλον· pro παναγῆς, quod longe diversum est, melius scripsisset περιαγῆς, ut in illo versu proverbiali, quem suggerit Philorop. περὶ Κοσμοπ. p. 179. μηδ' ὅσον ὀφθαλμοῦ περιηγῆα κύκλον ἐλῆσαι. vid. Suid. in εὐαγῆς. Nunc investiga quantum libet, harum, quas notari in εὐαγῆς, significationum quatenam vel Aeschyli verbis vel Euri-

pidis accommodari possit, nullam invenies: at scripseris inserta littera εὐαγγελῆ, omnis difficultas fuerit sublata: nam εὐαγγελῆς, locus illustris, vel qui undique conspici potest, vel unde prospectus in vicina late patet. Ratio structuræ in ἔδρα παντὸς εὐαγγελῆς στρατοῦ itidem expedita, quæ frustra quaeratur in εὐαγγῆς. Enimvero iam dudum vereor, ne εὐαγγελῆς per culpam librariorum pluribus locis abierit in εὐαγγῆς: in Iamblichi certe Protr. p. 152. vs. 23. (p. 360. Kiessl.) vice vulgati, λαμπροτάτη τις εὐαγγῆ, cod. Reines. quem ipse cum edito contuli, praeferit εὐαγγῆ, quod utique longe melius congruit cum λαμπροτάτη et τὸ τῆς ψυχῆς ὁμια, quam εὐαγγῆ. Perinde se res habet in Platone de LL. XII. p. 989. C. (p. 952. A. Steph.) ἢ μαθοῦσι μὲν εὐαγγέστερα γίγνεσθαι, μὴ μαθοῦσι δὲ σκοτωδέστερα — καὶ ἄσαφῆ. Tim. p. 1065. E. (p. 58. D. Steph.) ἄερος τὸ μὲν εὐαγγέστατον ἐπίκλην αἰθῆρ καλούμενος, ὃ δὲ θολερώτατος ὁμίχλη τε καὶ σκότος: unde sumptum Iamblichi de Myst. p. 80. vs. 21. τὸ εὐαγγέστατον καὶ ἄκρον τοῦ ἀέρος. Si tum iuncta propinqua, tum opposita contrariae potestatis attente spectes, quid prius in mentem veniat, quam opportunissimum εὐαγγελῆς? Accedat Aristoteles, vel quicumque nomen eius mentitūs auctor, de Mund. p. 14. vs. 12. (p. 397. a. 16. ed. Bekk.) κόσμος — λαμπρότητι δὲ εὐαγγέστατος: vertit Appuleius: splendore perlucidus: quin clarius etiam causam nostram suffulcit diversa, quam Stobaeus suppeditat Ecl. Phys. p. 78. vs. 9. (p. 694. Heer.) lectio, λαμπρότητα δὲ τηλευγγέστατος. In Parmenide quoque εὐαγγέος ἡελίοιο non sprevero. Pythagoreis autem in primis ἀγγῆ et voces inde natae placuerunt; unico Theagis exemplo desungar apud Stob. p. 11. vs. 46. ὃ νόος — ἔχων περιανγῆ καὶ διανγῆ τὰν ἔποιν. Iam neminem opinor fore, qui contendat, pro εὐαγγελῆς Graecos vitandae κακοφωνίης ergo solenni more pronunciasse εὐαγγῆς.

Haec Hemsterhusius, docte quidem et acute, sed non ita ut omnem sustulerit dubitandi materiam. Equidem etsi vereor ne haec res ad liquidum perducī nequeat, tamen asseram, quae, ne quis iusto citius assentiat, impediatur.

Apertum est nomen εὐαγγῆς, prout ab ἄγω vel ἄγνυμι vel ἄζω derivetur, non posse non diversas significationes habere. De his dicendum est singillatim, ne quae cognata quidem, sed diversa tamen sunt, confundantur. Ac verba ἄγω et ἄγνυμι fontem habent communem, ut ἄγνυμι proprie sit *ducendo* i. e. *flectendo frango*, deinde simpliciter *frango*; *conterō*. Ab eo verbo est εὐαγγῆς, media syllaba longa. Suidas εὐαγγῆς, καλῶς κεκλασμένον. Et hoc usus est Etymologus M. p. 266; 2. Δημήτερος ἀκτιῆ· διὰ τὸ κατὰ γινῆσθαι ἐν τῇ ἄλλῃ τὸν σιάχον τὸν εὐαγγῆ, ἢ αὐτὸν τὸν σῆτον ἐν τῷ μύλῳ θραύεσθαι. Sed idem vocabulum etiam aliam habet significationem, quae propius accedit ad propriam verbi ἄγνυμι notionem. Corrupta sunt haec grammaticorum, Photii p. 27, 6. εὐαγγῆς, μεταφορικῶς κύκλος, Zonarae p. 897. εὐαγγῆς, καλῶς περιτρημένος,

ἡ μεταφορικὸς κύκλος. Eadem quae Zonaras, omisso tamen ἡ, habet Suidas, apud quem μεταφορικῶς α Kustero repositum est. Scribendum est εὐαγής, qualis περιηγμένος, ἡ μεταφορικῶς κυκλικός. Terminations enim ος et ικος saepe permutantur. De testimonio, quod Suidas ex epigrammate Antipatri Sidonii adiecit, infra videbimus: est enim illud ab hoc vocabulo prorsus alienum. De ipso vocabulo noli dubitare quin vera tradiderint grammatici. Id quod apparet ex simili περιωγής. Photius p. 414, 15. περιωγές, ἐπικαμπές. Usurpatur περιωγής ab Adamantio Physiogn. II. 24. p. 413. κεφαλὴν μέσιν τὸ μέγεθος, περιωγῆ. Etym. M. p. 545, 27. παρὰ τὸ κῆρον, τουτέστιν τὸ περιφερές καὶ περιωγές. Eadem schol. ad II. V. 586. Ac ne dubites quin ab ἄγνωμι ductum sit, argumento est περιωγῆ substantivum apud Aratum v. 687. de Argo navi,

ἀλλ' ἦτοι Περσεὺς μὲν ἄτερ γουνός τε ποδός τε  
δεξιτεροῦ δύεται, πρύμνης δ' ὅσον ἐς περιωγῆν,

quod scholiastes interpretatur ὅσον εἰς τὴν περίκλασιν καὶ καμπὴν τῆς πρύμνης. Illa vero significatione etsi videri possit εὐαγής dictum esse ab Leonida Tarentino epigr. 28. in Anal. Brunckii t. I. p. 227. sive Anth. Pal. VI. 204.

Θῆρις ὁ δαιδαλόχειρ τῷ Παλλάδι πῆχυν ἀκαμπῆ,  
καὶ τετανὸν νῶτιον καμπτόμενον πρόονα,  
καὶ πέλεκυν, ῥυκάναν τ' εὐαγέα, καὶ περιωγές  
τρύπανον, ἐκ τέχνης ἄνθετο παυσάμενος,

ut runcina intelligatur ab anteriore parte curvata, tamen non potest dubitari quin Meinekius in Del. poet. Anth. Gr. p. 31. recte viderit scribendum esse εὐάκεια. Sed usus videtur hoc nomine Parmenides v. 133.

εἴση δ' αἰθερίην τε φύσιν, τὰ τ' ἐν αἰθέρι πάντα  
σίμηματα, καὶ καθαρῆς εὐαγέος ἡέλιου  
λαμπύδος ἔργ' αἰθήλα,

ut, si hoc ita sit, etiam Empedocles ἀγέα κύκλον rotundum solis orbem intellexisse videatur. Quamquam hoc incertum est. Illud vero valde probabile est, nomen εὐάγητος ab ἄγνωμι dictum esse et *flexuosum*, *sinuosum* notare. Aristophanes Nub. 274.

ἀέναισι Νεφέλαι,  
ἀρθῶμεν φανεραὶ δροσερᾶν φύσιν  
εὐάγητον.

Abutitur ingenio suo Bentleyus in Museo crit. Cantabr. II. p. 435. Male interpretantur Suidas, Zonaras p. 905. Favorinus, εὐάγητον, καθαρᾶν, λαμπρᾶν. Ἀριστοφάνης, δροσερᾶν εὐάγητον φύσιν, et scholiastae πανταχοῦ φερομένην, ἢ λαμπρᾶν. πάντη φερόμενον· εὐάγητον· τοιοῦτο γὰρ τὸ ὕδωρ. Eustathius in Opusc. p. 142. a. 9. εὐάγητον intellexit εὐαγές, *sacrum*, et eodem significato p. 144. a. 1. εὐαγέστατον ὄνομα.

Nunc transeamus ad εὐαγής ab ἄγνω *duco* derivatum. Quale voca-

bulum, si ab ipso verbo ἄγω factum fuit, brevem necesse est habuerit mediam syllabam; sin ab ἀγέω Dorico, de quo Schaeferus in Melet. crit. p. 113. seq. dixit, longam, ut pro communi forma εὐηγής dictum, quemadmodum περιηγές τρύπανον in illo quod attulimus Leonidae epigrammate pro περιηγές positum videtur. Quamquam si quis ὀφθαλμοῦ περιηγέα κύκλον dixit, non poterit hoc ad Parmenidis εὐαγέος ἡελίοιο aut ab Empedoclis ἀγέα κύκλον adhiberi, quod neuter Dorica dialecto est usus. Sed huius vocabuli εὐαγής quae communis vel Ionica forma existare visa est apud Aretaeum de curatione morb. diurn. I. 13. p. 128. B. ed. Boerh. p. 327. ed. Lips. emendatione corrupti loci removenda est. Scribendum est enim προστίθει δὲ χάριτας πόματος καὶ σίτου, κῆν μικρῶ χεῖρω τῶν ὠφελούντων ἔωσι διδόναι (ἔσται γὰρ διέξοδος ναυτιώδει καὶ ἀτερεῖ ὑγρῶ· μετεξετέρους γὰρ ἢ τοῦ πύου δίοδος βλάψαι δύναται), μήπω τι καὶ ἀπόσιτοι ἔσονται, κῆν τι λάβωσι εὐημέες. Abest vulgo δύναται, quod codex Harleianus suppeditat. Deinde ed. Boerh. κῆνει λάβωσι, pro quo P. Petitus habet κῆν τε λάβωσι. Denique legebatur εὐηγέες. Non perceperunt loci sensum interpretes, qui quum de reponendo εὐαγές cogitarunt, sententiam reddiderunt etiam obscuriorem. Scripsi εὐημέες, de qua forma Lobeckius dixit ad Phryn. p. 706. Sensus est *adhibe illecebras potus et cibi, etiam si paullo minus conducibilem quam dari oporteat (parabitur enim exitus nauseam facienti et insuavi humori; nonnullis enim perruptio puris nocere potest), ne fastidiant cibum, etsi quid quod facile vomere possint sumpserint.* Εὐαγής autem, correpta media syllaba, ab ἄγω dūco derivatum esse haud ita facile credam, primum quod alia huius formae vocabula desunt, tum quod prorsus silent grammatici, tum denique quod exempla, quae pro hac derivatione afferuntur, valde suspecta sunt, quippe quae cuncta vel admittant aliam explicationem vel etiam efflagitent. De q̄ta re mox videbimus.

Iam enim dicendum est de nomine εὐαγής, quod ab ἄζω ductum *sacrum, castum, purum* significat. Grammaticorum interpretationes has habemus. Hesychii, εὐαγές, ἄγνόν, καθαρόν, εὐσεβές, εὐοπτον, ἄγιον. Photij, εὐαγές, ἄγνόν, εὐσεβές, ὄσιον, θειότατον. Suidae, εὐαγές, ἄγνόν, καθαρόν, εὐσεβές, ὄσιον, θειότατον· γένους δὲ ἦν εὐαγοῦς, οὐκ ἐπὶ δυνάμει τρυφώση λαμπρονόμενον, οὐδὲ ἐπὶ χρημάτων περιουσία κολακικῆ, quae eadem, sed minus plene, apud Zonaram p. 914. exstant. Porro Hesychii, εὐαγοῦς, θειοτάτης. Zonarae p. 897. et Favorini, εὐαγῶν, μεγάλων, quod alio spectat quam; ut Tilmanno videbatur, ad epigramma Antipatri Sidonii a Suida in v. εὐαγής allati. Sed originem significationis si requiris, omnem illam latissime patentem verborum cognitionem, cuiusmodi sunt ἀγάζω, ἄγαμαι, ἀγαομαι, ἄζω, ἄγη, ἄγος, ἄγιος, ἄγνός, ἀγηλατῶ pluraque alia, in quibus est etiam ἀγάλλομαι, aliter explicandam puto quam visum est Ruhnkenio ad Timaei lex. Plat. p. 12. seq. qui quam inuit viam, quum primam po-

suit *nitoris* significationem, ea non satis plana aut expedita videtur ad omnem illam verborum et notionum varietatem comprehendendam. Non potest quidem dubitari quin cognatae cum his verbis voces *ἀκτίς* et *αὐγή*, quae proprie de refractis radiis dicuntur, ab *ἀγω*, *ἀγνυμι* derivatae sint: quarum altera, ut a *κράζω κραυγή*, insertum habet crassiores spiritum: sed tamen ista quam indicavi verborum familia, etsi ab eadem radice orta est, ita manifestam prodit admirationis vel horroris vel omnino motus cuiusdam et gestus significationem, ut alia ratione, quam quae est radiantis lucis, cum radice illa cohaerere videatur. Vtar pro primitivo (perinde est enim quo quis utatur, quum nullum istorum sit primitivum) verbo *ἄζω* sive *ἄζομαι*. In eo primaria esse videtur notio *stupescendi*, ducta ab eo, quod qui conspecta re insolita stupescunt, superiora corporis recellunt. Haec significatio statim pro rei ob quam stupemus natura in duas alias dispescitur, unam *admirationis*, *venerationis*, *reverentiae*, alteram *horroris*, *abominationis*, *indignationis*: unde rerum quoque ipsarum sit diversitas, aliis colendis ob *sancritatem* suam, aliis formidandis ob *nefas* et *piaculum*. Accedit ad has tertia significatio, composita ex illis ambabus, *invidiae*, quae est indignatio ex admiratione orta. Quod si haec ad nomen *εὐαγής* adhibemus, primo quaerendum est an illud duplex sit, unum correpta media, quod plurimo usu frequentatum est, alterum producta. Certe si recte in lexico illo Sangermanensi *ἀγής* apud Empedoclem significatione cum *εὐαγής* et *παναγής* cognatum esse indicatur, cum aspero potius spiritu credas Empedoclem scripsisse

ἄθρει μὲν γὰρ ἀνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον,

et *sacrum* voluisse orbem solis intelligi. Quae suspicio eo videtur confirmari, quod idem nomen, ut plura ex illa radice, etiam in malam partem usurpatum invenitur: de qua re Tzetzes scribit ad Lycophr. v. 436. ὅτι δὲ ὁ ἀγής, ὁ μυσαρός, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ὁ ἄγιος ὁ μυσαρός, Ἰππιωνάξ φησιν

ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλω κατηρῶντο.

Quamobrem nihil mirum foret, si ex hoc nomine compositum fuisset *εὐαγής* media producta. Itaque incertum est, Parmenides, quum scripsit *εὐαγέος ἡελίοιο*, sacrumne voluerit an rotundum: Karstenus p. 122, seq. ea significatione putat *εὐαγέος* dictum esse, qua Hemsterhusio *εὐαναγέος* scribendum esse videbatur. Proxime cohaerere cum adiectivo *ἀγής* videtur substantivum *ἄγος*, a quo esse puto, quod apud Hesychium legitur, *ἄγεα*, *τεμένη*, ex quo sive est *ἀγηλατεῖν*, et spiritus asper in eo verbo erit praefendus, de qua scriptura v. Schaeferum ad Greg. Cor. p. 546. et prima syllaba longe putanda. Certe non memini loci ex quo huius syllabae mensura certo disci possit. Eadem dubitatio est de adiectivo *εὐαγής*, quod in iis locis, in quibus maxime vel de significatione vel de scripturae sinceritate disceptari potest, aut apud prosae orationis scriptores invenitur aut a poetis ita positum est ut mensura ambigua sit. Quare non satis cognitum est utrum *εὐαγής* ubique mediam syllabam brevem habeat,

an certis in significationibus ea syllaba producat. Veri tamen similis videtur unum dumtaxat esse nomen *εὐαγής* brevi media syllaba, quam mensuram habere videtur etiam *ἀκραγής*, quo usus est Aeschylus in Prom. v. 804.

ὄξυστόμους γὰρ Ζητὸς ἀκραγεῖς κύνας  
γρῦπας φυλάξαι.

Falluntur enim qui id a *κράζειν* ductum putant, quia, si ita esset, primam syllabam poeta non produxisset: itaque recte alii *ὄξυχόλους*, *ἀπροχόλους* interpretantur. Est autem *εὐαγής* proprie *sanctus*, deinde *sacer*, i. e. qui ob sanctitatem colitur. Ex his duabus significationibus prima tantum ita multiplex est, ut plures alios significatus pepererit: altera autem tam simplex, ut praeteriri nunc posset, nisi de duobus locis, qui in dubitationem vocati sunt, dicendum videretur. Suidas post illa, quae supra allata sunt, *εὐαγής* *καλῶς περιηγημένος*, *μεταφορικὸς κύκλος*, haec habet, καὶ ἐν ἐπιγράμματι

Πιερικὸν σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων  
χαλκευτῶν, κατέχει Πίνδαρον ἄδε κόνις.

Idem distichon ab eodem in v. *χαλκευτής* assertur. Est autem Antipatri Sidonii in Brunckii Ahal. t. II. p. 27. ep. 79. sive Anth. Pal. VII. 34. Eleganter Toupius *εὐαγέων* scribi voluit, his ipsis Pindari verbis motus Pyth. H. 14. (24.) ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσεν ἄλλος ἀνὴρ εὐαγέα βασιλεῦσιν ὕμνον, ἅπιν' ἀρετᾶς. Brunckius vero vulgatam tuetur, sed ut *εὐαγέων* secundam syllabam productam habeat et hymnos bene tornatos significet: quod ille quum nullo alio argumento fecerit quam propter Suidae explicationem et propter *ὀγκύνακ* *εὐαγέα* apud Leonidam Tarentinum, nihil causae est quare ei accedamus. Nam Leonidaë epigramma quomodo Meinekius emendaverit supra dictum est, apud Suidam autem recte intellexit Portus Antipatri exemplum ad aliam quam quae a Suida posita est significationem spectare. Neque aut Zonaras aut Favorinus Antipatri versus addunt. Itaque non erit dubitandum quin Antipater *sacra* carmina intelligi voluerit. Alter locus Antiphili est in Anal. Br. t. II. p. 177. ep. 29. sive Anth. Pal. IX. 404. de apibus,

χαίροιτ', εὐαγέες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε,  
αἰθέριον πτηνὰ νέκταρος ἐργάτιδες.

Ibi vero H. Stephanus *εὐαγέες* *agiles* interpretatur, Iacobsius, ut apud Virgilium, *leves* dici apes existimat. Quam significationem quum supra omnino in dubitationem adduxerimus, hic tanto minus putamus admittendam esse, quod quum apes hoc epigrammate in primis ob gratuitum mellis donum laudentur, multo aptius est sacras eas colendasque mortalibus a poeta dici. Sed redeo ad primam significationem, quae *sanctitatis* est. Sanctum autem dicimus primo eum qui *sceleris* immunis est. Itā *εὐαγέως* dictum est in Homericō hymno Cereris v. 274. 369. quae antiquissima esset pro hac voce auctoritas, si satis constaret quid in his hymnis primo auctori deberetur. Theocritus XXVI. 30.

αὐτὸς δ' εὐαγέλομαι καὶ εὐαγέεσθαι ἕδομαι.

Callimachus h. Deliaci v. 98.

εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην.

Alia ibi exempla adnotavit Spanhemius in usque observationem scholiastae Sophoclis ad Oed. R. 921. licet non satis apto loco factam, opposita esse εὐαγής et ἐναγής. Ita Appianus de b. civ. IV. 96. καὶ τὰδε, ὧ πολῖται, πρῶσσοντες οἱ τρεῖς ἡμᾶς ἐναγεῖς λέγουσι, et c. 97. ὁρᾶτε δὲ πρὸς ἡμῖς ὡς εὐαγεῖς καὶ δημοκρατικούς καταπεφενγότας. Aliud oppositum est δυσαγής apud Manethonem V. 180. restitutum a Dorvillio commemoratumque a Schaefero ad Dion. Hal. de struct. or. p. 89. Deinde sanctus est *criminis* expers. Ita in lege apud Andocidem de myst. p. 48, 7. ed. Reisk. ὁ δὲ ἀποκτείνας τὸν ταῦτα ποιήσαντα καὶ ὁ συμβουλεύσας ὅσιος ἔσται καὶ εὐαγής. Et apud Demosthenem in tertia Philippica p. 122, 16. εὐαγής ἢ τὸ ἀποκτείνει, quod orator ipse his verbis interpretatur, καθαρὸν τὸν τούτων τινὰ ἀποκτείναντα εἶναι. Sic etiam Sophocles Ant. 521.

τίς οἶδεν, εἰ κάτω ἴσιν εὐαγῆ τάδε;

Pertinet huc locus Aristidis Quintiliani de musica I. p. 5. male intellectus a Meibomio, εἰ δημιουργὸν ὀνομάζειν θέμις ἐξ ὧν εἰργασται, καλῶς θεμένους τὴν προστηγορίαν, εἴτε εἶδος καλεῖν εὐαγής, ubi non εἶδος εὐαγής, sed εὐαγής ἔστιν, εἶδος καλεῖν dicit, ut antea ὀνομάζειν θέμις. Tertio sanctus universe dicitur qui malo vacat. Ita Sophocles in Oed. R. 919.

πρὸς σ', ὧ Λυκεῖ Ἀπολλον, ἄγχιςτος γὰρ εἰ,  
ἵκέτις ἀφῆγμαι τοῖσδε σὺν κατενύμασιν,  
ὅπως λύσιν τίν' ἡμῖν εὐαγῆ πόρης.

Haec vero significatio, nisi fallor, fecit ut nomen εὐαγής ad eam quoque puritatem transferretur quam *serenitatem* appellamus: quae ita est cum lucis notione coniuncta, ut non sit mirum, si saepe dubitari possit, εὐαγής an εὐανγής praefendum sit. Ut nihil magnopere obstabat quin Sophocles diceret εὐανγῆ λύσιν, ita, quum εὐαγῆ mallet, qui est *serenus exitus*, satis prope accessit ad illam notionem. Non ausim itaque cum Brunckio, quem moverat Hemsterhusii disputatio, εὐανγεῖς reponere in his versibus Euripidis Bacch. 660.

ἦκω Κιθαιρῶν' ἐκλιπῶν, ἴν' οὐποτε  
λευκῆς χιόνος ἀνείσαν εὐαγεῖς βολαί.

Non mutasset, opinor, si ἀγναῖ scriptum invenisset, quod ipsum quoque aptum, sed, si recte sentio, tamen magis de candoris puritate, quam de serenitate intelligendum esset. Hanc autem nominis εὐαγής explicationem non mediocriter illud confirmat, quod oculi sereni εὐαγεῖς appellantur. Nam qui *agiles* significari putant, eos non solum aliunde confirmare usum huius vocabuli oportet, sed etiam docere quomodo haec significatio ubique satis apta sit. Est autem, si libris fides, ita locutus Aretaeus de caussis et signis morborum acutorum II. 4. p. 16. E. sive p. 41. ed. Lips.



φθαλμοὶ εὐαγέες, λαμπροί, ὑπέροθροι. Sermo est de feбри ardente, it hic quidem potius φθαναγέες requiri videatur. Sed Adamantius Phyllogn. I. 9. p. 349. εἰ δὲ ὑψηλοὶ ὄντες ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ εὐαγέες εἴεν, καὶ ὑγρὸν βλέποντες, δίκαιοι, συνετοί, φιλομαθεῖς, ἔρωτος πλήρεις. Quod si, qui haec in suum librum transtulit, Polemo I. 6. v. 222. εὐλαβεῖς habet pro εὐαγέες, dubitari potest an ea non sit aberratio librarii, sed recepta in textum parum hic apta explicatio. Certe Synesius epistola 143. (142.) εὐαγῶς καὶ εὐλαβῶς, ut non multum diversa, iunxit. Ne quis autem Adamantium et Polemonem εὐαυαγέες scripsisse suspicetur, licet hoc accommodatissimum oculis vocabulum sit, Hippocratis auctoritas obstat, qui de sanorum victus ratione II. 11. p. 54. t. II. ed. Mack. sic scribit, οἱ δὲ ὄρθριοι περίπατοί ἰαγχαίνουσι, καὶ τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν κοῦφα τε καὶ εὐαγέου καὶ εὐήκοα παρασκευάζουσι, καὶ τὴν κοιλίην λύουσι. ἰαγχαίνουσι μὲν ὅτι κινούμενον τὸ σῶμα θερμαίνεται, καὶ τὸ ὑγρὸν λεπτινέται καὶ καθαίρεται, τὸ μὲν ὑπὸ τοῦ πνεύματος, τὸ δὲ μύττεκαί τε καὶ χρέμπτεται, τὸ δὲ ἐς τὴν τροφήν τῷ τῆς ψυχῆς θερμῷ καταναλίσκεται· τὴν δὲ κοιλίαν λύουσι διότι θερμὴ ἐοῦσα, τοῦ ψυχροῦ πνεύματος ἐσπίπτοντος ἄνωθεν, ὑποχωρεῖ τὸ θερμὸν τῷ ψυχρῷ· κοῦφα δὲ τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν ποιοῦντι διὰ τὰδε· ὅταν κενωθῇ ἡ κοιλίη, ἔλκει ἐς ἐσωτὴν ἐκ τοῦ ἄλλου σώματος καὶ τῆς κεφαλῆς τὸ ὑγρὸν, θερμὴ ἐοῦσα· κενουμένης δὲ τῆς κεφαλῆς ἀποκαθαίρεται ἢ τε ὄψις καὶ ἢ ἀκρότης, καὶ γίνονται εὐαγέες οἱ ἄνθρωποι. Quo in loco quum primo de oculis tantum ea vox dicta sit, in fine autem, ubi concluditur demonstratio, de toto homine usurpetur, apertum est significationem ei inesse, quae non, ut in vocabulo εὐαυαγῆς, ad solum videndi sensum, sed ad omnem in sentiendo alacritatem, praecipue vero ad eam quae in oculis cernitur, spectet. Atqui haec ipsa est serenitatis significatio, quae quum Hippocratis loco, tum Adamantii et Polemonis verbis ita omnibus numeris satisfacit, ut aptiorem invenire nequeas. Confirmatur haec vocis εὐαυαγῆς explicatio, ut serenum significet, iis quae ex Democriti sententia Theophrastus in libro de sensu et sensilibus affert §. 73. p. 677. ed. Schneid. τὰ μὲν οὖν σκληρὰ τῶν λευκῶν ἐκ τοιούτων σχημάτων συγκεῖσθαι, ὅσον ἢ ἐντὸς τῶν κογχυλίων· οὕτω γὰρ ἄσκη καὶ εὐαυαγῆ καὶ εὐθύπορα εἶναι, et §. 78. p. 679. dicit, σχεδὸν δὲ καὶ τὸ ἔροθρον τῷ λευκῷ μιχθέν γλιωρὸν ποιεῖν εὐαυαγῆ καὶ οὐ μέλαν. Quae quum ita esse videantur, non puto esse quare haec Platonis in Timaeo p. 58. C. ed. Steph. vitii suspecta habeamus, μετὰ δὲ ἃ ταῦτα δεῖ νοεῖν ὅτι πυρός τε γένη πολλὰ γέγονεν, ὅσον φλόξ τό τε ἀπὸ τῆς φλογὸς ἀπίον, ὃ καί μὲν οὐ, φῶς δὲ τοῖς ὄμμασι παρέχει, τό τε φλογὸς ἀποσβεσθείσης ἐν τοῖς διαπύροις καταλειπόμενον αὐτοῦ. κατὰ ταῦτα δὲ ἀέρος τὸ μὲν εὐαυαγῆστατον ἐπίκλην αἰθήρη καλούμενος, ὃ δὲ θολερώτατος ὀμίχλη τε καὶ σκότος. Tantum abest enim, quod Hemsterhusio videtur, ut quae hic inter se opponuntur εὐαυαγῆστατος scribi sua-

deant, ut exactior etiam sit in vulgata lectione oppositio : quin illa, quae de igne praemisit Plato, quodammodo postulare videntur ut hic, ubi de alio elemento sermo est, nomina adhibeantur magis huius elementi propria quam communia cum natura ignis. Et, si quid in tali re ab similibus exemplis praesidii accedit, Hippocrates in libro de aere, locis et aquis p. 285, 27. paene eodem modo de aere loquens magis τὸ εὐαγέστατον quam τὸ εὐανγέστατον expressit : τὸ μὲν θολερὸν αὐτέου καὶ νυκτοειδὲς ἐκκρίνεται καὶ ἕξίσταται καὶ γίγνεται ἡγὴρ καὶ δμύγλη, τὸ δὲ λεπτότατον καὶ κορυβίατον ὑπέρτου λείπεται καὶ γλυκαίνεται, ὑπὸ τοῦ ἡλίου καιόμενόν τε καὶ ἐψόμενον. Sic etiam Chrysippus apud Stobaeum Ecl. phys. p. 446. ed. Heer. vocat ἀθέρα ἀριώτατόν τε καὶ εἰλικρινέστατον. Non multum discedit quod idem Stobaeus p. 488. ex Philolao refert, τὸ μὲν οὖν ἀνωτάτω μέρος τοῦ περιέχοντος, ἐν ᾧ τὴν εἰλικρινείαν εἶναι τῶν στοιχείων, Ὀλυμπον καλεῖ. Itaque etiam apud Iamblichum de myst. p. 80, 21. sinceram puto vulgatam lectionem, τὸ γὰρ εὐαγέστατον καὶ ἄκρον τοῦ ἀέρος, ἐπιτηδείως ἔχον ἕξάπτεσθαι εἰς πῦρ, ἅμια τε ἐπινεύουσιν οἱ θεοί, καὶ εὐθὺς ἀνακαίεται. Hinc ne in Aristotelici quidem libri de mundo c. 5. Hemsterhusio sine dubitatione assentiendum esse videtur : καὶ μὴν μεγάλαι μὲν οὗτος (ὁ αὐτὸς ex codd. Bekkerus) παννέριτος, κινήσει δὲ ὀξύτατος, λαμπρότητι δὲ εὐαγέστατος, δυνάμει δὲ ἀγέρως τε καὶ ἄη θαρτος. Quod Hemsterhusio scribendum videbatur, εὐανγέστατος, edidit Bekkerus ex uno suorum quattuor Codicum : unus διανγέστατος praebet : quas autem duas memorabiles lectionis diversitates habet Stobaeus p. 694. ed. Heer. ἀνπέρθετος pro παννέριτος, et τηλαυγέστατος pro εὐαγέστατος, eae vereor ne non maius ad hanc rem diiudicandam momentam conferant quam liberius ista interpretantis Appuleii verba, *splendore perlucidus*. Sed progrediamur longius. Si comparaveris consimilis significationis vocabula quae Germanica lingua habet, *rein, hell, klar, heiter*, non miraberis εὐαγέσ etiam *perspicuum* dici. Itaque ne apud Platonem quidem de leg. XII. p. 951. E. vocabulum εὐαγέστερον mutare auiam : τὴν δὲ συνοσίαν εἶναι τοῖσι καὶ τοὺς λόγους περὶ νόμων αἰεὶ, τῆς τε οἰκίας πόλεως πέρι, καὶ ἐν ἄλλοθι πυνθάνωνται τι περὶ τῶν τοιούτων διαφέρων, καὶ δὴ καὶ περὶ μαθημάτων, ὅπως ἂν ἐν ταύτῃ τῇ σκέψει δοκῇ συμφέρειν, ἃ μαθοῦσι μὲν εὐαγέστερον γίγνεσθαι, μὴ μαθοῦσι δὲ σκοτωδέστερα τὰ περὶ νόμους αὐτοῖς φαίνεσθαι καὶ ἀσαγή. In his εὐαγέστερον Hemsterhusius ex coniectura videtur in pluralem mutasse. Illud potius quaeri potest, sitne pro codicum lectione ὅπως ἂν ἐν ταύτῃ, cuius loco editio Basileensis secunda p. 628. ὅπως ἐν καὶ ταύτῃ habet, scribendum ὅπως ἂν καὶ ταύτῃ. Interpretor autem haec ita, *colloquia autem his et sermones semper de legibus esse, et quod ad ipsorum civitatem attinet, et si quid alibi audiant vel in hoc genere diversum esse, vel etiam in doctrinis quaecumque aliquid ad hanc disputationem conferre videantur, quibus id cogni-*

lis clarius feri, non cognitis autem obscuriorem videri illis et implicatorem legum scientiam. Dubitandum igitur puto an in Iamblichi Protr. p. 360. ed. Kiessl. non praestet *εὐαγλία*, lectio codicis Cizensis: φιλοσόφει μὴ προσέχων, μὴ ταῖς κατ' αἰσθησιν φαντασίαις, αἰτινες φῶς μὲν τι περὶ τὰς κατάληψεις ποιοῦσι, λυγροειδὲς μέντοι καὶ οὐχὶ φυνισκόγ, οὐδὲ ἀληθές, ἀλλὰ μᾶλλον ταῖς κατὰ τὸ νοητικὸν ἐπιστημονικαῖς, ἀφ' ὧν λαμπροτάτη τις εὐαγλία καὶ ἀδωκίτιστος περὶ τὸ τῆς ψυχῆς ἡμῖα συνίσταται ἐξ ἀπάντων τῶν νοημάτων καὶ νοητῶν καὶ τῆς περὶ ταῦτα θεωρίας, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῶν σωματικῶν καὶ αἰσθητῶν. Est enim λαμπροτάτη τις εὐαγλία prorsus quod Germanice dicas *eine helle Klarheit*. Deduximus eo hanc disputationem, ut soli supersint duo tragicorum loci, unus Euripidis in Suppl. v. 651.

ἀμφὶ δ' Ἡλέκτρας πύλας

ἔστιν θεατῆς, πύργον εὐαγῆ λαβῶν,

alter hic Aeschyli,

ἔδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ.

Nec diffiteor utrumque locum planissimum fore, si *εὐαγῆ* scribatur: pro qua coniectura illud maxime afferri potest, quod saepe *α* et *αῦ* confunduntur. Sed sunt etiam quae revocare ab reponendo *εὐαγῆ* videantur: silentium grammaticorum, consensus librorum in scriptura *εὐαγῆ*, antiquitas huius scripturae ea ut iam scholiastae in explicatione laborarint. Quae quum ita sint, equidem etiam in his Euripidis et Aeschyli versibus tueri vulgatam scripturam quam mutare malim. Nam si verum est quod supra ostendere studui, serenitatis notionem in illa voce esse, non sane mirum est, ut nos de locis nullo montium, silvarum, aedium obiectu obscuratis *eine heitere gegend* dicimus, ita Graecos, poetas maxime, locos propter altitudinem late patente prospectu serenos, *εὐαγεῖς*, appellasse. Ita in Euripidis certe loco nihil amplius videbitur difficultatis relinqui. Neque vero Aeschyli versus multo erit ad explicandum difficilior, si quidem non est necessarium ut genitivus *παντὸς στρατοῦ* videre exercitus sedem illam, aut videri ex ea indicetur, quum iis etiam hoc possit significari, ex toto exercitu loco propter altitudinem sereno sedem habuisse Xerxem. Est enim hic locus ex iis in quibus absolutum nomen etiam melius est et aptius comparativo vel superlativo. In quam rem bona est Eustathii observatio p. 258, 39. τὸ δὲ μέγ' ἔξοχος πάντων γενικὴν ἔσχε σύνταξιν διὰ τὴν ἐν λέξει ὑπεροχὴν. ὑπερθεῖσιν γὰρ δηλοῖ τὸ μέγα ἔξοχος. ποιεῖ δὲ Ὅμηρος τοῦτο καὶ ἐν τῷ Θίος Ἀχαιῶν, καὶ ἀριδείκτεος ἀνδρῶν, καὶ δία γυναικῶν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ κορυφαῖος χοροῦ. ὑπερθεῖσιν γὰρ καὶ τούτοις ἐμφανέται, διὰ τε τὸν Δία ὑπερφέροντα τῶν λοιπῶν θεῶν, διὰ τε τὴν κορυφὴν ὑπερκειμένην τοῦ σώματος, διὰ τε τὴν τοῦ ἀρί ἐπιρρηματικοῦ μορίου ἐπίτασιν. αἱ δὲ ὑπερθεῖσεις φιλοῦσι τὴν γενικὴν σύνταξιν. Similiter in v. συγκριτικὰ καὶ ὑπερθεϊκὰ Favorinus, ἔστι δὲ καὶ τινα ὀνόματα ἀπολύτως λεγόμενα, ἃ τοσαύτην οἰκοῦν ἔχει τὴν ὑπεροχὴν ὥστε

οὐδὲ δεῖται γενικῆς πρὸς ὑπέρθεσιν ἔλθεῖν, ἀλλὰ αὐτόθεν γενικῶν πληθυντικῶν συντάσσεται, ὡς τὸ διὰ θεάων, καὶ ἔξοχος καὶ κορυφαῖος ἀπάντων, καὶ μόνος ἀπάντων· ὡν τὸ τε κορυφαῖος καὶ τὸ μόνος ὑπέρθετικά ἐστιν, ὅτε ποιεῖ κορυφαιότατος καὶ μωνώτατος οὐκ ἀναγκαίως. οὐτε γὰρ τῆς κορυφῆς ἀνώτερόν τι εὐρίσκεται, οὐτὶ τοῦ μόνου μωνώτερον. διὰ τρῦτο οὐ συγκριτικὰ ποιοῦσιν, ἀλλ' ὑπέρθετικά μόνον. Sed tenendum est quaedam in hoc genere eiusmodi esse ut et absoluto et superlativo recte utamur, ut in illo δῖος Ἀχαιῶν ad quod exemplum διε Πηλεσγῶν dicit Aeschylus in Suppl. v. 934 quaedam autem talia ut soli absoluto locus concedatur. Nam illud δῖο Ἀχαιῶν etiam per superlativum, si id usitatum esset, dici poterat, quidem non is qui solus, sed qui maxime divinus est, quum alii quoque divini vocari possint, intelligitur: ubi autem quid solum de pluribus talis est ut ei adiectivum, in quo est comparatio ad reliqua, conveniat, ibi non potest quidem aliud quam absolutum nomen poni, quia nihil adest quo idem praedicari possit. Ex quo intelligitur ne satis recte quidem dicturum fuisse Aeschylum ἔδραν εἶχε παντός εὐαγεστάτην στρατοῦ quod eo non eminentem in toto exercitu hunc unum locum, sed eum de pluribus eminentibus locis eminentissimum significasset: id quod res ipsa falsum esse arguit.

462. πελαγίας M. Par. A. B. C. Rob. πελασγίας G. Vit. Lips. Ak Turn. et supra scriptum in Par. B. χθονός Rob. Ceteri ἀλός, se γρ. χθονός margo Lips.

465. ἦσ' M. Ven. B. Par. B. ἦσ' Rob. Ceteri ἦϊξ', nisi quo ἦϊξε habet Lips. De ἀΐσσειν trisyllabo apud tragicos v. Porsonum a Hec. v. 31. Elmsleium ad Bacch. v. 147. ἀκόσμῳ ξὺν M. Ald. Rob. Turn. ἀκόσμῳ σὺν G. et ex corr. Vit. κόσμῳ σὺν Lips. ἀκόσμῳ σὺν Mosc. Par. N. et ante corr. Vit. ἀπότμῳ ξὺν, supra scripto γε ἀκόσμῳ Cantabr. 1. τοιάνδε σοι Lips. τοιῶν δέ σοι M. τοιῶνδ σοι G. Vit. Ald. Rob. Turn.

466. τῆς Ven. B. τῆ a sec. manu in τοῖς mutatum videtur in Vit. πάροιθεν G. Vit. Lips. Mosc. Ald. Rob. συμφορᾷ Cantabr. 1 Mosc. Par. N. et a pr. manu Vit. συμφορᾶν Vit. a sec. manu et reliqua παραστένειν G.

467. δαίμων Mosc. et a pr. manu Cantabr. 2. et supra scripto a primam syllabam circumflexo, ad secundam littera o, Lips.

469. ἀπήρκεσε M. ἀπήρκεσεν Ven. A. B. Par. C. Rob. ἐπήρκεσαν, prima littera in litura scripta, Vit. ἀπήρκευ Ald. ἀπήρκεσαν G. Vit. cum reliquis.

470. πρόσθεν G. Lips. Cantabr. 1. 2.

472. τωῶν δέ sic M. τωῶνδε Ven. B. paucique alii et ex cor. Vit. τὸ σὸν δέ, ad σὸν supra scripto ω, Lips. τωῶνδε G. ceterique plerique et ante corr. Vit. ἐπέσπασεν M. Cantabr. 1. ἀπέσπασεν Ven. B. ἀπέσπασε ante corr. Vit. ἐπέσπασε Vit. ex corr. et reliqua

473. νεῶν Ven. A. Ald. Rob. νηῶν Ox. Par. C. L. Turn. ναῶν Vit. Lips. ut reliqui, sed uterque η supra scripto. οἱ, supra scripto αἱ, Lips. πεφεύγασιν M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. πεφεύγασιν Victorius.

474. τᾶσδ' M. ἔλειπες M. Rob. ἔλιπες G. Vit. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. A. B. C. N. Ald. Turn.

475. ναῶν γέ Rob. Ceteri ναῶν δέ, nisi quod ad α supra scriptum η in Lips. Non erat δέ sollicitandum, de quo recte praecipit scholiastes. λελειμένων Lips. γρ. ἐλελεγμένων adscriptum in Vit. γρ. λελεγμένων Par. B. Eo spectat in scholiis τῶν νηῶν τῶν λεγομένων.

476. αἰροῦνται M. Ceteri αἰροῦνται. In Vit. ultimae syllabae το superscriptum. Correxerit Elmsleius ad Eur. Heracl. v. 505.

477. βιωτῶν Lips.

478. οἱ μὲν in Vit. a corr. pro ἡμῖν restitutum. γᾶνος G. γένος Ven. B.

κρηναῖον γᾶνος scholiasta auctore, cuius haec sunt verba, τόπος Βοιωτίας ἢ Κρήνη, de loco quodam Boeotiae interpretes acceperunt. Vnde maior littera initialis inde a Victoriana editione obtinuit. Scholiastae fidem, qui solus veterum commemorare videbatur istum Boeotiae locum, iam Heathius suspectam habuit, graviter hanc explicationem improbavit Valckenarius ad Herod. VIII. 115. Cum scholiastae adnotatione Vngerus in Thebanis Paradoxis I. p. 461: contulit scholion ad Arati v. 208. p. 70, 5. ed. Bekk. ὑπὸ τὰς ὑπωρείας γὰρ τοῦ Ἑλικῶνος ἢ Ὀσπεῖα κεῖται, ἐν δὲ ταῖς ὑπωρείαις ἢ Κρήνη ἐστὶ, καλεῖται δὲ οὕτως ἰδίως αὕτη ἢ πηγὴ, Κρήνη, Verum, ut Schützius quoque et primus Palmerius Exerc. p. 275. seqq. intellexit, κρηναῖον γᾶνος, quibus verbis etiam Lycophro v. 247. utitur, de quocumque fonte intelligendum esse ipsa poetae verba ostendunt. Dicit enim *partim peribant, dum ad fontes prae siti laborabant*. Comparari cum his potest locus Theophili Simocatae hist. II. 5. allatus a Suida in v. λαφύξαις et tentatus a Toupio Emend. I. p. 337. οἱ δὲ Πέρσαι φρέασι περιτυχόντες λαφύττουσιν ἀπληστότερον καὶ ἐς μέγα κακοῦ ἀποκλίνουσι, τῆς κοιλίας αὐτοῖς τῇ ἀθρόβῃ τοῦ ὕδατος ἐμβολῆ διενεγκεῖν οὐκ ἐχούσης τοῦ ἐπιφορτισθέντος ὕδατος τὴν ἀντίληψιν.

479. δίψη M. Ceteri δίψει. οἷδ' G. Vit. Ald. Rob. ἀπ' ἄσθματος Par. N. ἐπ' ἄσθματος Par. L. ὑπ' ἄσματος Mosc. et ante pr. manus corr. Vit. ὑπ' ἄσθματος Lips. Futilis est Abreschii interpretatio, ὑπόκενοι ἄσματος, quam ille ex scholiis hausit. Recte Schützius vidit intelligi anhelatione ex cursu contracto exhaustos.

480. Schützius scribendum esse coniecit, commate post κενοί posito, οἱ τ' ἐκπερῶμεν, Bothius et Blomfieldius διεκπερῶμέν τ'. Nihil mutandum est. Volebat nuntius dicere στρατὸς ὁ λοιπὸς ἐν τε Βοιωτῶν χθονὶ διώλλυτο, ἀμφὶ κρηναῖον γᾶνος δίψη ποιοῦντες, καὶ ἐς Φωκίων χθόνα καὶ Δωριδ' αἶαν Μηλιά τε κόλπον ὑπ' ἄσθματος

κενοὶ διεκπερῶμεν. In quibus quum duplex divisio sit, una locorum in quibus afflictus est exercitus, altera mortuorum et servatorum, ambas complicat, ita dicens, *reliquus exercitus et in Boeotia periit, alii prae siti ad fontes haerentes, alii autem anhelitu exhausti et in Phocidem ac Doridem et ad sinum Maliacum pervenimus*. Omninoque ubi τε et δέ sibi respondent, existimandum est scriptorem oblitum priorum aliter pergere.

481. δοριδ' Vit. δουριδ' Lips. μηλία Vit. μηλία Par. N.

482. περχειὸς G. ἄρδεσι Ald.

483. τῆς Par. H. K. L. Ἀχαιῖδος Brunckius, et ita Ven. B. Strabo p. 439. (661.) ὑπὸ δὲ τῶν Κροκίῳ Θῆβαι εἰσὶν αἱ Φθιώτιδες, καὶ ἡ χώρα δὲ Φθιώτις καλεῖται, καὶ Ἀχαιῖκή, συνάπτοισι τοῖς Μαλιεῦσιν, ὥσπερ καὶ οἱ τῆς Ὀθρυος πρόποδες.

484. πόλις M.

485. ἐδέξαντο M. ἐδέξατ', supra scripto γρ. ἐδέξαντο, Vit.

• ἐνθαδῆ Lips. πλείστοι θάρον M. G. Vit. Lips. Ven. B. edd. ante Brunckium. πλείστ' ἔθανον Ald. πλείστοι θάρον Par. B. A Brunckio introductum πλείστοι θάρον. De qua crasi dixi in praef. ad Eur. Bacchas p. XIV. Vereor autem omnino ne hic aliud quid lateat. Aptius enim esset imperfectum quam aoristus. Aeschyleum foret ἐνθαδῆ πλείστον σίνος, vel eiusmodi aliquid.

486. δίψη M. Vit. Cantabr. 1. Ald. Rob. et supra scriptum in Par. B. δίψει G. Lips. Cantabr. 2. Par. A. B. L. N. Et G. quidem δίψει. λιμῶγε. τὰμφοτέρα; Lips. δίψει τὲ λιμῶ, ἀμφοτέρα. Prius τε omittunt Cantabr. 1. 2.

487. ἔστε M. Vit. Lips. Ven. B. Ald. Turn. ἔστε G. ἡδὲ Rob.

488. ἀφικόμεθ' Vit. aliique nonnulli et Rob. ἀφικέμεθ' Lips.

ἀξίου Cantabr. 1. Par. L. γρ. καὶ ἀξίου (an voluit scribere ἀξίου?) ἤγουν τοῦ βαρβάρου ex Par. B. Faehsius affert. ἀξίου Ven. B. ἀξιοῦ, ad mediam syllabam ει supra scripto, Lips. ἀξίου M. G. Vit. Ald. Turn. ἀξιοῦ Rob.

489. πάγγαιον τ' M. Rob. πάγκαιόν τ' G. Vit. Lips. aliique. "Πάγγαιον. γρ. Παγγαῖον et Πάγκαιον, non Παγκαιῖον" ex Par. B. Faehsius. πάγγαιον τ' Ald. Παγγαῖόν τ' Turn.

490. ἡδωνίδ' M. ἡδωνίδ' Ald. Rob.

491. πήγνυσιν M. Ven. B. πήγνυσι G. Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. Turn.

492. ἀγνοῦ στρυμμόνος G. Ven. B. Cantabr. 2. στρυμόνος ἀγνοῦ Ven. A. Ox. Ald. Rob.

493. εὔχετο M. Vit. Ven. A. B. Ald. Rob. ἤχετο G. Lips. Turn.

496. κρυσταλοπῆγα Lips. Ald. Dixi de hoc versu in El. doct. metr. p. 113.

497. σχεδασθῆναι Vit. et σκε supra scripto Lips.

500. φλεγμαίνων Cantabr. 1. Par. L. et adscripto φερμαίνων

Collb. 2. γρ. φλεγμαινων Lips.

501. Libri πίπτων δ', nisi quod Ald. πίπτων τ', habet, et ex Par. I. πίπτων affertur. De omisso augmento dictum est in praef. ad Eur. Bacch. p. XXXV. ἐν ἀλλήλοισιν Vit. Lips. Mosc. sed Lips. ἐπ' supra scripto. ἐναλλήλοισιν Par. N. εὐτυχεῖ M. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Par. B. εὐτυχής ceteri et supra scriptum in Cantabr. 2.

502. ἀπέροξε G. Vit. Lips. aliique nonnulli et Ald. Turn.

503. λοιπὸν G.

504. μόλις M. Vit. Lips. et plerique, ut videtur, codices ac Turn. μόλις G. Ald. Rob.

506. ὡς τέ νιν, sed supra scripto γρ. καὶ στένειν, ad ὡς autem εἰς, Vit. Idem ante correctionem πόλις.

508. ταῦτέστ' ἀληθῆ M. Ceteri ταῦτ' ἔστ' ἀληθῆ, quod etiam scholiastes agnoscit. Defendique pōtest, si idem esse statuas ac si dixisset ταῦτ' οὐχὶ πλαστὰ. Quamquam non est diffidendum, hic, ubi non de veritate rei, sed de eo quid esset actum sermo est, multo aptius futurum esse ταῦτ' ἔστι τἀληθῆ. Quae res me olim mōverat ut ad Eur. Hec. v. 576. scribendum coniicerem ταῦτ' ἔστι ταῦτα, similiter ut in Agam. v. 658.

τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι τἀληθῆ κλύων.

Hoc enim fere modo perorare solent nuntii. Exempla attuleram ex Persis v. 324. 465. ex Agam. v. 560. ex Sophoclis Electra v. 761. Trachiniis v. 943. Philocteta v. 389. 620. In altera Hecubae editione suspicatus sum scripsisse Aeschylum ταῦτ' ἔστι τᾶργα, ut apud Sophoclem est Oed. Col. v. 383.

ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὃ πάτερ, λόγων,  
ἀλλ' ἔργα δεινά.

509. ἐγκατέσκηψε M. G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. Rob. Turn. Litteram paragoricam habet ed. Vict. ἐγκεῖ τέσκηψε Ald.

511. ἐνήλου M. G. aliique et Rob. Sed ἐνήλλου Vit. Lips. Ven. A. Cantabr. 2. Mosc. Par. C. N. Ald. Turn. V. ad Soph. Oed. R. v. 1311.

512. οἱ ἐγὼ M. οἱ ἐγὼ Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. C. N. οἱ. ἐγὼ Rob. αἱ ἐγὼ Ald. Turn. Correxerit Porsonus. Verba διαπεπραγμένον στρατοῦ errore memoriae ex Septem ad Thebas affert Thomas M. p. 82, 14.

513. ἐμφανῆς Vit. Mosc. ἐμφανῆς τ' Cantabr. 1. εὐφανῆς Par. N.

515. αὐτ', sic, cum adnotatione αὐτά. ἀντὶ τὰ ὄνειρατα, M. αὐτ' Lips. Turn. αὐτ' G. αὐτ' Ald. Rob. ταῦτ' Vit. Mosc. Par. N.

ἄγαν γ' Ven. B.

516. ἐκύρωσεν M. Rob. ἔκυρσεν Ven. B. ἐκύρωσε G. Vit. Lips. aliique et Ald. Turn.

519. ἄξω G.

Non πέλαιον in appositione est, sed δωρήματα.

520. ἐπεξεργασμένοις M. G. ἐπεξεργασμένιος Ald. ἐπεξεργασμένος Rob.

521. εἰς Vit. Omnes λῶσον, pro quo scholiastes, ut iam H. Stephanus animadvertit, ζῶσον videtur legisse, quod aperte deterius est. πέλοι M. G. Vit. Turn. πέλει Ald. Rob. et οι supra scripto Lips.

522. ἡμᾶς M. ἡμῶν Ven. B. Rob. χρῆ' πῖ, eraso ε ante π, M. χρῆ' ἐπὶ Vit. Lips. δε τοῖς pro τοῖςδε τοῖς Ald. τοῖς δὲ τοῖς Rob. πεπραμένοις Vit.

523. πιστοῖσι πιστὰ Par. A. B. πιστοῖς πιστὰ M. Vit. Ven. A. Mosc. Par. N. πιστοῖς σε, πιστὰ Lips. πιστοῖς γε πιστὰ G. Rob. Turn. πιστοῖσι γῆ πιστὰ Cantabr. 1. πιστοῖς τὰ πιστὰ Par. N. Ald. In Par. B. adnotatum γράφεται ὡδε στίχος· πιστοῖσι, τὰ πιστὰ ξυμφέρειν βουλευματα. Ex scholiis discimus fuisse qui πιστούς scriberent, sic, opinor, πιστούς γε πιστὰ. Hoc dicit Alossa, oportet vos fida cum fidis (mecum) communicare consilia. ξυμφέρειν libri praeter Ald. quae φέρειν habet.

524. καὶ καὶς δ' ἐάν περ Vit. et περ omisso Mosc.

525. παρηγορήτε καὶ προπέμπητ' Ald. Rob. In Lips. ad προπέμπητ' supra adscriptum est γρ. προτρέπετε.

526. μὴ κέτι M. μῆκετι Vit. Lips. μηκέτι Mosc. Par. L. N. μὴ κ' ἔτι Ald. μὴδ' ἔτι Rob. καὶ μήτι Cantabr. 1. Par. B. πρόσθητε M. G. Vit. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. B. L. N. Ald. Rob. πρόσθητε et supra γρ. πρόσθητε Lips. γένηται Ven. A. πρόσθηται Turn.

527. ἀλλ' ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν περσῶν M. (si ex M. recte adnotatum est) Turn. Vict. Sed omittunt ἀλλ' G, Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. A. B. F. H. I. K. L. N. Ald. Rob. Schützius post νῦν inseruit μέν. Inserendum potius videbatur γάρ, quo rationem reddit chorus, cur exclamet ὦ Ζεῦ βασιλεῦ.

528. μεγαλάνου Vit.

529. ὤλεσας, cum hac adnotatione, ἰωνικῶς μικρόν, Vit. In G. Lips. adnotatum γρ. ὤλεσας, ὅπερ εἰ εἶποις, κομματικὸν ἐκφέρεις τὸ λοιπόν. Et γρ. ὤλεσας adscriptum etiam in Cantabr. 1. Par. B.

530. τὸ σούσων G. τοσούτων Vit. ἐγβατάνων M. Ceteri ἐκβατάνων, nisi quod in Lips. ad ultimam syllabam ην supra scriptum est. Brunckius Ἀγβατάνων. V. ad v. 16.

531. δνοφερῶ M. G. Vit. Lips. Rob. δνοφερῶν sic Ven. B. γνωφερῶν Par. N. στυγερωῦ Ven. A. (sic Ven. A.) Ox. Par. B. Ald. Turn. et supra scriptum in Cantabr. 2. In Par. B. adnotatum γρ. δνοφερῶ, ἀλολικῶς.

532. 533. ἀπαλαῖς M. Ald. ἀπαλαῖς G. Vit. Lips. Turn. Sed ἀταλαῖς Ven. B. Rob. Quae scriptura cur praeferrenda sit, mox apparebit. καλύπτρας κατερουκόμενοι Par. K. Ceteri libri καλύπτρας κατερουκόμενοι, praeter Vit. qui haec habet, καλύπτρας μαγνὰ κατερουκόμενοι, praeter Vit. qui haec habet, καλύπτρας μαγνὰ κατερουκόμενοι



μεναι, ex codice mutilo, ut videtur, ducta. V. ad γ. 534. 608. 612. ss. 623. 625. 627. Ex hac codicis Vit. scriptura eliciendum esse *μαῖται γογάδες* dixi in diss. de versibus spuris apud Aeschylum p. 12. sive in Opusc. II. p. 84. Eadem sententia est v. 64.

τοκέες δ' ἄλοχοί θ' ἡμερολογδὸν  
τείνοντα χρόνον τρομέονται.

Simul autem apparet quid sibi velit *ἀταλαῖς χερσί*, quod ut maxime cum imbecillitatis notione coniunctum multo rectius quam *ἀπαλαῖς* de tremulis Persarum matribus dictum est. Videtur enim *ἀταλός* a *ταλάσαι* factum esse. Nisi Aeschylus scripsit *ἀμαλαῖς*.

Herodotus VIII. 99. ἡ δὲ δευτέρη σφι ἀγγελίη ἐπεξελθοῦσα συνέχευε οὕτω ὥστε τοὺς κισθῶνας κατερρήξαντο πάντες, βοῆ τε καὶ οἰμιωγῇ ἐχρέωντο ἀπλέτω, Μαρδόκιον ἐν αἰτήσιν τιθέντες. οὐκ οὕτω δὲ περὶ τῶν νεῶν ἀχθόμενοι ταῦτα οἱ Πέρσαι ἐπολεῦν ὡς περὶ αὐτῶν ἔειρξῃ δειμιανόντες.

534. *διαμυδαλέοις* M. G. Vit. atque sic scribendum esse vidit Porsonus, ante quem *διὰ μυδαλέοις* scribebatur. *διὰ μυγαλέοις*, adscripto *αι* ad *οι*, Lips. *διὰ μυδαλέοις*, supra adscripto *ους*, Par. B. C. In G. adnotatum γρ. *μυδαλέους* πρὸς τὸ κόλπους. Vit. *κόλπ* sine terminatione.

535. *τέγχοισ'* Vit. Lips. Cantabr. 2. Par. C. *μετέγχοισι* Ven. B. *κατέγχοισι* Par. I. Scripsit fortasse Aeschylus *ἄλγος μέγ' ἔγχοισαι*.

536. *ἀβρογόον* Lips. *ἀβρογόοι* G. ut reliqui praeter Ald. quae lenem spiritum habet. Praeter necessitatem hoc vocabulum coniecturis tentatum est. *περσίδαις* Lips.

537. *ποθέουσι* ἰδεῖν omittit Lips. *ποθέουσ'* ἰδεῖν habent Vit. Par. I. N. *ποθέουσι* δεινῶν Mosc. *ἀρτιζυγίαν* M, G. Turn. *ἀρτιζυγίην* Vit. Lips. *ἀρτι συζυγίαν* Par. B. hic quidem adscripto γρ. *ἀρτιζυγίαν*, et Ox. Ald. Rob. Apud scholiastem est *ἀρτισυζυγίαν*, quod is, ut ex eius interpretatione intelligitur, *ἀρτιοζυγίαν* scripserat.

538. τ' omittunt M. Ox. Ald. Turn.

540. Vulgo *ἀχορεστώτοις*. Faehsius ex Par. B. assertit *πενθοῦσι γόοις ἀχορεστώτοις*. γρ. καὶ *ἀχορεστώτοις*. Sed Bekkerus ex eo codice adnotavit γρ. *ἀχορεστώταις*, et id legi in Par. C. *ἀχορεστώτοις* Vit. Friget superlativus, praeterea que omnis sermo ita institutus est ut vix dubites quin singulae eius partes, commemoratio Iovis, matrum, uxorum, chori ipsius, paroemiaco terminatae fuerint. Quare *ἀχορεστώτοις* scripsi. Et codicis Vit. lectio nihil videtur esse quam coniunctio duarum lectionum, *ἀχορεστώτοις* et *ἀχορήτοις*.

541. *μόρων* Lips.

543. *δῆ* omittunt Ven. B. Par. N. Ita Brunckius: γάρ, servato δῆ, eiecit Porsonus. Recte scriptum est *νῦν γάρ δῆ*, initio strophae facto a trochaeo semanto, ut in Agam. v. 149.

544. Inde a Cantero scribitur *γαῖ' Ἀσιὰς*, quam lectionem com-

memoravit H. Stephanus. γῆ ἁσίας, ~~ab~~erum vocabulum sine accentu, Par. I. γαι' ἁσίας M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. Vict. Atque ἁσίας quidem etiam ex Ven. A. B. Par. B. C. F. H. N. adnotatum est. De Ven.

B. in Bekkeri excerptis reperio ἁσίας κενουμένα γᾶς, ut codex habere videatur γᾶς ἁσίας κενουμένα. Et in Lips. adnotatum γρ. γᾶς. Deinde vulgo ἐκκενουμένα, et sic M. G. edd. velt. ἐκκενουμένη Vit. Lips. et supra scriptum in Cantabr. 2. κενουμένα Ven. B. ἐκμεινομένα adscriptum in Ven. B. C. γρ. ἐκμεινομένη Cantabr. 1. 2. Scripsi γαι' Ἄσις ἐκκεκνωμένα. Et Ἄσις quidem etiam Blomfieldius.

545. μὲν γὰρ recte delevit Porsonus. Sic etiam in particula antistrophicus versus congruit. ἤγαγεν M. aliique et Rob. ἤγαγε G. Vit. Lips. Turn. ἔγαγε Ald. ἄγαγεν, ut ἄγαγον est in antistrophico versu, restituit Blomfieldius. πόποϊ sic Lips. τοτοϊ Par. N. De sensu vide ad v. 553.

546. ἀπώλεσεν M. Rob. ἀπώλεσε G. Vit. Lips. aliique et Ald. Turn. τό τῶ Lips. τὸ τοῖ Ald.

Versus 547—558. in M. a manu secunda, quae scholia scripsit, in margine adscripti sunt. Eisdem versus omittit Par. N.

547. ἔπεσε sine accentu G. ἐπέσπασε Cantabr. 1. Par. C. N. Idem in scholiis per ἐπεσπάσατο explicatur.

548. βαρίδεσι ποντίαις Ald. Rob. Turn. βαρίδεσι ποντίαις G. Lips. Ven. A. βαρύδεσι ποντίαις Vit. βαρίδες τε ποντίαι M. βαρίδες τε πόντιαι Ven. B. βαρίδες θ' αἱ πόντιαι adscriptum in Par. B.

549. 550. τίποτε. γρ. τίποτε. θανυμασικῶς Faehsius ex Par. B. affert. Ceteri praeter Rob. τίποτε. Recepti τίποτε, quod habet Aeschylus Agam. v. 942. οὐτίποτε δαρεῖος μὲν τότ' ἐβλάβη. ἐπῆν Rob. τίποτε δαρεῖος μὲν σὺ τότ' ἐβλάβης ἐπῆν Lips. τίποτε δαρεῖος οὕτω τότ' ἀβλαβῆς ἐπῆν Vit. οὕτω non recte in οὕτω mutare voluit Heathius. Sensus est cur olim Darius sic sine damno civium regnavit, neque idem fecit Xerxes.

551. τόξαρχος M. G. Vit. Ven. A. Ald. Rob. Turn. τόξάρχος Lips. τοξάρχης Par. A. B. πολήταις M. πολλταις G. Vit. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. Turn. πολήταις inde a Victorii editione obtinuit.

552. σοσιίδες, ad ε supra scripto ο, M. σοσιίδαις Ven. A. Ox. Ald. Turn. et scholiastes. σοσιίδαι Lambethanus. Ceteri σοσιίδος. Restituit Σουσιίδαις Blomfieldius.

553. 554. πίζούς τε γὰρ καὶ θαλασσίους αἰδ' (αἱ δ' M.) ὁμόπτεροι κνανιόπιδες M. G. Vit. Lips. Rob. Turn. γὰρ omittunt Ven. A. Ald. τε omittit Ven. B. qui deinde αἱ δ' habet. καὶ omittit Par. N. αἰδ' vel αἱ δ' omittendum esse Brunckius et Porsonus viderunt. Reliqua, ut cum strophā congruerent, ita scripsi,

πίζούς τ' ἤδ' καὶ θαλασσίους

*δμόπτεροι κνανώπιδες.*

Ad explicandum vocabulum *δμόπτεροι* scholiastarum annotationes nihil quod prosit conferunt. Hesychius *δμόπτεροι*, *ὄμοιοι*, *ὄμότριχοι*, *ὄμόχρονοι*, *ἀδελφοί*, *ἤλικες*, *ὄμοῦ ἡΰξημένοι*. Photius *δμόπτεροι*, *ὄμότριχοι*. De aequalibus et cognatis Aristoph. Av. v. 230.

*ἴτω τις ὧδε τῶν ἐμῶν ὄμοπτέρων.*

Alia commemorarunt Abreschius p. 418. et Valckenarius ad Eur. Phoen. v. 331. Pro cognato et simili aperte Aeschylus Choeph. v. 168.

*ΗΛ. καὶ μὴν ὄδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὄμοπτερος.*

*X. ποίαις ἐθείραις;*

Quo alludit Euripides in El. v. 530. Eodem modo hic quoque usurpata hanc vocem significavit quidem Abreschius, sed ut rem parum explicatam haberet. Dictum esse videtur quod prosa oratione sic exprimas, *πεζοῦς τε ὄμοίως καὶ θαλασσίους, ῥεδίτες αἰγυε ναυτας pariter nigrae naves et vexerunt et perdidērunt*. Nisi forte nihil aliud quam naves ab utraque parte pariter remis, tamquam alis, movendis cursum suum peragentes intelligendae sunt. Ceterum diligenter has duas strophas consideranti non poterit obscurum esse verba *Ξέρξης μὲν ἄγαγεν* usque ad finem strophae non esse chori *ῥαβδα*, sed referri a choro ut verba querentium Persarum, antistropham verum, ut vel illud *ὡς ἀκούομεν* ostendit, rursum ipsius chori orationem continere.

555. *ῥῆες* Par. C. *ῥᾶες*, ad *ᾶ* supra scripto *ῆ*, Lips. *ῆγαγον* Par. N. *πόποι* Lips.

556. *δὲ* Vit. Lips. *τὸ τοῖ* Lips.

557. *πανώλεθροισιν* Vit. Ven. B. Rob. *πανώλεθροῖσιν* G. Lips. Turn. *πανώλεθροῖσιν* Par. L. et o a sec. manu in *ω* mutato M. *πανώλεθροῖσιν* Ald.

558. Libri *διὰ δ' ἰαόνων χέρως*, nisi quod *διὰ δι' ἀόνων* Rob. *ἰαόνων* Par. C. Brunckius, Schützius, Porsonus servata vulgari interpunctione, qua inde a Turnebo post *ἐμβολαῖς* punctum ponebatur, ex Pauwii coniectura scripserunt *διὰ δ' ἰαόνων χέρως τυτθὰ γ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' etc.* libris omnibus invitis. Recte post *ἐμβόλαις* commate interpunxit Heathius, interpretans *sed per Atheniensium manus*. Debebat *per Ionum manus*. Scribendum autem est *διὰ γ' ἰαόνων χέρως*. Naves dicuntur Persarum, quarum *ἐμβολαί* fuerint propter Iones *πανώλεθροι*.

559. Libri *τυτθὰ δ'*, nisi quod *τυτθᾶ δ'* habet Vit.

560. *αὐτὸν* M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. L. N. *αὐτῶν* edd. ante Brunckium. Ad *ὡς* adscriptum *παρέλκον* in Par. B. Eadem est dicendi ratio quae v. 187. seq.

561. Vulgo *ἀμπεδιήρεις* iunctim. *ἀνὰ πεδιήρεις* Par. N. *ἀνάπεδιήρεις* Rob.

562. Libri *δυσχειμέρους τε*, nisi quod Ven. B. *τε* omittit. *δυσχειμούς τε* cum Heathio Brunckius, Schützius, Porsonus. Scribendum erat cum Arnaldo *δυσχιμούς τε*. Sic Blomfieldius. V. Elmsl. ad Eur. Bacch. v. 15.

563. 564. Libri πρωτόμοιροι φεῦ, nisi quod πρωτόμορφοι φεῦ habent Lips. Ven. A. atque ex Par. B. Faehsius affert τοὶ δ' ἄρου πρωτόμοιροι. γρ. πρωτόμοροι. οἱ πρώτοι θανόντες οἱ ἐν Σαλαμῖνι ἀποθανόντες. Heathius δὲ ante φεῦ inseruit. Brunckius in antistropha φεῦ delevit, quod nemo probabit qui exclamationum repetitionem negligi non posse intellexerit. Veram lectionem, ut opinor, ex Par. B. restitui.

565. λειψθέντες M. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Rob. λειψθέντες, supra scripto η, Lips. ληψθέντες, supra scripto ει, Vit. Ceteri ληψθέντες. Vtramque scripturam commemorant scholia. ἀνάγκαν, ad ultimam vocalem supra scripto η, Lips. ἀνάγκην Ald. Rob. Turn.

567. κυχρείας Turn. et ad χ a sec. manu supra scripto π M. κυπρείας Ven. B. Rob. κεχρείας Vit. ἀμικεχερείας iunctim Mosc. κευχρείας Par. N. Ald. κυχχρείας G. Lips. Ven. A. Ox. κυχχρείας Cantabr. 2. V. Steph. Byz. in Κυχρείος πάγος, Strabonem p. 393. (603.) Meinekium Anal. Alex. p. 52. seq.

568. ὄα hic et postea M.

569. Post ὄα libri statim subiungunt στένε καὶ δακνάζον. Pro ultimo vocabulo δακνάζον adscriptum in Par. B. Excidisse aliquid primus vidit Canterus. Equidem non dubitavi ἔρρανται hic ponere, quod verbum in libris v. 582. post ἄπαιδες temere insertum est. Dixi de hac emendatione in diss. de versibus spuris apud Aesch. p. S. Opuſc. II. p. 81. seq. Est autem ἔρρανται forma numeri pluralis, cuius generis exempla sunt rarissima. Suspectas habuit eiusmodi formas Schaeferus ad Dionysium Hal. de struct. or. p. 355. et ad schol. Apollonii Rhodii p. 208. Negat quidem Lascaris, qui sua ex antiquioribus hausit, ita tertiam personam pluralis flecti, τὸ τρίτον κοινῶς μὲν οὐ γίνεται διὰ τὴν ἀσυνταξίαν, ὅτι πρὸ τοῦ τ τοῦ τρίτου προσώπου ἐνικοῦ ἄλλο σύμφωνον εἶη, ἧγουν π, οἷον τέτυπται· χ, οἷον λέλεκται· σ, οἷον εἶργασται· ἔτι καὶ τὰ ἀμετάβολα, λ, οἷον ἔψαλται· ν, οἷον μεμόλνται· ρ, οἷον ἔσπασται· ἐν τούτοις γὰρ τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν γενέσθαι οὐχ οἶόν τε· ἡ χρῆσις δὲ αὐτὸ ἀνυπληροῖ διὰ μετοχῆς καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος· sed multa sunt, quae quod rarissime inveniebantur, in vulgaribus praeceptis solebant praeteriri. Suo schemate usus esse videtur Pindarus quum dixit Pyth. IX. 32. (56.) φόβῳ δ' οὐ κεχέιμανται φρένες. Apud Euripidem Hipp. v. 1255. αἰαῖ, κέχρανται συμφοραὶ νέων κακῶν, singularem συμφορὰ restituendum putarunt Schaeferus ad schol. Apollonii et Elmsleius ad Med. v. 34. In tanta certorum exemplorum raritate non spernendum est scholion ad Nicandri Ther. 789. αἰ γηλαὶ δὲ τῶν σκορπίων, ὡς βορεὰς καλεῖ, οἷονεὶ πολυφάγους, ἔξήρρανται. Addi potest Tzetzes, qui in scholiis mss. ad Hesiodi Scutum Hercules v. 245. ἄνδρες δ' οἱ πρεσβῆες ἔσαν γῆρας τε μέμωρον, haec habet, γῆρας τ' ἐμέμωρον. τὸ γῆρας κατέλαβον. γρ. γῆρα τε μέμωρται. ἧγουν μεμύρανται ὑπὸ τοῦ γῆρας. Illud vero manifestum est, non potuisse tertiam pluralis ad hunc modum formari nisi in verbis

in *νω* desinentibus. Ac nisi magnopere fallor, pronuntiatione quoque pluralis tertia a tertia singularis differebat, quandoquidem ut ex *τύπτοντι* et *τετύφαντι* exstiterunt *τύπτονσι* et *τετύφασι*, ita quod proprie in plurali erat *κέκρανται*, coalescente priore *ν* cum praegressa vocali eam vocalem produxisse videtur, ut, quum in singulari diceretur brevi vocali *κέκρανται*, idem verbum in plurali longam vocalem habuerit.

570. *ἀμβόασον*, ad penultimam vocalem supra scripto *η*, Lips. *ἀμβόησον* G. Cantabr. 1. Ald. Turn.

574. *βοᾶτιν* M. Lips. Turn. *βοάτιν* G. Ald. Rob. *βοᾶ τήν* Vit. *βοᾶτιν τήν* Cantabr. 1. *βοᾶν τήν* Cantabr. 2.

575. *γαπτόμενοι* M. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Par. A. N. *γαπτόμενοι* Par. L. *γαμπτόμενοι* G. Ven. B. edd. ante Brunckium.

*δ' ἀλί δεινᾶ* M. G. Vit. Turn. *δ' ἀλί δεινᾶ* Lips. Cantabr. 2. Par. L. quam lectionem etiam scholiastes agnoscit. *δ' ἀλί δεινῆ* Cantabr. 1. *ἀλί δεινᾶ* Ald. Rob. omisso *δ'*, quod etiam in Ven. A. deest. *δεινᾶ δ'* ἀλί Par. N. Non dubitavi scribere \* \*

*γαπτόμενοι δὲ δίνα*,  
viam monstrante strophico versu.

577. *σύλονται* M. et aliquot alii. *αὐδᾶν* pro *ἀναύδων* Lips. Mosc. In Lips. ad secundam syllabam *η* supra scriptum. *ἦέ ἦέ* G. Par. N. Rob.

579. *τάς* M. a pr. manu et Vit. *τᾶς* supra adscripto *ῆ* Lips.

Puto poetam epitheto sine substantivo propterea esse usum, ut peregrinum oratio et orientis populo consentaneum colorem haberet, quemadmodum v. 615. apem *τήν ἀνθεμουργόν* vocavit.

581. *δόμοστερηθεῖς*, post *δόμο* supra versum *σ* (non *ις*) a sec. manu addito, M. *δόμος* omittit Ven. B. *δόμω* habet Lips. *δόμον*, sed ut *ν* in *σ* mutatum videatur, G.

582. Libri *τοκῆες*. Emendavit Porsonus. Post *ἄπαιδες* addunt *ἔρα* M. *ἔρραται* G. Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. B. F. H. K. L. Ald. Rob. *ἔραται* Par. A. N. *ἔρραται ἐν δάκρυσι* Turn. H. Stephanus in quibusdam exemplaribus *ἐν δάκρυσι* sine *ἔρραται*, in aliis *ἔρραται* sine *ἐκ δάκρυσι* legi, in aliis denique utrumque omitti adnotavit. Recte Porsonus utrumque omisit. Sed *ἔρραται* in v. 569. transtuli.

585. *δυρόμενοι* M. et sic Porsonus. Ceteri libri *οδυρόμενοι*.

586. *κλύσιν ἄλγος* Lips. *κλύουσ' ἄλγος* Rob. *κλύουσιν ἐς ἄλγος* Par. N. *γο. κλύοντες ἤγουν ἀκούοντες* ex Par. B. Faehsius assert. Est haec sine dubio coniectura, cui ansam praebuerat *ἔρραται*. Interpungebatur enim colo vel puncto post *γέροντες*, quo fit ut postremus versus frigeat. Id sentiens nescio quis *κλύοντες* scripsit. Verum eiecto *ἔρραται* omnia bene procedunt: *parentes filiis orbat, ingentia mala lugentes senes, iam omne accipiunt infortunium, vel nihil non esse infortunium audiunt.*

588. οὐκέτι M.
589. οὐδ' ἔτι M. G. Vit. Lips. Par. N. adscriptumque in Par. A. B. οὐκέτι Rob. Ceteri οὐκ ἔτι. Praestat oratio copulae defectu commotior. δασμοφοροῦσιν M. Par. L. δασμοφοροῦσαι ceteri, nisi quod ex Par. B. γρ. καὶ δασμοφοροῦνται (sic editum) Faehsius affert.
590. δεσποσύνοισιν M. G. Lips. et plerique reliqui. δεσποσύνησιν Vit. Cantabr. 1. Par. C. Ald. Rob. Turn. et adscriptum in Par. B. δεσποσύνοισιν Ven. B. Par. N.
591. οὔτε ἐς Ven. A. οὐδ' ἐς Brunckius. V. Opusc. III. p. 155. γαῖων Vit. προπίπτοντες M. Par. H. L. προσπίπτοντες Vit. προσπίπτοντες G. Lips. aliique. προσπίπτοντα Rob. προσπίπτοντες Ald. Turn.
592. Libri βασιλεια. Correxerit Blomfieldius. Scholiastes τὰ τοιαῦτα πάντα κτητικὰ μακρὸν ἔχει τὸ ᾧ. Post βασιλεια addunt ἡ βασιλική M. Par. L. N.
593. διόλωλας Ven. B.
594. οὐδέτι G. Rob. οὐδέ τοι Lips. Ven. A. aliique nonnulli. οὐκ ἔτι Vit.
596. ἐλεύθερον Vit. βάζειν Lips.
597. ἀλλᾶς, ad ᾧ supra scripto η, Lips. In M. ᾧ in ἦ aut ἦ in ᾧ a sec. manu mutatum.
598. ἄρουραν Porsonus in Adversariis. ἄρουραι, sic sine accentu Lips. ἄρουρα ceteri, etiam G.
599. περικλύστα, ad α supra scripto η, Lips. περικλύστρα Vit.
600. γασος, ad α supra scripto ἦ, Lips. τὰ περσῶν σώματα Rob. Scilicet σώματα explicationis causa habent scholia. Recte Schützius monet πράγματα potius intelligi debere.
601. In Ven. A. posterior pars versus evanida est. ἔμπορος M. et plerique codices atque Ald. Turn. ἔμπειρος G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Par. L. Lambeth. Rob. Abutitur ingenio suo Valckenarius in Callimacheis p. 207. ἔμπορος defendens similiterque interpretans Callimachi συνέμπορον. Schützius in minore editione scripsit βίον μὲν ὅστις ἔμπορος κυρεῖ, quod significare voluit *quicumque in hac vita tamquam in saelo navigat*. Aeschyli simplicitatem qui satis cognitam habet, non dubitabit quin et ἔμπειρος verum sit et κακῶν. Est autem κακῶν multo fortius quam βίον. Etenim si quaeras quid hoc sit, βίον, nihil reperias aliud quam utramque fortunam. Atqui quum prius de adversa loquatur poeta, κακῶν ponit, quod et accommodatum ad hanc sententiam et per se ipsum etiam melius est. Secundam enim fortunam omnes plus minus notam habent, adversa vero non omnes affligit. Itaque qui hanc sunt experti, hi demum recte de vita iudicare possunt, quippe sine dubio etiam meliore aliquando fortuna usi: quod non praedicaveris de felicibus, fuisse eos aliquando etiam miseros. Quare non opus fuit ut utriusque fortunae gnaros commemoraret.

602. Scholiastes etiam ἐπίστασο scribi dicit, alteramque scripturam, ἐπίσταται, frigidam appellat. Habent ἐπίστασο Cantabr. 1. 2. Par. K. Non verum est ἐπίστασαι habere marginem G. qui codex tantum in scholio ἐπίστασο et ἐπίσταται commemorat. ὄτ' ἄν Vit.

604. ὅταν δ' ὀμαίμων εὐροῆ Vit.

605. αἰεὶ Cantabr. 2. Ceteri αἰεὶ. τύχη Vit.

606. φόβων Vit.

607. ἐν ὄμμασι τ' ἀνταῖα M. Ald. ἐν ὄμμασι τ' ἀνταῖα Rob. ἐν ὄμμασι τ' ἀνταῖα G. Lips. ἐν ὄμμασι τ' ἀνταῖα Vit. ἐν ὄμμασι τὰνταῖα Turn. ἐν ὄμμασιν τὰνταῖα Victorius. Scholiastes utramque lectionem, et τὰνταῖα et τ' ἀνταῖα, commemorat. Verum est τὰνταῖα: ἀδversa deorum mihi videntur plena παύσι. Pessime Blomfieldius τὰ θεῶν.

608. οὐπαι pro οὐ παιώνιος Vit.

610. τοὶ γὰρ libri praeter Rob. et ut videtur Par. B. τήν τ' Rob. ἀνευ τ' ὄχημάτων M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Mosc. Ox. Par. A. B. C. F. Colb. 1. ἀνευ ὄχημάτων Ald. Rob. Turn. γρ. καὶ τήνδ' ἄνεις εὐτυχημάτων ex Par. B. Faehsius affert.

612. ἔστειλα παιδὸς omittunt Vit. Mosc. ἔστειλατο pro ἔστειλα habet M. ἔστειλα τῷ Lips. Ven. A. Cantabr. 2. Colb. 1. Ox. Ald. Turn. ἔστειλάμην Ven. B. Rob. παιδὸς πατρὶ εὐμενεῖς Cantabr. 2. a pr. manu. πατρὶ παιδὸς εὐμενεῖς G. Cantabr. 1. Par. A. Ex Ven. B. πατρὸς affertur. πρηνεμενεῖς Vit. ex correctione: antea fuit πρηνεμενής.

613. νεκροῖσιν Vit. μυλκκτήρια M. Omittunt hanc vocem Vit. Mosc.

614. λευκῆς, quod in scholiis codicum M. G. invenitur, errore scriptum est pro ἀγνής. Imitatus est hanc inferiorum descriptionem Euripides Iph. Taur. v. 162. in quam fabulam plura ex Aeschylī Persis transtulit,

πηγάς τ' ὄφρῶν ἐκ μόσχων,  
Βάχγον τ' ὀνήρεις λοιβάς,  
ξουθᾶν τε πόνημα μελισσῶν,  
ἃ νεκροῖς θελκτήρια κείται.

615. ἄν pro ἀνθεμοροῦ Vit. ἀνθεμοροῦ Lips. ἀνθεμοροῦ Ven. A. ἀνθεομοροῦ Ald. De epitheto quod sine substantivo positum est v. ad v. 579. Alludit ad hunc locum Tzetzes in exegesi ad II. p. 27, 21. et 127, 5.

616. λιβᾶσιν G. et a pr. manu M. λιβάσι Vit. ὕδρηλεῖν παρ πηγῆς Vit.

617. ἄ pro ἄπο Vit.

619. τ' αἰὲν omittit Vit. φύλοισι Rob. φίλοισι Ald. θαλοῖσος G.

620. ξανθῆς ἔλ, omissis syllabis αἴας καρπός, Vit. ἐλαίας G. εὐώδης καρπός πάρος Par. C.

621. πληκτὰ, ad η·a sec. manu ε· adscripto, M. γυίας τέκνα

omittit Vit. In Mosc. totus versus deest, si recte Schützsius refert neque id de proximo versu intelligendum est.

622. Hunc versum omittit Vit. ταῖδε Lips.

623. ὕμνοις Lips. Par. L. ἐπενγημιῶσθε Ald. τόνδε δαίμονα Lips. Mosc. Ox. Par. L. Ald. Rob. τόνδε δαί, omissis syllabis *μονα*, Vit. τὸν δὲ δαίμονα Ven. A. Colb. 1. τὸν τ' εὐδαίμονα in litura à sec. manu Cantabr. 2. τὸν τε δαίμονα M. G. Turn. Recte. Idem hoc est ac τὸν τε δαίμονα ὄντα Δαρειῶν.

624. ἀνακαλεῖσθαι M. Vit. γαπόνους Mosc. γατόπους Par. C. γ' ἀτόπους Vit.

625. τιμὰς omittit Vit. Idem habet ν τεροῖς, relicto spatio. νερέρων Par. L. Ven. B. νερέροις (supra scripto *ων*) Θεοῖς τόνδε δαίμονα Lips.

626. βασιλεια γύναι assertur a Thoma M. p. 58, 8. tamquam si βασιλεια femininum esset a βασιλειος.

πρέσβος M. unde receptum a Victorio. πρέσβυς Lips. Ven. A. alii- que et Ald. Turn. πρέσβις Vit. Mosc. πρέσβυσα G. πρέσβα Cantabr. 1. 2. Par. L. alii- que et Rob.

627. πέμ in fine versus, et οὐς in initio versus sequentis, pro πέμπε γοῦς Vit.

628. ἡμεῖς δ' Vit. Lips. edd. vett. ἡμεῖς θ' M. G. Ask. A. et ut videtur Veneti. ὕπνοις Lips. αἰτη, omissis syllabis *σόμεθα*, Vit.

630. καταγαίας M. κατὰ γαίης Vit. κατὰ γαῖαν G. Lips. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. A. B. C. Colb. 1. Ald. Rob. Turn. Dici potuit et κατὰ γαῖαν et κατὰ γαίας: sed numerosiorem reddere versum videtur genitivus.

631. Non recte Blomfieldius ἀλλ' ὃ χθόνιοι, ex scholiis, ut ait. At ὃ scholiastae est, consulto non positum a poeta, quia modo praecessit φθιμένων πομπούς. Nam ὃ est compellantis eum qui non ante memoratus erat.

632. βασιλεῦ τε νερέρων G. Lips. Mosc. alii- que nonnulli et Rob. βασι νερέρων Vit.

633. ἐνέρθε M. Par. B. Ask. A. ἐνέρθεν G. Vit. Lips. Ven. B. et cum ceteris libris edd. vett. Quod praefendum putavi. ψυχὴν M. G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Mosc. Par. A. B. C. L. ψυχάν edd. vett. τὴν δαρειῶν ψυχὴν Ask. A. φῶς M. Vit. Ven. B. Mosc. Par. L. Ask. A. φάος G. Lips. edd. vett.

634. εἰ γὰρ τι κακῶν omittit Mosc. In Vit. τι κακῶν deest. τε pro τι Rob. κακὸν pro κακῶν G. Pauvii commentum ἄχος non debet a Porsono aliisque probari. Verissimum est ἄχος, quod omnes libri habent, nisi quod ἄκακος est in Cantabr. 2. Hoc dicit, si quod praeterea (praeter institutam supplicationem) remedium habet Davius, hic solus finem malorum poterit indicare.

635. πέρας M. G. Lips. Par. B. Rob. Turn. πέρας Vit. Par. F. K. πέρας in πέρας mutatum in Ven. A. γρ. πέρας supra adscriptum in Lips. πέρας Cantabr. 1. Ox. Par. A. Ask. A. Ald. Idem adscriptum in G.



ntabr. 2. Par. B. εἶποι M. G. Lips. aliique et Rob. εἴπη Ven. A. r. C. Ald. Turn.

636. μοι M. Vit. Par. L. μου, supra adscripto οι, Ven. B.

637. τε post βάρβαρα adiciunt Ven. B. Rob.

638. ἰέντος M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. παναίολα, omisso αἰνῆ, Vit. αἰανὰ Ven. B.

639. βάσματα G. Vit. Mosc. Rob.

640. παντάλαιν' G. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. Ask. A. Ald. τι δὲ πὸ παντάλαινον. εὐρηται δὲ ἐν πολλοῖς καὶ καλοῖς βιβλίοις. ἴτω καὶ μὴ οἰηθεῖη τις παντάλαιναν ἄξιον εἶναι γράφεσθαι scho-  
m in G. παντάλαινὰ τ' Ven. B. παντάλανατ' Rob. et sic fortasse etiam r. C. ex quo παντάλαναν' assertur. παντάλαν' recte M. ceterique rri. ἄχθη Vit.

641. διαβοάσω, quod in M. et ceteris plerisque libris est, omittunt en. B. Rob. διαβύσω Lips. διαβ Vit. διαβάς Mosc. διαβοόσω nec univectivus esse potest, ut a Wordsworthio in Museo philologico I. p. 233. raecepit, nec sane futurum, quod διαβοάσομαι esse deberet, sed scri-  
endū διαβοῶσαι, continuata structura cum praecedentibus. Non chori st διαβοῶν, sed eorum qui audiunt.

642. νέρθεν omittit Vit. ἄρα, circumflexo accentu a sec. manu Idito, M. ἄρα Lips. Ald. Rob.

643. μοι omittunt Ven. B. et Rob. γᾶ Lips. ἀγεμόνες M. γαμόνες G. ἡγεμόνες Vit. Lips. Mosc. Omittunt hanc vocem Ox. Ald.

644. δαίμονες-Rob. μεγαρχῆ Par. A. et, ut videtur, M. μεγαλ-  
ρχῆ Vit. Lips. Ven. A. B. Par. B. L. et edd. ante Brunckium. μεγαλ-  
ρχῆ G. Cantabr. 1. Par. C. μεγαλόρχη in Par. A. adscriptum esse icit Brunckius.

645. ἰέντ' Par. C. et adscriptum in Par. B. αἰνέσατε δόμων en. B.

646. περσῶν Lips. Par. C. περσᾶνῶν Mosc. θεῶν Par. C. F.

647. πέμπεται a pr. manu M. πέμπειτ', omisso δ', Ven. B. Rob.

648. οἶον ὄπον Ven. A. Ald. οἶον οὐπερ G.

649. αἶα Vit. Mosc. Ask. A. αἶαν Lips. κάλυψεν Ask. A.

650. ἢ φίλος ἀνήρ. ἢ φίλος ὄχθος M. G. Lips. aliique et Rob. φίλος ἀνήρ ἢ φίλος ὄχθ Vit. ἢ φίλος, ἢ φίλος ἀνήρ, ἢ φίλος  
χθος τάφος Ald. Turn. Et ὄχθος τάφος habent etiam Ox. Par. F. Colb. 1. χθος τάφος Ven. A. ut τάφος interpretationis caussa in M. adscriptum st. Plerorumque librorum scripturam deleto altero ἢ correxit Arnaldus.

Tumulus in scena conspicitur, editus locus, fortasse aliqua columna rnatu, ante quam deinde apparet umbra Darii. Non est enim veri si-  
ile eam ex sacello prodire, sed per ἀναπέσμια ex tumulo summo emer-  
ere. Si quid discriminis fuit inter ἀναπέσμια et κλίμαχα Χαριώνιον,  
e quibus Pollux IV. 132. dicit, fuerunt κλίμακες Χαριώνιοι aperti hiatus t voragine, per quas aditus ad inferos pateret.

651. φίλια Vit. Mosc.

652. ἀναπομπὸς πὸς (sic, non ὑποπομπὸς) M. ἀναπομπὸς Mosc. ex correctione. ἄν εἴη M. idque adscriptum in Par. A. C. Colb. 1. ἀνίη Vit. Ven. A. Mosc. Ox. Par. B. (Brunckio et Bekkero testibus) I. Colb. 1. Ald. Rob. et εἰ supra adscripto Par. B. ἀνίει G. Cantabr. 1. 2. Par. A. F. Turn. ἄν ἴη, ad η supra adscripto εἰ, Lips. ἄν εἴην Ven. B. ἀνείης restituit Brunckius ex interpretatione εἶθε ἀναπέμποις, quae in Par. A. adscripta est. Alterum αἰδωνεὸς habent M. G. (sic, non αἰδωνεῦ, etiam G.) Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. A. F. L. Omitunt Par. B. (in quo adscriptum λείπει ἐνταῦθα) alique et edd. ante Brunckium.

653. 654. δαρεῖον οἶον ἄνακτα δαρεῖαν. ἡέ M. (in quo tamen δαρεῖαν scriptum est) G. Vit. (qui tamen ἡέ omittit) Lips. Par. A. B. ceterique, ut videtur, plerique codd. et edd. ante Brunckium. In Ven. B. δαρεῖαν scriptum est. Quod in scholiis codicis Par. B. aliisque pro varia lectione adnotatum est, οἶον, habet Par. C. In M. hoc scholion adscriptum est τὸν μόνον γερόμενον βασιλέα διὰ τὸ κηδεμονικόν. ἔοικε δὲ ὁ Δαρεῖος καὶ Δαρεῖαν λέγεσθαι. ἢ τὴν Δαρεῖαν ψυχὴν ἀνάπεμψον. De emendatione desperans Brunckius haec dedit, Δαρεῖον [οἶον ἄνακτα Δαρεῖαν.] ἡέ. Schützius in maioribus editionibus ex coniectura sua ἄνακτον θεῖον ἄνακτα Δαρεῖον, ἡέ, in minore cum Porsono, qui ante ἄνακτα obelum apposuit, Δαρεῖον, οἶον ἄνακτα Δαρεῖον. ἡέ. Alii alia protulerunt. Probo οἶον et quod Δαρεῖαν a Porsono reiectum est. Nam haec forma, in qua non immerito haerent grammatici, etsi minime spernenda est, tamen non potest accusativi simul et vocativi esse. In re admodum dubia non incredibile mihi visum est scripsisse Aeschylum δάϊον οἶον ἄνακτα Δαρεῖον. ἡέ, hunc solum terribilem hostibus fuisse indicantem. Falluntur enim qui δάϊον etiam simpliciter bellicosum significare putant. Sed v. ad v. 658.

655. ἀπόλλυ M. Vit.

656. πολεμοφόροισιν, omisso ἄταις, Vit. Lips. Mosc.

657. δὲ κικλήσκειτο G. et η supra scripto Lips. δέ, omisso κικλήσκειτο, Vit. δ' ἐκικλήσκειτο M. Ven. A. B. et cum ceteris ut videtur codicibus edd. vet.

658. εὖ ἐποδώκει M. a sec. manu et Vit. ac reliqui fere omnes codices veteresque editiones. In M. a pr. manu ὑπ pro εὖ ἐπ scriptum erat. εὖ ἐποδόκει, cum glossa διώκει, G. εὖ ἐπεδώκει Lips. sed ε secundae syllabae vel in o mutatum, vel contra ε in o. εὖ ἐπώδωκει Cantabr. 1. Scholion codicis M. hoc est, ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ πόδα ἡνιόχει. Alii libri haec praebent, ἐπεὶ οὖν (vel ἐπειδὴ) καὶ καλῶς ἐποδώκει καὶ ἴθυνε καὶ ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ πόδα ἡνιόχει τὸν στρατόν. In Par. B. post ἡνιόχει additur ἢ ἀναπτέρον καὶ ταχύτερον ἐποίει τὸν στρατόν, quod pariter atque glossa cod. Lips. ἐδίωκεν ἢ διώκει ostendit fuisse qui ἐποδώκει a ποδώκης derivarent. Sed hoc quidem absurdum est.

In Par. B. praeterea *ᾠδήγει* adscriptum. Ferens Ionicam formam Porsonus ad Aristophanis Av. v. 1290. *ἐπωδώκει* (i. e. *ἐφωδώκει*) scribi voluit. Suspectum *ἐποδώκει* Lobeckio ad Ai. p. 357. ed. sec. qui dicit eo spectare videri Suidae glossam quae post *Ἐφ' ᾧ* legatur, *ἐφωδώκει ἐποδήγει δέ*, ubi Kusterus tacite *ἐφωδήγει* ediderit. Sed ut Kusterus, ita Portus ex ed. Mediolanensi et Favorinus: solae Ald. et Bas. *ἐφωδόγει*: optimus cod. Par. *ἐφωδήγει*. *ἐποδήγει δέ*, quibus Bruxellensis *μικρόν* addit: omittit hanc glossam cod. Leidensis. In Aeschyli versu scripsi quod aptum esse videbatur, *ἐπεὶ στρατὸν εὖ τόθ' ᾠδώκει*, ut supra v. 549. dixit *τίπτε Δαρείος μὲν οὕτω τότ' ἀβλαβῆς ἐπὴν τόξαρχος πολιήταις, Σουσίδαις φίλος ἄκτωρ*; Tan. Faber Epist. I. 67. p. 223. scribendum coniecit *εὖ ἐποδόγει*, conferens quae Pollux dicit I. 98. *ὁ κυβερνήτης ὁ ἐπὶ τῶν οἰάκων καθήμενος, ὁ τῆς νεῶς ἡγεμῶν, ὁ τῶν ναυτιῶν ἄρχων, ὁ ἐπὶ τοῖς οἰάξιν ἰστώς, καὶ κατ' Ἀντιφῶντα ὁ ποδογῶν, ἢ μᾶλλον κατ' ἐμὲ ὁ ποδηγῶν*. Accedit testimonium grammatici in Bekkeri Aneed. I. p. 297, 5. *ποδοκεῖν, τὸ τῷ ποδὶ κυβερνᾶν. ποὺς γάρ ἐστι τοῦ ἰστού τὸ ἀντίον (sc. τοῦ ἰστίου τὸ σχοινίον) τὸ κάτω πρὸς τῇ νηϊ*. Itaque Fabri illud *εὖ ἐποδόγει* sane magnam veri similitudinem habet. Quod si verum est, strophicus-versus aliter atque ego feci emendandus est.

660. *βαλλήν* utrobique M. G. Lips. Ven. B. Cantabr. 2. Par. L. Rob. *βαλὴν ἀρχαῖος βαλλήν* Vit. *βαλὴν* utrobique Ald. Turn. Eustathius ad Il. p. 381, 16. *Ἀισχύλος ὀβριικάλᾳ φησι τοὺς λεοντιδεῖς, καὶ βαλῆνα τὸν βασιλέα ἐν τῷ "βαλὴν, ἀρχαῖος βαλὴν."* γλώσσης δὲ τοῦτο· *ἔξ οὗ καὶ ὄρος βαληναῖον, ὁ ἐστι βασιλικόν, παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ περὶ ποταμῶν (12, 3. p. 1157. C.)* Idem ad Od. p. 1954. *λέγει δὲ καὶ Ἀισχύλος ἐθνικώτερον καὶ οὐ κατὰ Ἀττικοὺς βαλῆνα τὸν βασιλέα ἐν τῷ "βαλὴν, ἀρχαῖος βαλὴν."* ὅθεν καὶ βαληναῖον ὄρος παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ περὶ ποταμῶν, ἀντὶ τοῦ βασιλικόν.

*ἴθι ἴκου* M. *ἴθι ἴκου* Ald. Rob. *ἴθι ἴκου* Turn. *ἴσθι ἴκου* Vit. *ἴθ' ἴκου* G. Ven. A. Par. B. C. F. *ἴθ' εἴκου* Par. I. Excusari potest hiatus: sed credibilius tamen scripsisse Aeschylum *ἴθ', ἴθ', ἴκου*. Ita Seidlerus de vers. dochm. p. 198. *ἴκου* pro *ἴκου* scripsit Dindorfius.

661. *ἄκρων* ante correctionem Lips. *κόρυβον* Vit. Mosc. *ᾠχρον* G.

662. *κροκόβατον* Lips. *κοκὸβαπτον* Vit.

663. Vulgato *τιάρας*, quod habet etiam Lips. sed supra adscripto ad mediam syllabam *η*, non dubitavi praesferre, ut magis poetieum, quia minus usitatum Atticis, *τήρας*, quod habent M. G. Vit. Cantabr. 2. Ox. Ask. A.

664. *πιφάσκων* M. Rob. *πιφύσκων*, supra scripto *α*, Par. C. *πιφάσκων* G. Lips. Ven. A. Mosc. aliique et Ald. Turn. *πισφάκιον* Vit.

665. 666. *βύσχε πῆρ* G. omisso *ἄκαχε*. Ex illa scriptura no-

minis πάτερ ortum περιῶν, quod pro eo habent Vit. Lips. Mosc. Rob. β. πατήρ Turn. δαριῶν οἷ edd. vett. et M. a sec. manu: a pr. manu δαριαν οἷ scriptum fuisse videtur. δαριῶν οἷ G. Ven. A. δαριῶν οἷ Lips. δαριῶν οἷ Vit. Post οἷ Cantabr. 1. αἱ αἱ αἱ αἱ addit. Unus scholiastarum hanc explicationem addidit, βύσκει καὶ πορεύθητι, ὃ Δαρεῖε δέσποτα. Hinc Siebelis in diatriba de Persis p. 123. coniecturam fecit quae aliorum commentis praestat: scripsisse enim putavit Aeschylum Δαρεῖ ἄνα. Sed scholiastes δέσποτα dixisse videtur, quo honorificam patris appellationem aliquo modo exprimeret. Neque librorum lectionem mutare ausim, praesertim quum in scholio ad v. 653. dictum sit ἔοικε δὲ ὁ Δαρεῖος καὶ Δαριῶν λέγεσθαι. Et agnovit Δαριῶν Lobbeckius Paralip. p. 190. Puto autem hanc formam ex iis esse nominibus, quae ὑποκοριστικὰ vocantur, et quidem ex genere amplificativo. V. quae de ην et αν formis leguntur in Etym. M. p. 586, 39. 599, 14. 825, 11. et Apollonii excerpta post Maittarium de dial. ed. Sturz. p. 571. de quo loco egit Bastius ad Greg. Cor. p. 904. Blomfieldius Aeschylum scripsisse putat Δαρεῖ, λανοῖ, permotus ludicris versibus Aristophanis Ran. 1027. (1039) seq. qui versus ita fere scribendi videntur,

ἐχάρην γούν, ἦνικ' ἐπήϊσαν Δαριεῖον τοῦ τεθνεώτος,  
ὁ χορός δ' εὐθύς τὸ χεῖρ' ὠδὶ ξυγκρούσας εἶπεν λανοῖ,

quum intelligebant prodire mortuum Darium. V. de his versibus Naekium Opusc. I. p. 193. seqq. Ceterum Aeschyli versus βύσκει πάτερ ἄκακε, Δαριῶν ex Cretico in paeonem primum soluto et dochmio constat.

667. τε omittunt Lips. Ven. B. ἄχθη G. Cantabr. 1. 2.

668. Scholiastam eum, qui ad δεσπότου adscripsit τοῦ Ξέρξου, secutus Blomfieldius ἀχη δεσπότου coniunxit. At sic ineptissime poeta id nomen post δέσποτα posuisset. Nihil aliud haec ad orientis populorum ingenium conformata formula, δέσποτα δεσπότου, quam auget rem, o qui maxime et verissime dominus es. Sic mox v. 682. ὃ πιστὰ πιστιῶν. Similiter κακὰ κακῶν, a Suida e Dioele allatum, dixit Sophocles Oed. Col. v. 1238. G. Dindorfius in Stephani Thes. in v. δυνάστης scribendum suspicatur δέσποτα δεσποτῶν.

669. Verba τις ἐπ' ἀγλὸς πεπόταται· νεολαία γὰρ ἤδη omittit Lips. στήγια γὰρ M. στυρία γὰρ Rob. σὺ γὰρ Ask. A. τις ἐπ' ἀγλὸς M. τις ἐπαγλὸς G. Vit. Cantabr. 1. 2. Ask. A. τις ἔστ' ἀγλὸς Mosc. ἐπαγλὸς τις Ven. A. Ald. ἐταγλὸς τις Rob. ἐπ' ἀγλὸς τις Turn. ἀγλὸς τις Par. C. et ut videtur Ven. B.

670. νεολαία ad αι supra a sec. manu ε adscripto M. νεολέυ G. Vit. Cantabr. 1. νεολαῖς Mosc.

671. κατὰ πᾶσ' M. Lips. et ceteri plerique libri atque edd. vett. καταπᾶσ' Vit. Deinde ὄλωλεν M. Par. L. Colb. 1. ὄλωλε Lips. ὄλωλε Mosc. ἀπόλωλε Ven. A. Ald. Rob. Turn. et supra adscripto ὄλωλε Par. B. ὄλωλε Vit. et ceteri plerique. Inusitato verbo κατόλωλε, quo recentissimi scriptores usi sunt (Aeschylus enim, credo, διὰ πᾶσ' ὄλωλε dixisset), pulcre

medetur eod. G. in quo scriptum est *κατὰ γῆς ὄλωλε*, supra autem *κατὰ πᾶσ'* adscriptum. Idem *κατὰ γῆς* Blomfieldio teste Cantabr. 2. ex quo Butlerus *κατὰ γῆν* affert. Unde scripsi *κατὰ γᾶς ὄλωλεν*. Ita etiam Blomfieldius. Sic Euripides Or. v. 674. *τὸν κατὰ χθονὸς θανόντι*. Ad hoc etiam aptius *ἤδη*.

672. 673. *βάσκειν* Vit. *βάσκε περῶν* Lips. Mosc. Rob. *βάσκε πατῆρ* Ald. Turn. *δαρειῶν οἱ* M. Ald. Turn. *δαρειῶν οἱ* G. *δαρειῶν οἱ* Vit. *δαρεῖ οἱ* Mosc. *δαρεῖτε οἱ* Rob. *δαρειῶν* omisso οἱ Lips. *ἤ* pro οἱ Ven. B.

674. *αἶ* quater M. G. *αἶ* quater Vit. Turn. *αἶ* ter Ox. Ald. Rob. *αἶ* quinques Lips.

676. *τί τᾶδε* libri omnes. Deinde *δυνάτι δυνάτι* M. cui *ἀντί τοῦ δυνάστα* adscriptum est. *δυνάτι δυνάστα* Vit. *δυνάστα* semel tantum Par. A. *δυνάστα δυνάστα* G. Lips. Cantabr. 1. 2. Ven. A. B. Par. B. C. F. Colb. 1. Ask. A. Ald. Rob. Turn. Dindorfius in Stephani Thes. in v. *δυνάστις* scribendum putat *δυνάστα δυναστᾶν*.

677. *περὶ τὰ σά* Lips. *περὶ τὰ σά* Ald. *περὶ ταῖ σαῖ*, a sec. manu η ad utrumque *α* supra adscripto, M. *περὶ τᾶ σαῖ* G. Vit. (sic Vit.) et cum ceteris ut videtur codicibus Turn. *τᾶ σαῖ* omittit Rob. Deinde *διδύμα* libri: sed in Par. B. adscriptum γρ. *διδύμα*.

678. *διαγόν* sic M. *διάγοι* Vit. Ven. B. Mosc. Colb. 1. *διάνγοιεν* Rob. *διάγοι ἐν* Par. I. *διάνοιεν* Ald. Turn. *διάγοιεν* G. Lips. et ceteri. Post hanc vocem *ἀμάρτια* habent M. Rob. Turn. sed accentus in M. a sec. manu additus est, quae eadem δ' ante *ἀμάρτια* inseruit. δ' *ἀμάρτια* Par. B. F. Colb. 1. δ' *ἀμάρτια* Vit. δ' *ἀμάρτια* Par. I. Ald. δ' *ἀμάρτια* Par. C. *δαμάρτια* Bekkero teste Par. L. *δαμαρτία* G. Ven. B. quod scholiastes per synaeresin ex *διαμαρτία* fieri dicit. Aliud scholion etiam *ἀμαρτήματα* scribi tradit.

679. Non deest *πάσα* in M. ut ait Butlerus, sed habet *πάσαι γὰ τᾶδε*, ita tamen ut in *πάσαι* accentus acutus a sec. manu ex circumflexo factus sit eademque manus *τᾶδε* hoc accentu notaverit, quum a pr. manu *ταῖδε* scriptum fuisset: est autem in tribus *αι* inter *α* et *ι* aliquid liturae. *πάσαι γὰ σαῖ τᾶδε* Turn. *πάσαι γὰ* G. Lips. Ald. Rob. Idem libri cum Vit et reliquis ut videtur codicibus cunctis additum a Turnebo *σαῖ* omittunt. Porro *τάδε* Vit. Par. C. I. L. Colb. 1. *τῶδε* Lips. *τᾶδ'* Par. B. et fortasse Ven. A. B. *τᾶδε* reliqui et odd. ante Brunckium.

680. *ἔξερνντ' αἶ*, ad *v* a sec. manu *οι* (nisi potius *θι* est) supra adscripto M. *ἔξερνντ' αἶ* Vit. Lips. *ἔξερννθ' αἶ* ceteri.

681. *νάες ἀναες ἄναες* M. G. Vit. Ven. A. Ald. Turn. Sic etiam Bekkero teste Par. B. I. nisi quod I. *νάες* pro *νάες*, uterque autem post haec verba additum habet *ποι τριήρεις*. Sed *νάες ἀναες νάες* Lips. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. A. Colb. 1. Rob. quae scriptura pro varia lectione adscripta est in G. et Par. B. In Lips. *ἤ* ad primum *νάες* supra adscriptum est. *νάες, ἄναες*

*νᾶες* recte recepit Brunckius. Finitur carmen dochmio. Male Porsonus in fine huius carminis lacunae signa addidit. Schützi aliorumque coniecturas praeterire licebit. Equidem, si quicquam, illud puto certissimum esse, totam hanc epodum una verborum complexione contineri. Nam si ultima, *πάσι γὰρ τᾶδ' ἐξέφθινθ' αἱ τρισκαλμοὶ νᾶες, ἄναιες νᾶες*, a reliquis separantur, sententia illa nimis frigida est, quam quae apte carmen finiat. Itaque lenissima mutatione haec restitui,

ὦ πολὺκλαυτε φίλοισι θανάων,  
τί τᾶδε, δυνάστα, δυνάστα,  
περὶ τὰ σὰ διδύμῃ  
δι' ἄνοιαν ἁμαρτία  
πάσι γὰρ τᾶδ'  
ἐξέφθινται τρισκαλμοὶ  
νᾶες, ἄναιες νᾶες;

*o qui multum despondens amicis odisti, cur hoc, rex, rex, circa tuas opes duplici per insaniam irritulo successu universae huic terrae perierunt trirèmes naves, nenaves naves? Et διδύμῃ δι' ἄνοιαν ἁμαρτία atque ἐξέφθινται etiam Blomfieldius invenit, in reliquis falsus.*

682. ὦ πολλὰ Rob. ἠλίκεσθ' Lips.

683. *γεραιοὶ*, ad primam syllabam *η* supra scripto, Lips. *γηραιοὶ* Ven. A. Cantabr. 2. Ald. *γηραλέοι* adscriptum in Par. B.

684. *στένειν* Vit. *ταράσσειται* Par. L. *χαράσσει* Ven. B.

Interpretationes in scholiis duae prostant, una, qua rupta tellus, ut Darius ab inferis exire posset, intelligitur, quae et ab usu verbi abhorret et ad sensum absurda est, altera, qua lamentis lacerari regio significatur. Schützi interpretationem, *gemit, pulsatur, ac tantum non scinditur solum*, ex eo ductam quod, qui manes evocarent, solum manibus pulsare solebant, nemo elegantem esse sibi persuadebit. Nihil hic aliud quam civium gemitus, pectora manibus pulsantium, intelligi videtur. Sed non satis tamen apte *πέδον* cum *χαράσσειται* coniungitur, verbo quod de solo dictum non metaphoricum, sed proprium est, nisi tota oratio ostendit, metaphoricè accipiendum esse illud verbum. Itaque quod comparavi Opusc. VII. p. 360. seq. *στένουσι πύργοι, στένει πέδον φίλανδρον* (Sept. ad Th. 876.), tamen aliter dictum est. Quare vereor, ne aut alius versus hic exciderit, aut hic versus alio loco ab Aeschylō scriptus fuerit. V. ad v. 694.

685. *λεύσων* G. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. *τάφου πέλας* M. G. Vit. Cantabr. 2. Par. A. B. Colb. 1. *πέλας τάφου* Lips. Ven. A. edd. ante Brunckium.

686. *πρευμενῆς* M. G. Lips. Cantabr. 2. Rob. Idem pro varia lectione in Par. A. B. *πρευμενείς* Vit. aliique et Ald. Turn.

688. *ὀρθιάζοντες* Rob. *ὀρθρίζοντες* Ven. B. *ὀρθιάζοντες* M. (sed M. omissio spiritu) G. Vit. Lips. (sed in Lips. primae tres litterae in litura) Ven. A. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. C. Ald. Turn.

689. *καλεῖσθαι* M. *καλεῖτε* Turn. Sed *καλεῖσθε* G. Vit. Lips.

Ven. A. B. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. 2. Mosc. Ox. Ald. Rob. et scholiastes Hesiodi, qui ad Theog. v. 772. hunc versum et duos sequentes affert.

690. Ὁ οἱ Par. L. καταχθόνιοι Ven. A. Ald.

692. ἐνδυναστεύσας, potitus loco primario. ὡς δυναστεύσας. γρ. ἐνδυναστεύσας Faehsius ex Par. B.

693. ἦλθον ad ἦκω pro varia lectione adscriptum in Par. B.

τάχυνε δ' Kuhnius ad Poll. VII. 24. et hinc Blomfieldius. Habet hoc a pr. manu M. sed ε litterae a sec. manu α supra adscriptum. τάχυν', omisso δ', Cantabr. 1. τάχυνα δ' ceteri. Ex Par. B. Faehsius haec affert, "τάχυνε ἦγον παχέως λέγε, ὡς μὴ μεμφθῶ ἔνεκα τοῦ χρόνου. ac si imperativum legisset, sed in contextu est τάχυνα." Elisi augmenti signum Brunckius posuerat.

694. τί ἐστι M. Ven. A. Mosc. Ox. Ald. Rob. et δ' a sec. manu supra addito Vit. τί δ' ἐστὶ G. Lips. Turn. πέρσαι Ven. B. Bene hic collocabitur v. 684. si sic scribimus.

τί δὴ, τί Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακὸν  
στένει, κέκοπται, καὶ χαράσσειται πέδον;

695. σεβομιε, sed a pr. manu αι supra scripto, M.

696. ἀντίον Mosc. et pauci alii.

697. περιταρβεῖ Ald. περὶ omittunt Par. C. Turn.

698. ἦκω pro ἦλθον G. et pauci alii. γρ. ἦκω supra adscriptum in Lips. πεπεισμένοις a sec. manu additum in M. πεπεισμένοις Rob. πεπεισμένοις Mosc.

699. μακιστήρα M. Vit. (sic Vit.) Ask. A. Par. L. Sed in M. μ a sec. manu ex κ factum. μ' ἀκετήρα (sic) G. Ceteri μακιστήρα. In ambiguo relinquit scripturam Lobeckius Paral. p. 451. Analogiae convenientius videri potest ε, quum habeamus μακεδνός, μακείκρανος. Sed i tuetur litterarum ordo apud Hesychium, qui haec habet μακιστήρ, βέλος. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Quod in Suppl. v. 449. legebatur μακιστήρα, mutandum erat. λέγων omittit G. et pauci alii.

701. 702. δέομαι in utroque versu M. Vit. Ven. A. Par. A. B. Ald. Rob. Turn. Pauwii commentum δέομαι Brunckius, Schützcius, Porsonus receperunt. δλομαι G. Lips. Ven. B. Ne hoc quidem probari potest: nam hoc verbum ubique activam significationem habet. Non satis accurate disputatum est in Parisiensi editione Stephani in v. δίω. Duo verba sunt, unum δίω, fugio, peiwo. ex quo δλομαι, fugo, persequor. Ex hoc διον, διέ, δίηται, διωνται, ἀποδίωμαι apud Homerum et δίομενοι, δίομεναι apud Aeschylum Suppl. 787. Eum. 352. 377. Alterum verbum est δίημι, δίεμαι, significatu cum forma consentiente. V. Etym. M. p. 273, 14. 280, 38. schol. ad Il. XII. 276. XVIII. 584. XXIII. 475. Ex eo est ἐνδύσαν Il. XVIII. 584. et δίηται coniunctivus apud Apollonium Rhodium Il. 330. Perperam coniunctivus in Etym. M. p. 280. διῶμαι, διῶνται, ut a δίδω vel δίδω, scriptus est. Hic coniunctivus verborum et δίεμαι et δλομαι eandem formam habet, aequae ut infinitivus

*δίσσθαι*, qui semel tantum apud Homerum ad *δίεμαι* referendus est, II. XII. 304. οὐδέ τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίσσθαι, quod male Eustathius p. 906, 10. *διωχθῆναι*, scholiastes ἀνωχωρεῖν interpretantur. Apud Nicandrum Ther. 755. *διένται* est *fugiunt*, apud Oppianum Cyn. I. 425. *δίόνται* (hoc enim verum) *persequuntur*. Stephanus quum Suidam *δίεμαι* a *δίημι* memorare ait, confudit hunc cum Etymologico. Nihil Suidas nisi *δίεται*, *διέρχεται*. Apud Aeschylum aperte scribendum erat *δίεμαι*, et potest *δέιομαι* ortum ex eo esse quod ad *δίομαι* supra scriptum erat ε, ut id pro ο ponendum esse indicaretur.

*φᾶσθαι* M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. Correxit accentum Porsonus.

703. *λέξας*, quod libri habent, ferri nequit, quum aut praesens requiratur aut futurum, et simul anapaestus. Itaque *προλέγων* scripsi.

*δύσλεκτρα* Ven. B. *δύσκολα* Lips. *φίλοισι* Cantabr. 1. Ald. Rob.

704. *παλαιῶν* Cantabr. 1. et circumflexo a sec. manu ex acuto facto Vit. *παλαιῶν σοι φρενῶν ἀντίσταμαι* G. cum hoc scholio, *παλαιῶν φρενῶν, τῶν πάλαι προσόντων σοι ὑπὲρ τῆς ἐμῆς μίδοῦς λογισμῶν*. M. Lips. Ald. Rob. Turn. *παλαιόν σοι*. Correxit, ut metrum indicabat, accentum Porsonus.

705. *γηραιά* Ven. A. Ox. Ald. Rob. *πάλαι* teste Blomfieldio Cantabr. 1. *ξύννομ'* G. Cantabr. 1. Ald. *ξύννομε* Vit. Lips. *εὐγενής* G.

706. *κλασμάτων* Vit. Colb. 1. *ἀφές* a pr. manu M. quod sec. manus in *σαφές* mutavit. In Par. C. hic versus post sequentem positus est.

707. *ἀνέισα* pro *ἀνθρώπεια* G. δ' ἄν τι Ask. A. γὰρ δ' Par. I. ἄν τύχοι Ven. A. Mosc. Ox. Colb. 1. et a pr. manu M. a sec. accentus particulae deletus est. *ἀντύχοι* Ald. ἄν τύχη Vit. *ἐντύχοι* Rob. Turn. *ἐντύχη* Ask. A.

709. *γίνεται* libri. *γίγνεται* Porsonus. *γηητοῖς* Ald. *βίοτος* ἦν *ταθῆ* (vel *ταθῆ*) M. Vit. Lips. Par. A. K. L. aliique. *βίοτος* (non *βίοτος*) *ἐνταθῆ* G. *βίοτα* ἦν *ταθῆ* Colb. 1. *βίος* ἦν *παθῆ* Ald. *βίος* ἦν *ταθῆ* Par. B. C. Rob. ex quo Turnebus ἦν *βίος* *ταθῆ* fecit. *πρώσω* Vit. *πρόσοθεν* Colb. 1.

710. *εὐτυχῆ πότιμον* M. Vit. Ven. A. Mosc. Ox. Ald. sed in M. ἦ in litura. *εὐτυχηῆ πότιμω* Lips.

711. *ὡσέωσι* M. *ὡς ἕως* Ven. A. Par. K. Colb. 1. Turn. idemque supra scriptum in Par. B. *ὄς ἕως* G. Vit. Lips. Par. B. Ald. *ὀ ἕως* Rob. Recte Brunckius ex Par. A. recepit *ὄς ὄς ἕως*. Idem in Cantabr. 2. inveniri Blomfieldius ait. *ἔλευσες*, quod Stanleius Scaligero debebat, praebent M. G. (sic G.) Lips. Ven. B. *ἔλευσις* Par. C. K. et ε ad ι supra scripto Colb. 1. *ἔλευσες* Vit. Cantabr. 1. 2. *ἔλευσας* Ald. Rob. Turn.

713. *βάρος* G. sed addita glossa, *βάθος, ἀντι τοῦ πέλματος*.

714. *ἀκούση* libri. *λόγω* Ven. A. Ox. Par. C. Ald. Turn. et adscriptum in Par. B. *χρόνω* M. G. Vit. Lips. Par. B. Rob. V. ad Prom. v. 878.



715. τὰ τῶν περσῶν Ven. A. Ald. Rob. ὡς ἔπος εἰπεῖν M. Vit. Lips. Ven. A. Par. C. Ald. Rob. Verum ordinem habent G. aliique et Turn.

716. πρόλεως Mosc. et ei supra adscripto Lips.

717. οὐκ pro οὐδαμῶς Rob. ἀθήνας M. G. Vit. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. Par. A. B. K. Ask. A. Turn. ἀθήναις Ald. Rob. κατέφθαρται M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Mosc. aliique et Rob. κατέφθαρτο Cantabr. 1. κατέφθιτο Par. K. et, ut videtur, Colb. 1. διέφθαρται Ald. Rob. στρατός omittunt Lips. Mosc.

719. πᾶσαν γῆς ἠπέριον, prioribus quidem verbis supra versum scriptis, Vit.

720. ἡ ναύτης γε G. δ' ἡ ναύτης Cantabr. 2. Veram lectionem ἡ ναύτης δὲ etiam Vit. habet. ἐμύωρανεν M. Viet. Omittunt ὦ finale G. Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. τὴν δ' ἐμύωρανεν πείραν Cantabr. 1.

721. πρόσωπον Ven. B. Par. K. et supra adscripto μέτωπον G. μέτωπον, cum adnotatione γρ. πρόσωπον, Lips. δυοῖν στρατευμάτων G. Par. A. B. διοῖν στρατευμάτων Cantabr. 2. Par. H. L. δυοῖν στρατευμάτων Rob. δυοῖν στρατημάτων Par. K. διοῖν στρατηλάτων M. δυοῖν στρατηλάτων Vit. (sed Vit. δυοῖν supra adscripto) Ven. B. Cantabr. 1. Colb. 1. Ox. δυοῖν στρατηλάταιν Ven. A. στρατηλάτων δυοῖν Mosc. et supra adscripto γρ. στρατευμάτων Lips. δυοῖν στρατηλάτων Ald. Turn.

722. τόσος δε, eraso accentu quem δε habebat, M. τὸσόσδε Lips. τῶσος δε Rob. ἤνυσεν M. Ven. B. ἤνυσε G. Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. Turn. πέρῶν sic M.

723. ἔξενξαν Lips.

724. κληῖσαι, a sec. manu ei supra adscripto, M. κλεῖσαι ceteri.

725. ὠδ', addita supra inter utramque litteram σ et deleto circumflexo, ut nunc ὠσδ' sit, M. εὐδέχει Par. K. γρ. και γνώμη ex Par. B. Faehsius affert. ξυνήψατο M. G. Vit. Lips. Par. A. συνήψατο edd. ante Brunckium.

727. ἤνυσεν M. Ven. B. ἤνυσε G. Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. Turn.

728. ἐπιστενάζετο Ox. Ald. Rob.

729. στρατόν omittunt Lips. Mosc. Simillimis verbis utitur Herodotus VIII. 68, 3. ubi Artemisia haec dicit, ἦν δὲ αὐτίκα ἐπειθῆς ναυμαχῆσαι, δειμαίνω μὴ ὁ ναυτικός στρατός κακιοθῆις τὸν πεζὸν προσδηλήσῃται.

730. δὲ omittit G. τε pro eo habent Ven. B. Par. K. Ask. A. λαὸς πᾶς G. Vit. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. Par. A. B. K. L. πᾶς λαὸς Rob. λαὸς, omisso πᾶς et supra scripto γρ. στρατός, Lips. πᾶς στρατός Ald. Turn.

Pro δορί Lips. διορίων.

731. προσταδ ὠσουσων sic a pr. manu M. sec. ὠσουσων fecit. κενανδρία Lips. Ven. B. Ald. Rob. Sic etiam M. sed ut post hanc

vocem litura appareat. *Πρὸς τὰδ' ὡς* si verum est, significat *ita propterea*. Dubitari tamen potest an Aeschylus non sic scripserit, s potius

*ὥστε Σουσιδῶν μὲν ἄσιν πᾶν κενανδρίαν στένει.*

Ita Σουσιδῶς dixit v. 552.

732. ὦ πόποι G. Vit. Lips. κεδνῆς M. G. Vit. Lips. Cantab. 1. 2. Colb. 1. 2. Mosc. Par. H. Ceteri κενῆς. Serio dici κεδνῆς, nisi r ipsa monstraret, evinceret versus qui sequitur.

733. βακτηρίων Colb. 1. In Lips. vero vocabulo Βακτριῶν sup adscriptum γρ. βακτηρίων. δῆμιον Lips. Non intellexerunt i terpretes verba οὐδέ τις γέρον. Hoc dicit, *Bactriorum quoque unive sus periiit exercitus, neque ille imbellis*. Apertum est firmari his verli κεδνῆς in praecedente versu. Nam ut Darius amissas dolet praeclar Susiorum copias, sic Atossa de bellicoso queritur exercitu Bactriorum.

734. ὦ libri. ἄρ' M. G. Vit. Lips. ἄρ' edd. ante Brunckiu ξυμμάχων M. Vit. Lips. edd. vetl. συμμάχων G. Cantabr. 2. ἀπώλεσεν M. ἀπώλεσε ceteri.

735. Recte ἔρημον φασὶν M. Vit. Lips. Ald. Rob. Pravum accetum ἔρημιόν φασιν intulit Turnebus. ἔρημον φησὶν G.

736. πῶς τε δὴ καὶ ποῖ (ποῖ omittit Lips.) τελευτᾶν ἔστι 1 (sic in M. prima manus, ἔστι τις secunda. ἔστι τις Lips.) σωτηρία; Vit. Lips. In M. ἐν ἐρωτήσει et διαπράττεσθαι adscripta. πῶς — τ λευτᾶν ἔστι; τίς σωτηρία; Vigt. Cant. Stanl. πῶς — τελευτᾶν; ἔσ τις σωτηρία; recte Schützius. πῶς — τελευτᾶ; ἔστι τις σωτηρ Par. A. B. Turn. addita in B. hac interpretatione πῶς τε δὴ ἔρχεται, κ ποῖ κατήντησε τὸ πρᾶγμα; in A. glossa καταντᾶ. ποῖ τελευτᾶ ἔσ δέ Colb. 1. Cantabr. 1. ποῖ τελευτᾶ ἔστι, adscripto πῆ καταντᾶ, qu in textu habet Cantabr. 2. πῆ τελευτᾶ Par. C. ποῖ τελευτᾶ G. Mosc.

737. ἄσμεναν Ald. ἄσμιον, supra scripto γρ. ἄσμενον, Lip Ad μολεῖν in M. γρ. φρυγεῖν adscriptum. Omnes γέφυραν δυοῖν ζευκτηρίαν, nisi quod διοῖν habet M. δυοῖν Ven. B. ζευκτηρί Mosc. et ante pr. manus emendationem Vit. Sed illud ἐν δυοῖν sic nu dictum non potest cuiquam probari. Itaque leni mutatione reposui γ δυοῖν ζευκτηρίαν. Idem ex margine Askewiana protulit Butlerus.

V. 738. 739. omittit Mosc. σέσωσθαι τοῦτ' ἐπιτήτυμον Lip Suspiceris haec esse vestigia huius lectionis, καὶ πρὸς ἤπειρον σεσι σθαι, τοῦτό γ' ἔστ' ἐτήτυμον; Sed ceteri omnes in vulgata consentiui

739. καὶ Lips. et καὶ supra adscripto Colb. 1. σαφηνός Cantabr. τοῦτό γ' οὐκ M. (sic M.) Lips. Par. A. Colb. 1. τοῦτ' ὄγ' οὐκ Vit. τοῦ γ' οὐκ Ven. A. τούτω γ' οὐκ Ox. et adscripto τούτου γ' Par. B. τοῖ τ' οὐκ Cantabr. 1. 2. τούτω τ' οὐκ G. τούτω δ' οὐκ Ald. Rob. τοῦ δ' οὐκ Turn. Male Blomfieldius σαφηνῆς τῷ δέ γ' οὐκ. Recte ver Dindorfius τοῦτο κοῦκ.

740. χρησιμῶν etiam M. non, ut Butlerus ait, χρησιμὸν, quod

Mosc. ἔς δὲ παιδ' ἐμὸν M. (sic M.) G. Vit. (sic Vit.) Cantabr. 1. Colb. 1. 2. Mosc. Par. K. L. Ask. A. Rob. et ad alteram ἐμὸν vocabuli syllabam supra adscripto ην Lips. δὲ παιδ' ἐμὸν, omisso ἔς, Par. C. ἔς παιδ' ἐμὸν Ven. A. Ox. Ald. ἔς τὸν παιδ' ἐμὸν Turnebus.

Oracula ista non Darii dictio, ut scholiastes putat, sed a Phineo nuntiata fuerunt.

741. ἐπέσκηψε G. (sic G.) Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. Turn. ἐπέσκηψεν Victorious. ἀπέσκηψεν M. ἐγὼ δ' ἐμπιας Colb. 1. Rob. In Vit. ante correctionem, qua ἐγὼ δὲ πον factum est, fuisse videtur ἐγὼ δ' εἶποις.

742. διὰ μικροῦ χρόνου G. διὰ μακροῦς χρόνους Colb. 1. et utroque σ expuncto Vit. διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Ven. A. Ald. ἐκτελεντήσιν M. et Victorious. ἐκτελεντήσαι G. Vit. Lips. Par. A. B. Ald. Rob. Turn. ἐκτετήσας Par. C. ἐκτελέσαι Ask. A. Potest aoristus in futurum mutatus esse propter Atticistarum praeceptum de quo dixi Opsc. I. p. 281. seq.

743. οὔτ' ἄν M. Vit. σπεύση G. Post αὐτός interpunctum in G. Par. A. Nulla interpunctio in M. Vit. Lips. Ald. Rob. Post τις interpunxerunt Turn. et reliqui ante Brunckium. τις, αὐτῷ Par. L. Ask. A. quod etiam nonnulli scholiastarum legisse videntur. χῶς Θεός Lips. χῆ Θεός, ἦγουν ἢ Ἐρινύς adnotatum in Par. B.

744. κακὸν Lips. πηγῆν Colb. 1.

745. ἦνυσεν Victorious, et sic vel ἦνυσεν M. ἦνυσε G. Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. Turn.

746. ἰερὸν G. Vit. Lips. Ven. A. Cantabr. 2. Colb. 1. Ald. Rob. Turn. et ut videtur M. ἰρὸν Victorious. Ad δεσμώμασιν supra adscriptum εν in Vit.

747. ἤλπισεν M. ἤλιζε Ven. A. Ald. ἤλιζεσχήσειν typographi errore Rob. Iungebantur haec, ῥέοντα Βόσπορον ῥέον Θεοῦ. Interpungendum erat ἤλπισε σχήσειν ῥέοντα, Βόσπορον, ῥέον Θεοῦ, *Hellespontum speraverat se cohibiturum ne flueret. Bosporum, fluentem dei.* Vidit hoc etiam Wellauerus. Ceterum operae pretium est audire sagaciter admomentem de his versibus Valckenarium ad Herod. VII. 35.

748. μετερέθμιζε Vit. Lips. καὶ παῖδες Lips.

749. ηνυσεν Victorious, et sic vel ἦνυσεν M. ἦνυσε G. Vit. Lips. aliique et Ald. Rob. Turn.

750. ἐὼν Vit. Mosc. Θεῶν τε Par. A. Recte se habet δέ, sed aut commate post ὧν interpungendum est, ut factum est a Rob. et Vict., aut colo, ut Blomfieldius fecit.

751. Pro νόσος M. antè recentioris manus correctionem νόος. Duae locutiones in unum confusae sunt, πῶς τὰδ' οὐκ ἦν νόσος φρενῶν; et πῶς οὐκ εἶχε νόσος φρενῶν παιδ' ἐμὸν; Itaque non erat cur Abreschii coniectura, πρὸς τὰδ', probaretur.

752. πόνοσ M. G. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Par. C. F. K. Rob.

πόρος Ald. Turn. In Vit.  $\nu$  in  $\rho$  aut contra mutatum.  $\delta\upsilon\upsilon$  πολλά ποιή-  
σας πλοῦτον συνέλεξα similesque aliae scholiastarum sunt explicationes.

753. ἀνθρώποισι Lips.  $\gamma\rho$ . τοῖς φθάσαι Cantabr. 1.

ἀρπαγῇ Vit.

754. ἀνδράσιν Vict. ex M. ἀνδράσι G. Vit. Lips. aliique et Ald.  
Rob. Turn. Ante ὁμιλῶν collocatum ἀνδράσιν in Cantabr. 1. Mar-  
donium intelligit, Aleuadas, Pisistratidas, Onomacritum. V. Herod.  
VII. 5. 6.

755. μὲν omittit Lips. μέγα pro μέγαν M.

756. ξὺν M. σὺν ceteri. ἀνανδρῶτα Lips. Ald.

757. Proverbiū originem aperiant haec Pindari Ol. XII. 19.

νιὲ Φιλάνορος, ἦτοι καὶ τεὰ κεν,

ἐνδομάχας αὐτ' ἀλέκτωρ,

συγγόνῳ παρ' ἐστία

ἀκλεῆς τιμὰ κατεγυλλορόησε ποδῶν.

Eodem alludit Aeschylus Agam. v. 1642. Eum. v. 848. 853.

Pro δ' ἄλβον Lips. δμῶον.

758. κλύων πολλάκις κακῶν G.

759. ἐβούλευσεν M. Rob. ἐβούλευσε G. Vit. Lips. aliique et Ald.  
Turn. ἐφ' ἑλλάδος Lips.

760. τοὶ γάρ M. τὴν γάρ Par. C. σφίν singulari, ut videtur,  
numero dictum est. V. ad Soph. Oed. Col. v. 1490.

761. αἰμίμηστον M. G. Vit. Lips. Colb. 1. Rob. αἰεὶ, μιμηστὸν Ald.  
αἰμίμηστον Ven. B. Turn.

762. Iosephus Scaliger in libro de emend. temp. p. 590. ante ver-  
sum 760. nonnulla excidisse putavit, hunc autem v. 762. post v. 766.  
collocandum existimavit, quo diceretur Medus rex Susa expugnasse. Re-  
pugnauerunt merito Stanleius, Abreschius, Vitringa et Waltherus, qui pro-  
lixè de his versibus disseruit in Animadversionibus historicis et criticis  
p. 10—65.

ἔξεκείνωσεν M. Par. A. B. ἔξεκείνωσε Lips. Cantabr. 1. 2. Turn.  
ἔξεκένωσε G. Vit. Mosc. Ald. Rob. ἔξεκείνωσ' Ven. B. Tum πεσὸν M.  
G. Par. B. Rob. Turn. πεσὸν Vit. Mosc. et altero σ alteri supra im-  
posito, Lips.  $\gamma\rho$ . καὶ κατὰ πεσὸν ἦγον δικτὴν ταυλίῳ πέσση ex Par.  
B. Faehsius affert. πεσῶν Par. C. πεσῶν Ald. εἰσπεσὸν Ven. B. Fal-  
luntur qui πεσὸν ad ἔργον referri posse putant, quae et constructio ob-  
scura et insolens locutio foret. Praeterea ἐκκείνω non videtur ferri  
posse in tragoedia. Itaque ἔξεκείνωσεν metri caussa in ἔξεκείνωσεν mu-  
tatum, illud autem interpretationem alius esse verbi, Aeschylumque scri-  
psisse existimavi

οἶον οὐδέπω

τόδ' ἄστν Σούσων ἐξεκείνωσεν πέσος,

quanta nunquam hanc Susorum civitatem vacuofecit calamitas. Et πέ-  
σος quidem ab Aeschylo positum esse illud ipsum vitiosum πεσὸν veri

simile facit. Videtur enim ad *πεσόν*  $\delta$  adscriptum supra fuisse ut indicaretur scribendum esse *πέσος*.

763. *ἔξ οὗ γε τιμὴν Ζεὺς* Porsonus, et sic Ven. B. *ἔξ οὔτε τιμὴν Ζεὺς* M. G. Ald. Rob. Turn. *ἔξ οὗ τιμὴν τε Ζεὺς* Vit. Lips. Ven. A. Mosc. *ἔξ οὗ τιμὴν Ζεὺς* Colb. 1.

764. *ἔν' ἄνδρ' ἀπάσης* M. G. Par. A. et ut videtur Ven. A. *ἔν' ἄνδρα πάσης* Vit. Lips. Ven. B. Mosc. edd. ante Brunckium. *ἀσίδος* M. Ven. A. Ox. Par. C. Ald. Turn. *ἀσίας* Vit. *ἀσιάδος* ceteri. *γρ. μητρολόγου* adscriptum in Lips.

765. *παγεῖν* Lips. Mosc. *ἔθνητῆριον* Lips. Mosc. Rob. et e correctione Vit. quum antea fuisset *ἐθνητῆριον*, ut in reliquis libris.

766. Darium Medum si dicit Astyagen, quem sic vocatum esse ex Cedreno Stanleius, ex Theodoro Havercampus ad Iosephi Ant. Iud. X. 11, 4. ostenderunt, cum Xenophonte consentiat necesse est, cuius fidem labefactavit Zeibichius in Misc. Lips. novis vol. VIII. p. 58. seqq. et vol. IX. p. 269. seqq. Nisi forte, quum Cyaxarem, Astyagis filium, Darium Medum Iosephus dicat, ille potius Cyaxares, qui pater fuit Astyagis, hoc nomen habuit. Ita Aeschylus cum Herodoto conspirabit.

767. *ἔργον ἤνυσεν*, sic sine spiritu M. *ἔργον ἤνυσε* G. Vit. Lips. et inde a Turnebo edd. *ἤνυσεν ἔργον* Ven. A. Ox. Par. C. Colb. 1. Ald. Rob.

Post hunc versum in libris subiicitur hic,

*αῖρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οὐλοστρούφουν.*

Quem cur post v. 776. collocaverim, ibi dicitur.

769. *πᾶσαν* Ven. A. Par. B. *πάσην* Par. H. Ceteri *πᾶσιν*, idemque adscriptum in Par. B.

770. *ἤλασε* pro *ἐκτίσατο*, sed hoc supra scripto, Lips.

771. *ἤλασεν* Victorius. *ἤλασε* M. et ceteri.

772. Si explicatus sensus declarare velis, ita haec explicanda sunt, non enim oderat deus, quemadmodum non odisse prudentes par est. Germanice similiter *wie denn* dicitur: *gott hasste ihn nicht, wie er denn verständig war*. Xenophon Cyrop. IV. 2, 29. *Κροῖσος δὲ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, ὡς θέρος ἦν, τὰς τε γυναῖκας ἐν ταῖς ἀρμαμάξαις προανεπέμψατο τῆς νυκτός, ὡς ἂν ῥᾶον πορεύοιντο κατὰ τὸ ψῦχος, καὶ αὐτὸς ἔχων τοὺς ἰππεύς ἐπηκολούθει*. *Croesus hatte, wie es denn sommer war, die frauen bei nacht vorausgeschickt.*

*ἔμμερον* Cantabr. 1. Colb. 1.

773. *κέρω* G. *ἴθυνεν* M. ex correctione et cum litura post ἴ litteram. *ἴθινε* Mosc. *ἴθυνε* Par. A. unde Brunckius *ἴθυνε* fecit. Et videtur *ἴθυνεν* a pr. manu in M. scriptum fuisse.

774. Libri omnes *πέμπτος* δὲ *μάρδος* ἤρξεν, nisi quod M.  $\delta$  *ἐμάρδος* habet, *ις* ad ultimas duas litteras supra adscripto. Scholiastes ἢ *γραφῆ* ἠμάρσεται. τὸν γὰρ ἐπιθέμενον τῇ *Καμβύσου ἀρχῇ μάγον* ὄντα οὐδεὶς *Μάρδον* εἶπεν, οὔτε γένος, οὔτε ὄνομα. μήποτε οὖν *γραπτέον, Μάρδης ἀισχρήν πάτρα*. Brunckius, Schützcius, Porsonus

aliique scripserunt πεμπτός δὲ Μέρδης ἤρξεν, ut I. Rutgersius Var. lect. III. 10. p. 231. voluerat. Blomfieldius Σμέρδης δὲ πέμπτος ἤρξεν. Nulla videtur esse caussa, quin quem alii Smerdin vel Merdin vocarunt, Mardus ab Aeschylō dici potuerit.

πάτρι, ad τι supra adscripto .a. sic M. Adscriptum πάτρι in Par. B. πάτρας Vit. Lips. Mosc. Ald. Rob. Turn. πατρῶς G. πάτρις Ven. A. Par. B. πάτρα edd. inde a Victorio.

776. ἀρταγέρης G. ἀρταγέρης Cantabr. 2. γρ. ἀρταξέρξης Collb. 2. ἔκταρεν G.

Post hunc versum Siebelis p. 131. seqq. collocandum censuit versum qui in libris post v. 767. legitur,

φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακοστρόφουν,

non modo quod hic versus originem nominis Artaphernis explicare videretur, sed etiam quod scholiastes eum ad illud nomen rettulit. Scilicet ad verba ἄλλος δ' ἐκείνον παῖς v. 767. haec in M. adscripta sunt scholia ὁ Ἀρταγέρης, ἐξ ἐτυμολογίας et ὁ Ἀραγέρης, ὃν ἐτυμολογεῖ ὁ ἀρτίως ἔχων φρένας, similiaque alii codices praebent. Persuasit ille Iacobsio, quamquam ipse Siebelis paene, reiecta sua sententia, Beckio accedebat, ante hunc versum, i. e. post v. 767. nonnulla excidisse suspicanti. Equidem non putavi committendum esse ut hic versus alienum locum obtineret. Nam si Cyaxaris prudentiam laudare poeta voluisset, explicatius, opinor, de eius rebus gestis disseruisset, quam his verbis fecit, τόδ' ἔργον ἤρυσεν. Videtur autem Aeschylus omnino, quo splendidior fieret illa narratio, ab antiquissima memoria repetuisse. Itaque quum primum commemorasset Medum, quem veri simillimum est Astyagen esse, Cyaxarem, cuius obscurior fama est, ne prorsus praeteriret, perfecisse rem ab illo inchoatam dixit, statim accessurus ad successorem eius Cyrum, longe omnium clarissimum regem. Praeterea, ut recte vidit Siebelis, tam apertum est in illo versu etymologicum acumen, ut, nisi quis pro Cyaxare Artaphernem quendam Medorum regem significari velit, fatendum sit de illo, qui in magi occisoribus fuit, Artapherne sermonem esse. Sed de rege quodam Artapherne cogitari non posse non modo historicorum silentium, sed illud quoque arguit, quod Aeschylus, ut Schützii monitu Siebelis animadvertit, non solet origines nominum non additis ipsis nominibus afferre: quod equidem non Aeschyli proprium, sed naturae consentaneum dixerim. Ceterum ex eo quod Artaphernes prae reliquis coniuratis hic laudatur (est autem hoc nomen in septem illis apud Ctesiam p. 815. non etiam apud Herodotum III. 70.), colligi posse puto, similia, ut ab Herodoto de Otane, ab aliis de Artapherne tradita fuisse, isque est ille dolus, qui hanc prudentiae et calliditatis laudem Artapherni conciliavit.

ἀντῶ Collb. A. Porsonus φακοστρόφουν, mala sedulitate. Libri omnes οἰακοστρόφουν, ex regula, de qua, ut alios grammaticos taceam, agitur in Etym. M. p. 617, 42.

778. ξὺν ἀνδράσιν M. ξὺν ἀνδράσι G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. edd. ante Vict.

779. μάραις M. Vit. Ven. B. Turn. et adscriptum in Par. B. μάραις G. Lips. Cantabr. 1. Colb. 2. Par. B. F. H. μάραις Ven. A. Ald. Rob. ἑβδομος δ' G. Ven. B. Par. C. F. I. L. quod recipiendum erat. ἑβδομός τ' Lips. Ald. Rob. Turn. ἑβδομος omissa particula M. Vit. Ven. A. Colb. 1. Par. B. Inter μάραις et ἑβδομος in M. supra verbum IB scriptum est. ἀρταφέρνης G. Lips. Cantabr. 2. Par. F. H.

Vncis inclusit hunc versum Porsonus, ex Schützi sententia, qui putavit, quum septem principes Persarum ad Smerdin tollendum coniurasse notum esset, scholiastam quendam ad explicanda Aeschylī verba, οἷς τόδ' ἦν χρέος, adiecisse septem coniuratorum nomina, tribus senariis inclusa, e quibus tertius eo facilius in textum irrepere potuerit, quod numerus ἑκτος ordini regum ab Aeschylō enumeratorum responderet. Aut hoc statuendum est, aut excidisse post v. 778. aliquot versus, quibus quinque reliquorum coniuratorum nomina continebantur. Atque hoc quidem Bentleium suspicatum esse Butlerus refert, eandemque sententiam Siebels p. 131. seq. protulit, in eo tantum falsus, quod singulos coniuratorum per aliquod temporis spatium deinceps regnum tenuisse opinatus est, qua re splendidiorem fieri regum Persicorum seriem. Ut quinque coniuratorum nomina excidisse putarem et proinde ante v. 779. lacunae signa ponerem, maxime ea me moverunt quae sequuntur. Nam si deleto hoc versu, ἑκτος δὲ Μάραις, ἑβδομος δ' Ἀρταφέρνης, proximos versus cum commemoratione quinti regis coniungi volumus, non modo per aliam particulam quam per καὶ adnecti debebant, sed etiam illa, πάλον τ' ἔκρουσα τοῦπερ ἠθέλον κάπεστράτευσαι πολλὰ σὺν πολλῇ σιραιῷ, aliter dicenda erant. Nam quis ex eo, quod Darius, quinto rege commemorato, ea se quam volebat sorte potitum dicit, intelligat eam sortem iuxta regis dignitate potius quam in alia re positam fuisse? Itaque si apte et perspicue loqui vellet, certe eam se sortem, quam nunc teneret, se obtinuisse diceret. Quod si cum Artaphernis eiusque sociorum mentione haec coniungamus, non minus laborabit orationis concinnitas. Nam ne sic quidem intelligi potest sortem illam, qua se ex voto potitum dicit, occiso a coniuratis rege, imperium esse. Quae quum ita sint, non videtur dubitandum esse, quin pluribus de ista coniuratione exposuerit, ita ut indicaret uni ex coniuratis regnum obtingere debuisse. Ex iis quae interciderunt unum fortasse vocabulum superest, servatum a scholiasta Hermogenis apud Bastium ad Gregorium Cor. p. 241. et in Walzii Rhet. Graecis vol. V. p. 486. Verba, quibus explicatur quid sit ἐπόξυλον, haec sunt, κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπικύων, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. Δισχύλος ἐν Πέρσῃσι μέμνηται καὶ Διογενιανὸς ἐν τῇ λέξει τούτου καὶ Διονύσιος ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνοματίων, ὅτι Μένανδρος ἐν τῇ Περικίδιᾳ γησί οὐδ' αὐτὸς εἰμι σὺν θεοῖς ἐπόξυλος,

οἷον κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος, οὐδὲ ἀληθής. ἀπὸ τῶν Ξυλίων καὶ περιηγηρωμένων σκευῶν. Nam Smerdin, quem coniurati illi obtruncarunt, ὑπόξυλον dici potuisse significavi in dissertatione, qua ostendi non videri Aeschylum Ἰλίου πέρισιν scripsisse, p. 17.

780. καὶ γὰρ πάλου τ' ἔκρυσσεν τοῦπερ ἤθελον G. Par. A. B. Colb. 1. et Lips. nisi quod πάλου τ' habet. δ' pro τ' M. Vit. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Ask. A. Par. H. ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ νῦν margo M. καὶ γὰρ δ' ἔκρυσσεν πάλου (πάλλον Ald.) τοῦπερ ἤθελον Ven. A. Ald. καὶ γὰρ ἔκρυσσεν πάλους τοῦπερ ἤθελον Rob. καὶ γὰρ δ' ἔκρυσσεν τοῦπερ ἤθελον πάλου margo Par. B. et sic Turn.

781. πολλὰς συνπολιῶν στρατῶν, addito a sec. manu accentu in συν et altero λ in πολῶν, M. πολλὰ σὺν omittit Lips.

782. προσέβαλλον Lips. et supra addito altero λ M.

783. νέος ἐὼν νέα φρονεῖ sic M. νέος ὢν νέα φρονεῖ (φρονεῖ Ald.) G. Vit. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. Mosc. Par. C. Colb. 1. Ald. Rob. ὢν νέος νέα φρονεῖ Turn. Recepti ingeniosam emendationem, quam Meinekus in hist. cr. com. Graec. p. 202. proposuit, ἐνεὸς ὢν ἐνεὰ φρονεῖ.

784. τὰς ἐμὰς ἐπιτολὰς Vit. τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς G. τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς Ald. τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς, ut reliqui, Lips. sed ad singula haec verba ἢ supra scripto.

785. εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴσθ' Ald. Rob. Turn. εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴστε Lips. εὖ γὰρ τόδ' ἴστε σαφῶς G. Cantabr. 1. 2. Colb. 2.

787. φανεῖμεν perspicue M. Commendatum a Stephano receperunt editores inde a Cantero. φάνημεν G. Vit. Lips. Par. A. B. Ven. A. et ex corr. Cantabr. 2. et sic Ald. Rob. Turn. In Par. B. supra scriptum ἐφάνημεν, ἰωνικῶς. Hoc ἰωνικῶς adscriptum etiam in G. φανῆμεν Mosc. Par. C. φθάνημεν Cantabr. 1. et ante lituram Cantabr. 2. φανῶμεν Ven. B. ἔρξαντε Lips.

788. τίουν M. ποῦ G.

789. λέγων Ven. A. Ald.

790. πράσσει ὡς Mosc. λαὸς Ald.

791. στρατεύησθ' Cantabr. 2. τόπον. γρ. στρατόν Par. B.

792. μηδ' ἦν Brunckius, ne εἰ cum coniunctivo construeretur. V. ad Soph. Ant. 706. Oed. R. 198. πλεῖστον Cantabr. 1. ἢ pro ἦ G. Vit. Lips. τὸ μὴ δίκον Vit.

793. αὐτῇ Vit. Mosc. Turn.

794. ξυμμαχεῖ male Ven. A. Par. B.

795. λοιμῶν Par. C. ὑπερπόλλους scribendum esse dixi Opusc. II. p. 232. ὑπερπώλους M. Ox. Par. B. C. H. quod unus scholiastarum πολυίππους interpretatur. γρ. ὑπερχόμπους adscriptum in Par. B. ὑπερχόπους Ven. A. Ceteri ὑπερχόμπους.

796. ἀλλ' εὐσταλῇ τοι Ven. B. Ox. Ask. A. Par. B. ἀλλ' εὐστελεῖ τοι M. et ad εὐστελεῖ supra scripto α Par. L. In M. εὐμετρον in margine adscriptum. ἀλλ' εὐσταλῇ τε G. Cantabr. 1. 2. Par. C. Colb. 1. 2. Ald.



Rob. ἀλλ' εὐστελῆ τε Ven. A. ἀλλ' εὐδαλῆ τε Lips. ἀλλ' εὐσταλῆ καὶ Mosc. Par. A. Turn. Deinde λεκτρὸν Par. C. Tum ἀροῦμεν M. G. Lips. Ven. A. B. Par. A. B. L. Ald. et ceteri, ut videtur, praeter Mosc. qui ἀροῦμεν habet, et Ven. B. Rob. qui habent ἄρωμεν. Brunckius, quum in Par. B. adscriptum videret γρ. εὔτε, dedit ἀλλ' εὔτε λεκτὸν κεύσταλῆ ῥοῦμεν στόλον, quod non minus monstruosum est quam Dawesii inventum in Misc. crit. p. 327. (273.) ἀλλ' εὐσταλῆ καὶ λεκτὸν ἠροῦμεν στόλον, quod ex εἰ ἀροῦμεν contractum esse voluit. Illud εὔτε pertinet ad lectionem εὐτελῆ, quae est in Vit. qui habet a pr. manu ἀλλ' εὐτελῆ τοὶ λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον. Correctione εὐσταλῆ factum est, et supra scriptum γρ. εδστελῆ. De futuro ἀρῶ egerunt Porsonus ad Med. 848. Elmsleius ad Heracl. 323.

797. νῦν ἐν ἐλλάδος τόποις M. νῦν ἐλλάδος τόποις Lips. Par. C. νῦν τόποις τῆς ἐλλάδος Ven. B. ἐν τόποις τῆς ἐλλάδος Ask. A.

798. κηρύσσει Vit. et a pr. manu Cantabr. 2. κύρσει Rob.

803. βλέποντα Vit. βλέποντας Rob.

804. ἔκκριτον Lips.

806. ἐλλίσιν M. Rob. ἐλλίσι G. Vit. Lips. alique et Ald. Turn.

Ad hunc versum in M. Vit. adscripta est explicatio ὁ Ξέρξης. Deterior est explicatio alius scholiastae, qui λέπει neutraliter intelligit et πεπεισμένος ad στρατός refert, pro quo πλήθος στρατοῦ poeta dixerit. Excidisse potius putandus est versus, in quo Xerxis nomen erat. Si hoc ita est, ut oracula non ex parte, sed tota veniant, relinquit Xerxes vana spe adductus delectum exercitum.

808. φίλος M. Vit. et supra scripto φίλον, quod ceteri habent, Colb. 2. Comma ante φίλον inde a Turnebo obtinuit, quo posito πιασμα nominativus est. Sed expungendum duxi, ut accusativo casu hoc nomen acciperetur et ab ἄρδει penderet, usitatissima Graecis constructione, qua ἄρδει idem est atque ἄρδων παρασκευάζει. De re ipsa v. Herod. IX. 15.

809. In cod. Vit. folium interiit, quod continebat versus 809 — 871. ὑπιστεπιμμένει, post ὑπιστ supra scripto .u. M. ὑπιστίπαιμμένει Lips. πατεῖν Rob.

810. δωρημάτων G. Cantabr. 2. Par. K. et, ut Butlerus ait, Ven. B. γρ. καὶ δωρημάτων ἤγονν δεξιωμάτων Par. B. Quae lectio Wakefieldio in silv. crit. vol. I. p. 100. ansam dedit coniciendi Aeschylum scripsisse ὀρημάτων. Vnde δωρημάτων venerit haud satis scio: illud video, quum permutentur interdum ρ et β, δωρημάτων origi ex λωβημάτων potuisse.

811. μολῶντες Lips.

812. ἠδοῦντο Lips. Ald. Rob. οὐδέπιπράναι, ad πι a sec. manu μ supra addito, M. οὐδ' ἐπιπράναι Ald. οὐδ' ἐπιπιπράναι Colb. 1. Rob. οὐδὲ πιπράν G. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. 2. Par. L: τοὺς νεῶς G. Lips. Cantabr. 2. τοὺς θεοὺς Cantabr. 1. νεῶς τινὰς Mosc.

813. *δαιμόνων θιδρύματα* G. *δαιμόνων ιδρύματα* omissa copula M. Lips. Ven. A. Ox. Colb. 1. Ald. Simillimus est versus Agam. 505. *βωμοὶ δ' αἴστοι καὶ θεῶν ιδρύματα.*

815. *τοὶ γὰρ* M. *δράσοντες* Ven. A. *πρώσσοντες* Ald.

816. *τὰ δ' ἄλλα μέλλουσι* Colb. 1. *κακῶν* omittit Mosc.

817. *Libri ἐκπαιδύεται.* Scholion in M. *αὔξεται τὰ κακά*, in aliis codicibus *εἰς παιδείαν ἐκείνων αὐξάνεται* (*συναίξεται, αὐξάνουσι*) *τὰ κακά.* Schützi ingeniosam coniecturam, *ἐκπιδύεται*, Porsonus alique receperunt. Imaginem Schützius petitam esse dicit ex natura fonticuli aut putei, qui non prius exhauriatur, quam ad fundum perveneris. Verum nec *fundus* est *κρηπὶς*, neque congruit Schützi *ἐκπιδύεται* cum sententia loci, quia non scaturire fons malorum dicendus erat, sed aut adolescere aut generari malum. Miro commento Guil. Abekenius a. 1836. in *Annalium Iahnii Suppl.* IV. p. 476. seqq. *ἐκπαιδύεται* comparato opere fictili explicare studuit, in quo Prometheus est, hominem quem elahoret manibus tenens, quum alius iam perfectus in crepidine statutus sit. *Κρηπὶς* *initium* significat. Hesychius *κρηπὶς* — *καὶ περὶ τὴν ἀρχιτεκτονίαν τῆς κτίσεως, ἐν ᾧ οἱ στυλοβάται. ἀπὸ ταύτης οἱ ποιηταὶ τὰς καταρχὰς καὶ θεμελίους λέγουσιν.* A poetis hoc etiam prosae orationis scriptores acceperunt. Hinc effici putavi scribendum esse *ἀλλ' εἰ ἐκμαϊεύεται.*

818. *ἔστι* Ven. B. *αἵματοσφαγῆς* M. G. (sic G.) Lips. Ven. A. B. et ceteri, ut videtur, libri. Quod in Par. B. Cantabr. 1. adscriptum est, *αἵματοστιαγῆς*, Brunckius, Schützius, Porsonus receperunt. Recte *αἵματοσφαγῆς* servatum est a Wellauero. *Πέλανος αἵματοσφαγῆς* est *πέλανος σφακιοῦ αἵματος.* Multa sibi in hoc genere poetae permittunt, quae ad amussim exacta aliquid vitii habere videntur. Et satis, ut spero, praesidii accedit ex talibus quale hoc est Euripidis El. v. 92.

*περᾶ τ' ἐπέσφαξ' αἷμα μηλείου γόνου.*

819. *πρὸς γῆ* M. G. Lips. Ven. A. Turn. et, nisi fallor, omnino omnes praeter Ald. Rob. in quibus *πρὸς γᾶ* est. In Par. B. adscriptum *γρ. καὶ γῆν*, quod Brunckius male probavit. *πλατέων* M. Colb. 1. *δωριῶδος* Lips. Ald. Rob. Turn. *δωριῶδος* M. G. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. 2. Par. H. In Lips. supra adscriptum *γρ. δωριῶδος.*

820. *Θῖνες* (*Θῆνες* Ald.) *νεκρῶν δέ* M. G. Lips. Ven. B. Mosc. Par. C. Ald. Rob. Turn. In Lips. ad δέ supra scriptum *τε.* Et habent *Θῖνες νεκρῶν τε* Cantabr. 2. Par. B. L. *Θῖνες νεκρῶν* Colb. 1. *Θῖνες δέ νεκρῶν* Victorius et sic vulgo. Probabile mihi visum est scripsisse Aeschylum *νεκρῶν δέ Θῖνες.* Ex Par. B. Faehsius adnotavit *τριτοσπόρω. γρ. τρισπόρω* et *γονῆ. γρ. γένει.* Etiam Cantabr. 1. Colb. 2. *γένει* habent supra scripto *γονεῖ*, et in Lips. ad *γονῆ* adscriptum *γρ. γένει.* Rob. *τρισπόρω γένει.* Ald. *τριτοσπόρω γονῆ.*

821. *σημινούσιν* sic M. *σημαίνουσιν* Mosc. *ῥμμασιν* Porsonus. Libri *ῥμμασι.* Vitiosum putavit hoc vocabulum Valckenarius in

Animadv. ad N. T. p. 328. Immo ὀμιασιν βροτῶν rei accuratius describendae caussa adiectum est. Sophocles Oed. Col. v. 1318. ὁ πέμπτος δ' εὔχεται κατασκαφῆ Καπανεύς τὸ Θήβης ἄσιν δηώσειν πυρί.

822. Sola Aldina δεῖ pro χρεῖ.

823. ἐκάρπωσεν M.

824. θέβος G.

825. τὰδε pro τῶνδε Lips. τὰ ἐπιτίμια Ald.

826. μὴ δέ τις M. Ald. Rob.

827. ὑπερφρονήσας. γρ. περιφρονήσας Faehsius ex Par. B.

828. ἐκχέει Lips. Mosc.

829. Hunc versum omittunt Lips. Mosc.

830. Non debet Valckenario ad Phoen. v. 192. ἐπεστιν, quod omnes libri habent, in ἐπεισι mutandum videri.

831. κεχρημένοι libri. In Par. B. supra adscriptum γρ. κειτημένοι, quod ex Ask. A. assertur et receptum est a Brunckio. Schützius dedit κεχρημένον, quod in scholiis commemoratur. Probaverunt hoc Blomfieldius et Elmsleius ad Eur. Heracl. v. 801. Potest servari κεχρημένοι, i. e. χρεῖζοντες, ut scholia explicant. Vos, inquit, quorum interest illum sapere, moneite eum.

832. νουθετήμιασιν M. νουθετήμιασι ceteri.

834. σὺ δ' ἀν<sup>3</sup> Ald. Turn. γηραιά Lips. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob.

836. πάντα Cantabr. 2. Turn. et supra scriptum in Cantabr. 1. γρ. παντῶ ἡγουν πανταγοῦ ex Par. B. Faehsius assert. Non opus est ut scribatur παντὶ γὰρ, quae Canteri et Schützius opinio fuit. πάντα ita intelligendum est, ac si dixisset poeta πάντα γὰρ λακίδες ὄντα στημορραγεῖ.

837. σώμιασι Mosc.

838. στημορραγοῦσιν M.

839. εὐφρόνοις G. Lips. Cantabr. 2. Par. K. L.

840. μόνοις Ven. A. μόνοις γὰρ, οἶδα. γρ. μόνης ex Par. B. Faehsius assert. σοῦ οἶδα Lips. οἶδα σου Ald. Rob. Turn.

841. ζόφον, ad ὁ supra scripto<sup>7</sup>, sic Lips. ζόφου ex Ask. A. assertur.

842. πρέσβυς Cantabr. 1. Ald. Quum ex usu Graecorum ὁμως ad verbum pertineat, post χαιρετ' interpunctio cum veteribus libris omittenda est.

843. ψυχὴν διδόντες ἡδονὴν solae Ald. Rob. Quod Pauwius scribendum esse coniecit, ψυχὴν διδόντες ἡδονῆς, probari posset, nisi etiam vulgata lectio bona esset. καθ' ἡμέραν M. Non satis accurate καθ' ἡμέραν interpretantur quotidie. Rectius dum licet. Proprie καθ' ἡμέραν est per diem, i. e. dum praesens dies durat. Ita Sophocles Oed. Col. v. 1079. τελεῖ, τελεῖ Ζεὺς τι καὶ ἄμαρ, i. e. hodie. Inde καθ' ἡμέραν est de die in diem. Euripides Alc. v. 791. τὸν καθ' ἡμέραν βίον λογίζον σόν, praesentem voluptatem tuam puta. Hinc plerumque

ita usurpatur, ut sit quod nos dicimus *tag für tag*, idque sane saepissime dicere possumus *quotidie*. Ad sententiam comparari potest Soph. Trach. v. 943.

ὥστ' εἴ τις δύο  
ἦ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται,  
μύταιός ἐστιν. οὐ γὰρ ἔσθ' ἢ γ' αὔριον  
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

844. *πλοῦτος* libri omnes praeter Cantabr. 1. in quo *χρήματ'* est. Idem *χρήματ'* extat apud schol. Euripidis ad Or. 679. (669. Matth.) Triclinium ad Soph. Ant. 560. Thomam M. p. 408, 12.

845. 846. Horum duorum versuum ordo inversus est in Lips. et chori nomen ad *ἤλγησ'* adscriptum.

847. *πολλὰ εἰσέρχεται κακὰ* M. Lips. Mosc. Colb. 1. Ald. Rob. *πολλὰ κακ' εἰσέρχεται* G. Cantabr. 1. *πόλλ' εἰσέρχεται κακὰ* Cantabr. 2. *πόλλ' εἰσέρχεται κακὰ* primus Turnebus dedit. *κακῶν* Bothius.

848. *μάλιστα γ'* G. Par. C. γρ. *μάλιστα γ'* Par. B.

849. Si recte habet *ἀτιμίαν γε*, particula *adeo* significat. Sed potest Aeschylus scripsisse videri *ἀτιμίαν τὴν παιδός*.

850. *κλύουσα* Ald. *ἀμπέχει* ante lituram circumflexum in ultima syllaba habuisse videtur in M. *ἀπέχει* Lips. *ἀπεμπέχει* Par. C.

852. *ἐμῶ παιδὶ πειράσομαι* (*πειράσομαι* Ald.) M. Ven. A. Colb. 1. Ald. Rob. *παιδὶ ἐμῶ πειράσομαι* G. Lips. Mosc. Par. C. et *γ'* post *παιδὶ* a sec. manu inserto Cantabr. 2. Et sic *παιδὶ γ' ἐμῶ* Ven. B. *παῖδ' ἐμῶ* Turn. et fortasse reliqui codices. Fluctuans verborum ordo credibile facit non elisisse Aeschylum iota dativi, sed aliter haec scripsisse. Non puto tamen veri simile esse *παῖδ' ἐμόν*, quod Lobeckius proposuit ad Soph. Ai. p. 350. seq. ed. alt. sed videtur mihi Aeschylus scripsisse *ὑπαντιάζειν παιδὶ πειρασώμεθα*.

Hoc igitur posui. De numeris singulari et plurali coniunctis v. Lob. ad Ai. p. 152.

853. *κακοῖσι* Ven. A.

854. Xerxis nomen adscriptum in Lips. Ad *μεγάλας* vocabuli ultimam vocalem *η* supra scriptum in Lips. *μεγάλῃς* Ald. Rob. Turn.

Ad *ἀγαθῶς* et mox ad *βιοτῶς* supra scriptum *η* in Lips. *πολισονόμου* Ven. B. Cantabr. 2. Ald. Rob.

855. *ἀπεκύρωσαμεν* G. Cantabr. 1. et *ε* supra adscripto Cantabr. 2. *τὸ εὖτε εἰ μὲν ἄνω συνάψεις, ἐπεκύρωσαμεν γράμεις, εἰ δὲ κάτω, ἀπεκύρωσαμεν. οὐ δὲ στήλας, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ εὖτε, ὑποστήλας εἰς τὸ χῶρας* schol. in G. atque ita interpunctum in codice. *εὖτ'* Ald. Rob. Turn. *γῆραιός* Par. A. Ald. Rob. Turn. et ex pr. manus emendatione G. *γεραιός* M. Lips. (sed Lips. *η* supra adscripto) Ven. A. B. et ante emendationem. G.

856. *πανταρχῆς* M. Ald. *παντάρκης* Turn. *παντάρχης* G. et *η* supra scripto Lips. *πανταρχῆς* Cantabr. 1. *πανταρχῆς* Ask. A.

παντάρχας Par. F. παντάρχης Rob. ἀκάκας G. Lips. (sed Lips. η supra scripto) Par. A..B. ἀκάκης M. et edd. ante Brunckium. ἄκακος Cantabr. 1. ἰσόθεος βουσιλεύς, omisso ἄμυχος, G.

857. ἄρχε M.

858. πρῶτον μὲν G. Tum εὐδοκίμων στρατιῶς omnes. Deinde ἀπεφαινόμεθ' M. G. aliique et σ ad θ supra adscripto Par. C. ἀπεφαινόμεσθ' Lips. Cantabr. 2. ἀποφαινόμεσθ' Par. A. B. Ven. A. Ald. Rob. Turn. Ex scholiis colligi potest fuisse qui ἀποφαινόμεθ' scriberent. Interpretum explicationes tam contortae sunt, ut refutare eas ne operae pretium quidem esse videatur. Eleganter Schützius scribendum esse coniecit πρῶτα μὲν εὐδοκίμοι στρατιῶς ἀπεφαινόμεθ'. Sed scribendum est mutatione paene leniore

πρῶτα μὲν εὐδοκίμους στρατιῶς ἀπεφαινόμεθ',  
 πρῶτον prospere rem gerentes exercitus ostendimus. Est autem ἀποφαι-  
 νεσθαι spectandum exhibere aliquid quod nostrum est, ut in Eum. v. 304.  
 ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἄψωμεν, ἐπεὶ  
 μοῦσσαν στυγεράν  
 ἀποφαίνεσθαι δεδοκίκεν.

Incidit in eandem emendationem Wellauerus.

859. ἡ δὲ νόμιμα τὰ πύργινα πάντ' ἐπέθνον vulgo. ἡ δὲ  
 Ald. νομίμα M. τὰ omittit Colb. 2. πάντ' ἐπέθνον, eraso  
 v, M. πάντα εὐθνον Colb. 1. νομίματα πύργινα scribendum  
 esse olim dixi. Perfecisse mihi videor emendationem mutato ἡ δὲ in οὐ δέ.

860. νόστοι δὲ ἐκ Lips. εὐπράσσοινα Rob. Ante εὐ  
 πράσσοινας, vel, ut scribit, εὐπράσσοινας, Brunckius ἡμᾶς inseruit,  
 quod habet Par. B. Verum hoc manifesto nihil aliud est quam interpretatio.  
 Dactylum qui excidit non male Schwenckius inserendo εὐφρονας  
 restituendum esse coniecit.

861. ἄγον οἴκους Porsonus. Libri ἄγον ἐς οἴκους, nisi quod ἄγον  
 habent M. Ald. Rob. οἶκον Ask. A.

862. 863. ὄσους M. Ceteri ὄσας. Male interpretantur quam  
 nullas. Friget hoc, omninoque ὄσος aliquanto rarius, quam interpretati-  
 bus visum est, exclamationibus inservit. Cohaerent haec ita, ὄσους δ'  
 εἶλε πόλεις — τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον, quotquot experunavit urbes, adiecit  
 imperio. πόλεις M. G. Lips. Par. A. B. C. Colb. 1. Ask. A. Ald. Rob.  
 πόλεις Turn. ἄλλος Lips. Ald. Rob. αὖλος Par. C. ποταμοῦ  
 οὐδ' vulgo. ποταμοῦ δ', ita ut post ποταμοῦ unius aut duarum litte-  
 rarum litura appareat, M. ποταμοῦ γ' οὐδ' Cantabr. 1. ποτάμοῦδ'  
 Par. K. Turn. ποταμ' οὐδ' Par. C. σκληροτέρα ἢ συναλοιφή ποτα-  
 μοῦδ' ἀφ' ἐστίας, οἶον ἐστι τὸ τοῦ ἔνεκα, τοῦνεκα scholiastes codicis  
 M. Scribendum esse ποταμοῖο, οὐδ' olim dixi, et vidit etiam Burnei-  
 us. ἀφροστίας συνθεῖς Ald. ἀφροστίας συνθεῖς M. ἀφ' ἐσθεῖς Lips.

864. ἀχελωίδος Ald. et, si Faehsio fides, Par. L. Ἀχελωίδες πάροι-  
 κοι insulae sunt. αἱ δίνυχοι. Ἀχελῶον γὰρ πᾶν ὕδωρ λέγουσι schol. M.

865. *Θρηκίων* Brunckius. *Θρηκίων* M. Ven. B. Collb. 1. *Θρήκων* Ask. A. *Θρηκίων* G. Lips. Cantabr. 1. edd. ante Brunckium.

*ἐπωλέων* Ven. A. B. Cantabr. 1. Collb. 1. Ask. A. Rob. *ἐπ' ἀυλέων* Lips.

866. *λίμνας*, ad *α* supra scripto *η*, Lips. *ἔκτοσθεν* G. Cantabr. 2. Collb. 1. Ask. A. Ald. Rob. Turn. *αἶ* cum participio construendum est: *atque extra mare in terra continente quaecumque munitae*

*turridus urbes sunt, huius paruerunt imperio.* *χέρσου* Ask. A. *ἐηλάμεναι* M. Ald. Rob. Turn. *περὶ πύργων* Lips. Ald. Rob. *πα-*

*ραπύργων* Ask. A. *περὶ πύργων* ceteri. Recte *πέρι* Brunckius. *τοῖς* *τείχεσι κεκλυκωμένοι* schol. In Par. C. glossa est *ὑψίπυργοι*, tamquam si legeretur, quod Pauwio in mentem venit, *περίπυργοι*.

868. *ἔλλας τ'* G. Lips. Collb. 2. et fortasse Ven. A. Omittunt particulam M. Ven. B. et ceteri. *ἐυχόμεναι* M. Par. A. Ven. B. Cantabr. 2. Collb. 2. *αυχόμεναι* G. Lips. Par. B. C. F. H. K. Rob. *αυχόμεναι* Ven. A. *ἐρχόμεναι* Cantabr. 1. et priori syllabae *αυ*, alteri *ω* supra adscripto Collb. 1.

In M. hoc scholion adscriptum est, *ἀπὸ κοινοῦ τὸ οἶμαι εἰσὶν αἶ παρὰ τὸν Ἑλλησποντιον οἴκησιν αὐχοῦσαι* sic scriptum, non *ἔχουσαι*. In Par. B. *ἐναβρονόμεναι*. γρ. *ἐρχόμεναι*, ἢ *ἐλκόμεναι* adscriptum. *ἐχόμεναι* Ald. Turn. Probabiliter Blomfieldius *ἀρχόμεναι* scripsit.

*μυχί τε* G.

869. *στόμωμα* M. Cantabr. 1. 2. Collb. 2. Rob. *στόμμα* Lips. *στόμα* ceteri.

870. Brunckius *αἶ* sine accentu posuit, refragante dictione poetica. Pronomen relativum cum participio coniunctum est, ut paullo ante v. 866.

Pro *θ'* *αἶ κατὰ* Cantabr. 1. *θ' αἶ μετὰ*, Collb. 1. *τέ κατὰ*.

*ἄλλον περιέκλυστον* Collb. 1.

871. *τῆδε γᾶ*, ad *ᾶ* supra adscripto *η*, Lips.

872. Hic rursum incipit Vit. *οἶα*, ut Schützius scribendum vidit, Ven. B. *οἶα* ceteri. *χίος* M. Vit. Ven. B. Ald. Rob. *χίος* G. Lips. Turn.

873. *ναῖξος* G. *μύκονος* M. *μύκονος* Ven. A. Ald. *μήκονος* Vit. Collb. 1. *μύκων* G. Ven. B. Par. K. L. Rob. et adscripto γρ. *μύκονος* Cantabr. 1. *ἠδὲ μήκων* Lips. *τήνεω δὲ* Vit.

874. *ἀνδρων*, ad ultimam syllabam *ος* a sec. manu supra adscripto, M. *ἀντρος* G. Vit. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Mose. Par. C. K. *ἀντρος τ'* Collb. 1. In *ἀγγιχείτων* in M. *γ* in litura. *ἀγγιχείτων* Lips.

875. *ἐκράτηγε* Ald. Rob. *μεσάκτους* Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 1. 2. Collb. 1. Par. A. B. Rob. Turn. *τοὺς μεσάκτους* Par. C. *μεσάγκτους* M. G. Ald. *μεσάγκτους δέ, μεσασκίτους, πυρρυδαλασσίους* schol. M.

876. *ἰκάρου θ'* G. *ἴκαρονθ'* Lips. *ἔδος* codices, ut videtur, omnes et Ald. Rob. Turn. *ἔλος* Victorius. Id legisse videtur scholiastes, qui *Ἰκάρου τὸν κλέδωνα* adscripsit.

877. *Libri καὶ ῥόδον*, non ferendo in basi dactylo. Itaque *Ῥόδον*

τ' edidi. ἦ δέ G. Vit. Lips. Ven. A. B. alique et ex correctione M. ἰδὲ Ald. Rob. Turn. et ante correctionem M. κνίδος Rob. In Lips. ad κνίδον supra adscriptum γρ: κίδνον.

878. ἦ δέ Lips. τᾶς Cantabr. 1. 2. Par. A. B. C. et simul etiam cum gravi accentu Lips. τὰς M. (sic M.) G. Vit. Ask. A. τῆς Ald. Rob. Turn. ματροπόλεις M. Vit. Ask. A.

879. στεναγμαίων libri, nisi quod τεναγμαίων a pr. manu habuit M. Scripsi στεναγμαίων.

880. εὐκταιάνους M. In G. εὐκτεάνους ex εὐτέκνους factum. Libri ἰόνιον, nisi quod ἰώνιον habent Lips. Ask. A. Scribendum erat Ἰώνιον. Post πολυάνδρους in Ask. A. ἰωνίδας πόλεις ex scholiis additum.

881. ἐλλάνων M. Vit. Lips. ἐλάνων Cantabr. 1: ἐλλήνων Ald. Turn. ἐλλάνων. γρ. καὶ ἐλάνων ἐλαύτων ἕγγον πορθῶν ex Par. B. Faehsius affert. ἐλαύτων G. Cantabr. 2. Par. F. K. Rob. διώκων glossa in G. Aperte verum est ἐλαύτων. Tum libri omnes ἐκράτνε, nisi quod ἐκράτνεεν est in M. Sed hoc verbo et metrum perturbatur et displicet eiusdem verbi repetitio. Nam etsi nihil frequentius est in Graecorum tra-goediis quam eorundem vocabulorum iteratio, tamen quis praeter omnem necessitatem in eisdem rei continuata expositione idem verbum facile repetat? Quare olim ἐκράτνε eiiciendum putavi: nunc rectius visum est scribere ἐκράτει. Pro φρεσίν G. Cantabr. 2. Par. A. F. K. Rob. χειρσίν, idemque adscriptum in Lips. Cantabr. 1. Par. B.

882. ἀκάμαντον Colb. 1. Par. H. Ex Par. B. ἀκάμαντον. γρ. ἀκάματον. ἀκιμπτον Faehsius affert. ἀκαίματον Ald. unde ἀναίματον Turn. dedit. πληθος pro σθένος Ask. A. τευχιστήρων Lips. τευχηστόρων Ald.

883. παμιμίκτων τ' G. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. 2. Mosc. Par. A. B. L. Ask. A. παμιμίκτων δ' Ven. B. παμιμίκτων Vit. παμιμίκτων τῶν Colb. 1. παμιμίκταν τ' Ald. Turn. παμιμίκταν Rob.

884. ἀμφιλόγως M. G. Vit. Lips. Turn. ἀλόγως Cantabr. 1. sed γρ. ἀμφιλόγως adscriptum. ἀμφιβόλως Colb. 1. Ask. A. Ven. A. Ald. Rob. Θεόπρεπτα M. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. Ald. Θεότρεπτα G. Vit. Turn.

In scholiis commemoratur etiam alia lectio, Θεόθρεπτα. Quod Rob. habet Θεόπεπτα, supra scriptum est in Lips. depravatum, ut videtur, ex Θεόπεμπτα. Verum videtur Θεότρεπτα. Pro eo quod vulgo sequitur τὰ δ' αὐ φέρομεν, Rob. habet τὰ δ' αὐ φέρομεν, et sic, ut videtur, ante correctionem M. τὰ δ' ἦν αὐ φέρομεν, ad αὐ supra adscripto ᾧ, Ven. A. τὰ δ' ἦν ἄν (sic) φέρομεν Ald. τὰ δ' omittit Ask. A. Offendit αὐ. Scripsisse Aeschylum putavi τὰ δ' ἀμφέρομεν, i. e. τὰ δ' ἀναφέρομεν εἰς θεοὺς τρέψαντας.

885. δμαθέντες M. Vit. δμιασθέντες Lips. δμηθέντες Par. C. δαμιαθέντες Rob. δαμιασθέντες G. Ven. B. Cantabr. 1. Par. F. Ald. Turn. In margine M. secunda manus adscripsit ΔΙ ἀμαθέντες, unde

apud Victorium *Δίων, ἄμαθεντες* factum est. *μεγάλαις* Lips.  
*πλαγαῖσι*, ad primam vocalem supra scripto η, Lips. *πληγαῖσι* Par. C.  
*πλαταῖσι* Par. K. *πλαγαῖσι τε* Cantabr. 1. Par. B. *ποντίωσι* Par. C.  
 Ald. Rob. *ποντίαις* Cantabr. 1. Blomfieldio teste.

886. *ἰῶ* ante accentus emendationem M. Prodit Xerxes, regio ornata, cum satellitibus, quorum unus vestem, quam in bello gestaverat, et arma tenet. Non enim squallidum et lacerum producere Aeschyleum est. Ideo monuerat Darius Atossam, ut filio dignum ornatum ferens obviam iret: quod factum esse extra scenam apparet. Aliter ista de veste Xerxis lacerata inepte dicta essent.

888. *τῆς δέ* Ald. Rob. *τῆδε* Turn. *τῆς*, omisso *δε*, Lips.  
*ἀτεκμηριωτάτης* Lips. *ἀτεκμηροτάτως* Vit.

889. *ὀμοσφρόνως* Mosc. *ἀνέβη* Colb. 1. *ἐνέθη* Par. C. *ἐνέβαλε* Cantabr. 1.

890. *γενᾶ* Lips.

891. *ἐμῶν*, quod in omnibus libris est, non debebat Schützius in *ἐμοὶ* mutare, quod in G. Lips. interpretationis causa supra scriptum est. *γύων* Vit. Ald. Rob. *μελέων* Ven. B. Colb. 1. et supra scripto *γύων* Par. C. *μελῶν* supra scriptum in Vit. Lips.

892. *τῆν δ'* a pr. manu M. *ἐσιδόντ'* M. Vit. et plerique, ut videtur, codices ac Turn. *ἐσιδόντ'* Par. L. Ald. Rob. *ἐσιδόντος* Colb. 1. *ἐσιδόντες* Ven. B. *ἐσιδοῦσ'* Ask. A. *ἐσιδόντι* ex correctione, quum antea fuisset *ἐσιδῶντι*, Lips. *ἐσιδῶν τ'* sic G. *ἐσιδόντ'* accusativus est: v. Elmsl. ad Eur. Heracl. v. 693.

Post hunc versum nonnulla excidisse non videtur dubitari posse, quum non solum ad sententiam aliquid desideretur, sed versus etiam paroemiacus exspectetur. Itaque *νηριτοτρόφους*, quod vocabulum Athenæus III. p. 86. B. ex Aeschyli Persis affert, hic inserui, quod reliquum puto ex iis quae perierunt. Apud Athenæum haec leguntur, *Αισχύλος δ' ἐν Πέρσαις τίς ἀνήρει τοὺς νήσους* (puto scripsisse Athenæum *Αισχύλος δ' ἐν Πέρσαις τὰς νήσους*) *νηριτοτρόφους εἶρηκεν*. Aptissime omnia sic procederent,

*λέλνται γὰρ ἐμῶν γύων ῥώμη ·*  
*τῆνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν,*  
*τὰς ἀμφιρῦτους ἢ περὶ νήσους*  
*νηριτοτρόφους ἀπόλωλεν.*

V. diss. de Aeschyli *Ἰλίου πέρσει* p. 17.

895. *εἶθ' ὄφελεν ζεῦ*, litteris *λε* in litura, M. *εἶθ' ὄφελε Ζεῦς* sic Turn. *ὄφελε* etiam Ven. B. *εἶθ' ὠφελε ζεῦ* Par. A. *εἶθ' ὠφελε ζεὺς* G. Vit. Lips. et cum plerisque, ut videtur, reliquis codicibus Ald. Rob.

896. *τῶν* omittit Ald.

897. *Θάνατον* Lips. *κατὰ* libri. *μοῖρα* M. Vit. Par. A. Ald. Turn. *μοῖρα*, simul cum acuto accentu, Lips. *μοῖρα* G. ceterique, ut videtur, plerique et Rob.



898. *ὄτοτοῖ* Blomfieldius, et hoc ex *ὄττοτοῖ* factum in Cantabr. 2. *ὄτοτοῖ* Turn. *ὄττοτοῖ* Vit. Lips. *ὄττοτοῖ* G. Ven. A. Cantabr. 1. Par. C. Colb. 1. Ald. *ὄττοτοῖ* Rob. *ὄτοτοτοῖ* M. *βουσιλεῦς* sic M. Vit.

899. *περσιόμιον* G.

901. *ὄς* Ox. Ald. *νῦν* omittit Colb. 1. *ἐπέκειρεν* recepi ex M. Vit. Ven. B. Par. L. *ἐπέκειρε* Lips. Par. H. Colb. 2. *ἀπέκειρε* G. (sic G.) ceterique. Hesychius *ἐπικεῖραι*, *διακόνει*, *διαφθεῖραι*.

902. Hic dialecto mutata proodus incipit.

*γα δ'* M. G. Turn. *γαῖα δ'* Lips. Ven. A. aliique et Ald. Rob. *ἦ γὰ δ'* Vit. *αἰάζει* Ald. Rob. *τ' ἄν ἐγγαλιῶν* Ald. *τὰν ἀγγαλιῶν* Vit. Lips. Ven. B. in Lips. ad utramque vocem supra scripto *η* communis dialecti, in Vit. addita explicatione *τὴν ἀναγγαλιῶν*, sic.

903. *ἦβαν* a pluribus manibus refictum in M. *ἦβαν ξέρεξῃ*, *καταμέναν*, ad primam vocem *η* supra scripto, Lips. *ξέρεξαι*, ultimis duabus litteris fortasse refictis, M. *ξέρεξα* G. Vit. Turn. *ξέρεσα* Ald. Rob.

904. *σάκτορπερσῶν*, addito a sec. manu *ι* post *σάκτορ*, M. *σάκτορι περσῶν* ceteri, nisi quod *σάκτορος*, supra scripto *ι*, habet Colb. 1. et idem et Lips. Cantabr. 2. Ask. A. *περσῶν*.

Non ipse chorus hoc opprobrio Xerxem excipit, sed quid cives dicant exponit. Neque vero dubitandum est, quin constructio haec sit, *παιμέναν Ξέρξα, Αἰδου σάκτορι Περσῶν*, i. e. *τὸν Αἰδὴν σάκτοντι Περσῶν*, vel *Πέρσαις*, occisam a *Xerxe*, *Orcum Persis implente*.

*ἀγδαβάται* M. Vit. Ven. B. Turn. *ἀγδαβάτας* G. (sic G.) Lips. sed in Lips. *ας* in *αι* mutatum. *ἀδαγβάται* Ven. A. Ox. Ald. *ἀδαβάται* Rob. *ἀδάματα* Par. I. *ἀδάματα* Ask. A. In *ἀγδαβάται*, quod gentis nomen esse putant scholiastae, aut verbum, aut nomen, quod verbi instar sit, obscuratum latere per se intelligitur. Quare lenissima mutatione scripsi *ἀδοβάται*, scilicet *εἰσίν*. Similiter Aeschylus paludicolas Aegyptios v. 40. vocavit *ἐλειοβάτας*. Simillimo vocabulo *ἀδοφοῖται* usus est Aristophanes in Gerytade apud Athenaeum XII. p. 551. B. quod vocabulum Hemsterhusius Hesychio pro corrupto *Αἰδοφόλοι* restituendum putabat. Iam sententia optime procedit: *multi enim Orcicolae sunt sortes viri: innumerabiles enim periere*. Wellauerus et Scholefieldius hanc et alias emendationes Passovio tribuerunt, qui eas a me accepit, nec dixit suas esse.

905. *φῶτες* omittit Ven. A.

906. *φύσις* Par. C. Turn. et e correctione Vit. in quo antea, ut in ceteris, *φύσις* erat. Cohaerent haec *πάνν γὰρ φύσις μυριάς ἀνδρῶν ἐξέφθινται*.

907. *ἐξέφθινται* Lips.

908. *αἰ* quater Cantab. 1. *αἰ* *αἰ* M. *αἰ* *αἰ* vulgo. Ad *κεδνῆς ἀλκᾶς* utrobique *η* adscriptum in Lips. Hunc versum libri omnes Xerxi, sequentes autem rursus choro tribuunt. In Lips. Xerxis persona omissa, sed tamen sequenti versui chori nota adiecta est. Certissimum est nihil horum a Xerxe dici. Hic enim quum procedens in scenam secum

esset ea locutus quæ v. 886—897. continentur, à choro, ad quem interea propius adstiterat, excipitur versibus 898. seqq. Quod si choro his verbis, *αἰαῖ, αἰαῖ κεδνάς ἀλκᾶς*, responderet, non solum quasi obiter ordiretur colloquium, cuius grave et dignum faciendum erat initium, sed etiam v. 911. non posset dicere ὄδ' ἐγών, quia hæc verba, quæ aperte initium sunt colloquii, inepta forent, si iam collocutus cum choro fuisset. His motus rationibus totum hoc systema choro dedi.

909. δὲ omittunt Par. K. L. Male Brunckius *βουσιλεῦ* commate a *γαίας* distinxit, ex scholiastarum aliquot et Heathii sententia *γαίας γόνυ* coniungens. *γαίας* omittit Ven. B. *γαίας* M. *γαίαν* Cantabr. 1. Colb. 2. Par. C. L. *γρ. καὶ γαίαν* Par. B. *γαίαν* Cantabr. 2. et Lips. in quo tamen *ν* in *σ* mulatum esse videtur.

910. *αἰνωῶς αἰνωῶν* G. *αἰνωῶς* Cantabr. 1. *γοῦν* Turnebus, ex coniectura, ut videtur.

911. *οἰοῖ* Vit. *αἶ αἶ* M. *οῖ* ter Cantabr. 1. *οῖ οῖ* ceteri.

912. *γένναι*, cum litura inter *α* et *ι*, M. *γένναν* Rob. *γα̃ τε πατρίαι* libri (*γα̃ τε πατρίαι*, cum litura utrobique inter *α* et *ι*, M.). Scribendum esse *γα̃ τε πατρίαι* primus vidit Heathius.

913. *κακῶν ἄρ* Colb. 1. *ἐγενόμην* M. G. Vit. Cantabr. 1. Par. A. B. et ad *α* supra scripto *η* Lips. *ἐγενόμην* Colb. 1. Ald. Rob. Turn.

914. *προσφθόγγον* sic M. *πρὸ φθόγγου* Colb. 1. Ven. A. Ald. *προσφθόγγου* G. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. *πρὸς φθόγγου* Par. H. K. Rob. *προσφθόγγος* ex *προσφθόγγας* factum in Vit. *πρόσφθογγον* Ask. A. *πρόσφθογγον* edd. inde a Turnebo. *νόστον* Colb. 1. *νόστιν* Ask. A.

Ad *τὰν* et mox ad *βοῶν* in Lips. *η* supra adscriptum.

915. *κακομελετόνιον* Vit. *ἴαν* ante recentissimæ manus emendationem M.

916. *μαριανδύνοῦ* sic M. *μαριανδινού* Cantabr. 1. Par. L. Ven. A. Ald. *μαρνανδινού* Rob. *μαριανδινού* G. Vit. Cantabr. 2. Colb. 1. Par. K. Ven. B. et ad penultimam syllabam *ι* supra scripto Lips.

Eustathius ad Dionysii v. 787. *ἰστέον δὲ ὅτι ἐπεχωρίαζον τοῖς Μαριανδυνοῖς Θρηνηνὸν ἀνληταί, ὡς καὶ ἡ παροιμία δηλοῖ, Μαριανδυνοῦ μεμνημένην Θρηνητῆρος*. Photius p. 247, 21. *Μαριανδυνὸν Θρηνητῆρ· οὕτως Ἀισχύλος*.

917. *πέμψω πέμψω πολύδακρον λαχάν* omnes libri. Non recte Porsonus altero *πέμψω* eiecto paroemiacum exhibuit, *πέμψω πολύδακρον λαχάν*. V. ad v. 924.

918. Libri omnes ἔει' *αἰανῆν καὶ πανόδυστον*, nisi quod ἔει' habent M. Vit. Lips. Ald. Rob. *αἰανῆ* M. et post *πανόδυστον* Rob. *βοῶν* addit. *αἰανῆ* Blomfieldius recepit. V. ad Soph. Ai. v. 672. Metri indicio *καὶ* deleui et scripsi *πάνδυστον*. Eodem modo Lachmannus. Et *πάνδυστον* maluit etiam Blomfieldius.

919. *δύσθροον* Vit. Ald. *λαόθροον* Colb. 1. *βοῶν* pro *αὐδάν* Ask. A.

920. *μεσάτροπος* Vit. Mose. *μετάτρέπτος* Par. B. H. Colb. 1. Ask. A. Ald. *ἐπεμοί* M. Duplex in scholiis explicatio prostat, una, qua *δαίμων* de secunda fortuna accipitur: *immolata mihi est pristina felicitas*: in qua explicacione ὄδε non apte dictum est: altera, qua *δαίμων* intelligitur de adversa fortuna. Idque verum videtur, hoc sensu, *nam haec calamitas ad me rediit*, ut scilicet ad auctorem.

921. Chori persona non adscripta est in Lips. Ald. Turn. ἦσω τι Ven. A. ἦσω τι Ald. *πανόδυστον* omnes libri. Scribendum est non *πάνδυστον* cum Blomfieldio, sed *πάνδυστος*.

922. Legebatur *λαοπαθῆ τε σεβίζων ἀλίτυπά τε βάρη*, nisi quod prius τε in Ven. A. Ald. Rob. Turn. deest. Deesse puto etiam in Par. C. in quo non hoc, sed alterum τε deesse indicat Vauvillermius. Praeterea *σεβίζων* Colb. 1. *ἀλίτυπα τε* G. *ἀλιτιπά τε*, posteriore accentu facto ex circumflexo, Vit. In Lips. ante *ἀλίτυπά τε* chori nomen adscriptum est. Vitiosum esse hunc versum strophicus versus docet. Scripsi *δαίπαθῆ τε σέβων ἀλίτυπά τε βάρη*.

924. Libri *κλάγξω δ' αὖ γόν ἀρίδακρυν*, nisi quod *κλαύσω* est in Colb. 1. *γρ. ἄγξω* adnotatum in margine Lips. *εὐρύδακρυν* in Ven. A. Ald. Turn. Quum in stropha libri omnes *πέμψω* iterent, neque veri simile sit vocabula *πολύδακρυν* et *ἀρίδακρυν* aliter posita esse, quam ut in eodem versus loco sibi invicem responderent, apparet corrupta haec esse. Scripsi, remoto interpretamento,

*κλάγξω, κλάγξω δ' ἀρίδακρυν ἰαγάν.*

925. Libri omnes versus 925—928 choro continuant. Xerxi eos dandos esse antistropha monstrat. Vidit hoc etiam Lachmannus.

*ἰάνων* utrobique G. Vit. Ven. B. Cantabr. 1. Colb. 2. *ἰάνων* in priore versu, in altero *ἰάων* a pr. manu, addito supra a sec. manu ν, M. *ἰαόνων* utrobique Colb. 1. Ask. A. Par. C. *ἰώνων* priore loco, *ἰαόνων* posteriore Lips. *Ἰώνων* vulgo utrobique. *Ἰανες* nominis tenuis, sed certa vestigia sunt apud Hesychium in ν. *Ἰαννα* et apud Stephanum Byz. in ν. *Ἰάων*. Corripuit autem Aeschylus alteram vocalem.

926. *νάφρακτος* Vit. *νεόφρακτος* Ald. *ναύκρατος* Lips.

927. Libri omnes *νυχίαν*. Arnaldus *βρονχίαν*, Pauwius et Heathius, si quid mutandum esset, *μυχίαν* scribendum putaverunt. *Νυχίαν πλάκα* si scribitur, non videtur nisi duplex explicandi via relinqui, una, ut *obscurum mare*, altera, ut metaphorice *exitiosum* intelligi poeta voluerit. Neutrum satis ex more fecisset. Nam Orci quidem tenebrosam domum recte potuit *μέλαθρα νύχια* dicere Euripides in Helena v. 177. mari autem neque apud Aeschylum neque in Euripidis Medea v. 211. hoc vocabulum satis convenit. Apud Euripidem Thæmis dicitur Medeam duxisse *Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορην δι' ἄλλα νύχιον ἐφ' ἄλμυρὰν πόντιον κληδ' ἀπέραντον*. Aptissimum ibi videtur *δι' ἄλλα μύχιον*, quemadmodum *μυχία τε Προπονιίς* est apud Aeschylum supra v. 868. et apud Dionysium v. 688. *πάρ δέ μυχὸν Πόντιοιο, μετὰ χθόνα Τυνδαριδῶων, Κόλαχοι*

*ναιετάουσι*. Quod si in Persarum versu cum scholiasta funestum mare atque exitiosum intelligi placeat, erit hoc et sine exemplo dictum et nimis ambiguum. Haec me moverunt, ut quamvis repugnantibus libris *μυχίαν πλάκα* scriberem. Recte autem apteque recessum maris, in quo pugnantum est, simul cum obiecto litore Salaminio commemorari apertum est. Accedit, quod paullo ante Aeschylus dixerat *μυχία Προποντίς*. Nam diligens poetae lectio docet, saepe eum verbum recenti adhuc memoriae obversans paullo post iterum ponere.

928. Ad *ἀκτάν* supra scriptum *η* in Lips.

929. *οἷ οἷ οἷ* libri, nisi quod *οἷ οἷ οἷ* habet M. *οἰοιοῖ* Vit. *οἷ οἷ* Lips. Ven. B. Scribendum *οἰοιοῖ* ex regula Apollonii Dyscoli in Bekkeri Anecd. p. 588, 26. V. Dindorfium ad Aristophanis Pac. v. 257. Hic versus in libris omnibus Xerxi tribuitur: chori eum esse ex antistropha apparet. Vidit hoc etiam Lachmannus. Error ex eo ortus est, quod male intellectum est *ἐκπεύθου*, pro quo *ἐκπεύθοι* habet M. Dictum hic est passive, *interrogare omnia, sine omnia ex te quaeri*.

930. *ποῦ δὴ φίλων ἄλλος ὄχλος* G. *ποῦ σοι φίλων ὄχλος* Rob. Scribi etiam *ποῦ δέ σοι φίλων ὄχλος* dicit H. Stephanus, recte animadvertens hanc lectionem secutum esse scholiastam metricum. Recte M. ceterique libri *ποῦ δέ φίλων ἄλλος ὄχλος*.

933—935. *σοῦσας· πελάγων· καὶ δοτάμις ἡδ' ἀγαβάτας ψάμμις· σουσισκάνης· τ' ἀγαβάτανα λιπών* M. A quo ceteri libri, quantum constat, ita discrepant ut *σοῦσας, πελάγων* habeant Ald. Turn. *σοῦσας, καὶ πελάγων* Ven. B. Rob. Tum *καὶ* ante *δοτάμις* omittit Rob. *δοτάμις* habet Par. C. idemque adscriptum est in Par. B. *δοτάμις* Ask. A. *δοτάμις* Turn. In Lips. ad ultimam *δοτάμις* nominis syllabam *η* supra scriptum est. Deinde *ἀγαβάτας* ut M. etiam G. Vit. Ven. A. Turn. *ἀγαβάτας* Ald. Sed *ἀγαβάτας* Cantabr. 1. Rob. et ad ultimam syllabam *η* supra scripto Lips. Tum *ψάμμις* Ven. A. *ψάμμης* G. *ψάμμης* Lips. Post hoc nomen *καὶ* habent Ven. B. Rob. sed ut M. omittunt G. Vit. Lips. Cantabr. 1. Par. A. B. C. Turn. Deinde *σουσισκάνης* Ask. A. Tum *τὰ βάτανα λιπών* G. Lips. Ven. B. Turn. *τὰ βάτανα λιπών* Vit. *τ' ἀκβάτανα λιπών* Ven. A. Ald. *τὰ βάτανα λιπών* Colb. 1. *τ' ἐκβάταν' ἐκλιπών* Rob. *τὰ βάτανα προλιπών* Par. L. Turbatum esse ordinem nominum metrum docet. Praeterea *προλιπών* ex Par. L. recipiendum est et scribendum *τὰ Βάτανα*. Itaque haec sic conformavi,

*Σούσας, Πελάγων, Ψάμμις, Δοτάμις*

*ἡδ' Ἀγαβάτας, Σουσισκάνης*

*τὰ Βάτανα προλιπών;*

936. *όλους* Vit. *όλους* Cantabr. 1. *όλους τ'* Colb. 1. *ἀπέλειπον* recepi ex M. *ἐλειπον* Ven. B. Rob. *ἀπέλειπον* ceteri.

937. *ἐκ* omittunt Ven. B. Rob. *αἶροντας* Vit. Lips. Mosc. *ἔργοντας* Cantabr. 1.

938. 939. *σαλαμινῖσιν* M. *σαλαμινῖσι* Lips. Rob. *σαλαμινῖσι*

Ald. Ceteri, quod sciam, *σαλαμινίσι*. Scribendum erat *Σαλαμινιάσι*. *στυφέλου* M. Ven. A. B. Ald. Rob. Turn. *στυφέλους* Vit. Lips. *στυφέλους* Colb. 1. *θείνοντας* M. G. Vit. Lips. Ven. A. B. Cantabr. 1. Par. A. B. Colb. 1. Ask. A. Rob. *θανόντας* Ald. Turn. *θανούντας* Par. C. *ἐπ' ἀκτιάς* M. G. Ven. B. aliique et adscriptum in Par. B. *ἐπ' ἀκτιάς* Par. B. Rob. *ἐπ' ἀκτίας* Vit. *ἐπαΐτας* Lips. *ἐπ' ἀκτιαῖς* Ven. A. Ald. Brunckius suam lectionem, *στυφέλους θείνοντας ἐπ' ἀκτιάς*, interpretatur *ἐπιθείνοντας στυφέλους ἀκτιάς*, quod nihili est. Blomfieldius dedit *στυφέλους θείνοντας ἐπ' ἀκρας*. Veram scripturam esse puto *στυφέλου θείνοντας ἐπ' ἀκτιάς*. Apollonius Rhodius II. 323. *σιρηνές δὲ πέρι στυφελῆ βρέμει ἀκτῆ*. Neque hic quidem est quod in repetito vocabulo offendas. Recte autem interpretantur scholiastae *θείνοντας* per *τυπτομένους*, *tundentes se invicem in aspero litore*.

940—945. Mire perturbati hi versus in Lips. qui ita habet, οἱ οἱ ποῦ δὲ σεβάλλης· ἀναξ ἡλιαιος ἐνπάτωρ. μέμφεις. θάρυβις καὶ μασίστρας. ποῦ δὲ σοι φαρνοῦχος. καριόμαρδος τ' ἀγαθός ἀρτεμβάρης τῆδ' ἑσταίχμις τάδε σ' ἐπανερόμαι.

940. οἱ οἱ M. οἰοιοὶ Vit. οἱ bis Ven. B. Colb. 1. sexies Cantabr. 1. ter G. Ald. Rob. Turn. Sequetur *ποῦ δὲ σοι φαρνοῦχος* (*ποῦσέ σοι* Ald. Rob. *φανοῦχος* Vit. *φανοῦρχος* Rob. *φαρνοῦχος τε* Ven. B.). Inserendum putavi *βόα* et delendum *δέ*, ut hic versus, *οἰοιοὶ βόα, ποῦ σοι Φαρνοῦχος*, strophico accurate responderet.

941. *κ' ἀριόμαρδοστ'* sic M. *κἀριόμαρδος τ'* Ven. A. B. *καριόμαρδος τ'* G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. et adscriptum in Par. B. *καρίσμαρδος τ'* Par. A. B. *κ' ἀριόμαρδῖς τ'* Ask. A. *χαρίσμαρδος τ'* Par. H. *καριόδαρμῆς τ'* Colb. 1. Recte, ut videtur, Brunckius *Ἀριόμαρδος τ'*.

942. In M. a pr. manu *σ' ἐνάλης* scriptum fuisse videtur. Inde a sec. manu *σενάλης* factum, quod habent etiam Par. B. H. *σεβάλλης* G. Turn. *σεβάλλης* Vit. Lips. Colb. 1. *σενάλης* Rob. *σενάλλης* in uno suorum codicum (Par. A. B.) adscriptum memorat Brunckius. *σεβάλλης* Par. C. *σενάλης* Ox. Pro *ἀναξ* Par. H. *ἄραψ*. In uno suorum codicum *ἄραψ* adscriptum esse ait Brunckius. In Ald. legitur *ποῦ δὲ σεβάλλης ἢ λιλυάται ποῦ δε σενάλης ἀναξ ἢ κλιαιος ἐνπάτωρ*.

943. *ἡλλαιος* Lips. *ἀπάτωρ* Par. C. *ἡ Ἀλλαιος ἐνπάτωρ* omittit Rob.

944. *μέμφεις* Ald. Rob. *θάρυβις* Ald. *δάρυβις* Vit. *θάρυβις* G. Cantabr. 1. Colb. 2. Par. K. L. Rob. *μασίστρας* M. G. (sic G.) Vit. Lips. Par. B. C. Colb. 2. et Blomfieldio teste Cantabr. 1. *μαγίστρας* Ask. A. *μασίστρης* Par. K. L. Ald. Rob. Turn. V. ad v. 34.

945. *ἀρτεμβάρης* Par. H. *τῆδ'* Lips. *οἰσταίχμις* Ald. *ἑσταίχμις* Ox. Rob. *εἰσταίχμις* Colb. 1.

946. *ἐπανερόμαι* M. G. Vit. Ald. Rob. Turn. et ceteri, ut videtur, libri paene omnes. *ἐπανερόμαι* Par. B. *ἐπαναρόμην* Par. A. *ἐπανε-*

ρόμαι Lips. ἐπαναιρόμην et accentus codicis Lips. ad veram scripturam ducunt, ἐπανερόμαι. Ita scribendum esse etiam Wellauerus vidit.

947. ἰώ ἰώ (accentus acutus utrobique ex circumflexo factus) μοῖ μοῖ, sic, non ter ἰώ, M. Ceteri, quantum constat, ἰώ ἰώ μοι μοι. Recte vero Vit. Lips. Ven. B. ἰώ ἰώ μοι. ὠγγίους M. G. Ven. B. Ox. Par. A. B. (ut Brunckius ad v. 37. adnotavit) C. H. K. L. et ex correctione Vit. ὠγγίας ante correctionem Vit. et Ald. Rob. Turn.

948. ἀθήνας G. ἀθανάτις Ven. A. πάντες a sec. manu, πάντας a pr. M. ἐνὶ Vit.

949. ἔ ἔ Lips. ἔ sexies Cantabr. 1. ἔ ἔ ἔ M. Ceteri ἔ ἔ ἔ, praeter Ven. B. in quo recte quater ἔ scriptum est, sed post τλάμονες.

950. ἀπαίρουσι G. Lips. Par. C. F. Ald. Turn. ἀσπέρουσι Colb. 1.

951. Chori nomen non adscriptum est in Lips. τὸν cum litura ante ν M. τῶν Vit. Lips. Par. C. Turn. αὐτὸν Ald.

952. τὸν σὸν M. Vit. Rob. τῶν σῶν, sed mutatum in τὸν σὸν, Lips. σὸν τὸν Turn. σὸν, omisso τὸν, G. Ven. A. Cantabr. 1. Colb. 1. 2. Ald. τ' pro πάντ' G. In Lips. ad πάντ' adscriptum γο. ὄντα. Habet ὄντα Rob. et Butlero teste Colb. 2. quem πάντ' omittit Bloufeldius dicit.

954. βατανόχον M. Vit. Lips. βατανόχον G. (sic G.) Ven. A. Par. C. Ald. Rob. Turn. βατανούχον Ask. A. ἄπιστον Ask. A.

Post hunc versum lacunae signa posui, quum monometrum anapaesticum excidisse antistropha doceat.

956. τοῦ σεισάμια τοῦ M. (sic M.) Vit. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. Par. A. τοῦ σεισμάτου Ald. Rob. τοῦ σεισίμια τοῦ G. Par. L. τῶν σημάτου Ox. τοῦ σεισάμια, altero τοῦ omisso, Colb. 1. Ask. A.

μεγαβάτα M. (sic M.) G. Vit. Lips. Ven. B. Cantabr. 1. Colb. 1. Ask. A. Par. L. Ald. μεγαβάταν Rob. μυγαβῆτα Colb. 2. Ox. Turn.

957. πόρθον τε M. (sic M.) Vit. Cantabr. 1. Colb. 2. Par. A. Ald. Rob. πόρθον τε Ask. A. σπάρθον τε Par. K. σπάρθειόν τε Lips. πάρθειόν τε G. Par. L. Turn. τ' οἰβάρην Ask. A. Colb. 2. Rob. τ' οἰβάρην Cantabr. 1. τ' οἰβάρινον Par. K. L. τοιβάρην τ' M. Vit. τ' οἰβάρην τ' Par. C. τ' οἰβαριν τ' G. τ' οἰβάρινον τ', supra scripto τ' Lips. τ' οἰνοβάρην τ' Ox. Ven. A. Ald. Turn.

958. 959. Verba ἔλιπες ἔλιπες ὦ ὦ δαίτων Xerxi tribuit Rob. Postrema tantum ὦ ὦ δαίτων in G. Lips. Ven. B. Xerxis sunt. Omnia choro continuantur in M. Vit. Ald. Turn. ἔλιπες semel tantum Lips.

ὦ non sexies legitur in M., sed bis (sic, ὦ ὦ), ut in G. Vit. Lips. Ox. Par. A. C. Colb. 1. 2. Ask. A. Ald. Rob. Turn. ὦ semel habet Ven. B. et cum aliis, ut videtur, codicibus ed. Vict. δαίτων libri, nisi quod Vit. hanc vocem omittit. πέρσας Ald. ἀγαυοῖσι Ven. B. ἀγαθαῖς Colb. 1. ἀγαυοῖς Ask. A. κακὰ πρόκακα λέγεις G. Lips. Turn. et adscriptum in Par. A. κακὰ προκακὰ λέγεις, sed ut ante correctionem προκακαῦ fuisse videatur, M. κακὰ πρὸς κακὰ λέγεις Vit. Mosc. Ox.

Par. A. Ven. A. Ald. κακὰ πρὸς κακοῖς λέγεις Ven. B. Rob. Scripsi

ἔλιπες, ἔλιπες, οἶ', ὃ ὃ δάμων,  
Πέρσαις ἀγνοοῖς κακὰ πρόκακα λέγεις;

Sic apte omnia cohaerent: an etiam *Alpistum et Parthum et Oebaren reliquisti, prout, hei hei, ex illis colligo, quae strenuis Persis ingentia accidisse mala narras?*

960. ἔγγά μοι, sed ἔνι litteris a sec. manu scriptis, in margine autem γρ. ἔγγά μοι M. ἔγγα Ald. μοι omittunt Ven. A. Ox. με pro-eo habent Ven. B. Rob. ἑταίρων Vit. Ven. A. Colb. 1. ἑτέρων Ald. Libri omnes ὑπομιμήσεις, nisi quod ὑπομιμήσεις habet M. ὑπομιμήσεις vitiose Ald. ὑπομιμήσεις Cantabr. 1. Non scripsisse Aeschylum ὑπομιμήσεις strophicus versus docet. Videtur ab interprete pro alio verbo adscriptum fuisse. Posui quod aptum est, ὑπορί- νεις. Possunt alia excogitari, velut ὑπεγείρεις.

961. Metri caussa scripsi ἄλαστ' ἄλαστα. Libri omnes semel ἄλαστα. πρὸ κακὰ Ald. Vulgo post ὑπομιμήσεις commate, post λέγων plene distinguitur. Sic etiam scholiastes. Sed ἄλαστ' ἄλαστα στυγνὰ πρόκακα λέγων ne per se ipsa quidem satis apte de choro dici puto, nedum quum modo de Xerxe dictum sit κακὰ πρόκακα λέγεις. Itaque plene post ὑπορίνεις, commate autem post λέγων distincti, quo λέγων per anacoluthon pro λέγοντί μοι positum esset, ut in Sophoclis Oed. R. v. 158. πρῶτ' ἀσε κελόμενος — προφάνητέ μοι, et similia alibi.

963. Propter metrum δὴ inserui, quo libri carent, et pro ἔνδοθεν, quae librorum scriptura est, scripsi ἔντοσθεν. Et ἔντοσθεν quidem etiam Blomfieldius.

964. ἄλλον γε Schützius in minore editione et Blomfieldius. ἄλλο γε M. G. Vit. Lips. Par. A. Colb. 1. Ask. A. Cantabr. 1. Ven. 1. Ald. Rob. Turn. ἄλλο γέ τι Ven. B. ἄλλο τε Par. C. ἄλλο τί Victorii editio.

965. μάρδον Lips. Cantabr. 1. Par. L. et adscripto μαχόδον Par. C. μάρδον sic G. Libri μυριόνταρχον, nisi quod in M. prius μυριοταρχον, sine accentu et priore ν, scriptum fuit, Vit. autem μυριοταρχον habet, sine accentu, relicto autem in media voce spatio appictaque ad ταρχον lineola, indice nominis proprii, Rob. μυριόναρχον. Non dubitavi scribere μυριάδαρχον, in quod etiam Blomfieldius incidit.

966. ξάνθον Ven. B. Rob. Ceteri libri ξάνθην. Scripsi Ξάνθιν. Deinde Ven. A. ἀγχάρην τοὺς ἀνακτας τῶν ἵππων, ex interpretatione v. 968.

967. δλαιξίν τ' M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Διαιξίν τ' Turn. ἦδ' ἀρσάκον Lips.

969. κηδαδάταν sic M. κηδαδάταν Vit. κηδαδάταν Ask. A. κηδαδάταν Colb. 1. Cantabr. 1. et σ ad ν supra scripto Colb. 2. καὶ δαδάταν Ven. B. κηδάδαν G. Par. C. K. L. κηδατάταν Rob. κηδαγάταν Ald. Κηδαγάταν Turn. τοὺς κηδωγάτας Lips. λυθίμναν

M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. In Lips.  $\eta$  ad  $\alpha$  supra adscriptum. *λιθίμων* Colb. 1. *λυθίμων* Par. A. *Φελίμων* Cantabr. 1.

970. *τόλμιον τ'* M. Par. A. Ven. B. *τόλμιον*, omisso  $\tau'$  Vit. et cum plerisque, ut videtur, codicibus Turn. *τόμιον* Ald. *τόλμιαν τ'*, ad  $\alpha$  supra scripto  $\eta$ , Lips. *τόλμιαν* Ask. A. Par. L. *τόλμιαν τόλμιαν*, adiecta interpretatione *τολμηρόν*, G. *αίχμῆς* G. Par. A. *αίχμῆς* M. *αίχμοις* Vit. Ceteri *αίχμῆς*.

971. 972. Versus 971 — 974. in libris Xerxi tribuuntur. Sed v. 971. 972. choro esse continuandos strophae comparatio docet, atque in ipsa librorum scriptura est quod moneat, ne temere vices personarum conturbatam esse censeamus. Nam quum omnes libri *ἔταφον ἔταφον* habeant, facilius crediderim scholiastas, qui id partim per *ἀπέθανον* vel *ἔθανον*, partim per *ἐτάφησαν* interpretantur, errasse, quam ex Valckenarii ad Eur. Hipp. v. 1247. sententia scribendum esse *ἔταφεν, ἔταφεν*. Omninoque quae de sepultura Persarum hic in scholiis tradita sunt, ea vereor ne non petita sint ex idoneis fontibus, sed ficta ad proferendam probabilem loci explicationem. Deinde *οὐκ* in sola ed. Rob. deest. Eadem cum Ven. B. *τροχηλάτοις* habet. A metrico aliquo mutatus est in hunc modum verborum ordo in Ven. B. *σκηναῖσιν οὐκ ἀμφὶ τροχηλάτοις*. Alio modo in Vit. interpolata est scriptura, *οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς δ' ἦν τροχηλάτοισιν ὀπισθεν δ' ἐπόμενοι*. Omnes autem libri *ὀπισθεν δ' ἐπόμενοι* habent, praeter Par. C. Turn. in quibus *ἐπόμενος* legitur, quae mutatio facta est ab aliquo homine qui *ἔταφον* prima persona dictum esse putabat. Quid multa? Vitium non nisi in altero versu, idque satis leve et haud dubie ex perversa aliqua grammaticorum explicatione ortum, latet. Scribendum est enim, ut Wellauerus quoque vidit, verbis choro continuatis,

*ἔταφον, ἔταφον· οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς  
τροχηλάτοισιν, ὀπισθεν ἐπόμενοι.*

At verò, inquit, alium quoque desideramus, *Mardorum ducem Xanthim, et Ancharen, aliosque. Miror, miror: non circa carpentum tuum sunt, pone sequentes*. Xerxes, ut regem decet, non pedibus, sed carpento vectus advenerat, ita, opinor, ut carpentum ex longinquo conspiceretur, unde ille quum descendisset, in conspectum et ad alloquium chori prodierat. Itaque chorus, alios quoque quos desideret commemorans, mirari se dicit, quod eos non videat in comitatu Xerxis, sequentes harmamaxam eius. Nam quas dicit *σκηναῖς τροχηλάτους*, non intelligit aliud quam carpentum vel harmamaxam, id quod vel ex vocabulo *σκηνή*, etiam aliis scriptoribus in harmamaxae mentione usitato, colligi potest, quum hic *σκηναῖ* istae vocentur *τροχήλατοι*. V. Schefferum de re vehiculari II. 17. p. 217. seq. et Wesselingium ad Herod. VII. 41. Carpento autem uti Xerxen, non curi, consentaneum erat, ut qui non in pompa prodiret, sed fatigatus non intermissis itineribus requie indigeret. Ab omni autem dubitatione tutam hanc interpretationem praestat Herodotus, qui de ipso



Xerxe eiusque expeditione explicans, VII. 41. ita scribit ut paene ipsa verba Aeschylis confirmet. Nam quum dixisset Xerxen curru equis Nisaeis iuncto Sardes reliquisse, sic pergit, ἐξήλασε μὲν οὕτω ἐκ Σαρδίων Ξέρξης, μετεκβαίνεσκε δέ, ὅπως μιν λόγος αἰρέοι, ἐκ τοῦ ἄρματος ἐς ἀρμάμαξαν. αὐτοῦ δὲ ὀπισθε αἰχμοσφόροι Περσέων οἱ ἀριστοὶ τε καὶ γενναιότατοι, χίλιοι, κατὰ νόμον τὰς λόγχας ἔχοντες.

973. Libri οἵπερ. Scribendum esse τοῖπερ etiam Passovius vidit.

ἀγρόται libri, praeter ed. Rob. quae ἀκρόται exhibet. In Lips. adscriptum est γρ. ἀκρόται. Plenius in margine M. γρ. καὶ ἀκρόται. ἐξ οὗ ἔσται ἀπὸ τοῦ ἄκρου. εἰ δὲ ἀγρόται, ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ ἀγείρειν, et inter versus οἱ ἀρχοντες. εἰ δὲ ἀκρόται, οἱ ἄκροι. Toupius ad Suidam t. IV. p. 353. scribendum coniecit ἀγρέται, conferens quod Hesychius habet, ἀγρέταν, ἡγέμονα, θεόν. Mihi in illo ἀκρόται latere visum est ἀκρωται. V. ad v. 979.

974. Hunc versum, qui in libris cum praecedentibus Xerxis est, choro tribuendum esse antistropha monstrat. οἱ νώννυμοι M. οἱ νώννυμοι G. Cantabr. 1. Colb. 1. 2. Par. C. Turn. οἱ νώννυμοι Vit. Ven. A. οἱ νώννυμοι Lips. Ald. ἀνώννυμοι Rob. οἱ οἱ νώννυμοι Ven. B. ed. Vict.

975. Xerxi dedi hunc versum, quem libri cum sequentibus choro tribuunt.

975—978. ἰῆ ἰῆ ἰὼ ἰὼ | ἰὼ ἰὼ δαίμονες M. ἰῆ ἰῆ ἰὼ ἰὼ ἰὼ δαίμονες Vit. Lips. ἰῆ ἰῆ. ἰῆ ἰῆ. ἰὼ ἰὼ. ἰὼ ἰὼ. ὦ δαίμονες G. ἰῆ ἰῆ ἰὼ ἰὼ ὦ δαίμονες Rob. ἰῆ quinquies, ἰὼ octies Colb. 1. Ox. et omisso δαίμονες Ald. ἰῆ sexies et deinde ἰὼ ἰὼ δυσδαίμονες sic Ven. A. ἰῆ ἰῆ ἰὼ ἰὼ ἰὼ ἰὼ δυσδαίμονες Turn. δαίμονες enotatum ex Ask. A. Mosc. ὦ δαίμονες ex Cantabr. 1. Par. K. L. Colb. 2. Ven. B. Tum omnes libri, δ' non addito, ἔθει' ἀελπτον κακὸν διαπρέπον οἶον δέδορκεν ἄτα, nisi quod ἔλθει' habent Vit. Mosc. Colb. 1. κακὸν bis et διαπρεπῆ Vit. οἶαν Colb. 1. ἄτα ad alterum a supra scripto η Lips. ἄταν Colb. 1. Ox. Ven. A. Ald. Rob. Corrupta haec esse facile ex antistropha, quae optimos habet et certissimos numeros, intelligitur. Ac primum quidem ἔθει' mutandum esse in ἔθεισ' olim putavi, nunc δ' inserto scripsi ἔθειν'. Deinde διαπρέπον neque synizesi fieri posse videtur trisyllabum, neque probabile est Dindorfii ζυπρέπον, sed διαπρέπον, vocabulum satis tenue, interpretatio videtur alius vocabuli, quod πρόκακον vel πάγκακον fuisse puto. Denique οἶον δέδορκεν ἄτα scholiastae ita explicant, οἶον κακὸν ἢ ἄτη ἐφορᾷ et ἐθειάσατο ἢ βλαβή. Hoc vero Graeca verba ne posse quidem significare mihi videntur. Puto restituisse quod Aeschylus scripsit,

ἰὼ ἰὼ, δαίμονες δ'  
ἔθειν' ἀελπτον κακόν,  
πάγκακον οἶον δέδορακεν ἄτα.

979. Hic versus in M. Vit. scriptus est in margine et in M. quidem in litura praeter ultimas quattuor syllabas, sed, ut videtur, a prima manu: adscriptum autem supra est γρ. δαίμονος τύχαι. In illo δαίμονος latere

videtur *διαίμονες, cruentae*, quam vocem Marklandus Euripidi Iph. Aul. v. 1514. restituit. Eadem sententia est Dindorfii. Sed puio tamen *δι' αἰῶνος* verum esse, neque in stropha v. 973. *ἀγρέται* scribendum esse, sed *ἀκρωῶται*. *οἷαι δὲ δι' αἰῶνος τύχαι* Ven. B. Rob. quod grammatici inventum est senarium exhibere volentis. *τύχα* G.

980. Personae notam omittunt Ald. Turn. In Vit. Xerxi haec usque ad *εὐτυχῶς* tribuuntur, versus autem 984. choro. *εὐδῆλον*, omisso *γάρ*, Rob.

981. Hunc versum Xerxi dedi. *νέα νέα δύαι δύαι* Ald.

982. *ἰάνων* Lips. Cantabr. 1. Colb. 1. Turn. *ἰιώνων* Ven. A. Ald. *ἰάνων* M. G. Vit. Ven. B. Par. L. Colb. 2. *ἰώνων* Rob. *ναυβάτων* sic M. Turn. *ναυατῶν* Ven. A. Cantabr. 1. Colb. 1. *ναβατῶν* Ald. *νανάτων* Vit. *νανάτοις*, supra scripto *ων*, Lips. *ναυατῶν* G. (sic G.) Par. A. Inde Brunckius *ναυβατῶν* restituit, atque ita iam Rob. In Par. C. totus versus ita scriptus est, *ἰάνωνων βάταν*, supra scripto ad ultimam syllabam *ων*.

984. *γένος τὸ περσῶν* M. Ven. A. *γένος τὸ περσῶν* G. Vit. Lips. Ald. Turn. *γένος περσῶν* Rob. *τὸ γένος περσῶν* Ven. B. *τὸ γένος τὸ περσῶν* Colb. 2. *τὸ γένος τῶν περσῶν* Cantabr. 1.

985. *πῶς δ' οὐ* sine interpunctione M. Vit. Ald. *πῶς δ' οὐ*. G. Lips. et commate addito Turn. *πῶς θ' οὐ*; Rob. *Libri στρατῶν μὲν*, nisi quod Rob. cum scholiasta metrico *μὲν* omittit. Mutavi *μὲν* in *γάρ*.

In *τοσοῦτον* littera *σ* a sec. manu reficta in M.

987. Chori nomen omittunt Ald. Turn. *τί δ' οὐ* Ven. B.

Comma post *τί δ'* in G. Turn. positum est, interrogandi signum hic et in fine versus a Brunckio. Nulla interpunctio in M. Vit. Lips. Ald. Rob. Scribendum esse *τί δ' οὐκ*; et in fine punctum ponendum Wellauerus vidit. *ἄλωλεν* M. *ἄλωλε* Vit. Lips. Cantabr. 1. Ald. Rob. Turn. *ἄλωλε* G.

*μεγάλατε περσῶν* M. Vit. *μέγα τὰ περσῶν* Ven. A. Ald. *μεγάλα τὰ περσῶν* ceteri. Scribendum *μεγάλως τὰ Περσῶν*. Et *μεγάλως* quidem Butlerus Cantabr. 1. et G. tribuit. Sed G. *μεγάλα* habet.

988. *τῶδε τὰς ἐμὰς στολὰς* Vit. *τάσδε τὰς ἐμὰς στολὰς* G. *τῶσδε* (simul cum acuto accentu) *τὰς ἐμὰς στολὰς*, supra scripto ad singulas voces *ῆ*, Lips. *τὰς δὲ τὰς* affertur ex Colb. 2. *τῶσδε τὰς* ex Cantabr. 1.

990. Hunc et sequentes duos versus omittunt Ox. Ald. *τανδί τ' Ven. A. τάνδε τ' Ven. B. Rob. τανδέ τ' Vit. τὰν δέ τ' M. G. τάνδ'*, supra scripto *η*, Lips. *τάνδε τ'* Par. C. Ask. A. Turn. Non scripsit Aeschylus *τάνδε*. Nam si *οἰστοδέμων* per se esset pharetra, non quaesivisset chorus *τί τῶδε λέγεις αἰσωσμένον*; Itaque scribendum est *τόνδε τ' οἰστοδέμονα* — *θρῆσαιρὸν βελέεσαι*; Viderunt hoc etiam Porsonus Adv. p. 157. et Butlerus. *οἰστοδέμονα* Porsonus. *οἰστοδέμονα* libri, etiam M.

991. Verbum *σεσοσμενον* sequentibus Xerxis verbis adnumeratur in G. Lips. Par. A. B. F. Rob. Choro recte tribuunt ceteri libri.

992. Hunc versum choro continuat Turn. *βέλεσσι* M. *βέλεσσι* Cantabr. 1. Ceteri *βέλεσι*, nisi quod hanc vocem omittunt Ven. A. B. Rob. Scribendum esse *βέλεσσι*, metrum docet.

993. Xerxi hunc versum cum sequente tribuunt Ald. Turn. *βαία γ' ὡς ἀπολλῶν* G.

994. *ἰσπανίμεθ'* Lips.

995. Libri *ἰαόνων*, nisi quod *ἰαώνων* habent Ald. Rob. Scribendum est aut *Ἰάωνων* aut *Ἰάων*. Hoc praetuli, quia in hac fabula Iones nusquam aliter quam aut *Ἰανες* aut *Ἰάονες* vocantur, etsi *Ἰωνία* in iam-bis est v. 771. Metrici correctoris lectionem habet Ven. B. *ἰαόνων δὲ λαὸς οὐκ ἐκφυγαίχμας*.

996. *ἀγανόρειος* M. G. Vit. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. Colb. 1. *ἀγανόρεος* Rob. *ἀγανόριος* Ald. Turn.

997. *δὲ* omittunt Vit. Rob. *ἄελπον* Lips.

998. *ναύφρακταν* Ald. *ναύπρακτον* Colb. 2. *ναύκρατον* Ask. A. *ναύουρον* Par. L.

999. *ἐπέροηξ'* M. G. Ven. A. Colb. 1. 2. Par. C. Ald. Rob. Turn. *ἐπίροηξ'* Ask. A. *ἐπέροηξα* plene Vit. Lips. *ἀπέροηξ'* edidit Brunckius, nescio unde. Satis elumbem trimetrum habent Ven. B. et ed. Vict. *πέπλον δ' ἐπίροηξά γ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ*.

1000. *παπαῖ παπαῖ*, circumflexo in acutum aut contra mutato, M. *παπαῖ παπαῖ* Vit. Lips. Rob. *παπαῖ* ter G. quater Ald. Turn. Bis hoc vocabulum legitur etiam in Colb. 2. ter in Cantabr. 1. Par. C. quinquies in Ask. A. sexies in Colb. 1. semel in Par. F. L.

1001. *καὶ πλεον ἢ* (a pr. manu *ἦ* M.) *παπαῖ* (*παπαῖ* G. Turn.) *μὲν οὖν* M. G. Cantabr. 1. Par. C. L. Colb. 2. Turn. *καὶ πλεῖον ἢ παπαῖ μὲν οὖν* Ven. B. Rob. *καὶ πλεον ἢ παπαῖ μὲν οὖν* Vit. Lips. Mosc. *μὲν οὖν* omittunt Colb. 1. Ven. 1. Ox. Ald. Interpretis est *ἢ παπαῖ*, quo remoto scripsi

*καὶ πλεον, πλεον μὲν οὖν.*

1002. *γὰρ ἔστι* Vit.

1003. Chori notam omittunt Ald. Turn. *χαρίσματα* Ven. A. Ald.

1004. *καὶ σθένος γ'* M. G. Vit. Lips. Cantabr. 1. Colb. 1. Par. A. B. C. Ven. A. Ald. (sic Ald.) Rob. Turn. *σθένος θ'* inde ab ed. Vict. propagatum erat. Ven. B. particulam omittit. *ἐκολούθη* G. Lips. Colb. 1. Ven. A. Ox. Ald.

1006. *ποντίαισιν* M. *ποντίαισι* G. Vit. Lips. Ven. A. Ald. Rob. Turn. *ποντίαις* Cantabr. 1. Rob. In Ven. B. hic versus ita interpolatus est, *φιλων τ' ἐν ἄταις ποντίαις*.

1007. Neque synzesis admittenda est, et multo minus, quod G. Dindorfio placuit, *δαίην, δαίηνε*. Videtur potius recitatum esse divisim *δαίηνε, — δαίηνε πῆμα, πρὸς δόμους δ' ἔθι,*

et in antistropha

ἔρεσσε, — ἔρεσσε καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν.  
τ' ἴθι Ald. τ' ἴθι Rob. τίθει Colb. 1. τ' ἴσθι Lips.

1008. αἶ αἶ αἶαἶ M. αἶαἶ αἶαἶ Lips. αἶ quater G. Vit. Ald. Turn. bis Rob. sexies Ven. A. Cantabr. 1. octies Colb. 1.

1009. Libri νῦν. Corrigendum vidit Pauwius.

1010. Chori notam omittit Lips. in quo η ad κακὰν supra adscriptum est.

1011. Habet Xerxis notam Lips. ἐμοῦ Ask. A.

1012. ὀτοτοτοτοῖ M. Ven. B. ὀτοτοτοτοῖ Vit. ὀττοτοτοῖ G. Par. C. ὀττοτοτοῖ Colb. 2. ὀτοτοτοῖ Cantabr. 2. ὀττοτοτοῖ Lips. Colb. 1. ὀττοτοτοῖ Turn. ὀτοτοτοῖ ὀτοτοτοῖ Ven. A. Ald. Rob. ὀττοτοτοτοτοτοτοῖ Par. L.

1013. γὰρ pro γ' G. Lips. Par. C. L. Colb. 1. Ask. A. ἄδε M. a pr. manu et G. Vit. Lips. Cantabr. 1. Par. A. C. K. et supra scriptum in Par. B. ἄδε a sec. manu M. ἄδ' ἄ Par. B. Ald. Rob. Turn.

Hoc versu finitur Vit. in quo deest folium.

1014. Pro οἴμοι M. οἶ, Ald. Rob. οἶ, pariterque μοι deest in Colb. 2. Deinde μάλα omittit Cantabr. 1. Ceteri μάλα καὶ τόδ' ἀλγῶ habent, nisi quod ἀγῶ est in Par. C. Non intelligitur quid sibi velit καί. Scripsi μάλα τοι τόδ' ἀλγῶ.

1015. Libri ἔρεσσ' ἔρεσσε, nisi quod ἔρεσσ' ἔρεσθε habet Colb. 1. in Lips. autem ἔρεσσ' omissum est.

1016. διαίνομαι bis habet Cantabr. 1. γέεδνος M. γέ ἐδνός Mosc. γ' ἐδνός Ask. A. γοεδνός G. Lips. Ald. Rob. γόεδνος minus recte Cantabr. 1. ed. Vict. ex falsa derivatione, quae in scholiis invenitur.

1017. Xerxis notam per errorem omittit Rob. Libri νῦν. Correxerit Pauwius.

1018. μέλλειν Colb. 1. Ask. A. Ven. A. Ald.

1020. Chori notam omittit Lips. ὀτοτοτοτοῖ M. Ven. B. ὀτοτοτοτοῖ Ald. Rob. ὀττοτοτοῖ Colb. 2. ὀττοτοτοῖ G. Par. C. et cum gravi accentu Lips. ὀττοτοτοῖ Colb. 1. Ask. A. ὀτοτοῖ Ven. A. ὀττοτοτοῖ Turn. ὀττοτοτοτοτοῖ Cantabr. 1.

1021. 1022. Hi duo versus in M. ita scripti sunt;

— μέλαινα δ' αὖ μεμιζεταιί

— μοι στονόεσσα πλαγά

appicta ad utrumque versum lineola qua mutatio personae indicatur: αὖ vocabuli posterior vocalis in litura est additusque circumflexus et prior in μεμιζεταιί accentus a sec. manu. Ald. Rob. Turn. ξέρ. μέλαινα δ' αὖ μεμιζεταιί μοι. | χο. στονόεσσα πλαγά, nisi quod Ald. παλαγά habet. In Victorii editione, quae habet ξέρ. Μέλαινα δ' αὖ μεμιζεταιί | μοι καὶ στονόεσσα πλαγά, chori nomen per errorem omissum est, nam proximo versui iterum ξέρ. adscriptum est. In G. omnia cum praecedente chori exclamatione continuantur. Ita voluit etiam librarius qui

codicem Lips. scripsit, nam etsi ante v. 1020. chori notam per errorem omisit, mox tamen ad v. 1023. Xerxis nomen adscriptum. In *μεμιζείται μοι* consentiunt cum M. Ald. Rob. Turn. codices G. Lips. Ven. A. Cantabr. 1. Par. A. B. *μοι μίξεται* pro *μεμιζείται* habere videtur Colb. 1. Libri omnes non habent *καί*, quod in ed. Vict. additum est. Schützius in minore editione ante *στονόεσσα* posuit *οἰμοί*, neque adnotatum est in Terre Ven. B. Ad utramque *πλαγά* vocabuli syllabam *η* adscriptum est in Lips. *πλαγός* habet Par. C. Strophica ostendunt *μέλαινα* non posse verum esse, quia sententiā, personis mutatis, nimis imperfecta est. Neque potuit *αὖ* dici. Quare scripsi

Ξ. *μάραγμα δ' ἀμμεμιζείται*

X. *οἰμοί, στονόεσσα πλαγά.*

Comparari potest Choeph. v. 370.

*ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆςδε μαράγνης  
δοῦπος ἰκνεῖται.*

*Ἀμμεμιζείται* autem a pr. manu in M, scriptum fuisse veri simile est.

1023. Libri omnes *κάπιβόα*. Porsonus quum in addendis ad secundam editionem Hecubae p. 88. (103.) emendandum esse diceret *καί στέρον' ἀράσσων ἐπιβόα τὸ Μύσιον*, non modo iusto audacior fuit, sed illud quoque non videtur attendisse, solere in huiusmodi versibus pedes pedibus respondere, ideoque non esse spondeum pro iambo inferendum. G. Dindorfio visum est *κάπιβῶ* scribendum esse. Alii non scribendum quidem ita, sed synizesin admittendam esse putaverunt. Hesychius quidem, qui verba *ἐπιβοᾷ τὸ Μύσιον* in lexicon suum rettulit, si ea ex hoc loco hausit, vulgatam scripturam tueri videbitur. Sed quid impedit quin meliorem lectionem opportune ab Eustathio servatam recipiamus? Is ad Dionysii v. 791. *Θρηνητικοὶ δὲ καὶ οἱ Κάρες, ἀφ' ὧν καὶ Καρικὰ Θρηνώδη ἀνλήματα. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Φούγες· ἔτι δὲ καὶ οἱ Μυσοί. διὸ καὶ Αἰσχύλος φησί, βόα τὸ Μύσιον, ἤγουν Θρήνει.* Neque ita in editis tantum exemplaribus, sed eodem modo scriptum est in sex codicibus Parisinis, ut Bekkerus, quem ea de re, quum Parisiis esset, interrogarem, mihi rettulit, n. 2708, 2723. qui optimus est et antiquissimus codex, tum 2731. 2733. 2734. 2952.

1024. *ἄνια ἄνια* M. Lips. *ἄνια ἄνια ἄνια* G. Cantabr. 1. Ox. Par. C. Ven. A. Ald. Rob. Turn. Scribendum *ἄν' ἄνια*. Vidit hoc etiam Dindorfius.

1025. *πέρθε* edd. Rob. et Vict. *ὑπερθε* M. G. Colb. 2. Par. C. Turn. *ὑπερθεν* Colb. 1. Ven. A. Ald. *ὑπερθος* Lips. *λευκήρα* G. *λευκήνη* Rob.

1026. *ἄπριγδα ἄπριγδα* M. Mosc. *ἄπριγδ'* omittit Lips. *γοεδνά* Lips. *γόεδνα* M. G. Ald. Rob. Turn.

1027. *αὐτί* ante sec. manus emendationem M. *ἄντει* Lips. *καὶ τὰδ'* M. G. Lips. Cantabr. 1. Par. A. B. Ask. A. *τάδε* Ald. Rob. Turn. *ἔρξω* an *ἔρξω* habeat M. incertum est. *ἔξω* Ald.

1025. *πέπλον δ' ἔρεικ' ἐγχοκολπίοις ἀκμῆ χειρῶν* Lips.  
*πλέον* pro *πέπλον* Collb. 2. *ἔρειδε* (*ερείδε* a pr. manu M.) *κολπίαν*  
 M. Ven. B. Rob. *ἔρρεικε κολπίαν*, ad ultimam syllabam *ους* supra ad-  
 scripto, Mosc. *ἔρεικ' ἐγχολλπίαν* G. Par. F. Ceteri *ἔρεικε κολπίαν*.

1029. *ἄνια ἄνια* M. Lips. Rob. *ἄνια ἄνια ἄνια* Ox. Ald. Turn.  
*φεῦ ἄνια ἄνια* G. Ask. A. Par. II. et fortasse Par. C. ex quo *φεῦ ἄνια*  
 enotatum est. *φεῦ ἄνια ἄνια ἄνια* Ven. A. *φεῦ φεῦ φεῦ ἄνια ἄνια*  
 Cantabr. 1.

1030. *κατοίκτισσι* Par. A. B. H. Ald. et ex correctione M. in quo  
 prius scriptum fuerat *κατοικιτῆσι*. Ven. B. *κατοίκτισσον*. Quod in Par.  
 B. supra scriptum est, *κατοίκτιζε*, habent G. Lips. Rob. Turn. Recte.  
 V. ad v. 1023.

1031. *ἄπριγδα ἄπριγδα* M. Lips. *γόεδνά*, sic cum duplici  
 accentu Lips. Ceteri *γόεδνα*.

1032. *δίαιν' ὄσσε* Ven. B. Rob. *δίαινοῖ δ' ὄσα* Lips.

Hoc versu limitur Cantabr. 1.

1033. Inde a Brunckio obtinuit *ννν*. Turn. *ννν*. Ceteri *ννν*. Ce-  
 terum non incipit hic epodus, ut olim putabam, sed sine epodo omnia  
 per antistrophas usque ad finem decurrunt, metris et sententiis satis  
 aperte, quamvis in magna lectionis deformatione, indicium facientibus.

1034. *οἶοῖ οἶοῖ* M. *οἶοιοιοῖ* Par. B. *οῖ* quater Lips. Rob. Turn.  
 ter G. Ald. novies Ven. A. *οἶοιοιοῖ* scripsit Porsonus.

1035. *αἰακος ἐς* Lips. *αἰακτὸς δ' ἐς* G.

Post hunc versum inserui *αἰαῖ, αἰαῖ*. Postulat hoc et stropharum  
 et ipsius sententiae ratio.

1037. *ἰὼ ἰὼ* a sec. manu, *ἰῶ ἰῶ* a pr. M. *ἰὼ* semel habent Lips.  
 Par. F. L. *δύσβατος* M. G. Lips. Ven. A. B. edd. ante Brunckium.  
*δύσβακτος* Par. A. B. H. In Par. B. teste Bekkero pro variis lectionibus  
 et *δύσβατος* et *δύσβάκτος* adnotata sunt. Praeterea in eodem codice  
 adscriptum est *δυσθρήνητος*. Hinc *δυσβάκτος* Brunckius scripsit,  
*δυσβαῦκτὸς* Porsonus. Xerxi tribuendus erat hic versus, quem libri,  
 in quibus *αἰαῖ, αἰαῖ* excidit, choro assignant.

1038. Xerxi hunc versum libri tribuunt. *ἰωὰ δῆ* Mosc. Par. A.  
 B. C. et nunc M. in quo prius *ἰὼ ἄ* fuisse videtur. In Par. B. *χρανγή*  
 adscriptum. Restituit *ἰωὰ δῆ* Brunckius. *ἰὼ δῆ* G. et edd. ante Brun-  
 ckium. *ἰὼ ἰὼ δῆ* Lips. Ven. A.

1039. Choro hic versus tribuebatur. Sed *ναὶ ναὶ* G. Lips. Xerxi  
 assignant. Invertendus est ordo et *ναὶ ναὶ* choro dandum, prior versi-  
 culi pars Xerxi. *ἰωὰ* (M. sic ut v. 1038.) *δῆτα* M. Par. A. B. In  
 Par. B. *γο. ἰὼ* adscriptum. *ἰὼ δῆτα* G. Lips. Ven. A. B. et edd. ante  
 Brunckium, praeter Rob. in qua *ἰὼ ἰὼ δῆτα* est.

1040—1048. Post hunc versum, *ἰωὰ δῆτα. ναὶ ναὶ*, in M. haec  
 sequuntur

*ξεροξ. γοῦσθ' ἀβροβάται.*

χο. ἰὼ ἰὼ (a pr. manu ἰῶ ἰῶ) περσις αἶα δ'ύσβατος·

ξερξ. η ἡ η ἡ τρισκάλμοισιν·

η ἡ η ἡ βαρίσιν (sic) ὀλόμενοι·

χο. πέμψω τοί, σε δυσθροοις γόοις. αἰσχ'ύλον πέρσαι.

Primus horum versuum in Ven. B. Rob. ita scriptus est, ἰὼ γοῶσθ' ἄβροβάται. Ceteri libri ἰὼ omittunt. ἄβροβᾶται G. ἄβροβάται Ald.

Deinde proximo versu ἰὼ semel G. Lips. Par. C. δ'ύσβατος G. Lips. Ven. A. B. edd. ante Brunckium. δ'ύσβακτος Par. A. H. δυσβ'ύικτος et γρ. δ'ύσβακτος Par. B. Tertio et quarto versu ἰῆ ἰῆ Ven. B. Par. F. L. Rob. ἡ ter Ven. A. ἡ ter G. Ald. ἡ quater Lips. et ceteri. Quarto versu β'άρισιν ceteri libri. Tum ὀλλ'ύμενοι Ask. A. ὀλύμεναι, supra scripto οἱ, Mosc. ὀλόμεναι, supra scripto ο ad α, et σι ad finem vocis, Lips. Ultimo versu πέμψω τοί σε δυσθροοις γόοις G. Ox. Colb. 2. Par. F. L. πέμψω τοῖσδε σε δ. γ. Par. B. C. I. Ask. A. nisi quod Ask. A. γόοις bis habet. πέμψω τοῖσδε δ. γ. Lips. πέμψω τοῖσε δ. γ. Ald. πέμψω σε δ. γ. Turn. Ex Ven. A. τόνδε pro σε affertur. Rob. nihil amplius quam πέμψω δυσθροοις γόοις.

Haec omnia valde conturbata et deformata esse manifestum est. Ac primum quidem ἄβροβάται ineptissima est per se et nihil ad rem faciens appellatio. Deinde tota carminis ratio postulat ut illis ἰὼ ἰὼ, Περσις αἶα δυσβα'ύκτος eadem verba respondeant sintque initium antistrophae. Denique ante ultimum versum excidisse alium versum et turbata responsionum aequabilitas monstrat, neque potuit chorus abrupte dicere πέμψω τοί σε δυσθροοις γόοις. Videntur haec in eo codice, ex quo nostri libri derivati sunt, binis versuum ordinibus vel, ut nos dicimus, columnis scripta, ipsa autem pagina detrita aut lacerata fuisse. Studui hos versus ita conformare, ut dignus Aeschyli arte tragoediae finis evaderet, quamquam in iis, quae asteriscis inclusa addidi, singula verba praestare non possum. Γοῶσθω et βοῶτω quum dicitur, Περσις αἶα intelligenda est.

## ADNOTATIONES AD SEPTEM ADVERSVS THEBAS.

Nomen huic tragoediae in plerisque codicibus et in editionibus antiquis est *Ἐπιτὰ ἐπὶ Θήβαις*, et sic apud Clementem Alex. Strom. I. p. 401. ed. Ox. Iustinum in Quaest. et resp. ad orthodoxos qu. 146. Tzetzam Chil. IV. v. 983. *Ἐπιτὰ ἐπὶ Θήβας* vocatur in nonnullis codicibus, ut in Mediceo et Lipsiensi, in didascaliam quam codex Mediceus servavit, ab Aristophane in Ranis v. 1021. et, qui ad Aristophanis versum respicit, a Plutarcho Quaest. sympos. VII. 10. p. 715. E. apud quem Böttigèrus in libello de personis Furiarum legere sibi visus est de quibus ille numquam cogitavit; tum ab Athenaeo I. p. 27. A. et in codice Parisiensi Longini cap. XV. nam vulgo ibi *Ἐπιτὰ ἐπὶ Θήβαις* legitur. Eustathius ad Hom. p. 146, 10. *μάχιμος ἢ λέξις τοῦ ἐναντίου καὶ τῆς ἐναντιώσεως, τῆς ἐπὶ πρῶτης τῶ κατὰ δηλούσης, ὡς καὶ ἐν τῷ "ἦκεις ἐφ' ἡμῶς" παρ' Εὐριπίδου, καὶ "Ἐπιτὰ ἐπὶ Θήβας" παρ' Αἰσχύλου, ἡγουν κατὰ Θηβῶν.* Idem eadem p. 809, 36. aliis verbis repetit. Duces isti *ἐπιτὰ ἐπὶ Θήβας* dici solent, ut apud Aristotelem *Metaph. XII. 6.* Diodorum Siculum IV. 65. 66. scholiastam Euripidis ad *Phoen. v. 1377.* In codice Guelferbyitano et quibusdam aliis nomen huic tragoediae impositum est *Ἐτεοκλῆς*. V. Harlesium *Bibl. Gr. vol. II. p. 174.* Ceterum Stanleius merito in dubitationem vocavit haec Pausaniae II. 20, 5. *τούτους τοὺς ἄνδρας ἐς μόνων ἐπιτὰ ἄριθμὸν κατήγαγεν Αἰσχύλος πλείονων ἔκ τε Ἀργῶν ἡγεμόνων καὶ Μεσσηνῆς καὶ τιῶν καὶ Ἀρκάδων στρατευσασμένων.* Sed hic quum statim addat *τούτων δὲ τῶν ἐπιτὰ (ἐπηκολουθήσασιν γὰρ καὶ Ἀργεῖοι τῇ Αἰσχύλου ποιήσει) πλησίον κείνται καὶ οἱ τὰς Θήβας ἐλόντες,* ipse se refutare videtur. Neque enim ab Aeschilo accepisse Argivos istam famam credibile est, sed multo prius ita traditum fuisse, numero ad oppugnatas septem Thebarum portas accommodato.

Personarum index in M. Lips. hic est, *ἔτεοκλῆς. ἀντιγόνη. ἄγγελος κατὰσκοπος. ἰσμήνη. χορὸς παρθένων. κῆρυξ.* In Vit. *ἔτεοκλῆς. ἄγγελος κατὰσκοπος. χορὸς παρθένων. κῆρυξ. ἀντιγόνη. ἰσμήνη.*



In G. *ἔτεοκλῆς. ἄγγελος. χορὸς γυναικῶν ἐπιχωρίων. ἀντιγόνη. ἰσμήνη. κήρυξ.* In Ald. Rob. Turn. *ἔτεοκλῆς. ἄγγελος κατὰσκοπος. χορὸς παρ-  
θένων. ἰσμήνη. ἀντιγόνη. κήρυξ.* Addunt G. Vit. Ald. Rob. Turn. *προ-  
λογίζει δὲ ἔτεοκλῆς, παρασκευάζων τὸν τῶν Θηβαίων δῆμον (σκευά-  
ζων τὸν δῆμον τῶν Θηβαίων Vit.) εἰς φρουρὰν τῆς πόλεως.*

1. Exemplum *δορυφορήματος*. Conspicitur enim in scena, vel potius in orchestra, populus Thebanus, personae mutae. Büttigerus in libello quem de personis Furiarum scripsit p. 124. seqq. nescio quae simulacra imaginatus est, quae vestibus amicta *κωφὰ πρόσωπα* et *δορυ-  
φορήματα* dicta fuerint: quo nihil fingi potuit quod magis absurdum esset. De ista voce praeter G. C. G. Schneideri libellum, cui titulus est *das attische theaterwesen*, p. 139. conferri possunt quae dixerunt Lambertus Bos Obs. crit. p. 67. cuius verba rettulit ad Luciani Icaromenip-  
pum c. 19. Reitzius t. II. p. 760. et C. Fr. Hermannus ad Lucianum de conscrib. hist. p. 23. Versum Aeschyli affert Aristides t. I. p. 342. sive t. I. p. 528. ed. Dind.

2. *πόλει* Par. C. In G. virgula post *πόλεως* distinctum. Ald. Rob. Vict. post *πρόμνη* distinguunt. Respicit hunc versum Plato in Euthydemo p. 291. D. quo auctore quum Stephanus post *πόλεως* potius interpungi malebat, peccavit eo quod ferri posse alteram interpunctionem putavit.

3. *νόμων* Lips. *βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὑπνω* affert Eustathius p. 981, 50.

4. *θεῶν* M. G. Vit. Lips. Colb. 1. 2. Ask. A. Par. E. H. K. L. Arund. Ox. Vind. 2. 3. 4. Ven. B. quod merito recepit Blomfieldius. Edd. vett. *θεῶν.*

5. *αὖ* G. Par. E. Vind. 1. 2. 3. 4. *ξυμφορὰ* G. *ἔτεοκλῆς* M. a pr. manu (a sec. deletus circumflexus et *έ* supra adscriptum) G. Vit. Lips. Ask. A. Par. N. Ven. A. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. *ὦν εἰς* Ask. A. Cantabr. 1. *ἄν εἰς ὦν* G. Ven. A. Ald. Rob. *πολὺς* supra versum M. *πόλιν* Vit. Lips. Par. C. Ald. Rob.

7. *ὑμνεῖθ'* Ald. et aliquot codices Thomae M. p. 205. ed. Ritsch. Alii Thomae codices *ὑμνεῖσθ'*. Eustathius p. 634, 11. *Αἰσχύλος "ὑμνεῖται ὑπ' ἀστῶν φροῖμοις πολυρρόθοις."* Idem ad Dionysii v. 1181. *καὶ Αἰσχύλος δὲ ἐξ ἀντιφράσεως τὸ κακολογεῖν ὑμνεῖν ἔφη ἐν τῷ "ὑμνεῖται ὑπ' ἀστῶν φροῖμοις πολυρρόθοις."* *φροῖμοις* Vit. *πολυρρόμοις* Lips. sed adscriptum *γρ. πολυρρόθοις*. Valckenarium ad Phoen. v. 1346. *παλιρρόθας* coniciendam secutus est nimium fidelis assecla Brunckius.

8. Affert hunc versum scholion ad Aristoph. Plut. v. 5S. a Brunckio editum. *οἰμώμασι θ'* G. Lips. Cantabr. 1. 2. *οἰμώμασι θ'* Vit. *ἀλεξίτηριος* G. Vit. Colb. 2. Par. E. N. Vind. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn. atque ita etiam M. sed ut ante rasuram *ἀλεξίτηριος* scriptum fuisse videatur. Verba Eteoclis duplicem interpretationem admittunt, prout *γένοιτο*

aut ex praegresso optativo coniunctoque cum eo ἄν pendere. aut, quod praestat, per se optandi potestate positum esse putatur. Aperte autem collocatio verborum praedicatum esse ἐπιώνυμος postulat, hac sententia, *Iuppiter averruncus vere averruncus fiat.*

10. νῦν omittit G.

11. ὁ παρ' Αἰσχύλου ἔξιθος memoratur Eustathio p. 727, 13. 1428, 21. Auratus et Grotius χρόνον.

12. βλάστημον M. aliique, ut videtur, codices et Turn. βλάστημον G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Mosc. 1. 2. Par. C. E. N. Vind. 2. 3. 4. Ald. βλάστημον ἴ Vind. 1. Rob. βλάστημα γ' Ven. B. Quod in fine versus G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Colb. 1. Mosc. 1. 2. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. habent πολλήν, pro quo in Aug. πολλάν, in Par. E. πολλόν scriptum est, refertur ad ὦραν. Ad βλάστημα autem πολύ, quod est in Ven. B. Cantabr. 1. Par. C. Masculinum πολλόν habent M. Rob. Turn. Stephanus aliique scribendum putabant βλάστημά ἴ ἀλδαίνοντα σώματος πολύ. Triclinius in scholiis Vindobonensibus, qui βλάστημον scriptum videret, metri caussa scribebat βλάστην μέν, addens οὕτω χρῆ γράφειν καὶ τότε τὸν στίχον καὶ τὸν ἔξιθ, ὡς διωρθώθησαν παρ' ἐμοῦ, ἴν' οὐκέτις ἔχωσι πρὸς τε τὸ μέτρον καὶ τὴν σύνταξιν. οἱ γὰρ ἄλλως γράφοντες οὐ καλῶς γράφουσιν, ἀγνοοῦντες τὰ περὶ τῶν μέτρων. Sed quomodo scripserit cetera, non est mihi indicatum. Praeterea quem Blomfieldius Bigoti codicem vocat, cuius scripturas Musgravius secum communicatas habuerit, ex cuius libro eas exscripserit Porsonus, ἀλδαίνειν τε. Ea vero Aurati correctio est, et, nisi secutus Auratus est, Grotii. Nimis secure et lexicographi et editores Aeschyli βλάστημον substantivum esse crediderunt, quo usus sit Aeschylus etiam in Suppl. v. 303.

τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῆςδε βλάστημον λέγεις;

Quo in versu Rob. habet βλάστημον, agnoscendum autem certe adiectivum est. Hoc autem de quo disputamus loco non mirandum quod homines Graece docti scribendum putarunt βλάστημά ἴ ἀλδαίνοντα σώματος πολύ. Atque Eustathius, cui bis ὁ ἔξιθος ex hoc loco commemoratus est, in fine praecedentis versus interpunxerat, sicut factum est in editionibus veteribus. Scilicet ἔξιθος iis erat, ut Hesychius interpretatur, ὁ ἔξω τῆς ἡβῆς, τριάκοντα πέντε ἐτῶν, adolescentes, viros, senes nominari putantibus. Poterat quidem articulus omitti, qui ad ἀλδαίνοντα pertinebat, sed tamen nec satis recte senes per τε quasi in cumulum additi essent, nec viri ut nominarentur opus erat, immo fortior est sententia omissis, quos per se consentaneum erat arma capere debere. Recte scholiastae καὶ τὸν ἔξιθον χρόνω, τὸν ἔξω ἡλικίας, τὸν γέροντα et ἴται τὸν γηραιὸν καὶ παρηβηκότα καὶ παρακμάσαντα ὑπὸ τοῦ χρόνον. Nulla post χρόνω interpunctio est in codicibus M. et Vit. ut ἔξιθον χρόνω. vel pro adiectivo ad sequens substantivum pertinente, vel substantivi potestate positum sequenti alicui adiectivo iungi posse videatur.

Sed hoc quidem modo Aeschylum orationem conformasse non est veri simile, sive βλάστημον adiectivi significatione eum posuisse putamus, sive, quod quis fortasse coniciat, scripsisse καὶ τὸν ἔξηβον χρόνον βλαστήμον, ἀλδαιόντα σώματος πολύ, quo adiectivo usus est Nicander Alexiph. v. 561.

ἢ χαμυπίπτος βλαστήμονος ἄμμιγα κώνοις  
φύλλα καθειρηθέντα.

Verum ne substantivi quidem iusta forma est βλάστημος sive, ut G. Dindorfio visum est, βλαστημός. Dehebat enim in σμός terminari, ut ὄρχησμός, πατησμός, aliaque quae Lobeckius Paralip. p. 397. congressit. Quare scribendum duxi βλαστησμόν, coniungendumque cum eo ἔξηβον.

13. ὦραν ἔχονθ' ἕκαστον M. cum litura post ἔχον, addito autem τ' a recentiore manu post ὦραν. Adscriptum est hoc scholion, ὦραν (sic) φροντίδα, ἢ ἡ ὁ νοῦς οὗτος, ἕκαστον ὑμῶν ἔχοντα φροντίδα τῆς πόλεως, ἢ ἕκαστον πρὸς τὴν ἡλικίαν βοηθεῖν τῇ πόλει, ὡς πρόπον ἐστίν. Copulam omittunt G. Vit. (in Vit. scriptum ἔχοντ') Lips. Cantabr. 1. Coll. 1. Ox. Par. A. B. N. ὦραν ἕκαστον ἔχοντα habent Mosc. 1. 2. Rob. ὦραν τ' (θ' Turn.) ἔχονθ' ἕκαστον Ven. A. Turn. ὦραν θ' ἕκαστον ἔχοντα Ald. Quod ex Bigoti libro, quicum Grotius consentit, affertur ὦραν ἔχειν, coniecturam esse puto: certe Auratus ὦραν τ' ἔχειν. Recte Brunckius ex Par. A. B. recepit ὦραν ἔχονθ' ἕκαστον. Ita etiam Par. N. Deinde ὡστι, sed cum litura post τι, et σ inter ὦ et τι a recentiore manu in litura addito, M. ὡς τις Mosc. 2. Par. E. Ceteri libri ni fallor omnes ὡς τι vel ut Vit. ὡς τι, nisi quod in Par. B. ὡς τι in ὡστε mutatum esse Faehsius dicit. Tum ξυμπρεπές G. Mirum est quod etiam Porsonus ὡστε adscivit, in quod coniectura incidērant Grotius et Stanleius. Id Graece dicendum erat ὡς τὸ συμπρεπές. Sic Euripides in Ione v. 1249. ὡσπερ τὸ δίκαιον. Scribendum putavi ὡς τις ἐμπρεπής.

14. πόλιν τ' ἀγείρειν Par. C.

15. Inter μῆξ et αλειφθῆναι ποτέ litura est in M. μῆ ξαλειφθῆναι ποτέ Vit. μῆ ξαλειφθῆναι ποτέ G. Mosc. 2. μῆ ξαλειφθῆναι ποτέ Lips.

16. τέκνοις τε M. Rob. Turn. τέκνοισί τε G. Vit. Lips. Par. C. N. Ald. τέκνοισί γε Mosc. 2. Idem τροφῶν.

17. ἢ γὰρ Par. A. ἢ γὰρ G. ἢ γὰρ M. Vit. Lips. Par. B. ceterique, ut videtur, codices et editiones veteres, pronomine accentu τεστε notato. νέους θ' Lips.

18. προσδοκοῦσα G. Vind. 1. 3. δοκοῦσα Colb. 2. Ceteri πανδοκοῦσα, de quo verbo dixi Opusc. V. p. 200. Comprobatur verbum substantivo, quo Plato de leg. XI. p. 918. D. usus est, πανδοκεία, sive πανδόκεια. V. Lobeckii Pathol. proleg. p. 42. Libri παιδείας. Ex Victorii editione παιδίας in posteriores manavit. In ὄτλον M. τ lit-  
teram in litura habet.

19. *οικησιτῆρας* G. et sic aut *οικισιτῆρας*, nam ambiguum est, e correctione Lips. *οικητιτῆρας* Mosc. 2. Aug. et ante correctionem Lips. Ceteri *οικισιτῆρας*, quod interpretantur glossae *οικήτορας* et *εποίκους*. Non exputo cur *οικισιτῆρας* scripsisse Aeschylum dicam, vocabulo nec proprio nec quod sciam alibi apud tragicos invento. Blomfieldius quum Aeschylum, si altero uti voluisset, *οικήτορας* potius quam *οικητιτῆρας* dicturum fuisse putavit, non meminerat *οικητιτῆρα* scriptum in Sophoclis Oed. Col. v. 627. Nihil proficimus Schwenckii defensione, inusitatos significatus a tragicis captari memorantis. Quare veram scripturam *οικητιτῆρας* esse arbitror, mutatam errore antiqui librarii in usitatius vocabulum. *ἀσιπδοφόρους* Rob.

20. *γένησθε* G. Mosc. 2. Par. E. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Turn. Singulari attractione dictum est *πιστοὺς ὅπως γένοισθε*. V. ad Eur. Iph. Taur. v. 925.

21. *μὲν* omittunt Ven. A. Ox. Ald. Ex Par. E. *το σὸν δ'* afferitur.. *ῥέποι* Vit.

22. *ἤδη* omittit Mosc. 1. pro quo alterum nominant Butlerus et Wellauerus. *τάνδε* Ald. *πυργηρουμένοις* G. Cantabr. 1. Par. L.

23. *καλὸς* Cantabr. 2. *πολέμω*s Par. L. sive *πόλεως*, ut Faehsius dicit. *κυροῖ* Par. K.

24. *φρσι* Lips. Incipit ut usitata ratione dicturus *ὡς ὁ μάντις φρσι νυκτιγορεῖσθαι μεγίστην προςβολήν*, sed statim mutat.

25. *νωμῶ* Rob. *φρεσι* M. G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Rob. *πυρὸς δῖγα* si Aeschylus sic dixisset, ut Tiresiam non ex igne vaticinatum significaret, perinepte ignem commemorasset, ubi potius sine oculorum lumine illum volatus avium notasse dicendum erat. Non dissensit Aeschylus ab Sophocle in Antigona v. 1005. atque Euripide in Phoenissis v. 954. sed quod dixit *πυρὸς δῖγα* est *praeter signa ex igne capta*, ut *δῖγα σίτου* dictum est a Dionysio Halic. ant. Rom. VII. 19. p. 1357, 7.

26. *ἀψευδῆ* Mosc. 1. 2.

27. *τοιῶν* Aug. *δεσπότης τοιῶνδε* Colb. 1. Par. N.

28. *ἀχαιῖδα* M. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Par. B. Ven. B.

29. *νυκτιγορεῖσθαι* Lips. Par. E. *κάπιβουλεύσειν* Vit. aliique, ut videtur, codices et Ald. Rob. Turn. *κάπιβουλεύσει* Lips. *κάπιβουλεύειν* M. G. Arund. Cantabr. 1. Mosc. 2. Par. L. Ven. B. Vind. 1. 3. quod agnoscere videntur etiam scholiastae, qui *βουλεύεσθαι* et *ἐπιβουλεύεσθαι* interpretantur. Praetulit praesens Blomfieldius non, ut temere Wellauerus ait, sine caussa. Si quid mutandum esset, aptius futuro esset *κάπιβουλεύσαι*.

30. *τόλας*, adscripto tamen *πύλας*, Par. E. *πυργημάτων* Mosc. 2. Ad ultimas syllabas vocabulorum *πύλας* et *πυργωμάτων* in M. a recentiore manu supra adscriptum est *ων* et *α*, et legisse *πυλῶν πυργώματα* videtur scholiastes, qui *προμαχεῶνας* interpretatur. Defendi vulgata potest v. 33.

31. Hunc versum omittit Lips.
32. πληροῦται Lips. πληροῦνται Par. E. *ῥωρακία* Lips. *σέλμιασιν* M. pro vulgato σέλμιασι.
33. πολλῶν G. sed primae syllabae ὕ supra adscriptum. *ἔξο-*  
δους, supra scripto οἰς, Ven. B.
34. εὐθαροσεῖτε M. G. Vit. Lips. εὐ θαρσεῖτε Ald. Rob. Turn. V. Valckenarium ad Phoen. v. 1331. p. 447.
35. ἄγαν γ' Ven. B.
36. κατοπτῆρα M. a pr. manu: recentior ζ addidit. *κακοπτῆρας*, sed ad alterum κ supra scripto τ, G. *καμπτήρας* Par. E.
38. *ἄλειφθῶ* Ald. *ληφθῶ* quidem, sed εἰ supra scripto, Lips.
39. Ἐτεόκλες G. Vit. Par. E. Ven. A. Vind. 2. 4. Ald. Rob. Ἐτεο-  
κλῆς Vind. 1. ἄριστε Vind. 3. Interpunctio editionis Victorianae, Ἐτεόκλεες, φέριστε *Καδμείων ἀναξ*, recte a Blomfieldio aliisque sic mutata est, ut Ἐτεόκλεες φέριστε coniungerentur. In Lips. virgula est post *καδμείων*. Eupolis *Πόλεσιν* apud scholiastam Aristophanis ad Pacem v. 1046. *Ἐτεόκλεες βέλτιστε, χρησιμῶδων ἀναξ*. Animadvertit imitationem G. Dindörffius.
40. *σαφῆ τε τῶν κείθεν* Ox. *σαφῶς τάκειθεν* Ask. A.
41. εἰμ' M. εἰμ' Lips. Ven. A. B. Ald. Rob.
42. Haec usque ad *ὠρχωμότησαν* affert Longinus cap. 15. Versus 42—56. Stobaeus VII. §1. Versus 42. 43. scholiastes Aristophanis ad Lysistr. v. 188.
43. Vtitur his verbis Aristides t. II. p. 317. ed. Iebb. sive p. 417. ed. Dind. Apud Stobaeum et Longinum ac scholiastam Aristophanis *εἰς* scriptum est. Codex Longini Vaticanus 194. *εἰς μέλαν σε τοῦ κύκκος*, cod. Vat. 1471. *εἰς μέλαν σε τὸ σακος*, ad *σα* supra scripto *τα*. Vnde conici posse *κύτος* animadvertit Blomfieldius. Sed quo gravior res ipsa, eo aptius proprium vocabulum, quod praeter ceteros habet etiam scholiastes Baroccianus Euripidis ad Or. 809. *εἰς μελάνδρον σάκος* affert. *σάκος* Cantabr. 1. et fortasse Par. E.
44. *χερσίν* Ald. Rob. *χειρὶ* Stobaei codex A. *ταυρῶν* Ald. Turn.
45. ἄρη τ' M. Arund. Stobaeus, Longini optimus Paris. et Vat. 1. ἄρη τ' G. ἄρη τ' Lips. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. 2. Ox. Par. C. Ven. A. B. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. edd. Longini. ἄρη τ' Vit. Par. N. Ἄρην omissa copula Turn. et posteriores. Ἄρη tragicis vindicandum putabat Valckenarius ad Phoen. v. 1013. p. 367. Contra Porsonus ad Phoen. v. 134. hoc Aeschylī versu Ἄρην flagitari ratus, ubique Ἄρην praeferebat, ut in eadem fabula v. 950. 1020. Contrarium probat optimorum librorum scriptura (v. ad v. 53.), copula autem ad Ἐνώ eodem modo omissa est, quo οὔτε — οὔ — οὔτε iungi solent. *φόνον* Arund. Cantabr. 1. Ven. B. Vind. 2. Rob. et supro scripto β Colb. 2.
46. ὠρχωμότησαν G. ὠρχωμώτησαν Ald. πόλεις Par. C. *κατασκαφᾶς* M. *κατασφαγᾶς*, adscripto *κατασκαφᾶς* Par. B.

47. Eustathius p. 68, 27. de verbo ἀλαπάζειν disserens, γίνεται δὲ ἐκ τοῦ λαπάζω πλεονασμῷ τοῦ ἄ. παρὰ γοῦν τῷ Αἰσχύλῳ εὔρηται τὸ ῥῆμα χωρὶς τοῦ ἄ. Ex Par. C. affertur κάδμει, fortasse pro καδμείον.

48. γῆν omittit Par. E. πρόσθε pro τήνδε Stobaeus. φυράσσειν G. Cantabr. 2. Ox. Par. C. N.

49. σημεῖα δ' αὐτῶν Stobaeus. μνημεῖα, τὰ οἴκαδε περιπόμενα ὑπὸ τῶν ἐν πολέμῳ τετελευτηκότων τοῖς οἰκείοις Hesychius. εἰς δόμους M. et Stobaeus. ἐν δόμοις Colb. 1.

50. πρὸς ἄρμαι' Colb. 1. Par. B. K. N. Sic etiam Vit. e correctione: antea πρὸς ἄρμ' erat scriptum. πρὸς δ' ἄρμ' G. Par. C. Ask. A. Ven. A. (Bekkerō teste) Rob. χεροῖν G. Par. B. Ald. Rob.

51. διὰ στόματος Colb. 1. Par. N. ἀνὰ στόμα Stobaeus.

52. ἀνδρῆ Cantabr. 2. et Stobaeus.

53. In λεόντων M. ὁ a recentiore manu in rasura habet. ἄρη M. et Stobaei codex A. Idem ex regio Aeschylī codice Spanhemius affert. ἄρρηγ Par. N. Ceteri ἄρηγ. V. ad v. 45.

54. Stobaeus καὶ τῶνδε πίστις, sed Schowii libri καὶ τῶνδε πίστις. Et πίστις etiam Colb. 2. Reliqui libri πέστις. Sic etiam scholiastae videntur legisse. Recte vero πίστις a Schützio Bothioque receptum est. Facto comprobatum iri dicere debebat, non audīturum rem esse Eteoclem: audivit enim modo ex ipso nuntio. οὐ μόνω χωρίζεται Stobaei codex A.

55. κληρονόμους Lips. δ' ἔλιπον M. Vit. Turn. δ' ἔλιπον G. Lips. Cantabr. 2. Ox. Par. A. B. C. E. N. Vind. 1. 3. 4. Ald. Rob. et edd. vett. Stobaei. Brunckius, quod in Par. B. suprascriptum esset γάρ, edidit κληρουμένους γάρ ἔλιπον.

56. πύλαις Par. C. ἄγη G. Cantabr. 2. Colb. 2. Mosc. 1. Par. E. L. Vind. 1. 2. 4. et οι supra scripto Colb. 1. ἄγει Aug. Vind. 3.

58. ἐπέξοδοισι M. G. ἐπ' ἐξόδοις Lips. ταγεῦσαι Rob.

60. κονιῆ M. G. Vit. Lips. Ald. πεδία γὰρ ἀργιστῆς Vit. et ἀργιστῆς etiam G.

61. πνευμάτων G. Aug. Mosc. 2. Vind. 1. 3. Ceteri πνευμόνων, praeter M. qui πλευμόνων habet, ut Brunckius edidit. V. Pors. ad Eur. Or. v. 271.

62. ναὸς restituit Porsonus et hic et, ubi idem versus legitur, in Euripidis Medea v. 523. Et habent ναὸς M. Colb. 2. Ven. B. νεὼς Vit. Ceteri νηός.

64. ἄρεως M. Ceteri ἄρεος, quam formam non usurpari nisi metri caussa monuit Elmsleius ad Bacch. v. 302. et ad Oed. Col. v. 947. Gregorius Cor. de dial. Aeol. 31. Ἄρεος διὰ τοῦ ὀ μικροῦ κλίνουσαι, ὡς παρ' Ὀμήρῳ καὶ Σοφοκλεῖ. Sane Sophocles ita, ubi metrum poscebat. χερσαῖον, sic, supra scripto ον, Vit. χερσαίου Par. C. Ald. Turn. et adscriptum, ut videtur, in Par. B. Recte χερσαῖον M. ceterique codd. et Rob.

65. τῶνδε M. Rob. et supra scripto τόνδε Mosc. 1. τὸν δέ Mosc. 2. τόνδε G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Par. C. Ven. A. B. Vind. 2. 4. Ald. Turn. et τῶν supra scripto Par. N. ω supra scripto Colb. 1. ὡς τις G. Lips. Ven. B. Vind. 2. Rob. et adscriptum in Par. B. N. λάβαι, supra scripto ε, Lips. Ceteri λάβε.

67. σαφηνεία M. σαφηνεία Vit. Cantabr. 2. Ox. Ask. A. Par. B. Rob. σαφηνεία G. Lips. Ald. Turn. σαφήνει' ἀλόγου Cantabr. 1. In Vit. inter καὶ et σαφηνεία supra adscriptum σύ.

68. εἰδῶς σὺ τὰ Ox. Ven. A. Ald. Rob. Libri ἔση.

69. πολισοῦχοι G. Lips. Vind. 1. 2. 3. 4. πολισοῦχοι, supra scripto πολισοῦχοι, Vit.

70. ἐρινὺς M. Vulgo Ἐρινύς.

71. μή μου Rob. τὴν πόλιν Par. E. et γε omisso Vind. 2. 4. Elmsleio ad Eur. Med. v. 175. μήτοι πόλιν γε scribendum videbatur.

πρέμνοθεν Blomfieldius et ante eum Valckenarius. Libri προυμνόθεν, praeter Cantabr. 2. qui coniunctis duabus scripturis πρεμνόθεν habet.

72. δηάλωτον Brunckius. Libri δηιάλωτον.

73. δήμους Mosc. 2. Ald.

74. τε γῆν δέ Colb. 1. τε γῆν τε Lips. Ox. Ald. τε γῆν, altero τε omisso, Ven. A.

75. ζυγοῖσι δουλείοισι M. G. Vit. Cantabr. 2. Par. A. B. C. N. Colb. 1. ζυγοῖσι δουλείοισι Lips. ζυγοῖσι δουλίοισι Ald. Turn. ζευγῆσι δουλείησι Ox. Par. H. I. Ask. A. Vind. 2. 4. Rob. Librorum scripturam σχέθειν in σχεθεῖν mutavit Blomfieldius. V. Lobeckium Paral. p. 46. qui tamen fallitur, quum Etym. M. p. 456, 18. affert, quasi σχέθω in-usitatum esse testetur: ibi φθίθω usitatum esse negatur. Iterat illud Lobeckius ad Buttmanni gramm. II. p. 63.

76. γενέσθε Rob. γένοισθε Vind. 2. 4. Omittit hunc versum Mosc. 2. et, si recte notavi, G.

77. δαίμονα Lips.

78. De hoc chori carmine multa a multis diligentiane nescio an levitate infeliciose disputata esse dicam. Nominavit eos non meliorem viam ingressus Franciscus Passovius in ea dissertatione quae tertia in eius Opusculis est, p. 95. Quod ille refert ut a me dictum, virgines choricas haec σποράδην prodeuntes canere, non commemini me dixisse: ipsius Passovii hanc opinionem fuisse video. Singulas virgines separatim canere et metra ostendunt huic rei propria, et vero etiam multo magis sententiae neque vinculis inter se connexae et fere eosdem sensus, easdem preces ita repetentes, ut aperte non possint totius chori perpetuatam orationem continere. Praeterea strophae ita inter se modo similitudine metrorum, modo discrepantia initiorum et finium sunt distinctae, ut facile discerni singularumque ambitus determinari possit. Neque vero cogitandum est de antistrophica ratione ita, ut totum carmen ad eam exigatur. Priorem enim partem carminis ἀλλοιόστροφον esse oportebat, ut in

magno repentinoque tumultu. Sed ea tamen nimia parumque decora virginibus perturbatio esset, si *σποράδην* singulae deinceps alia aliunde accurrerent. Immo totus simul chorus adveniebat, concitator quidem, sed non sine ordine. Id eo cognoscitur, quod tres deinceps strophae, quae sunt octava, nona, decima, inter se similes sunt, item ut undecimae et duodecimae initia sibi respondent. Praeterea memorabile est, quod, ubi paullum remisit animorum consternatio, carmenque antistrophicum fieri coepit, prima duo antistropharum paria ex ternis partibus constant. Quo confirmatur, quod primae quoque totius carminis sex strophae eam comparationem habent, ut numerum ternarium ostendant. Ex his satis certo videtur colligi posse, *κατὰ ζυγὰ* dispositum fuisse chorum. Itaque virginum dicta, quae sunt numero quinque et viginti, ita distribui, ut convenirent isti *κατὰ ζυγὰ* stationi: quamquam sitne ea distributio illa ipsa, quam poeta fecit, pro certo affirmare non possum: non dissimilem tamen fuisse et ordo stropharum et inter sese comparatio ostendit. Putandum est autem tertium ordinem in medio stetisse, eique a lateribus adstitisse reliquos quattuor ordines, eam autem virginem, quae numero septima est, coryphaei partes habuisse.

78. *Φρέομαι* M. Vit. Ald. Rob. Turn. et scholiastes Euripidis ad Phoen. v. 239. qui Triclinius est. Sed idem eadem dicens Triclinius in scholiis Vindobonensibus ad Aeschylī carmen cum G. Lips. Arund. Cantabr. 2. Mosc. 1. 2. Par. C. L. Vind. 1. 3. *Φρεῦμαι*. Idem adscriptum, ut videtur, in Par. B. Hoc trochaei semanti pondere exordium erat carmen, non anapaesto. *Φροῦμαι* Aug. quod suoapte iudicio posuit Blomfieldius, vulgaria inferre in Aeschylī poemata solitus. *Φρεῦμα* Par. E. Deinde *μεγάλα τ' ἄχη* G. Vit. Cantabr. 1. Mosc. 2. Par. F. N. Colb. 1. 2. (in Colb. 2. τ' ab alia manu) Ven. B. Vind. 1. 2. 3. 4. Rob. Idem adscriptum, ut videtur, in Par. B. *μεγάλ' ἄχη* recte M. Lips. Ald. Turn. *μεγάλα*, addito a recentiore manu *ἄχη*, Cantabr. 1.

79. Quod in scholiis codicis Vit. legitur, *ἀφίεται, ἤδη ὁρμήν ποιεῖται ἐπὶ τὴν πόλιν*; non putandum est indicium esse alius scripturae, *μεθίεται*. Videtur interpres *ἀφίεται* scripsisse non secus quam editus scholiastes, apud quem eodem errore legitur *ὁ ἱππικὸς στρατὸς συγκεχώρηται καὶ ἀφίεται*. G. Dindorfius specimine emendatae editionis, quod Zimmermanni diurnis antiquariis a. 1836. insertum est, aut imperitos criticos videtur ludificare voluisse, aut sese ipse ludos fecit. Tzetzes in Exegesi Iliadis p. 72. seq. memoriae errore scripsit *στρατὸς γὰρ τὸ πλῆθος ἐστὶ τῆς ἐκστρατείας, στρατόπεδον δὲ ὁ τόπος καὶ αἱ σκηναὶ τοῦ στρατοῦ. τοῦτο δὲ καὶ Αἰσχύλος σαφέστερον περιστατῆ λέγων "ρεῖ δὲ στρατὸς στρατόπεδον λιπών."*

80. *πολὺς ὄδε* M. Arund. Mosc. 1. Par. L. Rob. *πολὺς ὄδε* G. Cantabr. 1. 2. Mosc. 2. Par. A. B. *πολὺς δ' ὄδε* Ox. Ven. A. Ald. Turn. et ante correctionem Vit. *πολὺς δ' ὄδε* Vit. ex correctione. *πολὺς δ' ὄγε* Lips. Idem et *πολὺς δ' ὄδε* adscriptum in Par. B.



λαδς Lips. Cantabr. 1. et Blomfieldio teste Ask. A. Videtur hoc etiam in Vit. fuisse antequam in λωδς mutaretur. *ἰππότης*, supra scripto ας, Vit.

81. αἰθέρια Vit. αἰθερία Ald. φανείσα G. Ald. Turn.

82. σαφής δ' Vit. Par. C. N. Colb. 1. Ven. B. Vind. 3. ἔνυμος Lips. ἔτοιμος Mosc. 2.

83. 84. ἔλεδέμιας sic a pr. manu M. ex quo recentior manus inserto *ν* et addito in ultima syllaba accentu ἔλεδεμνάς fecit. ἔλεδέμνας G. ἔλεδεμνάς Vit. Ald. ἐλιδεμνάς Rob. ἐλεδεμνάς Lips. Turn. ἐλαδάμνας Par. C. Vrsinus ad Virg. Aen. XI. 879. habet ἐλαδάμνας. Deinde πεδιοπλόκτυπος (sic a pr. manu: recentior πεδιοπλόκτυπός fecit) τι (eraso accentu) χρίμπεται M. Ad hanc scripturam refertur scholion codicis Vit. χρίμπεται δὲ καὶ πλησιάζει ἡμῖν τί, ἦτοι μικρόν τι, ἢ κατὰ τι ἡμῖν προσπελάζει ἢ βοή. — τινὲς δὲ ὡτι χρίμπεται γράφουσιν, ἦγουν τῇ ἀκοῇ ἡμῶν προσπελάζει βοή. πεδιοπλόκτυπος δὲ χρίμπεται Vit. et Colb. 1. In Vit. ὡτι ad δὲ supra scriptum est. πεδιοπλόκτυπός τε ὡτι χρίμπεται G. Par. H. I. K. Ask. A. Taur. Ven. B. Sic etiam, nisi quod ὡτι enotatum est, Par. C. in quo ὡσι adscriptum. Ex Par. B. Faehsius affert "τε ὡτι. suprascr. ὡσι. γρ. τῖ pro τε." ὡσι etiam in Par. A. Brunckius invenisse videtur. πεδιοπλόκτυπος ὡτι χρίμπεται Mosc. 1. Sic etiam Mosc. 2. nisi quod χρίμπεται habet. πεδιοπλόκτυπος ὡστε χρίμπεται Colb. 2. π. τε χρίμπεται Lips. Arund. Cantabr. 1. Ox. Ven. A. Ald. Turn. π. τὲ χρίμπεται Par. E. πεδιοπλόκτυπός τ' ἐγχρίμπεται Rob. Deinde βοῶ M. a pr. manu, post quam vocem litura apparet: recentior manus βοῦά fecit. βοῦά G. Mosc. 1. 2. Ox. Par. A. B. H. I. K. Ask. A. Colb. 1. Taur. Turn. βοῶ vel βοῶ Lips. Arund. Cantabr. 1. Ven. A. B. Ald. Rob. In Vit. circumflexus a pr. manu in gravem mutatus est. Itaque vulgo edebatur ἔλεδεμνάς πεδιοπλόκτυπός τ' ἐγχρίμπεται βοῦά, ποῦται, βρέμει δ'. Sed ἔλεδεμνάς vel ἔλεδεμνάς nihili vocabulum esse facile quis concedet: quin si potuisset tale verbum componi, ineptissima esset eius interpretatio, ἐλαύνων ἐμὲ ἐκ τῶν δεμνίων καὶ οὐκ ἐὼν καθεύδειν, vel quod in M. adscripto ζῆτει legitur ἔλεδεμνάς ἢ ἐλοῦσα ἀπὸ τῶν δεμνίων. Itaque ego in Elem. doct. metr. p. 269. ἐλέδεμιας scripsi, ut in Agamemnone v. 666. de Helena est ἐλένας, ἔλανδρος, ἐλέπτολις. Confirmatur haec emendatio quum eo quod in M. a prima manu ἔλεδέμιας scriptum erat, tum scholio, quod in eodem codice recentior manus, quae saeculi XIV. est, adiecit, ἔλεδεμνάς (sic scriptum) ἢ τὸ δέμιας ἡμῶν (sic scriptum, non ἡμῶς) τῷ φόβῳ λαμβάνουσα ἢ ταράττουσα. Simile scholion in Vit. legitur, ἔλεδεμνάς, ἀντὶ τοῦ τὸ δέμιας καὶ τὸ σῶμα ἡμῶν τῷ φόβῳ λαμβάνουσα καὶ συσφύγουσα καὶ κατέχουσα καὶ καταρράττουσα καὶ περιθλίβουσα. Quod monet Lobeckius in Paralipomenis p. 226. contrarium esse ἐλέδεμιας praecepto Herodiani p. 224. allato, ἀπὸ τῶν εἰς ὤς οὐ γίνεται σύνθετον, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς ὄς, facilius ego credam Herodianum aut non

meminisse Aeschylei verbi aut iam corruptam scripturam habuisse, quam Aeschylum non composuisse hoc modo vocabulum quod alio modo componi non poterat. Et Eustathium tamen p. 870, 2. *ἐτερούας* memorare observat Lobeckius p. 225. quod memoratur etiam in Theognosti can. in Cramerii Anecd. Ox. II. p. 7, 22. Ad *πεδιοπλόκτυπος* in M. hoc scholion a manu saeculi XI. adscriptum est, *καὶ τὰ τῆς γῆς δέ μου πεδία κατακτυπούμενα τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων καὶ τοῖς ὀπλοῖς* (sic scriptum) *ποιεῖ μου προσπελάζειν τὸν ἵχον τοῖς ὤσιν*. Hinc colligi potest *πεδί' ὀπλόκτυπα* scriptum fuisse. Videtur autem excidisse *διὰ*, ut aut hoc modo Aeschylus scripserit,

*ἐλέδεμιας δὴ διὰ πεδί' ὀπλόκτυπ' ὦ -  
τὶ χρίμπτει βοά·*

similiterque scribendum esse coniecit Ritschelius in Passovii Opusc. p. 101. aut

*ἐλέδεμιας πεδία δι' ὀπλόκτυπ' ὦ -  
τὶ χρίμπτειν βοὰ ποτᾶται,*

ut iungatur *ἐλέδεμιας ὡτὶ χρίμπτειν*, i. e. *ἀκούειν*. Hoc, ut probabilius, posui.

85. *ἀμιαμακέτου* margo Aldinae apud Burtonum. *ὄροτύπου* M. Par. L. et margo Aldinae. *ὄροκτύπου* G. Taur. Ceteri *ὄροκτύπου*. Mira apud Hesychium interpretatio, *ὄροτύπου δίκην· ὅτι οἱ Γίγαντες ἀποσπῶντες ἀπὸ τῶν ὄρων κορυφὰς καὶ πέτρας ἔβαλλον*.

86. Recte *ἰὼ ἰὼ θεοὶ θεαί τ'* Colb. 1. Par. N. Ter *ἰὼ* et deinde *θεοὶ θεαί τ'* M. Vit. Lips. Rob. Quater *ἰὼ* et deinde *θεοὶ θεαί τ'* Ald. Turn. Quater *ἰὼ* ante *θεοί*, semel ante *θεαί τ'* Arund. Cantabr. 2. Colb. 2. Par. K. Ter *ἰὼ* ante *θεοί*, semel ante *θεαί τ'* G. Par. C. Taur. Ter *ἰὼ* ante *θεοί*, bis ante *θεαί τ'* Cantabr. 1. Bis *ἰὼ* ante *θεοί*, semel ante *θεαί τ'* Ven. B. *ὄροόμενον* G. Lips. Cantabr. 1. Ask. A. Par. E. Taur. Vindobonenses et adscripto *ὄρώμενον* Par. B. *ὄρώμενον* Par. C.

87. *ἀλεύσετε*, ad penultimam syllabam *α* a recentiore manu adscripto, M.

88. *βοὰ* Arund. et gravi accentu in circumflexum mutato Lips.

89. Vix opus est monere, *λεύκασπις* non esse epitheton ornans, quod vel articulus ostendit, sed proprium hoc Argivorum: unde sic Sophocli quoque Ant. v. 106. et Euripidi Phoen. v. 1106. dicuntur. *εὐπρεπής* Ox. Ven. A. Ald. Turn. *εὐτερπής* Cantabr. 1. *εὐτρεπής* Vit. Lips. Cantabr. 2. Mosc. 2. Par. F. L. Taur. Rob. et simul cum *εὐπρεπής* Par. A. B. *εὐτρεπής* ex *εὐπρεπής* rasura factum in M. Ask. A. correctione in G. Mirum est Hemsterhusium ad Lucianum t. I. p. 316. dubitari potuisse ultra scriptura praeferenda esset, magis mirum Valckenario ad Phoen. v. 801. p. 299. genuinum visum esse *εὐπρεπής* propter Euripideum illud *ἄσπιδοσφέρονα θίασον εὐοπλον*. Tollenda est autem interpunctio post *εὐτρεπής*. Timidae virgines iam muros superare exercitum putant. *πτόλι* M.

91. ἄρα Cantabr. 1. et a pr. manu M. λεύσεται Par. C.  
 ἄρ' Cantabr. 1. et a pr. manu M. Omittunt ἄρ' G. Arund. Colb. 2. Ox.  
 Ven. A. B. Ald.

92. Omissus est hic versus in Colb. 1. Par. N. Θεῶν ἢ Θεῶν M.  
 Ald. Turn. Θεῶν ἢ Θεῶν G. Θεῶν ἢ Θεαινῶν Vit. Colb. 2. Par. E. Vind.  
 2. 4. Θεῶν ἢ Θεαινῶν Lips. Cantabr. 1. 2. Par. C. Ven. B. cui in Lips.  
 ῶν supra adscriptum. Θεῶν ἢ Θεῶν ῶν Par. II. Θεῶν ἢ Θεῶν Aug.  
 τῶν Θεῶν ἢ Θεαινῶν Rob. Θεαινῶν adscriptum in Mosc. 1. Ex Par. B.  
 Θεαινῶν. γρ. Θεαινῶν. γρ. Θεαινῶν Faehsius affert.

93. Coniiciat quis fortasse scripsisse Aeschylum πότερα δὴτ' ἐγὼ  
 πρότερα ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων; Verum nec vestigium talis scri-  
 pturae in ullo libro est, nec, si ita scripsisset Aeschylus, βρέτη quam  
 βρέτεu maluisset dicere, et scholiastae monent intelligendum esse ἢ ἄλλο  
 τι πράξομεν. Confirmat hoc quod mox sequitur ἀκμάζει βρετέων ἔχε-  
 σθαι. Vt primi choreutarum ordinis secunda et tertia strophæ totæ ex  
 dochmiis sunt, primam autem, quam media virgo canebat, trochæus se-  
 mantus præcedit, sic in altero ordine ea ratio servata est, ut secunda  
 strophæ integros dochmios contineat, prima et tertia catalexin habeant.

94. 95. ἀκμάζει βρετέων ἔχουθαι τί M. Lips. et sic inde a Victo-  
 rio editum. ἀκμάζει βρετέων δ' ἔχουθαι τί (vel δ' ἔχουθαι, τί) Vit.  
 Cantabr. 2. Mosc. 1. (et omisso τί Mosc. 2.) Colb. 1. Par. C. N. Rob. Turn.  
 ἀκμάζει. βρετέων δ' ἔχουθε. τί G. et omissa post ἀκμάζει interpun-  
 ctione Ald. βρετέων δ' ἔχουθε Par. K. Ask. A. Vind. 1: 3. βρωτέων  
 δ' ἔχουθαι Par. E.

96. ἀκούτ' Lips. Par. C. In Lips. ad ἀσπίδων adscripta est  
 glossa ἀρούτων, ut id suspiceris variam lectionem esse.

98. Libri νῦν. Scribendum erat correpta syllaba νῦν. Vsitata lo-  
 cutio. Aristophanes Vesp. v. 402. πότε δ', εἰ μὴ νῦν, ἐπαρήξετέ μοι;  
 Demosthenes Olynth. III. 16. p. 32, 26. ἢ πότε ἂ δεῖ πράξετε, εἰ μὴ  
 νῦν; Libri λιτάν, nisi quod λιτῆν est in Ald. Rob. In G. ἦν supra  
 scriptum. In M. huic vocabulo et ἀμφὶ præpositioni gravis accentus a  
 recentiore demum manu additus est: prima scripsit ἀμφίλιταν. Dixit  
 εἶχε λιτὰς Nonnus VII. 25. Recte vero Seidlerus ex Suppl. v. 778. λί-  
 ταν' ἔξομεν, nisi quod λιτάν', hoc accentu, scribendum videtur. Magis  
 depravata scriptura in caussa fuisse videtur, ut apud Hesychium legamus  
 ἀμφιλίτην, τὴν λιτανευτικὴν. In ἔξομεν inter ξ et ο recentior ma-  
 nus ι addidisse videtur in M.

99. δέδορπα Rob. πάταγος οὐχ ἐνός M. Arund. Cantabr. 1.  
 Mosc. 2. (sed in hoc πάταγος scriptum) Par. C. H. K. L. N. Colb. 1. et e  
 correctione Vit. in quo πάταγον fuerat. πάταγος οὐχ ἐνός. γρ. πά-  
 ταγος δ' οὐδενός ex Par. B. Faehsius affert. πάταγος enotatum ex  
 Par. E. πάταγος δ' οὐχ ἐνός G. Lips. Cantabr. 2. Mosc. 1. Par. A.  
 Ven. B. πάταγον δ' οὐχ ἐνός Ox. Ald. Turn. πάταγον δὲ οὐχ ἐνός  
 Colb. 2. πάταγον τ' οὐχ ἐνός Rob.

101. *παλαιῶθρον* ex Par. A. B. Brunckius affert. *παλαιῶθρον* Par. N. Rob. Ἀττικὸν δὲ τῆ κλητικῇ ὡς Ἄρης. οἳ δὲ γράφουσιν ὡς Ἄρη scholion codicis M. γῶν τεῶν ex Vit. recepi. Eodem ducit τὰν τεῶν quod habent M. (sic enim, omisso γῶν, M.) Ox. et Faehsio teste Par. L. Ex Par. C. τὰν τε, ad τε supra scripto αν, affertur. γῆν τεῶν Par. N. τὰν γῆν τεῶν Colb. 1. τὰν τεῶν γῶν Lips. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. τὰν τεῶν γῆν Par. F. Ven. B. τὰν τε ἄν γῆν Par. K. τὰν σὰν γῶν G. Vind. 1. 3. Ald. Rob. Turn. τῆν σὴν γῆν Mosc. 1. Vind. 2. 4.

102. *χροσοπήληξ* M. *χροσοπήλυξ* G. Ald. Rob. Turn. *χροσοπήληξ* Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Par. F. N. *δαίμων* G. et ante lituram M. ἐπιδ' ἐπιδε πόλιν M. Vit. Lips. Ald. Turn. ἐπιδ' ἐπιδε πόλιν Rob. ἐπιδ' ἐπὶ πόλιν Mosc. 1. 2. ἐπιδ' ἐπιδ' ἐπὶ πόλιν G. Cantabr. 1. 2. Ven. B. τῆν πόλιν ex Par. C. affertur.

103. ἄμποτ' Par. N. εὐφιλήτων a pr. manu M. εὐφιλίταν Par. N. εὐφιλήτην Mosc. 2. ποτέ φιλήτων Cantabr. 1. ποτέ φιλιτίων Arund.

104. Monosyllabum est *θεοί*. Nam haec et sequens stropha a dimetro trochaico catalectico exordium habet. *πολισσοῦχοι* G. aliique, ut videtur, et Ald. Rob. Turn. *πολισσοῦχοι* Lips. Arund. Mosc. 2. *πολινσοῦχοι* Par. E. *πολιοῦχοι*, supra scripto σοῦ, Vit. *πολιοῦχοι*. γρ. *πολισσοῦχοι* ex Par. B. Faehsius affert. *πολταῦχοι* Par. C. *πολιόχοι* M. Par. L. Comparavit haec verba, *πολισσοῦχοι* *χθονός*, Triclinius ad Sophoclis Ant. v. 154. cum Sophocleis *Θήβας ἐλελίχθων*.

105. ἴθ' ἴτε Vit. Lips. Ox. Par. C. Vind. 2. 3. 4. Commemorant hanc scripturam scholia. Idem a pr. manu erat in M. sed ad θ supra scriptum τ, fortasse ab eadem manu: est autem ante hanc vocem litura. ἴθιτε Ald. ἴδετε Turn. ἴτ' ἴτε recte G. et reliqui, ut videtur, plerique ac Rob. Consentiant deinde libri in ἴδετε. Quare etiamsi dimeter dochmiacus efflci posset, si εἰςδετε (hoc enim praestaret: inepte Din-dorfius ὠδ' inserit) scriberetur, tamen id non esse faciendum ex eo apparet, quod in sequentibus alia quoque metra sunt ab antispasto incipientia.

106. *ικέσσιον* G. Taur. ὄχλον Colb. 1. Par. N. *δουλοῦνας* M. G. Vit. Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. Par. A. C. *ης* supra scriptum in G. *δουλοσύνης* Lips. Ald. Rob. Turn.

107. *κῆμα γὰρ* omittit Lips. πόλιν Vit. Lips. Ox. Par. N. Ald.

108. *δοχμιολόγων*, supra scripto *γων*, G. et supra scripto *δοχμιολόφων* Taur. Hesychius *δοχμιόλογοι*, οἳ ἐκ πλαγίου τοὺς λόγους ἔχοντες. Recte scholiastes τῶν ἐπινευόντων τοῖς λόγοις. Brunckius *δοχμιολογῶν*, nescio an recte. *πνώις καχλάζει* G. *καχλάζει πνωαῖς* Ald. *καχγλάζει πνωαῖσιν* Rob.

109. ἄρεως Vit. ὀρόμενον M. Turn. ὀρρόμενον G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Vindobonenses et Ald. Rob.

110. Libri ἀλλ' ὡς ζεῦ πάτερ παντελής. Sed quum haec stropha accurate sibi respondentem habeat antistropham, in qua duo sunt doch-

mii, *σύ τ' Ἄρης, φεῦ φεῦ, Κάδμον ἐπώνυμον*, non dubitavi quin addito *σύ δ'* et geminato *Ζεῦ* scribendum esset

*σύ δ' ἄλλ', ὦ Ζεῦ, Ζεῦ, πάτερ παντελής.*

111. ἄρηξον Colb. 1. ἐπάρηξον Par. E. Vind. 2. 4. δαίω Par. E. Versus 111—152. τέλειαι τε γῆς omitti in Ven. B.

112. ἀργεῖοι δέ M. prioris vocabuli accentu omisso, ad δέ autem supra adscripto γάρ. Falso enim narratur γάρ particulae supra adscriptum esse δέ. Habet δέ etiam Par. L. Ceteri libri ἀργεῖοι γάρ. In antistrophico versu quum sit καὶ Κύπρις ἄτε, patet scribendum esse Ἀργεῖοι δέ.

113. γὰρ ἀρηίων Ox. γὰρ ἡίων Ald. ἀρκίων affertur ex Par. C. E. ἀργείων Mosc. 1. adscripto γρ. ἀρηίων, ἦτοι πολεμικῶν. Ceteri δ' ἀρηίων. Atticista Blomfeldius ἀρείων scripsit. Ego probem ἀρήων. Animi caussa non silebo Wakefieldium, quem ad Lucr. II. 48. miseritum est editorum Aeschyli, qui φόβος concoquere potuerint, quod ipse in φόφος mutat.

114. διαδέτοι, adscripto in margine a recentiore manu διάδετοι, M. διάδετοι G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Colb. 1. Par. N. Vind. 1. 2. 3. 4. Turn. διὰ δέ τοι Ox. Par. L. Ald. In Par. B. Taur. haec adscripta sunt γράφεται καὶ (δὲ καὶ Taur.) διὰ δέ τοι, καὶ συντάσσεται οὕτως, οἱ διὰ τῶν ἰππέων δέτοι (sic Par. B. δὲ Taur.) γενύων χαλινοὶ (κινύρονται φόβον addit Taur.). διάδετοι τὲ Rob. διάδετοι δὲ vulgo inde a Victorio. Incertum est utrum δὲ habeat M. an omittat: sed videtur habere. Deinde libri γενύων ἰππέων, nisi quod ἰππίων habent Vit. (sic Vit.) et Mosc. 2. Scripsi

*διάδετοι τε δὴ γέννος ἰππίας,*

cui versui antistrophicus accurate respondet.

115. κινύρονται G. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. 2. Taur. φόνον M. G. Vit. Lips. Ald. φόνων, supra scripto ον, Mosc. 1. φόβον Arund. Cantabr. 1. 2. Mosc. 2. Par. C. E. Taur. Vind. A. Rob. Turn. et v ad β supra adscripto Colb. 2. φόβω Colb. 1. Par. N. φόβου Ask. A.

116. Pro πρόποντες Rob. habet προπέμπονται, quam lectionem etiam Stephanus commemorat. Vulgatum habet etiam Thomas M. qui in v. ἐβδόμη p. 133. ed. Ritsch. haec affert.

117. δορυσόοις Lips. Cantabr. 2. et Thomas: δορυσσοίς Vit. δορυσσοίς Mosc. 2. Ceteri δορυσσοίς. In Par. B. adscriptum γρ. καὶ δορυσσοσύγεις ἦγον ὀπλισμένοι. ἐβδόμοις G. ἐδδόμοις Par. C. Ald. Thomam M. qui ἐβδόμοις pro ἐπτά dictam ait, defensum ab Abreschio p. 88. vituperavit Valckenarius in diss. de Aristobulo p. 119. portam septimam πύλας ὑψίστας esse volens. Hic quoque ille longe quaesita captare quam reputare maluit omnem huic loco vim et virtutem detrahi, si uni portarum, non omnibus, adstare septem illi duces dicebantur. Quae Abreschius de illo genere loquendi attulit, iis addendus Schaeferus in Melet. crit. p. 97.

119. Excidisse versum antistropha monstrat.
120. σὺ δ' Lips. κῤῥᾱτος Ald. Rob.
121. ῥυσίπολις Lips. Mosc. 1. ῥυσόπιτολις Par. N. ῥυσίπιτολις M. G. Vit. et ceteri. πολλὰς Vit. ἴπιτιος Vit. ἴππειος Arund. Cantabr. 2. Colb. 1. Par. N. Ald. Rob.
122. ποτιομέδων δ' Mosc. 1.
123. ἰχθυόβλων Mosc. 1. 2. μαχανᾶ, supra adscripto η ad primam et ultimam syllabam, M. μαχανᾶ Vit. Cantabr. 1. Par. B. L. Ceteri μηχανᾶ. ποσειδᾶν M. Vit. et regius a Spanhemio collatus. ποσιδᾶν Par. N. Ceteri ποσειδᾶν. Incertum esse dicit Brunckius, utrum Par. A. ποσειδᾶν an ποσιδᾶν habeat.
124. φόβων G. Arund. Par. A. B. C. H. I. K. Ask. A. φόνων Cantabr. 2. Par. L. et βου supra scripto M. φόβου Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. φόβου pro δίδου iterat Lips.
125. ἐπώνυμον κάδμου M.
126. κήδευσαι τ' sine accentu G. κήδευσαι τ' Taur. κηδέσθητ', supra scripto κήδεσαι τ' Mosc. 1. κηδέσθητ' a correctore, quum antea esset κήδευσαι τ', Vit. κήδευσέ τ' Mosc. 1.
127. ἄτε ad ἄ supra scripto η M. γένος Vit.
128. γὰρ praebent G. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. F. H. Ask. A. Colb. 1. Omittunt M. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. θυγατρὸς post αἵματος addit Par. F.
129. Libri λιταῖς σε. A me repositum λιταῖσι σε receperunt editores. Θεοκλήτοις Par. F. id quod etiam alter scholiasta agnoscit. Ceteri Θεοκλύτοις. Aperte comparat Abreschius Θεοκλυτεῖν, de quo verbo interpretes Hesychii dixerunt.
130. Libri omnes ἀπύουσαι. Moschus II. 98. (100.) ἀνηπύοντος et 120. (126.) ἠπύοντες. Inconsiderate de mensura huius verbi disse-ruit Blomfieldius in glossario ad Promethei v. 613. Futurum et aoristus non possunt unquam breve *v* habere. Nec praesens aut imperfectum longa *v* esse possunt, nisi apud epicos, si sequens syllaba longa est, et ne id quidem aliter quam ut *v* non sit sub ictu. Ostendere id potest vel ἠπύετα κήρυξ. Ex quo consequitur hic scribendum esse cum Seidlerō αἰτοῦσαι. In contrariam partem peccarunt librarii v. 132. πελαζόμεθα M, et ita primus edidit Victorius. πελαζόμεθα G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Colb. 1. Ox. Mosc. 1. 2. Par. L. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn.
131. λύκει' M. Rob. Turn. λύκι' G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Mosc. 1. Par. N. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Post ἀναξ Lips. τε addit. λύκιος, sed mutatum in λύκειος, sic M. λύκει Ald. γενοῦ post στρατῶ δαίτω habent Vind. 2. 4.
132. τῷ στρατῷ τῷ δαίτω G. Mosc. 2. αὐτᾶς Mosc. 1. et supra scripto η Cantabr. 2. ἀητᾶς Mosc. 2. Ceteri αὐτᾶς. In Lips. η ad ἄ supra adscriptum est. Scholiastarum is qui interpretatur τῶν ἡμετέρων στεναγμῶν ἀκροατής, legerat αὐτᾶς, quod nescio an exhibere voluerit

librarius qui in codice Mosc. 1. *ἀϋτάς* scripsit. Et scribendum esse *ἀτρας* coniecit Stanleius. Schützius in postrema editione *ἀίτας* dedit. De mensura huius verbi copiose disseruit Bachmannus ad Lycophr. v. 461. Putant *ἀτρα* vocativum media brevi posuisse Alcaeum in versibus ab Athenaeo X. p. 430. D. XI. p. 481. A. servatis. Aeschylum ne si licuisset quidem Atticis illud *ι* corripere, hic *ἀιτάς* scripturum fuisse credo. Valde enim nocet virtuti orationis nomen substantivum, ubi gravis simplicitas participium poscit. Neque vero *ἀϋτάς* aut similis nominis genitivus ferri potest, ad quem scholiastae perinepte *ἐνεκεν* supplent. Dativum posuerat Aeschylus, cui *ς* ex sequente *σύ* adhaesit, verum non *ἀϋτᾶ*, sed *ἀπύα*. Hesychius *ἠπύη, φωνή*.

133. *σύ τ'* omittunt Ox. Ven. A. Ald. Turn. *λατογένεια* M. Cantabr. 1. Par. L. Taur. et *η* supra adscripto G. Lips. Colb. 2. Ceteri *λητογένεια*. *κούρα*, supra scripto *η*, G. Lips. *κούρη*, supra scripto *α*, Mosc. 1. Hic versus cum antistrophico comparatus invicto argumento ostendit veram esse eam huius metri rationem, quam a me monstratam contra Boeckhium defendit Weissenbornius.

134. Libri *τόξον εὖ πνκάζον ἄρτεμι φίλα*. *ἔ ἔ ἔ ἔ*, nisi quod *ἐντυκάζου* (sic) M. habet, litteris quidem *ἐν* in litura. Idem *ἐντυκάζου* adscriptum est in Par. B. Hinc *εὐτυκάζου* restituit L. Dindorfius in Stephani Thesaurο in v. *εὐτυκτος*. Hesychius *εὐτύκαζον* (pro *εὐτυκάζου*), *εὐτυκτον ἔχε, ἔτοιμον*. Post haec verba quum libri habeant *Ἄρτεμι φίλα*. *ἔ ἔ ἔ ἔ*, dubitari potest utrum librarius aberraverit ad v. 139. an perverterit ordinem verborum. Hoc probabilius iudicavi, ut duo versus eodem metro essent: strophicus enim excidit. Quare scripsi

*Ἄρτεμι φίλα, τόξον ἐντυκάζου.*

136. *ὄτοβον* recte Brunckius. Et sic M. Ceteri *ὄττοβον*, ante quod vocabulum Vit. *τὸ ἀκροζόνιον* addit.

137. Libri *ὦ πότνια ἦρα*.

138. *ἔλαβον* Par. E. *χνόαν* adscriptum, ut videtur, in Par. B.

139. Bis *ἔ* scribendum erat, dochmio monstrante. Ter habet Mosc. 2. ceteri quater.

140. Libri *δορυτίνακτος δ' αἰθήρ*, praeter Med. in quo *δορυτίνακτος* (non omissa particula) scriptum est (recte, ut videtur, quamquam dubitat de hac re Lobeckius ad Ai. v. 211.) et Colb. 2. in quo *δ'* omissum est. Deleverunt etiam Porsonus et Blomfieldius. Fallitur tamen Wellauerus prorsus otiosam putans particulam. Immo necessaria est, quia *ἐπιμαίνεται* refertur ad praegressum *ἄλιος* virginis dictum, *ἔλακον ἀξόων βριθομένων χνόαι*. *Adstrepit vero*, inquit, *isti curruum stridori tremefactus hastis aether*. Quare post *αἰθήρ* posui particulam. *ἐπιμένεται* Mosc. 1. *ἐπισημαίνεται* adscriptum in Par. B.

141. *τί πόλις* Par. L. *καὶ πόλις* G. *ἄμμι* M. Vit. Colb. 2. et Faehsio teste Par. L. *ἄμμιν* ceteri. *πάσχειν* Par. E. *τί γεννήσεται* Ald. *καὶ γεννήσεται* Mosc. 2.

142. ποῖ δ' ἔτι τέλος M. Ald. Turn. ποῖ δέτι τέλος, ad ποῖ supra adscripto ἦ, Lips. πῆ δ' ἔτι τέλος Vit. Mosc. 1. Vind. 2. 3. 4. ποῖ δέ τοι τέλος Ask. A. Cantabr. 2. ποῖ τι τέλος Rob. ποῖ τέλος G. Taur. Recte Seidlerus ποῖ δέ τέλος ἔτ', ut melius congruens antistrophico. Est enim ex Cretico et dochmio compositus versus.

144. Triclinius, ut videtur, ambigit a Thebanisne an ab Argivis venire dicantur lapides. Magis mirum est, quod Blomfieldio in glossario placuit, ἀκροβόλων λιθάδα esse lapidum imbrem a velitibus iactum. Bothius non animadversis antistrophicis huic versui praeposuit illum, κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακίων, non male quidem, sed nulla tamen necessitate. Sunt haec de Thebanis potius quam de Argivis intelligenda. Egregie poeta omne periculum gradatim descripsit, primo e statione signa moventem exercitum hostium, deinde campum armis implentem ac magis magisque urbi appropinquantem, iam denique hac in stropho initium proelii, Thebanos lapidum iaculatione de moenibus se defendentes, in portis autem comminus consentam pugnam.

145. ὦ γλιτατ' ἄπολλον Rob.

147. Libri καὶ διόθεν, praeter Robortelli editionem, in qua recte ἐκ διόθεν scriptum est. Excidisse verbum quod aut πέλοι vel μόλοι significaret, aut quale est ἐπαιτῶ, et fortasse hoc ipsum, et metrum prodit et sententia.

148. 149. πολεμόκρατον Cantabr. 1. Par. E. N. Colb. 1. πολεμόκρατον ἀγνὸν τέλος purum et vacuum scelere exitum belli dicit, in mente habens odia fratrum. Libri ἐν μάχαισι τε μάχαιρ' ἄνασσ' ὄγκα πρὸ πόλεως, nisi quod μάχεσι habet Par. C. deinde μάκερ' G. μάχαιρ' Ald. ἀνασσ' Lips. tum ὄγκα Mosc. 1. πρὸ πόλεως autem omitunt Arund. Par. K. et Cantabr. 2. in quo recentior manus addidit. Aperte ἐν μάχαισι τε nihil aliud est quam ἐν μάχα· σύ τε. Deinde metrum ostendebat scribendum esse ὑπὲρ πόλεως, cuius interpretatio est πρὸ πόλεως. Nam etsi Onca dicta est Minerva a vico portae ab isto vico dictae vicino, de quo Müllerus in Orchomeno p. 121. disseruit, tamen hic significatur pro urbe i. e. pro civibus. Confirmat emendationem glossa in Vit. supra adscripta ἢ ἐπάνω τῆς πόλεως ἱστορομένη. Et scholiastes, γίνωσκε γὰρ ὅτι ἐξωγράφουν ταύτην πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως. ἦν καὶ ὁ Ἀνκόφρων πυλαίτιδα λέγει διὰ τὸ ἀνωθεν ἱστορεῖσθαι ταύτην τῶν τῆς πόλεως πυλῶν. Sic codices et Rob. sed Stephanus ἱστορεῖσθαι in ἱστασθαι mutavit. Lycophronis versus est 356.

150. ἐπιρῶν Ox. Ald. ἐπιρῶν ut ceteri M. sed ὄ supra additum est. Correpta est autem huius verbi penultima syllaba, ut v. 285. 803.

151. παναρκεῖς, a recentiore manu λ supra adscripto M. γρ. παναρκεῖς Par. B. παναλεῖς Par. E.

152. τελείας τε Lips. Rob. θεαὶ τέλειαι τε Mosc. 1. γῆς Lips. τᾶσδε etiam M. non τᾶσδέ γε.

153. δορύπονον M. et sic Vict. δορύπονον G. Vit. Lips. Arund.



Cantabr. 1. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn. προδόθ' Rob. προθῶν' ἐψ' Lips.

154. ἑτεροφόνω G. Par. N. ἑτεροφρώνω Par. C. γρ. ἑτεροφρώνω Par. B. Ceteri ἑτεροφώνω. Vt hic versus cum antistrophico congrueret, aliquando putavi scribendum esse ἑτεροβάγμιον, quo simplicius esset ἑτερορήμιον. Nunc antistrophicum potius versum mutandum esse censi.

155. πανδίκους an πανδίκως habeat M. propter ambiguas litteras incertum est, videtur tamen πανδίκως potius esse. πανδίκως Vit. Par. A. B. C. N. Colb. 1. Ven. A. Ald. Turn. πανδίκως, sed supra adscriptis οχους et γρ. πανδήμιους, Mosc. 1. πανδίκως per δικαίως scholia explicant. πανδόχους Lips. πανδίκους G. Rob. quod per δικαίως scholion explicat. Praestat fortasse πανδίκως.

158. Libri λυτήριοι ἀμφιβάαντες. Inserui copulam cum Seidlerō. δείξασθ' G. Lips. Par. E.

159. φιλόπολις Ald. φιλοπόλιδες G. Par. L. Ceteri φιλοπόλιες. Emendarunt Wunderlichius et Seidlerus. μέλεσθ' ἱερῶν Lips. Ald. Turn. μέλλεσθ' ἱερῶν G. Taur. μέλεσθε δ' ἱερῶν M. Vit. Colb. 1. Mosc. 1. Rob. μέλλεσθ' ἱερῶν Arund. Colb. 2. Recte Blomfieldius μέλεσθ' ἱερῶν. Refertur enim ad λυτήριοί τε. ἱερῶν Par. E.

160. Libri μελόμενοι δ' ἀρῆζατε, nisi quod μελλόμενοι habent Ald. Rob. et δὲ plene Vit. Non strophicus versus, sed hic depravatus est. Scripsisse videtur Aeschylus μελόμενοι δ' ἤξετε. Cohaeret sententia sic, δείξατε ὡς φιλοπόλις ἐστέ, μέλεσθ' τε ἱερῶν δημίων, μελόμενοι δὲ ἤξετε.

161. πόλεος Porsonus. πόλιος Lips. πόλεων Par. E. Ceteri πόλεως.

162. μνηστῆρες. γρ. μνήστορες Par. B. Quod Stephanus scribendum esse vidit, ἔστε μοι, erat iam in Ald. Rob. Ceteri, ut videtur, libri ἐστέ μοι.

163. Θρέματ' Lips.

164. ἀρεστὰ scribendum esse suspicatur Dindorfius.

165. Θράσος G. Par. C. Ox. Ald. Rob. Turn. πυργηρουμένω ex πυργηρουμένη factum in M. πυργηρουμένω Cantabr. 1. Par. L.

166. πολισούχων G. Lips. Par. C. Ald. Rob.

167. αὔειν Rob. λακίζειν Mosc. 2. Ox. μιμήματα Ven. A. Ox. Scholiastae σωφρόνων μισήματα accusativum esse putarunt, pendente ex αὔειν et λακίζειν. Vocativum esse, ipsasque virgines increpari, vix dubitare poterit qui Valckenarii ad Hippolyti v. 406. adnotationem legerit, huius tamen loci non memoris.

168. Inter εὔεστοι' et φίλη litura in M. εὔεστῃ G. Lips. Taur. γρ. εὔετῃ ex Par. B. Faehsius affert. εὔεστοί Par. N. Colb. 1. φίλα Taur. et η supra adscripto G.

169. Non credo Aeschylum scripsisse τῷ γυναικίῳ γένει, quod plerique libri habent. Nam non modo supervacaneus, verum ne recte quidem additus est articulus. τῷ γυναικίῳ γένει, non addito ad τῷ

accentu, M. φίλω pro γένει habent Lips. Par. E. φύλω γένει Par. C. φύλω cum glossa γένει Vind. 2. 4. γένει. γρ. φύλω Par. B. γρ. και φύλω schol. Vit. Hinc patet scriptum fuisse

ἑξυνοικος εἶην τῷ γυναικείῳ φυτόῳ,  
alicui mulieri. Nam φυτόν etiam de hominibus dici constat.

171. ἦκω pro οἴκω Ald. πόλεως Par. K. πλείον Par. E.

172. τὰς pro τὰςδε G. Taur. βοὰς Rob. et adscripto φυγὰς Vind. 2. 4. φυγὰς, ut ceteri, Vit. sed adscriptum est γρ. βοὰς.

173. διεροοθήσαιτ' Par. E. διερεθίσαιτ', adscripta glossa ἐνεβύλλετε G. et cum glossa ἐνεβύλλετε, adscripto autem supra γρ. διεροοθήσαιτ', Taur. διερορησαιτ' Rob. κακὴν Lips.

174. ὀφέλλεται M. Ox. Par. N. Colb. 1. Ven. A. et antequam corrigeretur G.

175. ὅπ' αὐτῶν Lips. ed. Vict. Ceteri ὅφ' αὐτῶν. Vtrumque scholia commemorant. ἔνδον G.

176. Hunc versum omittit M. Inde a Turnebo τοιαῦτα δ' ἄν editum. τοιαῦτ' ἄν G. (sic G.) Lips. Cantabr. 2. Mosc. 1. Par. L. Ald. Rob. τοιαῦτα ἄν Vit. Par. N. τοιαῦτ' ἐν Par. E. Ven. A. τοιαῦτά γ' ἄν Cantabr. 1. Ven. B. Recte Blomfieldius τοιαῦτά τᾶν. V. Porsonum ad Med. v. 863. ἔχεις Mosc. 1.

177. τῆς inter versus habet M. ἀκούσθαι G. Vit. Par. E. Pro eo verbo μεταίχμιον e versu sequente repetit Rob.

178. ὅτι τῶν μεταίχμιων G. Taur. ὅπερ ὑπάρχει τῶν μέσων glossa in G. Attulit quaedam his similia Abreschius in Diluc. Thucyd. p. 599. Recte scholiastes hanc irati orationem esse dicit, sic loquentis, ut omnia comprehendat. Obversabantur tamen animo senes et ptheri. Similiter Eum. v. 72. αἷς οὐ μίγνται θεῶν τις, οὐδ' ἄνθρωπος, οὐδέ θῆρ ποτε.

180. δ' οὔτι δήμον Par. E. μὴ supra scripto οὐ et addito παραέλκει Par. B. φύγοι G.

181. μέλλει G. Vit. μήλλει Par. N. ἀνήρ, supra scripto ἀνδρὶ, Vit. γυνή vocabuli ultima littera in litura est in M.

183. Prius ἢ omittunt Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Par. C. H. Duo sunt orationis membra, primum ἤκουσας ἢ οὐκ ἤκουσας, quo significatur satisne percipisti? alterum autem ἢ κωφῆ λέγω, quod est an frustra loquor?

184. Temere corruptit optimos numeros Bergkii in Diurnis antiquariis a. 1835. p. 948. εἰσακούσασα Vit. Colb. 2. Par. N.

185. ὄτοβον ὄτοβον M. ὄττοβον ὄττοβον G. Lips. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. E. F. N. Colb. 1. Ven. A. B. Ald. Turn. ὄττοβον semel Rob. et supra adscripto altero Vit.

186. ὅτι γε Colb. 1. ὅτι Ox. Ven. A. B. Ald. Ceteri ὅτι τε, praeter Par. L. in quo recte ὅτε τε scriptum est. Ad primam ἔκλαξαν vocabuli syllabam a recentiore manu δὶ supra adscriptum in M.

187. 188. Libri omnes et Triclinius infra ad v. 834. atque ad Sophoclis Oed. R. v. 863. ἰππικῶν τ' ἀνῆρων πηδαλίων διὰ στόμια. Scribendum esse ἀγρούπνων et δία στόμια metrum indicio est. Atque ἀγρούπνων etiam Seidlerus de v. dochm. p. 129. et Blomfieldius scripserunt. Vtitur hoc vocabulo Aeschylus in Prometheus v. 360.

ἀλλ' ἤλθεν αὐτῷ Ζηγὸς ἄγρουπνον βέλος.

In δία στόμια etiam Lachmannus incidit et antea Schützius, nisi quod hic novum vocabulum, διαστόμια, finxit. Est autem στόμιον ferrum quod ori equorum inseritur.

189. πυριγενέτων Ald. Turn. πυριγενετῶν Colb. 1. Rob. et supra scriptum in Cantabr. 1. χαλινῶν ita scriptum in M. ut ω ex α factum videatur.

190. Libri τί οὖν; Blomfieldius ex Porsoni ad Phoen. v. 892. sententia τί δ' οὖν; corrigens quae contraria sunt. Graviter vero refragatur τί οὖν δῆ; in Aiace v. 873. nisi quis οὖν scribere iubeat, quod in Sept. ad Th. v. 685. fecit Blomfieldius. Et sane hic quoque τί οὖν; recte quaereret Eteocles. ἄρα μὴ εἰς recte G. Colb. 1. Par. N. Vind. 1. 3. ἄρα μὲ εἰς Par. H. ut videtur. ἄρα μῆς a pr. manu M. recentior μῆς fecit. ἄρά μ' εἰς Par. E. Ven. A. ἄρα μ' εἰς Vind. 2. 4. Ald. Rob. ἄρά γ' εἰς Cantabr. 1. 2. Ox. ἄρά γ' εἰς Turn. ἄρα μῆ, omisso εἰς, Vit. Par. K. L. Ask. A. ἄρ εἰς Par. C. πρώραν G. πρώρην Lips. πρώραν M. Vit. et, quantum constat, ceteri. φρυγῶν omittit Lips.

191. πρόμνοθεν Ven. A. et η ad ο supra scripto Par. C. πρήμνοθεν Par. E. εὔρεν ante lituram habuisse videtur M.

192. ἐν κύματι M. Vit. Lips. Par. L. sed in M. ἐν κύ in litura scriptum est a secunda manu.

194. Libri πίσυρος θεοῖς, νιφάδος, nisi quod πίσυρος est in Vit. Colb. 1. Seidlerus θεοῖσι πίσυρος, νιφάδος. Vt melius haec strophae responderent, scripsi θεοῖς πίσυρος, ἄτε νιφάδος.

195. ὀλοῦς Ald. Rob. ὀλοῆς Vit. νιφομένας G. (ης supra scripto G.) Vit. Lips. Cantabr. 1. Par. A. B. C. L. νιφομένης Ald. Rob. Turn. et α supra scripto Cantabr. 2. νειφομένης, supra scripto α, M.

196. δῆ omittit Cantabr. 1. ὄρθην Ask. A. φόβῳ omittunt Par. K. Taur.

197. Libri πόλεως. Quod olim correxi.

199. στέργειν G. Colb. 1. Mosc. 2. Vind. 1. 3. πολέμιον M. (sic M.) G. Vit. Cantabr. 1. Mosc. 1. Ox. Par. A. B. C. E. Ven. A. B. πολέμιων Lips. Ald. Rob. Turn.

200. 201. Libri οὐκοῦν, nisi quod in M. accentus a recentiore manu additus est. Certe hoc divisim scribendum, ut sit interrogatio. Notae chori in principio versus, in medio versu Eteoclis, in M. a recentiore manu adiectae sunt. Turbata putanda esset στιχομυθία, si totus versus choro esset tributus: nunc non totum pronuntiante coryphaeo non est quod reprehendatur. Non aptum est, si quis per ὑποφοράν haec

verba Eteocli tribueret. Deinde libri ἀλλ' οὖν θεοὺς τοὺς τῆς ἀλούσης πόλεος ἐκλείπειν θεοὺς, nisi quod permira diversitate Rob. ἀλλ' ὄκα θεοὺς habet, πόλεως M. G. Vit. Lips. Ven. A. Ald. Rob. τῆς omittit Cantabr. 2. ἐκλειπεῖν habet Par. E. et antequam corrigeretur M. ἐκλείπει G. ἐκλειπον Lips. Muretus Var. lect. V. 19. ἀλλ' οὐ scribendum esse coniecit, ut interrogatio esset. Quod olim conieceram, τὰ τῆς ἀλούσης πόλεος, confirmari potest scholio codicis Vit. in quo est ἀλλ' ὁ λόγος ἐξίδεται τὰ τῆς πόλεως θεοὺς φεύγειν, πορθείσης αὐτῆς. Sed scholia edita et Monacensia τοὺς τῆς πόλεως θεοὺς φεύγειν, πορθηθείσης αὐτῆς habent. Nilil efficitur Wunderlichii disputatione in Obs. crit. p. 159. Nam in Agam. v. 323. recte dictum est

εἰ δ' εὖ σέβουσι τοὺς πολισούχοις θεοὺς  
τοὺς τῆς ἀλούσης γῆς θεῶν θ' ἰδρύματα,

quod ibi de certa urbe sermo est. Hic vero τῆς non aptum, ut de qualibet urbe. Neque ἐκλείπειν nude positum recte defenditur isto ἐκλείπειν in Persis v. 127. quod id coniunctum est cum ἐξαιμείψας πρῶνα. Repetendus potius accusativus est ex ἀλούσης πόλεος, ut ego dixi ad Soph. Antig. v. 1325. et Fritzschi in Quaest. Luc. p. 174. Sed isti articuli nimis suspecti sunt, praesertim quum alter, qui omnino prave positus est, in uno codice desit. Credo Aeschylum scripsisse, quod Schützizius coniecit, ἀλλ' οὖν θεοὺς αὐτοὺς ἀλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος. Ad sententiam conf. v. 286. seqq. Euripides Troad. v. 25.

λείπω τὸ κλεινὸν Ἴλιον βωμῶν τ' ἐμούς.  
ἐρημία γὰρ πόλιν ὅταν λάτῃ κακῆ,  
νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει.

Dixerunt de hac re interpretes ad Virg. Aen. II. 351. Rutgersius Var. lect. VI. 17. comparabat haec Senecae in Phoen. v. 633.

*favisse fac volis deos  
omnes tuis: cessere et aversi fugam  
petiere.*

202. ἐμὴν Ox. Ven. A. Etsi αἰῶνα feminino genere Eustathius p. 501, 26. τραγικώτερον esse dicit, exemplo usus Euripidis, tamen non mutem vulgatam, quum praesertim illud ἐμὴν ex glossa ἐμὴν ζώην, quam libri nonnulli habent, ortum esse videatur. Valckenarius ad Callimachi fragm. p. 271. seq. cum scholiastis haec sic intelligit κατ' ἐμὸν χρόνον, ἤγονν ἡμῶν ζώντων. Aeschylum hoc voluisse puto, μήποτε καταλείποι ἐμὸν αἰῶνα, quod magis poeticum est. λέιποι M. Par. L. Taur. λίπει Lips.

203. 204. πανάγυρις Par. L. Verba μηδ' ἐπίδοιμι — πόλιν suo loco in Vit. omissa sunt, sed monente his verbis librario, ζῆται κάτω στίχων, infra adscripta sunt supra v. 213. In ἀστυδρομουμένην prius o et in quarta syllaba v in litura a manu recentiore scripta habet M. ἀστυδρομουμένην G. Vit. Cantabr. 1. Par. C. Ven. A. Rob. Turn. ἀστυδρομουμένην Lips. ἀστυδρομένην Ald. Ἀστυδρομουμένην

*πόλιν* neque ut recentiores interpretantur, populatam, vel oppugnatam, neque ut alter scholiastes, ob discursationem civium, sed eam dici puto urbem, per quam huc illuc hostes et cives cursitant, persequentes, fugientes, rapientes, servare aliquid cupientes. In *στράτευμ'* priores duas litteras a secunda manu in litura habet M.

205. *γράφεται τυφόμενον, ὄλον καιόμενον πολεμίῳ πυρί* manus secunda in margine M. Id metrum non admittit, nisi pro *στράτευμ'* aliud vocabulum ponatur.

206. *μή τι* Cantabr. 1. *συμβουλεύου* Lips. Ald. *δειλῶς* pro *κακῶς* G. Mosc. 2. Vind. 1. Taur.

207. *τῆσδ'* Par. E.

208. Libri *γυνή σωτήρος*, nisi quod G. *γυνή τῆς σωτήρος* habet et Ven. B. *γύναι*, quod Blomfieldius ex coniectura posuit. Paulo hoc minus ineptum quam *γυνή*. In Opusc. vol. IV. p. 335. *γονῆς σωτήρος* scribendum dixi. *ἔχοι* Colb. 2. - *λόγους* Lips.

209. *ἔστι Θεοῦ*, sed a secunda manu *οἷς* supra adscripto, M. *ἔστιν Θεοῦ* Par. L. *Θεοῦ* codex Palatinus Marcellini in vita Thucydidis p. VIII. Bekk. sive p. 2. ed. min. *Θειῶν* editiones Marcellini. Ceteri Aeschyli codices *ἔστι Θεοῖς*. Deinde *δ' ἔτ'* Vit. Par. F. Ald. Rob. et ex secundae manus correctione M. *δ' ἔτι* G. Turn. *δέ τ'* Lips. et a pr. manu M. Recte autem scholiastae post *ἔστι* interpunctionem agnoscunt. Parum verborum collocationis rationem cognoverunt qui secus sentiunt.

210—212. *πολλάκις δ'* G. Lips. Cantabr. 1. et Marcellinus. *κακοῖσιν* Mosc. 2. *τὴν ἀμήχανον* Par. A. *τὰν ἀμήχανον* M. ceterique libri et codex Palatinus Marcellini. Agnoscunt femininum scholia et glossae. Sed *τὸν ἀμήχανον*, quod Canterus coniectura assecutus est et apud Marcellinum Aldus posuerat, habuit scholiastes codicis M. qui haec adscripsit, *τὸν μὴ δυνάμενον ἐαυτιῷ μηχανήσασθαι καὶ βοηθῆσαι ὁ Θεὸς ὀρθοῖ*. Tum *κάκ χαλεπῶς* G. Vit. Arund. Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Par. C. Ask. A. Ox. Ven. A. B. Rob. et sic M. ex correctione. *κάκ χαλεπῶς* M. a pr. manu et Lips. *κακχαλεπῶς* Par. E. *κάν χαλεπῶς* Par. L. *καχαλεπῶς* Colb. 1. *κ' ἀχαλεπῆς* Par. N. *καὶ χαλεπῶς* cod. Pal. Marcellini. *καὶ χαλεπῶς* eiusdem ed. Aldina. *ἐκ χαλεπῶς* Ald. Turn. idque apud Marcellinum Stephanus posuit. In *δύας* inter *υ* et *α* lituram habet M. Omittunt hanc vocem spatio relicto cod. Pal. et ed. Ald. Marcellini. Libri *ὑπερθ'*, nisi quod ex Aug. *ὑπέρ τ'* enotatum est. *ὑπέρ τε* Marcellinus. *ὀμμάτων* G. Lips. *ὀμματῶν* Par. E. *κρημνιμένων νεφέλων ὀρθοῖ* M. *κρημνιμένων νεφέλων ὀρθοῖ* G. *κρημνιμένην νεφέλαν ὀρθοῖ* Ald. Rob. *κρημνιμένων* ex Par. E. affertur. Ceteri *κρημνιμένων νεφέλων ὀρθοῖ*, et sic etiam codex Pal. Marcellini, *κρημνιμένων νεφέλων ὀρθοῖ* eiusdem editio Aldina. Marcellini verba haec sunt, *Θεοῦ (Θειῶν Ald.) γὰρ ἰσχυρὸς καὶ κατ' Ἀισχύλον ὑπερτέρα, πολλάκις δ' ἐν κακοῖσι τὰν (τὸν Ald.) ἀμήχανον καὶ χαλεπῶς (καὶ χαλεπῶς Ald.) . . . ὑπέρ τε ὀμμάτων κρημνιμένων νεφέλων (κρημνα-*

μένων νεφελῶν Ald.) ὄρθοι. In his versibus τὰν quidem apertum vitium est, ortum ex eo, quod *κρημιναμένηαν νεφέλαν* scriptum erat pro genitivis. Deinde qui *κακοῖσιν* scripserunt, ut syllabam strophicae aequarent, haud optime consuluerunt elegantiae numerorum. Potuerat poeta, si id curasset, scribere *πολλάκις ἐν κακοῖς ἢ τὸν ἀμήχανον*. Optime se haberet *ἐκ χαλεπῆς δύας*, nisi consonante opus esset ad producendam ultimam in *ἀμήχανον* syllabam. Nunc illud tantum dubitari potest, utrum *καὶκ χαλεπῆς δύας* an *καὶκ χαλεπῆς δύας* scribendum sit. Ὑπὲρ τ' ὀμμάτων et per se aptius est et venustius quam cum apostropho ὑπερθ' ὀμμάτων. Genitivos *κρημιναμένηαν νεφέλαν* iam pridem reposui. Denique ὄρθοι etsi per metri legem tueri licet, tamen non puto ab Aeschylō scriptum esse, quum ille accuratissime coaequare pedes consueverit. Mirae sunt scholiastarum et glossatorum interpretationes, *ἐγείρει καὶ εἰς τοῦναντίον τρέπει. ἀφαιρεῖται. ἀποσοβεῖ αὐτὴν ὁ θεός*. quae omnia ad falsam scripturam *κρημιναμένηαν νεφέλαν* pertinent. Posui quod Aeschylus scribere certe potuit,

ἔστι θεοῖς δ' ἔτ' ἰσχυρὸς καθυπερτέρα·  
πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὸν ἀμήχανον  
καὶκ χαλεπῆς δύας ὑπὲρ τ' ὀμμάτων  
κρημιναμένηαν νεφέλαν σοοῖ.

Hesychius σοοῖ, βοήθει, καὶ σώζει. Theognis v. 868.

αἰχμητῆς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστρ σοοῖ.

Callimachus h. in Delum v. 21.

Σαρδῶ θ' ἡμερόεσσα, καὶ ἦν ἐπενήξατο Κύπρις  
ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα, σοοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων.

Non praetereundum tamen duco quod apud Hesychium simile litteris, sed ignotum aliunde verbum legitur, ὄθρειν, ἄγειν.

213. ἔχει pro ἔστι Rob. γρ. χωρὶς τοῦ ἔστι, ἀνδρῶν τάδε σφάγια ex Par. B. affert Fachsius. Omittit ἔστι Ven. B.

214. Θεοῖσιν ἔρδειν G. Vit. Θεοῖσιν ἔδειν Par. C. Θεοῖσι ἔρδειν Lips. περιωμένοις M. Vit. sed uterque ὡν supra adscripto.

215. σὸν δ' αὐτῇ σιγῶν G. ἔσω Mosc. 1. Par. A. B.

216. Libri omnes διὰ θεῶν. Quod correxi. νεμόμεθ' G. Vit. Ox. Par. C. E. Ald. Rob. Turn. νεμόμεσθ' M. Lips. Ven. B. ἀδάμαντον Pauwius, et sic, ut videtur, M. ἀδάμαντον Par. L. et adscriptum in Par. B. Ceteri ἀδάμαστον.

217. ὄχλων Par. E. Id alter scholiastes commemorat. ἀποστέργει Mosc. 2. et ante rasuram G. ἀποστέργη Ald. Ne quis optativum hic et in praecedente versu requirat, tenendum est refutare chorū quae dixerat Eteocles ita ut et diis et munimentis salutem urbis deberi affirmet.

218. Libri τί. Scribendum esse τίς Heathius vidit.

219. οὔτοι M. G. Colb. 2. Par. L. et τ' supra adscripto Lips. Ceteri οὔτι.

220. τιθεῖς a pr. manu habuisse videtur M. στυγείση Ask. A.

221. *Ἐκηλος* editio Victorii et eraso *υ* G. γρ. *Ἐκηλος* Par. B. *εἰ-  
κηλος* M. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Ask. A. Par. B. E. Vind. 2.  
4. Ald. Rob. Turn. Vtrumque scholia commemorant.

222. *κρούουσα* Rob. *πάτταγον* Ald. Rob. et supra scriptum in  
Cantabr. 2. *ἀνάμια*, ut olim correxeram, ex Aug. enotatum. *ἄ-  
μια* M. Par. L. *ἄμα* Par. E. *ἄμα* G. Ceteri *ἄμα*.

223. Hunc versum omittunt Lips. Aug. *τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν* M.  
et reliqui fere omnes libri, nisi quod ex Par. E. *κρόπολιν* affertur et Ald.  
Rob. *τὴν δ'* habent. Sed *ἐς σκοπίαν* habet Mosc. 2. *ἐς σκοπᾶν* G. Vt  
versum restitueret, Porsonus scripsit *τάνδ' ἐς ἀκρόπτολιν*. Vix dubitari  
posse puto *ἀκρόπολιν* interpretum esse, ut in M. ad proximum versum  
adscriptum est *τὴν ἀκρόπολιν τρίμιον ἔδος*, poetam autem scripsisse  
*τάνδε ποτὶ σκοπᾶν*.

225. *Θνήσκοντες* Lips. *τετραμένους*, superscripto *ω*, G. *τε-  
τραμμένους* Vit. Ox. Par. C. Ven. A. Vind. 2. 4. γρ. *τετραμμένους* Par. B.  
In Vit. supra adscriptum *τρω*, in Par. C. *ω*.

226. *πύθοισθε* Ox. Par. E. Ven. A. *ἀρπαλλίζητε* Ald. *ἀρπα-  
λιζεται* Par. N. Colb. 1. Hesychius *ἀρπαλλίζομαι*, *ὑσμένως δέχομαι*.  
Activo utitur Aeschylus Eum. v. 966.

227. *φόβω* Ald. Sed *φόνω* M. G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Ox.  
Par. A. B. C. F. Ven. B. Rob. Turn. *φθόνω* Par. N. In *τούτω*, quod  
in G. *τούτο* scriptum, sed *ο* in *ω* mutato, haeserunt scholiastae. In Lips.  
super γὰρ scriptum est *γε*. Comma ponendum erat post *βόσκεται*.

228. γρ. *φρυμαγμάτων* Par. B.

229. *ἄκουσ' ἄγαν* Par. C. *ἄκου' ἄταν* Rob.

230. *δῆθεν* Ven. B. Turn. et adscriptum in Par. B. Sed M. Vit.  
Lips. et ceteri fere *φ*odices atque Ald. Rob. *γῆθεν*. G. *γῆθ'*. Deinde  
*κυκλοῦμενον* Rob. et *ω*n superscripto Mosc. 1.

231. *οὔκουν* cum interrogatione Brunckius. Rectius libri *οὔκουῶν*  
sine interrogatione.

233. *οὔ· σίγα·* M. G. Vit. *οὔ, σίγα* Ald. Rob. *οὐ σίγα* Lips. *οὐ  
σίγα* *σιώπα*. γρ. *οὐ σιγᾶ* ex Par. B. Faehsius affert. *οὐ σῖγα·* Turn.  
*πόλιν* Vit. Lips. Par. C. Ald. Rob.

234. *ὦ ξυγγένεια* Rob. Non immerito miratur Toupus ad Hesy-  
chium t. IV. p. 93. quod *ξυντέλειαν* deos interpretantur, credo ob *πανή-  
γυριν θεῶν* v. 202. Potius communitas civium videtur esse intelligenda.

235. *φορὸν* Par. E. *θ* litteram in *φθόρον* a recentiore manu in-  
sertam habet M. *οὐ σιγῶσ'* Ask. A. *ἀνασχῆσει* Mosc. 1. Ven. B.  
Rob. Ceteri *ἀνασχῆση*.

236. *δουλίαις* G.

237. *κάμει καὶ πᾶσαν πόλιν* M. Cantabr. 1. *κάμει καὶ πᾶσαν  
πόλιν* Vit. Mosc. 1. *καὶ με καὶ πᾶσαν πόλιν* Turn. *ἐμὲ καὶ πᾶσαν  
πόλιν* G. (sic G.) Lips. Mosc. 2. Par. C. E. Ven. A. Ald. Rob. *κάμει καὶ  
σέ καὶ πόλιν* Arund. Par. K. L. (in Par. L. *καὶ με* superscriptum dicit

Butlerus, Faehsius καὶ σέ κάμῃ καὶ πόλιν affert) Ven. B. quod receperunt Porsonus et Blomfieldius. Inutile vero est κάμῃ, necessarium autem καὶ σέ, neque illud κάμῃ vel καὶ με quidquam aliud est quam prava scriptura, cui adiecta correctio καὶ σέ in ordinem recepta expulit πᾶσαν. Itaque iam dudum scribendum iudicaveram αὐτῇ σὺ δουλοῖς καὶ σέ καὶ πᾶσαν πόλιν, quum id etiam Wunderlichium perspexisse vidi.

238. ζεὺς Lips. Ald. Turn. Quod quid sibi velit monstrat Vit. in quo est ζεῦ στρέφον.

239. γυναικεῖον Lips.

240. ἄνδρας M. Lips. Rob. Aperte praestat ἄνδρες, quod habent G. Vit. Cantabr. 2. Ox. Par. A. B. C. E. N. Ask. A. Ald. Turn. πόλιν Par. E.

241. πάλιν στομιεῖς Lips. Ald. Recte antiquior scholiastes παλινοστομιεῖς interpretatur δυσστυμειεῖς. Aliter non conveniret θιγγάνουσ' ἀγαλμάτων.

243. αἰτουμένη Lips. εἰδοίης Ald. εἰδοίῃ Par. L. Pro τέλος etiam λόγον scribi adnotavit scholiastes, idque est in margine Mosc. 1.

244. λέγεις Ald. et supra scripto γε Vit. οἴσομαι Cantabr. 1.

246. σπείδομαι, supra scripto ab alia manu π, M. πείσομεν Lips. Haec σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον affert scholiastes Euripidis ad Phoen. v. 895.

247. τοῦτ' ἂν κείνων Lips.

249. εὔχον τὰ κρείττω Vit. εὔχοντα κρείσσον, supra scripto γρ. κρείσσω, Lips. ἔνυμμάχους M. Lips. συμμάχους Par. E. συμμάχους reliqui ante Brunckium.

250. κάμακούσασ' Par. E.

251. εὐμενῇ supra versum additum in Vit. παιώνισον a pr. manu M. et sic Victorius. Sed παιώνισον M. a recentiore manu et G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Ox. Par. A. B. C. E. Ald. Rob. Turn. πείρισον Cantabr. 2.

252. ἑλληνικῆς Arund.

253. πολεμίων Ven. B. Sic Blomfieldius ex altero scholiasta.

254. ἄγω δέ Lips. πολιούχοις G. Ald. Rob. πολυσούχοις Lips.

255. κάχυορᾶς Vit.

256. πηγαῖς M. G. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. Ven. B. Turn. παγαῖς Vit. πηγᾶς Lips. Vind. 2. 4. πηγῆς Vind. 1. 3. Ald. Rob. ὕδατι τ' Ἰσμηνοῦ Geelius ad Eur. Phoen. p. 151. Similiter Ludovicus Dindorfius ὕδασι τ' Ἰσμηνοῦ. Libri οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ, nisi quod οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ habet G. οὐδ' ἀπισμῆν οὐ Lips. Ἰσμηνῆς Cantabr. 1.

258. αἰμόσσοντας Lips. ἐστίους G.

259. Θεοῖσιν omittit Taur.

260. 261. Vulgo

θῆσειν τρόπαια, πολεμίων δ' ἐσθήματα  
λαφυρα δαῖτων δουρῶν πληχθ' ἄγροῖς δόμοις.



ἔσθ'ήμασι a pr. manu M. recentior τα supra adscriptis. ἔς θήματα Ald. Turn. δουρίπληχθ' M. G. Cantabr. 1. et a pr. manu Vit. δουρό-πληχθ' a sec. manu Vit. δουρίπληχθ' Lips. δουρίπληχτα Par. F. δουρίπληχθ' Par. L. δορύπληχθ' Par. C. δουρίπληχθ' Par. N. δουρουπλήθ' Ald. δουρουπλήχθ' Turn. δουρικτήτ' Rob. Porsonus ad Euripidis Hec. v. 482. manifesto δουρίπληθθ' esse scribendum pronuntiat. άγνοῖς νόμοις Par. E. Brunckius post haec in Par. B. a sciolo additum esse dicit hunc versum, στέψω πρὸ ναῶν πολεμίων ἔσθ'ήματα. Eadem habere videtur M. Priora tria verba inveniuntur in Par. A. et in Lips. in quo πρὸς scriptum est. Apertum est scripsisse Aeschylum, ut ante multos annos conieci,

ὣδ' ἐπέγομαι  
θήσειν τρόπαια, δαῖων δ' ἔσθ'ήματα  
στέψω πρὸ ναῶν δουρίπληχθ' άγνοῖς δόμοις.

*Hastis affixa templis.* Comparari possunt quae ex Iosephi Ant. V. 14. Stanleius attulit, τοῦ δὲ ἱεροῦ παντὸς ἦν ἐν κύκλῳ πεπηγμένα σκῦλα βυρβυρικά.

262. τριῶθ' G. τοι ταῦτ' Par. E. τοῖα δ' Cantabr. 1. ἐπέ-χομαι Par. C.

263. ποιφύγμασιν priore ι supra versum, ὕ in litura, M. ποιφύ-γμασι Lips. Rob. ποιφύμασι Ald. ποιφύρμασιν Cantabr. 1. ρ superscri- ptum in Cantabr. 2. ποῖ φύγμασιν Mosc. 2. cum glossis θρηνοῖς, βοαῖς.

264. οὐ γάρ τοι G. Vit. Mosc. 2. Ald. Rob. In μάλλον lituram inter ο et ν habet M. μὴ οὐ Par. E. φύγοις G. Mosc. 2. Ox. Ven. A. φυγων, supra scripto γρ. φύγης, Lips.

265. ἔξ Lips. ἐβδόμῳ G. Par. E. Valckenarius ad Phoen. v. 755. coniciebat ἐγὼ μὲν ἄνδρας ἔξ. Blomfieldius recepit, quod Bur- tonus ex margine Aldinae notaverat, ἐγὼ δὲ γ' ἄνδρας ἔξ. Non perce- perunt eximiam vim iracundae orationis. Hoc dicit Eteocles, ἐγὼ δ' ἐπ' ἄνδρας ἔξ τάξω ἀντηρέτας, ἐμοὶ σὺν ἐβδόμῳ ἐπὶ τὸν ἔβδομον. Effert voce illa, ἔξ, ἐμοὶ σὺν ἐβδόμῳ, quod est *sex ducibus opprobram qui cum iis pugnant, septimus ipse ibo*: habet autem in mente atrocissimum cum fratre certamen.

267. ἔς Arund. ἑπτατοιχεῖς G. ἑπταστοιχοῖς Lips. γρ. ἐπ-ταστοιχεῖς supra scriptum in Mosc. 1. ἑπτατυχεῖς Cantabr. 1. γρ. εἰς ἐπτά τείχους, ἦγον ἐἰς τὰς ἐπτά πύλας τῆς πόλεως Par. B. μο- λῶν Vit. Lips. et ante emendationem G. μολεῖν Par. E.

268. ἀγγέλου Lips. et ex rasura Mosc. 1. πάλιρόθους Lips. ταχυρόθους Vit.

269. In χρείας litterae ρεῖ a recentiore manu scriptae sunt in M. prima χεῖρας scripserat.

270. Hunc versum affert Marius Plotius p. 2643. ed. Putsch. 271. ed. Gaisf. μέλλει G. Vit. ὑπνώσει G. Vit. Cantabr. 1. Ald. Rob. et antequam a recentiore manu σ insereretur M.

271. Hunc versum et duos sequentes affert Triclinius ad Sophoclis El. v. 121. δὲ particulae in M. recentior manus γὰρ superscripsit.

καρδίας, quod vocabulum Par. L. omittit, neque synizesi dissyllabum fit, et multo minus κάρζας scribendum est. μερίμναι G. μερίμνας Par. E. μερίμναις Ald. μερίμνα Rob.

272. Male in Ald. Rob. post ζωπυροῦσι puncto, in recentioribus inde a Vict. post τάρβος commate distinguitur.

273. τῶν ἀμγὶ τείχη λεῖων margo Aldina apud Burtonum, ex infelici cuiuspiam emendatione. τῶν habet etiam Par. E. ἀμγίτειχῆ, sed expuncto priore accentu, Lips.

274—276. Libri δράκοντα δ' ὡς τις, nisi quod δράκοντα δ' ὅστις a pr. manu erat in G. δράκονθ' ὡς τις Vit. δράκονθ' ὅστις Par. N. δράκοντα δ' ὡς περ Rob. Deinde τέκνων δ' Par. E. Tum libri ὑπερδέδοικε, praeter Cantabr. 1. in quo ὑπερ, δέδοικε scriptum est, et Par. C. qui ὑπερδέδοικα, ultimae vocali superscripto ε, habet. In M. ultima ὑπερδέδοικε vocabuli littera a recentiore manu in litura scripta est: prima ὑπερδέδοικα scripsisse videtur. Deinde libri λεχέων. Scribendum esse λεχίτων etiam Lachmannus vidit. Scholiastes λεχέων (scribe λεχίτων), τοῦτ' ἔστι, νεμομένων ἐπὶ τῆς καλιᾶς· ταύτην γὰρ λέχος εἶπεν· ὅλον τὸν ἐν ὠρισμένῳ τόπῳ μένοντα καὶ μήπω δυνάμενον ἵπτασθαι. Deinde δυσεννήτορας ἅ πάντρομος πελειᾶς M. in quo libro recentior manus ad ultimas duas syllabas δυσεννήτορας vocabuli ei et α, ad ἅ communem formam ἠ adscripsit: ad μ in πάντρομος prima manus φ supra adscripsit. δυσεννήτορας, quod Victorius ex M. dedit, agnoscit scholiastes codicis M., qui sic interpretatur, δυσεννήτους, διὰ τὸν φόβον τοῦ δράκοντος. Arguit autem δυσεννήτορας scriptum fuisse δράκοντας. Ceteri libri δυσεννήτειρα πάντροφος πελειᾶς, nisi quod Ask. a pr. manu δυσεννάτειρα habet, δυσεννάτειρα Cantabr. 1. δυσεννήτειρ' ἅ, ut puto, Vit. πελειᾶς Par. N. πάντρομος πελειᾶ ex Par. L. Faehsius affert. Interpretantur δυσεννήτειρα scholiastae sic, ἄγρυπνος διὰ τὸν φόβον et αἰεὶ γρηγοροῦσα et, quo πάντροφος simul explicatur, ἄγρυπνος διόλου τρέφουσα τοὺς νεοσσούς. Non videtur autem πάντροφος alteri vocabulo πάντρομος cedere debere. Legit πάντροφος Tzetzes, qui ad Lycophr. v. 87. haec adnotavit, καὶ γὰρ ἡ περισσεῖα μόνη τῶν πτηνῶν δι' ὅλον ἔτους ὀχεῖται καὶ νεοτοποῖεῖ, ὅθεν Αἰσχύλος φησὶ "παντρόφου πελειάδος." Eustathii ad Od. p. 1602. 7. haec sunt verba, πολυβότειραν δὲ χθόνα Ὀμήρου εἰπόντος, ὀρηθεῖς ἐνεῦθεν ὁ Σοφοκλῆς παμβῶτιν ἔφη τὴν γῆν. ὅθεν πάλιν ἕτερός τις λαβὼν πάντροφον πελειάδα ἔφη κατ' ἄλλον λόγον τὴν δι' ὅλον ἔτους τρέφουσαν νεοσσούς. Scholiastes Aeschyli similiter πάντροφον δὲ τὴν πελειάδα φησίν, ὅτι πάντα τὰ ὄρνει ἅπαξ τοῦ ἔτους τίκτει, ἢ δὲ περισσεῖα αἰεὶ διδ' ἀνάκειται τῇ Ἀφροδίτῃ. Nihil aliud esse videtur πάντροφος quam omnino nutriens, i. e. penitus nutrix, ut πάμβοτον.

ἄλλος in Suppl. v. 542. et παμμήτωρ apud Sophoclem Ant. v. 1282.  
Sunt autem hi versus ita scribendi,

δράκοντας ὡς τις τέκνων  
ὑπερδέδοικεν λεγαίων δυσεννάτορας  
πάντροσος πέλειάς.

Et δράκοντας scribendum viderunt etiam Bothius et Burneius, δυσεννάτορας Blomfieldius. Plurali utitur chorus quod hostium multitudinem in mente habet.

277. τοὶ μὲν, cives ad urbis defensionem properant. ὑπὸ πύργου Lips.

278. πανδημί Ald. Rob.

279. στείχουσιν M. Ceteri στείχουσι. τίς Vit. Lips. Cantabr. 1. Par. A. B. H. Vind. 1. 3. et ex correctione G. in quo antea τί fuerat ut in M. ceterisque.

280. τί δ' Rob. et sic ante emendationem primae vel secundae manus M. ἀμφιβόλοισι Vit. Lips.

281. λάπτουσιν Ox. Ald. Rob. πολίτις G.

282. ὀκρυόεσσαν G. Cantabr. 1. Mosc. 1. Ox. Par. A. B. C. Taur. Vind. 1. 3. et a recentiore manu M. ὀκρυόεσσαν M. a pr. manu et Vit. Ven. B. Ald. Rob. Turn. ὀκρυόεσσαν Lips.

283. In διογενεῖς ultimas tres litteras M. a recentiore manu in rasura habet. διογενές Par. E. et ante emendationem Vit. Post hoc vocabulum ὦ addunt Ven. A. Ald. Rob. Turn. In G. ὦ supra scriptum est ita ut ad textum pertineat, in Vit. tamquam interpretatio. Omittunt ὦ M. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Mosc. 2. Ox. Par. A. B. K. L. N. Ask. A. Ven. B.

286. ἀμείβεσθε potius quam ἀμείψασθε habere videtur M. ἀμείψασθε Par. E. Vind. 2. 4. γαίης Cantabr. 1.

287. Libri τῶσδ' ἄρειον ἐχθροῖς ἀγέντες. Vt hic versus strophico responderet, scripsi

τῶσδ' ἄρειον, ἐξαγέντες ἐχθροῖς.

Ab interprete enim profectum esse videtur ἀγέντες, ut in scholiis Sophoclis ad Trach. v. 72. ἐξαφείται, ἀφείθη.

288. βαθύχρονα G. Mosc. 1. Par. C. Vind. 1. 3. αἶαν omitunt Vind. 1. 3.

289. εὐτραφέστατον G. Cantabr. 1. Mosc. 1. 2. Par. A. B. C. K. L. εὐτραφεστάτων Ven. B. εὐτρεφέστατον M. Vit. Lips. Ven. A. Ald. Rob. Turn.

290. πομάτων M. Cantabr. 1. Par. L. et ut videtur Ven. A. Ceteri πομάτων.

291. ὄσον Lips. ὄδων Par. E. Libri ἴησι. Ex Par. B. Faehsius affert γρ. ἴησιν μετὰ τοῦ ὄ. ποσειδῶν M. Arund. Cantabr. 1. Colb. 2. ποσειδῶν Vit. Turn. ποσειδῶν Ald. Rob. Ceteri ποσειδῶν. ὄ supra scriptum in Vit. omissum in Cantabr. 2. γαιήχος Vit. γεάχος Ald.

293. *πολιοῦχοι* M. Lips. Ald. Turn. et *σου* supra scripto Vit. *πολιοσοῦχοι* G. Mosc. 2. Par. L. Ven. B. Vind. 1. 2. 3. 4. *πολιοσοῦχοι* Arund. Rob.

294. *τεοί* Ald.

295. *ἀνδρ' ὀλέτηραν* G.

296. *καταριψοπλον ἄταν* a pr. manu M. ex quo sec. manus *καὶ τὰν ῥίψοπλον ἄταν* fecit, idque in ceteris libris omnibus est, nisi quod *καὶ τὴν* est in Ven. B. ultimum autem vocabulum in G. *ἄταν* scribitur. Ineptissimum *καὶ τὰν* ferri non potest. Dedi quod olim in Observationibus criticis proposui,

*ἄταν, ῥίψοπλον ἄταν.*

Quamquam dubitari potest, an scripserit Aeschylus, quod cum formis litterarum magis congrueret, *ἀνδρολέτειραν κάκαν, ῥίψοπλον ἄταν*, ita quidem, ut *ῥίψοπλον ἄταν* per appositionem, explicandis praecedentibus verbis, adiectum putetur. Virgines has non dedecet ignaviam optare hosti.

297. *ἐμβαλλόντες* sic G. *βαλλόντες* Ald. *βαλόντες* Lips. Turn. *ἄροιτε* Arund. *ἄρ' οἰσθ' ἄν* Ven. B.

298. *τοῖςδε πολίταις* Blomfieldius, et sic G. Ceteri *τοῖς δὲ πολίταις*, quorum dativorum utriusque in Vit. *ῶν* supra adscriptum est.

299. *ῥύτορες* M. adscripto supra ad o a recentiore manu η̄. Ceteri *ῥυτῆρες*. Verum esse videtur *ῥύτορες*. Sic hic versus strophico accurate respondet. Sed post *εὐδροι* excidit vocabulum. Quare in initio sequentis versus lacunae signa posui.

300. τε vocale a recentiore manu in litura habet in M. Omittit τε Cantabr. 2. *σιάθητ'* M. Cantabr. 1. Par. A. B. Vulgo *σιάθητε*, et sic G. Vit. ex correctione, quum antea in utroque fuisset *σιάθοιτε*, quod Par. E. F. habent. *σιάθητε*, supra scripto *οι*, Lips.

301. *λιταῖς* Vind. 2. 4. *λυταῖς* Par. E.

302. *ῶδ'* M. Arund. Cantabr. 1. Par. K. L. Ven. B. idemque adscriptum, ut videtur, in Par. B. *τῆν ῶδ'* fuerat in G. sed *ῶ* erasum est. Ceteri *τῆνδ'*, idque in M. recentior manus supra adscripsit.

303. *αἶδαι* a pr. manu, *ἀτδαι* a recentiore M. *αἶδα* G. Lips. Ven. B. et η̄ supra ultimam syllabam scripto Vit. *αἶδα* Ven. A. et sic vel *αἶδα* Cantabr. 1. Colb. 1. 2. Par. E. H. K. L. *αἶδα* Ald. Rob. *αἶδι* Aug. Turn.

*προσάψαι* G.

304. *δουλίαν* margo Aldinae apud Burtonum. Libri omnes *δουλείαν*.

*ψαφερά* Ven. B. *σπαφαρά*, adscripto in margine *ψαφαρά*, Lips.

305. *ὑπ' ἀνδρός τ'* G.

306. *πορθομένην* G. Par. E. Vind. 3. 4. Male haec interpungi et intelligi video. Coniungunt enim *δουλίαν ψαφαρά* *σποδιῶ*. Hoc dicit poeta, *miserabile est urbem tam antiquam ab hostili hasta servam ad Orcum detruđi, atro cinere* (i. e. flammis) *ab Achivo viro deorum voluntate turpiter expugnata*.

307. τάσδε G. τὰς δε Ald. Rob. τὰ Par. L. *κεχηρωμένας*, I η a recentiore manu ει supra scripto, M. *κεχηρωμένα* Par. L. τὰς ε̄ κεν ἠχρειωμένας Ven. B. γρ. τὰς δέ κεν ἠχρειωμέναις Par. B. γεσθε Par. E. Ald.

308. ε̄ ε̄ M. et sic bis habent ε̄ Arund. Cantabr. 1. Colb. 1. 2. ar. L. N. Ven. B. quater Vit. Lips. Cantabr. 2. Par. E. ter G. Ald. Rob. urn.

310. περιρρηγνυμένων M. a sec. manu et Cantabr. 1. Par. A. B. L. ob. περιρρηγνυμένων M. a pr. manu et Par. E. N. Colb. 1. περί ρηγνυμένων Vit. Ox. Ven. A. Ald. περιερρηγμένων Par. C. γρ. περί ἐρρηγμένων Par. B. περιερρηγμένων Turn. et sic Lips. in quo hoc et sequens vocabulum a sec. manu in margine scriptum est. περιρρηγμένων, sed aso ε̄ ante ρρ, G.

311. φαρῶν ἴαμβι mensuram habet.

312. βοῶ δ' ἔκκενουμένα πόλις M. Turn. et sic reliqui, ut videtur, plerique libri. ἔκκενουμένη Vit. Lips. Ald. Rob. ἔκκενωμένα Ox. κεινουμέν ἄ, ad ἄ supra scripto ἦ, G. Deest huic versui syllaba ad ensuram antistrophici, in quo δέ cum Brunckio delere durum est. Paene illa mutatione facta scripsi

βοῶ δὲ καὶ κεινουμένα πόλις.

313. Ad α in λαΐδος a recentiore manu η supra adscriptum in M. Cantabr. 2. In margine M. ab alia recentiore manu λείας adscriptum est. ληΐδος Ox. Ven. A. Ald. Turn. δλυμμένας Par. C. ὄλλυμένης osc. I. κινουμένης Mosc. 2.

314. βαρείας τοι M. Vit. Lips. βαρείας τε G. βαρείας omissa articula Ox. Par. C. E. N. Colb. 1. Ven. A. Ald. Rob. Turn. Deinde libri ροταρβῶ, nisi quod προταρβῶ habent Ald. Rob. Mirum quantum hic versus friget, sive chori haec, sive civitatis verba esse putes. Equidem in dubium esse puto quin poeta scripserit

βαρείας τις τύχας προταρβῶν,

illud τίς explicatio sit eorum quae praecedunt, hoc modo, *clamitat, iam diripitur, civitas, pereuntis flebilis turbae gravem metuentes sortem cives*. Similiter, ut hic, male insereretur chori ipsius aliqua sententia sine tertiae strophae et tertiae antistrophae.

315—317. κλαυσίδον δ' Rob. κλαυτόν τ' Ox. Deinde libri ἀρτρόποις, sed in M. ad τ a secunda manu δ supra adscriptum est. Itaque lectionem scholia memorant. In proximo versu ὠμοτρόπων habent Vit. Rob. γρ. ὠμοτρόπων Par. B. Ceteri ὠμοδρόπων. Prorsus irrupte, nisi typographi quoque errores accesserunt, Par. E. ἀντιστρόοις ἀνμοδρόπων. Haeserunt in hoc loco et veteres interpretes et recentiores. Verissimum est ἀρτιδρόποις, quo significantur puellae quibus odo ab hostibus erepta est virginitas. Simili verbo utitur Aeschylus in impl. v. 339. κλάδοισι νεοδρόποις. Nihil tritius quam *florem* de virginitate dici, ideoque etiam *decerpere*. Pindarus Pyth. IX. 109.

χρυσοστεφάνου δέ οἱ ἦβας  
 καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι  
 ἔθειλον.

Ῥόδωροπα νόμιμα recte intelliguntur nuptiae quibus vix maturus virginitatis flos decerpitur. Denique διαμεῖψαι δωμάτων στυγεράν ὁδόν est ἀμεῖψαι διὰ δωμάτων στυγεράν ὁδόν. Itaque hoc dicitur, *deploranda sors est earum quae carptae ante solemnem ritum, quo vix maturus iuventutis flos decerpitur, relicta domo tristem ingrediuntur tiam.*

316. προπάροιθε Cantabr. 1. 2. Ven. B.

318. τί τὸν Ald. Rob. φθήμερον Lips. γάρ τοι pro γὰρ G. Ad προ in προλέγω in M. recentior manus περισσόν supra adscripsit. In M. Vit. post τί interpunctum est, ut in editionibus inde a Turn. fieri solet. Sed insolens est nudum τί; Ex codicis G. scriptura hoc effici potest,

τί γάρ; φθήμερόν τοι προλέγω  
 βέλτερον τῶνδε πράσσειν;

Et potest hoc verum videri. Eadem sententia est Blomfieldii. Suspiceris autem ita etiam scholiastam legisse, cuius haec est adnotatio, *τί γάρ δεῖ πολλά λέγειν; ὁ προτεθνηκώς εὐτυχῶς πράσσει πλέον τοῦ ζῶντος.* Potest tamen reliquorum omnium librorum scriptura defendi, si haec omnia coniunguntur atque ita intelliguntur, *quid enim opus est dicere, mortuum meliore conditione frui?*

320. Hunc versum et duos sequentes omittit Par. L. εὔτε πτόλις Arund. Rob. et sic Porsonus. Ceteri εὔτε πόλις. Brunckius posuerat εὔτ' ἂν πόλις.

321. ἐ ἐ M. et sic bis ἐ G. Vit. Lips. Ven. B. Ald. Rob. Turn. quater Par. E. αὐ αὐ Taur. Omittit interiectiones Par. K.

322. δυστυχεῖ τε Ven. B. δυστυχῆ γε Brunckius, parum memor Graecos πολλά καὶ κακά dicere. πράσσει M. G. Vit. Lips. et πάσχει superscripto Par. C. πράσσεις Par. E. πράσσειν Ox. Ald. Rob. Turn.

324. τὰ δὲ πυρφορεῖ M. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Collb. 2. Par. L. Ven. B. Rob. Ad πυρφορεῖ in M. recentior manus καίεται supra adscripsit. τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ G. Turn. τάδε, καὶ πυρφορεῖ Ald. πυρφορεῖς Par. E.

325. δὲ Brunckius male delevit. V. ad v. 312. Non videtur omissum esse in Par. B. sed negligens fuisse Faehsius. γρ. κρίνεται Par. B. αἴνεται ἄταν ex Par. E. assertur.

326. δ' ἐπιπνεῖ M. G. Lips. Rob. Turn. δ' ἐπιπνεῖ Vit. Ald. δὲ πιπνεῖ Cantabr. 1. Par. A. B. Ven. B. Brunckius glossam assertit ἐπιπίπτει et in Par. B. etiam ἐπίπνει reperiri scribit: Faehsius haec adnotavit, ἐπιπνεῖ. γρ. πιπνεῖ. ἐπιπίπτει.

329. ἀν' ἄστρ M. Rob. ἀνὰ ἄστρ G. Vit. Ven. A. Ald. Turn. ἀνὰ ἄστρμα Lips. Deinde vulgo sequitur ποτὶ πτόλιν δ' ὄρκάνα πυρρωῖτις.

In M. ποτιπτόλιον scriptum. πρὸ τί πτόλιον Taur. et ex emendatione G. quum antea ποτί πτόλιον fuisset. ποτί πτόλιον Lips. Turn. ποτί πόλιον Vit. Ox. Ven. A. B. Ald. Rob. ὄρκάνα M. Vit. Cantabr. 1. Par. A. B. L. et η supra adscripto Lips. ὄρκάνη Ald. Rob. Turn. ὄρκάνει G. Vind. 1. 3. Omisso πτόλιον vel πόλιον, quod interpretis est, scripsi πρὸτι δ' ὄρκάνα πνεγῶτις.

329. δ' a recentiore, ut videtur, manu additum in G. Post ἀνήρ sequitur vulgo δορὶ καίνεται. Ex Par. E. δορὸν enotatum. κλίνεται, supra scripto a recentiore manu και, M. et supra scripto καίνεται Par. L. κραίνεται Lips. καίνεται δορὶ Vit. Sola Rob. editio ὑπὸ δορὶ καίνεται. Accommodandus erat hic versus antistrophico. Quare scripsi

πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνήρ ἀμφὶ δορὶ καίνεται.

Facillime ἀμφὶ inter ἀνήρ et δορὶ excidere potuit.

330. βλαχαὶ M. Vit. Lips. Turn. βληχαὶ G. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. K. Ask. A. Ald. Rob. αἱματόεσαι Lips.

331. τῶνδ' Par. E. ἐπὶ μαστίδι Lips. ἐπιμαστιγίδων sic G.

332. ἀριτρεφεῖς M. Vit. Lips. Par. A. Ven. B. Rob. ἀριτβρεφεῖς G. Ox. Par. B. H. Ven. A. Ald. Turn. ἀντιστραφεῖς Par. E. Vagitum dicit infantium, quos modo matres occisae mammis admoverant.

333. ἀρπαγαὶ δὲ Ald. διαδρομῶν G. Mosc. 1. Taur. Vere poetica est et optime cum sequentibus congruens explicatio, ad quam animus attollere ausus est alter scholiastes, et rapinae fiunt, sorores discursationum.

334. ξυμβολεῖ M. Vit. Turn. In M. non βάλλει, sed ἄλλος a recentiore manu supra adscriptum est. ξυμβλεῖ Par. F. ξυμβαλεῖ Cantabr. 1. Ox. Ven. A. Vind. 4. Ald. Rob. et η superscripto Mosc. 1. ξυμβαλῆ Lips. συμβαλεῖ Par. E. ξυμβάλλει G. (sic G.) Mosc. 2. Par. L. Ven. B. (sic) Vind. 1. 3. ξυμβαλεῖ correctum in ξυμβάλλει, et γρ. ξυμβαλεῖ Par. B. Hesychius συμβολεῖ, συντυγχάνει.

335. λαλεῖ Cantabr. 1.

336. ζύνομον G. Cantabr. 1. Par. C. Ald. Rob. et altero ν superscripto Cantabr. 2.

337. 338. ἴσον Vit. Ald. Rob. λελιμμένοι Arund. Cantabr. 1. 2. Mosc. 2. Par. A. B. Ask. A. et η ad ι superscripto Mosc. 1. λελημμένοι M. G. Par. C. E. et ι ad η superscripto Ven. B. λελημμένοι Lips. λελειμμένοι, superscripto ι, Vit. λελιμμένος Ox. Ald. Rob. Turn. λελημμένος, superscripto ι, Ven. A. Post λελιμμένοι vulgo plene interpungitur. In proximo versu libri τίν' ἐκ τῶνδ', nisi quod M. τί' ἐκ τῶνδ' habet, sed cum litura post τί' et adscripto in margine a recentiore manu τίν' ἐκ. Secunda manus hoc adscripsit scholion, τί' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι. τί' δεῖ ὑπονοῆσαι ἐκ τούτων, ἢ πένθη καὶ συμφοράς; Non scripsisse Aeschylum τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγον πάρα; et antistrophicus versus et haec ipsa verba docent. Nam in media malorum captae urbis descriptione frigidissime talis sententia insereretur, eodem modo

ut in fine strophae secundae. Coniungenda haec sunt cum praecedentibus atque ita scribendum

ἔμβολεῖ φέρων φέροντι,  
καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ,  
ξύννομον θέλων ἔχειν,  
οὔτε μείον, οὔτ' ἴσον λελιμμένοι  
τῶν ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα.

i. e. οὔτε μείον ὢν vel οὔτ' ἴσον οἷς. Praeda onustus alii rapta ferenti obvius est; vacuus vacuum advocat, nec minus nec tantum, quantum illos, quos ferentes aliquid vident, rapuisse coniecere licet, sed plus cupientes.

339. παντοδαπῆς Lips. Arund. Cantabr. 2. Par. K. χαμάδης  
G. Lips. ἀλγυνεῖ Vit. ἀγύνει Par. E. ἀργύνει Ald.

340. Libri κρηῆσας πικρὸν δ' ὄμμα θαλαμηπόλων, nisi quod κρηύσας habet Lips. ὄμμα G. θαλαμηπόλων Colb. 1. Articulum τῶν ante θαλαμηπόλων auctore Arnaldo in Animadv. p. 194. male inseruit Brunckius eumque secuti Schützius et Porsonus. Post κρηῆσας vulgo interpungitur. Removendam esse interpunctionem manifestum est, idque intellexit etiam Wellauerus, qui πικρὸν δ' in πικρῶν mutandum censuit. Lenius visum est

παντοδαπὸς δὲ καρπὸς χαμάδης πεσὼν ἀλγύνει  
κρηῆσας πικρὸν γ' ὄμμα θαλαμηπόλων.

341. πολλῆ δ' Cantabr. 2. Rob. Turn. ἀκρυτόφυργος Ald.  
ἀκρυτόφυργος Rob. φηργῶς ex Par. E. affertur.

342. οὔτιδανεῖς G. οὔτιδανοῖσιν Par. N.

343. ἐν ῥοθίοις Vit. Arund. Ven. B. Vind. 3. ἐν ῥοθίοισι M. et ceteri.

344—349. Hi versus vulgo sic leguntur,

δμωῖδες δὲ καιροπήμονες νέαι  
τλήμονες εὐνὰν ἀλχμάλωτον  
ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος, ὡς  
δυσμενοῦς ὑπερτέρον.  
ἐλλίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν,  
παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίφροθον.

Variae lectiones hae sunt. V. 344. καιροπήμονες Rob. νέαι omittit Ven. B. δμωῖδες δὲ καιροπήμόνεσι νέαις τλήμόνεσιν ex Par. B. Faehsius pro verbis δμωῖδες — τλήμονες assert. τλήμονας Lips. Deinde v. 347. ὑπερτέρους Ald. Tum v. 348. ἐλλίς ἐστιν Vit. ἐλλίς δ' ἐστὶν Colb. 1. μολεῖν. γρ. ὀμιλεῖν Par. B. Denique v. 349. παγκλαύτων M. Turn. παγκλαύστιων G. Vit. Lips. Cantabr. 1. Ox. Ven. A. Vind. 1. 3. Ald. Rob. ἀλγέων pro ἀλγέων Cantabr. 1. πημάτων Par. L. Nihil sani est apud scholiastas. Schützius quod ego olim conieceram, τλάμων' εὐνὰν, recepit, commate post εὐτυχοῦντος interpungens, quae autem inde sequuntur, sine interpunctione continuans. Interpretatur ita, novae-



que ancillae novo dolore affliguntur ob miserum servile connubium beati viri, adeo ut sub immitti domino unica spes iis in aeterna nocte relinquatur, finem flebilibus aerumnis impositura. Haec probari non possunt. Ut alia taceam, ἀνὴρ εὐτυχῶν non potest simpliciter felix vel opulentus esse. Nam si quis talem propterea, quod superbior sit, commemorari putat, at melior est servae conditio in opulenti quam in pauperis domo; praetereaque, qui non est nobilis, etiam moribus asperior et magis rudis esse solet. Illud autem necessarium est, haec omnia cohaerere, quia non modo frigida, sed absurda etiam foret nexu cum praecedentibus destituta in fine sententia, praesertim quum, de quo ea accipienda esset, non esset indicatum. Scripsi igitur,

δμῳίδες δὲ καινοπήμονες νέαι,  
τλήμων αἴσιν αἰχμάλων  
ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος, ὡς  
δυσμενοῦς ὑπεριτέρου,  
ἐλλίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν,  
παγκλαύτων ἀλγίων ἐπίροσθον.

*Novo dolore juvenes servae affliguntur, quibus spes est (i. e. quibus expectandum est) venturum esse miserum captivum nocturnum officium viri victoris, ut gravioris hostis (vel ut gravioris hoste), adiuvans atque augens lacrimas. Τέλος rectius fortasse imperium interpretabimur.*

350. οἵτιοι Rob. ὡς omittit G.

351. πευθῶ M. πυθῶ Lips. πευθὺν ut videtur Vit. ἑμῖν Ox. Ven. A. φέρειν G. Taur.

352. Affert hunc versum Thomas M. in v. διώκω p. 93, 2. ed. Ritsch.

353. γρ. καὶ νῦν Par. B. ὄδ' ἀναξ αὐτὸς G. Lips. τόκος M. G. alique, ut videtur, et Ald. Turn. τέκος Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. H. L. N. Colb. 1. Ven. A. B. Rob.

354. Hunc versum omittit Lips. εἰς Ald. Rob. εἰς margo Al-dinae apud Burtonum, et sic Porsonus. εἰς' habent M. ceterique libri: recte. V. Opusc. II. p. 326. ἀρτίκωλον G. Mosc. 2. ἀρτίκολον Cantabr. 1. Par. L. λόγου Ox.

355. σπουδῇ τε καὶ τοῦδ' cum glossa μετὰ σπουδῆς, G. Taur. σπουδῇ δὲ καὶ τοῦδ' Vit. Ald. Rob. σπουδῇ δὲ τοῦδ' Lips. Reliqui σπουδῇ δὲ καὶ τοῦδ', nisi quod in M. prius σπουδῇ scriptum suisse videtur. οὐ καταρτίζει, cum his adnotationibus, εὐθετεῖ, et γρ. οὐκ ἀπαρτίζει, ἤγουν ἄρτιον ποιεῖ, G. Taur. Ceteri οὐκ ἀπαρτίζει. Non debebam olim in Observationibus criticis proponere οὐ καταρτίζει. Hoc dicit, etiam Eteoclem ita festinare, ut pedum incessum non sic, quinadmodum decet, componat.

356. ἰδῶν Colb. 2. γρ. ἰδῶν Par. B. πολεμίων, supra scripto ab eadem manu ἐναντίων, Par. L.

357. ὡσι' M. a recentiore manu: prima δσι' scripsisse videtur.

πῶς τ' Rob. ἕκαστον Vit. εἴληγεν M. εἴληγε G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. 2. Par. B. Vind. 2. 4. Ald. Rob. Turn. γρ. εἴληφε Par. B. πάλον Mosc. 1. Par. K. πάλω G. et cum glossa ἐκλήρωθη κλήρω Mosc. 2. κλήρον Ven. A. Vind. 2. 4. Ald. Euripides Phoen. v. 751.

ὄνομα δ' ἕκαστον διατριβῇ πολλῇ λέγειν,  
ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημέτων.

Ad quae scholiastes haec adnotavit, πεφύλακται δὲ τὰς ὀνομασίας αὐτῶν εἰπεῖν, ὡς φησὶ Δίδυμος, διὰ τὸ ὑπὸ Αἰσχύλου εἰρησθαι ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

358. προτίσιν M. Par. L. Ceteri v. omittunt.

360. σφράγια Vit. γίνεταί Porsonus. Libri γίνεται.

361. λιμένος, superscripto ab eadem, ut videtur, manu altero μ, et a sec. manu λε in initio vocabuli, M. λελιμένος Par. L. λελυμένος, cum glossa ἐπιθυμῶν, G.

362. κλαυκαῖσιν G. Vit. Lips.

363. θένει M. Turn. σθένει Ox. Vind. 3. Ald. θείνει Lips. Arund. Mosc. 1. 2. Par. F. Vind. 4. Rob. θύνει Vit. θοίνει G. δ' omittit Ald. ὀνέδει Lips. ὀνειδίξει G. Mosc. 2. Vind. 1. οἰκλείδην G. Ald. Rob. οἰκλείδην M. Vit. Lips. Turn. σοφιστήν pro σοφόν Par. E.

365. τρισκατασκίους, ad primam syllabam εἷ superscripto, G. Aristophanes Acharn. v. 964.

ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα  
πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατάσκίους λόφους.

366. κραιίνους Lips. χαίτωμα G. δ' ἔσω (sic, non δ' ἔσω) M. in quo recentior manus γρ. τῷ adscripsit. δέτω G. δετῶ, supra adscripto ου, Vit. δὲ τοῦ Vind. 2. 4.

367. χαλκήλατον margo Aldinae apud Burtonum, idemque Turnebus commemorat. κλάζουσι κώδωνος G. Vind. A. κώδωνες ἡχοῦσιν Ask. A.

368. In ὑπέρσρον M. ο in litura habet. ὑπ' ἀσπίδος Rob.

371. πρέσβιστος δ' ἀνδρῶν νυκτὸς ὀφθαλμὸς πρέπει, Αἰσχύλος corrupte Etym. M. p. 753, 22. ἄστρον superscripto ο Vit. Lips. ἄστρον G. Par. L. et ω superscripto Par. C.

373—375. Legebatur

βοῆ παρ' ὄχθαις ποταμίαις μάχης ἐρῶν·  
ἵππος χαλινῶν δ' ὡς κατωσθμίνων, μένει,  
ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὀρμαίνει μένων.

Post μάχης particulam δ' inserit Lips. et Par. A. si hoc dicere vult Brunckius, qui hanc particulam se ait in locum suum reposuisse, suffragante cod. A. Scripsit autem Brunckius ita, βοῆ παρ' ὄχθαις ποταμίαις· μάχης δ' ἐρῶν, ἵππος χαλινῶν ὡς κατωσθμίνων, μένει, ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὀρμαίνει μένων. Sine particula χαλινῶν ὡς habent

M. Colb. 2. (puto, Par. A.) et Rob. χαλιῶν ὄς Lips. In M. a recentiore manu non, ut narratur, ὄς super ὡς, sed, quantum dispici potuit, οῦ super ultimam in χαλιῶν syllabam adscriptum est. Deinde κατασθαιῶν, μένει, supra adscripto γρ. κατασθαιῶν, Lips. κατασθαιῶν Rob. Tum ὡς τις Ald. Turn. Deinde βοῆ Par. L. Tum ὄρμαινει ἰένων M. Vit. Ald. Rob. Turn. ὄρμεινει μένων, sed minio superscriptis id prius vocabulum ὡν, ad alterum ει, G. ὄρμαινων μένει Arund. (qui nunc versum post sequentem collocat) Cantabr. 1. Mosc. 1. Par. F. Ask. L. Ven. A. Vind. 4. et ad μένει supra scripto ὡν Par. C. ὄρμεινων μένει Par. E. In Lips. hic versus omissus, sed a sec. manu in ima margine sic additus est, ὅστις βοῆ (supra scriptum γρ. βοῆν) σάλπιγγος ὄρμαινων ἰένει. Repetitio verbi μένει, quantumvis iterationem verborum non reformidant tragici, hic quidem ferri non potest. Itaque putandum esset ἰένει esse nomen, ut in Agamemnone v. 222. χαλιῶν τ' ἀναύδω μένει. sed magna tamen suspicio est, in alterutro versu μένει vel μένων ortum esse ex altero. Itaque non male Tyrwhittus et Brunckius ad Aristophanis lan. v. 1042. in ultimo versu κλύων scribendum esse putarunt: quod sane firmari videtur verbis scholiastae, σάλπιγγος ἀκούων, nisi hic, quod nihi quidem veri simillimum videtur, rem enarrare voluit explicatius. Mihi probabilius videtur mutandum esse μένει in βρέμει, quae Schützi quoque opinio fuit. Sed ex proximo quoque versu vitium tollendum est. Nam ὄρμαινει, quod sensu non aptum, usu non tragicum est, pridem cedere lebebat alii verbo, quod scholion a Stanleio editum et postea a Schützio in codice Mosc. 1. prolatum, σφαδάζων ἐκδέχεται, monstrare videtur, ἰργαίνει. Vitur activa huius verbi forma ita, ut sit *irasci*, Sophocles Trach. v. 552. ἀλλ' οὐ γάρ, ὥσπερ εἶπον, ὄργαίνειν καλὸν γυναῖκα οὖν ἔχουσαν. Itaque scripsi

βοῆ παρ' ὄχθαις ποταμίαις, μάχης ἐρῶν,  
ἵππος χαλιῶν δ' ὡς κατασθαιῶν βρέμει,  
ὅστις βοῆν σάλπιγγος ὄργαίνει μένων.

Ceterum qui hanc bellatoris equi descriptionem, quam similibus exemplis illustravit Bochartus in Hierozoico I. p. 149. diligentius consideraverit, volet huic lectioni, quam recepimus, hanc praeferre, ὄργαίνων μένει.

376. 377. Plutarchus initio Thesei σκοποῦντι δέ μοι, τοιῶδε βρωτὶ, κατ' Αἰσχύλον (v. 416.), τίς ξυμβήσεται; τίς ἀντιτάξω τῷδε; τίς φερέγγυος; ἐφαίνετο et quae sequuntur. ἀντιτάξας G. κλήθρων, a recentiore manu iota subscripto, M. et ει in η mutato vel contra tit. κλειθρων ceteri. λυμάτων, supra adscripto γρ. λυθέντων, Lips.

379. γίγνεται Porsonus. Libri γίνεται.

380. τ' omittunt Arund. Rob. δάκνουσιν Lips. Rob. δακίσι G. δουρός G.

383. ἡ ἀνοία M. Turn. ἡ ἀνοια Lips. κάνοια Faehsio teste Par. Ceteri ἡ ἀνοια. Inde a Cantero ἡ ἄνοια obtinuerat. ἡ ἀνοία παρ-ξυτόνως Ἀττικῶς. διὰ δὲ τὸ μέτρον ἐξέτεινεν. ὁ δὲ νοῦς· τὰ ἐξ

ἀνοις τινῶν γερόμενα τάχα τῶν κακῶν αὐτοῖς ἔσται σύμβολα schol. cod. M. γρ. καὶ ἀνοία τινί (ἀνοιάν τινι Taur.), ἤγουν κατὰ τινὰ ἀνοιαν καὶ μωρίαν. Non est scribendum ἡ ἄνοια, quod nonnullis placuit.

384. πέρση Arund. Colb. 2. Ven. B. et supra scriptum in Cantabr. 2.

385. ὑπέρκοπον G. Mosc. 2. ἡπέρκομον Ald.

386. ὀρθῶς ἐκδικίως τ' G. ὀρθῶς γ' ἐκδικίως τ' Ox. Ald. Turn.

387. τήνδ' M. Cantabr. 1. Par. C. L. Colb. 2. Ask. A. τήν ceteri. μαντεύεται M. Vit. Par. E. N. Colb. 1. sed σ ab eadem, ut videtur, manu insertum in M. Vit.

389. προστατεῖν Par. K. et τῆν superscripto Arund.

390. μάλ' εὐ omittit Par. E. Frigebit hic μάλα, nisi voce adiuvetur. Est enim cum vi quadam pronuntiandum, ut sensus sit non ignobilem.

393. ὡς, supra adscripto γρ. ὦν, Lips. ἐφύσατο G. Mosc. 2. In G. supra scriptum ἠλέησε, in Mosc. 2. ἐγέννησεν. Coniecit ἐφύσατο scribendum esse H. Stephanus, refutatus a Cantero Nov. Lect. I. 5.

394. δέγ' pro δ' ἔστ' Lips.

395. ἔργων Ald. ἔργον supra scriptum in Colb. 2.

396. δίκη δ' M. G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. Ven. A. B. Ald. Rob. δίκη δ' Par. A. B. Ask. A. Vind. 1. 2. 3. 4. Turn. ὀμαίμων M. Vit. Arund. Ad prius μ superscriptum δ in Arund. et a recentiore manu in M. ὀ δαίμων G. Lips. Cantabr. 1. 2. Ox. Colb. 1. Par. A. B. C. E. Ven. A. B. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn. Adscriptum ὀμαίμων in Lips. Par. C. et ut videtur in Par. A. B. μ ad δ in Cantabr. 2. δικάως ὀ Ἄρης glossa in Par. A. B. Veram scripturam δίκη δ' ὀμαίμων, quam primus dedit Victorius, scholiastes recte explicat, τὸ τῆς συγγενείας δίκαιον στέλλει αὐτὸν εἰς τὴν μάχην.

397. Hunc verum affert Thomas M. p. 141, 11. ed. Ritsch.

398. τὸν ἐμὸν Colb. 2. et supra adscriptum in Lips. γρ. ἐμὸν Par. B. ῥν Arnaldus Animadv. crit. p. 127. et Brunckius. μὲν Taur. Vind. 1. Ceteri ῥν. Ἀντίπαλος hic eum significat, qui hosti opponitur.

399. Non recte δίκαιος ex Porsoni coniectura Blomfieldius, δικάως Dindorfius. πρόμαχος ὄρνται πόλεως Taur.

400. πρόσμαχος a pr. manu M. αἱματιφόρους Ald. Rob. αἱματοφόρους Par. E. αἱμηφόρους G. Taur. Vind. 1. αἱματηρούς Vind. 3.

401. Post φίλων Rob. addit ἐμῶν, ut scholiastam metricum legisse videri Stephanus observavit.

402. ὀλυμένων Vit. ὀλλυμένων Ask. A. γρ. ὀλλυμένων Par. B. ὀλλομένων Taur. Vind. 1. 3. ὀλλομένους G. Quum proprie dicendum esset τρέμω ὑπὲρ φίλων, ἰδέσθαι μύρους αὐτῶν ὀλομένων, aut τρέμω ἰδέσθαι μύρους φίλων ὀλομένων, utramque rationem a poeta coniunctam esse monui in dissertatione de ellipsi et pleonasmo p. 208. sive Opusc. I. p. 226. Adiectum participium ὀλομένων satis tuebuntur exempla a Lobeckio ad Ai. v. 517. p. 278. allata.

403. *δοῖεν θεοί* Arund. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. Ask. A. Vind. 3. *θεοὶ δοῖεν* M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. In M. sec. manus, ut verborum ordinem corrigeret, β' α' supra adscriptis.

404. *ἤλεκτροισι* Par. N. *ἠλέκτροισιν* Par. E. *ἠλέκτροισιν* Vit. *εἴληγεν* M. *εἴληχε* G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn. *πύλας* a pr. manu M. secunda i superscriptis.

405. *γίγας ὄδ'*, ἄλλον ex Par. A. et Marklandi ad Eur. Suppl. v. 872. coniectura Brunckius, qui idem in Par. B. vulgato superscriptum dicit. Marklandus falso ad scholiastam provocat. Legit is *γίγας ὄδ'* ἄλλος, ut in M. ceterisque libris scriptum est. Hoc verissimum. *Γίγας ὄδ'* ἄλλος, *alius ille gigas*, ita dictum est ut saepe in simili re solet. Notum pro-verbium ἄλλος οὗτος *Ἡρακλῆς*. Maxime haec et similes formulae frequentatae sunt Nonno et hunc sectantibus. Si quis in eo haereat, quod gigas non unus, sed plures fuerint, idem est ac si dixisset ἄλλος γίγας, *παρὰ τοὺς πρότερος*, quemadmodum Lucianus loquitur Alex. 43. p. 249. *ἔγω, ἧ δ' ὄς, Ἀσκληπιὸς νέος, ἄλλος παρ' ἐκείνον τὸν πρότερον.*

406. *μεῖζων δ' ὁ* Ox. *μεῖζων* omisso ὁ Par. E. *κόμπος οὐ* Ox. Ald. Turn. *κατ'* omittit Par. E.

407. *ἀπειλῆ* Lips. *κραῖνοι* recte Brunckius, et sic M. Par. L. N. Colb. 1. et ab alia manu Cantabr. 2. *κράννοι* Rob. *κράνος* Lips. Ceteri *κράνοι*. In M. ad ai a recentiore manu a supra adscriptum. Similiter dictum est v. 530. *πύργοις ἀπειλεῖ τοῖςδ' ἢ μὴ κραῖνοι θεός.*

408. *τε* omittit Lips. *θέλλοντος* G.

410. *ἔρριν* G. *ἐμποδῶν* Vit. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. H. K. L. *ἐμποδῶν* Rob. *οὐδὲ τὸν τοῦ Διὸς σκηπτὸν εἰς γῆν κατενεχθέντα, ἧ αὐτοῦ τοῦ Διὸς φιλονεικήσαντος, ἐμποδῶν γενέσθαι* scholion in M. quamquam M. *ἐκποδῶν* habet. *ἐκ ποδῶν* G. Ald. *ἐκπεδῶν* Lips. *ἐκποδῶν* Turn. Praeferendum iudicavi *ἐμποδῶν*. *Neque se Iovis iram impediendi loco habiturum*. Altera lectio, *ἐκποδῶν*, in qua αὐτόν intelligi debet, multo est durior. *σχεθεῖν* Blomfieldius. Libri *σχεθεῖν*.

411. *κεραυνὸς βολὰς* Lips.

412. *μεσημβρινοῖσιν* M. *μεσηβρινοῖσι* Vit. *μεσιβρινοῖσι* G. *θάλπεσιν* M. *θάλπαισι* Rob. *θάλπεσι* ceteri. *προσήκασεν*, iota a recentiore manu subscripto, M. *προσείκασαν* Lips. Ceteri *προσείκασεν*.

413. *δεινὸν γρ. γυμνὸν* Vind. 3. Post *γυμνὸν* litura in M.

414. *φέγγει γρ. φλέγει* Vind. 3. *χειρῶν* G. Lips. Par. E. Ald. Rob.

415. *φωρεῖ* ultimis duabus litteris a sec. manu in litura M. *φωρεῖν* Ald. *φρορεῖ* Par. E. *γράμμασιν* M. Ceteri *γράμμασι*. *πρίσω* Ald. Rob.

416. *πέμπε* ultima littera a sec. manu in litura M. *πεμπαις* Rob. *τίς ξυμβήσεται* Plutarchus in initio Thesei.

417. *κομπάσαντα* M. a recentiore manu ζο supra scripto, et Vit. Par. L. Ven. B. *κομάζοντα* Lips. Ceteri *κομπάζοντα*.

418. καὶ τῷδε κέρδει spectat ad praegressam Eteoclis orationem. *Πορ Iurro, quod hic iactator est, accedit aliud, quod ipsa illa iactatione Iovis iram provocabit.*

419. ἀνδράσιν Cantabr. 1. Ceteri ἀνδράσι.

420. ἡ γλῶτ', supra scripto allero τ a sec. manu, M. γίγνεται Porsonus. Libri γίνεται. διδάσκαλος pro κατήγορος Lips. Rob. et Blomfieldio teste Ask. A. Idem adscriptum in Mosc. 1. Sic etiam scholiastes.

421. δρᾶς Lips. παρασκευασμένος Par. C. et ε a sec. manu supra adscripto ad alteram syllabam M.

422. Libri θεοὺς ἀτίζων. Scribendum erat ἃ θεοὺς ἀτίζων. Monosyllabi θεός exempla congressit Porsonus ad Eur. Or. v. 393.

424. γεγωνᾶ Brunckius. γεγωνῶς Ask. A. Sed ad probandam Brunckii emendationem ducunt quae ceteri libri habent. γεγωνᾶι (sic) M. γεγωνεῖ Mosc. 2. γεγωνᾶ (sic) Ald. Rob. γεγωνᾶ ceteri. In G. ᾶ in litura scriptum est. Hesychius γεγωνόν, τὸ ἐξακουστόν, μεγαλόφωνον.

425. αὖ τῷ G.

426. ἐξηκασμένον, iota a recentiore manu subscripto, M. Ceteri ἑξηκασμένον.

427. μεσημβρινοῖσιν M. μεσηβρινοῖσι G. θάλλεσιν τοῖς M. θάλλεσι τοῖς G. Lips. Ald. Rob. Turn. θάλλεσι τοῦ Vit. Colb. 1. Par. N.

429. αἰθῶν, ut reliqui libri, sed ad ω supra adscripto ο Lips. Vtrumque, et αἰθῶν et αἰθῶν, ia scholiis commemoratur. πολυφόντα Ox. Ald. βία Ald. Rob.

430. φερέγγυον φροῦρημα affert Thomas M. p. 381, 12. ed. Ritsch.

431. εὐνοίαισιν Cantabr. 1. et erasum videtur ν in M.

432. ἐν πύλαισι ληχότα ante sec. manus emendationem M.

Plato de re publ. VIII. p. 550. C. non satis accurate huius versus meminit, quum dicit οὐκοῦν μετὰ τοῦτο, τὸ τοῦ Αἰσχύλου, λέγωμεν ἄλλον ἄλλῃ πρὸς πόλει τεταγμένον; Aug. Nauckius ad Aristoph. Byz. p. 230. Platonem πρὸς πύλῃ scripsisse putat.

433. ἄλλοιθ' Ald. Rob. εὔχεται Lips.

434. νιν Brunckius. Libri μιν. Libri ἐπισχέθου. Scripsi κασχέθου, quo hic versus strophico accurate exaequatur. Et pertinet fortasse ad hoc vocabulum codicis Vit. glossa, καταλάβου.

435. πρὶν γέμων Taur.

436. Libri ἐδωλίον ὑπερκόμπω. Brunckius ὑπερκόμπω, et sic margo Ald. apud Burtonum. Sed addito pronomine scribendum erat ἐδωλίον μ' ὑπερκόμπω.

440. Libri πῆδησεν. Omissi augmenti signum, quo carere possumus, Brunckius adiecit.

441. ἠγῆστησι a pr. manu M. alia manus σ delere voluisse videtur. ἠγῆτῃσι G. Cantabr. 2. Mosc. 1. Par. L. Vind. 2. Ald. Rob. ἠγῆτῃσι

Vit. Par. A. B. Turn. et η ad penultimam syllabam superscripto Lips. Scribendum erat *Νηίσταισι*. V. ad Eur. Phoen. v. 1112. *προσβαλλεῖν* Lips.

442. ἵππους γ' ἐν Rob. ἀμπυκτῆρσι G. Lips.

443. πρὸς πύλας Ald. Rob.

444. φριμοὶ Vit. Schützii coniectura, βάρβαρον βρόμιον, aliquid commendationis quum ab eo habet, quod librarius ad v. 446. oculis aberrare potuit, tum ab explicatione scholiastae, ἀπηνῆ ἦχον· ἢ ἐπεὶ ἡ σύριξ βοᾷ. In Vit. glossa, κατὰ ἦχον ἄσημον. Eteoclem mox ad haec v. 456. respondere Schützius animadvertit

ὅς οὔτι μάρτυρον ἱππικῶν φρουρημάτων  
βρόμιον φοβηθεὶς ἐκ πυλῶν χωρήσεται.

Nihilo minus *τρόπον* servandum duxi, sive *more* interpretari aliquis velit, sive de ipsa soni conformatione accipiat, ut *Αυδίω ἐν τρόπῳ* apud Pindarum Ol. XIV. 17.

445. μυκτηροκόπαν Par. E. πνεύμασιν M. Ceteri πνεύμοισι.

446. ἰσημάτιστα δ' vel εἰσημάτιστα δ' a pr. manu M. quod sec. correxit. σμικρὸν Rob. μικρὸν M. G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Ask. A. Ox. Ald. Turn.

447. *προσἄμβασεις* Canterus Nov. lect. III. 3. *προς* (sic) *ἐμβάσεις* G. *ἀμβάσεις* omissio *πρὸς* Par. E. Ceteri *πρὸς ἀμβάσεις*.

448. *στεῖχη* Vit. *πύργων* G. et o superscripto Par. C. *πύγων*, ad ω superscripto ο, Lips. *ἐμπέροισι* Par. C. *ἐκπέροισι* G. *ἐκρηῆσαι* γρ. *ἐκπέροισι* Vit. et adscriptum *ἐκρηῆσαι* in Par. B.

449. βοᾷ δ' οὔτος G. ἐν omittit Rob. *ξυλλαβαῖς* M. et regius Spanhemii. Ceteri *συλλαβαῖς*.

450. σφ' ἐκβάλλοι G. ἀφ' ἐκβάλοι Cantabr. 1. ἀφεκβάλοι Colb. 1. σφ' ἐκβάλλη Lips. Cantabr. 2. Ox. Par. C. E. F. L. Colb. 2. Vind. 3. σφ' ἐκβάλλη Vind. 2. 4.

451. καὶ τῷδε τῷ φωτὶ G. Cantabr. 2. Vind. 1. Ald.

452. δούλεινον Lips.

453. σὺν τάχει Lips. Rob. *δέτωι*, iota, ut videtur, a sec. manu addito, M. *δέ τω* G. Lips. *δέ τω* Taur. *δέ τῷ* Vit. Turn. *δέ, τῷ* Ald. Rob. γρ. *ξυντύχοι καὶ ἂν ποτε, ἵνα συμβάλλῃ τῷ καὶ ἐκείνῳ τῷ Ἐτεόκλω* Par. B. *σὺν τύχῃ δέ τω* legit etiam Triclinius ad Soph. Oed. R. v. 80.

454. καὶ δὴ πέπεμπ' οὐ M. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. B. H. καὶ δὴ πέμπτ' οὐ Vit. (sic Vit.) Par. C. E. καὶ δὴ πέμπετ' οὐ Lips. Mosc. 1. Par. A. L. N. Colb. 1. Ven. A. B. Ald. Rob. καὶ δῆτα πέμπετ' οὐ G. Mosc. 2. καὶ πέμπεται δ' οὐ Turn. quod speciem habet emendationis. Deinde ἐν χειρὶν Vit. Par. N. Scribendum erat, remota negatione, καὶ δὴ πέπεμπται, graviore multo sententia, idque vidit etiam Erfurdthus ad Soph. Ai. p. 514. Sed tollenda etiam erat interpunctio in fine praecedentis versus atque ita continuanda oratio,

πέμπομι ἄν ἤδη τόνδε, σὺν τύχη δέ τῳ  
καὶ δὴ πέπεμπται, κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων,  
Μεγαρεὺς.

Nam καὶ δὴ, quod prope idem est atque ἤδη, ita collocari constat. V. ad Vigerum adn. 301. b.

455. τῶν Lips. Ceteri omnes τοῦ, nisi quod articulum omittit Colb. 1. In Par. N. ἐκ abesse dicit Vauvillersius: voluisse videtur τοῦ scribere.

456. ὃς οὐτ' εἰμάργων G. μαργῶν Lips. μάρῶν, evanido utroque accentu, M.

458. γθονός, cum glossa τῆ γῆ ταύτη, G.

459. δύο Par. C. N. ἄνδρῃ Par. N. ἄνδρας G. Vind. 1. 2. 3. 4. et ε superscripto Ox. ἄνδραν Par. E. καὶ τὸ Par. C.

460. ἐλῶν γρ. ἐλθῶν Par. B. πατρός γρ. πάλιν idem.

461. ἄλλον Cantabr. 1. et adscriptum in Par. B. μηδέ μοι Turn. μὴ δέ μοι M. G. Vit. Lips. Ald. μηδέν μοι Par. C. μὴ δέ, omisso μοι, Rob. λέγων γρ. λίαν Par. B.

462. ἐπέχομαι δὴ τάδε μὲν M. G. Vit. Ox. Par. B. C. N. Ven. A. Turn. ἐπέχομαι δὴ τῶδε μὲν Lips. et superscripto τάδε Par. A. ἐπέχομαι τάδε μὲν Ald. ἐπέχομαι τῶδε μὲν Cantabr. 1. ἐπέχομαι τῶ δέ μὲν Rob. εὐτυχεῖν σε G. Par. N. Ceteri εὐτυχεῖν. Neque eleganter iuncta sunt εὐτυχεῖν et δυστυχεῖν, neque syllabae pares antistrophicis. Quare scripsi

ἐπέχομαι τῶδε μὲν εὖ τελέσαι.

463. τοῖσι δέ δυστυχεῖν. ἰὼ πρόμαχ' ἐμῶν δόμων Rob. πρόμαχε τῶν ἐμῶν Cantabr. 2. Par. K. L. N. Colb. 1. Ven. B. προμ' ἐμῶν Mosc. 2. cum glossa βοηθὲ τῶν.

464. ὡς ὑπέρανχα βάζουσιν Par. A. N. ὡς ὑπέραν χαβαῖζουσ' Ald. ὡς ὑπέρανχα βάζουσ' M. et reliqui. πτόλει M. Lips. Arund. πόλιν Rob. Ceteri πόλει.

465. μαινομένα M. Cantabr. 1. Par. A. B. L. Ask. A. et η superscripto Lips. μαινομένη G. Vit. Ald. Rob. Turn. μαινομαίνη Par. C.

466. νεμέτω, cum glossa διεξαγέτω, Mosc. 2.

467. 468. γείτονας πύλας ἔχων Ὅγκας Ἀθάνας affert Thomas M. p. 76, 19. ed. Ritsch. πύλας ἄλλος γείτονας Par. E. πύλας ἄλλας γείτονας Vind. 2. 4. ὄγγας G. ὄγγας, cum glossa τῆς μεγάλόφρονος, Mosc. 2. ἀθήνας G. Ox. Hesychius Ὅγκας Ἀθηνᾶς, τὰς Ὠγγίους πύλας λέγει. ξύμβοῃ Lips. σὺν βοῇ Par. L.

469. Ἴππωμέδοντος suo, ut videtur, arbitratu Turnebus. Priscianus de metris com. p. 1328. Putsch. 250. Lind. 420. Gaisf. *Aeschylus in Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας, Ἴππομέδοντος σῆμα (ita libri) καὶ μέγας τύπος. In principio enim trochaicum posuit. Quem imitans Sophocles, teste Seleuco, profert quaedam contra legem metrorum, sicut in hoc, Ἀλφεισβολαν, ἣν ὁ γεννήσας πατήρ. Hic quoque iambus a trochaico incipit.*



κτύπος Mosc. 1. Par. L. Rob. adscriptumque γρ. κτύπος in Lips. τύπος γρ. πόνος Par. B.

470. Haec verba, ἄλλω — δινήσαντος, affert scholiastes Aristophanis ad Vesp. v. 18. ἄλλω Vit. Lips. ἄλλω Ald. Hesychius ἄλλως, ἢ τοῦ ἡλίου ἢ σελήνης περιφέρεια. Αἰσχύλος περιφέρεια τῆς ἀσπίδος καὶ κύκλος. πολὺν Vind. 2. 4. Rob. Idem hoc πολὺν bis habet Par. E.

471. ἔφριξε Ox. Ald. λέγω pro ἐρῶ G.

472. σημειαντουργός Par. E. N. Vind. 1. 2. 3. 4. ἄρ' ἦν M. a sec. manu et G. Vit. Lips. Turn. ἄρ' ἦν M. a pr. manu et Ald. Rob. γ' ἄρ ex Par. E. affertur. ἀνῆρ Arund. Par. H. Ask. A. Colb. 2. Ven. B. et adscripto γρ. ἄρ' ἦν Cantabr. 2.

473. ὤπασεν M. Ceteri ὤπασε. \*

474. τυφόν' ἰέσα G. τυφών, ἴοντα Lips. διὰ στόματος Rob.

475. λιγνων, superscripto o ad ω, Lips. αἶδλα Par. E.

476. πλεξιάναις Cantabr. 1. πλεξιάναι Par. C.

477. κύκλον G.

478. ἐπηλάλαζεν G. Ask. A. et adscriptum in Par. B. ἔνθεον δ' G. ἄρει Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. A. C. E. K. Ask. A. Vind. 1. Rob. Turn. et adscriptum in Par. B. ἄρη M. Vind. 3. ἄρην Vit. Par. B. ἄρειν Ald. ἄριν, cum glossa τῶ, G.

479. Scribi etiam βάχα scholiastes dicit. βαχχάν Par. E.

ἀρχήν, supra scripto ἀλκήν, Par. C. Θυιάς Brunckius, et sic teste Blomfieldio Arund. Ceteri θυῖας, nisi quod θυῖας habet Lips. θυῖς G.

φόβον G. φόνον scribendum coniecit Canterus. Ea mutatio maiore cum fructu v. 481. adhiberetur.

480. αὐ' G. Taur.

481. φόβον Par. B. Ask. A. Idem habet G. sed supra adscripto ὁ et αὐτοῦ, et e correctione Vit. quum antea habuisset φόβος, ut ceteri. Vulgatae scripturae haec est sententia, *terror sese iactat ad portas*. Id quum universe dicatur de rebus omnibus, quibus Hippomedon formidabilis est, patet non idem esse quod praecessit φόβον βλέπων. Sed vereor tamen ne Aeschylus hic scripserit φόνον γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.

482. πρῶτον M. Turn. πρῶτα G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. E. N. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. ὄγκα Lips. ἦτ' libri et Thomas M. p. 77, 2. ed. Ritsch. apud quem scriptum est ἦτ' ἀγχίπολις πύλαισι γείτων. Stanleius, ut Burtonus refert, scribendum coniecit Παλλάς ἦδ' ἀγχίπολις. Non sollicitandum est ἦτε. Hoc dicit, Pallas, *ut quae iulatur hanc urbem*. ἀγχίπολις. γρ. ἐγχίπολις, ἢ διὰ τοῦ ἔγχωνος πορθοῦσα τὰς πόλεις Par. B.

483. γείτων πυλαῖσιν Par. L. ἐχθραῖνονσ' Ox. ἐχθραῖνονσ' Ald. ἐχθραῖρουσιν Lips. ἐχθραῖρουσ' Cantabr. 1. Par. L.

484. εἶρῆσι Cantabr. 1. Ven. B. Ald. Turn. δύσχιμον, ad i a

recentiore manu ε supra adscripto, M. *δύσχειμιον* Ald. Rob. *δύσχειμιω*, sed mutatum in *δύσχιμον*, Lips.

485. *ὑπέρβικος* G. τε, sed mutatum in *δέ*, Vit. Idem *τέκος*.

486. *ἠρέσθη* G.

488. *οὐδ' ὄπλων* Lips. Rob. *οὐδ' ὄπλων* M. G. Vit. Cantabr. 1. Colb. 1. Ox. Par. B. Taur. Ald. Turn.

489. *εὐλογος* Par. C. *ξυνήγαγεν* Brunckius. *συνήγαγεν* libri. Philotheus archiepiscopus Selymbriensis in Codicibus Nanianis p. 533. *ὡςθ' ὁ φησιν Αἰσχύλος, Ἐρμῆς ταῦτα εὐλόγως συνήγαγεν.*

490. *ἀνῆρ* Porsonus. *ἀνῆρ* libri. *ἄνδρῖ* supra versum in M. omissum in G. *τωδε* Vit. *ξυνοστήσεται* M.

491. *ξυνήσεται* G.

492. *πυρίπνοον* Vit. *πυρπνόων* Ald.

493. *Ζεὺς* omittit G. *ὑπ' ἀσπίδος* Vit. Colb. 1.

494. *σταδαίως* Lips. Rob. *ἦστε* Lips. *χειρὸς* Lips. Cantabr. 1. Ask. A. Ald. Rob. *φλέγον*, cum glossa *καίον*, Taur. In Lips. *φλέγον* radendo ex *φλέγων* factum, supra autem scriptum est *γρ. φέρον*. Habent *φέρον* Par. F. L. Ask. A. Rob. et a sec. manu Colb. 2. Idem adscriptum in Par. B. *φέρον* commemorat Turnebus. *ἔχων* Cantabr. 1. et adscriptum in Vind. 3.

495 — 501. Dindorfius versus 496 — 501. (*τοιάδε — τυχών*) ab interpolatore profectos censet. Assentior ita ut versus 495. 498 — 501. non putem esse Aeschyli. Recte enim procedunt haec,

*Ἵπερβίω δὲ Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος  
σταδαίος ἦσται, διὰ χειρὸς βέλος φλέγων.  
τοιάδε μὲν τις προσφίλια δαιμόνων·  
πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἔσμεν, οἳ δ' ἦσσωμένων.*

Sic etiam appareat, quid interpolatorem moverit, ut cetera adderet.

495. *κάπω* Taur. *εἶδεν* M. *οἶδε* Lips. Cantabr. 1. Par. L. Rob. *Ζῆνά του νικώμενον* probabiliter Elmsleius ad Eur. Iph. Aul. v. 1265. in Censuris trimestribus XIV. p. 461.

496. *τοιαύτη γρ. τοιάδε* Vit. *τοιαῦτα* Colb. 1. idemque ad *τοιάδε* supra adscriptum in G. *Libri μέντοι*. Id quid sibi velit hoc loco, non intelligo. Scripsi *μὲν τις. προσφίλια* G.

497. *ἦσσωμένων* G.

498. 499. Vulgo hi duo versus ordine inverso leguntur. Mutavit ordinem Brunckius secutus Par. A. B. In M. hi duo versus et duo sequentes hoc ordine leguntur, 498. (*εἰ Ζεὺς γε*) 500. (*Ἵπερβίω τε*) 499. (*εἰκόσ γε*) 501. (*σωτήρ*): sed a recentiore manu adscriptae sunt litterae *β γ α δ*, quae hunc vulgarem versuum ordinem restituendum esse indicant, 499. 498. 500. 501.

498. *εἰ ζεὺς γε* M. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Par. A. B. E. Turn. *εἰ ζεὺς τε* G. Ox. Ald. Rob. *καρτερώτατος* Ox. Par. E. Ald.

499. *εἰκόσ γε*, ad *γε* a recentiore manu *δέ* supra adscripto, M.

πρᾶξιν a pr. manu M. recentior acutum accentum et alteri syllabae *ειν* supra adscriptit. πρᾶξιν Ald. ἀντηρέτας Mosc. 1. Par. K. L. Ven. B. Sic erat v. 266.

500. ὑπερβίω γε Rob. Vict.

501. γένοιτ' ἄν M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. γένοιτο, omisso ἄν, Cantabr. 2. Colb. 2. Par. L. Ven. B. ἄσώματος Lips. ἔπ' ἀσπίδος Rob.

502. δῆ, quod reliqui libri omittunt, ex Rob. recepi. διὸς γρ. δορός Par. B.

503. ἔχοντ' Brunckius. Libri ἔχοντα.

504. δαίμονος Brunckius. Libri δαίμοσιν. Sed scholiastes πιστεύω ἀπολεῖσθαι τὸν ἔχοντα ἐν τῷ σάκει τὸν ἐχθρὸν Διὸς δαίμονα. Deinde ἐχθρῶν Vit. Ox. βροτοῖς τε καὶ Brunckius. βροτοῖσί τε καὶ M. G. Vit. Lips. Par. L. Taur. Vind. 1. 3. Ald. Turn. βροτοῖσί γε καὶ Ox. Par. C. Vind. 2. 4. βροτοῖσι καὶ Rob.

505. Libri θεοῖσι.

506. πρόσθε Brunckius, et sic M. πρόσθεν ceteri. πυλῶν Ven. 1. et ex correctione G. in quo πυλᾶν fuerat. κεφαλῆν G.

507. οὕτω Lips. Arund. Vind. 2. 4. Rob. γένοιτ' ἄν G. Taur. Vind. 1.

508. πέμπαισι Vit. προταχθέντα Ven. B. προσταγέντα Cantabr. 1. 2. Rob. προσταθέντα Vit. Βορραίαις Porsonus. βορραίαις Par. L. βορραίας M. Vit. Cantabr. 2. Colb. 1. Ox. Par. A. B. Rob. βορραίας G. Lips. Cantabr. 1. Par. C. Taur. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. βορραίας Par. N. βορραίαισι Turn. V. Vngerii Theb. Parad. I. p. 333.

509. ἀμφιόνης Lips.

511. ὀμμιάτων δ' Vit. et θ' superscripto Par. L. Omittit particulam Rob.

513. Vulgo Διός. Ex G. Cantabr. 2. Ask. A. Rob. recepi δορός. Ita haec simillima sunt versui 47. ubi septem duces simpliciter dicebantur coniurasse λαπάξειν ἄστν Καδμείων βία. μητρὸς Vit. Ox. ματρὸς, minio supra adscripto η, G. ματρὸς M. et ceteri.

514. καλίπρωρον G. Ald. Tzetzes ad Lycophr. v. 1345. μετέφρασε δὲ τὸ Αἰσχύλειον. ὃν γὰρ ἀνδρόπαιδᾶ φησιν Αἰσχύλος, οὗτος νέανδρον ὡς μεταφράζων λέγει.

516. ταρσὺς ab initio etiam Lips. sed factum inde ταρσνούσης. ἀντέλουσα Lips. Cantabr. 1. Par. C. N. ἀνατέλλουσα Vind. 2.

517. ὄδ' Vit. Ald. Rob. Turn. ὄδ', supra scripto ὦ, Lips. ὄδ' ceteri.

518. γοργὸν τ' Colb. 2. καὶ γοργὸν δ' Ald. καὶ γόργον etiam ex Par. E. assertur. ὄμ' pro ὄμμ' G.

519. οὐ μὴν δ' Vit. ἀκόμαστός γ' Par. E. ἀκόλαστός γ' Colb. 1. ἀκόλαστός τ' Par. N. ἐπίσταται Vit. Colb. 1. Par. N.

521. κύκλωι τῷ M. κήκλω τῷ Ald. κυχλώτου Cantabr. 2. βλήματι Colb. 1. Par. N.

522. προσμετρηγανημένην M. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 2. Mosc. 1. Par. B. N. Ask. A. Rob. et supra scripto εν Cantabr. 1. γρ. προσμετρηγανημένην Par. B. προσμετρηγανημένην Ald. προσμετρηγανημένην G. Turn. V. v. 624.

523. Non opus est Wakefieldii coniectura Silv. crit. III. p. 75. γόμοισι γομά. λαπρόν Vit. ἔχρουστον Lips. Eustathius p. 1160, 49. ἴσως δὲ καὶ μηχανῇ τινὶ ἐκινουῦντο, ἔκχρουστα ὄντα καὶ οὐ διόλου προσηλωμένα τῷ σώκει. καὶ οὕτω ἐφάνταζον τοῖς ὄρωσι τὸ αὐτοκίνητον, ὁποῖον δὴ τι πλάττει καὶ Διοχύλος ἐν τοῖς Ἐπιὰ ἐπὶ Θήβας.

524. ὑπ' αὐτῇ Vit. Lips. Vind. 2. 4. Rob. ὑφ' αὐτῆν sic G. Wakefieldius ὑφ' ὀπλῇ scribendum putavit. Erunt fortasse, qui hanc coniecturam firmari putent eo quod scholiastes haec ita explicat, φέρει δὲ ἡ Σφιγξ ἕνα τῶν Καδμείων ἐν τοῖς ὄνυσιν ἐαυτῆς οὕτως ὥστε δοκεῖν ἐπ' αὐτῷ πλείστα βέλη λάπτεισθαι καὶ πέμπεισθαι. Similis est alterius scholiastae interpretatio. Uterque scholiastes videtur ὡς ad infinitivum rettulisse, quod fieri non potest. Sensus est, fert Sphinx virum Thebanum, quo is quam plurimis telis petatur. Ὑφ' αὐτῇ recte se habere videbitur, modo recte animo informaveris effigiem Sphingis Thebanum ferentis. Non in superiore scuti parte Splinx, in inferiore Thebanus erat, sed omnem scuti orbem obtinebat Sphinx ita, ut ante eam esset Thebanus, a quo maximam partem tegetetur: gestus autem Sphingis erat is, ut sub se ferret Thebanum. Sic demum fieri poterat, quod volebat Parthenopaeus, ut tela, quae scuto illo exciperet, Thebanum istum ferirent.

525. λάπτειται Taur. Vind. 3. et in rasura, sed a pr. manu, G. Adscriptum in G. Taur. πέμπωνται.

527. μακρῶς τε Vit. Libri καταισχνεῖν, nisi quod καταισχνεῖν habet Lips. κατ' αἰσχνεῖν G. Scripsi καταισχνεῖ. Nam infinitivus pro particulis δ' οὐ exigere videtur οὐδέ. Confirmavit hanc coniecturam M. in quo hoc ipsum scriptum est καταισχνεῖ.

528. ὁ παρθενοπαιῶς Par. F. non M. qui articulum non magis habet quam ceteri. In G. ὁ minio supra adscriptum.

529. ἄργει τ' Colb. 1. Par. N. ἐκτείνων G.

530. Pro τοῖςδ' ἂ μὴ habent δεῖν' ἂ μὴ Par. L. Rob. et Cantabr. 2. Par. K. Ven. 2. errare enim videtur Butlerus, qui his codicibus ἂν tribuit. Adscriptum est δεῖν' etiam in Par. B. Sumptum est autem ex v. 407. κραῖνοι M. Lips. Cantabr. 2. Par. A. B. (v. Brunckium ad v. 428 — 407.) K. L. Ven. B. Ald. κραίνει G. κράνοι Vit. Ox. Rob. Turn.

532. ἀνοσίσαις, supra scripto a sec. manu οἰς, M. κομπάσμασιν M. Vit. Cantabr. 2. Par. A. B. κομπάσμασι G. Lips. Ald. Rob. Turn. Satis recte haec explicavit alter scholiastes, εἶθε γὰρ τύχοιεν παρὰ τῶν θεῶν ἢ καθ' ἡμῶν φρονούσιν, τουτέστιν ἄπερ ἡμῖν ἀπειλοῦσιν αὐτοὶ πάθοιεν, καὶ ὄντως ἂν εἰ γένοιτο τοῦτο, ὑπολέθοιεν ἂν σὺν

αὐτοῖς ἐκείνοις κομπάσμασι πανώλεθροι καὶ παγκακῶς. Non opus est ut cum Dindorfio ante v. 521. aliquot versus excidisse putemus, ver-  
sum autem 532. 533. ordinem invertamus.

533. ἢ τῶν Blomfieldius. Libri ἢ τ' ἄν vel ἢτ' ἄν. παγκακῶς  
τ', sed superscripto κ, Ox. παγκακῶς omissio τ' Cantabr. 2.

534. ἔστι δὲ Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. Turn. δὲ omittit  
Ven. B. τὸν δ' pro τῶδ' Lips. Par. E.

535. Tzetzes Chil. IV. 982.

ὁ παῖς τοῦ Εὐφορίωνος ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος  
ἐν δράματι ὃ λέγεται Ἐπτὰ οἱ ἐπὶ Θήβαις  
Ἐτεοκλέα τῶν Θηβῶν εἰσφέρει βασιλέα  
περὶ Ἀργείων στρατηγῶν ἐπτὰ διερωτῶντα,  
τίς ποῖα πόλη τῶν Θηβῶν τὴν μάχην συγκροτήσει.  
καὶ λέγει τις ἐξάγγελος τὰς κλήσεις τῶν Ἀργείων,  
ἐκάστῳ τῶν Ἀργείων δὲ Θηβαῖον ἀντιτάττει,  
λέγων ἐκάστῳ τῶν αὐτοῦ τοὺς πρόποντας ἐπαίων,  
ὡς ὁ μὲν ἀντιτάσσεται τῷ δεῖνι τῶν Ἀργείων,  
καὶ συμβαλῶν, ὡς μοι δοκεῖ, μάχην οὐ καπηλεύσει,  
ἀλλὰ φανεῖται δόκιμος κατὰ τῶν ἐναντίων·  
ἄλλω δὲ πάλιν ἀπ' αὐτῶν φησὶν ὡς ἔστι τοῦτῳ  
νοῦς μὲν ἀκόμπαστος, χεῖρ δ' ὄρα τὸ δράσιμον·  
οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει.

Versu a fine quarto legebatur οὐκ ἀπηλεύσει, eodem errore quo G.  
Lips. v. 526. οὐκ ἀπηλεύσειν habent. τὸν δράσιμον Colb. 2.

Mauricius Hauptius scribendum esse coniecit χεῖρ δὲ ὄρα τὸ δράσιμον.  
Non opus est mutatione. Videtur enim ὄρα esse respicit, i. e. curat,  
quemadmodum Pindarus in fine Ol. IX. dixit τοῦτο δὲ προσφέρων ἄθλον  
ὄρθιον ὠρῶσαι θαρσέων τόνον' ἀνέρα δαιμονία γεγάμεν εὐχειρα,  
δεξιόγχιον ὄρωντ' ἀλκάν, clama hunc virum mirabiliter validum manu  
ctasisse, dum dextrum membrorum robur respicit, h. e. curat. V. Emenda-  
tiones quinque carminum Olympiorum Pindari p. 9.

537. γλῶτταν Cantabr. 1. γλῶσσα G. ἐργμάτων G. ἀρμάτων  
adscriptum in Par. B. ἄτερ G. Ald. ἄνευ Lips. Cantabr. 1. et ad-  
scriptum in Par. B.

538. ἔξω Colb. 2. Par. K. Ven. 2. Rob. et adscriptum in Par. B.  
ἀλδαίνει Lips. Multum fallitur B. Martinus Var. lect. I. 9. p. 20.  
πύλας de ore, ut apud Euripidem στόματιος πύλαι dicuntur, interpre-  
tans. Dubito autem an sic scripserit Aeschylus,

ἔσω πυλῶν θοροῦσαν ἀλδαίνειν κακά.

539. ἀδίκον pro ἐχθίστον Vit. Rob. δάκος Ox.

540. εἰκῶ male Ald. Rob. Sed εἰκῶ M. G. Vit. Lips. Par. A. B. Turn.

541. Libri ἔξωθεν εἶσω, nisi quod ἔξωθεν δ' εἶσω habent G. Vit.  
Deinde τῷ φέροντι δὲ μέμψεται Arund. Cantabr. 1. 2. In M. Ald. Rob.  
ita interpunctum est, πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος ἔξωθεν, εἶσω etc. atque M.

simul post εἶσω colon habet. Reliquae editiones maiorem interpunctionem post ἀσπίδος habent et deinde ἔξωθεν εἶσω τῶν φέροντι μέμψεται. Burgessius in notis ad hanc fabulam et in appendice ad Dawesii Misc. crit. p. 485. ἡ ἔξωθεν εἶσω vel ἡ ἔξωθεν εἰκῶν scribendum esse putavit. Porsonus quoque ἡ ἔξωθεν εἶσω scripsit. Codicum G. et Vit. lectio monstrare mihi videbantur scribendum esse ἔξωθε δ' εἶσω. De abiecto  $\nu$  in adverbis huiusmodi videndus est Lobeckius ad Phryn. p. 280. Nisi versus ante hunc excidit.

542. *πικροῦ* Colb. 1. Par. L. et e correctione, quum antea *πυκροῦ* scriptum fuisset, G. *γρ. πικροῦ* Par. B. *κροτισμοῦ* Cantabr. 1. 2. Par. A. B. Rob. et sic M. antequam radendo  $\iota$  ex  $\eta$  fieret. *κροτισμοῦ* G. Vit. Lips. Ald. Turn. et sic nunc M. *κροττησμοῦ* ex Par. N. affertur. *καροττησμοῦ* Par. C.

543. *θεῶν θελόγων δ' ἄν* M. Par. B. Rob. Turn. In Par. B.  $\tau'$  ad  $\delta'$  supra scriptum est.  $\delta'$  *αὖ* Lips. Omittunt  $\delta'$  G. Vit. Ox. Par. A. Taur. Ven. A. Vind. 1. 2. 4. Ald. Ex Par. E. *ἄν ἀναλενθήσαιμι* enotatum est. Scribendum est, omissa particula, *θεῶν θελόγων*, ut haec cum praecedentibus coniungantur, deinde autem *ἄν ἀληθέσαιμι* ἐγώ. V. Opusc. IV. p. 383. seq.

545. Wakefieldius Silv. crit. II. p. 109. frustra corrigit ὄρθιος. Hoc assumpto Blomfieldius, ut versus antistrophico accuratius responderet, scribendum putabat *καὶ τριχὸς ὄρθιος πλόκαμος ἴσταται*. Melius esset *καὶ τριχὸς ὄρθιος*.

546. Verba haec, *μεγάλα μεγαληγῶρων κλύων* in Vit. ab alia manu in ima pagina scripta sunt, adiectumque "deest folium?" Tum sequitur folium vacuum, post quod pergit codex v. 596. Libri *κλύων*, nisi quod *κλύονος* est in Colb. 1. Par. N. Scribendum esse *κλύουσα* indicavi in El. doctr. metr. p. 279. *κλύουσαν* malebat Wellauerus.

547. 548. *εἶθε γὰρ θεοὶ* Arund. Cantabr. 1. Mosc. 1. Par. A. B. E. H. K. L. Ven. B. *εἶθε οἱ θεοὶ* M. *εἶθε οἱ θεοὶ* Lips. Ald. Rob. Turn. *εἶθε οἱ θεοὶ* G. Taur. *ἐν γῆ* Ald. Rob. Omittit has voces Lips.

549. *σωφρονέστατον* M. Lips. Arund. *σωφρονέστερον* G. Cantabr. 1. Mosc. 2. Ox. Par. B. E. Ven. A. Ald. Rob. Turn. et supra adscripto *ατον* Par. C. *γρ. σωφρονέστατον* Par. B.

550. *ἀλκῆν δ'* G. Taur. *μάντιν τ'* Ald. Rob. Inter *ἀμφιάρει* et *βίαν* lituram habet M. *ἀμφιάρειον*, omisso *βίαν*, Lips.

551. Hunc et sequentem versum, omittunt Ox. Ald. Patet erroris origo. *ὁμολώσιν* M. *ὁμολώσι* G. Lips. Cantabr. 1. 2. Vind. 1. 2. 3. 4. Rob. Turn.  $\delta'$  omittit Lips. *πύλαισι* Cantabr. 2.

552. *βιάζει* Rob. *πολλὰ* omittit Par. E. De hoc et sequentibus versibus v. ad v. 559.

553. *ταύκτορα* Par. E. *σπιράκτορα* Par. A.

554. *τῶν κάμῶν* Lips. Valde displicet articulus *τῶν*. Videri possit poeta tale quid scripsisse,

μέγιστον Ἄργει πημάτων διδάσκαλον.

Sed videtur potius delendus esse hic versus, utpote qui factus sit ex v. 556.

555. ἐρινύος M. Vulgo Ἐρινυός. πρὸς πολλὸν Cantabr. 2. φόνον Par. E.

556. κακῶν δ' G. Cantabr. 2. Colb. 1. Taur. Ald. Turn.

557. 558. Libri καὶ τὸν σὸν αὐθις πρόσμορον ἀδελφεὸν, nisi quod προσμόρον, eraso in prima syllaba accentu, M. habet, πρὸς μόρον Lips. Ald. In G. scriptum fuerat πρὸςμορον, deinde accentus minio correctus est. ἀδελφὸν G. Rob. Brunckius, qui temeraria coniectura dedit καὶ τὸν σὸν αὐθις ὁμόμορον κακοροφῶν, e suis codicibus glossam profert, πλησιοθάνατον, τὸν ἐγγὺς θανάτου ὄντα. Idem in codicibus aliam lectionem adnotatam esse dicit, πρόσμορον, quam glossae expromant τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπόρου, ἐκ τῆς σπορᾶς γεννηθέντα. In M. ad πρόσμορον adscriptum est τὸν ἀξιοθάνατον, ἢ τὸν συμπράκτορα αὐτοῦ. In Lips. τὸν πρὸς τὸν σὸν θάνατον ἀδελφόν. In G. τὸν οὐκ ἐπὶ φιλίᾳ ὄντα σοι. Patet vetustum mendum esse πρόσμορον. Praeterea ἀδελφεός alienum est a trimetris tragicorum. Proxime verum accessit Dobraeus, qui Adv. II. p. 18. scribendum esse coniecit καὶ τὸν σὸν αὐτ' ἀδελφὸν εἰς πατρὸς μόρον. Sed neque ἀδελφὸν admittere nec μόρον servare debebat. Scripsit, opinor, Aeschylus

καὶ τὸν σὸν αὐθις ἐς πατρὸς μοῖραν κάσιν,  
ἔξυπτιάζων ὄμμα.

Respicitur res narrata in Thebaide apud scholiastam Sophoclis ad Oed. Col. v. 1375. Ὄνομα autem, quod libri habent et agnoscunt scholiastae, Schützius rectissime in ὄμμα mutavit. Afferit Schützius Clementis Alexandrini verba ex libro III. Paedagogi p. 108. ed. Syll. 296. ed. Pott. τὸ ἐν ταῖς ὁδοῖς σαλεύειν καὶ ἐξυπτιάζοντα παραβλέπειν εἰς τοὺς ἀπαντῶντας. Lucianus quum alibi, tum in Cataplo c. 16. t. I. p. 639. ὥστε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τριστόλιβός μοι κατεφαίνετο καὶ μονονουχὶ καλλίων καὶ ὑψηλότερος ὄλω πήχει βασιλικῶ, ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ καὶ σεμνῶς προβαίνων καὶ ἐαυτὸν ἐξυπτιάζων καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων. Vbi scholiastes ἐξυπτιάζων ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τὸ σιῆθος προβαλλόμενος ἄμα καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅ ἐστι γανυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν.

559. Libri δὲς τ' ἐν τελευτῇ τοῦνομ' ἐνδατούμενος, nisi quod τελευτᾷ habet Cantabr. 1. τελευτῆν et ἐνδατούμενον Par. E. Scholiastae haec est explicatio, εἰς δύο διαιρῶν τὸ ὄνομα τοῦ Πολυνείκου, τὸ πολὺ καὶ τὸ νεῖκος. Non videtur dubitari posse quin corruptum sit δὲς τ' ἐν τελευτῇ. Puto Aeschylum scripsisse δυσεκτέλετον. Ceterum suspicor post hunc versum collocandos esse versus 553 — 556. qui in Polynicem quadrant, Tydeo autem non satis apte convicia ista conveniunt. Rectissime oratio sic procedet,

‘Ομοιωσῖν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος  
κακοῖσι βάζει πολλά Τυδέως βίαν,  
καὶ τὸν σὸν αὐδῖς ἐς πατρός μοῖραν κάσιν,  
ἐξυπτιάζων ὄμμα, Πολυνείκους βίαν,  
δυσεκτέλευτον τοῦνομ’ ἐνδατούμενος,  
τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλειος ταράκτορα,  
Ἐρινύος κλητῆρα, πρόσπολον φόνου,  
κακῶν τ’ Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον  
καλεῖ.

Sic etiam habet καλεῖ, quo referatur.

560. τοῦπος pro τοῦτ’ ἔπος G. Taur. Vind. 1. Ald. τοῦτ’ ἔπος ὁ Turn.

561. ἡ ποῖον Colb. 1. Par. N: ἡ θεῖον Rob. quod Schützius et Blomfieldius receperunt. Τοῖον non sollicitandum est: καί hic est quod nos dicimus edep.

562. καλοῦντ’, supra adscripto γρ. καλόν, Lips. μεθ’ ὑστέροις G. idemque in M. sec. manus ex μεθυστέροις fecit.

564. ἐπ’ ἀκτὸν G. Lips. Idem ante rasuram in M. fuisse videtur. ἐμβεβηκότα G. Mosc. 2. uterque cum explicatione ἐπαυγόντα.

565. Libri μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη, nisi quod μητρός τε πηγὰς habet G. sed scholio πηγὴν praefixum est. κατασβέση δίκην L. et δίκην erat ante correctionem etiam in G. Non verum est Par. B. habere μητρός δέ. Brunckius codices suos τε habere testatur, Faehsius autem, dum scholion affert, ipsius Aeschyli verba adscripsit ut Brunckius ea dedit: μητρός δέ scripserunt Grotius in Excerptis p. 21. Brunckius, Schützius, Porsonus, Blomfieldius. Turnebus post πηγὴν colon posuit, ut haec cum praecedentibus coniungerentur, quam interpunctionem memorat scholiastes codicis G. qui haec adscripsit, μητρός τε πηγὴν. τινὲς μέχρι τούτου στίζουσι, νοοῦντες τὸ πηγὴν διὰ τὸν Ἰσμηρὸν ποταμὸν καὶ τὴν Διορκὴν πηγὴν, ἀνάγοντες πρὸς τὸ πορθεῖν. τὸ δὲ μητρός διὰ τὴν γῆν τῶν Θηβῶν κοινὴν οὖσαν μητέρα. τὸ δὲ κρεῖττον διὰ τὴν Ἰοκάστην λέγειν ταῦτα, καὶ τὴν πηγὴν τῶν δακρύων τῆς μητρός ποία δίκη κατασβέσει; In M. hoc scholion adscriptum est, τὰ δάκρυα τῆς πατρίδος ποία παύσει τιμωρία; Iocastae quidem nulla hic mentio fieri potuit. Patriam vero quis umquam simpliciter μητέρα vocavit? Neque enim comparari possunt talia quale hoc Platonis est in Menexeno p. 237. B. τρεφομένους οὐχ ὑπὸ μητρονιάς, ὡς ἄλλοι, ἀλλ’ ὑπὸ μητρός, τῆς χώρας ἐν ἧ ὤκουσιν, aut quod Isocrates dicit Paneg. §. 25. μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλεῖσαι προσήκει. Si autem patriam simpliciter ita appellare licuisset, quis eam sic vocaturus esset, ubi statim sequeretur πατρίς τε γὰρ, tamquam diversum quid? Schützi coniectura, μητρός δὲ πηγὴ τίς κατασβέσει δίκη; quam ita interpretatur, matris vero (caesue) vindictam num fons aliquis restinguet, quam dura sit et contorta, mani-



festum est. Melius Seidlerus putavit scribendum esse *πληγῆν*. Blomfieldius, etsi loco non recte intellecto, tamen non male suspicatus est scribendum esse *δίκη*. Sed nulla mutatione opus esse existimo. Sententiæ enim hæc est, *quis matrem iure occidat? Ita patria, a te bello petita et vastata, quomodo tibi amica sit? Μητρὸς πηγῆν* dicit matrem fontem, fontem matris, ex quo quis natus est. Itaque res eo redit, ut dicat, quemadmodum matris caedes iniusta est, ita iniusta est expugnationis patriæ. Recte se habet *τίς δίκη, quæ iustitia matrem exstinguet*, i. e. quis iuste matrem suam occidat? Recte etiam *μητρὸς τε* et *πατρὸς τε* dicta sunt, opposita et per illa duo *τε* comparisonem indicantia.

566. *πατρὸς τε* Rob. *πατρὸς τε* G. Par. C. Vind. 3. Ald. Turn. idemque adscriptum in Par. B. *πατρὸς δὲ* M. Lips. Cantabr. 1. 2. Par. A. B. K. Ask. A. Colb. 1. *γαίης ἧς ὑπὸ* a pr. manu M. *γαῖα σῆς ὑπο* idem a sec. manu. *σποδῆς* Lips.

567. *ξύμμαχος* M. Ceteri *σύμμαχος*.

568. *δῆ* omittit Ald. *Πιανῶ* non videtur de corpore putrefacto intelligendum esse, sed significare *superbam reddam*, similiter atque in Agamemnone v. 261. 1640.

569. *πολεμία* Lips. Par. C. *ὑπὸ χθονός* G. a pr. manu et Ald. Turn. *ἐπὶ χθονός* M. Lips. Cantabr. 1. 2. Colb. 2. Par. K. Taur. Ven. B. Rob. et a sec. manu G. *ὑπὸ χθονός. γρ. ἐπὶ χθ.* ex Par. B. Faehsius affert.

571. *τοιᾶδ'* Cantabr. 1. Colb. 2. *τοῖα δ'* Par. H. *εὐκκλον νέμων* G. Lips. Turn. et reliqui, ut videtur, plerique codices. *γρ. εὐκκλον νέμων* sec. manus in margine M. adscripsit: ipse enim M. *εὐκκλον ἔχων* habet. Et *ἔχων* est in Colb. 1. Par. N. Ald. Rob. adscriptumque in Par. B. *νωμῶν* Mosc. 1. *νόμιον*, alteri syllabæ *ω* supra adscripto, Par. K. Apud scholiastam Euripidis ad Phoen. v. 1111. (1118. Valck.) ante Barnesii interpolationem sic legebatur, *καὶ παρ' Αἰσχύλω, τοῖων (τοῖων δ' codex Taurinensis) ὁ μάντις ἀσπίδ' ἔχων (ἀσπίδων ἔγκυρον ἔχων Taur.) πύγμαλον ἔρπει (ἔρπει Taur.), σῆμι δ' οὐκ ἐπῆν κύκλω*.

572. *ἡῦδα* G. Lips. et a pr. manu M.

573. *γὰρ* omittit Par. E. Plato de re publ. II. p. 361. B. *τοῦτον δὲ τοιοῦτον θέντες, τὸν δίκαιον παρ' αὐτὸν ἰστώμεν τῷ λόγῳ, ἄνδρα ἀπλοῦν καὶ γενναῖον κατ' (scr. καὶ κατ') Αἰσχύλον οὐ δοκεῖν ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα*. Et p. 362. A. *τὸ δὲ τοῦ Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου. τῷ ὄντι γὰρ γήσουσι τὸν ἀδικόν, ἅτε ἐπιτηδεύοντα πρᾶγμα ἀληθείας ἐχόμενον καὶ οὐ πρὸς δόξαν ζῶντα, οὐ δοκεῖν ἀδικόν, ἀλλ' εἶναι ἐθέλειν, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενον, ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα*. Ad priorem locum scholiastes *Αἰσχύλον* ἐξ (ἐπ' corrigit Bekkerus) *Ἀμφιαράου*, "οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλων, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος, ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα." Hi loci Platonis non arguunt Platonem *δίκαιος*, non

ἄριστος, quod apud Aeschylum libri habent, legisse. Habent autem hoc vocabulum δίκαιος alii scriptores qui hoc dicto utuntur. Clemens Alex. Strom. I. p. 117. Syllb. 319. Pott. εἰ δέ τις οὐ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλει, συνίεναι τὰ κάλλιστα τοῦτον ἀντὶ προσήκει. Basiliius de leg. Graec. libris c. 11. p. 92. ed. Grot. ἀλλ' οὗτός ἐστιν ὁ ἔσχατος τῆς ἀδικίας ὄρος, εἴ τι δεῖ Πλάτωνι πείθεσθαι, τὸ δοκεῖν δίκαιον εἶναι μὴ ὄντα. Damascius apud Photium Bibl. p. 337. A. 4. Bekk. οὐ δοκεῖν δὲ δίκαιος, ἀλλ' εἶναι ἤθελε, βυθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς αὐλακα διὰ φρονῶν καρπούμενος. Accuratus, ut videtur, Damascii verba Suidas in v. δίκαιος servavit, κατὰ τὸν Αἰσχύλον οὐ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλων, βυθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς αὐλακα διὰ φρονῶν καρπούμενος. Sopater in Walzii Rhet. Gr. IV. p. 79. φιλοσοφίας γὰρ ταῦτα, ἢ πηγὴ τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν ὑπάρχουσα οὐ δοκεῖν δίκαια, ἀλλ' εἶναι θέλει. Suidas in v. δοκιμάσας haec habet, καὶ Αἰσχόλος γρησίν "οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλων (sive θέλω, θέλει)," quae alieno loco legi Kusterus vidit: petita sunt fortasse ex priore loco in v. δίκαιος, aut pertinent ad vocem δόκησις. Sed hi scriptores Aeschyli verba aut a Platone sumpsisse videntur, aut accommodasse rei de qua loquebantur. Eo modo iis usus est Philemon apud Stobaeum IX. 22. ἀλλ' ὅστις ἄσολον γρησίαν τ' ἔχων γῆσιν εἶναι δίκαιος κού δοκεῖν εἶναι θέλει. Et Choricius in Villosoni Anecd. II. p. 22. ἐβούλετο γὰρ οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι χρηστή. Libanius Ep. 579. οὗτος γὰρ κατ' Αἰσχύλον εἶναι ἐθέλων ἢ δοκεῖν τούτοις ἀντ' ἐκείνων χρῆται. Sallustius Cat. c. 54. de Catone, esse quam videri bonus malebat. Sed ἄριστος praeter Aeschyli libros et Tzetzam, cuius verba ad v. 535. exhibui, Plutarchus habet de aud. poetis p. 32. E. Αἰσχόλος δὲ καὶ τὸ πρὸς δόξαν ἔχειν ἀτύφως, καὶ μὴ διασοβεῖσθαι, μηδὲ ἐπαίρεσθαι τοῖς παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνοις, ἐν τῷ φρονεῖν τίθεται, περὶ τοῦ Ἀμφικράου γράφων "οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, βυθεῖαν ἄλοκα διὰ φρονῶς καρπούμενος, ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλευμάτα." Idem in dictis regum et imperatorum p. 186. B. Αἰσχόλου δὲ ποιήσαντος εἰς Ἀμφικράου "οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, βυθεῖαν ἄλοκα διὰ φρονῶς καρπούμενος, ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλευμάτα," καὶ λεγομένων τούτων, πάντες εἰς Ἀριστείδην ἀπέβλεψαν. Verum idem eandem rem narrans Plutarchus in vita Aristidis c. 3. haec habet, ὅθεν, ὡς ἔοικε, τῶν εἰς Ἀμφικράου ἐπ' Αἰσχόλου πεποιημένων λαμβείων ἐν τῷ θεάτρῳ λεγομένων, "οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλει, βυθεῖαν ἄλοκα διὰ φρονῶς καρπούμενος, ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλευμάτα," πάντες ἀπέβλεψαν εἰς Ἀριστείδην, ὡς ἐκείνῳ μάλιστα τῆς ἀρετῆς ταύτης προσηκούσης. Et poterit veri simile videri δίκαιος ab Aeschylo scriptum fuisse, si ob eum versum oculi omnium sunt in Aristidem conversi. Iustus enim ille ab omnibus vocabatur. Sed propter hanc ipsam rem poterat Plutarchus memoria falli. Quamquam praestat fortasse Plutarchum alia ratione

secum conciliare. Videtur enim mihi in libro de audiendis poetis et in dictis imperatorum hunc versum sic scriptum attulisse, ut factus erat ab Aeschylō, et nihil voluisse aliud significare, quam omne theatrum oculos coniecisse in Aristidem, quum isti versus Aeschylī recitarentur. In vita Aristidis autem, ubi *δίκαιος* pro *ἄριστος* praebet, hoc videtur indicare, histrionem, qui versus illos recitabat, quum eos temporibus accommodaret, *δίκαιος* pro *ἄριστος* dixisse, eoque id esse consecutum, ut Aristidis virtutem splendido ornaret praeconio. Simillimum exemplum editum novimus in Ciceronem, laetio rem fortasse tali fortuna, non beatio rem, neque comparandum ad illam Aristidis sanctitatem. Is ita dicit in oratione pro P. Sextio c. 56. "*summum amicum, summum in bello,*" nam illud ipse actor adiungebat amico animo, et fortasse homines propter aliquod desiderium approbabant, "*summo ingenio praeditum.*"

574. ἄλοκα M. Lips. Ald. Rob. Turn. et reliqui, ut videtur, plerique libri, et sic scribitur apud Platonem et in iis locis Plutarchi quos ad praecedentem versum attuli. ἄλωκα Cantabr. 1. αὔλακα G. Taur. Vind. 1. 3. Timaeus in v. βαθεῖαν αὔλακα, et in Damascii loco Photius et Suidas. Sic scribitur etiam apud Plutarchum de utilitate ex inimicis capienda p. 88. B. ubi hic et sequens versus afferuntur, et apud Damascium in Photii Bibl. p. 345. B. 34. δῆλος ἦν (delendum, quod additur οὐ vel ὅ) βαθεῖαν αὔλακα τῶν νοημάτων καρπούμενος, ἐξ ὧν τὰ σοφὰ βλαστάνει θεάματα τῆς τῶν ὄντων φύσεως. Eustathius p. 360, 37. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν λυσιον κῆρ, καὶ ψυχὴ λασιονμένη τοῖς νοήμασι, καὶ συνεχῆ καὶ ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, καὶ ὡς οἶον ἀλλαγὴ βαθεῖα, δασέα τὰ κεδνὰ τραγικῶς εἰπεῖν βλαστάνουσα βούλευματα. Nicephorus Gregoras hist. Byz. VI. 8. p. 195, 24. ed. Bonn. ἄνδρα γηραιὸν καὶ στρατηγικὸν καὶ βαθεῖαν αὔλακα, φάναι, διὰ φρενὸς καρπούμενον. Idem in epistola in Boissonadii Anecd. III. p. 192. βαθεῖαν αὔλακα διὰ φρενὸς καρπούμενον, ἐξ ἧς ἀκραιφνεῖς βλαστάνουσι γυνῶμαι καὶ νόμιμοι δίκαι. Theodorus Hyrtacenus in eodem Boissonadii volumine p. 17. seq. ἀρότρω δὲ συμφροσύνης βαθείας ἀνοίγοντες αὔλακας. Libri omnes διὰ φρενός, et sic scriptores qui haec afferunt, praeter Damascium, qui in priore loco διὰ φρενῶν scripsit, altero loco omissa διὰ dixit τῶν νοημάτων. Scholiastam credas non habuisse διὰ, qui dicat βαθεῖαν ἄλοκα τῆς φρενός. Dicit autem Aeschylus propterea διὰ φρενός, quod mentem cum arvo, integritatem animi cum sulco per arvom ducto comparat.

575. ἐξ ἧς libri Aeschylei, Plato, Plutarchus de ut. ex inim. capienda. Eustathius p. 78, 43. καὶ τὸ τοῦ Αἰσχύλου εἰπεῖν ἐξ οὗ τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλευματα. Idem tria prostrēma verba affert p. 720, 7. Etiam Damascius altero loco ἐξ habet. ἀφ' ἧς Plutarchus in locis ad v. 573. allatis. Aristophanes Lys. v. 407. τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλαστάνει βουλευματα. Referendum est ἧς non ad φρενός, sed ad αὔλακος, quod vocabulum in G. recte supra adscriptum est. In scholio M.

non habet ἔξ ἧς φρενὸς φέεται τὰ ἀγαθὰ βουλευήματα, sed ἔξ ἧς ἀνδρὸς φέεται λόγος.

576. ἀντηρώτας G.

577. δεινὸς G. Θεοὺς G. e correctione, primae quidem manus, quum antea Θεὸν scriptum esset. Habere Θεὸν collectionem sententiarum ex Aeschylō in codice Barocciano 68. Blomfieldius adnotavit.

578. Libri Aeschylī ξυναλλάσσοιτος, nisi quod ξυναλλάσσοιτος est in G. Lips. Ald. Apud Thomam M. p. 257, 5. ed. Ritsch. ubi hic versus cum sequente affertur, συναλλάσσοιτος scriptum est. βροτούς, sed supra scripto τοῖς, Ox.

579. δυσεβεστέρους M. G. Lips. Ald. Turn. Thomas. δυσεβεστάτοις Cantabr. 2. Mosc. 1. Par. K. L. Ask. A. Rob. Comparativum ita defendas, ut generatim τὸν δίκαιον ἄνδρα intelligas. Sed quum aptius intelligatur Amphiaraus, superlativum Schützius recte praetulit.

580. In πράγει inter π et ρ lituram habet M.

581. οὐδὲν κάκιον Ask. A.

582. Nulla in libris lectionis diversitas. Agnoscit hunc versum scholiastes, qui sic interpretatur, λύμις χωρίον ἢ τῶν πονηρῶν φίλια γνώμη. Alienum cum esse intellexerunt Schützius et Porsonus: quamquam Schützius postea non delendum putavit, sed, ut oratio cohaereret, ita scripsit, καρπὸν οὐ κομιστόν ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεσθαι, ut ὁμιλία κακή dicatur ἄτης ἄρουρα. Sed durum hoc est, neque satis apta sententia. Itaque credibile est hunc versum ex adnotatione aliqua in ipsam Aeschylī orationem illatum esse. Potest ex alia, fortasse ipsius Aeschylī, fabula sumptus esse: similis enim est sententia in Persis v. 823. ὕβρις γὰρ ἔξανθοῦσ' ἐκάρπωσε σιάχνῃ ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἔξαμῆ θέρως. Quamquam dubitationem movet verbum ἐκκαρπίζεσθαι, quum καρπίζεσθαι a vetustioribus ita vix diōi observaverit Valckenarius ad Eur. Hipp. v. 431. ubi sane κομίζεται verum esse videtur. Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 104, 5. habet quidem καρπίζεσθαι, ἀντὶ τοῦ καρπώσασθαι, ita ut hoc verbum tamquam ab Atticis non repudiatum commemorare videatur, sed nullo utitur auctore. Dobraeus Adv. I. p. 344. versum illum a Christiano homine adscriptum esse putat.

583. πλεῖον Par. C. E. εὐγενῆς vulgato supra adscriptum in Colb. 1. 2.

584. ναύταισι Blomfieldius. ναύτοισι Colb. 2. Ceteri ναύτησι.

Pro καὶ Par. K. L. ἐν habent. In G. ἐν tamquam glossa superscriptum. Recte intellexit Blomfieldius καὶ πανουργία τινί idem esse quod καὶ πανούργους τισί.

585. Θεοπέστω Par. C. Θεομίσω G. Ox. Par. E. Ald. et adscriptum in Par. B.

586. ζὸν πολίταις M. G. Lips. Par. B. H. K. L. Taur. Turn. et Blomfieldio teste Colb. 1. Hoc etiam scholiastes legit. ζυμπολίταις Arund. Par. A. Ask. A. Ald. Rob. Damnant συμπολίτης Atticistae, quamquam

eo vocabulo usus est Euripides: v. Lob. ad Phryn. p. 172. Hoc loco si id praefendum est, quod maxime Aeschyleae orationi conveniat, non dubitem tueri ξὺν πολίταις. Verba sic construenda sunt, ἢ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοισιν, δίκαιος ὢν, ἐδάμη θεοῦ μάστιγι πληγείς, ταύτου αὐτοῖς κερήσας ἀγρεύματος ἀνδράσι G. Lips. Cantabr. 1. 2. Ald. Turn.

587. ἀμνήμοισιν M. Cantabr. 2. Ceteri ἀμνήμοισι.

588. τὸ αὐτὸν Ald. ἐκδίκως M. (hoc habere videtur M.) Arund. Ald. Turn. et alter scholiastes. ἐνδίκως G. Lips. Ox. Rob. et prior scholiastes. In M. hoc tantum scholion est, ὄλον σὺν αὐτοῖς θηραθεῖς. De Par. A. B. Brunckius haec dicit, "mox ἐκδίκως, ex utroque cod. enotatum, ubi vulgatum etiam reperitur ἐνδίκως, quod absonum est:" edidit tamen ἐνδίκως. Faehsius ex Par. B. haec enotavit, ἐνδίκως ἀγρεύματος. δικάως. γρ. ἐκδίκως. διότι ἐπορεύετο μετὰ ἀσεβῶν. Alienum est ab hoc loco ἐκδίκως. Neque enim deorum iustitiam vituperare vult Eteocles, sed de tristi necessitate, quae insontem addat scelestis, conqueritur. Quare ἀναξίως dicere poterat, non ἐκδίκως. Vera lectio est ἐνδίκως. Non est autem hoc ita accipiendum, ut sit *iure*: quod quidem aperte repugnat iis quae Eteocles hic dicit: sed ut πανδίκως saepe idem est quod πάντως, ita etiam ἐνδίκως nonnunquam primam significationem amittit. Itaque nunc est, ut Hesychius interpretatur, ἀληθῶς. Euripides Med. v. 1241.

ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλά τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ  
κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσωνι.

Iph. Aul. v. 366.

μυριοὶ δέ τοι πεπόνθασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πράγματα·  
ἐκπονοῦσ' ἐκόντες, εἴτα δ' ἐξεχώρησαν κακίως,  
τὰ μὲν ὑπὸ γνώμης πολιτῶν ἀσυνέτον, τὰ δ' ἐνδίκως  
ἀδύνατοι γεγῶτες αὐτοὶ διασπλάξασθαι πόλιν.

Heracl. v. 769.

Ζεὺς μοι ξόμμαχος, οὐ φοβοῦμαι·  
Ζεὺς μοι χάριν ἐνδίκως ἔχει.

Nunc autem significat, ut consentaneum est. Sophocles Oed. R. v. 133.

ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σύ,  
πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφῆν·  
ὡστ' ἐνδίκως ὄψεσθε καμὲ σύμμαχον,  
γῆ τῆδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἕμα.

Euripides Androm. v. 921 (895.).

Ο. συνῆκα· ταρβεῖς τοῖς δεδραμένοις πόσιν.  
Ε. ἔγνωσ' ὀλεῖ γάρ μ' ἐνδίκως.

Similiter Latini *aequum est* dicunt. Plautus Rud. II. 2, 7.

*quid agitis? ut peritis?*

*P. ut piscatorem aequum est, same silique speque.*

Hoc igitur dicit Eteocles, consentaneum esse, ut iustus pariter atque iniusti iisdem rebus capiantur.

589. *παγκοίνως* Colb. 2. *γο. παγκοίνως* ex Par. B. *Paehsius* affert. *ῥάμη* cum coronide Brunckius, et sic G. *δάμη* Vind. 3. Ceteri *δάμη*.

590. *οὔτως δ'* M. a pr. manu et Cantabr. 2. Par. A. idemque superscriptum in B. *οὔτος δ'* M. a manu recentiore, et sic reliqui, sed in Lips. priori syllabae acutus, alteri *ω* supra adscriptum. *Οἰκλέους* Porsonus. *οἰκλέος* Cantabr. 1. 2. et ante correctionem Lips. *οἰκλέως* Arund. *οἰκλέος* M. G. Lips. ex corr. Ald. Rob. Turn.

591. *εὔσεβής ἀγαθὸς ἀνὴρ* G. (sic G.) Cantabr. 1. Par. L. *ἀγαθὸς* omittit Lips. *εὐγενής* Arund. Cantabr. 2. Colb. 1. Ask. A. Rob. et ad *εὔσεβής* adscriptum in Par. B.

593. *ἀνδράσι βία φρενῶν* M. G. Arund. Colb. 1. 2. Par. C. Taur. Vind. 1. 2. 3. 4. *ἀνδράσι φρενῶν βία* Lips. aliique, ut videtur, libri et Ald. Rob. Turn. *ἀνδράσιν φρ. β.* Porsonus.

594. Ante *πομπήν* rasuram habet et *τὴν* omittit G. in quo versus 594—621. post v. 649. collocati sunt, errore literis indicato. *πάλιν* M. Turn. *ἐπὶ τὴν εἰς ἄδην ἀποικίαν ἐλκυσθήσεται μολεῖν τὴν ἐναντίαν τῇ εἰς Ἄργος* scholion in M. *πόλιν* G. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. A. B. E. N. Taur. Ald. Rob. et a superscripto Par. C. Brunckius affert ex suis codicibus glossam *ἵγουν εἰς τὸν ἄδην*. Dindorfio hic versus a grammatico confictus videtur, qui hoc dicere voluerit, *τείνουσι πομπήν τὴν μακρὰν ὥστε τὴν πόλιν μολεῖν*. Ad *μολεῖν* in Taur. supra adscriptum *γο. ἐλεῖν*. In G. hae glossae adscriptae *λαβεῖν. ἐλεῖν. ἐλθεῖν*.

595. *συγκαθελκύσεται* Par. N.

596. Hinc pergit Vit. *οὖν* omittit Lips.

597. *ἄθνημον* Turn. Sed *ἄθνημος* M. G. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. E. K. L. N. Colb. 1. Taur. Ven. B. Vind. 1. 2. 4. Ald. Rob. *καθὰ δειλὸς ὢν* glossa in G. *δειλός, ἄφρων* glossa in Vit. Agnoscit nominativum etiam scholiastes in G. Positus est autem nominativus *πρὸς τὸ νοούμενον*, ut loquantur grammatici, tamquam praegresso *προσβαλεῖ*. Sic Homerus II. II. v. 350. seqq.

*φῆμι γὰρ οὖν κατανεῦσαι ἐπερμενέα Κρονίωνα, —  
ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.*

Similiter alii. *λήμιματος* G. Taur.

599. *ἔστι* Colb. 1. 2. Taur. *ἔστι* adscripto *αι* Par. N. *θεσφάτοις* Vind. 2. 4. *θεσφάτοις τοῦ* Arund. Ask. A. Rob.

600. *λαλεῖν* Cantabr. 2.

602. *ἐχθόξενον* Arund. *ἀντιτάξομαι* Rob.

603. *τὸν* omittit G. *ἤβῶσαν. γο. ἤβῶντα* Par. B. *φέρει* vulgo, quod in G. per *ἔχει* explicatur. *φύσει* M. (in quo a recentiore manu *φέρει* superscriptum est) Arund. Cantabr. 2. Rob. idemque adscriptum

in Par. A. B. ex quo Faehsius φέρει. γρ. φύσει ἤγουν ἡλικίᾳ affert. In Vit. pagina, in qua haec scripta sunt, ita male habita est, ut ex hoc verbo tantum ei reliquum sit: sed non scriptum fuisse φέρει inde cognoscitur quod γρ. φέρει supra adscriptum est. φύγη Lips. sed in scholio adnotatur γρ. καὶ φέρει. Brunckius suspicatus est Aeschylum τρέφει scripsisse. Sed φύσει et φύγη argumento sunt poetam φύει dedisse. Incidit in hoc etiam Wellauerus. Sic v. 516. ᾠρας φρούσης dictum est ita ut ἰούλον intelligatur. Notum est φύειν φρένας, et alia huiusmodi. Similiter Aeschylus v. 11. dixit τὸν ἔξηβον χρόνω βλαστησημὸν ἀδαινοντα σώματος πολύν. Similiter Sophocles in Aiace v. 1077.

ἀλλ' ἄνδρα χορή, κῦν σῶμα γεννήσῃ μέγα,  
δοκεῖν πεσεῖν ἄν κῦν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.

605. Vt ἐπ' ἀσπίδα est *sinistrorsum*, παρ' ἀσπίδα ad *sinistram*, sic παρ' ἀσπίδος est ad *sinistra*. Intellexit hoc Brunckius. Is δόρυ *ensem* interpretatur. Et dicit scholiastes Sophoclis ad Aiakis v. 906. πᾶν δὲ ἀμυντήριον καὶ δόρυ καὶ ἔγχος καλοῦσιν οἱ νεώτεροι. Quae adnotatio ex grammatici alicuius in Homerum commentariis deprompta videtur: οἱ νεώτεροι autem ipsi sunt tragici. Et ἔγχος quidem *ensem* a tragicis dici observavit etiam Eustathius p. 422, 35. 604, 1. 644, 46. quo loco Sophoclem (Ai. v. 658.) *ensem* etiam βέλος dixisse adnotavit. Securim Aeschylus in Agamemnone dicit βέλεμον v. 1464. 1483. et δόρυ v. 1108. Sed memoratus a Blomfieldio vir doctus in Actis eruditorum a. 1750. p. 31. *hastam* intelligit: veteres enim, dum in armis starent, manibus nondum consertis, hastam in sinistra sub scuto tenuisse: unde apud Aristophanem Av. v. 390. dici καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸν ὀβελίσκον, περιπατεῖν ἔχοντας ἡμᾶς τῶν ὀπλων ἐντός, παρ' αὐτὴν τὴν χύτραν.

606. Θεοῦ τε G. Θεοῦ, omitta particula, Vit. Par. E.

607. 608. κλύοντος Lips. δικαίους λιτάς ἡμετέρας G. Vit. Par. E. H. Coll. 1. Vind. 1. 3. 4. δικαίως λιτάς ἡμετέρας M. alique, ut videtur, codices et Vind. 2. Ald. Rob. Turn. In M. recentior manus — οὐς λόγους — οὐς supra adscripsit. Eadem lectio adscripta est in Vind. 2. 3. eamque in textu habent Lips. Cantabr. 2. τελοῖθ' Arund. κλύοντες θεοὶ δικαίους λόγους ἐμοῦς, εὐ τελεῖτε πόλιν εὐνχεῖν Rob. ita ut singulae syllabae strophicis congruant. Sed haec ipsa metrorum convenientia in tanto ceterorum librorum dissensu arguere videtur, istam lectionem emendatori alicui, fortasse Triclinio, deberi. Displicet etiam εὐ.

609. 610. δορόπινα Lips. Arund. Cantabr. 1. Vind. 2. 4. ἐκτρέποντες γᾶς ἐπιμόλους M. Arund. Cantabr. 1. Mosc. 1. Par. A. C. E. K. L. Ask. A. Ven. B. ἐκτρ. γᾶς ἐπὶ μόλους Lips. In M. ad ἐπιμόλους a recentiore manu εἰς supra adscriptum est. ἐκτρ. γᾶς πρὸς ἐπιμόλους G. Vit. Par. B. Vind. 1. 3. Ald. Turn. γρ. γᾶς ἐπιμόλους χωρὶς τῆς πρὸς Par. B. ἐκτρ. γᾶς τῶνδ' ἐπιμόλους Rob. Scripsi, repetita syllaba, ἐκτρέποντας ἐς γᾶς ἐπιμόλους. Nam πρὸς interpretum est.

πύργω, a recentiore manu v supra adscripto, M. δ' omittunt Ox. Ald. ἔκτοθεν M. G. Vit. Lips. Par. A. ἔκτοσθεν Cantabr. 1. Ox. Par. B. Ald. Rob. Turn.

611. Ζεύς in Vit. omissum, sed tamquam glossa supra scriptam δ ζεύς. Id habent Taur. Vind. 1. 3. κάνοι, non καινοί, etiam M. sed cum liturae post á vestigio. κανεῖ Ask. A. κονεῖ Cantabr. 1. et adscripto γρ. κάνοι Cantabr. 2. κοροῖ Rob. κράνοι Par. C.

612. τὸν pro τόνδ' G. νῦν maluit Brunckius. Blomfieldius τὸν τ' existimavit scribendum esse. Sed τόνδε recte dictum est, ut saepe similia, quum sequitur explicatio. ἐβδόμοις Vit. Par. N. Colb. 1.

613. λέγω Ask. A.

614. οἷας Lips. Par. C. Taur. Vind. 1. 3. Turn. et hoc praefixum scholio in G. οἷας γ' M. G. Par. B. Rob. sed in M. as in litura scriptum est a recentiore manu et accentus mutatus, apparet enim a pr. manu οἷ. Ex Par. B. οἷας γ' ἀράται. γρ. οἷα et οἷος ἀράται Faehsius affert. οἷα γ' Vit. οἷα γ' Cantabr. 1. Vind. 4. οἷα Ald. οἷα γὰρ Vind. 2. Certe nihil hic opus γέ particula. πύλας pro τόχας Ald.

615. πύργοι ἐπ' ἐμβάς Lips. κάπικηρόχθειν Lips. κάπικηροχθείς. χειροτονηθείς βασιλεύς. γρ. καπιγυρωθείς (scr. κάπικυρωθείς) Par. B. χθονός Par. L.

616. ἐπεξιαγγάσας G. ἐπεξιαχγήσας Taur. ἐπάξια καγγάσας Vit. ἔξιαχγάσας Ald. Turn. ἔξιαχγεύσας Rob.

617. ξυμφέρεσθαι M. G. συμφέρεσθαι Vit. Lips. Ald. Rob. Turn.

618. τῶς δ' ἀνδρηλάτην Ald. Turn. τῶσ' ἀνδρηλάτην, additis a sec. manu spiritu et priore accentu, M. τῶς ἀνδρηλάτην G. sed τῶς minio in ϑ' ὡς mutatum, quod habet etiam Taur. τῶ σ' ἀνδρηλάτην Lips. τὸν δ' ἀνδρηλάτην (sic) Vit. a pr. manu habuisse videtur, recentior τὸν in τῶς mutavit, οὕτως suprascripto. τ' ὡς ἀνδρηλάτην Rob.

620. αἰτεῖ Rob. γενεθλίους θεοὺς Colb. 1. Taur.

621. πατρώας τε G. γῆς M. Vit. Cantabr. 1. 2. Ald. et superscriptum in Par. B. γῆς G. Lips. Par. A. B. Rob. Turn. λιπῶν ante sec. manus correctionem M.

622. βία Ald. Rob.

623. καινοπληγές Par. L. καινοπηγαῖς Par. E. εὔθετον Arund. Par. A. Ask. A. Rob. et adscriptum, ut videtur, in Cantabr. 2. εὔκυκλον M. Vit. Lips. Par. B. L. Ald. Turn. ἄκυκλον G. γρ. εὔθετον, ἢ ἢ εὐβάστακτον. θεῖναι γὰρ τὸ ἐναλαβεῖν λέγουσιν Ἀττικοί· καὶ ὅπλα ἔθεντο, ἀρέλαβον manus secunda in marg. M. γρ. εὔθετον, ἀντὶ καλοβάστακτον. θεῖναι γὰρ τὸ ἐναγκαλιζέσθαι λέγουσιν Ἀττικοί, ὡς τὸ ὅπλα ἔθεντο, ἀντὶ ἔλαβον Par. B.

624. προσμεμηχανημένον M. G. Vit. Lips. Arund. Mosc. 1. Par. L. Ask. A. Colb. 1. Taur. Vulgo προσμεμηχανευμένον.

625. τευχιστήν M. Lips. τευχιστήν G. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. H. Vind. 2. 3. Ald. Rob. Turn. τευχιστόν Vit. τεύχη Par. E.



627. Libri *Δίκη δ' ἄρ'* vel *ἄρ.* Scribendum videbatur *Δίκη γάρ*, ut hoc referretur ad *σωφρόνως ἡγουμένη. φασίν* Vit. *τά* omittit G.

628. *λέξει* Lips. et *γ* superscripto Cantabr. 2. Idem M. sed in litura, ut *λέγ* deletum esse videatur. *κατάξω τ'* Par. B.

629. *ἔξει· πατρώων* M. et sic vel *πατρώων* G. Vit. Lips. et cum plerisque, ut videtur, reliquis Ald. Rob. Turn. *ἔξει πατρώων* Porsonus, et sic Blomfieldio teste Arund. *πατρώων ἔξει* Cantabr. 1. 2. *τ'* omitunt Par. E. Vind. 2. 4. In M. a sec. manu insertum est.

630. *εἰσι* Vit.

631. *πέμπειν γνώθι τίνα* Cantabr. 1. *δοκεῖς* Lips. Rob. Turn. *δοκεῖ* M. G. Par. H. et adscripto *δοκεῖς ἡγουν νομίσεις* Par. B. *δοκεῖ σοι* Vit. Colb. 1. Par. N. Ald.

632. *τῶνδε* Vit. Colb. 1.

633. *μέμψη* libri. Sed *η* in litura scriptum in G. *σὸ δ' αὐτὸς γνώθι ναυκλήρει πόλιν* libri. Scribendum erat *σὸ δ' αὐτὸς γνώθι, ναυκλήρει πόλιν*. Hac sola ratione vis est in repetitione.

634. *Θεομενές τε Θεῶν* Par. E.

635. *ἔμὸν* G. Par. N. Rob. et *α* superscripto Cantabr. 2. *ὠμὸν* Ox. Ald. *οὐμὸν* Vit.

636. *δὲ νῦν ἀραι* G. Vit. *δὴ ἀραι νῦν* Vind. 1. 3. Ald. Rob. *τηλεσφόροι* G.

637. *κλάειν* Cantabr. 1.

638. *δυσφορώτερος* M. Lips. Ald. Rob. Turn. *δυσφορώτατος* Vit. Cantabr. 2. Par. K. L. N. Colb. 1. Ven. B. Vind. 2. 4. *δηφορώτατος* G.

639. *Πολυνείκει* Brunckius ex Par. B. restituit. Id habent etiam M. Lips. Par. L. sed in M. *ει* in litura scriptum esse videtur. *πολυνείκη* G. Vit. Ald. Rob. Inde Turnebus fecerat *Πολυνείκη*.

640. *εἰσόμεθα* Vit. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. *οἰσόμεθα* Cantabr. 1. *τάπλισμ'* Victorius, et videntur hoc M. G. a pr. manu habuisse. *τοῦπίσμη'* M. G. a sec. manu et Vit. Lips. Cantabr. 1. Arund. Ox. Par. C. Ask. A. Ven. A. Vind. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn. *ὅποι* M. Rob.

642. *σὺν φοίτῳ* Vit. Arund. Mosc. 1. 2. Ox. Par. A. B. C. E. F. H. K. L. Colb. 1. Ven. A. *συμφοίτῳ*, cum glossa *μανία* a recentiore manu supra adscripta, M. et Cantabr. 1. Rob. *συνφοίτῳ* G. Lips. *σὺν τύφῳ* Ald. Turn. Hesychius *φοῖτος, μανία, λύσσα*. Ex Par. B. Faehsius affert *φρενῶν. γρ. φρενί.*

643. *εἰ δὴ* G. *παρθένου δίκην* Ald. *δίκη παρθένος*, omisso *παῖς*, Lips.

644. *φρεσίν* M. Vit. Lips. *φρεσὶ* G. Cantabr. 1. 2. Ald. Rob. Turn.

645. In *οὔτε νιν* litteras *ε* et *ν* in litura a recentiore manu habet M.

646. *πω* omittit Par. E.

647. *ξυλλογῆ*, superscripto a sec. ut videtur manu *σ*, M. *συλλογῆς* Vit. Ceteri *συλλογῆ*.

648. Libri omnes προσεῖπε. Id scholiastae et glossatores ἡσπάσατο, προσεφώνησεν, λόγον ἄξιον ἔκρινεν interpretantur. Scholiastes cod. M. προσεῖδε legit, adscripsit enim haec, εἶδεν αὐτὸν καὶ ἐφίλησε. ἀντὶ οὐδὲ ἐν μιᾷ ἡλικίᾳ ἔπραξέ τι δίκαιον. Reponendum censuit προσεῖδε B. Martinus Var. lect. IV. 19. p. 243. reposuere Brunckius, Schützius, Blomfieldius. Tetigerunt hanc loquendi rationem Muretus Var. lect. IV. 20. Iacobsius ad Meleagrum XXIII. 1. interpretes Horatii ad carm. IV. 3, 1. Sed non opus esse videtur ut librorum scriptura mutetur. Similiter enim dicit Euripides Suppl. v. 959. οὐδ' Ἄριμις λογία προσφθέγγεται' ἄν τὰς ἀτέκνους, ubi alia exempla attulit Marklandus, sed ut nullum tamen omni ex parte aptum sit. Προσεῖπε καὶ κατηξιώσατο idem est quod προσεπεῖν κατηξιώσατο, ut in Prom. v. 342. τὰ μὲν σ' ἐπαινώ κοῦδαμῆ λήξω ποτέ.

649. οὐδ' ἐν Brunckius ex Par. A. B. et sic etiam Cantabr. 1. Ox. Recte. οὐτ' ἐν ceteri. μὴ pro μὴν M. sed a sec. manu v supra adscriptum est.

650. οἰμαί νιν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν M. (in quo post νιν litura est) Vit. Cantabr. 1. Ox. Mosc. 2. Par. A. B. H. Colb. 1. Ven. A. Rob. Sic habuerat etiam G. in quo νῦν minio in σὺν mutatum est. οἰμαί νιν αὐτῷ νιν παραστατεῖν Lips. οἰμαί νιν αὐτῷ νῦν συμπαρστατεῖν Ald. οἰμαί νιν αὐτῷ συμπαρστατεῖν Turn. Post πέλας G. addit ῥεῖα.

651. Minore interpunctione in fine praecedentis versus posita, ἦ, quod in libris omnibus est, in ἦ mutavi. Adscriptum est ἦ a recentiore manu in M.

652. συνοῦσα Lips. ξυνοῦσα. γρ. ξενοῦσα καὶ φιλιουμένη Par. B.

654. αὐτῷ Par. L. 655. ἄρχονται γὰρ Colb. 1.

656. σὺν erat ante Brunckium. ἐχθροῖς Par. E. ξυστήσομαι Taur.

657. αἰχμὴν G. aliique, ut videtur, codices et Ald. Rob. Turn. αἰχμῆς M. Vit. Lips. Arund. Par. H. Colb. 1. idque habuit etiam alter scholiastes. πετρῶν G. Cantabr. 1. Rob. et a pr. manu Vit. Adscriptum hoc in Arund. Cantabr. 2. Vind. 4. et in Lips. qui in textu καὶ πετρῶν bis habet. πετρῶν M. et a sec. manu Vit. et sic cum reliquis plerisque, ut videtur, codicibus Ald. Turn. Commemorat utramque scripturam alter scholiastes, πετρῶν προβλήματα interpretans τοὺς οἴστους, quod dicere debebat, nisi re vera dixit, τῶν οἴστων. Valckenarius ad Phoen. v. 786. si περὶ sagittae dicerentur, non adspernandam ratus πετρῶν, servandum tamen arbitratur πετρῶν. Quae ei lectioni firmandae affert, eorum similia multa colligi possunt, sed sine fructu. Mirum enim et paene absonum est scutum dici tutamen adversus eiusmodi telorum genus, quo non de more, sed rarius et casu utebantur. Hoc sensere, opinor, qui αἰχμῆς καὶ πετρῶν προβλήματα scripserunt. Sed hi alia ratione hunc versum vitiarunt, omnem ei vim et virtutem detrahentes. Quare equidem πετρῶν revocavi, quamvis non meminerim alius loci, ubi sagittae περῶν

dicantur. Sed cur minorem volemus Aeschylī audaciam esse quam Latinorum poetarum, quos *pennam* pro *sagitta* dicere notissimum est? Et *πιερώματα* certe sagittae sunt in Lycophronis v. 56.

τοῖς Τευταρείοις βουκόλον πτερώμασιν,  
quem versum afferens Eustathius p. 172, 30. interpretatur ἤγονν τοῖς τοῦ Τευτάρου Σκύθου δίστοϊς.

658. ὄρμην Colb. 1. Par. N. et a sec. manu Vit. qui a pr. manu habuerat ὄρῃην, ut ceteri. Adscriptum ὄρμην etiam in Par. B.

ὁμοίος G. ὁμοίως Ald. αὐδομένω G. αὐδομένω Vit. In M. hoc scholion adscriptum est, τὸν τρόπον τῶ ἀδελφῶ σου βλασφημοῦμενος, et in altera parte ὑπὸ σοῦ. Alter scholiastes interpretatur τῶ κακωνύμω Πολυνείκῃ. Glossa in G. λέγοντι, in Vit. κακίστως λεγομένω. Praestat active intelligere αὐδωμένω, ut spectentur quae dixisse Polynicen rettulerat nuntius, velle illum cum fratre congredi.

661. χέρας M. G. Vit.

662. Ad ultimas syllabas in ἀνδροῖν et ὀμαίμοιν in Lips. ω adscriptum. αὐτόκτονος a pr. manu M. recentior accentum correxit. αὐτοκτόνως Ox. Taur. αὐτόκτόνως Lips. Nominativo utitur poeta quasi dicturus θάνατος οὐ γηράσκει.

663. γῆρας M. Par. B. Rob. Turn. idemque adscriptum in Vit. Lips. Par. B. C. πέρας G. Vit. Lips. Cantabr. 2. Mosc. 2. Par. C. E. N. Colb. 1. Ven. A. B. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald.

664 — 666. φέροι M. Vit. et cum reliquis, ut videtur, plerisque codicibus Vict. φέρη G. φέρει Lips. Cantabr. 1. 2. Ven. B. Ald. Rob. Turn. Scholiastes, cuius haec est in M. adnotatio, εἰ ὄλως τις ἀτυχεῖ, καλὸν τὸ δίχα αἰσχύνῃς, iungit αἰσχύνῃς ἄτερ ἔστω. Et sic interpunxit Turnebus. μόνον κέρδος γὰρ Vit. ἔν G. Ox. Vind. 1. 2. 3. 4. et a recentiore manu M. a prima enim ἐν habuerat, ut ceteri. Secunda manus hoc scholion adscripsit, ἡ εὐκλεία ἐν κέρδος, τὸ αὐτὸν ἐκδικῆσαι ἀδικούμενον. εἰ δὲ ἀνεκδίκητος ἀποθάνῃ, ἐνεκά γε τῶν εἰς αὐτὸν γενομένων κακῶν καὶ αἰσχροῶν, ἄδοξος. Postea recentior manus haec adscripsit, τοῦτο γὰρ μόνον τὸ ἐν, κέρδος· τὸ φέρειν κακὸν ἐμέ (si ita legendum est obscurius scriptum vocabulum). τότε κακὸν καὶ αἰσχρόν. Deinde τεθνηκόσιν M. τεθνηκόσι ceteri, nisi quod τεθνηκότι, adscripto τεθνηκόσι, habet Par. B. Denique κ' αἰσχροῶν M. G. Vit. Lips. Ald. Turn. κ' αἰσχροῶς Rob. Non puto dici, quod volunt, μόνον γὰρ κέρδος τοῦτο ἐν τεθνηκόσιν. Hoc si poeta voluisset, non γὰρ, sed τότε posuisset. Sed, si haec ita scripsit, hoc dicit, sententia ex philosophia deprompta, *si quis infelix sit sine turpitudine, esto: nam lucrum omne apud inferos quaerendum est* (si ibi non punimur: sola quae post mortem est vita consideranda est). *At infelicitas cum turpitudine coniuncta nusquam in honore est.* Sed recte videtur Schützius mutari iubere ordinem versuum, ut ultimus sit ἔστω — τεθνηκόσιν. Sane, inquit, *declinarem fratrem, si malum hoc, non punire*

*ferocientem, sine turpitudine ferre possem: sed quae mala simulque turpia sunt, non dicas laudanda. Esto (congregiar cum fratre): solum enim apud inferos lucrum est, i. e. in morte.*

667. τί μέμονας M. Arund. Cantabr. 2. Par. L. In M. ad o a recentiore manu η supra adscriptum est, itemque in Cantabr. 2. τί μέμηνας G. Vit. Taur. Ald. Turn. et o ad η supra adscripto Lips. τί μέμηνας Vind. 2. 4. μέμηνας explicat prior scholiastes, μέμονας et μέμηνας alter: in M. nullum est scholion. τί καὶ μέμονας Rob. unde Porsonus καὶ μέμονας fecit. τέκος Par. H. et adscripto γρ. τέκρον Par. B. μήτι σε Ald. Rob. Turn. μήτις σε M. G. Vit. Lips. Par. A. B. Taur. Vind. 1. 2. 3. θυμοπλήθους G. Vit. θυμοπλήθους Rob.

668. δορὶ μάργος, supra scripto a recentiore manu δορῖμαργος, M. δορῖμαργος Cantabr. 1. 2. Par. L. Vind. 2. 4. ἄτη Lips. Cantabr. 1. 2. Par. C. Ald. Rob. Turn. In M. ad α recentior manus η supra adscripsit.

669. ἔκβαλλ', ut tamen alterum λ ab alia manu additum videatur, M. ἀρχήν Cantabr. 2. Omittit hoc vocabulum Lips.

671. κωκυτὸν Lips. παρὰ κωκυτοῦ Par. L.

672. φοίβω, ad ω supra adscripto ου, Lips. πᾶν omittit Ven. A. λαῖον Colb. 1.

673. θυμός pro ἡμερος Rob. Sic etiam Brunckius, haud dubie codices secutus, nam Robortelli editione carebat. ἐποτρύνει Cantabr. 2. Par. L. (si Faehsio fides) Rob. Brunckius. ἐπ ad ἔξ recentior manus in M. supra adscripsit.

674. πικρόκακον Rob. ἀνδροκλασίαν M. a pr. manu: recentior τ ad λ supra adscripsit.

675. οὐ θεμιστοῦ M. et hoc Brunckius restituit, quum in Par. B. hanc adnotationem, γρ. ἀθεμιστου, invenisset. οὐ θεμητοῦ Lips. Ceteri οὐ θεμιτοῦ. In M. ad στ recentior manus τ supra adscripsit.

676. γὰρ καὶ Rob. ἐχθρά Arund. Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. Par. A. E. F. K. L. Colb. 1. Ven. B. Vind. 2. Rob. γρ. ἐχθρά Par. B. αἰσχρά M. G. Vit. Lips. Par. B. Ald. Turn. μοῦ Par. K. L. τελεῖ ἄρα sic M. sed ut prius ἀρὰ scriptum fuisse videatur: recentior manus τελεία supra adscripsit. τελεῖ ἀρὰ G. Vit. Ox. Taur. Ald. τελειᾶρα Lips. τελεία ἀρὰ Par. K. L. τελεῖ' ἀρὰ Rob. ἀρὰ τέλει Colb. 1. τέλει ἄρα. γρ. καὶ οὕτως. τελεῖ. τελευτᾷ ἀρὰ. τὸ τελεῖ ἀντὶ τοῦ τελειοῦται ex Par. B. Faehsius assert. τελεῖν ἀρὰ Turn. τέλει' ἀρὰ inde a Victorio edebatur. Bonum esset τελεία, si ultima syllaba elidi posset. Itaque Turnebi scripturam recepi, ut τελεῖν cum ὁμμασιν προσιζάνει coniungeretur, quod horum haec vis est, *monet me*. Idem putavit Blomfieldius. Respondet Eleocles his verbis ad ea quae chorus dixerat, ἡμερός σε ἐξοτρύνει ἀνδροκλασίαν τελεῖν. Wordsworthius in Museo philologico I. p. 222. τάλαιν' ἀρὰ scribendum esse coniecit, comparans Eur. Hipp. 1236. ὦ πατρὸς τάλαιν' ἀρὰ.

677. *ξηροῖς τ'* Colb. 1. et *τ'* a recentiore manu addito Vit. *ῥμμασιν* Porsonus. *ῥμμασι* G. *ῥμμασι* ceteri. *προσιζάνει* a pr. manu M. correxit sec. manus.

678. *προτέρως ὑστέρον μόρον* Vit. a pr. manu: sec. manus *μόρον* in *μόρον* mutavit. Habent *μόρον* G. Colb. 1. Ald. Turn. sed G. cum glossa *θανάτου*. Hoc dicit, *instigant me patris dirae, lucrum prius commemorantes secutura morte*, i. e. hortantur vindictam sumere quamvis moriturum.

679. *μη ἐποτρύνου* Vit. Par. C. *κακός δ' οὐ* Vind. 2. 3. 4. *δειλός οὐ* Arund. Par. K. L. Ask. A. Ven. B. Rob. et adscripto *γρ. κακός* Colb. 2. *κακός γρ. δειλός* Par. B. Libri *κεκλήση*.

680. *βίον εὖ κερήσας, bene se habens quod ad vitam attinet*, i. e. recte instituens vitam. *πατρός* ante *μελαναιγίς* inserunt Vind. 2. 4.

Post *μελαναιγίς* libri *δ'* habent. Deleverunt Arnaldus Animadv. crit. p. 196. et Pauwius.

681. Ad *εἶσι* in M. recentior manus *ν* supra adscripsit. *δόμους* Brunckius. *δόμων* M. Lips. Par. A. *δόμον* ceteri. *ἐρινὺς* M. *Ἐρινὺς* vulgo. *ὅταν* Arund. Cantabr. 1. 2. *ὄτ' ἄν* a pr. manu M. mutatum in *οὗτ' ἄν* ab alia, fortasse secunda, manu. *ὄτ' ἄν* a pr. manu Vit. mutatum a sec. manu in *οὗτ' ἄν*, quod reliqui libri habent praeter Ald. in qua *οὗτ' ἄν*, et Rob. in qua *οὗτ' ἄν* est. Scribendum fortasse est *ἀφ' ὅτου κερῶν*.

682. *δέχονται* Par. C. Rob.

684. In *ὀλομένων* alterum *ο* in litura habet M. *ὀλλομένων* Vit. Inter *ὀλομένων* et *θανμάζεται* supra versum *οὐ* adscriptum in G. *οὐ θανμάζεται* Taur. Vind. 1.

685. *τί γ' οὖν* Cantabr. 1. *τί νυν* Blomfieldius. V. ad v. 190. *ἄν σ' αἰνοῖμεν* ante sec. manus emendationem habuisse videtur M. *σαίνομεν μόρον ὀλέθριον*, sed cum glossa *κολακεύοιμεν*, G.

686—689. *νῦν ὅτι* Rob. V. ad Suppl. v. 614. *παρέστακεν* ad *α* supra adscripto *η* Lips. *παρέστηκεν* G. Vit. Ox. Par. C. *ἐπεὶ δαίμων λήματος* libri omnes, nisi quod *λήμματος* habet Colb. 2. *ἀντροπαῖα* G. Vit, Lips. et cum reliquis, ut videtur, paene omnibus codicibus Rob. *ἀντροπαῖα* a pr. manu M. recentior manus acutum accentum adscripsit. *ἀντροπαίου*, cum glossa *τοῦ ἰσχυροῦ*, Mosc. 1. *ἐν τροπαῖα* Ald. Turn. *χρόνια* M. sed ut accentus antea in altera syllaba fuerit, *α* autem non sit certum. *χρόνια* G. Vit. Lips. Arund. Ox. Ald. Turn. *χρόνια. γρ. χρόνια καὶ βρουδέως καὶ ποτε* ex Par. B. Faehsius affert. *χρόνια* Rob. *χρονία* editum inde a Cantero. Verbis *μεταλλακτὸς ἴσως* in Vit. supra adscripta est haec adnotatio, *μεταλακτὸς Ἀττικὸν ὁ τοιοῦτος θυμός*. Deinde *ἄν ἐλθῆ* Colb. 2. Par. L.

*θαλλωτέρωι*, litteris *αλ* in litura, M. *θαλερωτέρω* ceteri omnes, et ita recentior manus in M. correxit. *ζῆ* Lips. *ζῆ* Rob. Scholiastae, quorum nulla est in M. adnotatio, nihil frugi ad hos versus afferunt. Qui

quum vocabulum *δαίμων* et per *τύχη* et per *θυμός* interpretentur, videri possunt aliam lectionem secuti esse. Neque credibile est Aeschylum *δαίμων* scripsisse, dochmii forma parum accurate strophicae respondente. *Θαλερωτέρω* in G. explicat glossa *ισχυροτέρω*, in Vit. *χλωροτέρω*. Sed hoc alienum est ab horum versuum sententia, quae id postulat, quod prior scholiastes per *ἀσθενεστέρω* καὶ ἀναπεπτωκότι πνεύματι, alter per *μαλακωτέρω* expressit. Verum ita non potest dici *θαλερωτέρον πνεύμα*. Aliena enim sunt quae Blomfieldius in glossario attulit. Quare scripsi

νῦν ὅτε σοι παρέστακεν· ἐπεὶ κλύδων,  
λήματος ἀντροπαία χρονία μετα-  
λακτός, ἴσως ἂν ἔλθοι χαλαρωτέρω  
πνεύματι· νῦν δ' ἔτι ζεῖ.

*Nunc in tua potestate est* (licet tibi adhuc evitare mortem): *ἤδη aestus. sera consilii conversione mutatus, remissiore fortasse veniat flamine: nunc autem feruet adhuc.* Praestat autem fortasse scribere ἂν τροπαία, ut ἂν ad μεταλλακτός pertineat: nam ἀντροπαία non tam mutatio est, quam *eversio*.

690. *ἔξέζεσαν* M. G. Lips. Ox. Par. C. E. Ald. Rob. Turn. *ἔξέζησαν* Par. L. *ἔξέζεσεν* Vit. et plerique, ut videtur, reliqui codices. Et videtur hoc in M. alia manus a in ε mutato fecisse. Ita editur inde a Victorio. Hoc dicit, *servefecerunt enim animi aestum dirae patris.* Recte autem se habet pluralis *ἔξέζεσαν*, quum κατεύματα personae vicem gerant.

κατεύματα Lips. ματεύματα, cum glossa αἱ ἀραί, G.

691. ἀλληθεῖς G. ἀληθής Lips. ἐνυπνίων φαντασμάτων M. G. Vit. Lips. Par. B. Ald. (in qua φαντασμάτων) Turn. φαντασμάτων ἐνυπνίων Cantabr. 2. φασμάτων ἐνυπνίων Arund. Cantabr. 1. Par. A. Rob. et adscriptum in Par. B.

692. δοτήρια a pr. manu M. secunda manus oi ex a fecit, recentior primae syllabae *δα* supra adscripsit. *δατήριον* Ald. De hoc somnio dictum fuisse necesse est in praegressa tragoedia Oedipo.

693. πειθός Lips. πιθοῦ Blomfieldius. V. ad Prom. v. 276. γυναιξίν M. καίπερ μὴ Par. L. Rob. ὁμῶς. γρ. νόμους Par. B.

694. ἄνη τις, a recentiore manu supra adscripto τις, M. ἄνη τις teste Blomfieldio Arund. Id praefixum scholio in M. et hoc, commemoratum a Stephano, primus dedit Canterus. ἄνυτις Vit. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. F. L. Ald. Rob. Turn. ἄνυσις G. Lips. Par. E. H. N. Colb. 1. Taur. Vind. 1. 2. 3. 4. οὐ δέ Rob. μακρά Par. N. Rob. γρ. μακρά Par. B. Ante μακράν in Lips. supra insertum λέγειν, cum glossa πολυλογεῖν.

695. μ' ἐλθης ὁδοῦς Vit. μὴ ἄθ' ὁδοῦς sic Lips. ἐφ' omitunt Vit. Par. N. εὐδόμαις G. ἐβδόμοις Vit.

696. τεθειγμένον G. ἀμβλυνοῖς, a recentiore manu supra scripto ἀπ, Vit. λόγω, ad ω supra adscripto ου, Lips.

697. Libri νίκην γε, nisi quod G. γε omittit, et κακήν, nisi quod

καλήν habet Lips. Ex scholiastae verbis, τὴν γὰρ κακὴν δίκην ἢ νίκην, λέγω δὲ τὴν γενομένην ἀνόμως, τιμωρεῖται ὁ θεός, colligi potest etiam δίκην lectum fuisse. In M. hoc tantum scholion est, τιμωρεῖται. ἢ ἐν ἐρωτήσει ὁ λόγος. Habet interrogationis signum in fine versus Cantabr. 1. Per interrogationem haec non magis dici possunt, quam τιμᾶν significare *ulcisci*. Frustra hunc versum explicare conati sunt interpretes. Putavi scribendum esse

νίκη γε μέντοι καὶ κακὸν τιμᾶ θεός.

*At victoria etiam improbos ornat deus.* Dehortatur chorus Eteoclem, ne ad certamen cum fratre abeat, quod deus interdum etiam improbo (nunc quidem Polynici) victoriam impertiat. Ad haec respondet ille, non decere virum fortem de eo, quod vinci possit, cogitare.

698. στέγειν Ald. στέργειν γ' G. στέργειν τ' Par. E. τοῦ-  
πος Taur.

700. ἐκφύγοις a pr. manu M. sed recentior *οι* supra adscripsit. ἐκφύγη Cantabr. 2. Ald. Aberravit ab sententia Nauckius praef. ad Aristophanem Byzantium p. VI. ἐκφύγοιν scribendum esse putans.

701. πέφριξα, supra adscripto κα, Vit. τὴν Lips. ὄλε-  
σίοικον M. G. Turn. οὐλεσίοικον Vit. ὄλεσίοικον Par. L. Taur. Vind. 1.  
2. 3. 4. Ald. Rob. ὄλοσίοικον Lips. ὄλεσιδομον varia lectio apud Ste-  
phanum.

702. θεῶν Arund. Cantabr. 1. Ox. Ask. A. et fortasse Par. F. ex quo affertur θεόν. In G. Taur. verba hoc ordine collocata sunt οὐ θεοῖς ὁμοίαν θεόν. Post hunc versum ante Canterum haec addebantur, ἂ (οὐ Ox. Ven. A. Ald.) γὰρ νύκτωρ παρεκλεύσατο (παρεκλεύσατο Par. E. παρεκλεύετο Vit. παρελεύσατο Ox. Ald.) καὶ γέγονε (γέγωνε Arund. Ox. Rob.). Habent haec verba G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. E. Ask. A. Colb. 1. Taur. Ven. A. B. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. Turn. In M. a recentiore manu in margine adscripta sunt. Nihil haec sunt nisi interpretatio vocabuli παναληθῆ, sumpta ex v. 691.

703. παναληθῆ etiam M. sed ut eadem manus primum παναλη-  
θεῖ scripserit.

704. εὐκταῖαν Arund. ἀκταῖαν G. Εὐκταῖαν Ἐρινὸν non puto comparari posse cum Themide εὐκταῖα Euripidis in Medea v. 170. ut visum est Musgravo et Porsono. Ibi Themis εὐκταῖα est quae perficit: hic vix aliud esse potest εὐκταῖα Ἐρινὸς quam excitata Oedipi diris Furia. Sed fateor suspectum mihi esse εὐκταῖαν. Nam etsi metrum Anacreonteum, sive Ionicum ἀνακλώμενον, spondeum pro trochaeo admittit, solet tamen Aeschylus versus diligentissime exaequare: atqui mediam in εὐκταῖαν syllabam non facilius corripias, quam in ὠμόφρων producas. Poterat Aeschylus scribere πατρὸς ὠκύπουν Ἐρινόν. Nam hoc rei convenit: εὐκταῖαν supervacaneum est, quum τελέσαι κατύρας sequatur. Ἐρινὸν M. Arund. Ald. Ceteri Ἐρινόν.

705. ὑπερθύμους Par. F. K. Ask. A.

Colb. 1. Ald. Rob. Turn. et a recent  
δ', etsi δ' praecedit. ἤδ' Par. F. π

708. ξένους δέ Ox. Ald. καὶ  
www.libtool.com  
manu habebat M. in quo nunc radem  
Vit. Lips. Mosc. 2. Ox. Par. C. L. Colb.  
κλήρος Rob. ἐπινομῆ ex correctiom  
nem. ἐπινομῆ, cum glossa μέγαλοφ

709. H. Stephani coniecturam Χι  
negligentior probat Valckenarius ad frag  
sychius Χάλυβοι, ἔθνος τῆς Σκυθίας  
phanus Byz. καὶ Χάλυβοι παρ' Ἐκατ  
Αρμένιοι ὁμοιόρουσι." Euripides Alc. v.  
μάζεις σὺ βία σίδαρον. σκυθῶν, a

710. χρηματοδαίτης Lips. χρημ  
Arund.

711. πικρὸς omittit Vit. ὁμόφ  
superscripto η, Lips. σίδηρος G. Ald. Tu

712. διὰ πύλας G. Lips. Etiam in  
quis habet, supra scriptum ὕ.

713. ὀπόσαν καὶ M. (sic, ut videtur  
Cantabr. 2. Par. K. Colb. 1. Rob. ὀπόσαν  
scripto η) καὶ Lips. ὀπόσην καὶ Par. F.  
est, ὀποσα ex Par. E. ὀπόσην ἂν καὶ  
libri, nisi quod φημένοισι habet Par. E.  
χθόνα ναλεῖν διαπήλας τοσαύτην ὀπό  
κατέχειν, et his additus est accusativus, q  
διαπήλας τοσαύτην ὥστε αὐτοὺς κατέχε  
λων πεδίων. Dictum est κατέχειν ut δ'

715. ἐπεὶ δ' ἔ...



Hesychius, quum scriberet γαῖτα κόνις, ἢ γῆ. Sic enim eum scripsisse puto pro eo, quod nunc parum apte legitur, γαῖτα, ἢ κόνις, καὶ ἢ γῆ.

718. φοίνιον M. Lips. Ald. Rob. Turn. φόνιον G. Vit. Cantabr. 1. Mosc. 1. 2. Taur. Vind. 1. 2. 3. 4. et oi superscripto Colb. 1. φοίνιον γρ. φόνιον Par. B. φόνον Ask. A.

719. καθαρισμός Vit. Lips. et cum ceteris, ut videtur, plerisque codicibus Ald. Rob. Turn. καθαρός ex rasura Mosc. 1. καθαρισμόν G. Mosc. 2. Ox. Par. L. Taur. Vind. 3. καθαρισμόν aut καθαρισμός, non κάθαρμα, M. a pr. manu, sed ultimae tres litterae μόν litura paene evanuerunt, recentior manus ον supra adscripsit. Secunda manus hoc scholion in margine scripsit, τίς ἂν εὐρηθείη (sic); τίς ἂν αὐτοὺς ἐκλύσει τοῦ τοιοῦτου μιάσματος;

720. λούσιεν G. λαισίεν Ald.

721. παλαιοῖσι Arund. Mosc. 1. Ven. B. παλαιοῖς M. et reliqui,

722. συμμιγεῖς G. Vit. Lips. Mosc. 1. 2. Par. C. L. Ask. A. et ad σ a sec. manu ξ adscripto M. ξυμμιγεῖς Ald. Rob. Turn. κακοῖσι Cantabr. 1. Ask. A. Mosc. 1. Ven. B. καλοῖς Lips.

724. παρβασίαν Porsonus. παραρβασίαν M. G. Arund. et e correctiōne Vit. παρραιρβασίαν Vit. a pr. manu et Lips. Par. B. Ald. Rob. Turn. Ὠκύποινον et αἰῶνα δ' ἔς τρίτον non sibi repugnant. Nam cita poena iam ad tertiam aetatem duravit, celeriter Laium, Oedipum, Iocastam, filios puniens.

725. εἰς Cantabr. 1. μὲν pro μένει Ald. μενεῖ, sed correctum μένει, Par. L.

727. Ad τρις supra adscriptum εἷ in Lips.

728. μεσομφάλοιν Rob.

729. Θνήσκοντα edidit Victorius, et sic Lips. et ad á a sec. manu η supra adscripto M. Θνήσκοντα G. Vit. Cantabr. 2. Ald. Rob. Turn. γένας G. Mosc. 1. 2.

731. κρατηθεῖς γρ. κρατηθείς Par. B. δ' a recentiore manu scriptum in G. Eiecit particulam Porsonus. Servanda est: refertur enim ad μὲν, quod poni debuerat, Ἀπόλλωνος μὲν βία. ἐκφίλων Ald. Rob. Turn. Brunckius, quod φίλων in Par. B. per ἡδονῶν explicetur, conijci posse ait, scriptum fuisse olim κρατηθεῖς δ' ἡδονῶν ἀβουλίαις. Nec tamen quicquam mutandum censet. ἀβουλίαις G. Lips. Par. B. Ald. Rob. Turn. ἀβουλία Vit. Par. A. K. L. Ask. A. Ven. B. ἀβουλίαι, ultima littera incerta, M. ἀβουλίαις Taur. Vind. 1. Ἐκ φίλων ἀβουλίαις interpretantur malis amicorum consiliis. Ita etiam intellexit scholiastes qui in M. adscripsit οἷς ἐκοινώσατο τὸν χρησμόν. Nihil de hac re traditum est ab antiquis, et satis impii fuissent, qui suasissent oraculum contemnere. Hoc dicit, ut alter scholiastes recte vidit, per uxoris amorem per-verso consilio irretitus.

732. γείνατο Arund. Mosc. 1. Par. K. Ask. A. Rob. γείνατο M. G. Vit. Lips. Ald. Turn. μόνον Par. C. αὐτῷ G. Arund. Mosc. 1. 2.

733. οἰδιπόδαν M. Vit. et regius Spanhemii. Idem reliquorum librorum lectioni οἰδίποδα supra adscriptum in Par. B.

734. ὄσγε Mosc. 1. ὄς Ask. A. μὴ πρὸς G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. 2. Par. A. B. N. Ald. Rob. idemque in margine M. recentior manus adscripsit. μητρὸς Turn. ματρὸς M. Par. L. ἄγναν, ad alteram vocalem η superscripto Lips. ἄγνὰ Par. E.

735. ἐτράφη Cantabr. 2. et adscripto γρ. ἐτράφη Par. B.

737. ἔτλη Mosc. 1. Spanhemii regius, et a a sec. manu supra adscripto M. παρανοία M. G. uterque a pr. manu: παράνοια uterque a sec. manu. παράνοια δέ Rob. ἔτλη παρ' ἀνοία. ἔτλη δὲ ἀγνοία sic scholion in M. σύναγε M. Turn. et a sec. manu G. Idem adscriptum in Par. B. Recentior manus in M. accentum primae syllabae deletit alterique ἀγ supra adscripsit. συνάγαι G. a pr. manu et cum glossis ἐνώσαι, συνάξαι Mosc. 2. σύναγεν Vit. σύν γε Ald. συνάγαγε Lips. Arund. Cantabr. 1. Mosc. 1. Par. H. K. Ask. A. Colb. 2. Rob. Spanhemii regius. συνάγαγεν Colb. 1.

738. φρενώλης, supra scripto a recentiore manu εις, M. φρενα-λεῖς Lips.

Male haec Schützius de Laii et Iocastae concubitu interpretatur: qua interpretatione praeclara vis, quae in hoc loco est, valde minuitur. Παράνοια est error, quem chorus propterea fortiore vocabulo nominat, quod caeci in eum satorum necessitate, tamquam furibundi, irruerunt Oedipus et Iocasta.

740. πίπτον Brunckius. πίπτον Vind. 2. 4. πιπτων. γρ. πιπτοῖ et πίπτον ex Par. B. Faehsius assert. Ceteri πιπτόν. Omittit hunc versum Lips.

741. τροιχαλὸν fuerat in Vit. deletio iota τροχαλὸν factum est, quod habent Par. E. Ask. A. Vind. 4. γρ. τροχαλόν, ἦγον κυρτόν Par. B. in quo alia glossa, τριπλοῦν ἢ τραχύ, ad τροιχαλόν pertinet, quod habet in textu, ut ceteri libri. Wakefieldius in Silva crit. I. p. 63. scribit τριχῆρον, ex Hesychii glossa τριχῆρον, τρικόρουρον. At codex Hesychii τριχῆν habet. Nec tamen contenderim Hesychii locum non huc spectare, modo ne Aeschylum ex Hesychio, sed Hesychium ex Aeschylo corrigas.

Πρύμναν πόλεως dicit, quod tamquam de navi loquitur. Ex illo, inquit, Oedipi scelere aliud q̄lii succedit malum, quod etiam ipsi urbi minatur.

743. 744. ἀλκὰν Mosc. 2. in quod coniectura inciderat Burgessius. ἀλκᾶ Taur. ἀλκὰ ceteri. δι' ὀλίγον G. γρ. πύργου Par. B. ἐνέυρει Mosc. 1. 2. Ceteri libri scholiastae ἐν εὐρει, nisi quod εὐνει ex Par. E. enotatum est. Difficultatem horum versuum iam senserunt scholiastae, nec melius res cessit recentioribus criticis. In M. hoc scholion est, μετὰ δὲ ἡμῶν δι' ὀλίγον ἐστὶν ἡ τῶν πολεμίων δύναμις τῆς ἡμετέρας καὶ τὸ διάστημα ὁ πύργος ὁ δειρῶν ἐστὶν. Ad ἐν εὐρει adscriptum est ἐν πλάτει, ἐν μεταίχμῳ. Frigidissime, immo turpissime additum est ἐν εὐρει. Scripsi, mutata una littera,

μεταξὺ δ' ἀλκὰν δι' ὀλίγου  
τείνει πύργος ἐν Ἄρει.

*In medio*, i. e. inter urbem et ei imminentes fluctus, *ad breve tempus munimentum tendit in bello turris*. Confirmavit hanc emendationem Par. B. ex quo γρ. ἄρει Faehsius attulit.

745. δὲ omissum in Par. N. Colb. 1. συμβαλεῦσι ante recentioris manus emendationem fuisse videtur in M.

746. μὴ καὶ πόλις Lips. Cantabr. 1. Par. K. Ask. A.

747. τέλειαι G. Vit. Lips. Arund. Mosc. 1. 2. Ox. Par. A. E. L. N. Colb. 1. Ald. Rob. τέλειοι Cantabr. 1. τέλεια Par. B. Turn. et supra adscripto a recentiore manu ος, non οι, M. in quo hoc scholion additum est, τὸ τέλεια ἀντὶ τοῦ τέλειαι. ὑφῆκεν δὲ τὸ ι διὰ τὸ μέτρον. Tum παλαιφάτων ἀραὶ M. Ox. Ald. Reliqui omnes παλαιφάτοι ἀραί. Scripsi, remoto turpi hiatu,

τέλειαι γὰρ παλαιφάτων ἀρῶν  
βαρεῖται καταλλαγαί.

Sic Aristophanes πολέμιον καταλλαγήν dixit in Avibus v. 1588. Eodem modo haec emendavit Engerus in diss. de Aeschyliis antistrophicorum responsionibus p. 17.

749. πελόμεν' M. a pr. manu, idemque superscriptum in Cantabr. 2. et πελόμενα simul cum παλλόμενα et τελλόμενα adscriptum in Par. B. τελόμεν' G. Lips. Arund. Ox. Par. B. E. Colb. 1. et a recentiore manu M. τελόμεν Ald. τελλόμεν' Cantabr. 2. Par. N. Rob. Turn. τελλόμενα Mosc. 1. τελούμεν' Vit. Cantabr. 1. Mosc. 2. Taur. Vind. 1. 4. Deinde omnes οὐ παρέχεται, quod in Mosc. 2. bis, et ante et post τελούμεν', scriptum est. Vulgatum τὰ δ' ὄλοα τελλόμεν' οὐ παρέχεται interpretantur calamitas semel orta non praeterit. Sed τελλόμενα, si haec vera esset scriptura, non orta, sed orientia mala significaret. Recipiendum πελόμεν' erat. Hoc aut cum οὐ παρέχεται coniungendum est, ut sit idem ac si dixisset poeta τὰ δ' ὄλοα οὐ λήγει γινόμενα, aut ita haec explicanda, quae perniciose sunt (i. e. pestifera, ut dirae), non praetercunt, sed manent. Neutrum satis placet, et admonet vitii versus antistrophicus. Quare scripsi

τὰ δ' ὄλοα  
πελόμεν' οὐ μὰν ἔρχεται.

Invenitur μαψίδιος apud Euripidem Hel. v. 260.

750. πρόπρῦμναν Lips. πρόπρῦμναν Ald. Rob. πρόπρῦμνον Turn. et ad ultimam syllabam a supra adscripto Par. C. πρόπρῦμνα recte ceteri. δὲ plene Vit. τέ Par. N. ἐκβόλων a pr. manu, ἐκβολῶν a sec. habuisse videtur M. ἐκβολάν recentior manus fecit. Adscriptum hoc scholion, ὅταν δὲ παχυνθῶσιν οἱ ἄνδρες τῷ ὄλβῳ, τότε ὄλον τοῦ φόρτου ἐκβολὴν ποιοῦνται. τοῦτο δὲ πρὸς Ἐτεοκλέα. ἐκβολῶν δὲ, τῶν ὑβριστῶν, οἷον δι' ἐκβολῆς ὑβρίζοντων. Ceteri libri omnes ἐκβολάν.

751. ἀλφηστῶν M. ἀλφηστῶν regius Spanhemii. ἀλφηστῶν Par. B. E. Vind. 2. 4. ἀλφιστῶν G. sed ut ε in litura sit. ἀλφιστῶν γρ. ἀλφοιῶν Taur. ἀλφηστῶν reliqui.

753. γὰρ omittit Lips. τόσον Rob. τοσόονδ' γρ. τοσόν γ' Par. B. ἐθαύμασας Lips.

754. Θεοὶ δὲ καὶ Ὀξ. Ald. Θεοὶ omissa καὶ Cantabr. 2. Pro librorum scriptura πόλεως dedi πόλεος et addidi ὁ. Sic etiam Dindorfius.

755. Libri omnes πολύβοτος, nisi quod πολύβοστος est in Mosc. 2. Scholion in M. hoc est, πολύβοτός τ' αὐτῶν ὁ ὑπὸ πολλῶν ἐμβτευόμενος ἀνδρῶν, ἢ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινόμενος. Vnde Blomfieldius collegit fuisse qui πολύβατος legerent. βροτῶν a sec. manu additum in Vit.

756. ὄσων et οἰδίπου Ὀξ. τόντ' Par. E. τῶν G. Vit. Taur. Ald. Rob. Turn. τῶν M. τῶν Lips.

757. ἀναρπαξάνδρα Colb. 1. Ald. Ceteri ἀναρπαξάνδραν, nisi quod ἀναρπαξάνδρῶν habet Lips. qui post hanc vocem addit σσίγγα. Scribendum erat τῶν ἀρπαξάνδραν.

759. ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων. γρ. δ' ἄρ' ἔμφρων ex Par. B. Faehsius affert.

760. γέμετο G. Taur.

761. In ἄλγει priores duas litteras a sec. manu in litura scriptas habet M.

762. μαινομένα M. G. Vit. Vind. 1. 2. 4. μαινομένη Cantabr. 2. Turn. μαινομένη Lips. Ald. Rob. καρδίᾳ Turn. καρδίᾳ M. G. Cantabr. 2. Par. L. Vind. 1. 2. 4. Rob. καρδίᾳ Vit. Lips. Arund. Ὀξ. Par. E. Ald.

763. κάκ' ἐτέλεσεν M. et regius Spanhemii. κακὰ τέλεσε Arund. κατετέλεσε Lips. τέλησε interpretationi secundi scholiastae praefixum. Ceteri κάκ' ἐτέλεσε.

764. χειρὶ Lips. Cantabr. 1. 2.

765. κρείσσω τέκνων M. Vit. Lips. Ὀξ. Par. A. E. Ald. idemque supra adscriptum in Par. B. κρεισσῶ τέκνων Par. C. κρείσων τέκνων G. (sic G.) Mosc. 2. Taur. κρεισσοτέκνων Par. B. Turn. supraque adscriptum in Par. C. κρισσοτέκνων Mosc. 1. et regius Spanhemii. κρεισσόνων τέκνων Arund. Par. F. K. Ask. A. Rob. τῶν κρειττόνων τῶν supra adscriptum in Mosc. 2. Deinde δ' ἀπ' ὀμμάτων M. Vit. Lips. (ὀμάτων Lips.) Arund. Par. B. H. L. Colb. 1. Ald. Turn. τ' ἀπ' ὀμμάτων Taur. δ' ὀμμάτων Par. A. ἀπ' ὀμμάτων G. Par. K. Ask. A. Vind. 1. 2. 3. 4. Rob. Certa emendatione scribendum est

κρυσσοτέκνων ὀμμάτων ἐπλάγχθη, privavit se oculis qui liberis occursuri erant, i. e. visuri eos. Conf. Soph. Oed. R. v. 1268. seqq.

766. Libri τέκνοις δ' ἀράας. Scribendum erat τέκνοισιν δ' ἀράς.

767. ἀφῆκεν G. Mosc. 2. Ask. A. Turn. adscriptumque in Par. B.

ἐπικότοις, supra adscripto ους, Lips. ἐπικότας Ald. ἐπισκότους Taur. adscriptumque in Par. B. ἐπιτρόπους Par. E. Deinde libri τροφᾶς. Sed τροφᾶς adscriptum in Par. B. Heathii ἐπίκοτος τροφᾶς probarunt Brunckius, Porsonus, Blomfieldius. Brunckius tamen ἐπικότους τροφᾶς servari posse dixit, servavitque recte Schützius. Scholiastes Sophoclis ad Oed. Col. 1375. postquam versus attulit ex Thebaide, in quibus Oedipus filios propter coxam ab iis missam exsecratus esse narratur, haec addit, τὰ δὲ παραπλήσια τῷ ἐποποιῶ καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Interpretatus igitur est τροφᾶς propter victum, idque probavit Heathius. Rectissime Schützius intellexit, potius propterea ira correptum esse Oedipum dici, quod educasset inceste prognatos filios. V. Opusc. VII. p. 204.

768. αἰ αἰ M. Lips. Ceteri, ut videtur, αἰ αἰ. πικρογλώσσου ἀράς Ox. Ald. Ex Par. B. Faehsius haec assert, ἀράς. πικρονόμους ἢ πικρογλώσσους. τὸ δὲ αἰ αἰ διὰ μέσου, et αἰ αἰ, πικρογλώσσους. γρ. πικρονόμους.

769. καὶ σφέ, ad καὶ supra adscripto ἦ, Lips. ἦ σφέ Ven. B. σφε δὴ ex Taur. assertur. σιδηρονόμῳ Lips. Mosc. 1. Turn.

770. διὰ χειρὶ Porsonus. διαχειρίῳ M. διαχειρίῳ Cantabr. 1. διὰ χειριᾶ G. διαχειρία Vit. Lips. Taur. Ald. Rob. Turn. διαχειρία inde a Victorio scribebatur.

771. ποτὲ κτήματα Par. E.

772. μὴ δὲ τελέσῃ Vit. ἔρινός M. Vulgo Ἐρινός. Tzetzes in Exegesi Iliadis p. 15, 24. ἢ ποίνιμος καὶ κατ' Αἰσχύλον καμψίπους Ἐρινός μετελεύσοιτο. Hic igitur secutus esse videtur scholiastae explicationem, ἢ κάμπουσα τῶν κολαζομένων τοὺς πόδας. οἰοῖναι ἢ συμποδίζουσα καὶ μὴ ἔωσα φρυγῆν. Schützius "aliud est" inquit "γόνυ κάμπτειν, quod significat *requiescere*, aliud πόδας κάμπτειν, quod est *ambulare, ire*. Ideoque καμψίπους h. l. est *pedes mobilis*." Interpretationem veram esse puto: et habet eam etiam scholiastes in cod. G. qui allatis, quae etiam in vulgatis scholiis exstant, addit ἢ ἡ κεκλιμένους ἔγουσα πόδας πρὸς (scr. πρὸς τὸ) ταχέως παραγίνεσθαι ὅπου ἂν ἔλθοι (scr. ἔλθῃ). Rationem tamen minus idoneam ab se allatam esse animadvertisset Schützius, si meminisset Furiam etiam καμπεσίγοννον dictam esse. Hesychius καμπεσίγοννος, ἢ Ἐρινός, ἀπὸ τοῦ κάμπτειν τὰ γόνατα τῶν ἀμαρτανόντων. Praeterea non modo γόνυ κάμπτειν *quiescere* est, sed etiam κῶλα κάμπτειν, ut apud Sophoclem in Oed. Col. v. 19. Nec dubito quin id etiam πόδας κάμπτειν dici potuerit. Καμψίπους quidem et καμπεσίγοννος de Furia dicta non videntur aliter quam ut Schützius valuit intelligi posse, quum propterea quod huiusmodi composita pedes paene postulant intelligi eius de quo usurpantur, non aliorum, tum quod alia nomina, quibus Furiarum celeritas indicatur, hanc interpretationem suadent. Eandem confirmat vocabulum καμπεσίγοννος, de quo vide Hesychium eiusque interpretes. Neque κάμπτειν γόνυ

necessario de quiete intelligendum esse Xenophon arguit de re equestri I. 6. *τά γε μὴν γόνατα ἦν βαδίζων ὁ πῶλος ὑγρῶς κάμπτη, εἰκάζοις ἂν καὶ ἰππεύοντα ὑγρά ἔξιν τὰ σκέλη· πάντες γὰρ προϊόντος τοῦ χρόνον ὑγροτέρως κάμπτουσιν ἐν τοῖς γόνασι.* Ex quo loco Pollucem I. 191. haec habere animadverterunt interpretes Xenophontis, *γόνατα δυσκαμπῆ· ὁ γὰρ ὑγρὸς κάμπτει τὰ γόνατα ἀκοπώτερον καὶ ἀπταιστότερον βαδίζει.*

773. *παῖδε* Lips. Libri *τεθραμμένα*. Hoc cum *μητέριον* coniunctum esset ea ratione, qua *σᾶς ἀλόχον σφαγείς* et similia dicuntur. Sed valde hoc languet. Scholiastes haec adnotavit, *συγγενεῖς, ἧ δειλαί, ὑπὸ μητέρων ἀπυλῶς τεθραμμένα*, quae videri possunt alius scripturae vestigia continere. Scribendum putavi *τεθραμμένα, delicatae.*

774. *δούλιον* Vit. *δόλιον* Par. E.

775. *πέπτωκεν δ'* M. *πέμπτωκεν* Lips. *ὄβριμιον* M. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. A. B. Colb. 1. Taur. Rob. *ὄμβριμιον* G. Vit. Lips. Ald. Turn.

776. *πόλις τ'* Colb. 1. *εὐδεία* Lips. Cantabr. 1.

778. *στέγει* M. Vit. Lips. Cantabr. 2. Ald. Turn. *στέργει* Cantabr. 1. Mosc. 2. Par. C. E. N. Colb. 1. Vind. 2. 4. et adscripto *γρ. στέγει* Par. B. *στέργει* habuerat etiam G. sed *ρ* erasum est. *στένει* Rob. *πύργος καὶ πύλαι* Vit. *ἰκανοῖς δὲ ad φερεγγύοις* adscripto. *φερεγγύους* Rob. *φερεγγύοις. γρ. φερεγγύους, ἢ ἢ πρὸς τὸ πύλας, φερεγγύους πύλας, τὰς δυναμένους φέρειν τὴν ἐγγύην* Par. B.

779. *ἐφραξάμεσθα* Turn. *ἐφραξάμεθα* M. G. Vit. Lips. Mosc. 1. 2. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. Rob. *ἐφραξάμεθα μονομόχαισι* Par. E.

780. *καλῶς δ' ἔχει* Lips. Cantabr. 1. Colb. 1. 2. Rob. In M. *δ'* a recentiore manu supra adscriptum est. *πλεῖστα ἔξ* Vit. Mosc. 1. uterque supra scripto *ἐν*. In Vit. syllaba una inter *πλεῖστα* et *ἔξ* erasa. *πυλώμασι* M. Ceteri *πυλώμασι*.

781. *ἐβδομαγέτης* Mosc. 1. Dorica forma etiam Proclus usus est in commentario ad Timaeum Platonis III. p. 200. Dixi de hoc nomine Apollinis in Opusc. VII. p. 293.

782. *εἶλετο* a pr. manu M. *εἶλει* G. *εἰδίπου* G. *οἰδίπους* Mosc. 1.

783. *παλαιᾶς* Lips.

784. *πράγος* Arund. Cantabr. 1. Par. A. B. L. Vind. 1. 4. Rob. *πράγμα* M. G. Vit. Lips. Ald. Turn. adscriptumque in Par. B. *νεόκοτον* M. Vit. Lips. Par. B. Ald. Rob. Turn. *νεόκητον* G. Mosc. 2. quod in G. per *νεωστὶ γεγενημένον*, in Mosc. 2. per *νεωστὶ κατεσκευασμένον* explicatur. *νεότοχον* Par. H. N. Colb. 1. idemque adscriptum in Cantabr. 2. Par. B. *παρόν* G. Par. B. alique, ut videtur, codices et Ald. Turn. *πλέον* M. Vit. Lips. Cantabr. 1. Mosc. 1. Par. E. N. Colb. 1. adscriptumque in Par. B. In Vit. *γρ. παρών* a recentiore manu supra scriptum est. *καὶ πλέον* Rob.

785—801. Quae post versum 784. sequuntur, valde perturbata sunt. Ea in omnibus libris hoc ordine scripta leguntur,

- A.* πόλις σέσωσται, βασιλέες δ' ὁμόσποροι  
ἄνδρες τεθνήσιν ἐκ χειρῶν αὐτοκτόνων.  
*X.* τίνες; τί δ' εἶπας; παραφρονῶ φόβῳ λόγον.  
*A.* φρονοῦσα νῦν ἄκουσον, Οἰδίου γένος.  
*X.* οἱ γὰρ τάλαινα, μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν.  
*A.* οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι.  
*X.* ἐκεῖθι κῆλθον; βαρέα δ' οὖν ὅμως φράσον.  
*A.* οὕτως ἀδελφικῆς χειρὶν ἠγείροντ' ἄγαν.  
*X.* οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα.  
*A.* αὐτὸς δ' ἀναλοὶ δῆτα δύσποτμον γένος.  
τοιαῦτα χεῖρην καὶ δακρῦσθαι πάρα  
πόλιν μὲν εὖ πρῶσσανσαν, οἱ δ' ἐπιστάται,  
δισσῶ στρατηγῶ, διέλαγον σφρηγιάτῳ  
Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων πιμπησίαν.  
ἔξουσι δ' ἦν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονός,  
πατρὸς κατ' εὐχῆς δυσπότμους φορούμενοι.  
πόλις σέσωσται· βασιλεῖον δ' ὁμοσπόροι  
πέπωκεν αἷμα γαί' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ.

Difficile dictu fortasse videbitur, unde tanta oriri perturbatio potuerit. Factam tamen esse, neque ista hoc ordine scribi ab Aeschylō potuisse, manifestum est. Persequar singula. Primus horum versuum, πόλις σέσωσται, βασιλέες δ' ὁμόσποροι, qui infra paene iisdem litteris repetitur, hac ipsa repetitione suspicionem vitii movet. Magis etiam eo, quod nuntio contra morem tragicorum hic duo versus tribuuntur, quum chorus uno interrogaverit. Itaque Porsonus hunc versum uncis inclusit, ut nuntius hoc uno versu responderet, ἄνδρες τεθνήσιν ἐκ χειρῶν αὐτοκτόνων. Sed rectius Porsonus illum versum non hic, sed infra eiecisset. Illo enim loco perabsurdum est, quae modo clare dicta erant, his verbis iterari, πόλις σέσωσται· βασιλεῖον δ' ὁμοσπόροι πέπωκεν αἷμα γαί' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ. Quod credas non latuisse Librarium, qui codicem Vit. scripsit, vel alium, quem hic secutus est: tribuit enim hos versus nuntio, quum ea, quae inde a verbis τοιαῦτα χεῖρην procedunt, choro adscripsisset, similiterque in Lipsiensi ad illum versum τοιαῦτα χεῖρην chori nomen adscriptum est, hic autem versus πατρὸς κατ' εὐχῆς cum duobus sequentibus nuntio tributi sunt. Contra choro interroganti τί δ' ἐστὶ πρῶτος νεόκοτον πόλει παρόν; quid potuit aptius responderi quam πόλις σέσωσται? Quid autem ineptius fuisset quam, ubi nuntius respondisset ἄνδρες τεθνήσιν ἐκ χειρῶν αὐτοκτόνων, chorum subiicere τίνες; τί δ' εἶπας; παραφρονῶ φόβῳ λόγον, et mox, quod prorsus absurdum esset, μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν? Non magis reliqua sana sunt. Illa quidem, φρονοῦσα νῦν ἄκουσον, Οἰδίου γένος, poeta tragicus non posuisset sic ut oratio explenda esset ex praegressis nuntii verbis, sed ut e

sequentibus. Huic versui, οὐ γὰρ τάλαινα, μάντις εἰμι τῶν κακῶν, non subiecisset illa, quae sunt confirmantis ante dicta, non rem novam afferentis, οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι, sed apertis verbis dixisset μοῖρῳι σὺντι. Nec posuisset ista, ἐκεῖθι κῆλθον, nisi proxime praegresso, quo referrentur. Nam si aliquam vim esse in his verbis volumus, sententia haec sit necesse est, *εὖ igitur περσπερευητι, ut πῦμα caede se interimerent?* Quid porro hoc est, quod his verbis, βαρέα δ' οὖν ὁμῶς φράσον, respondet nuntius οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγων? Id vero non narrantis est et ad chori interrogationem respondentis, sed sortem fratrum conquarentis: quare, ut brevius dicam, non nuntii est, sed chori. Demique nihil frigidius fingi potuit, quam eodem modo a choro, si praecedens versus nuntii est, iterari οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἄμα. Haec igitur tam foede depravata ita mutare ausus sum, ut res ipsa, ut mos tragicorum, ut Aeschyli ingenium postulare videbantur. Iam enim metuenti choro, ne aliud urbi malum immineat, respondet nuntius, ut et hac sollicitudine liberet chorum, et, quid acciderit, narrare incipiat,

*πόλις σέσωσται· βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν —*

Praesagiens mala chorus respondet

*τίων; τί δ' εἶπας; παραφρονῶ φόβῳ λόγον.*

Ad haec nuntius, nominatim, de quibus loquatur, indicaturus, adhuc suspensa oratione,

*φρονοῦσα νῦν ἄκουσον, Οἰδίπου γένους —*

Iam certius rem intelligit chorus:

*οὐ γὰρ τάλαινα, μάντις εἰμι τῶν κακῶν.*

Tum vero nuntius concludit orationem,

*πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόβῳ.*

Ibi chorus, facinoris atrocitate exhorrescens, apertius etiam sibi narrari rem postulat:

*ἐκεῖθι κῆλθον; βαρέα δ' οὖν ὁμῶς φράσον.*

Respondet ergo non ambigue nuntius,

*ἄνδρες τεθναῖσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων.*

Inde chorus, rem paene incredibilem secum reputans,

*οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγων.*

Confirmat id nuntius:

*οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι.*

Iterum chorus, eadem cogitatione occupatus,

*οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἄμα.*

Quae iterum denique confirmat nuntius. Non dubito, qui sensum habent tragicorum lectione bene subactum, re diligenter considerata facile ad meam sententiam perductum iri. Origo autem tantae perturbationis, si ad levem, sed eum satis certum errorem attenderis, patebit planissime. In antiquo illo libro, ex quo nostri codices ducti sunt, librarii negligentia omissus fuerat hic versus,



πέτωκεν αίμα γαί' ὑπ' ἀλλήλων φόνω.

Quem versum librarius una cum illo versu, ad quem haec verba referentur,

πόλις σέσωσται· βασιλείοι δ' ὁμοσπόροι,

adiicit in fine huius colloquii, signis quibusdam monens, ad quem ille locum pertineret. Signis illis, ut saepe factum est, neglectis, grammaticus aliquis emendationem aggressus, neque suspicatus duos illos versus alieno loco positos esse, quum omne colloquium chori cum nuntio videret esse perturbatissimum (et quam perturbatum videri debuerit, facile intelliget, qui totum hunc locum, uti a nobis emendatus est, legere volet versu illo omisso), grammaticus igitur versus in alium ordinem redegit, simulque genitivos βασιλείοι δ' ὁμοσπόροι et τίνων et γένους, qui non habebant quo referrentur, in nominativos mutavit.

785. βασιλέως M. Par. H. In M. a recentiore manu εἰς supra adscriptum. βασιλεῖς G. Lips. Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. 2. Par. F. Ask. A. Colb. 1. 2. regius Spanhemii, Rob. et ex correctione Vit. in quo antea pro ultima syllaba duae fuerunt, quas nunc vix possis dispicere. βασιλέες Par. B. (hic quidem adscripto γρ. βασιλεῖς) et alii, ut videtur, codices ac Turn. βασιλεῖ Ald. Deinde "ὁμόσποροι, οἱ αὐτάδελφοι. γρ. ὁμοσπόροι aut ὁμοσπόρων" ex Par. B. Faehsius affert. Servatum est βασιλείοι δ' ὁμοσπόροι infra post v. 801. ubi quidem βασιλείοι habent M. Vit. Mosc. 1. Ox. Ald. βασιλείοι Lips. sed ad οἶν in hoc vocabulo et in ὁμοσπόροι supra adscripto ων.

786. Libri omnes τίνες;

787. τόκος, sed supra scripto a sec. manu γένος, M. Ceteri omnes γένος.

788. οἱ γὰρ Canterus. οἱ ἐγὼ M. οἱ ἐγὼ G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn.

789. πέτωκεν M. G. Par. B. Turn. πέπτωκεν Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Colb. 1. 2. Mosc. 1. Ox. Par. K. I. Taur. Ald. πέτωκται Rob. Deinde γαί' G. Ald. Rob. Turn. Idem adscriptum in Par. B. et in M. a recentiore manu ex γὰρ (sic) factum. γᾶν Vit. Cantabr. 1. Colb. 2. Par. B. et adscripto γρ. γᾶ Lips. γᾶ Mosc. 1. Ox. γᾶ regius Spanhemii. In G. ad πέτωκεν αίμα γαί' hoc scholion adscriptum est, πέπτωκεν αίμα γαῖα. γράφεται καὶ πέπτωκε. πέπτωκεν ἤγον κέρχται τὸ αίμα αὐτῶν ἐν τῇ γῆ, τῷ φόνῳ τῷ ἐπ' ἀλλήλων γενομένῳ.

790. ἐκεῖθε Par. E. κείθον, ad primam syllabam a sec. manu .ηλ. supra adscripto, M. κείθον Rob. βαρέα δ' οὖν ὁμως M. G. Vit. Par. B. Ald. Turn. βαρέα μὲν ὁμως Cantabr. 1. 2. Rob. βαρέα μὴν ὁμως Lips. βαρέα μὲν ἀλλ' ὁμως Par. C. F. K. L. Ask. A. Ven. B. idemque adscriptum in Par. B. βαρέα an βαρέως Mosc. 1. habeat dubium. βαρέως μὲν ἀλλ' sine codicis nota Spanhemius adscripsit. φράσω Par. E.

791. ἄνδρες libri. χερῶν G. Turn. χειρῶν M. Vit. Lips. Can-

tabr. 1. Ald. Rob. *χρεῶν* Par. E. *αὐτομάτων*, supra scripto a sec. manu *κτόνων*, M.

792. *ἡναίροντ'* Lips. *ἡνῆροντ'* Turn. Nauckio ad Aristoph. p. 18. hoc versu *ἄμια*, versu qui nobis 794. est *ἄγαν* scribendum videtur.

793. *μῆν* M. Lips. Ald. Turn. *νῦν* G. Vit. Mosc. 2. Vind. 1. Rob. *γε μῆν* Cantabr. 1. *κατεσποδημένοις* G.

794. *οὔτος* G. *ὄντως* Vind. 1. 3. *κοίνως* Par. C.

795. Ad δ' a recentiore manu γ supra adscriptum in M. *ἐναλοῖ* G. *ἐναλοῖ*, cum glossa *ἤγάνισε*, Mosc. 2.

796. *χαίρειν κακὰ καὶ* Vit. Mosc. 1. Par. N. Colb. 1. *δακρύεσθαι* G. Vit. Taur. Vind. 1. 3. Turn. *δακρύεσθαι*, addito σ ab ipsa, ut videtur, prima manu, M. *δακρύεσθαι* Lips. Arund. Cantabr. 2. Par. A. B. H. K. L. Ven. B. Ald. Rob. *δακρύεσθαι* Mosc. 1. Par. E. N. Colb. 1. Vind. 2. 4.

797. *πόλις* Taur. et hoc ex *πόλιν* factum in G. *εὐ πρόσσουσαν* M. G. Lips. Turn. *εὐπρόσσουσαν* Vit. Ald. Rob. *εὐ πρόσσουσα* Taur.

799. *Σκύθης σίδηρος* ex hoc versu habet Stephanus Byz. in v. *Σκύθαι*, ubi in libris *σκύθης ὁ σίδηρος* scriptum est. *σκύθησισι-δηροκτιμάτων* Lips. *χρημάτων* a pr. manu Cantabr. 2. *παμπησίας* Mosc. 1.

800. *ἐν ταφῇ* M. G. Vit. Ald. Turn. *ἐν τάφῳ* Par. F. K. L. Ask. A. Rob. *ἐν σαφῇ* Lips. Omittit has voces Par. E. Libri *χθονός*. Brunckius scribendum putabat *χθόνα*, usus argumento inani, quod *χθονός* non haberet unde regatur. Necessaria tamen illa emendatio est meritoque recepta a Blomfieldio, quia sensus non potest alius esse, quam tantum illos patriae terrae esse habituros, quantum sepulcro sufficiat: quae sententia iam supra prolata erat a choro v. 712. *χθόνα ναίειν διαπήλας, ὅπουσαν καὶ φθιμένοισιν κατέχειν, τῶν μεγάλων πεδίων ἀμύρους*. Sophocles Oed. Col. v. 789. *ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς χθονός λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον*.

801. *δυσποτιμῶς* Cantabr. 1. Libri *φορούμενοι*. Videri potest hoc intelligendum esse de exsequiis: sed scribendum potius est *φρουρούμενοι*, ut hoc insolentius active dictum sit.

802. *ὦ μεγάλε Ζεῦ* afferunt Tzetzes in Exegesi Iliadis p. 121, 20. Eustathius p. 1214, 55. 1843, 17. *ὦ μεγάλε Ζεῦ καὶ πολισοῦχοι θεοὶ* Tzetzes ad Hesiodi O. et D. v. 118. *Ac πολισοῦχοι* M. Vit. Rob. Turn. *πολισοῦχοι* G. Lips. Vind. 1. 2. 4. Ald. *πολισοῦχον* Par. C. *πολιοῦχοι* Burtonus scribendum esse vidit. *καὶ* omittit Par. E.

803. 804. Libri *δαίμονες οἳ δὴ κάδμον πύργους | τοῦσδε ῥέεσθε*, nisi quod *δὴ* omittit Taur. *κάδμον* habet Lips. *τοῦσδε ῥέεσθαι* Lips. Mosc. 1. *τοῦσδ' ῥέεσθε*, supra adscripto *τοῦσδε φυλάσσετε*, Mosc. 1. In M. fuisse videtur *τοῦσδ' ῥέεσθαι*, sed ut ipsa prima manus *αι* in *ε* mutaverit: hinc deinde factum *τοῦσδε ῥέεσθε*. Metrum monstrat aut excidisse aliquid post *ῥέεσθε* (et putavit Dindorfius excidisse

dipodiam anapaesticam, qua ultima illius verbi syllaba producta fuerit), aut aliter haec perturbata esse. Scripsi

δαίμονες, οἱ τοῦσδε ῥέεσθε  
Κάδμιον πρόγους.

805. χαιρών ἀπολολύξω Lips.

806. πόλειως ἀσινεῖ σωτήρι M. Lips. Ald. Rob. Turn. πόλειως ἀσινεῖ σωτήρια G. Vit. Mosc. 1. (σωτήρια Vit. Mosc. 1.) Par. E. N. Colb. 1. Vind. 1. 3. Altera lectio, bona ad sensum, metro repugnat. Prior sensum praebet minime aptum. Nam sive σωτήρι de Iove, sive, quod Stanleius fecit, generatim de deo dici putes, cur servatore urbis potius, quam servata urbe, cur Iove magis aut deo, quam diis his, quos modo invocaverat, laetatur chorus? Itaque scripsi

σωτήρι πόλειως ἀσινεῖα.

Σωτήρ ἀσινεῖα est σωτήρια. Hinc eo vocabulo solo usus est scholiastes, qui haec adscripsit, ἄρα χαιρώ καὶ ὑμνήσω καὶ παιανίσω ἐπὶ τῇ πόλειως σωτήρια. Non legitur haec adnotatio in M. Alter autem scholiastes ἀσινεῖ, inquit, ἀβλαβεῖ. σωτηρίας τοῦτο γὰρ ἐπίθετον. Eone ordine hic verba posuerit? Et quid attinebat monere, ἀσινεῖ epitheton esse σωτηρίας, quod neminem latere poterat? Nisi fallor, observatio illa vitium traxit e corrupto textu poetae, scripseratque scholiastes ἀσινεῖα, ἀβλαβεῖ σωτήρι· τοῦτο γὰρ ἐπίθετον. Apertum est idoneam causam fuisse, quare hoc adderet, τοῦτο γὰρ ἐπίθετον.

808. πολεμάρχας, quod adscriptum est in Par. B. merito recepit Brunckius. Sic etiam Arund. Par. E. Vind. 2. 4. Ceteri πολεμάρχους.

809. καὶ κατ' Ald. Rob. ἐπωνυμίαν M. G. Lips. Par. A. Ald. Rob. ἐπωνυμίους, supra scripto αν, Vit. ἐπωνυμίην Turn. et plerique, ut videtur, codices.

810. καὶ omissum prius, sed minio supra scriptum in G. καὶ πολυνεικῆς post ὀρθῶς collocavit Blomfieldius. Bothius et Dindorfius haec duo vocabula delenda esse putaverunt. Mihi non videtur esse veri simile aut praetermissum esse Eteoclem aut non significatum Polynicem. Scholiastes haec adnotavit, ὀρθῶς οὖν καὶ ἐπωνυμίως Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης ἐκλήθησαν. Puto dimidiam versus partem excidisse: quam sic explevi,

\* κλεινοὶ τ' ἔτεδον\* καὶ πολυνεικῆς.

Possunt alia excogitari, veluti σύν τ' εὐκλεία.

811. ἀσεβῆ Lips.

813. γένεος τ' Lips. γένος Ask. A. Colb. 1. οἰδίπον, omissio τ', Rob. τὸ τέ παρέλκει adscriptum in Par. B. οἰδίπον γ' Cantabr. 1. 2. ut Stanleius scribendum putabat. Brunckius vulgatam scripturam ita tuetur, ut duas imprecationes intelligendas censeat, unam qua olim univrsum Labdacidarum genus devotum fuisset, alteram Oedipi, quam is filii dixerit. Recte, puto: sed quae huic explicationi firmandae attulit,

Πέλοψ Λαίω κατγράσταιο δι  
 σίππου ἀρπυγῆ, ἣν ἠρπάζεται  
 814. κακόν με M. Lips. :  
 μοι Vit. Colb. 1. κακόν μου ( Ask. A. Colb. 2. Taur. Vind. 1. A  
 Lectum etiam esse κακοῦ ex ada  
 κινδύνου, colligas. καρδία  
 scribingum esse coniecerat. κα  
 vel καρδία G. Vit. Lips. Arund. 1  
 Ald. Rob. καρδία Turn. τι ομί  
 περιπίπτει a pr. manu M. πε  
 Lips. Turn. πέρι πιτνεῖ Ald. περι  
 F. K. Ask. A. περιπνεῖ G. Taur. E.  
 815. μέλος τύμβω Arund. μ  
 816. θυνῆς M. θυνῆς ceteri.  
 θυνῆς ὡς ex Ask. A. assertur. Non |  
 C. E. L. N. Colb. 1. Taur. Ald. Turn.  
 817. δυσμόρως M. (sic M. ut  
 Mosc. 2. Par. A. B. (ex Par. B. Faehsiu  
 Vind. 3. δυσμόρους Lips. Rob. Tur  
 Par. L. δυσφόρους Mosc. 1. Colb.  
 Par. N. δυσφόρους μόρους Par. C.  
 818. θυνόντα Rob.  
 819. ξυναυλία Ald. δουρ  
 820. ἀπέϊπεν M. Par. L.  
 821. πρόθεν Par. C. πατρώ  
 nit Taur.  
 822. ἄπιστοι ad i sup  
 823. μδου

δίδυμ' ἄνορεα M. G. Vit. Mosc. 1. 2. Ox. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. δίδυμ' ἄνορεα Turn. διδομανόρεα Arund. Par. L. Rob. διδυμανόρια varia lectio apud Turnebum, et sic Lips. sed ut penultima vocalis ι in ει aut in ε mutata videatur. διδυμάνορα Par. A. (δίδυμ' ἄνορα ex Colb. 2. affertur). διδυμ' ἄνορα Cantabr. 1. Deinde κάκ' omnes libri. Scripsi mutatione lenissima

διπλαῖ μέριμναι, δίδυμ' ἄγανόρεα κακά,  
gemina fortiter patrata mala.

830. αὐτόφωνα M. Lips. Ald. Rob. αὐτόφωνα G. Vit. Turn. αὐτόφορον Par. E. Tum omnes δίμοιρα τέλεια. Denique τὰ πάθη. τί φῶ M. G. Vit. Lips. Vind. 2. 3. 4. Turn. τάδε πάθη. τί φῶ Arund. Par. A. (δέ τὰ ex Colb. 2. affertur) Rob. τάδε παθεῖν. τί φῶ Ven. B. τὰ δέ πάθη. τί φῶ Cantabr. 1. 2. Par. K. τε πάθη. τί φῶ Vind. 1. πάθη τί φῶ Ox. Ald. Sententiae pariter et metro ut consulerem, scripsi

αὐτοφώνα, δίμορα, τέλεια τάδε πάθη· τί φῶ;

831. Vulgo τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι πόνων δόμων ἐφέστιοι. Sola hic Rob. editio salutem affert, in qua πόνων omissum est. Eadem δομάτων, sic.

832. Libri ἄλλὰ γόνον ὃ φίλαι, nisi quod γόνον habent Lips. Arund. Cantabr. 1. Rob. et o supra scripto Par. C. Idem γόνον supra adscriptum in Par. B. Recte hoc recepit Brunckius: sed metrum postulat, ut etiam ὃ deleatur, et scribatur φίλαι. κατ' οὐργον, sed γ a recentiore manu inserto, M. γρ. κακούργων Par. B.

833. κράτει Par. E. κρατεῖ Par. C.

834. πύτιλον G. αἰεῖ recte G. Vind. 1. 2. αἰεῖ Vind. 3. 4. αἰέν ceteri.

835. Libri τὰν ἄστονον μελύγκροκον ναύστολον θεωρίδα, nisi quod τὴν habet Par. C. ταῦστονον G. τὰν γῶν ἄστολον Lips. et in margine γρ. ἄστονον, sed addito signo, quod hanc lectionem ad ναύστολον pertinere indicat. ἄστολον pro ἄστονον commemorat etiam secundus scholiastes. τὰν ἄστονον μελύγκροκον ἄστολον θεωρίδα Rob. Deinde μελαγκροκὰν M. μελύγκροκον Ald. Thomas M. p. 181, 10, ed. Ritsch. ex hoc loco affert ναύστολον μελύγκροκον θεωρίδα. Apparet scribendum esse

τὰν ναύστολον μελύγκροκον θεωρίδα.

Vidit hoc etiam Dindorfius. τὰν ναύστολον primo in τὰν ἄστολον, inde in τὰν ἄστονον abiit, et adscripta vera lectio alienum locum occupavit. Αἰεῖ ostendit ἀμείβεται non esse de hoc praesenti planctu intelligendum, sed de remigatione, qua perpetuo mortui in Orcum transferuntur. Θεωρίς autem non navis est, sed via. Hesychius in v. θεωροί, — λέγονσι δὲ καὶ τὴν ὁδόν, δι' ἧς ἰᾶσιν ἐπὶ τὰ ἱερά, θεωρίδα. Euripides Hec. v. 4105. (1073.) ἢ τὸν ἐς Αἶδα μελανοχρῶτα πορθμὸν ἄξω τάλας; Hoc igitur dicit chorus, largor cum luctu in capite vestro imitanti remigationem manuum, quae perpetuo per Acherontem navalem

*nigram viam, non calcatam Apollini, non lustratam soli, ad omnes recipiens ignotum litus transit.* Magna audacia μελάγχροχον poeta dixit, nisi forte scripsit μελαγχρόχων, mortuorum, ut μελάμπελος. dicitur rex mortuorum ab Euripide Alc. v. 859.

836. τήν Par. C. ἀστιβῆ πόλλωνι Pauwius. Libri ἀστιβῆ ἀπόλλωνι. ἀνάλιον ad alteram syllabam η superscripto Lips.

837. πάνδομον, sed cum glossa τήν πάντας δεχομένην, G. ἀφανῆ Boeckhii in praefatione lectionum aestivarum a. 1827. p. 11. in δυσαῖ vel νηφανῆ mutandum putavit, utrumque non recte.

838. ἀλλ' ἤκουσ' Colb. 1. 2. οἴκουσ' Par. E. ἐπὶ ἐπράγω Lips.

839. ἀντιγόνην Par. C. ἀντιγόνη τ' ἡδ' M. ἀντιγόνη θ' ἡδ' G. Vit. Colb. 1. Ald. ἀντιγόνη θ' ἡ δ' Rob. Ἀντιγόνη θ' ἡδ' Turn. ἀντιγόνη τ' ἡδ'. γρ. θ' ἡδ' ex Par. B. Faehsius affert. ἀντιγόνη δ' ἰσμήνη Lips.

840. ἀδελφῶν Par. C. ἀδελφοῖν. γρ. ἀδελφῶν. supra scr. ἀδελφόν ex Par. B. Faehsius enotavit. ἀδελφοῖς Cantabr. 2. Post ἀδελφοῖν interpungunt G. Vit. Turn. Et sane melius θρηῖνον ἀδελφοῖν cum praecedentibus coniungimus, ut explicetur eo προῦτος, quam cum sequentibus.

841. ἐκ omittit Par. N. καὶ pro eo habet Colb. 2.

843. ὑμᾶς Vit. Ask. A. γήμη Par. E. Πρότερον φήμης esse puto ante luctum sororum.

844. θ' omittunt G. Vind. 1. Rob. ὕμνον τ' Colb. 2. ἔρινός M. Ceteri Ἐρινίος.

845. ἰσχειν Par. E. αἶδα τ' M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. αἶδα τ' edidit Victorius. Friget dativus et praecessit modo ὕμνον Ἐρινίος.

846. ἐπιμάπτειν varia lectio apud Turnebum γρ. ἐπιμάπτειν sic Par. B.

847. Male hi versus in libris tribuuntur hemichorio. Chori sunt universi, cuius nomine vel a coryphaeo vel a paucis ex choro pronuntiabantur. Mox demum, quum melica incipiunt, chorus in duas partes dividitur.

848. θρῖσαδελφώταται G. θρῖσαδελφώτατε Lips.

849. ἐσθῆσιν M. αἰσθῆσι Colb. 2. Ceteri ἐσθῆσι, nisi quod ἐσθῆτα habent Rob. et σι superscripto Cantabr. 2. Probat ἐσθῆτα scholiasta secundus.

850. 851. οὐδεὶς μὴ ἐκ G. Ald. οὐδέμῃ x Lips. μ' ὀρθῶς Cantabr. 1.

852. ἰὼ semel Par. F. Haec antistrophica esse olim a me animadversum est in libro III. de metris, sed ut in nonnullis peccarem.

853. φίλον Ald. φίλων τ' Par. E. ἀπόμονες Lips.

855. μέλει bisyllabum est, ut v. 920. ἀλκᾶ M. G. Vit. Lips. Ald. Rob. Turn. γρ. ἀλκᾶ manus secunda in margine M. et sic Arund. Ox. Par. E. H. ἀκμῆ, supra scripto λκ, Colb. 1.

857. εὔρονη, ad alteram syllabam α supra adscripto, Lips.

εὔρατο Ald. Rob. δόμων omittit Par. E. λύμα Cantabr. 1. Par. B. et η superscripto Lips.

858. ἰὼ semel Colb. 1. δομάτων M. Lips. Turn. δομάτων Rob. δόμων G. Vit. Ox. Ven. A. Ald.

859. ἐρειψίτοιχοι G. Turn. ἐρειψίτειχοι Cantabr. 1. ἐρειψίτοιχοι Vit. Lips. Arund. Cantabr. 2. Ald. Rob. ἐρειψίτοιχοι Par. L. ἐρειψίτοιχοι sic M. ἐπὶ pro καὶ Colb. 1. πικρῶς Lips. Ald. Rob.

860. Libri ἤδη, nisi quod ἤδη Rob. habet, Turn. autem hanc vocem omittit. Scribendum esse τί δὴ vidit etiam Lachmannus. διήλαθε Par. C. διηλλάχθαι Arund. διήλλακτε Vit. διήλαθες Lips.

861. σὺν habent M. G. Vit. Lips. Ald. Turn. Omittunt Cantabr. 2. Par. A. K. L. N. Rob. σιδῆρω M. Vit. Ald. Rob. Turn. σιδῆρω vel σιδῆρω G. Lips. Cantabr. 2. Par. C. Post hunc versum legebantur hi duo,

οὐκ ἔτ' ἐπὶ φίλια,  
ἀλλ' ἐπὶ φόνῳ διεκρίθητε,

in quibus οὐκέτ' habent Vit. Lips. et, ut videtur, a pr. manu M. οὐκέτ' G. οὐκ, omisso ἔτ', Par. A. Eiciendam esse hanc adnotationem interpretis monui in libro Πβ de metris p. 422. idemque vidisse Stanleium Butlerus narrat. Omittit ista verba codex Arund. quod ignorabam, quum librum illum scriberem. Ex codice Farnesiano Elmsleius in Museo critico II. p. 458. hanc adnotationem Triclinii edidit, περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ οὐκέτ' ἐπὶ φίλια ἀλλ' ἐπὶ φόνῳ διεκρίθητε, καὶ ἄμειρον καὶ κοινόλεκτον. διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ.

862. Hemichorii nota carent libri. Post οἰδιπόδα, cui in Vit. os supra adscriptum est, in Rob. additur κατεύγματα. In Vit. adscripta interpretatio ἀληθῶς, ἢ τὰ κατεύγματα τοῦ Οἰδίποδος, in G. τὰς ἀράς. Iungendum Οἰδιπόδα Ἐρινός. Accusativum pluralem ἀληθῆ Schützius male in ἀληθῆς mutavit.

863. ἐρινός M. Ἐρινός vulgo. ἐπέκρανε M. Par. L. Ald. Rob. ἐπέρανε, eraso κ, G. ἀπέκρανε Lips. Ceteri ἐπέκρανε.

864. Hemichorii notam omittit Arund. et, ut videtur, M.

865. δῆτα M. G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 2. regius Spanhemii. θῆτα θ' Rob. Hemichorii notam ante ὁμοσπλάγγων habent Lips. Par. L. N. Erasa in M. Inter ὁμι et οσπλάγγων litura in M. γρ. ὁμοσπλάγγων Par. B.

866. τε omittunt G. Par. E.

867. Versum excidisse viderunt etiam Lachmannus et Elmsleius Mus. crit. II. p. 458.

868. 869. Hemichorii notam omittunt M. G. Vit. Lips. αἰ αἰ M. Lips. Vulgo αἰ αἰ. Altero loco αἰ. αἰδ' G. θανάτω Ald. θανόντων Turn. metro quidem, sed non syllabis antistrophico versui respondentibus. V. ad v. 880.

870. 871. Vulgo haec ita scripta leguntur,

HM. *διανταίαν λέγεις πλαγάν.*

HM. *δόμοισι καὶ σώμασι  
πεπλαγμένους ἐννέπω.*

Lineolam, mutatae personae notam, M. ante *διανταίαν* et ante *πεπλαγμένους* habet, ante *δόμοισι* erasa est. *διαντέαν* G. *δι' ἀνταίαν* Ald. *πληγὴν* Lips. *πλαγὴν* Cantabr. 2. *δώμασι* pro *δόμοισι* G. Par. F. K. L. *σώμασιν* M. *πεπληγμένους* Vit. Lips. Cantabr. 2. Ald. *πεπληγμένην* Cantabr. 1. *πέπληγμένη* Ask. A. *ἐννεπῶ* Lips.

Agnoscunt vulgatam lectionem scholiastae. Sed foede haec corrupta esse et metrum ostendit, et non modo exilis, sed etiam barbaramente expressa sententia. Ac *πλαγάν* quidem ab interprete adiectum esse intellexit Elmsleius, qui ita haec conformavit, *διανταίαν λέγεις δόμοισι καὶ σώμασιν πεπλαγμένους*, omisso *ἐννέπω*. Mihi *σώμασι* nihil aliud esse videtur quam vitiose scriptum *δώμασι*, quod pro *δόμοισι* aliquot libri habent, poetam autem scripsisse puto

*διανταίαν λέγεις πεπλαγμένους  
καὶ δόμοισιν ἐννέπειν.*

Etiam domum mortifero vulnere percussam esse dicit.

872. Hemichorii notam recte delevit Elmsleius. Non habet eam G.

873. *ἀραὶ τ'*, sic G.

874. *σὺν* propter metrum addidi.

875. *δὲ καὶ* etiam G. *δὲ*, omisso *καὶ*, Vind. 2. 4. *πολιστόνος* Par. E. *πόλιν τε δὴ ἀνδρῶν αἰτόνος* Par. F. K. *πόλιν τε* ex Ven. B. enotatum est.

876. Non habent libri hemichorii notam. *στένοσι τε* G. *στέρουσι* Par. E. Ante *στένει* hemichorii notam habent M. Arund. Rob. ante *μενεῖ* G. Lips. Rob. *δὲ* post *στένει* addunt Lips. Turn.

878. In *κτέανα* quattuor ultimas syllabas a recentiore manu habet M. *τ'* (sic, non *δ'*) *ἐπὶ γόνοισι* G. Vit.

879. Hemichorii notam suppeditat G.

880. Libri *δι' ὧν κείκος ἔβα καὶ θανάτου τέλος*. Ad ultimam vocem *γρ. μένος* adscriptum in Mosc. 1. Non congruit hic versus cum strophico. Suspiciari possis v. 869. ante *θανάτων* syllabam, veluti *σφιν*, excidisse. Sed melius hic *καὶ* omittitur, ut *τέλος* accusativus sit ab *ἔβα* pendens.

881. Hemichorii notam praebent Lips. Rob. *ἐμοίρουσαν ποδ'* Ald.

882. *ὡσθ'*, a recentiore manu *τ'* supra adscripto, M. *ὡς* Lips. Vind. 2. 4. *ἴσον* G. Lips. Vind. 2. 4. Rob. Turn. *ἴσον* M. Vit. *ἴσα* Par. N. Colb. 1. *ἴσαν* Ald. Scholion in M. *ὀξύθυμοι ὄντες ἐμοιρήσαντο* (sic) *καὶ διενεήσαντο τὰ κτήματα ὥστε ἴσον* (sic, non *ἴσα*) *λαχεῖν φησὶν δὲ τὰς ταφάς.*

883. Hemichorii nota praefixa in G. Arund. Rob. chori in Lips.

884. *ἀμεμφία* Ald. Rob. Ceteri *ἀμεμφία*. Scribendum erat *ἀμεμφεία*.



885. *ἐπιχαρής* Ask. A. Vind. 2. 4.

886. Hemichorii notam omittit Arund. *Ἀντιγόνη* praeifixum in Vit. *σιδαρόπλακτοι* Rob. *σιδηρόπληκτοι* M. G. Vit. Cantabr. 2. Par. C. et α ad alterum η supra adscripto Lips. *σιδηρόπλακτοι* Cantabr. 1. Par. L. Ask. A. Turn. *σιδηρόπλακτου* Ald. *ἔχουσι* M. et regius Spanhemii. Ceteri *ἔχουσι*.

887. Hemichorii notam addunt G. Ald. Turn. Erasa in M. Hic versus in Par. E. hoc loco omissus infra post *ἐκ φρένός ἃ* v. 895. collocatur. *σιδαρόπλακτοι* Rob. *σιδαρόπληκτοι* M. *σιδηρόπληκτοι* G. Vit. Lips. Par. C. *σιδηρόπλακτοι* Ald. Turn. Libri *μένουσι*. Post hunc versum in M. Par. L. *τετυμμένοι δῆθ' ὁμοῦ* ex v. 864. repetitum est.

888. Hemichorii nota praefixa in G. *τάχα δ' ἄν* Par. N. Colb. 1. Ald. *ἱεῖς* ultimam litteram a sec. manu in litura habet M. *εἶπη* Vit. Lips.

889. Hemichorii nota praefixa in G. Ald. Turn. Erasa in M. Hoc dicit, *ferrī iclu ita prostrati iaceat, ferrī iclu facta manet eos, mox dici poterit qualis, paterni sepulcri ostēlio*. Exilem interpretationem addit scholiastes in G. *σιδηρόπληκτοι δέ εἶπιν οἱ τάφοι, διότι ἐλαξεύθησαν οἱ λίθοι δι' ὧν οἱ τάφοι*.

890. 891. Hemichorii notam omittunt Vit. Lips. Ox. Ald. Rob. Turn. *δόμων μαλαγέσσα τὸς προπέμπει* M. a prima manu: secunda fecit *μάλ' ἀγέσσα* et in margine adscripsit *λείπει τὸ προπομπῶ*: recentior manus *μάλ' ἤχῳ ἐπ' αὐτοῦς* adiecit. *μάλ' ἀχῶ ἐπ' αὐτοῦς* Vit. alique, ut videtur, codices et Ald. Turn. *γο. ἀχῆεις* adscriptum in Par. B. *μάλ' ἀχῆ* eis αὐτοῦς Par. C. *μάλ' ἀχῶ ἐς αὐτοῦς* Colb. 2. Ask. A. Ven. B. *μάλ' ἤχῆ ἐπ' αὐτοῦς* Lips. *μάλ' ἀχῆν ἐς αὐτοῦς* Arund. Rob. et agnoscunt *ἀχῆν* scholiastae: *μάλ' αὐτοῦς ἀχῶ* G. (sic G.) Vind. 1. *μάλ' ἀχῶ αὐτοῦς* Vind. 3. *δὲ αὐτοῦς* ex Par. E. enotatum est. *πέμπει* Colb. 2. Elmæius ad Eur. Med. v. 147. scribendum putavit *δόμων μάλ' ἀχῶν ἐς οὓς προπέμπει δαίκτηρ γόος*. Equidem scribendum potius censeo *δόμων μάλ' ἀχῶν ἐπ' αὐτοῖς προπέμπει δαίκτηρ γόος, aedium propter eos lamenta meus prosequitur regum luctus*.

892. *γόος τ'* Rob.

893. *δαίτρω*ν δ' M. G. Vit. Lips. Arund. Ox. Par. C. E. L. Colb. 1. 2. Ven. A. B. *δαίτρω*ν τ' Rob. Particula recte omissa in Ald. Turn. Scribendum autem erat *δαίτρω*ν. Vidit hoc etiam Blomfieldius. *φιλομαθῆς* Arund. Cantabr. 2. regius Spanhemii, et sic M. in quo tamen o radendo ex α factum esse videtur. *φιλεμαθῆς* ex Par. E. assertur. *φιλομαθῆς* Vind. 3. Ceteri *φιλαμαθῆς*.

894. *ἐτύμως* omittit Rob. *δάκρυχέων* δ' M. Vit. Lips. Cantabr. 1. 2. Par. E. Colb. 1. Vind. 1. 2. 3. 4. *δάκρυ χέων* δ' Rob. *δάκρυχέω* δ' Par. C. *δάκρυα χέων*, omisso δ', G. *δάκρυ χέων* Ald. *δάκρυχέων* Turn. et adscripto *γο. καὶ οὕτως, δάκρυ χέων* δ' ἐκ φρ. Par. B.

895. μου omittit Lips.
896. τοῦδε Lips. τοῖν δὲ Vñ. Rob. τοῖν Par. E. Διοῖν M. δουεῖν Par. B.
897. Hemichoril notam praebent M. G. Lips. Rob. πάρεστιν δ' M. δ' omittant Arund. Par. E. πάρα δ' Cantabr. 2. Par. C. K. Ask. A. Ven. B. et supra adscripto πάρεστι Lips. πάρεστι δ' praebent G. Vit. Cantabr. 1. Ox. Ald. Rob. Turn. et adscripto γρ. πάρα δ' Par. B.
898. πολίτας Brunckius ex coniectura, et sic Cantabr. 2. πολίτες Par. E. πολιήτας Victorius. Ceteri πολιταις.
899. ξένων τε M. Ald. Turn. ξένων τ' ἔς G. Vit. Lips. Ox. Par. C. Ask. A. Ven. A. Rob. ξένων δὲ Par. B. Non debet offendere τέ post μέν positum, transeunte oratione, ut saepe fit, a disiunctione ad coniunctionem.
900. ἐν δαί M. Par. B. H. L. ἐν δαίω G. Vind. 1. 3. ἐν δαίσι Par. E. K. Vind. 2. 4. Ceteri ἐν δαίδι, idque adscriptum in Par. B.
901. Hemichorii nota carent G. Vit. Ald. Turn. Ante ἐν δαίδι habet eam Rob. Libri δυσδαίμων σὺν ἀτεκοῦσα, nisi quod ἡ habent M. Cantabr. 2. Par. C. H. L. Colb. 2. ἀτεκοῦσα omittit Lips. Elmsleius ad Eur. Med. v. 393. δυσδαίμων ex interpretatione ortum esse suspicabatur. In G. haec glossa adscripta, δυστυχεῖς λίαν αὐτούς, in Vit. δυσδαιμονωτέρους αὐτούς. Scripsi  
δυσδαίμονάς σφ' ἀτεκοῦσα,  
i. e. ἀσφὲ τεκοῦσα.
902. προπιωῶν Arund. προ omittit Ask. A. πρόπαρθεν ex Par. E. affertur. In M. a pr. manu προ πασῶν fuisse videtur.
903. ὅποσοι Lips. παιδογόνοι Colb. 2. κέκλυνται Ald. κέκληται Par. C.
904. αὐτᾶς Turn. αὐτᾶς G. Ald. Rob. et e correctione Lips. In G. asper spiritus minio adscriptus. αὐτᾶς etiam M. sed spiritus lenis a sec. manu in litura scriptus est. αὐτῆς Vit. et ante correctionem Lips. Deinde αὐτᾶ M. αὐτῆ G. Vit. αὐτῆ Cantabr. 2. Rob. αὐτὰ Turn. αὐτῆ Ald.
905. Θεμένη Cantabr. 2. Θεμένη G. Ald. Rob. τοιούσδ' Par. F. τοίουσδ' Ven. B. ἔσχ' pro ἔτεχ' G. οἱ δ' sic M. Turn.
906. ὧδε τ' Par. N. ἐτελεύτασαν M. Vit. Par. A. B. L. ἐτελεύτησαν Lips. Ald. Turn. ὧδε τελεύτησαν G. ἐτετελεύτησαν ex Colb. 1. affertur. ἐτελεύτησε Par. E. ἐτέλεσαν Rob. τέλεσαν Arund. aut, ut Blomfieldius dicit, ἐτέλεσεν. Deinde ἀλλαλοφόνοις M. Cantabr. 1. Par. A. B. ἀλληλοφόνοις Vit. Ald. Turn. ἀλλαλοφόνοις G. ἀλληλοφόνοις Arund. Cantabr. 2. Rob. ἀλλήλων φόνοις Lips.
908. Hemichorio haec recte tribuunt G. Rob. Ismenae M. Vit. Lips. Ald. Turn. δὴ καὶ Par. A. δὴ καὶ δῆτα ex Par. B. Faehsius affert. πανόλεθροι Ald. πανωλέθριοι Par. E. Vind. 2. 4. et adscriptum in Par. B.
909. Libri omnes διατομαῖς, nisi quod in M. a recentiore manu

inde factum est διὰ τομαῖς. Scribendum est διαρταμαῖς. Si quis obvertat διαρταμή non inveniri in lexicis, cogitet lexica e scriptoribus, non scriptores e lexicis colligi, Διαρταμεῖν habet Aeschylus Prom. v. 1027.

910. μενομένα, ad α supra adscripto η, Lips.

912. Hemichorii nota carent libri. γαῖα G. Vit.

913. Scribendum esse ζοὰ φονορῦτω etiam Blomfieldius vidit. ζωῆ Vit. Cantabr. 2. ζῶν Par. E. Ceteri ζοὰ, cui in Lips. η supra adscriptum est. Omnes φονορῦτω.

914. εἶς M. G. Cantabr. 1. 2. Mose. 1. Par. A. B. εἶς Vit. Lips. Arund. Par. E. N. Rob. εἰσιν Ald. Turn.

915. Chori nota praefixa in M. Lips. Ald. Turn. semichorii in G. Rob. neutra in Vit.

916. σεισθεῖς Mosc. 1.

917. σίδηρος G. Lips. Cantabr. 2.

918. διατητῆς M. Vit. διατητῆς Lips. Cantabr. 2. Par. C. Turn. διατητῆς Ald. διατητῆς Arund. Rob. δ' ἀητῆς, sed cum glossa μεριστῆς, G. Idem cum glossa ἀφανισμὸν ποιήσας Mosc. 2. διατητῆς Cantabr. 1.

919. In ἀρὰν ultima littera a sec. manu in M. Libri πατρός. Scribendum πατρώων. Viderunt hoc etiam Bothius et Burnaeus. ἀλαθῆ Vind. 1. 3. et η supra scripto Vit. ἀληθῆ ut ceteri M. sed α supra scripto a sec. manu.

920. Haec Antigoniae tribuunt M. Vit. Ald. Turn. Ismenae G. hemichorio recte Rob. Nulla personae nota in Lips. ὦ Vit. et parte circumflexi erasa G. Ceteri ὦ. Omittit interiectionem regius Spanhemii, non videtur omittere M. μέλωι G.

921. Libri ἀχέων. Scribendum erat ἀχθέων.

922. σώμασι Par. K. σώματος Ald. Turn. Ceteri σώματι. Defendi potest σώμασι, sub corporibus defunctorum. Sed melius scribitur χώματι, ut Blomfieldio quoque visum est. Hoc dicit, sub tumulo satis terrae habebunt. γᾶς supra adscripto ῆ Lips. γῆς Cantabr. 2.

924. Ismenae haec tribuunt M. Vit. Lips. Ald. Turn. Antigoniae G. hemichorio Rob. Ex Par. E. θανθήσαντες affertur. Ceteri ἐπανθήσαντες. Scribendum esse ἐπανθίσαντες Bothius alique viderunt.

925. πόνοισι γενεάν πόνοισί γε δόμους, ad ου in δόμους a rec. manu οι supra adscripto, M. πόνοισι γενεάν πόνοισι τε δόμοι Par. L. Ceteri πόνοισι γενεάν omittunt, legiturque vulgo πόνοισί γε δόμοι. In Vit. ους ad δόμοι supra scriptum est. γε δόμους habent Par. E. Vind. 2. 4. γε δόμοις Ox. Ald. τε δόμοι Vind. 1. 2. Omisso glossemate recipiendum erat πόνοισι γενεάν. In Vit. adnotatum est λαμπρονθέντες, στέψαντες τὴν γενεάν.

926. τελευταῖα δ', sed correctum in τελευτᾷ δ', Vit. in quo τελευτᾷ δ' α'τ' ἐπηλάλαξαν scholio praemisum est. γο. τελευταία Par. B. τελευτᾷ δ' G. τελευτῆ δ' Lips. Cantabr. 2. αἰδ' Vit. Ald. Rob.

Turn. Omittunt hanc vocem Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. F. In G. a sec. manu supra adscripta est. ἄδ' et in sequente versu ἀρὰ Par. E. αὐ' M. sed αἰδ' est in lemmate scholii. ἀπηλάλαξαν Vind. 2. 4.

Praestat fortasse scribere

τελευταῖαι δ' ἐπηλάλαξαν  
ἀραιὸν τὸν ὄξυν νόμον.

928. τετραμμένον, ad ου supra adscripto ον, Lips. τετραμμένον  
Rob. παντρόφω Par. C. φυγῆ Cantabr. 2. τοῦ φέρονος Rob.

929. ἔστεικε Lips. ἔστακεν, supra adscripto ὁ πρῶτ ν, M.  
ἄτης Lips. ἄνωπτος Par. E. τρόπαϊον sic M. τρόπαιον ceteri.  
ἐν πέλαις omittit Par. K.

930. ἐθείναντο Vit.

931. κρητήσουσα Colb. 1. ἔληξε δαίμων M. Vit. Lips. Ald.  
Rob. Turn. ἔληξ' ὁ δαίμων G. Cantabr. 1. 2. Mosc. 2. Par. A. B. H.

932. Quae hinc usque ad v. 968. leguntur, in libro III. de metris insigni temeritate in alium ordinem redegeram, ut restituerem antistrophica. Fuerunt aliqui, quibus persuaderem. Perpauca tantum eorum, quae tum protuli, vera sunt. Versibus sane antistrophicis hae sororum lamentationes decurrunt, et initio quidem, quod praeclare ab Aeschylō institutum est, sic ut pressa dolore pectora nihil nisi respondentēs sibi singultus proferant: paullo post, primo doloris impetu superato, largius funduntur longioribus strophis querelae: denique succedente maestitia paucis breuibz strophis lamentatio paulatim consistit. Personae in libris non ubique recte distinctae sunt. Certa tamen in hoc genere suppetit ratio. Primum enim stropharum summa requiritur acquabilitas. Deinde Polynicis maxime casum Antigona, Eteoclis Ismena dolet. Postremo natu maior Antigona, eademque excelsiore praedita indole, ubique praeit, secundae partes ubique sunt Ismenae, sorori respondentis. In primo versu, qui proodus est, verba παισθεῖς ἐπαισας in M. G. Vit. Ismenae tribuuntur, reliqua versus pars Antigoniae, et sic in G. Vit. usque ad v. 938. personae mutatae sunt: in M. lineolae adscriptae. In Ald. Rob. Turn. personae recte distributae. ἔκταρες Par. C. Ask. A. κάκτανών G. κτανών Par. K. Ven. 2. Vind. 1. θανών Ask. A.

933. 934. δορὶ τ' ἔκτανες. δορὶ τ' ἔθανες G. δορὶ δ' ἔθανες. δορὶ δ' ἔκτανες Lips. Ceteri δορὶ δ' ἔκτανες. δορὶ δ' ἔθανες. Pro ἔκτανες scripsi ἔκτανες, quod metrum requirit.

935. μελαιόπονος Lips.

936. μελεοπαθές Par. E. Omittit hanc vocem Lips.

937. 938. ἴτω γόος. ἴτω δάκρυα M. G. Vit. Arund. Mosc. 1. 2. Par. A. B. E. K. N. Colb. 1. regius Spanhemii. ἴτω δάκρυα. ἴτω γόος Ald. Rob. Turn. ἴτω δάκρυα Ismenae tribuit Lips. in quo ἴτω γόος omissum est. Scribendum esse δάκρυα etiam Lachmannus vidit.

939. Personae nota abest in Vit. Libri προκίσειται, nisi quod προσκίσειται habet Par. E. προκίσεισθαι G. Scribendum erat πρό-

κείσαι. Post hunc versum Ismenae versus excidit, cuius ea fere sententia fuit, quam his verbis, *πρόκεισαι φρονεθεῖς*, indicavi.

941. 942. *Ἰσμ. ἢ ἢ. Αντ. μιλνεται* Arund. Par. K. Rob. Ismenae haec continuat Lips. Antigonae reliqui. Mihi colloqui ratio postulare videbatur, ut prius *ἢ* Antigonae, alterum Ismenae tribueretur.

943. δὲ omittit Par. K. *καρδία* Ald. *κραδία* Turn. *σθέ-  
ρει* Vit.

944. *ἦ* semel Lips. Cantabr. 2. Par. E. L. Deinde *πανδάκροντε* M. Lips. Arund. Cantabr. 1. Par. B. H. L. N. Colb. 1. 2. Ceteri *πολυδάκροντε*, idque adscriptum in Par. B. Ritschelio in Schædis criticis Aeschylus scripsisse videbatur *πάνδοντε*. Probabilius scribitur *δακροντέ*. Euripides quidem El. v. 1181. *δακροντέ ἄγαν* dixit, sed Aeschylus Choeph. v. 233. nudam posuit hanc vocem,

*δακροντός ἑλλῖς σπέρματος σωτηρίου.*

945. *αὖ* G. Par. E.

946. Personae notam omittunt G. Vñ. *πρὸς φίλον τ' ἔφθισω* Lips. Par. C. Turn. *πρὸς φίλον τ' ἔφθίσω* Vind. 2. 4. *τεφθίσου* ex Par. E. assertur. Ceteri *πρὸς φίλον γ' ἔφθισω*. Delendam esse particulam etiam Blomfieldius vidit.

947. Antigonae nota praefixa et sic porro personae permutatae in G. Vit. *φίλος* Par. L.

948. *πάρεστιν* post *λέγειν* addunt Vit. Mosc. 1. Par. N. Colb. 1.

950. *ἀχέων τοίων τάδ' ἐγγύθεν* M. Vit. Lips. Par. B. Ald. Turn. *ἀχέων τοίων τάδ' ἐγγύθι* Par. N. Colb. 1. *γρ. ἐγγύθι* Par. B. *γόνων τοίων τάδ' ἐγγύθεν* Arund. Cantabr. 1. Par. F. K. Ask. A. Colb. 2. Rob. Supra scriptum *ἀχέων* in Par. F. Colb. 2. *γόνων ποίων τάδ' ἐγγύθεν* G. Mosc. 2. In margine M. recentior manus adscripsit *ἀχέω ἦγον* Threnῶ, atque secundus scholiastes, qui *γόνων* legit, postquam *τοίων* per *διπλῶν* ex antecedentibus sumpsum explicavit, haec addit, *εὐρηται δὲ καὶ ἐν παλαιῷ βιβλίῳ ἀχέω τάδ' ἐγγύθεν, ἦγον ἐκ τοῦ πλησίον Threnῶ, ὅπερ ἐστὶ κρείττον. μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὸ ἐπαγόμενον τὸ πέλας δ' αἱ δ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν.* Ineptum est *τοίων* vel *ποίων*. Scripsi *ἄχρα δοιὰ τάδ' ἐγγύθεν.*

Cohaerent haec et sequentia cum praegressis.

951. Personae notam omittunt Lips. Arund. Ald. Rob. Turn. Antigonae versus tribuunt G. Vit. *πέλας δ' αἰδ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν* M. G. (*ἀδελφῶν* G.) Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Par. A. B. F. *πέλας αἱ δ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν* Rob. *πέλας αἱ δ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν* Ald. Turn. Scripsi

*πέλας ἀδελφὰ δ' ἀδελφεῶν, patria fratrum mala.* Sophocles Antig. v. 192. *καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω ἀστοῖσι.*

952. 953. Hi duo versus in libris post v. 976. collocati sunt, ad quem locum quare eos hic posuerim explicabitur.

954. Hunc versum Ismenae tribuit Vit. hunc et duos sequentes Ismenae G. Lips. Rob. Antigona Ald. Turn. *ἰὼ ἰὼ* Rob. *βουρο-δούκεια* Par. C.

955. Antigona hic versus est in Vit. *Οἰδάκων* *σχιὰ* simulacrum Oedipi est quod Eteocli in somniis apparuit: vide v. 691. *Umbra*, mortui simulacrum, *σχιὰ* est apud Euripidem Herc. fur. v. 494. et apud Sophoclem Ai. v. 1257. et simpliciter *simulacrum* in eadem Sophoclis fabula v. 301. Quod haec rariora sunt, ad alienissima confugerunt scholiastae.

956. Hunc versum cum Vit. Ismenae tribuendum censui. Nam quum omnino parum credibile sit hoc ephymnium ab sola Antigona pronuntiarī, tum vero flagitant etiam sequentia, ut utrobique hunc versum Ismena pronuntiet. Vtroque enim loco, quae statim sequuntur, Antigona verba sunt: a qua non et finiri prior strophā et incipi sequens poterat. *μέλαινα* Porsonus. *μέλαινά τ'* libri. *ἔρινος* M. *Ἐρινός* vulgo. *τις* omittunt Ox. Ald.

957. Librarius qui codicem Vit. scripsit, oculis ad alterum ephymnium aberrans, versus 957—972. omiserat, quos versus, errore animadverso, in ima pagina adiecit, omissis tamen versibus 971. 972. Versus 957—959. Antigona tribuunt G. Vit. Lips. Ismenae Turn. In Ald. ante *ἦ* Ismenae, ante *ἔμοι* Antigona nota apposita est. Rob. *ἦ* praecedentibus Ismenae verbis addit, Antigona nomen ante *δυσθέατα* collocat. In M. primo tantum horum versuum lineola appicta est, ut haec omnia Ismenae tributa sint. *ἦ* semel Ox. Ald. Rob. Tribuendum erat unum *ἦ* Antigona, alterum Ismenae.

958. 959. *δυσθέατα* *πήματα* | *ἑδείξατ' ἐκ φρυγᾶς ἔμοι* M. (sic M.) Vit. *δυσθέατα* *πήματα* | *ἑδείξετε* (supra scripto ad penultimam syllabam *α*) *φρυγᾶς* (ad *α* supra scripto *ῆ*) *ἔμοι* G. *δυσθέατα* *πήματ' ἑδείξατ' ἐκ φρυγᾶς* (*ἐκ φρυγᾶς* Lips.) *ἔμοι* Lips. Turn. *δυσθέατα* *πήματ' ἑδείξατ' ἐκ φρυγᾶς* | *ἔμοι* etc. Ald. *δυσθέατα* *πήματ' ἑδείξατ' ἐκ φρυγᾶς*, omisso *ἔμοι*, Rob. *ἐκ φρυγᾶς* Par. C. *ἐκ φρυγῶν* Ven. B. Antistrophicorum ratio monstrat alterum versum tribuendum esse Ismenae atque ita emendandum,

*A. δυσθέατα* *πήματα*.

*I. ἑδείξε δ' ἐκ φρυγᾶς ἔμοι*.

960. Ismenae hunc versum tribuunt G. Lips. Rob. *κατέκτανεν* M. Lips. *κατέκτανε* G. Ald. Rob. Turn.

961. Antigona hunc versum tribuunt G. Lips. Rob. personae notam omittit Vit. *ἀπόλεσεν* M. G. Vit. Turn. *ἀπόλεσε* Lips. Ald. Rob.

962. 963. Libri *ἀπόλεσε* *δῆτα*, nisi quod *ἀπόλεσεν* *δῆτα* est in M. Haec Ismenae, proxima Antigona tribuunt G. Lips. Rob. In Vit. omnia Ismenae sunt. Sequuntur autem haec in M. G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. F. N. Colb. 1. 2. Ven. A. Ald. Turn. *καὶ τόνδ'*

ἐνόσφισεν (ἐνόσφισε G. Vit. Par. N. aliique et Turn.). Rob. haec habet  
καὶ τὸ τοῦδ' ἐνόσφισεν. Scribendum

A. ὤλεσε δῆτα, ναί.

I. τὸνδε δ' ἐνόσφισεν.

ᾠλεσε omissa praepositione repetit praecedens verbum ἀπώλεσεν, ut saepius fit in eiusmodi repetitione. Euripides Hec. v. 168. Τρωάδες, ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πήμιατ', ἀπωλέσαιτ', ὠλέσαιτ'· οὐκέτι μοι βίος ἀγα-  
στός ἐν φαιῇ.

964. Ismenae haec tribuunt G. Lips. Nulla persona indicata in Vit.  
ὦ τάλαν Ask. A.

965. Antigona haec tribuunt G. Lips. Rob. Nulla persona indicata  
in Vit. Veram lectionem, τάλαν πάθος, in secunda editione assecutus  
erat Schützius. τάλαν καὶ πάθος sic G. τάλαινα καὶ παθόν vel πά-  
θον M. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. Turn. τάλαινα καὶ πάθον  
Par. E. et regius Spanhemii. τάλαινα καὶ παθόν. γρ. τάλαινα πάθη.  
γρ. καὶ οὕτως, τάλαινα καὶ πάθον Par. B. τάλαιναν καὶ πάθον Ald.  
τάλαινα καὶ πάθεν Rob. τάλαινα καὶ ἔπαθον Par. F. τάλαινα καὶ  
ἔπαθον Par. K. Ven. B. τάλαινα παθόν Par. A. τάλαινα καὶ πάθη Vit.  
Par. N. Colb. 1.

966. Lineola appicta in M. Ismenae nomen adscriptum in G. Lips.  
Rob. Nulla personae nota in Vit. Vulgo haec praecedentibus Ismenae  
verbis continuantur. Libri δύστονα κήδε' ὁμίωνυμα, nisi quod δύ-  
στονο καὶ ex Par. C. affertur, δύστονα καὶ κήδε' ὁμίωνυμα Turn. habet.  
γρ. δύστηνα adnotavit Stephanus. Scribendum

δίπονα κήδε' ὁμίωνυμα.

967. Vulgo haec Antigona tribuunt. Omittunt personae notam  
G. Vit. Lips. Rob. Libri δίνγρα τριπάτων πημάτων, nisi quod  
τριπάντων habet Par. L. Illud scholiastae explicant. Scribendum

δίνγρα πήματα παλμάτων.

968. 969. Recte personas distinguunt G. Lips. Rob. Vulgo inver-  
sae sunt. Omittit notas Vit.

970. Vulgo continuantur haec tributis Antigona praecedentibus  
verbis. Ismenae continuantur in Lips. Ismenae nomen praefixum in Vit.  
Antigona nomen recte in G. Rob. et lineola in M. ἰὼ omittunt M.  
Lips. Arund. Par. E. L. Colb. 2.

971. πότνια δ' Ox. Hunc et sequentem versum Vit. omittit :  
v. ad v. 957.

972. Vulgo haec continuantur Antigona: v. ad v. 956. μέλαιν'  
Porsonus. μέλαι τ' Lips. μέλαι τ' Ald. μέλαινά τ' ceteri. ἔρινός  
M. Vulgo Ἐρινός.

973. Haec quoque vulgo Antigona continuantur. Ismenae tribuunt  
G. Lips. Rob. Lineola praefixa in M. Omissa personae nota in Vit.  
Libri σὺ τοίνυν. Sed γρ. νίν adscriptum in Par. B. idque coniectura  
assecutus eram. Scholiastes σὺ οἶδας ὦ Πολύνεικς (ὦ Ἐτεόκλεις M.)

τὴν Μοῖραν ὅσον δύναται, διαβάς αὐτήν. Deinde ἴσθα Par. E. et in litura G. cum glossa ὑπῆρχες.

974. Antigonae hunc versum tribuunt G. Lips. Rob. Personae nota abest in Vit. ὕστερος M. Vit. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. H. L. N. Colb. 1. Ald. Rob. et ν ad ζ minio supra adscripto G. ὕστερον Lips. Turn.

975. Personae notam omittit Vit. Ismenae tribuunt G. Lips. Rob.

976. Personae notam omittunt G. Vit. Antigonae tribuunt Lips. Rob. τῶδ' omnes libri habere videntur. τῶγ' ex Canteri editione receperat Stanleius. ἀντιτρέτας ad ultimam vocalem η supra adscripto M. Huic versui vulgo subiicitur hic,

*A. ὀλοὰ λέγειν. I. ὀλοὰ δ' ὄραϊν.*

In eo personas invertunt Vit. Lips. Rob. Lineolas, ut solet, habet M. Nihil est in iis, quae praecedunt, quod magis de tristi mortuorum adspectu, quam de malis, quibus quum civitatem, tum gentem illi suam affecerunt, cogitari iubeat. Quare si deesset iste versus, tantum abest, ut eum quisquam desideraturus sit, ut melius etiam impii belli commemorationem statim exceptura essent illa ἰὼ πόνοσ· ἰὼ ἰὼ κακὰ δώμασι καὶ χθονί. Quod vero longe gravissimum est argumentum, quum eadem illa verba bis in hoc carmine inveniantur, fieri non potuit, ut aliter quam locis lege antistrophica sibi respondentibus collocarentur. Itaque aut neutro eorum locorum, in quibus nunc sunt, iustam sedem habent, aut alterutro certe loco cedant necesse est. Et quum hic non sint apta, aptissime autem post v. 967. posita sint, quumque versus 968. 969. nihil habeant quod eis in antistropha respondeat, et quum denique ei loco, qui illis versibus respondet, eadem verba pulcherrime conveniant, quis dubitabit quin e suo loco in alienum migrarint? Itaque haec Antigonae et Ismenae verba hinc sustuli et post v. 951. collocavi. Accedit quod haec eorundem verborum repetitio viam parat ad repetitionem ephymnii quod utroque loco sequitur.

977. Ismenae ἰὼ πόνοσ tribuit Vit. reliqua usque ad καὶ τὸ πρόσω γ' ἐμοί Antigonae. ἰὼ πόνοσ Antigonae, reliqua usque ad πρὸ πάντων δ' ἐμοί Ismenae G. Lips. Ald. Turn. Omnia haec, ἰὼ ἰὼ πόνοσ — δ' ἐμοί, Ismenae tribuit Rob. ἰὼ ἰὼ πόνοσ M. Rob. Ceteri ἰὼ πόνοσ. Post πόνοσ additum ὁ ἐφ' ἡμῖν in Par. N. Colb. 1. ὁ ἐφ' ἡμῖν (ὁ ἐφ' ἑμῖν Lips. ἐφ' ἡμῖν Vind. 2. 4. ὁ ὑφ' ἡμῖν Ven. B.) ἐξημιμένος in G. Lips. Arund. Cantabr. 2. Par. E. F. K. Ven. B. Vind. 2. 4. Rob. Omittunt hanc interpretationem M. Vit. Ox. Par. A. B. C. Ven. A. Ald. Turn. ἰὼ ἰὼ κακὰ M. G. Vit. ἰὼ κακὰ Lips. Cantabr. 2. Ox. Par. C. E. Ald. Turn. Omittit haec verba Rob. Scribendum

*A. ὦ πόνοσ. I. ὦ κακὰ.*

978. δώμασιν M. Vit. Par. L. Omittit hanc vocem Rob. Tribuenda erat Antigonae. καὶ τῇ χθονί Rob. Omittit καὶ χθονί Ask. A. Tribuendum hoc erat Ismenae.



979. δ' omittit G.

980. Huic versui ἰὼ ἰὼ praeponunt G. (sic G.) Ald. Rob. Turn. ἰὼ. γρ. μόνως ex Par. B. Faehsius affert. Alterum ἰὼ omittunt Cantabr. 1. Par. C. utrumque M. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 2. Par. K. L. Ask. A. Colb. 1. 2. Deinde καὶ τὸ πρόσω γ' ἔμοί M. G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 2. Ox. Par. B. E. F. K. L. N. Colb. 1. 2. Ald. Turn. τὸ πρόσω τ' ἔμοί, omisso καὶ, Rob. Inde a Victorio edebatur ἰὼ ἰὼ καὶ πρόσω γ' ἔμοί.

981. 982. Inde a Turn. haec ita leguntur,

I. ἰὼ ἰὼ δυστόνων κακῶν  
ἄναξ Ἐτεόκλεις ἀρχηγέτα.

Semel habent ἰὼ Lips. Arund. Ox. Par. B. Ald. Erasmus alterum ἰὼ in G. Deinde δυστόνων Lips. Turn. δυστάνων M. Ox. Par. B. E. L. Vind. 1. 2. 3. 4. Ald. δυστήνων Vit. Cantabr. 2. δυσπότμων G. Arund. Cantabr. 1. Par. A. F. K. Ask. A. Ven. B. Rob. Tum πημάτων pro κακῶν Lips. Cantabr. 2. Par. C. Vind. 2. 3. 4. adscriptumque in Par. B. Deinde ἔτεόκλειες Lips. ἔτεόκλειες Par. F. ἀρχαγέτα Vind. 1. Verba haec, Ἐτεόκλειες ἀρχηγέτα, omissa sunt in M. Par. B. C. L. Ask. A. Sed in M. sec. manus tamquam interpretationem addidit. Scripsi

A. ἰὼ δυσπότμων I. ἄναξ Ἐτεόκλεις.

A. σὺ δ' ἀρχαγέτας I. . . . .

Excidit Polynicis commemoratio. Recepti a Brunckio δυσπότμων interpretationes sunt δυστήνων et inde facta δυστάνων et δυστόνων, tum etiam κακῶν et πημάτων.

983. Personae notam omittunt Vit. Lips. Antigonae nomen, sed correctum in Ἰσμ. habet G. ἰὼ ἰὼ Par. F. πάντων πολυπονώτατοι M. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. A. B. C. E. F. L. N. Colb. 1. Ven. A. B. Ald. Turn. In M. haec interpretatio, ἐπιπονώτατοι. λείπει τὸ ἀδελφοί, a sec. manu supra adscripta est. πάντων πολυπονώτατον Lips. πάντων πολυπονώτατε, sed cum glossa πολυπαθέστεροι, G. πάντων πολυπονώτατοι πάντων sic Vit. πολυστονώτατοι πάντων Rob. Recepti quod Victorii editio praebet, πάντων πολυστονώτατοι.

984. Excidisse versum, qui Ismenae erat, antistrophicorum ratio docet.

985. Antigonae nomen habet Vit. et e correctione G. Ismenae Lips. Ald. Rob. Turn. ἰὼ ἰὼ Vit. Par. F. Rob. Ceteri semel ἰὼ. δαμονῶντος Lips. Rob. ἐν ἄτα M. Vit. et plerique, ut videtur, reliqui codices ac Rob. Turn. ἐν ἄτα Ald. ἐν ἄτη Lips. Cantabr. 2. ἐν recte omittunt G. Arund. Par. F. Ask. A. Colb. 2. ἐν ἄτα omittit Par. E.

986. Ismenae tribuit hunc versum G. Antigonae Lips. Ald. Rob. Turn. Nulla personae nota in Vit. ἰὼ semel Lips. Cantabr. 2. Par. B. E. In M. alterum ἰὼ a sec. manu insertum est. ποῖ Cantabr. 1. Par. H. et ποῦ supra adscripto Par. B. τήσομεν Ald.

- ἰω semel Vit. Ca  
 πάρευνος Lips.  
 989. De tertio actore ab A  
 ad Eur. Phoen. p. IX. μέλλοντ  
 ex Colb. 2. μέλλοντ, enotatu  
 adscripto, M. ἀπαγγεῖλαι Par. E.  
 990. χθρονός pro πόλεως Ga  
 991. εὐνοία Vit. Ald. In Vit.  
 ptum. εὐνοία, ut ceteri, habet M. s  
 adscriptumque est hoc scholion, εὐφ  
 ξεν οὖν τοῖς προσβούλοις τῶν Θη  
 τάφου καταδάπτεσθαι. διὰ μέντοι  
 καὶ μὴ θάπτεσθαι Πολυνείκην. γῆ  
 κάτω σκαφάς.  
 992. ταῖς pro γῆς Vind. 2. 4.  
 993. στυγῶν γὰρ ἐχθροῦς M. V  
 Ald. Turn. γύγων ex Par. C. affertur. In  
 supra adscriptum. γρ. εἴργων Par. B. ε  
 a sec. manu στυγῶν γὰρ, G. εἴργων γ  
 dices et Rob. Veram lectionem Wakefieldi  
 explicatio εἴργων, invenerunt Wakefieldi  
 braeus Advers. II. p. 19. Ritschellius Scl  
 πόλει G. Lips. εἴλ' ἐν πόλει Colb. 1. εἴλ  
 994. δ' a sec. manu esse videtur in  
 gendum est cum ὄσιος, quod idem est ac si  
 quid.  
 μορφῆς G.  
 995. Pro καλόν, quod a sec. manu s  
 habet G.  
 996. ἐπέσταται Par. E. ἐντέτα  
 ται ἡγουν ὠρισταται D...

1006. τυμβόα Ox. Ald.

1007. προσβειν G. Vit. Lips. Ald.

1008. ἄτιμον δ' εἶναι δ' Vit. Lips. ἄτιμον δ' εἶναι Ox. Ald. ἄτιμον δ' εἶν' ex Par. L. affertur. Ceteri ἄτιμον εἶναι δ'. Ita etiam M. sed ut post ἄτιμον litura appareat. Brunckius contra libros εἶναι δ' ἄτιμον. Ex Par. B. γρ. δ' ἐκ φθορᾶς. γρ. ἐκφορᾶν Faehsius affert. ἐκφορᾶν, sed ζ supra scripto, Cantabr. 1. ἐκφορᾶς, supra scripto ν, Colb. 2.

1009. ἔδοξεν M. τῶγε Par. F. In G. fuerat τῶνδε, sed ν erasum est. In τέλει post τέ lituram habet M.

1010. δέ omittit Par. E. γε omittunt Ox. Ald. Rob.

1011. εἰ μή τις Ald. Turn. et ad εἰ μή supra adscripto ὦν Lips. δε omittit Par. E. θέλοι M. θέλει Lips.

1012. κἀνὰ κίνδυνον βαλῶ Turn. κ' ἀνακίνδυνον βάλω M. κἀνακίνδυνον βάλω e correctione G. κἀν ἀκίνδυνον βάλω Vit. et ante correctionem G. κἀν ἀκίνδυνον βαλῶ Vind. 2. 4. κἀνακίνδυνον βαλῶ Vind. 1. 3. κἀν ἀκίνδυνον βάλω Mosc. 2. et βάλλω etiam Cantabr. 1. κἀνὰ ἀκίνδυνον βάλω Ald. κἀν εἰς κίνδυνον βάλω Lips. Rob. κἀν ἀκίνδυνον λάβω Mosc. 1. Scholiastae εἰς κίνδυνον ἐμβαλῶ ἐμμαντήν intelligunt. Vnde Blomfieldius καμὲ κινδύνῳ βαλῶ, quod voluisse putat Porsonum, qui obelum apposuit. Sed κίνδυνον ἀναβάλλειν dictum est ut κίνδυνον ἀναρρίπτειν vel ῥίπτειν.

1013. τὸν ἐμὸν δ' οὐκ αἰσχύνομεν Rob.

1014. δ' omittit Par. E. πόλιν, sed cum glossa ἐν τῇ, G.

1015. δεινὸν γὰρ τὸ Par. K. L. Ven. B. Rob.

1017. ἐκοντὶ ex ἄκοντι a sec. manu factum in G. κοινωνεῖ Ask. A. ut scribendum esse male putavit Heathius. κοινωνεῖν fuerat in G. sed ν eraso κοινώνει factum est. κακῶι, sed ut antea κακοῦ fuisse videatur, M. κακῶ Ald. κακῶ Turn. κακῶν recte G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. Par. F. H. K. N. Ask. A. Colb. 2. Ven. B. Rob. In margine Lips. adscriptum κοινοῦ κακόν.

1018. ψυχῆ e correctione et supra ὦ, quum ante fuisset ψυχῆν, Vit. συγκόνω, ad ω supra adscripto ου, Lips.

1019. τούτων Vit. et plerique, ut videtur, reliqui codices atque Ald. Rob. Turn. Sic e correctione G. τούτω Par. E. L. Vind. 2. 4. et ante correctionem G. Sic etiam Lips. sed ου supra adscripto. δέ omittit G. οὐδέ, non οὔτε, etiam G. κοιλογάστερες Vit.

1020. σπάσσονται Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Mosc. 1. 2. Ox. Par. A. B. E. F. H. In Vit. supra scriptum γρ. καὶ πάσσονται ἤτοι γεύσσονται. In Lips. γρ. πάσσονται ἤγουν φάγωσιν. In G. fuerat σπάσσονται, sed eraso priore σ factum πάσσονται, adscriptumque γεύσσονται. Etiam M. habuisse videtur σπάσσονται: nam litura est ante πάσσονται, cui γεύσσονται supra adscriptum est. πάσσονται Ald. Rob. Turn. μὴ δέ pro μὴ Vit.

1021. *τάρον γὰρ ἀντὶ* verissime Piersonus Verisim. p. 41. *τάρον γὰρ αὐτοῦ* G. *τάρον γὰρ αὐτῶν* Par. C. Ceteri *τάρον γὰρ αὐτῶ*. In Lips. *ou* ad ultimam in *ἀντὶ* syllabam supra adscriptum est. *ἐγὼ* omittit Lips.

1022. *οὔσα* omittit Rob.

1023. In G. supra *κόλπω* scriptum est *minio οἰς*. Adscriptum enim hoc scholion, *ἐν τοῖς κόλποις βαστάζουσα τοῦ κοκκίνου καὶ βασιλικοῦ ἱματίου*.

1024. *καὐτῆ* Rob.

1025. Interpunctionem post *θάρσει*, quam etiam M. habet, sustulit Porsonus, *θάρσει* cum Burgessio pro dativo habens. Recte vero glossa in G. *ἔχε θάρρος*. *πύρσιτι*, sed supra adscripto *γρ. παρέσται. ἦγον γενήσεται* Lips. *σωτήριος* Cantabr. 1.

1026. Recepi *τάδε* ex M. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Par. B. E. Colb. 1. 2. regioque Spanhemii et Rob. Sic habuerat etiam G. in quo deinde in *τόδε* mutatum. *τόδε* Ald. Turn. *γρ. τόδε, τὸ τοῦτον θάψαι* Par. B.

1029. *τραχύνεσθ'* Ald. *τραχὺς* Rob. *τράχυνε* recte explicat scholiastes *λέγε πολλάκις, τραχὺς ἐστὶν ὁ δῆμος, ἀλλ' ὁμῶς οὐκ ἀναστελεῖς με θάψαι τὸν ἀδελφόν*. Male in Vit. omissum *δ'*, ut in editionibus Pauwiana, Schütziana, Porsoniana.

1030. *σὺ* omittit Vit. *σὺ τιμήσειας* G. Vind. 1. *σὺ μὴ τιμήσης* Par. E. Vind. 4. *μὴ σὺ τιμήσεις* Vind. 2. *σὺ κοσμήσεις*, adscripto *γρ. τιμήσεις*, Cantabr. 1.

1031. *οὐ τετίμηται* Vit. *οὐ διατετίμητος* Arund. Ceteri *οὐ διατείμηται*. Scribendum flagitante sententia

*ἤδη τὰ τοῦδ' οὐ δυστείμηται θεοῖς*.

Talia contra analogiam necessitate quadam formantur, ut *δυσθνήσκειν* apud Euripidem, *δυσαρσεσκόμενοι, δυσαρσεσκομένην* apud Hesychium. V. Lob. ad Phryg. p. 616. 620. Eadem ratio est nominum, ut *δυστοκέες τοκέες, δύσμητες, Δύσπυρι, Δυσελένη*.

1032. *πρὶν τε* Lips. *λαβεῖν* Par. L.

1033. *κακοῖσι* Lips. *ἀντιμείβετο* G. Lips. Ald. *ἀντιμείβεται* Par. E. *ἀντιμείψατο*, sed supra scripto *ἀντιμείβετο*, Cantabr. 1. *ἀντιμείβου* Par. C.

1034 — 1038. In G. et in editionibus inde a Canteriana hi versus ita distincti leguntur,

*KH.* ἀλλ' εἰς ἄπαντας ἀνθ' ἐνὸς τόδ' ἔργον ἦν.

*ANT.* Ἐρις περαίνει μῦθον ὑστάτη θεῶν.

*ἐγὼ δὲ θάψω τόνδε· μὴ μαροηγόρει.*

*KH.* ἀλλ' ἀντόβουλος ἴσθ', ἀπεννέπω δ' ἐγώ.

In M. ad primum tantum horum versuum lineola appicta est. In Vit. secundus versus chori est, tertius Antigonae. Lips. primum versuum Antigonae continuat, secundum hemichorio, tertium Antigonae, quartum

praeconi tribuit. In Ald. Turn. primus et secundus versus praeconis sunt, tertius Antigonae, quartus hemichorio tribuitur. In Rob. primo et quarto praeconis, secundo et iterum tertio Antigonae nomen praefixum est. Colloquii aequabilitas postulat ut post primum versus excidisse statuamus versus Antigonae, hac fere sententia, *οἱ γε ξυνηδικησαν ὑβρίσωντι νιν*. Dicunt autem omnia praeco et Antigona alternis versibus.

1034. ἀνθενός, non ἀνθενός, G.

1036. περιαινοί Ald. ad quam lectionem spectat glossa in Vit. περιαινέτω.

1037. Θάψων Ald.

1038. ἀλλ' omittit Par. E. ἴσθ' M. Vit. Ald. Turn. ἴστ' Vind. 2. ἴσθ', supra adscripto ἰ, Lips. ἴσθ' G. Arund. Cantabr. 2. Par. E. K. Colb. 2. Vind. 1. 3. 4. Rob. et scholiastes secundus. ἀπ' ἐννέπω G.

1039 — 1065. In his quoque personae vulgo non recte distinctae sunt. Verba *φρεῦ φρεῦ* — *πρυμνόθεν οὕτως* in Vit. Arund. Rob. choro tribuuntur. Sic etiam ex correctione in G. in quo antea fuerant Antigonae. Hemichorio dantur in M. et reliquis libris. Verba *τί πάθω* — *δέϊμα πολιτῶν* Antigonae sunt in G. Rob. et in G. quidem usque ad *Πολυνείκην*. Ismenae sunt in Vit. Lips. Ox. Par. A. B. Ald. Turn. Lineola praefixa in M. Verba *σύ γε μήν* — *πίθοιτο*, quibus in M. lineola praefixa est, in G. Antigonae continuantur. Personae notam omittit Arund. In ceteris omnibus haec hemichorii sunt. Verba *δράτω* — *τὰ δίκαια*, quae in ceteris omnibus hemichorii sunt, nisi quod priores duo versus in G. Antigonae continuantur, Rob. Antigonae tribuit. Lineola in M. praefixa est. In Lips. Arund. nulla personae nota. Denique verba *ἡμεῖς δ' ἄμα τῶδ'* et quae sequuntur in Ox. Ald. Turn. chori sunt. Hemichorii nota praefixa est in M. G. Vit. Rob. Nulla nota in Lips. Recte Pauwius *φρεῦ φρεῦ* — *πίθοιτο* toti choro, reliqua hemichorii tribuit.

1040. Φαρσιγενεῖς Rob.

1041. ἐρινύες M. Ἐριννύες vulgo. αἰδ' Cantabr. 2. οἰδίποδα, supra scripto ος, Vit. οἰδίποδος ἀγένος, vitio ex duabus coniunctis lectionibus orto, G.

1042. ὀλέσατε Lips. ὠλέσατε Elmsleius ad Med. v. 814. *πρέμνοθεν* Is. Vossius ad Hesychium in v. *αὐτόπρεμνος* et *πρέμναδε*. Libri *πρυμνόθεν*.

1043. τί δ' ἐρῶ M. μήσομαι G. Vit. Lips. Par. E. Vind. 2. 3. 4.

1044. πῶς πῶς Cantabr. 1. Par. B. Ven. A. Ald. Rob. μήτε σε M. G. Colb. 1. μήτε, omisso pronomine, Par. II. μή σε Rob. μήποτε σε vel μήποτέ σε Vit. Ox. Par. L. Ven. A. Ald. et adscriptum in Par. B. μήποτε, omisso pronomine, Turn. κλαίειν M. G. Vit. Lips. Par. B. κλάειν Victorius, et hoc adscriptum in Par. B. κλάειν Par. A. Ald. Rob. Turn. κλαύσειν, adscripto κλαίειν, Par. N.

1045. μήτε M. G. Vit. Lips. Arund. Par. A. B. E. μήποτε Par. L. Ven. A. B. μήποτε σε Ox. Par. C. Ald. Rob. Turn. τύμβω M. G. Vit. Par. B. Ald. Turn. τύμβων Rob. τύμβον, fortasse rectius, Lips. Arund. Mosc. 2. Par. A. K. L. adscriptumque in Par. B. In Par. E. post verba μήτε προπέμπειν legitur πολιτῶν δέϊμα.

1047. Hunc versum omittit Lips.

1048. σύ γε μὲν Lips. Cantabr. 1. πενθητηρίων Par. E. Vind. 2. 4.

1049. Libri τεύξη.

1050. μονόκλωνστον G. Vit. Vind. 2. 4. ἔχων θρηνον G. Vit. Turn. ἔχων θρηνος M. θρηνον ἔχων Lips. Cantabr. 2. Par. N. Colb. 1. Vind. 2. 4. Ald. Rob.

1051. εἰσιν. τίς ἂν οὖν τὰ πείθοιτο sic M. εἰσι. τίς ἂν οὖν τὰ πείθοιτο Lips. (sic Lips.) Cantabr. 2. Par. L. (teste Butlero) et supra scripto ταῦτα πείθοιτο Colb. 2. εἰσι. τίς ἂν οὖν τὰ πείθοιτο Arund. Turn. εἰσι. τίς οὖν ἂν τὰ πείθοιτο G. Cantabr. 1. Par. F. εἰσι τίς οὖν ἂν τὰ πείθοιτο Par. L. teste Faehsio. εἰσι (vel εἰσιν). τίς οὖν τὰ πείθοιτο Vind. 3. εἰσι (vel εἰσιν). τίς ἂν οὖν ταῦτα πείθοιτο Par. E. N. Falli videtur Butlerus, qui ex Par. H. Colb. 1. εἰσιν (sic)· τίς ἂν οὖν πείθοιτο, omisso pronomine affert: certe fallitur, quum eadem in M. esse dicit. εἰσι. τίς οὖν ταῦτα πείθοιτο Ox. Vind. 2. 4. Ald. Rob. εἰσιν. τίς ἂν οὖν ταῦτα πείθοιτο Brunckius, qui τίς ἂν οὖν Par. A. B. habere dicit. Quod Porsonus dedit, εἰσι. τίς ἂν ταῦτα πείθοιτο, exhibet Vit. nisi quod πύθοιτο scriptum est. Sed neque cohaerent haec cum praecedentibus, neque omnino commodum sensum praehent. Scripsi

εἰσι. τίς οὖν ἂν τὰ πείθοιτο;

*At metuo, inquit, et aversor facere unde mihi cives timendi sint. Sane quidem tu a multis lugeberis: hunc autem nemo praeter sororem flebit: ecquis ergo ad eum una cum illa lugendum adducetur?*

1052. Libri δράτω πόλις. Turnebus δὲ, Canterus τε post δράτω inseruit. Scribendum erat δράτω τι πόλις. Vidit hoc etiam vir doctus apud Elmsleium ad Med. v. 1224.

1053. πολυνείκη M. πολυνεικῆ Ask. A. πολυνείκης Par. E. Ceteri πολυνείκην.

1054. ἡμεῖς μὲν inde a Victorio editur. ἡμεῖς μὲν γὰρ G. (sic G.) Cantabr. 1. Colb. 2. ἡμεῖς γὰρ M. (sic M.) Vit. Lips. Arund. Cantabr. 2. Ox. Par. E. N. Colb. 1. Ven. A. Ald. Turn. ἴσμεν G.

1055. πόμπιμοι Par. C. Idem et προπομπεῖ adscriptum in Par. B.

1056. Comparatio alterius systematis ostendit dimidium versum excidisse. Videtur autem excidisse τῇ Καδμείων vel, ut Ritschelius Sched. crit. p. 13. seq. coniecit, τῇ Καδμογενεῖ. ἄχθος Lips. Rob. ἄλγος Par. N.

1057. καὶ πόλις γ' ἄλλως Vit. Lips. Par. A. Colb. 1. καὶ πόλις οὐκ ἄλλως Rob.

1059. ὥσπερ πόλις Lips. ὥσπερ τὶς πόλις Ox. Ald. ὥσπερ καὶ πόλις Par. L.

1060. καὶ τέ Par. E. συνεπαινεῖ G. Lips.

1061. Θεῶν pro Διὸς Cantabr. 2.

1063. μὴ ἀνατραπῆναι M. G. Vit. Lips. Arund. Cantabr. 1. 2. Ox. Par. C. E. Rob. μὴ ἀνατροπῆναι Ald. μὴ'νατραπῆναι Turn. ἄλλοδαπῶν Vit. Ald. Rob. Turn. ἄλλοδαπῶν Lips. ἄλλοδαπῶ M. G. Par. E. F. H. L. Colb. 2. Vind. 2. 4.

1065. συγκατακλυσθῆναι, sed συγ a recentiore manu, G. τὰ μάλιστα M. Vit. Arund. Vind. 2. 4. Ald. Rob. ταμίαιστα G. Turn.

## ADNOTATIONES AD AGAMEMNONEM.

Personarum indicem non habet M. sed haec tantum post nomen fabulae, *Θεράπων ἀγαμέμνονος ὁ προλογιζόμενος, οὐχὶ ὁ ὑπὸ αἰγίσθου ταχθεὶς*. Eadem post argumentum et personarum indicem habent G. Ald. Turn. *χορός* G. Flor. Ven. Ald. Rob. Turn. *χορὸς πρεσβυτιῶν* in M. G. versui 40. praefixum. Post *χορὸς* in libris ἄγγελος sequitur. In fine addunt *προλογίζεαι ὁ φύλαξ* G. *προλογίζεαι δὲ ὁ φύλαξ, Θεράπων (ὁ Θεράπων Ven.) ἀγαμέμνονος* Flor. Ven. *Θεράπων ἀγαμέμνονος ὁ προλογιζόμενος* Rob. Additi sunt personarum indicii a Turnebo ex Choe-phoris *Ὀρέστις, Ἠλέκτρα, Τροφός*.

1. Prima totius fabulae elementa sunt apud Homerum Od. III. 234. seqq. 258. seqq. IV. 512. seqq. XI. 404. seqq. Excubitorem autem suūmpsit Aeschylus ex his, IV. 524.

*τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός, ὃν ῥα κυθεῖσεν  
Αἰγίσθος δολόμητις ἄγων· ὑπο δ' ἔσχετο μισθόν,  
χρυσῶ δοιᾷ τάλαντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐνιαυτὸν,  
μὴ ἔ λάθοι πυριῶν, μνήσμιτο δὲ θουρίδος ἀλκῆς.  
βῆ δ' ἔμιν ἀγγελέων πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν.*

2. Vulgata scriptura inde a Victorio haec est, *φρουρῶς ἐτείαις μῆκος, ἣν κοιμώμενος*. Et sic Flor. Farn. Ven. *ἐτείαις· μῆκος δ' ἦν* M. Marc. *ἐτείαις, μῆκος δ' ἦν* G. Ald. *ἐτείαις, μῆκος δ' ἦν κοιμώμενος* oratione usque ad *δίκην* continuata Rob. *μῆκος δ' ἦν* etiam Bess. In margine M. adscriptum *ἦν ἐπὶ μῆκος κοιμώμενος*, in Flor. *ἐπὶ μῆκος δὲ ἦν κοιμώμενος*. In altera margine M. hoc scholion est, *τῶν κατὰ τὸ μῆκος τῆς ἐτείαις φρουρῶς*. Turnebus, coli signo in fine primi versus posito, *φρουρῶς ἐτείαις μῆκος ἦν κοιμώμενος, στέγαις — δίκην*. Valekenarium, qui ad Herod. IV. 151. p. 743. *μῆκος* scribi iussit, vocem non alibi usurpatam Aeschylō, qui *μῆχος* praetulisse videtur, secuti sunt Porsonus, Blomfieldius, alii. *Μῆκος* quos defensores nactum est, eorum quidam *ἐτείαις κατὰ μῆκος* interpretati sunt: quos refutare nihil opus esse videtur. Longum annuae observationis spatium intelligi Aeschylus



voluit, accusativum adliciens intellecto tali verbo, quo significaretur in mente habeo. Sic infra v. 1054.

μαρτυροῖσι γὰρ τοῖςδ' ἐπιπέθομαι,  
κλειόμενα τὰδε βρέφη σφαγὰς.

Et Sophocles Ant. v. 857.

ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας,  
πατρός τριπλοιστὸν οἶκτον.

Sed quid exemplis opus in re pervulgata?

3. ἔγκαθεν G. Ald. Hesychius mendose ἀγρίαθεν, ἀνέκαθεν. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Idem ἄγκαθεν, ἀνέκαθεν. Sed ibi codex ἄγκαθεν, ἄναλθεν. Disertius grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 337, 25. ἄγκαθεν, κατὰ ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν. οὕτως Αἰσχύλος. Sic etiam scholiastes. Mira apocope, qua vocalis necessarius abiicitur. Et licebat hic ἀνέκαθεν dicere, ut factum est in Choeph. v. 422. Fierique potuit, ut quemadmodum in Eum. v. 361. male scriptum erat ἄγκαθεν, ubi metrum ἀνέκαθεν ab Aeschylō profectum ostendit, ita hic quoque peccarent librarii. Diversum est ἄγκαθεν ex ἀγκάς derivatum, quo utitur Aeschylus in Eum. v. 83. quod est ἐν ἀγκάλαις, quae interpretatio in Farn. Agamemnonis versui adscripta est. Videtur ea vera esse. Nam etsi ἀγκάς, ἀγκάλῃ, ἀγκαλιζω de interiore parte brachii dici solent, ut ἀγκάς, ἄγκαθεν sit in ulnis, tamen, ut ἀγκών, quo vocabulo exterior pars significatur, de interiore dicitur non solum apud Longum I. 6. sed etiam apud Sophoclem Ant. 1237. et apud Euripidem Suppl. 817. Iph. Aul. 131. ita ἄγκαθεν significabit quod ἐπ' ἀγκῶνος dicitur. Aptissimus Aeschylī loco versus Homeri est Od. XIV. 494. ἦ, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κερφαλὴν σχέθεν, εἶπε τε μῦθον.

4. νεκτέρων G. Marc. Ald.

5. Θέρως βροτοῖς M. Bess. et edd. Ita etiam Achilles Tatius, qui in Isagoge in Arati Phaenomena p. 81. sive in Petavii Vranologio p. 122. versus 4. 5. 6. affert. Θέρως βροτοῖς G. βροτοῖς Θέρως Ven. Flor. Farn.

6. ἐνθέρει pro αἰθέρει Bess.

7. ὅταν Flor. Turn. ὅτ' ἂν M. G. Bess. Marc. Ven. Ald. Rob. ut solent. Quoniam Achilles Tatius non habet hunc versum, Valckenarius ad Phoen. v. 506. eum ut ineptum damnavit: cui assensi sunt quum alii, tum Porsonus in Appendice ad Toup. p. 479. et in editione Aeschylī. Tuiti eum sumus, Heathius, ego in Opusc. II. p. 78. Petersenus in Misc. Hafn. I. p. 45. Conzsius, Vossius in Curis Aeschyleis p. 14. Orellius in Symbolis ad philol. ex Helvetia I. p. 193. Nam nec Tatio magna fides habenda, cuius liber non est emendatissimus, et in ipso versu potius cur servetur, quam cur abiiciatur, videtur inesse. Omisso enim, ut recte dicat excubitor se signa quae anni tempestates afferant contemplari, tamen hoc loco rectius addet observare se quando occidant atque oriantur. Numerare enim dies et computare tempora solent, quibus molesta est diuturna exspectatio. Quaerendum vero est, qua ratione iungenda sint

sed ἐμπρέποντας αἰθέρι λαμπροῦσι  
aethere reges micant. In τῶν non e-  
dus, afferens Suppl. 343. τῶν γὰρ  
τοῖς πόλεμον αἰρεσθαι μέγαν, Sept.  
366. ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῶν χαλκήλαται  
est autem ἀντολάς τε τῶν interpretat  
rum ortus.

10. 11. κρατεῖ codices et Roß  
versu ἐλπίζον M. Marc. Flor. Ven. Fai  
ἐλπίζον scriptum est. ἐλπίζων G. et  
Ald. Turn. Sic, inquit, imperat speræ  
Reizio quoque haec scriptura, κρατεῖ ἔλ-  
simis editoribus, vellemque non essent  
leius in censura editionis Blomfieldianae  
sermonem hanc fabulam transtulit, I. Sym  
haec duo, quod nude dictum esset ἐλπίζοι  
adiiciendum enim fuisse aliquem accusativum  
qualis esset γυναικὸς κέαρ, non locum I  
non dicturum fuisse Homerum ἱερὴ ἕς Τ  
in utroque. Nam ἐλπίζον, non participii,  
non opus habet accusativo, quia quid si  
intelligitur. Ac fortasse consulto ita loqui  
inuat aliquid illam amplius quam excidit  
excubias eam propterea instituisse, ut r  
memno deprehenderet indicia adulterii. I  
in illo ἱερὴ ἕς Τηλεμάχοιο, quae pro ips  
tinet ad illud genus, in quo singula verba  
in construendo legibus tenentur.

quam tenere imperium significet. Sic tamen in Hecuba v. 282. οὐ τοῖς κρατοῦντας χρῆ κρατεῖν ἢ μὴ χρεῖών. Neque quod apud Aeschylum excubitor dicit, proprie significat *sic iubet*, sed *sic imperat*, i. e. tam durum et grave est reginae hoc imperium. Severitatem enim eius imperii ipse quam maxime experitur. Ἀνδρόβουλον recte explicat Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 19, 23. ἀνδρόβουλος γυνή, ἢ ἀνδρὸς βουλευ-ματα βουλευομένη· ἀνδρὸς δέ, τοῦ κατ' ἔπαινον λεγομένου. Sic infra v. 336.

γύναι, κατ' ἄνδρα σώφρον' ἐσφρόνως λέγεις.

Sophocles apud Stobaeum LXXIII. 54.

κατ' ὄρφανὸν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή.

12. Ad δέ in Flor. γε supra adscriptum. Haeserat scilicet librarius in constructione expedienda, quae etiam aliorum non optimos conatus provocavit.

14. Libri in principio versus ἐμήν, quod et languidum est et loco positum ineptissimo. Quare iure offendit Auratum, qui ἐμοὶ φόβος τότ' ἀνθ' ἕπνου παραστατεῖ coniecit. Haesit in structura verborum etiam scholiastes. Tueri eam studuit Elmsleius. Ego non dubitavi τί μήν; reponere. Non accommodata quidem ad hunc locum explicatio Suidae est, τί μήν; κατέφασιν δηλοῖ, ἀντι τοῦ πῶς γὰρ οὐ; διὰ τί γὰρ οὐ; Aptius quod est in cod. Leidensi Etymologici apud Koenium ad Greg. Cor. p. 236. τί μήν; τί γάρ; τί οὐν; V. Schaeferum ad Soph. Trach. v. 390. Est id *quid aliud?* Sic in Eum. v. 202.

ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι. τί μήν;

16. Proverbium φρουρᾶς ἄδων exstat apud Aristophanem Nub. v. 720. ubi vid. schol.

17. ἐκτέμνων Ven. et ἐν supra scripto Flor.

22. Iacuerat cubito innixus excubitor. Nunc viso igne exsilit, postquam paullum tacuerat. De qua re recte scholiastes. In libris ἰὸν ἰού positum est post τῆςδε συμφορᾶς χάριν v. 25. Scribi id debebat ἰὸν ἰού. Suidas ἰὸν ἰού· τὸ ἰὸν ἐπὶ χαρᾶς. Inde Zonaras p. 1115. Et sic boni libri apud Aristophanem. Quod Reisigius in comm. crit. ad Soph. Oed. Col. v. 1485. monuit, hanc in laetitia exclamationem propriam esse comoediae, recte dictum est, dicitque poterat etiam si recordatus esset huius loci. Vulgaris enim vitae consuetudinem Aeschylus in hoc excubitore, ut in nutrice quae in Choephoris est, expressit. Sed illas interiectiones quod hic collocandas esse in praefatione ed. prioris Hecubae p. 56. contendi, reprehenderunt Blomfieldius alique. Qui si tueri vulgatum volebant, non illud debebant afferre, quod expergefaceret Clytaemnestram vocibus illis vellet custos: nam haec nimis stolidi esset hominis rusticitas: sed rectius dixissent, nunc demum illum plane quantum hoc gaudii sit persentiscere, eoque in voces illas erumpere. Et concederem profecto id non inepte inventum esse, modo, ubi primum ignis conspicitur, alia interiectio, ut ἄ ἄ, esset posita. Ipsa enim natura

flagitat, ut, qui diu frustra finem expectaverit molestissimae observationis, tandem conspecto exoptato fulgore, priusquam verba quibus gaudium eloquatur, inveniat, interiectione aliqua proclamet sensum quo perfunditur. Ac nescio an quae ad ὠ χαῖρε adscripta sunt scholiastae verba, potius ad interiectiones illas pertineant: δεῖ διαστήματος ὀλίγον, εἴτα ἀνακρουεῖν, ὡς Θεουσάμενον τὸν πρῶτον.

23. Nulla in Rob. interpunctio. In Ald. virgula post λαμπτήρ et post νυκτός distinctum. In Turn. tantummodo post λαμπτήρ, ex scholiastae sententia. A Victoriana ducitur interpunctio post νυκτός, quae orationem habet non solum simpliciore atque idcirco graviorem, sed omnino magis accommodatam huic loco, quum quod subiicitur ἡμερήσιον φάος non tantum de clara luce diei intelligendum sit, sed adiunctam habeat faustae laetaeque rerum Argivarum conditionis notationem.

24. νῦν φῶς pro φάος Ven. Flor. Farn. Tum χωρῶν G. Ald.

26. σημαῖω Bess. Ven. Flor. Farn. σημαίνω M. G. Ald. Rob. Turn. Blomfieldius quum scholiastam σημαίνω legisse ex eo colligit, quod is τορῶς per μεγαλοφῶνως interpretetur, ad hanc opinionem eo adductus esse videtur, quod ei excubitor per illud ἰοῦ ἰοῦ ex somno excitare velle Clytaemnestram videbatur. Vix dubitari potest veram scripturam esse σημαῖω.

27. εὐνήν G. Ald.

29. ἐπορθιάζειν Ven. Flor. Farn. Turn. ἐπορθριάζειν M. Marc. Bess. G. Rob. ἐπ' ὀρθριάζειν Ald.

30. ἀγγέλλων Ven. Farn. Rob. Turn. ἀγγέλων M. Marc. Bess. Flor. G. Ald.

32. Hunc et sequentem versum afferunt Photius et Suidas in τρις ἔξ.

33. Apud Suidam legitur τρις ἔξ βαλοῦσα τῆς ἐμῆς φροντωρίας. Apud Eustathium p. 1414, 5. τρις ἔξ βαλοῦσης τῆς Λιδὸς φροντωρίας. Copiose rem illustravit Salmasius ad Vopiscum p. 471. seq. Diversum genus quattuor talis ludendi, de quo Cicero de div. I. 13. Orationis figuram, qua hic usus est Aeschylus, audacissimam appellat T. Hemsterhusius ad Lucianum t. I. p. 487. quam numquam sibi indulsisset castigata maiestas Sophoclis. Nulla hic Aeschyli audacia, sed imitatio sermonis vulgaris eadem, quae apud Sophoclem in custode, qui est in Antigona.

36. Originem huius proverbii, de quo multa et Aeschyli et Hesychii interpretes aliique ad Zenob. II. 70. Diogen. III. 48. 61. attulerunt, ne Welckerus quidem ad Theogn. p. 111. explicare est ausus. Quod plerique crediderunt, nummo veterum Atheniensium, cui bos signum fuerit, corruptos intelligi, quos Reisigius quoque in Enarratione Oed. Col. ad v. 1047. secutus est et qui scholiastae Aristophanis ad Av. v. 1106. auctoritatem excitavit Ferd. Bambergerus in diss. de Agam. p. 22. fabulam esse Eckhelio auctore II. p. 207. censet in Aglaophami vol. I. p. 36. Lobeckius, ingeniose de boia sive camo, qui damnatorum ori applicatus fuerit, cogitans. Vsurpatur enim hoc proverbium de iis, qui prae metu tacent. De

nummo tamen testis est etiam Plutarchus in Theseo c. 25. ἔκοψε δὲ καὶ ὀμίσημα βοῦν ἐγχαράξας ἢ διὰ τὸν Μυραθώνιον ταῦρον ἢ διὰ τὸν Μίνω στρατιηγὸν ἢ πρὸς γεωργίαν τοὺς πολίτας παρακαλῶν. Neque Eckhelius fabulam esse dixit, sed in dubio rem relinquens non inventum esse talem nummum adnotavit. Nihil ad rem illustrandam confert quod similiter dixit Menander in Piscatoribus apud Athenaeum XII. p. 549. D. παχὺς γὰρ ὅς ἐκει' ἐπὶ στόμα. Nam id in Dionysium Heracleae tyrannum, obesissimi corporis hominem, sic dictum est, ut per illum impostam esse silendi necessitatem appareat. Multa proverbia tam fortuitam habent originem, eam ut, nisi casu servata est memoria, nemo possit eruere. Quod apud nos vulgo dicitur *das Maul stopfen*, a nutricibus sumptum est, quae infantibus, ut plorare desinant, offam in os ingerunt. Hoc Graecorum fortasse a hove vel pedi hominis pedem suum imponente, vel stragulo aut alii alicui rei insistente, ut subtrahi non possit, sed quasi affixa maneat. Philostratus in vita Apollonii II. 11. p. 241. hoc proverbium a Pythagora repetere videtur, de quo sic scribit, γλωττῶν τε ὡς πρῶτος ἀνθρώπων ξένεσχε, βοῦν ἐπ' αὐτῆ σιωπῆς εὐρῶν δόγμα. Eustathius, sive quem is secutus est, ad linguam nimis crassam referre videtur p. 962, 19. παροιμιάζεται δὲ ὁ βοῦς καὶ ὡσπερ ἐπὶ βουγλώσσω ἐν τῷ βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρεις. Vt Aeschylus, sic Strattis apud Hesychium, βοῦς ἐμβαίη μέγας, non adiecto tamen, ut videtur, linguae nomine: nam Hesychius sic dicit, βοῦς ἐμβαίη μέγας Στράτις εἶπε παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν βοῦς ἐπὶ γλώττῃ. Dubitari potest an positum fuerit illud proverbium in Phocylidis poemate *νουθετικῶν* v. 18. ubi legitur γλώσση νοῦν ἐχέμεν· κρυπτὸν λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.

38. λέξει. ὡς Flor.

39. ἀυδῶν Bess. κοῦ M. ex correctione: antea fuerat καὶ οὐ, quod habent G. Ald. οὐ Bess.

40. ἐπὶ προίμῳ Ald. Turn. ἐπεὶ προίμῳ M. Bess. G. ἐπεὶ προίμῳ Rob. ἐπὶ προίμου habere videtur Farn. ἐπεὶ προίμου Ven. Flor. Hanc scripturam, quae exstat etiam apud scholiastam Euripidis ad Hec. 246. (239.) reposuit Victorius.

44. ἀτρειδᾶν codices et Rob. ἀτρειδῶν Ald. Turn. Aequae ad τιμῆς pertinet ζεῦγος atque ad Ἀτρειδᾶν.

45. ἀρδείων Rob. Ad χιλιοναύταν in M. G. Flor. adscripta alia lectio, ἴλιον αὐτάν. Quod alias χιλίονας, hic χιλιοναύτας dictum, ut in Iph. Taur. v. 141. σὺν κόπῃ χιλιοναύτα.

46. In Ven. ingens lacuna: finitur enim folium v. 45. proximum incipit v. 1054.

47. ἀστρατιώτην Ald. Rob. ἀρωγῶν ad ultimam vocalem η supra adscripto M. Non puto haec verba, στρατιώτην ἀρωγῶν, per appositionem ad στόλον addita esse, sed epitheti officio fungi: exercitum eduxerunt ad militare auxilium.

48. κλύζαντες Flor. Farn.

50. Hesychius ἐκπύτιον, τὸ ἔξω πάτου. ἄλγεσι παιδῶν codices et Rob. ἄλγεσι ποδῶν Ald. Hinc Turn. ἄλγεσσι ποδῶν. Non latuit Bochartum Hieroz. II. p. 319. esse haec ex illis Homeri expressa, Od. XVI. 216.

κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδιώτερον ἢ τ' οἰωνοί,  
 γῆραι, ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα  
 ἀγρόται ἐξείλοντο, παρὸς πετεεινὰ γενέσθαι.

52. ἐρετμοῖσι Bess.

53. 54. Inutilis est Musgravii coniectura γόνον. Hesychius δειμιοτήρη πόνον. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. καθόσον οἱ νεοσσοὶ ἔτι τοιοῦτοί εἰσιν ὡς τὰ δέμνια τηρεῖν καὶ κατέχειν, μηδέπω πέτεσθαι δυνάμενοι. πόνον δὲ τὰ περὶ τὴν τροφήν αὐτῶν. Non satis accurate. Δειμιοτήρης πόνος ὀρυαλίγων est *cubiliprema cura pullorum*, sive labor quem parentes pullis incubando sustinuerunt.

55. ἦτις G. Ald. Τῆς cum nomine proprio coniunctum significat talem aliquem qualis est qui nominatur. Explicavit hunc usum Fritzschi in Quaest. Lucian. p. 16. Hic Aeschylus primo agrestes deos, ut proprios in hac re, Apollinem et Panem, tum iracundius assurgens, quippe iam quo tendat similitudo illa in animo habens, supremum deorum Iovem nominat. Mire abutitur doctrina sua Müllerus in Doriens. vol. I. p. 295. Iovem ut regnatorem mundi, Pana ut concitatorems insaniae, Apollinem ut deum punitorem nominari censens.

57. Libri τῶνδε μετοίκων. Nulla in Rob. interpunctio. In Ald. post οἰωνόθροον, tum post ὄξυβόαν et post ὑστερόποιον interpunctum. A Turnebo virgula post μετοίκων posita, ut iungerentur οἰωνόθροον γόνον ὄξυβόαν τῶνδε μετοίκων. Ita construxisse videtur scholiastes Sophoclis ad Oed. Col. 934. μετοίκους δὲ καλοῦμεν τοὺς ἀπὸ ἑτέρας χώρας οἰκοῦντας πρὸς τοὺς μετοικισθέντας ποθέν· τοῦτο δὲ ἐνοίκον. κέχηται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐπὶ τῶν οἰωνῶν ἐν Ἀγαμέμνονι λέγων οὕτω, τῶνδε μετοίκων, ἀντὶ τοῦ ἐνοίκων· μετοίκους γὰρ εἶπε τῶν ὑψηλῶν τόπων τοὺς οἰωνοὺς κακέϊσε ἀντὶ τῶν ἐνοίκων. Sic haec ex codice edidit Elmsleius. Eadem fere Suidas habet. Aliter paullo scholiorum editio Romana, aliter rursum Brunckiana, non tamen ut emendatus sit locus. Si τῶνδε μετοίκων iungitur cum superioribus, luctus ob amotos pullos est intelligendus. At ita τῶνδε inutile est, quoniam aut τῶν μετοίκων aut μετοίκων ponendum erat. Pauwium, qui verba illa ad sequentia referri iussit, secuti sunt recentiores editores. Scholiastes quo rettulerit, non liquet, qui scribat ὑπὲρ τῶν μετοικισθέντων νεοσσῶν. Πιραβῆσαι, quod non potest de raptoribus pullorum anguibus dictum esse, aperte refertur ad Troianos, qui Helenam rapuerint violato iure hospitii. Eodem modo ad hanc rem, non ad pullos, respexit poeta, quum paullo ante Iovem commemoravit. Itaque etiam μετοίκων de Helena dictum est, ut omnino ineptum sit τῶνδε. Scripsi τῶν δὲ μετοίκων, ut ad ὑπατος δ' αἰῶν intelligeretur verbum substantivum. Dubitari autem potest, an post

ὄξυβόαν exciderit hemistichium, hac sententia, μέγα θυμοῦται. Idque confirmatur fortasse eo quod in codice M. ceterisque antiquis libris versus ita distincti sunt, γόνον ὄξυβόαν | τῶνδε μετοίκων ὑστέροποιον.

59. παρὰ βῆσιν G. Ald. Tum ἐρινύν M. Bess. G. Ald. Rob. ἐρινύν Flor. Farn. Turn.

60. Ἀτρέος Turn.

63. γαιοβαρῆ Turn. Virgulam quidam recentiorum editorum post γαιοβαρῆ posuerunt. Magis conveniunt poeticae dictioni παλαισµατα γόνατος, quam genitivi absoluti.

64. ἐρειδομένου Bess. G. Ald. Rob. Turn. ἐρειδομένου M. ἐρειδομένου Farn. et δ ad π supra scripto Flor. In Farn. glossa πίπτοντος.

65. ἐμπροτελείς G. ἐν πρωτελείς Flor.

66. δαναοῖσιν M. Marc. G. Flor. Farn. Ald. Rob. δαναοῖσι Bess. Turn. Quam egregie hoc verbo, non iis quae sequuntur, Τρωῖσι θ' ὁμοίως, poeta systema concluserit ostendi in Elem. doctr. metr. p. 379.

69—71. Omnes in initio quoque οὐθ'. Non placet asyndeton. Quare, nisi forte aliquid excidit, malim οὐδ'. Legitur autem vulgo οὐθ' ὑποκλαίων οὐθ' ὑπολείβων οὔτε δακρύων ἀπύρων ἱερῶν ὀργᾶς ἀτενεῖς παραθέλει. Habent ὑποκλαίων M. Marc. Bess. Flor. Farn. Rob. ὑποκλείων G. ὑποκλίων Ald. ὑποκλείων Turn. Pauwii coniecturam, ὑποκλάζων, ne quis probet, meminerit id non significare in genua procumbentem: v. Ruhnk. Ep. crit. p. 243 (276). Casaubonus scribendum putabat ὑποκαίων. Delenda potius sunt haec verba, οὔτε δακρύων, in quibus Aldinae error δακρύων fecit ut Turnebus ederet δοκεύων. Potest quidem δακρύων de fletu, ὑποκλαίων de lamentis accipi: sed coniungenda potius, quam interposito quod diversi generis est οὐθ' ὑπολείβων separanda erant. Nihil est illud οὔτε δακρύων nisi interpretatio adscripta aut ad οὐθ' ὑποκλαίων, aut fortasse ad οὐθ' ὑπολείβων. Hesychius λείβειν, σπένδειν. Διὶ λείβειν αἴθροπα οἶνον. καὶ δακρύειν, ὃ ἐστι τοῖς δακρύοις ῥέειν. δάκρυα λείβων καὶ σιάζων. Delendum esse οὔτε δακρύων vidit etiam Paleius, sed ut falsa admisceret. In sequentibus verbis decepit interpretes scholiasta, ἀπύρων ἱερῶν de Parcisiis dici putans. Eum refutare non ausus Spanhemius ad Callimachi Lav. Pall. v. 107. aliorum testimoniis scriptorum vindicare ignem illis sacris satis habuit. Quae Pindarus Ol. VII. 88. proprie ἄπυρα ἱερά dixit, apud Aeschylum metaphoricè dicta sunt, ut sacra igne carentia ea intelligantur, quae irrita sunt impieque facta. Hesychius ἀπύρον, ἀθύρον. Σοφοκλῆς Μυσοῖς. Ita apud Aeschinē contra Ctesiph. §. 131. 152. ἀθύρων καὶ ἀκαλλιεργήτων τῶν ἱερῶν, ubi ad priorem locum videndus est Taylorus. Respicit autem chorus immolationem Iphigeniae, quam v. 140. similiter θυσίαν ἄδαιτον vocat. Participia cum scholiasta ad omissum τίς referenda sunt, de qua constructione dixi ad Hecubae v. 485. Sed cogitat chorus de Agamemnone.

72. ἀτίτῳ M. ἀτίτῃ G. ἀτίται Farn. ἀτίται Flor. Ald. Turn.

*ἀτίτα* Marc. Rob. Vict. *ἀτιταία* Bess. Non temere damnandus est nominativus *ἀτίται*, etsi terminatio illa *ης* pro *ος*, de qua dixerunt Valckenarius ad Phoen. v. 120. Lobeckius ad Phryn. p. 639. et ad Ai. v. 604. quum est in vocibus a verbis factis, raro passivam significationem habet. Sed dictum ita est *ἀτίτας* Eum. v. 254. V. Lob. ad Ai. v. 241. Paralip. p. 428. Hesychius *ἀτίτην*, *ἀτιμώρητον*, *ἄπορον*, *ἄτιμον*, *τὸν μὴ ἔχοντα ἀποτίσαι*. Praestare tamen videtur *ἀτίτα*. Homerum ego II. XIV. 484. *δηρὸν ἔη ἄτιτος* posuisse credo cum Clarkio et Heynio, non *δηρὸν ἄτιτος ἔη*, quod in libris est. *Πολύτιτον ἴοντα* tamen in oraculo est apud Herod. V. 92. et inde apud Eusebium Praep. euang. V. 29. quod poterat *πολύτιμον* dici.

75. *ἰσόπεδα* Flor. Rob.

76. Librorum scripturam *ὄτε* emendavit Auratus. *ροερός* Bess.

77. Libri *ἀνάσσων*, non aptum infirmae medullae verbum. Correxī in priore Aristophanis Nubium editione ad v. 994.

78. *οὐκ ἔνι χώρῳ* M. *οὐκ ἔνι χώρᾳ* Farn. Vict. *οὐκ ἐνιχώρᾳ* Rob. *οὐκ ἐνι χώρᾳ* G. *οὐκ ἐνι χώρᾳ* Ald. *οὐκ ἔνι χώρᾳ* Turn. *οὐκ ἐνι χώρᾳ* Bess. Frustra *οὐκ ἐνι χώρᾳ* quum ab aliis, tum a Wakefieldio Silv. crit. II. p. 44. tentatum est. De formula *ἐν χώρᾳ*, *κατὰ χώραν*, quae usurpatur de iis quae firma suo loco stant sive, ut Horatii verbis utar, *certa sede manent*, videndi Valckenarius ad Herod. IV. 135. ad Theocr. Adon. p. 365. Ernestius ad Callim. h. D. v. 192. Boissonadus ad Eunap. p. 306. Apud Callimachum est *πλαζομένη πελάγεσσι, πόδες δὲ οἱ οὐκ ἐνι χώρᾳ*. Similiter Pindarus Pyth. IV. 485. *ῥῆδιον μὲν γὰρ πόλιν σεισῶν καὶ ἀφανροτέρους, ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὐτίς ἔσσαι δυσπαλὲς δὴ γίγνεται*. Verum id non satis aptum hoc loco videtur, praesertim si *ἐνι* scribitur. Id recte se haberet, si ullo pacto admitti posset scholiastae explicatio *τῷ τόπῳ ἐκείνῳ*. Nam *ἐνι* si legitur, omnis vis in hoc verbo est. Eatenus recte Boissonadus cum cod. Bess. *οὐκ ἐνι χώρᾳ*. Sed id vix potest aliter defendi, quam ut tota formula ex epicis petita dicatur. Nam in Attico scriptore requirimus potius *οὐκ ἐν χώρᾳ*, neque tragicī *ἐνι* alibi quam in melicis admisisse videntur. Equidem *χώρᾳ* intellexerim de loco et numero in quo quid habetur, ut apud Theognidem v. 151.

*ἄβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπισθεν ἀνδρῖ,  
οὐ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.*

et v. 821.

*οἱ δ' ἀπογηρύσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,  
τούτων τοι χώρη, Κύρν', ὀλίγη τελέθει.*

Dicit igitur chorus non inest, non censetur in loco aliquo et numero.

79. *τίθιπεργήρως* M. G. (sic M. G.) *τίθι περ γήρως* Marc. Ald. *τίθι περ γήρως* Rob. *τόθιπερ γήρως* Bess. *τόθιπερ γήρως* Flor. *τόθι περ γήρως* Turn. *τόθ' ὑπεργήρων* Farn. *τόθ' ὑπεργήρων* Vict. De accentu v. Göttingium p. 288. Tum *φρυγάδος* G. *φρυλάδος* Ald.



80. *τρίποδος* Flor. Farn.

81. δ' omittit Bess. *ἀρείων* Ald. Ad *γέρων*, quod in *ὑπεργήρων* inest, referendum esse *ἀρείων* Blomfieldius intellexit.

82. *ἡμερόγατον* M. Bess. G. Ald. Rob. Emendatam scripturam habent Farn. Turn. Vict.

83. Egressam interea dum locutus erat coryphaeus ex regius aedibus Clytaemnestram compellat, quae in scena sacris faciendis occupatur. Pro *Τυνδάρεω* nescio an scribendum sit *Τυνδαρέον*. V. ad Eur. Iph. Aul. v. 596.

87. *πυθοῖ* Flor. *πειθοῖ* Farn. cum reliquis. Quod Blomfieldius scribendum coniecit, *πενθοῖ*, Scaliger primus coniecerat, probabile illud, sed ut non necesse sit *πειθοῖ* mutare. Tum Turn. *θυοσκεῖς*, probatum Aurato, Vossio, Bentleio, Stanleio, Blomfieldio. In Farn. in quo *θυοσκινεῖς*, ut in ceteris libris, scriptum est, adscripta haec glossa est, *θύματα κινεῖς, πέμπεις*. Ibidem scholion *εὔρηται καὶ θυοσκοεῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ θυοσκόος, ὃ διὰ θυσιῶν τὸ μέλλον κοῦν ἦτοι νοῦν. θύος γὰρ τὸ θῦμα*. Hesychius *θυοσκεῖν, ἱεροῖς παρέχεσθαι, ἢ θεοῖς*, quod recte emendatur *ἱερά παρέχεσθαι τοῖς θεοῖς*. Eustathio assentitur Blomfieldius, p. 1626, 47. et 1905, 22. *θυοσκόος* a *κῆω* pro *καίω* derivantur, licet posteriore loco, ut p. 1346, 36. 1601, 3. etiam alteram rationem, qua a *κοεῖν* dici voluerunt, sicut Etym. M. p. 457, 42. et Orion p. 73, 16. 102, 21. afferat. V. etiam schol. ad Il. XXIV. 221. Si recte se habet *θυοσκεῖν*, eadem haec analogia est quae in *βοηθεῖν, βοηθός*. Sed si *θυοσκόος* non est a *θυοσκέω* factum (ignorare autem videntur hoc verbum grammatici, qui *κοεῖν* pro fonte ponant), verbum esse debet *θυοσκοεῖν*, ut recte scriptum sit in scholio codicis Farn. *θυοσκοεῖς*. Quis autem contendat non Hesychium quoque *θυοσκοεῖν* potius quam *θυοσκεῖν* scripsisse? Quamquam non probo Boissonadum, qui exhibuit quod Lobeckio ad Phryn. p. 523. in Aeschyli versu placebat, *θυοσκοεῖς*. Id saltem *θυοσκοεῖς* scribendum erat. Pro *θυοσκόος* etiam *θυηκόος* ab Hesychio adnotatum est, quae nominis forma restituenda est Eustathio p. 1601, 3. Accedunt ad haec alia huius verbi vestigia apud Hesychium: *κοίης, ἱερεὺς Κυβείρων ὃ καθαίρων φονέα· οἱ δὲ, κόης*. Item *κοιᾶται, ἱεράται, et κοιώσατο, ἀφιερώσατο, καθιερώσατο*. Quae quum ita sint, non ausus ego quidem sum tam dubia fide nisum *θυοσκεῖς* admittere, sed servandum duxi quod libri habent *θυοσκινεῖς*, etsi ne hoc quidem verbum aliunde innotuit. Videtur sic etiam Porsonus sensisse, qui nullam suspicionis notam apposuerit. *θυοσκεῖς* si scripsit Aeschylus, decem habemus systemata, caditque Lindneri observatio, quam suam fecit O. Müllerus, ternario numero procedere anapaestorum systemata. De eo invento dixi in Opusc. VI. p. 142.

90. Hunc verum editores nonnulli, in iisque Porsonus, Heathio suasore eiiciendum censuerunt. Non est cur damnetur. *Omnium, inquit, in aris deorum ardet flamma, qui urbem regunt, superum, inferum.*

Ant. v. 355.

91. δώροισι M. Marc. Bess. Vict. Schol. Aristophanis ad ἀγνιστῶν ἰσταμένους θεοῖς ἐπὶ τῶν εἰ ἀγαθὰ εἶεν, ἐπινεύσαιεν τρέφαιεν.

94. χρίματος M. Marc. Rob. Flor. Farn. Turn. Antiquior et poe

97. τοῦτον Marc. Rob. Dein. λέξιας G. λέξ' Ald. Turn. Tum ὅτ Rob. ὅ τι καὶ δυνατὸν Flor. Vict. deceptus errore Aldinae λέξ'.

Monui iam in priore Nubium editione copulam participio, quasi id verbum apud Homerum II. XXII. 247. ὡς φησὶ Ἰσχυρῆ, ubi unus scholiastarum ἢ περὶ τοῦ ἔφη. Sed quod addit, ἢ πρὸς τὴν ἡγήσατο, ab Homericis dicendi consuetudine Doederlinus, qui in Lectionum Homeri exempla, quae hoc genus constructionis conatus est. Hesiodi quidem illud in Theogoniam, ἀλλὰ τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισσῆναι hoc modo dictum, sed τέ eam habet potestatem.

98. εἰπεῖν Victorius ex Flor. Farn. scripturam ἀλνεῖν restituit, cuius explicatus significatus est ἀλνεῖν, ut Latinum praedica. 100. ἢ νῦν τοτέ μὲν M. Flor. ὅτε μὲν adscripta...

demum activa collustrandi declarandique potestas deducta. Euripides El. v. 1233. de Dioscuris

ἀλλ' οἶδε δόμιον ὑπὲρ ἀροστιάτων  
φαίνουσι τινες δαίμονες ἢ θεῶν  
τῶν οὐρανίων.

Quod recte interpretatus est Seidlerus. Vt ex αἰείω factum est αἶρω, sic φαίνω ex Homericο φαείνω.

102. ἄπλειστον M. G. Ald. Rob. Veram scripturam ceteri habent.

103. τὴν θυμοβόρον λύπης φρένα M. Bess. G. Ald. Rob. τὴν θυμοβόρον λῆποφρένα Farn. τὴν θυμοβόρον λύπης φρένα Vict. ex Flor. τὴν θυμοβόρον φρένα λύπην ex coniectura Turn. Porsonus ex Pauwii coniectura τὴν θυμοβόρον φρενὶ λῆπην. Languet haec appositio. Quam nonnemini coniecturam in Annalibus Heidelbergensibus memoratam dicit Blomfieldius, τῆς θυμοβόρου φρενολύπης, mea est, non illa quidem a genere dicendi Aeschyleo aliena et, ut mihi videtur, aliis coniecturis melior. Requiritur enim genitivus ad ἄπλειστον. Et sane cogitatio insatiabilis est sollicitudinis de capta urbe et salute Agamemnonis.

Non respondet choro Clytaemnestra. Scilicet quum ante aedes regias in scena complures arae cerni videantur, in quibus ignis vel accensus erat vel iam accendebatur, egressa ex aedibus regina, ut mos est, cum duabus ancillis, ad eas aras deinceps accedit, tus et suffimenta in ignes iniiciens. Deinde videtur spectatoribus a dextra abire, ut in urbe sacra factura; tum redire finito chori carmine. Postquam igitur chorus parodum et coniunctum cum ea stasimon cecinit, propius ad orchestram accedente Clytaemnestra, unde v. 241. τόδ' ἄγχιστον Ἀπίης γαίης ἔρκος vocatur, iterum eam compellat, spectareque ad illud quod antea non responderat videntur haec verba v. 248. οὐδέ σιγῶσῃ φθόνος. Parodum autem quum chorus canere incipit, aliquid nuntii acceptum esse ex accensis ignibus coniciens, adhuc se de reditu sperare significat. Ceterum parodus haec chori similiter composita est ut illa quae est in Persis, ut anapaestos sequantur stropham, antistropham, epodum, tum autem carmen quod iusti choricis carminis formam habeat a totoque choro cani videatur, praegressum autem carmen epodicum inter partes quosdam chori sit distributum. Quomodo ea distributio facta sit, certo dici non potest. Illud patet, non esse de hemichoriis cogitandum, quae strophas cecinerint, epodum deinde universo choro canente. Id enim fieri non patiebatur Calchantis oratio, coepta in antistropham, finita autem in epodo. Multo credibilius est hanc trium partium distinctionem ad tres στοίχους pertinuisse. Atque haud scio an pauci, ac fortasse non plures quam cuiusque στοίχου medius, simul cecinerint stropham, antistropham, epodum; versum autem intercalarem, αἴλιον αἴλιον εἰπέ, τὸ δ' εὖ νικάτω, in stropham totus secundus στοίχος, in antistropham totus tertius, in epodo vel totus primus vel omnes tres στοίχοι cecinerint. Certe si aequalitatis studium respici-

Quae O. Müllerus in Eumenidibus conficta sunt, nec sane perite.

104. Attulit hunc versum Aristophanis locum verb. ubi vulgo ὄσιον κράτος αἴσιον leg διον patet ex ὄσιον et ὄδιον in unliastae ad Aristophanis locum verb. κληπιάδης τὸ ὄσιον, rectene emendatus, ἐν τοῖς πλείστοις ὄδιον, Ἄσπιος ille rettulerit, dubitari potest. Si it quod ὄδιον idem esse atque αἴσιον οἰωνός, αἴσιος. Hic quidem ego Aesc ficatu ὄδιον κράτος dixisse puto vim nem instituentes. Nam etiam ὄδιος o sed quae iter facturo fausta pronuntia phanis codex λέγειν pro θροεῖν.

105. Libri omnes ἐκτελέων, nis Afferuntur haec, αἴσιον ἀνδρῶν ἐκτελέ v. 1295. Certatim viri docti ἐντελέων Casaubonus, alii. Nam ἐντελεῖς grammat τες. Librorum scripturam qui defendere ἐκ τελέων, ut κράτος ἐξ ἀνδρῶν τελέων mis ducibus imperata est expeditio. Sic A v. 939. et κράτος, licet alio significato, ἐ ψυχον ἐκ γυναικῶν. Sed multo praest: καταπνέει Ald. καταπνέει  
Turn.

interpretando, vel temere coniectando attulerunt. Quid dici oporteat, res ipsa monstrat. Nam chorus quum dicit *adhuc mihi fiducia cantum inspirat, quo augurio suscepta sit expeditio*, quid aliud indicat quam adhuc se confidere ratum fore augurium? Cur autem adhuc? Nempe quia destinatum tempus nondum est exactum. Ex quo manifestum est ad *πειθῶ* per appositionem adiectum fuisse id quo niteretur ea fiducia. Quare scripsi *ἀλκᾶ σύμφυτος αἰών*. Saepe *ἀλκή* pugnam et bellum significat, ut in Sept. ad Th. v. 855. Bello autem *σύμφυτος αἰών* tempus est coniunctum cum eo, satis usitato genere dicendi. Sophocles Oed. C. v. 7.

στέργειν γὰρ αἰ πάθαι με χῶ χρόνος ξυνὸν  
μακρὸς διδάσκει.

Oed. R. v. 1082.

οἱ δὲ συγγενεῖς  
μῆγές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.

Ita Euripidi Herc. fur. v. 1293. *συγγενῶς δύστηνος ὧν* dicitur qui per omnem vitam infelix fuit. Saepe autem *σύμμετρος* eodem modo dicitur, ut in Choeph. v. 602. et in Oed. R. v. 1113. vel *συμμετρούμενος*, ut ibidem v. 73. 963. Aliter paullo, sed tamen non plane dissimiliter persona indutus *Αἰὼν* apud Nonnum VII. 9.

καὶ Αἰὼν παμμεδέοντι δυηπαθέων γένος ἀνδρῶν  
ἄμμορον εὐφροσύνης ἐπεδείκνυε σύντροφος Αἰὼν.

Insolentius autem Aeschylus *αἰῶνα*, *aetatem*, de spatio temporis dixit. Sic tamen etiam Apollonius IV. 1216.

ἀλλὰ τὰ μὲν στεῖχοντος ἄδην αἰῶνος ἐτύχθη.

108. Hunc quoque versum habet Aristophanes Ran. v. 1317. (1284.) apud quem vulgo ut in Aeschyli libris *ἦβαν* legitur, sed codices Rav. Ven. aliique veram lectionem *ἦβας* conservarunt. Scholiastes ibi *δίθρονον δὲ κράτος, αὐτόν τε καὶ τὸν Μενέλιον. ἀκμήν δὲ τὴν νεότητα. ἔστι δὲ ἀναπόδοτον*. Scilicet *ἦβαν* erant *ἀκμήν* interpretati, ex quo in nonnullis Aristophanis codicibus ad *ἦβας* adscriptum est *ἀκμῆς, ἰσχύος*.

109. *ξύμφορα* M. G. et edd. *σύμφορα* Bess. Flor. Farn.

*τὰν γᾶν* M. G. Ald. Rob. *ταγῶν* Turn. *τῶγᾶν*, cum glossa *τὴν ὁμόφρονα τάξιν*, Farn. *ταγᾶν* Flor. Bess. Vict. Blomfieldius, quod *ταγή* prima brevi est, scripsit *ταγόν*. Adiungenda est altera caussa, non illa levior, quod sententia duces nominari postulat. At non erat scribendum *ταγόν*, sed accentu tantum mutato *τάγαν*. Hac uti forma maluit poeta non solum quod magis poetica esset, sed etiam quod longa vocalis aptius responderet antistrophico *πύργων*.

110. 111. *σὺν δορὶ καὶ χειρὶ πράκτορι θούριος ὄρνις* assert Aristophanes Ran. v. 1321. (1289.) qui visus est viris doctis veram servasse scripturam. Aeschyli libri *πέμπει σὺν δορὶ δίκας πράκτορι θούριος ὄρνις*, hac tantum differentia quod *πέμπει σὺν* habent M. G. Ald. Turn. *πέμπει ξὺν* Bess. Farn. Flor. *πέμπη σὺν* Rob. *πέμπη ξὺν* Vict. et

... simili errore Suid  
 erat ἀργήεις, et apud Aeschylum ἀ  
 Heindorfius apud Buttmannum in Gr  
 darus Ol. XIII. 99. ταῦρον ἀργάντα  
 aquilam, quae πύγαργος sive νεβροφι  
 quae autem μέλας sive μελανάετος  
 magnitudine, sed validissimam esse scr  
 113. οἱ φανέντες Flor. ἴκτι  
 p. 188. ed. Ritsch. χειρὸς Bess.  
 Farn. Rob. δορυπάλκτον G. δορυπάλκ  
 114. παμπρέπτοις scribendum es  
 πρέπτοις ἐν ἔδραισι Bess. παμπρέποι  
 littera omissa Turn. Vict. παμπρέποι  
 ποισιν ἔδραις Flor. παμπρέπεσιν ἔδρα  
 εὐθεΐα ἢ παμπρέπτῆς, Farn. Errant qu  
 πτους ἔδρας de palatio Agamemnonis inte  
 dens regio est quam dicit chorus. Euripidi  
 ὄρνιν δ' ἰδῶν τιν' οὐκ ἐν αἰσίοι  
 Plura vide apud Spanhemium ad Callim. Lav  
 lus, similiter dixit Ennius apud Ciceronem d  
 cedunt de caelo ter quattuor corpo  
 avium, praepetibus sese pulcrisque  
 115. βοσκομένην Farn. Tum ἐρικύματα  
 φέριμα G. Rob. ἐρ' ἰκύματα φέριμα  
 Turn. ἐρικύματα φέριμα Bess. ἐρικύμον  
 Flor. Farn. In Farn. adscripta glossa ἤσθιον.  
 iectura ἐρικυμάδα, hausta ex eo quod Hesy  
 ἐγκύους. Sed non ausim reicere ἐρικύματα,  
 quens φέριμα corrumpi potuerit. Et scilicet  
 116. Ad βλαβέντων  
 λουα.9.4

εὖ νικάτω M. Rob. Turn. τόδ' εὐνικάτω G. Ald. Infra v. 334. τὸ δ' εὖ κρατοίη. Comparari potest hoc Demosthenis in fine Philippicae I. νικήη δ' ὅ τι πῦσιν ὑμῖν μέλλει συνοίσειν.

118. δύο G. Ald. Rob. λήμμασι Flor. Farn. Omnes δι-  
σοῦς. Auratus et Canterus coniecerunt δισοῦς, quod Blomfieldius rece-  
pit. Δισσοῦς si verum est, non *geminos*, ut verterant, sed *diversos*  
significare dixi ad Soph. El. v. 635. Videri autem potest Aeschylus di-  
versitatem eam ducum intellexisse, qua Plato in Convivio p. 174. C. ex  
Homero Agamemnonem διαφερόντως ἀγαθόν, Menelaum autem μαλ-  
θακὸν αἰχμητήν dixit. Non male, opinor, coniiciat quis δύο λήματα,  
δισσοῦς Ἀτρείδας. Saepius enim λῆμα de ipsa persona dicitur. Pin-  
darus Pyth. III. 42. ἔσχε τοιαύταν μεγάλην ἀάταν καλλιπέπλου λῆμα  
Κορωνίδος. Sophocles El. v. 1426. μηκέτ' ἐκφοβοῦ μητροῶν ὡς σε  
λῆμ' ἀτιμιάσει ποτέ. Oed. Col. v. 960. ὦ λῆμ' ἀναιδές, τοῦ καθυβρί-  
ζειν δοκεῖς; Euripides Iph. Aul. v. 1422. ὦ λῆμ' ἄριστον, οὐκ ἔχω  
πρὸς τοῦτ' ἔτι λέγειν, ἐπεὶ σοι τάδε δοκεῖ. Elegans est Lobeckii ad  
Ai. v. 151. p. 139. coniectura δύο λήμασι πιστούς, ut est in Persis  
v. 56. τοξουλκῶ λήματι πιστούς, et in Simonidis epigr. 38. εὐτόλμω  
φυγῆς λήματι πειθόμενοι, quod Thucydides II. 39. dixit πιστεύοντες  
τῷ ἀφ' ἑαυτῶν ἐνύχου.

119. Ἀτρείδας Blomfieldius Monkio auctore. Recte fortasse. De-  
inde λαγοδαίτας Victoriuss ex Flor. Farn. λογοδαίτας M. G. Bess. Ald.  
Rob. Turn.

120. ἀρχάς M. G. Bess. Ald. Rob. Turn. quod recte restituit Blom-  
fieldius. ἀρχοῦς Victoriuss ex Flor. Farn.

121. δ' οὖν pro δ' Flor. Pro τεράζων scripsi τεράζων. V.  
Etym. M. p. 737, 11.

122. Libri omnes ἀγρεῖ. In Farn. glossa est ἀγρεύσει, πορθήσει.  
Blomfieldius Elmsleio auctore αἰρεῖ. Illo verbo usa est Sappho II. 14.  
πόλιαδε, superscripto ν, M.

124. πρόσθετὰ M. G. πρόσθετὰ Bess. πρόσθετὰ ceteri. De-  
inde δημοπληθῆ Ald. Dici quidem potest πρόσθετὰ δημοπληθῆ  
pro τὰ πρόσθετὰ δημοπληθῆ: v. similia apud Soph. El. 1486. Oed. R.  
617. collato Eustathio p. 1062, 40. Antig. 710. Eur. Alc. 1050. Andr.  
215. Sed sententia frigida est, quia πύργων κτήνη si antea dicuntur  
populi Troiani fuisse, tam nihil id ad indicandam opulentiam confert, ea  
ut minui potius videatur. Recte Pauwius πρόσθετα. Sententia haec est,  
ei fatum turrium opes diripiet collatas a populo Opulentiam dicit  
Priami, ex tributis civium collatam. Δημοπληθῆ est πολλὰ δῆμια, ut  
dicitur ἀρσενοπληθῆς in Suppl. v. 29. et γυναικοπληθῆς in Pers. v. 122.

125. μοῖρ' ἀλαπάξει vulgo. μοῖρα λαπάξει Farn. quod merito  
probarunt Elmsleius ad Med. v. 888. et Blomfieldius.

126. οἶον M. Bess. Flor. Farn. Turn. In Farn. glossa μόνον. Ita  
et scholiastes. οἶον G. Ald. Rob. Vict. Deinde omnes ἄτα, nisi quod

seu proprie intelligendum, prius per  
lacione Iphigeniae afflictum. ἐπί  
versus initium indicatur.

www.libtool.com

127. στρατιωθὲν M. Bess. Flor  
στρατιευθὲν Turn. Vict. quae Turneb  
Blomfieldius στρατιωθὲν restituit. Est  
ficat in castris esse, diversum a στρατε  
intelliguntur. οἴκτω Scaliger: non  
ἀγνά G. ἐπί, φθόνος ἄρτεμις ἀγνά A

128. παροῖσιν M. παροῖσι G. B  
νοῖς Flor. Farn. χυρὸν M. Rob.  
thesin insertis his verbis, οἴκω γὰρ ἐπί  
sequuntur cum praecedentibus essent coni  
δέ δεῖπνον αἰετῶν. Ex quo patet παροῖ  
φθόνος referendum esse, ut propter aqu  
sed pertinere ad primariam loci sententiam,  
cognosci potest.

129. πτάχα Porsonus, et ita M. G.  
Farn. Turn. Vict. πτάωνκα Bess. Etiam Al  
θνομένοισι Bess.

131. αἴλιον semel Flor. εἶπε Bes  
Ald. sed in G. οἴμαι εὖ νικάτω supra scriptu  
Emendate Vict.

132. τόσσων M. G. Ald. Rob. τόσσον re  
τόσσον Turn. Vict. Tum εὔφρων καλὰ M. G. 1  
Ald. εὔφρων καλαδρόσοισιν, altera voce cum se  
εὔφρων ἢ καλὰ Flor. Farn. Vict. In Farn. glo  
Καλλίστη Diana est apud Euripidem in  
epigr. 20. eoque nomi  
Athenis



omittit M.) *δυναμένοις*, quae interpretatio ad *ἀέπτοις* pertinet. Blomfieldius coniecit *ἀλέπτοις*, quod vocabulum proprie significaret pullum ovo nondum exclusum, *ἀέπτος* in omnes analogiae regulas peccare ratus. De analogia quod dicit, neque Aristophani grammatico ita visum esse ex scholiis ad Il. I. 567. patet, et falsum esse vel *ἄαπτος*, quod eodem modo formatum est, demonstrat. Wellauerus non dubitavit *λεπτοῖς* reponere, facili ad litteras emendatione: at illud ostendendum erat, potuisse *catulos leonum λεπτοῦς* dici. Deinde *μαλερῶν ὄντων* M. G.: Bess. Ald. Turn. Vict. *μαλερῶν ὄλιων* Rob. Posteriorem vocem omittunt Flor. et Farn. in quo *τῶν φθαρτικῶν πετεινῶν* adscriptum est. Etym. M. p. 377, 37. *ἔρσαι, αἱ ἐν ἔαρι γεννηθεῖσαι· ἢ αἱ ἀπαλαὶ καὶ τελείως νέαι, μεταφορικῶς, ὡς καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι τοὺς σκύμους τῶν λεόντων δρόσους κέκληκε, μεταφράζων τοῦτο*. Inde Stanleius correxit *μαλερῶν λεόντων*.

135. *ὄβρικόλοις* Flor. Farn. *ὄβρικόλοισι* M. Bess. Rob. Turn. Vict. *ὄβρικόλοισι* G. Ald. Aelianus V. H. VII. 47. *τῶν δὲ ὕστρίγων καὶ τῶν τοιοῦτων ἀγρίων τὰ ἔκγονα ὄβρια καλεῖται. καὶ μέμνηται Εὐρύπιδης ἐν Πελοπίδῃ τοῦ ὀνόματος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ Δικτυουλοῦς. Hesyehius ὄβρικόλοις, τοῖς τῶν θηρίων ἐκγόνοις. Photius ὄβρια καὶ ὄβρικάλα, τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκυμνία. Αἰσχύλος Δικτυουλοῦς. Eustathius p. 1395, 47. ἐκέϊθεν καὶ ὄβρικάλα παρὰ Αἰσχίλῳ λεόντων σκυμνία, τὰ δηλαδὴ καὶ ὄβριμα καὶ καλά. Et p. 1625, 42. ὕστρίγων δὲ καὶ τῶν τοιοῦτων ὄβρια καὶ ὄβρικάλα, ὧν χρῆσις καὶ παρ' Αἰσχίλῳ ἐν Ἀγαμέμνονι. Idem p. 281, 16. Αἰσχέλος δὲ ὄβρικάλα φησι τοὺς λεοντιδεῖς, ubi de ἡπιᾷ λεγομένοις. Post ὄβρικόλοις vel ὄβρικόλοισι vulgo statim scriptum est *τερπνὰ* cum sequentibus verbis coniunctum. In Farn. ad *τερπνὰ* adscripta glossa *ἄρτεμις*. Scribendum videtur *θηρῶν ὄβρικόλοις ἐπιτερπνὰ*, ut *τερπνὰ* passive dictum sit, *laeta*. Non puto Aeschylum nisi addito *ἐπι* sic dicturum fuisse, sed omiserunt librarii *ἐπι*, quia *τερπνὰ* ad *ξύμβολα* referebant. At id absurdum ad sententiam, pravumque ad metrum est, quod dactylicum esse debet.*

136. Ad *αἰτεῖ* adscriptum *με* in Farn. Tum *κράναι* M. G. Bess. Ald. Rob. *κράναι* Flor. Farn. Turn. In M. ad hunc versum hoc scholion adscriptum est, *τὰ σύμβολα αἰτεῖ με φάναι*. In Farn. *κράναι* ita explicatur, *τελέσαι, ἀντὶ τοῦ φάναι τελεσθῆναι*. Hinc Victorius *φάναι* posuit. Scribendum erat *κρίναι*.

137. *κατάμορφα* Rob. *φάσματα στρουθῶν* M. G. Bess. et edd. *φάσματα τῶν στρουθῶν* Flor. Farn. Porsonus Adv. p. 157. (138.) deleri iussit *στρουθῶν*, ut adscriptum ex Il. II. 311. Sed hoc vel quia sic iusta catalexis deesset fieri non potest. Molestum est autem *ξύμβολα* et *φάσματι* iungi, quorum alterutrum satis erat. Scribendum *φάσματι τῶν στρουθῶν*. Scholiastes *στρουθῶν* interpretatur *τῶν αἰετῶν*. Id probari non potest. Alienum est enim quod Eustathius p. 228, 38. docet,

138. ἰχθὺν Ald. Turn. ἰχθὺν I  
dam Dianae iram invocat Calchas, s  
est frater Dianae.

139. ἀντιπρόβους G. ἀντὶ πρὸ  
post ἐχρηθῆδης: sic enim libri. ἀ.  
Bess. Rob. ἀπλοῦτας Ald. ἀπλοῦδας

140. Ex scholiastae adnotatione,  
ἕως legerent. σπενδομένα M. Bess.  
μένα, sic, sed mutatum in σπενδομένα.  
Reprehensum ab Elmsleio ad Med. v. 1  
est Blomfieldius Eumenidum v. 355. cui  
quidem etsi σπερχομένα scribe potera  
Dianae hoc sacrificium fit, recte usus es  
ἐτέραν *infaustam* interpretantur, inferunt  
spexit is Iphigeniae immolationem, quae ἐτ  
quas μογεράν πτάκῃ θνομένους dixerat.

141. συμμενεῖ φυτὸν pro σύμφυτοι  
νεῖ, interpretationem ad μέμνει adscriptam  
vidit Lachmannus deesse post δεισῆγορα un  
non apte per μῆτιν supplendum coniecit: qu  
bari potest quod mox scripsit μέμνει γὰρ ἀ  
ac metro adversantibus. Numero quidem pe  
non offenderer, nisi sic μέμνει obscuraretur, γ  
dibilis est φωτός excidisse. Erant autem hi  
atque vulgo factum est disponendi.

142. γὰρ omittunt Flor. Farn. παλί  
G. Flor. Farn. Ald. Rob. παλίνορσος Turn. Vic  
παλίνορσος. παρὰ τὸ ὄρω γίνεται ὀρηματι  
λίνορτος. ἐχρῆν διὰ τοῦ τ  
ὠρημημένος

149. 150. Incipit carmen universi chori trochaeo semanto.

εἰ τό δ' αὖ τῶ Ald. εἰτό δ' αὐτῶ Rob.

151. τοῦτον νῖν G. Ald. προσέννέπω G. πρὸς ἐννέπω Rob.

154. διὰ Ald. Δία Turn. Sed διὸς ut ceteri G. Deinde libri εἰ τόδε μάταν, praeter Farn. in quo ex Triclinii emendatione εἶγε μάταν est. εἰ τό γε μάτας Auratus, et μάτας vel ματᾶν placet Blomfieldio. Legisse videtur μάτας scholiastes, cuius haec interpretatio est, εἰ τὸ τῆς ματαιότητος ὀφείλει τις ἀποσιτισθαι τῆς γνώμης, Δία νομιζέτω. Habuit μάταν alius scholiastes, cuius explicationem (quae non est in Rob. neque in codicibus M. G.) edidit Stephanus, ἐγὼ, φησί, πάντα ἐρευρῶν καὶ πάντα ἐξετάζων ὡς ἐν σταθμῶ τινί, οὐκ ἔχω ὁμοίον τι εὑρεῖν τῶ Δίτ, εἰ χρῆ ἀληθῶς ἀποβαλεῖν ἀπὸ τῆς φροντίδος καὶ τοῦ λογισμοῦ μάταιον ἄλλο ἄχθος. τὸ γὰρ περὶ τινῶν ἄλλων διαλογίζεσθαι μάταιον ἐστὶν ὄντως ἄχθος. ἢ δέ γε περὶ θεοῦ ἔννοια καὶ τὸ διὰ μνήμης ἐκείνον ἔχειν αἰεὶ, οὐ μόνον ἄχθους παντός ἐστὶν ἀπηλλαγμένον, ἀλλὰ καὶ χαρᾶς ἀφάτου τὴν καρδίαν πληροῖ. ὡς καὶ Εὐριπίδης φησὶν, “ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν μελεδήμαθ’ ὅταν φρένας ἔλθῃ, λύπας παραιρεῖ.” τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῶ “ἐμνήσθην τοῦ θεοῦ, καὶ εὐφράνθην.” ταῦτα δὲ ἄγαν ἐστὶν εὐσεβῆ. Quae adnotatio ita comparata est, ut suspiceris, qui eam scripsit, in codice suo legisse εἴ τι μάταν ἄλλο φροντίδος ἄχθος. Sed quidquid ille legit, a poetae mente longe aberravit. Recte Porsonum ex Pauwii coniectura scripsisse puto εἰ τὸ μάταν. Vocat chorus suam sollicitudinem τὸ μάταν ἄχθος, quia causam eius non idoneam esse videt.

155. ἐντῆμω G. Ald.

158. οὐδὲν λέξαι M. G. Bess. Flor. Ald. Rob. Turn. οὐδὲν τι λέξαι Farn. Vict. Deinde πρὶν ἄν Turn. Ceteri πρὶν ὦν. Schützius scripsit οὐδὲν ἄν λέξαι, quod non recte interpretatus est *nec quicquam nobis dicere possit*, quum deberet, *nullius momenti* est. Monui in addendis ad Eur. Suppl. v. 612. et ad Vigerum adn. 189. Aristophanes Eq. v. 334. νῦν δεῖξον ὡς οὐδὲν λέγει τὸ σωφρόνως τρυφῆναι. Athenaeus XIV. p. 628. D. εἰ δέ τις ἀμέτρως διαθείη τὴν σχηματοποιεῖν καὶ ταῖς ᾠδαῖς ἐπιτυγχάνων μηδὲν λέγει κατὰ τὴν ὀρχησιν, οὗτος δ' ἦν ἀδόκιμος. Non recte haec intellecta erant. Hoc dicit, *si quis cantu probaretur, nihil autem valeret saltando, contemnebatur*. Blomfieldius, qui οὐδὲν ἄν δεῖξαι πρὶν ὦν legendum coniecit, id ut esset, *non se quicquam fuisse ostendet*, non videtur animum neque ad πρὶν attendisse, neque ad totam sententiam, quae haec potius esse deberet, *non se nunc aliquid esse ostendet*, nec denique ad numeros, in quibus dubitari non potest quin vitiosus sit spondeus. Isque etiam Schütziæ emendationi refragatur, praesertim quum vel praeter numeros poeta rectius λέγοι dicturus fuisse videatur. Scribendum puto οὐ λελέξεται πρὶν ὦν, neque, *qui antea potens erat, non dicetur fuisse*, i. e. ille dicetur non amplius esse. Ceterum recte haec interpretatus est Schützius, Vranum et Satur-

num dici videns, qui ante Iovem regnaverint, recteque quum illa comparans in Prometheo v. 960.

οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ  
 δισσοὺς τυράννουσ ἐκπεσόντας ἤσθόμεν;  
 τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦνι' ἐπόψομαι  
 αἰσχιστὰ καὶ τάχιστα,

tum quae de Vrano Hesiodus narrat in Theog. v. 154. seqq. Nam hunc *παμμάχῳ* *θράσει βρόντα* dicit Aeschylus propter saevitiam, qua quicum ei nati sunt filii, eos non sivit in lucem prodire, sed sub terra occuluit.

162. *φρονῶν* Rob.

164. Libri omnes *τῷ πάθει*, ad quod in M. adscriptum est *τῷ παθόντι*. Deinde *μάθος* M. Bess. Farn. Ald. Rob. Turn. *μάθοις*, ultima syllaba punctis notata, supra autem scripto *ος*, G. *μάθ*, supra scripto *ο*, et super ea littera *η*, Flor. *τῷ πάθει μαθῶν* Vict. Schützius *τὸν* pro *τῷ*, quod receperunt Porsonus et Blomfieldius. Recte se habere *τῷ πάθει μάθος* *θέντα* vidit Wellauerus. Iuppiter dicitur *βροτοὺς φρονεῖν ὀδῶσαι* *θεῖς τῷ πάθει μάθος κυρίως ἔχειν*.

166. *πρὸς καρδίᾳ* Turn. Gravissima, sed obscurius expressa sententia non videtur satis percepta esse. Ad *στάζει* ex sequentibus, ut particula post *ἐν* posita ostendit, accusativus *τὸ σιοφρονεῖν* supplendus est. *Μνησιπήμων πόνος*, etsi conscientiam malefactorum significari patet, tamen utrum, ut Blomfieldio placuit, angor sit ex recordatione malorum, an quod mihi et aptius et fortius dictum videtur, angor excitans vel recordationem peccatorum vel cogitationem poenarum, valde ambigi potest. Certe *μνησιπήμων* similiter ut in contrariam partem *λαθικηδης* dictum videtur. Vtcumque est, eadem ambiguitate Latine dicas *instillat et in somno cordi moderationem admonitor malorum labor, et venit illa ad invitos*.

169. *δὲ ποῦ* Ald. Rob. *βιαίως* M. Bess. Flor. Farn. Ald. Vict. et e correctione G. *βιαίω* Rob. *βιαίως* Turn. et ante correctionem G. Quod Schützius in ultima editione posuit, *βίαια*, sensu carere visum Wellauero, verissima est Bothii emendatio. *Βίαια* sic adverbialiter dictum est in Suppl. v. 789. Versus harum stropharum ultimus recte a Bothio factus est trimeter brachycatalectus, neque credibile est in antistrophico versu Aeschylum non *παλιρρόθοις* scripsisse, sed aliud quid, veluti *παλιρροίβδοις*, quo vocabulo Oppianus Hal. V. 220. utitur. Ab sensu autem loci Bothius aequè ut alii aberravit, quum *βίαια* *potenter* vertit. Hoc dicit poeta, malis ut corrigantur homines deorum forsitan benignitate institutum esse, per vim imperia sua exsequentium, si sponte sua virtutem colere mortales negligent. Blomfieldio *δαιμόνων χάρις* ab interpretibus mirum in modum pro dono deorum accepta esse visa est. Magis mirum est ipsum non sic, sed de reverentia diis adhibenda accepisse.

172. *ἀχαιϊκῶν* M. G. Bess. Flor. Farn. Ald. Rob. *ἀχαιϊκῶν* Turn. Vict.

174. *ἐκπαίσις* *τύχσει* Ald. unde *ἐμπαίσις* *τείχσει* Turn. *ἐμπαίσις*

χαισι G. ut ceteri praeter Flor. qui ἐμπαίσις τύχαις habet. Deinde μινέει Farn.

175. ἀπλοία M. G. Bess. Farn. ἀπλοία Ald. ἀπλοία Rob. Turn. c. Deinde κενάγει Ald. κενάγει Turn.

176. ἀχαιϊκός M. G. Bess. Farn. Ald. Rob. Turn. ἀχαιϊκός Vict.

178. Livius XXVIII. 6. de Chalcide, *ex patenti utrimque coactum angustias mare speciem intuenti primo gemini portus in ora duo rsi praebuerit: sed haud facile alia infestior classi statio est. nam venti ab utriusque terrae praealtis montibus subiti ac procellosi se iiciunt, et fretum ipsum Euripi non septies die, sicut fama fert, tem-ribus statis reciprocatur, sed temere in modum venti nunc huc nunc uc verso mari velut monte praecipiti devolutus torrens rapitur. ita c nocte nec die quies navibus datur.*

182. νεῶν τε καὶ Porsonus. Libri ναῶν καί.

183. πολυμήκη Flor. et supra adscripto παλίμμ Farn.

184. Τρίβω exquisitius dictum pro τριβῆ. V. Steph. Thes. *ατέξενον*, sed *αι* ad penultimam syllabam superscripto, M. *κατάξενον* :ss. Libri ἀργείων. Scribendum Ἄργους.

185. ἐπειδὴ καὶ Rob.

187. πρόμοισιν M. G. Bess. Ald. Rob. πρόμοισι Flor. Turn. Vict.

188. ἐκλαγξεν Porsonus. Libri ἐκλαγξε.

189. ὡς τε Farn. Rob. Turn. ὅς τε Ald. Recte ceteri. μάκ-ιοις Rob.

192. Libri τόδ' εἶπε φρωνῶν, nisi quod τό δ' εἶπε φρωνῶν est Ald. Haec verba quum aperte repetant quod v. 171. dici coeptum at, καὶ τόθ' ἤγεμιῶν ὁ πρέσβυς, non τόδε, sed τότε dici postulant. dit hoc Stanleius, cuius emendationem eo minus dubitavi recipere, iod, pronomine si uti voluisset poeta, credibilius est τάδε dicturum isse.

193. πιθέσθαι Turn. πειθέσθαι M. G. Bess. Ald. Rob. πείθε-θαι Farn. Vict.

196. παρθενοσφάγοισιν M. G. Ald. Rob. Turn. παρθενοσφά-γοισι Farn. Vict. παρθενοσφάγοις Flor.

197. Vulgo legitur ῥέεθροις πατρώους χέρας βωμοῦ πέλας. uod Porsonus scripsit, ῥέεθροις, habet Farn. ex Triclinii, ut patet, oniectura. Deinde πατρώοις G. πατρώοις Ald. πατρώας Bess. Tum έλιας mendose Ald. Βωμοῦ credible est ab interprete profectum esse. eleto hoc vocabulo et mutato verborum ordine usitatum metrum sic stitui,

πέλας πατρώους χέρας ῥέεθροις.

ῥέεθρα, quae forma multo usitatior tragicis est quam contracta, ad pro- isum sanguinem rettulit Aeschylus, quum alibi, saltem apud tragicos, intum de fluviis dictum inveniatur.

199. τί πῶς M. G. Bess. Flor. τί πῶς Rob. τί; πῶς Vict. τί

τῶς Ald. Turn. Deinde *λειπόνανς τε γένωμαι* M. G. Ald. Rob. Turn. In Bess. *τε* supra adscriptum est. *λειπόνανς τε γένωμαι* Flor. Vict. Veram scripturam *πῶς λειπόνανς γένωμαι*, quam Porsonus restituit, habet Farn. Male plerique interpretes *λειπόνανς* active dictum putarunt. Hoc dicit, *quomodo a classe destituar, orbatu sociis?* Nam si nolet immolare filiam, destituent eum qui se socios praebuerunt expeditioni in ipsius et fratris gratiam susceptae.

200. ἁμαρτιῶν G.

202 — 204. ὄργῃ M. ὄργῃ vel ὄργᾶ G. Bess. Flor. Ald. Turn. Vict. ὄργῃ Rob. In G. ἀνδᾶ ad ὄργᾶ superscriptum. ἀνδᾶ, cum glossa λέγει ὁ μάντις, Farn. In M. G. hoc scholion est, τῷ τρόπῳ γὰρ ἀνδᾶ ὁ μάντις δηλονότι. Scribendum ὄργῃ, τῷ τρόπῳ. γρ. ἀνδᾶ, ὁ μάντις δηλονότι. Ex iis, qui vulgatum ὄργῃ explicare studuerunt, fuere qui verba haec, ὄργῃ περιόργως, fortasse quod περιόργως etiam ὑπεροργῶντως significat, de Diana, quae irata eiusmodi sacrificium exigeret, dictum existimarent. Quo factum ut Casaubonus adscripserit ἐπιθυμῆ Ἄρτεμις et Ruhnkenius ad Timaeum p. 194. tacens posuerit παρθενίον θ' αἵματος ὄργῃ, περιόργως τ' ἐπιθυμῆ Ἄρτεμις, non laudabili levitate metrorum negligens. Sed ne sententiam quidem haec ratio aptam praehet, propter adiectum *πανσανέμων*, quod hic aperte non ornatus caussa, sed significanter ob rem ipsam est additum. Sacrificium si sibi poscit Diana, poscit, ipsa ut placetur, non ut cessent adversi venti. Illi vero interpretes, quibus ὄργῃ cum scholiasta non pro verbo, sed pro nomine accipere placuit, quod fecerunt H. Vossius, Blomfieldius, Wellauerus, quam moleste inutili additamento oneraverint orationem, non opus est demonstrari. Ὄργῃ nihil aliud est quam error librarii, ad sequens vocabulum περιόργως aberrantis. Recte vero se habet ἀνδᾶ περιόργως ἐπιθυμῆν θέμις, vates dicit sas esse avide expetere ventos pacans sacrificium virgineumque sanguinem. De indeclinabili θέμις dixi ad Soph. Oed. Col. v. 1189. Non intellectus hic usus fecit ut θέμις γὰρ εὖ εἴη scriberetur in Flor. Farn. Quod reliqui libri habent, εὖ γὰρ εἴη, ita explicandum est, ut omissa censeatur sententia, ad quam γὰρ referatur: *sic fiat*. Ita quod brevissime dixit poeta, accipiendum est hunc in modum, *nam, quoniam evitari non potest, optandum ut bene vertat*.

205. λέδαπρον Bess. 206. δυσεβῆ Flor. τρόπιαν G. Ald.

207. θ' ὄθεν pro τόθεν Turnebus.

208. τὸ παντόλομον M. G. Bess. Flor. Farn. τόπαν τότολμον Ald. τὸ παντότολμον Rob. τὸ πάντολμον Turn. Vict.

209. Omnes libri βροτοῖς, quod servavit Porsonus una cum mala post hanc vocem plena interpunctione, quae in Ald. recte posita est post μετέγνω. Schützius quum recte corrigeret βροτούς, peccavit eo, quod non ad sequentia hoc verbum rettulit. Id et ego feci et Blomfieldius. Perperam sic emendatum esse pronuntiavit parum considerate G. Bernhardt in Syntaxi p. 93.

212. γυναικοποιῶν πολέμῳ ἀρωγὸν infelici coniectura Turnebus.  
 213. προτέλειω G. προτελείω Ald. Turn. Ceteri recte προτέλεια.  
 214. Male strophas distinxerat Canterus. Correctae sunt a me, ab Erfurdio, a Blomfieldio.  
 215. παρθένιον M. G. Bess. et edd. Emendate παρθέριον Flor. Farn. Copulam τ' addendam esse primus vidit Pearsonus.  
 216. βραβῆς M. G. Ald. Rob. βραβῆς Turn. Vict. βραβεῖς Bess. Flor. Farn.  
 217. φράσε δ' ἀόχοις Flor. Turn. φράσεν δ' ἐν ὄσοις Farn. Post μετ' εὐχὰν Ald. ut in fine versus puncto distinguit, Turn. commate, quem plerique secuti sunt. Recte eam distinctionem omisere Rob. Vict. Nam μετ' εὐχὰν cum λαβεῖν coniungendum est.  
 218. χιμαίρας Flor. Farn. Turn. Vict. χιμαίρας M. G. Bess. Ald. Rob. ὑπερθεν Flor. Vict. Ceteri recte ὑπερθε.  
 219. περιπετεῖ G. Ald. sed in G. εἴ a pr. manu in ἤ mutatum.  
 220. βαλεῖν Farn. Deinde ἀέρδειν Flor.  
 221. καλλιπρώρου M. καλλιπρώρον Bess. Flor. Farn. Rob. Turn. Vict. καλλιπρώρον G. καλλιπρώρον Ald. Deinde φυλακᾶγκατασχεῖν Ald. unde φύλακ' ἀγκατασχεῖν Turn. Sed G. ut ceteri φυλακὰν κατασχεῖν.  
 223. τ' M. G. Bess. Flor. et edd. δ' Farn. ἀναύδων Flor.  
 224. 225. δ' omittit Farn. χέουσα ἔβαλλ' M. Bess. Farn. Rob. Turn. χέουσα ἔβαν G. Ald. χέουσ' ἔβαλ' Flor. Vict. Deinde ἔκατον Bess. Non credam isto hiatus χέουσα ἔβαλλ' Aeschylum non abstinuisse. Suspicietur quis forsitan, quoniam post βαφὰς in Farn. δ' omisum est, scribendum esse χέουσα δ'. Sed et parum elegans haec collocatio est et syllabam in fine versus longam requirimus. Scripsisse videtur Aeschylus  
 κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσ', ὡδ'  
 ἔβαλλ' ἔκουστον θυτήρων.  
 Qui cum Stanleio κρόκου βαφὰς de sanguine intelligendum censuerunt, non cogitarunt mox dicere chorum τὰ δ' ἔνθεν οὐτ' εἶδον οὐτ' ἐννέπω. Nec sanguis nec vittae intelligendae, de quibus Lucretius immolationem Iphigeniae describens l. 88.  
*cui simul insula virgineos circumdata comptus  
 ex utraque pari malarum parte profusa est.*  
 Qui non abiectas, sed aptatas capiti vittas dicit. Eaeque non croceae, sed albae erant. Aliud est quod Aeschylus narrat. Iusserat Agamemno prehendi Iphigeniam obvolutamque vestibus ne mala imprecaretur ad aram sisti. At illa reiecto croceo velamine, quo ut regia virgo induta erat, sponte vocem comprimit, satis habens adspicere duces, tamquam verba factura.  
 226. ἀπὸ ὀμιματος βέλει M. βέλει ἀπ' ὀμιμάτων Farn.  
 230 — 232. ἐμελψεν M. Bess. Flor. Farn. Vict. ἔμελθεν G. Ald. Rob. ἔμελλεν Turn. Ἐμελψεν aperte ineptum est. Neque enim illo



...misticium secutus Blomfieldius eū  
 bendum potius videtur *εἰλότιμα*.  
 orta est. De his formis v. Lobecki  
 loco mirum quantum a vero aberrat  
*ῥώτος* interpretatur *ἄζευκτος*, π  
*ἄζυγος*, καὶ παρθένος, παρ' ὅσο  
 λέγονται. Vide etiam Eustathium  
 rium animadv. ad Ammonium p. 40. s  
 potuisse hanc vocem ab aliquo trag  
 v. 1084. ἄπεχε τῆς βοῦς τὸν ταῦρ  
*ferre iugum valet cervice, nec tauri r*  
 Eiusmodi locum in mente habuisse vi  
 v. 217. quem versum afferens Suidas sc  
 καὶ ἄμικτος. ταῦρος γὰρ τὸ αἰδοῖο.  
*ἀταύρωτος ἢ ἀγνή ἢ ἄζευκτος γάμου*  
 explanationem mirum est probare potuis  
 mox addit *ἐπειδὴ οἱ ταῦροι κατοστρεῖς*  
*τὸν βίον.* Ab Aeschyli loco haec signific  
 maxime. Quid enim attinebat hic signific  
 niam? Immo *ἀταύρωτος* est non *efferrata*.  
*lam*, non indignatam quod immolaretur, p  
 patris, faustam futuram per hoc sacrificium.  
*ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα ἢν ταύροι*  
*τοῖσδ'.*  
 Et v. 190.

καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης  
 ἀποταυροῦται δμωσίν.  
 Eodem pertinent haec in Herc. fur. v. 90-  
 και διαστρόσω...



*ana est ars Calchantis.* Respicit enim quae supra commemoraverat v. 126. seqq. non ex omni parte prospere successuram esse expeditionem, quumque modo de impio facto Agamemnonis dixisset, simul ex hoc aliquid mali nasciturum praesagit.

235. 236. *Δίκα δὲ τοῖς* error Aldinae a Turnebo repetitus. Deinde omnes libri *παθοῦσι*. Sensus est, *iustitia his quidem* (eos dicit sui virginem immolarunt) *experiendo admonet cognitionem futuri*. Id supra dixerat *πάθει μιάθος ἔχειν*. Activum est *ἐπιρρέπει*, ut Eum. v. 875.

*οὐτὰν δικαίως τῆδ' ἐπιρρέποις πόλει  
μῆνιν τιν' ἢ κότον τίν' ἢ βλάβην στρατῶ.*

Et apud Theognidem v. 157.

*Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως.*

237. Libri τὸ δὲ *προκλύειν*, nisi quod in Farn. haec verba ommissa sunt. In M. ab alia manu adiecta sunt. Deinde post *προκλύειν* sequitur *πιγένοιτ' ἄν κλύοις* (sic M. G. *ἀνκλύοις* Rob.) *προχαιρέτω* M. G. Rob. et Ald. nisi quod haec *ἀνηλύοις* habet. *ἐπεὶ γένοιτ' ἄν κλύοις προχαιρέτω* Bess. Flor. et sic etiam Farn. *ἐπεὶ γένοιτ' ἄν ἡ λύοις προχαιρέτω* Turn. Vict. Triclinius, cuius recensioem codex Farn. exhibet, videtur haec sic constituisse, *τὸ μέλλον, ἐπεὶ γένοιτ', ἄν κλύοις*. Aurati coniectura est *ἤλυσις*, in quam Schützius quoque incidit. Elmsleius ium τὸ δὲ *προκλύειν* in Farn. omissum videret, non satis caute τὸ *προκλύειν* ab interprete adiectum esse iudicavit, quod verbum minime edolet interpretem, apteque ad haec verba refertur quod sequitur *ἴσον ἐὶ τὸ προστένειν*. Secutus eum tamen Blomfieldius exhibuit *δίκα δὲ οἷς μὲν παθοῦσιν μαθεῖν ἐπιρρέπει· τὸ μέλλον δ' ἐπεὶ οὐ γένοιτ' ἄν λύοις, προχαιρέτω*, atque *ἐπεὶ οὐ γένοιτ' ἄν ἡ λύοις* iam alii coniecerant. Sed haec, sive numeros, sive sententiam spectes, non habent quo commendentur. Ad sensum quidem reprehendi non potest τὸ *προκλύειν* δ', *ἐπεὶ γένοιτ' ἄν ἤλυσις, προχαιρέτω*: sed ita si legitur, debet aliquid omissum ab librariis in strophicis putari, in quibus tamen ulla est omissionis suspicio. Ego non dubitavi reponere, quod in annotationibus ad Humboldtii versionem conieci,

*τὸ προκλύειν δ' ἤλυσιν προχαιρέτω.*

nam illud potius *ἐπεὶ γένοιτ' ἄν ἤλυσις* ab interprete adscriptum fuerat.

238. *ἴσον* Farn. Ceteri *ἴσον*.

239. *συνροθὸν αὐταῖς* (id est *αὐταῖς*) M. *συνροθὸν αὐταῖς* Rob. *ὄν ὀρθὸν αὐταῖς* G. Bess. Ald. Turn. *σύνροθρον αὐταῖς* Flor. Farn. Iossa in Farn. *συνρηροσμένον βοαῖς καὶ θρήνοις*, et alia, *συνέζησις*. Blomfieldius *αὐταῖς* cum Stanleio ad artes Calchantis refert, quod patet uam putidum sit. Nec melius Elmsleii *αὐτῆ*, scilicet *τῆ δίκῃ*. Mea coniectura est *αὐγαῖς*. Fallitur Wellauerus, *αὐγαῖς* de luce diei intelligi posse negans, nisi accesserit aliquid quod de his sermonem esse indicet. uasi non *λεύσσειν ὑπ' αὐγὰς* per se intelligatur, aut non in hac ipsa bula v. 1140. legatur *ὥστε κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε*

... ui dicitur v. 478. εὐ γὰρ  
Sed εὐπραξίς defensum est in Pa  
εὐθεράπενσις.

241. 242. Vix credas fuisse  
dicere existimarent, scholiastam se  
et importuna esset iactatio, praese  
reginam illi, qui se ὄναρ ἡμιερόφο  
Diversae et originis et significationis  
positione ἀπό dictam, et tragicorum  
rege Apide, bene animadvertit Buttna  
sed ille quae de aliquot aliorum no  
dixit, cur falsa sint, non opus videtur  
guae nomen, cognatum esse cum ἡπ  
praedicat Aeschylus in Suppl. v. 249. :  
243. In G. Bess. Flor. Ald. Turn.  
fixum ἄγγελος. ἄγγελος φύλαξ Farn.  
sunt Stanleius.

244. ἐπιφωτὸς error Aldinae.

245. ἄρσενον G. ἀρσένου Ald. T

246. εὐ δ' εἴτε κεδνὸν error Aldin  
Turn. σὺ δ' εἴτε κεδνὸν codices et Rob  
littera e correctione ε est. Aurati coniec  
quam ex margine Askewiana Blomfieldius  
licet defendi possit εἴτε. Nam potius hic  
quaeri.

247. ἐλπίσι M. Bess.

248. Clytaemnestrae hunc versum tril  
σιγῶντι Flor. Farn. σιγῶσι M. C  
mutatio est σιγῶντι, qui haec verba  
v. 256.

taemnestrae, Clytaemnestrae versus nuntio tributi sunt. Illis Clytaemnestrae nomen, his *φύ*. praefixum in Rob.

254. ἦτορ ὡς G. Ald.

255. Ad Od. XIX. 471. τὴν δ' ἄρα χάριμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένας, haec habet scholiastes, Σοφοκλῆς "χάριμα ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλουμένην." Aeschylus esse et Barnesium fugit et Buttmanum. Ad eundem Homeri versum Eustathius p. 1872, 64. ὄθεν λαβῶν φασὶ Σοφοκλῆς ἔφη, ὡς χάριμα ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλούμενον.

256. φρονοῦσης Flor. Farn. Vict. quod correctoris est prava personarum distinctione moti. ὄμμα σοῦ Farn. Turn. Vict. et ante rasuram M. ὄμμα σου G. Ald. Rob. et nunc M.

257. Libri τί γὰρ τὸ πιστόν ἐστιν τῶνδ' εἰ σοὶ τέκμαρ, nisi quod ἐστιν habet Ald. τί δ' ἄρ Auratus. Sentiebat enim vulgatam scripturam non congruere cum eo quod respondet Clytaemnestra. Eam ob causam Abreschius τί γὰρ τὸ πιστόν scribi volebat, quod esset *ecquod, quod certum sit, signum*. Optime Schützius τί γὰρ; τὸ πιστόν ἐστὶ τῶνδ' εἰ σοὶ τέκμαρ; Tenuere tamen vulgatum Blomfieldius et Wellauerus, Schützius bene refutatam esse rati a Doederlino in Actis Monac. I. p. 40. Scilicet, ut hic, sic ipsi quoque in solam articuli cum *τίς* consociationem, de qua nemini dubium esse potest, intuentes, parum solliciti de sententia, ne causam quidem perspexerunt, qua ad mutandam distinctionem vir egregius, qui se poetam legere, non construendi exercitia ante oculos habere sciret, fuerit adductus.

258. ἐστιν. τί δ' M. Farn. Rob. Vict. ἐστιν τί δ' G. ἐστὶ τί δ' Bess. ἔπιν τ' δ', omisso per errorem *ι*, Ald. unde Turn. ἐστὶ τὰδ'.

259. εὐπειθῆ G. Ald. Ceteri εὐπειθῆ. Recte Blomfieldius εὐπιθῆ.

261. ἐπίανε Bess. εὐπτερος Turnebus. Ceteri omnes ἄπτερος. Scholiastes ἰσόπτερος, κούφη. Hesychius ἄπτερα, ἰσόπτερα, ταχέα, ἡδέα. Idem ἄπτερος, αἰφνίδιος, παρὰ Ὀμήρω. ὁ προσρηγὴς ἢ ταχύς. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. αἰφνίδιον. Idem ἀπτέρωτα, ταχέα, αἰφνίδια. Etym. M. p. 133, 26. ἄπτερος. "τῆ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος." ταχύς πρὸς τὸ πεισθῆναι, καὶ ἰσόπτερος. ἢ γὰρ ἄ στήρσις δηλοῖ καὶ τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἴσον, οἶον ἀτάλαντος, ἄλογος. ἐνιοὶ δέ, οὐ παραπτάς, ἀλλ' ἔμμονος. ἐνιοὶ δέ, ἄπτερον τὸ ἡδύ, ἄσμενον, ὀρθόν. Partem horum habet etiam Zonaras. Vide etiam Apollonium in Lex. Hom. et Eustathium p. 1811, 39. In Etym. M. p. 133, 34. et 183, 24. ἀπτερέως ex Hesiodo assertur, pro quo Ruhnkenius in Epist. crit. I. p. 67 (sive 105. et noviss. ed. 158.) vereor ne temere Apollonii Rhodii nomen, IV. 1765. ea voce ita ut sit *celeriter* usi, substituendum censuerit, Parmenidem quoque afferens apud Sextum Emp. adv. log. I. p. 393.

ὡς σφιν βαλανωτὸν ὀχῆμα

ἀπτερέως ὡσειε πυλέων ἄπο.

Eodem significato ἀπτερώς dixit Lycophron v. 627. et nescio qui alius poeta apud Pollucem IX. 152. ἀπτερω τάχει, quod ab Leone Diacono



www.libtool.com

quidem a grammaticis fictum putat  
ἀσμένως, προθύμως, ταχέως.  
derate Ruhnkenius ἀπτερέως scri-  
βεται apud Aratum v. 1009. agniti-  
libris etiam αὐτ' ἐρόνται et αὐτ'  
spectum habeo vereorque ne fuerit  
Apud Atticorum tragicos sicubi ἀπτε-  
nunc non *alatum* notat, ut in Eum.  
nunc *implumem*, ut in Herc. fur. v.  
ὁ δ', ὡς τις ὄρνις ἀπτερο-  
ᾠδῖνα τέκνων, πρέσβυς ἐπι-  
πικρὰν διώκων ἤλυσιν πά-  
παι.

Et hic quidem locus accommodatissimus  
Agamemnone. Nam ἀπτερος γὰρ τις  
fides habenda, comparatione ab avibus  
pennis firmatae sunt alae. Non est autem  
in contrarium significatum usi videntur,  
Sunt enim illi Homerum secuti, cui quum  
licet non *avolans*, sed sedulo mente ci-  
ἀπτερέως de iis rebus dictum est, quae  
sedulo et strenue aguntur.

262. ὡς sine accentu M. G. Ald. Rob.

265. καὶ πῶς Farn. καὶ τὶς Rob.  
ἴκοιτ' ἀναγγέλιον ex primae manus corre-  
fuisset ἐξ ἴκοιτ' ἀναγγος, G. ἐξ ἴκοιτ' ἰ-  
ἀγγέλιων ceteri. Stauleius ἀγγέλιον scribit  
placebat vel ἀγγελῶν, quod recepit Porsonus  
ac non potius deterius.

πυρὸς ἔπειπεν." Eustathius p. 1854, 26. παρὰ τῷ αὐτῷ δὲ ποιητῇ ἐν Ἀγαμέμνωνι καὶ οἱ ἄγγραοι κείνται, λέξις φανερώς Περσικῆ· "φρονκτὸς δὲ φρονκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρον πυρὸς ἔπειπε." τοιοῦτον δὲ τὸ τῶν φρανῶν. κυρίως δὲ κατὰ Αἰλίον Λιονόσιον ἄγγραοι οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματισφόροι. οἱ δὲ αὐτοί, φησί, καὶ ἀστάνδαι Περσικῶς. Descripsit rem Herodotus VIII. 98. V. Brodaci Misc. VI. 6.

268. ἔρμαϊον G. Ald. Vict. et ut videtur M. ἔρμαϊον Rob. Turn. Non quadrare videtur in hunc montem quod Arcadius praecipit p. 43, 8. Ἐρμαῖος scribi nomen proprium. Ἐρμαῖος λόφος, de quo Etym. M. p. 375, 57. est Od. XVI. 471.

269. Libri φανόν. Porsonus πανόν ex Athenaeo XV. p. 700. E. πρότερος δὲ τούτων (Menandrum et Diphilum dicit) Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνωνι μέννηται τοῦ πανοῦ· ἐχρῶντο δὲ αὐτῷ ὡς λαμπάδι. Ammonius p. 90. φανός comicorum, πανός tragicorum esse ait. Valckenarius in Animadv. ad Amm. p. 147. ab scholiasta Aristophanis ad Pacem v. 841. promiscuum utriusque formae usum tragicis adscribi dicit. Sed quum scholiastes iste sic scribat, τοὺς νῦν φανὸς καλουμένους λύχωνος τινὰς φρασι λέγειν τῶν παλαιῶν, τὰς δὲ λαμπάδας τοὺς τραγικὸς φανὸς ἢ πανὸς διὰ τοῦ π, non ille repugnare Ammonio videtur, sed indicare idem esse πανός, quo pro altera forma utantur tragici. Photius πανόν, ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέντα, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σοφοκλῆς Ἑλλῆς γάμω. Idem πανός, δέσμη κλημυτίδων. οἱ δὲ νεώτεροι Ἀττικοὶ φανόν. Ἀριστοφάνης. Pollux X. 117. πανός μέντοι καὶ φανός ἢ λαμπάς, ὡς ὅταν φῆ ἐν τῇ Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδης "πόθεν δὲ πένκης πανόν ἐξεῦρες λαβών;"

270. Ἀθῶν Blomfieldius. Libri ἄθων. Afferit hunc versum schol. Vict. ad Il. XIV. 229. Iovem in illo monte cultum dicens. Eustathius p. 358. ὅτι δὲ Θρακικὸς καὶ ὁ Ἄθως, οὗ μνεία καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, δηλοῖ φρασι Σοφοκλῆς ἐν Θαιμυρίδι, "Θρηῆσαν" εἰπὼν "σκοπιὰν Ζηρὸς Ἀθῶν." ἐνθα ὅρα τὸ Ἀθῶν, ὁμωνυμοῦν τῷ ἀθῶν, ἕφ' οὗ δηλοῦται ὁ ἀζήμιος. ὦν διαφορὰ, καθά ποιν καὶ ἐτέρωθι δηλωθήσεται, οὐ μόνον κατὰ σημασίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τόνον. ἀθῶος μὲν γὰρ κατὰ τινὰς προπερισπωμένως, ὁ ἀζήμιος, Ζεὺς δὲ Ἄθως προπροξυτόνως, ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ τιμωόμενος, ὃν φρασιν ἔστι καὶ Ἀθῶιον κατὰ διαιρέσιν εἰπεῖν, ὁμοίως τῷ Ἀρείος, Ἀρίγιος. κατὰ μέντοι ἕτερον, ὦν ἔστι καὶ Ἡρωδιανός, ἀνάπαλιν, ὁ μὲν παρὰ τὸν Ἄθων Ζεὺς Ἀθῶος περισπωθήσεται, κατὰ τὸ ἦρος, ἦροῦς, Μίριος, Μιριῶος, γάλως, γαλιῶος, τὸ δὲ ἕτερον προξυνθήσεται, καὶ ἔστιαι θωή, ἄθωος, ὡς ψυχῆ, εὐψυχος, βούλη, εὐβουλος, τιμή, ἄτιμος. Videtur ἄψυχος et ἄβουλος scripsisse. De eadem re idem p. 218, 3. 953, 42.

271. ὑπερτελεῖσθε sic M. ὑπερτελεῖσθε sine accentu G. ὑπερτελεῖς τε Ald. Turn. ὑπερτελεῖς τε Bess. ὑπερ' ἑλλῆς τε Rob. ὑπεῖρ ἑλλῆς τε Flor. Farn. Vict. In Farn. glossa ὑπερ τὸν ἑλλήσποντον. Deinde

πόντων Ald. De verbo *ρωτίσαι*, *tegere* significante, dixit, hoc quoque loco allato, Porsonus ad Phoen. v. 663. Quare Musgravii coniectura *φωτίσαι* non opus est. Ὑπερτελής autem *super eminentem* notat, ut apud Eur. Ion. v. 1549. et ita ὑπερτελέσαι infra v. 344. eademque metaphora ὑπερτελής apud Sophoclem Trach. v. 36. Hesychius ex hoc Aeschyli loco, ut videtur, ὑπερτελής, ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικομένη. Blomfieldio Aeschylus scripsisse videbatur ὑπερτελεῖ τε. V. ad v. 272. 273.

272. 273. *ισχὺν* dedit Blomfieldius, id habere dicens marg. Ask. et Musgr. Puto hanc coniecturam esse Askewii et Musgravii. Libri enim *ισχύς*, quod scholiastes interpretatur *μεγίστη πεύκη, ισχύς πυρός*. Non opus est *ισχὺν* scribere: sed *πενή*, quod libri habent, ad *ισχύς* appositum languet. Id Schützius recte in *πενή* mutandum esse censuit: cetera autem non recte tractavit. Coniecit enim *πρὸς ἐκδοχὴν, πενή* *τὸ χρυσοφειγγές — σέλας*. Sed in *πρὸς ἡδονήν*, quod etiam Pearsono in *πρὸς ἐκδοχὴν* mutandum esse videbatur, nihil vitii est, si reputes non *δέ*, sed *τέ* post ὑπερτελής scriptum esse. Nam *δέ* si legeretur, requireretur verbum pro nomine *πενή*, veluti *πηδᾶ*, ut in Ione Euripidis v. 1144. *ἐνθα πῦρ πηδᾶ θεοῦ Βακχεῖον*. Nunc vero, *τέ* posito, *ἔξεδέξατο* etiam ad sequentia refertur. *Excepit flammam Athos et vis flammae altissime eminens, ut mare collustraret, luxuriantis pinu*. Significat enim *πρὸς ἡδονήν πενή* *ut pro lubitu luxuriaretur flamma*. Mox *γλυσοφειγγές* Bess.

274. *παραγγείλας ἀμακίστον σκοπᾶς* G. Ald. *παραγγείλασα μακίστον σκοπᾶς* M. Bess. Flor. Farn. Rob. *παραγγείλασα μακίστον σκοπαῖς* Turn. Vict. Lesbi montem Macistum memorat Plinius H. N. V. 39. (140). Habuit etiam Triphylia montem altam cui nomen fuit Macistum, memoratum a Strabone VIII. p. 346. in quo urbs fuit Macistus, de qua Stophanus Byzantius. Aeschylo qui mons hic dictus est, situs ille, ut ordo locorum monstrat, in Euboea, masculino genere *Μάκιστος* videtur appellatus fuisse, si recte editum est *σκοπαῖς*. Blomfieldius *σκοποῖς* scripsit, vix dubium esse ratus quin *σκοπᾶς* ortum sit ex *σκοποῖς*. At *σκοποῖς* absonum foret, quia sic quod sequitur *ὃ δέ* perperam dictum esset, quod, ubi *σκοπαῖς* legitur, non potest non ad Macistum referri; non item de monte dictum videretur, si *σκοποῖς* praecessisset. Sed illud *σκοπᾶς*, quod ipse in M. G. Ald. Rob. esse dicit, in nullo horum librorum, qui omnes *σκοπᾶς* habent, legitur. Solus H. Stephanus *σκοπᾶς* ut aliam lectionem adnotavit, sed is haud dubie scribendi error est, quum *σκοπᾶς* exarare vellet. Scribendum vero *σκοπῶ*.

275. *ἀφράσμων ὡς* Turn. *ἀφασμότως* Rob. Ceteri omnes *ἀφρασμότως*, quam formam probat Lobeckius ad Ai. v. 23.

276. Nihil caussae erat cur Blomfieldius hic quoque *ἀγγάρον* scribendum conieceret. *Παρηῆκεν* male Stanleius interpretatus est *praetermisit*, si id voluit significare *neglexit*. Alio transmissum nuntii officium

dixit Aeschylus, quod Orellius non negasset, si reputasset οὐτι μέλλων esse *celeriter*, neque οὐτι separari ab eo participio posse.

277. εὐρίππου Bess.

278. μεσσηπίου M. G. Rob. μεσσηπίου Bess. Flor. Farn. Turn. Vict. μεταπίου Ald. Scholiastes Μεσάπιον ὄρος μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας. Euboeae montem Messapium esse tradit Stephanus Byzantius: sed Boeotiae est. Strabo IX. p. 405. ἐν δὲ τῇ Ἀνθηδονίᾳ Μεσάπιον ὄρος ἐστίν, ἀπὸ Μεσσάπου. Servius ad Agn. VIII. 9. in *Anthedonis enim ora, quae Boeotiae est, mons stat Messarius, a duce Messaro nominatus*. V. etiam Müllerum in Orchomeno p. 24. Alius est eo nomine mons Macedoniae, memoratus Aristoteli Hist. an. IX. 32, 1. De utroque v. Schneiderum ad Aristot. vol. IV. p. 232. et Heynii excursum VIII. ad Aen. VII. φύλαξ, pro φύλαξι error Rob. μολόν M. G. Bess. Farn. Ald. Rob. μολών Turn. Vict.

279. οἶ τ' Flor.

280. γυίας Ald. Turn. Sed G. cum ceteris γραιίας.

281. λαμπιάδ' G. λαμπιά δ' Ald. Deinde οὐδέπω 'μυρουμένη Rob.

282. πεδίον ἀσωποῦ Flor. Farn. Vict. παιδίον ὠποῦ M. G. Bess. Ald. πεδίον ὠποῦ Rob. πεδίον Ὠρωποῦ Turn.

283. φαιδράς G. Ald.

286. φρουρᾶ Ald. In G. prius scriptus circumflexus post in gravem mutatus.

287. Etym. M. p. 384, 32. Ἐσχατιῶτις, λίμνη κειμένη μετὰ τὸν Ἰσθμόν, οἳ πολλοὶ τῶν ἀπὸ Θράκης σὺν Εὐμόλῳ στρατευσάμενων ἐπ' Ἀθήνας ἐν αὐτῇ λουσάμενοι ἀπέθανον, ὡς περ ἐσχάτῳ λουτρῷ χρησάμενοι. ἢ ἀπὸ τῆς Ποσειδῶνος θυγατρὸς Ἐσχατιῶτιδος, ἣτις ἐκεῖ κατώκησε, Ποσειδῶνος αὐτῇ χαρισάμενον ἀπόσπασμα θαλάσσης εἰς λουτρόν. ὕστερον δὲ Γοργῶπις ἐκλήθη ἀπὸ Γόργης τῆς Μεγαρέως θυγατρὸς, γυναικὸς Κορίνθου, ἣτις ἀκούσασα τὸν τῶν παιδῶν φόνον, περιαλγῆς γενομένη, ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν λίμνην. Ita enim haec scribenda sunt. Hesychius Γοργῶπις. Κρατίνος ἐν Πυλαίᾳ. λίμνην φασὶν εἶναι ἐν Κορίνθῳ, εἰληφέναι δὲ τοῦνομα διὰ τὸ Γόργην ἐμπεσεῖν εἰς αὐτήν. Scholiastes, Aegiplanctum Megaridis montem esse affirmans, non sinit dubitare quin Gorgopis ista eadem sit cum illa de qua Aeschylus.

288. ἀλίπλακτον Bess.

289. δὴ χαρίζεσθαι Farn. Ceteri omnes μὴ χαρίζεσθαι. Schützius in prima editione recte receperat Heathii emendationem μὴ χατίζεσθαι, quod fecit etiam Porsonus. Non potest probari Th. Bergkii coniectura Θεσμὸν ἀγγαρίζεσθαι, proposita in Diurn. antiq. a. 1835. p. 958. qui quum negaret χατίζεσθαι passive dici posse, et novum ipse finxit verbum, et non reputavit non dici hic Θεσμός οὐ χατίζει πυρός, sed πυρός Θεσμός οὐ χατίζεται, non desideratur. Hesychius χατεύει,

χαίξει, ἐπιθυμῆ. Idem χαίσις, ἐπιθυμία, χηῖσις. Stanleius secundum curis μῆχαρ ἔξοθαυ. Id quamvis facillimum, tamen ad sententiam inlestum potius quam elegans videtur: *excitavit legem* (sive *legis observantiam*) *ut consideret subsidium ignis.*

290. μέρει Rob.

292. 293. κάτοπτρον προῶν ὑπερβάλλειν M. G. Bess. Flor. Far.. Rob. Vict. κάτο πτρονοῦ περβάλλειν Ald. ex quo Turn. fecit κάτοπτρον οὐχ ὑπερβάλλειν. Canterus tacite emendavit κάτοπτρον προῶν ὑπερβάλλειν. Confirmat scholiastae interpretatio τὸ κατόπριον. Merito κάτοπτρον ab recentioribus receptum est. Permirum ac potius incredibile est Godofredum Bernhardt in Syntaxi linguae Graecae p. 50. non solum id male emendatum pronuntiasse, sed etiam novo planeque inaudito modo illud κάτοπτρον προῶνα spiegelfläche interpretatum esse. Difficilior quaestio est, quem locum appellet poeta κάτοπτρον προῶνα. Si adversum Megaridi litus sinus Saronici, satis bene se habebit infinitivus ὑπερβάλλειν, et καί adeo significans. Sed Is. Vossius ad Melam p. 154. montem intelligi volebat vicinum Hermionae, qui proprio nomine Προῶν appellabatur, de quo accurate scripsit Pausanias II. 34, 11. iterum eius mentionem faciens II. 36, 2. At non facile montem hic certum nominaret poeta, nisi ut in eo quoque monte ignem accensum esse diceret: quare scribendum mox esset ἐνθ' ἔσκηψεν· εἰτ' ἀφίκετο Ἀραχναῖον αἶπος, i. e. ubi (in Prone) constitit: tum venit ad culmen Arachnaeum. Accedit quod Pron remotior est ab Aegiplancto quam mons Arachnaeus: quare quodammodo retro signum a Prone ad Arachnaeum perferri debuisset. Haec qui consideraverit, vix, opinor, dubitare poterit quin Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κάτοπτρον προῶν, uti diximus, litus sit trans Saronicum sinum conspicuum. De hac vocis προῶν significatione dictum est ad Pers. v. 129. Sed critici qui καί, quod est ante Σαρωνικοῦ, vel non animadverterunt adeo significare, vel non crederent, alii aliud coniecere. In proximo enim versu εἰτ' ἔσκηψεν, εἰτ' ἀφίκετο habent M. Farn. Rob. Turn. Vict. et, ut videtur, etiam Bess. Flor. εἰτ' ἔσκηψεν, εἰτ' ἀφίκετο G. Ald. Scaliger quid in mente habuerit, quum ὑπερβάλλων adscripsit, non exputo. Stanleii coniecturam, εἰτ' ἔσκηψεν, ἔς τ' ἀφίκετο recepit Porsonus. Schützius autem in minore editione posuit καί Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κάτοπτρον προῶν ὑπερβάλλει πρόσσω φλέγουσα· καίτ' ἔσκηψεν, ἔς τ' ἀφίκετο Ἀραχναῖον αἶπος. Blomfieldius versum excidisse suspicatur. Wellauerus denique, quoniam σκήπτειν ubi hoc in loco invenitur, idem atque ἀφίκετο sit, εἶτα cum vi quadam repetitum putat, propter laetitiam, quod nuntius pervenerit iam ad eam stationem quae proxima sit aedibus Atridarum. At haec figura non solum ab ingenio Clytaemnestrae, superba cum gravitate loquentis, abhorret, sed etiam, si ea uti voluisset poeta, fecisset id in iis verbis quibus ad ipsam domum Atridarum accessio signi describitur. Nihil horum ferri potest, sed scribendum est ἔστ' ἔσκηψεν, εἰτ' ἀφίκετο Ἀραχναῖον αἶπος.



294. ἀστρυγείτονασκοπᾶς ad σ ab alia manu altero σ supra adscripto, M. ἀστρυγείτονας σκόπας G. Turn. ἀστρυγείτονα σκόπας Ald. ἀσιὺ γείτονας σκοπᾶς Rob.

295. ἐστόγε σκήπτει M. G. ἐς τόγε σκήπτει Rob. Turn. ἐπόγε σκήπτει Ald. ἐς τόδ' ἐνσκήπτει Bess. ἐς τόδε σκήπτει Flor. Farn. Vict.

Post hunc versum in M. G. et editionibus ante Victorianam statim sequitur v. 1026. Etenim in M. quaternio deest. Post v. 295. quo quaternio finitur, in M. recentior manus adscripsit *λείπει πολλά*. Robertolus defectum his verbis interpositis indicavit, *Hic videntur multa deesse*.

297. ἔτνμοι Flor. Vict. Quod coniectura assecuti sunt Stanleius et Heathius, ἔτοιμοι, habent Bess. Farn. Mirum est Porsonum cum Schütziō dedisse *τοιοῖδε τοῖ μοι*.

300. τοιοῦτον Flor. Farn. τοιοῦτοι Bess. τοιοῦτο Victorius.

302. Personae nota autē hunc versum in Bess. Flor. Farn. In Victoriana editione hic versus 302. Clytaemnestrae continuatur, proximo κλ. praefixum est, versui 305. ἄγγ. Tum versui 306. κλν. praefixum in Bess. Flor. Farn. Vict. Canterus versus 302—304. choro dedit, v. 305. nuntio, v. 306—335. Clytaemnestrae. Perfecit emendationem Stanleius.

304. Blomfieldius *διανεκῶς*, quia Moeris p. 129. *διανεκεῖ λόγῳ* ut Atticum ex Platone attulit. ὡς λέγοις Flor. Farn. Vict. Quod Blomfieldius ex coniectura posuit, ὡς λέγεις, habet Bess. Ὡς λέγοις πάλιν neque ut *dicas iterum* significare potest, quia sic inverteretur ordo sententiarum, neque nam *dicas iterum*, quia hoc genus iubendi, tertiae id personae proprium, obiter imperandi speciem habet, ideoque superbiae aliquid prae se fert, ut infra v. 911. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι ταῦθ', ἔπαί τις ἀρβύλας λῶσι τάχος. Non potest, quod Wellauero visum est, de confusione duarum locutionum cogitari, ut *θέλωμι' ἄν* et ad *ἀκοῦσαι κάποθ' ἀνωμάσαι* et ad *λέγοις πάλιν* referatur: neque enim integrae duae locutiones confundi in unam possunt. Recte Bothius οὖς λέγεις.

306. Non recte *βοῆν δ'* Auratus.

307. ἄλειφά τ' ἐγγέας Canterus. ἄλειφά τ' ἐχέας Flor. Farn. Vict. ἀλείφαι' ἐχέας Bess. Pearsonus, Schützius, alii ἄλειφάρ τ' ἐγγέας, quod Blomfieldius dubitabat an recipiendum esset, quia ἄλειφα Ionicum esse videretur. Nisi tamen etiam poeticum esse existimandum est. Antiquius altero putat Göttlingius ad Hes. Theog. v. 553.

308. Libri οὐ φίλω. Auratus adscriperat *διχοστατοῦντα οὐ φίλα*. Stanleius emendavit οὐ φίλω, quod receperat Schützius, Porsonus, Blomfieldius, quibus male contradixit Wellauerus. Tantum abest enim ut οὐ φίλω languidam repetitionem contineat, ut etiam gravius affirmet: quod contra οὐ φίλω *διχοστατοῦντα* frigidum est, quia hic dissidere inso-ciabilia, non quomodo dissiderent dicendum erat. Male autem in fine huius versus plene interpungebatur: nam *τέ*, quod post ὄζος est, non ad proxime sequens *τέ*, sed ad *καί* v. 309. referatur.

309. In Flor. δὲ post *ἀλόνητων* scriptum erat, sed deletum est.

310. ἔστιν Flor.

311. σιώμασι Bess. πεπιωκότων Auratus.

313. Libri παῖδες γερόντων. Quod Stanleius protulit, παῖδες, γέροντες, suffuratus est Aurato. In editionibus Victorii et Canteri iunguntur haec, φυταλμίων παῖδες γερόντων. In editione Stanleii aliisque virgula post φυταλμίων posita est, quod quum probabat disserens de ea voce Reisius in Enarr. ad Oed. Col. p. XLIX. neque cogitavit firmandam aliquo exemplo fuisse nomen hoc vi substantivi positum, neque ostendit cur hic omnino commemorentur senum corpora. Sed negligentius ille hos versus inspexerat, ut stratos alios super alios dici putaret, quos vivos amplexos esse corpora mortuorum narrat Aeschylus. Atqui mortui illi non sunt alii quam qui armis captis in hoste ab urbe defendendo ceciderant. Quorum in numero non apparet quomodo hic senes dici potuerint, quum quae praecedunt nomina non ipsorum aetatis diversitatem, sed varietatem necessitudinum indicent. Quare maritis fratribusque memoratis tertii adici patres debebant, quibus si est παῖδες additum, sponte patet ad cetera nomina similiter uxores sororesque debere intelligi. Itaque duarum sive rectius unius litterae mutatione τερόντων restituendum est. Sic Sophocles in Etym. M. p. 803, 5. προσῆλθε μητρὶ καὶ φυταλμίῳ πατρὶ.

315. νυκτίπλακτος Farn.

316. νῆστις Flor. Vict. νῆστισι Bess. νῆστεις Farn. quod coniecerat Pearsonus. Id recipiendum duxi ut maxime simplex.

319. οἰκήμασιν Farn. Vict. οἰκήμασι Bess. Flor.

320. νέουσιν Vict. ναίουσιν Bess. Flor. Farn. ut ex Aurati emendatione, quam tacens adscivit Stanleius, deinceps editum est.

321. ἀπαλαχθέντες Bess. Deinde libri ὡς δυσδαίμονες. Blomfieldius recepit quod Vossius, Stanleius, Musgravius coniecerunt ὡς δ' εὐδαίμονες. Alii alia coniecerunt. Mihi olim videbatur scribendum esse ὡς δὲ δαίμονες: cum diis enim comparantur quicumque vel sunt beati vel esse sibi videntur. Sed videtur tamen Schützius sententiam huius loci recte intellexisse. Is τῶν δ' ὑπαιθρίων corrigens servavit ὡς δυσδαίμονες, ut dicantur Graeci haud secus ac pauperes, quibus nihil est quod custodiant, incustoditam totam noctem dormire. Eandem sententiam ut efficerem, scripsi ὡς δ' ἀλήμονες. Incerta tamen res est. Fortasse Aeschylus scripsisse putandus est ὡς δ' ἀδείμονες, etsi non habeo huius vocabuli exemplum: sed huiusmodi formae rariores sunt, ut ἀχρήμων apud Euripidem Med. v. 461. et eadem comparatione qua δειμαίνω, ἀδείματος, ἀδειμος, ἀδείμων, etiam κυμαίνω, ἀκύματος, ἀκύνω, ἀκύνων dicuntur.

323. Libri εὐσεβοῦσι. Correxerit Valckenarius ad Phoen. v. 1331.

324. θεῶν τ' ἰδρύματι Bess.

325. οὐκ ἄν γ' ἐλόγτες Flor. Farn. Vict. οὐκ ἀνελόγτες Bess. Scripsi οὐτᾶν ἐλόγτες. V. Opusc. IV. p. 379. et 381. Deinde αὐθις

αὐθάνοιεν ἄν Flor. Farn. Vict. αὐθῆς ἄν θάνοιεν ἄν Bess. Duplici manu in excerptis Aurati scriptum ἀνθάλοιεν pro suo vendidit Stanleius recte scriptum ἀνθαλοῖεν. Recipere, pravo tamen accentu, Schützius et Porsonus. Blomfieldius ἀνθαλώεν, afferens Eustathium p. 1268, 26. et Choeroboscum in Etym. M. p. 73, 43. et Suidam, apud quem est ἀλώεν, ληφθεῖεν, πορθηθεῖεν, pro quo ἀλώεν scriptum in Bekkeri Anecd. p. 379, 17. contendensque ἀλώεν Atticum, ἀλοῖεν Homericum esse. Contraria Buttmani sententia est. Quam Blomfieldius analogiam affert, βιώην, δώην, συγγνώην, meam citans dissertationem de ellipsi p. 231. Buttmannique ad eam epimeton, ea certe non constans est. Quare ἀνθαλοῖεν servandum duxi.

326. πρῶτον solus Bess. Deinde ἐμπίπτει Bess. ἐμπίπτῃ, sed οἱ ad η supra adscripto, Flor. ἐμπίπτοι Farn. ἐμπίπτῃ Victorius. Metuendi verbum si intelligitur, recte se habet coniunctivus praesentis, quo tempore utitur Clytaemnestra, quod praesentia, non futura metuit.

327. πορθεῖν Bess. Farn. quod Blomfieldius recepit. πορθεῖν Vict. idque ex Flor. mihi notatum est. De delubris vastandis, quod placet Blomfieldio, vereor ut cogitaverit Aeschylus, quum incensa urbe etiam *fana flamma deflagrata, tosti alti stent parietes*. Illa potius in mente habuisse videtur, quae aliis modis impie aut crudeliter facta sunt, ut quod Cassandrae vim inferre, idque in templo Minervae, Aiax Oilei est conatus, quod Astyanax de turri deiectus, quod Polyxena Achilli immolata. Itaque πορθεῖν, sive id habeat Flor. sive felix error sit editionis Victorianae, verissimum esse videtur. Deinde τὰ pro ἅ Bess. et κέρδεσι Bess. Flor. sed κέρδεσιν Farn. Vict.

329. κάμψαι, superscripto ultimae litterae σ, Flor.

330. Θεοῖς δ' ἀναμπλάκῃτος Bess. Farn. Vict. Θεοῖς δ' ἄν ἀμπλάκῃτος Flor. Porsonus Θεοῖς δ' ἄν, ἀμπλάκῃτος. Canterus scribendum coniecit Θεοῖς δ' οὐκ ἀναμπλάκῃτος. Male Blomfieldius, servans ἀναμπλάκῃτος (sic ipse cum aliis popularium suorum scribit), sensum esse hunc vult, *quin etiam, si nullis erroribus actus redierit exercitus, diis tamen ira ob eos qui interierunt reviviscat, etiam si nihil novi acciderit*. At nusquam ἀμπλακεῖν significat erroribus agi vel vagari, sed plane ut ἀμαρτάνειν dicitur. Recte Stanleium coniecisse puto Θεοῖσι δ' ἀμπλάκῃτος. Hoc dicit Clytaemnestra, *sed si se adversum deos impiaverit exercitus, reviviscat occisorum vindicta, nisi etiam improvisa mala accedant*. Plato in Phaedro p. 242. D. καί πως ἐδυσωπούμην κατ' Ἴβνκον, μή τι παρὰ Θεοῖς ἀμπλακῶν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.

331. Libri ἐργίγορον. Adiectivum hoc, adnotatum ab Hesychio usurpatumque ab recentioribus, etsi Abreschius non male defendit simili adiectivo γεγωνός, tamen cum Porsono et Lobeckio ad Phryn. p. 119. aliisque apud Aeschylum cedere debere participio existimavi.

332. τύχη Farn.

333. *τοιμαῖά σοι* Farn. Deinde *κλύοις* Flor. Farn. Vict. *κλίεις* scribendum esse vidit Dobraeus Adv. II. p. 23. idque praebet Bess.

In hoc versu desinit Bess.

335. Libri *τὴν ὄνησιν*. Meam emendationem, *τὴν δ' ὄνησιν*, quae necessaria est, recepit Blomfieldius. *Bona*, inquit, *ut laud ambigue tincant*, hunc ego fructum nullae prosperitati praefero.

336—339. Hos quoque versus choro dedit Stanleius, quum antea nuntio essent tributi. Pro *εὐφρόνως* Spanhemius et Abreschius *ἐμφρόνως* scribi volebant. At *ἐμφρόνως* tragicis est mentis sanae compos, non insaniens aut ebrius aut animi deliquium passus. Neque hic prudentiam mulieris laudat chorus, sed quod, ut vir sapiens, moderate modesteque sentit.

338. Iungendum *προσειπεῖν εὖ*. Male putat Paleius *εὖ* in *αὖ* mutandum esse propter *αὖθις* v. 302.

339. Post hunc versum abit de scena Clytaemnestra.

340. Chori nomen praefixum in Flor. Farn. Vict. Godofredus Bernhardy in Syntaxi linguae Graecae p. 74. interpunctionem corrigi, i. e. minus plene v. 346. post *παναλώτον* interpungi voluit, ut efficeret, quod ipsi placuit, quo Pindarus et Sophocles non antiquo scilicet genere dicendi usi sint, ut vocativum in principio orationis ponerent ad quem nullum verbum referretur, non usum esse Aeschylum. Illud rectius quaeras, cur Aeschylus abhorruisse ab ea re censendus sit, quae non aevi ullius aut certorum hominum propria, sed communis omnium est atque in ipsa insita hominis natura. Exemplo si alio opus, vide v. 1436.

341. *τῶν μεγάλων* Farn. ex Triclinii imperitia.

345. Mire diversa sunt iudicia Schützii, qui *μέγα δουλείας* eiiciendum putabat, et Reisigii in Coni. p. 269. qui post haec verba excidisse *δειλαιότητος* opinabatur, quo antistrophas cum proodo efficeret, obsequiosum habens Ritschelium in Schedis criticis p. 39.

346. Recentiores cum Stanleio virgula distinxerunt post *γάγγαμον*, ut in appositione esset *ἄτης παναλώτον*. Mihi neque Stanleii ratio, neque si *δουλείας* pro adiectivo sit, tam videtur dictioni poeticae conveniens esse, quam ut alter genitivus ex altero pendeat, sensusque sit *μέγα γάγγαμον ἄτης παναλώτον τῆς δουλείας*. Stanleius ad Prom. v. 1077. et Pearsonus scribendum coniecerunt *πανάλωτον*. Pollux X. 132. *γάγγαμον, ἀφ' οὗ καὶ Αἰσχύλος τὸ δύσλυτον κακὸν ἢ δυσέλικτον ἔφη "γάγγαμον ἄτης παναλώτον."*

348. 349. Interpungebatur *τὸν τάδε πράξαντι ἐπ' Ἀλεξάνδρω, τείνοντα*. Correctum a me et a Blomfieldio. Auratus *τείνοντα*, quod non recte recepit Blomfieldius. Tentum diu in Alexandrum habens arcum perfecit illa Iuppiter. Haesitatum est etiam in *ὅπως ἄν*, quod visum est sine *ἄν* dici debuisse. At ut rarius ita loquantur Attici, recte tamen optativo iunguntur hae particulae: v. de particula *ἄν* III. 4. Nec si quis *ὅπως ἄν* hic *eo modo* quo interpretari malit, quicquam obstat.

350. Aurati coniectura est *ὑπέραστρον*. Frustra haec verba *ὑπὲρ ἄστρον* torserunt Blomfieldium. Recte vidit Stanleius explicanda esse ex proverbio *εἰς οὐρανὸν τοξεύειν*, de quo Zenobius III. 46. *ἐπὶ τῶν διακενῆς πορούντων*, Suidas VI. 14. *ἐπὶ τῶν διακενῆς κατ' αὐθάδειάν τι ποιούντων*, Apostolius VII. 74. *ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, καὶ διακενῆς πορούντων*. Ex Aeschyli loco intelligitur proprie significari nimis longe iaculantes.

351. Innocenti spondeo territi Porsonus et Burgesius vix credibilia tentarunt. Ea qui cupit cognoscere, petat a Blomfieldio.

352. *ἔχουσ' Vict.* Quod Stanleius scribendum esse vidit, *ἔχουσι*, inventum est in Farn. Ex Flor. *ἔχουσαν* assertur, sed mihi notatum est *ἔχουσι* esse in eo codice, ita tamen ut *σι* a correctore scriptum sit. Dictionis numerorumque concinnitate contempta Blomfieldius *Διὸς πλάγαν ἔχουσι*. *εἰπεῖν πάρεστι τοῦτο κάξιγγεῦσαι*. Nec melius Boissonadus *εἰπεῖν πάρεστι, τοῦτό τ' ἔξιγγεῦσαι*.

353. *τοῦτό γ' ἔξιγγεῦσαι Farn. Vict.* *τοῦτ' ἔξιγγεῦσαι Flor.*

354. Libri *ὡς ἔπραξεν, ὡς ἔκραεν*. Meo monitu prius *ὡς* delevit Blomfieldius. Scribendum vero erat *ἔπραξαν ὡς ἔκραεν*. Alioqui dixisset *ἔκραεν ὡς ἔκραεν*. Vidit hoc etiam Franzius.

355. Rarior usus medii *ἄξιοῦσθαι*, quod significat *se* aliquid dignum iudicare. Sic in Eum. v. 417. *φρονεὲς γὰρ εἶναι μητρὸς ἤξιόσαστο*. Diagoram Melium his versibus tangi ratus Blomfieldius in glossario de tempore, quo ille vixerit, disseruit. Eum ut respexerit Aeschylus, certe propterea captavit istam ambiguitatem, quia hic proprie non Diagoram, sed Priamum intelligi volebat.

358—363. Libri *πέφραται δ' ἐγγόνους ἀτολμήτων ἄρη πνεόντων μελζον ἢ δικαίως, φλέοντων δωμάτων ὑπέρσεν ὑπὲρ τὸ βέλτιστον. ἔστω δ' ἀπήμυτον*. Pravas scripturas peius interpretatus est scholiastes. *ἐγγόνους* ut Flor. Vict. etiam Farn. habet, sed *x* ad prius *γ* supra adscriptum est. In Flor. ad *φλέοντων* supra adscriptum est *φλαρούντων*. Stanleius *ἐγγόνους ἀτόλμητον* scribendum esse coniecit, ad sensum bene, non item ad metrum. Boissonadus edidit *πέφραται δ' ἐκ γένους ἀτολμήτων*, volens ὧν intelligi, cetera ut vulgo. Sequebatur enim Blomfieldium *πέφραται δ' ἔχγονος ἀτολμήτων* scribentem, ut haec in atheum dicerentur. Quid vero? Num Diagoras, si de hoc cogitavit, a Priamo Troianisve duxit originem? An, si Paris est qui deos malefacta non punire putavit, hunc filium repertum esse Priami dixisset Aeschylus? Quis id nesciebat? aut quid id, si quis nesciret, hic ad rem? Cetera quae Blomfieldius attulit, posita plena interpunctione post *δικαίως* sic scribendum putans, *φλέοντων δωμάτων ὑπέρσεν, ὑπὲρ τὸ βέλτιστόν ἐστ', οὐδ' ἀπήμυτον*, eo minus opus est refutari quia ne ipsi quidem valde placerunt. Aliquid horum emendavi in interpretatione Humboldti, sed ut mihi non satisfecerim. Scribendum

*πέφραται δ' ἐγγόνους*



... mente haben  
... uittiter maiorem quam fas era  
... opibus domo: quod est quidem  
... mine. Ἀτολήτως scribendum

www.libtool.com.cn

363. ὥστ' ἀπαρκεῖν Flor.  
καὶ ἀπαρκεῖν, ita ut satis sit. S.  
364. Non opus esse Schützi:  
ignotum est.

367. ἐκλακτίσαντι μεγάλα,  
Farn. λακτίσαντι μεγάλα Flor. Vi  
tem coniungendum esse οὐ γὰρ ἐστ

369. Male haec a multis intelli  
perniciem ruat, *audax suada*, consi  
semel admitta culpa suadet opus p  
quod iniuria possidetur, subministratq  
ad ea quae proxime praegressa sunt, ο  
ἐπαλξιν πλούτου quaerit.

370. Post ἄτας commate distinxi  
esset construereturque cum βιάται. Re  
accepit, quem necessario requirit προβο

371. ἄχος δὲ παμμάταιον οὐκ  
Correxit interpunctionem Schützius. τ  
ταιον Meinekii ad Euphorionem p. 18:  
Musgravius. Recte fortasse.

372. Victorius distinxit πρόπει δὲ φ  
Schützius φῶς. Auratus σέλας pro σίνος.  
est, quam rectius ad φῶς referas. Non  
Troiae neque ignes in montibus accensos, ο  
quemquam potuisse, sed hic sensus est. non  
*spicua est lux triste lucen-*  
tur eventus

Blomfieldius. Eius hic haec vis est, ut inania sperasse dicatur Paris, quum se bello victorem fore credidit. *πιανὸν ὄρνιν* Flor. Vict. *πιανόν τιν' ὄρνιν* ex mala Triclinii coniectura Farn. Emendatio debetur Schützio.

378. *ἄφερτον θεῖς* Flor.

380. *Ἐπίστροφον τῶνδε* active dicit auctorem qui intulit urbi illud *ἄφερτον πρόστριμμα*. Blomfieldius quum *τούτων* contra libros edidit, non cogitavit recte se habere syllabam ancipitem, diverso genere numeri sequente.

383. *εἰς δόμον* Flor. Vict. *εἰς οἶκον* Farn. *τῶν* Flor. Vict. *τὸν* Farn. ut Canterus scribendum esse vidit.

384. *τὴν ξενίαν* Farn.

385. *κλοπαῖσι*, ut Stanleius scribendum vidit, Farn. *κλοπαῖς* Flor. Vict.

387. Non eleganter hic *τέ* positum est. Videtur Aeschylus scripsisse *ἀσπίστοράς τε καὶ λογχίμους κλόνοις ναυβάτας ὃ' ὄπλισμούςς*.

388. Blomfieldio placuit *Ἰλίον* scribere, etsi libri *ἰλίω* habent.

389. *βέβακεν* Farn. Vict. Blomfieldius cum Porsono *βέβακε*, quod est in Flor. Recte opinor. Nam hoc genus metri, quod ferebam in Elem. doct. metr. p. 230. nec per se apte compositum nec firmatum idoneis exemplis est. Neque perite *ν* paragogicum adiecit Triclinius.

390. *πολὺ δ' ἀνέστενον* Flor. *πολὺ δ' ἔστενον* Vict. Quod Pauwius coniecerat, *πολλὰ δ' ἔστενον*, inventum est in Farn.

391. Recte Blomfieldius cum Butlero *τάδ'*. Et iam in Aurati excerptis est *τάδ' vel τόνδ'*. Flor. Vict. *τόδ'*, idemque esse putandum est *τό δ'*, quod cum glossa *ἤγουν τὸ γεγονός* Farn. habet. Stanleius sen verius Auratus coniecerat *τόνδ' ἐννέποντες δόμον προφῆται*. Ac frigidum illud *δόμον* recepit Blomfieldius. Nihil mutandum esse vel *στρατόμαντις* v. 118. potuerat ostendere.

392. *ἰὸ δῶμα καὶ πρόμοι* Flor.

394. 395. *πᾶρεστι σιγᾶς ἄτιμος ἀλοιδόρος ἄδιστος ἀφειμένων ἰδεῖν* Flor. Farn. et Vict. nisi quod is *σιγᾶς* edidit. Auratus *σιγῶς*. Non adeo conclamatus hic locus est quam visum est criticis, non recte ille aut a me libro III. de metris p. 432. atque in interpretatione Humholdti, aut ab Oréllio ad Isocr. p. 370. aut a Tafelio in programme Tubingae a. 1828. edito tentatus. Omnium minime admitti potest, quod audacissima coniectura posuit Boissonadus, *πᾶρεστι σιγαῖς, ἄτιμος, ἀλοιδόρος, ἄδιστος, αὐ σφε μένων ἰδεῖν*, quod significare vult *blandissimus, illamque venturam adhuc exspectans*. Scribendum erat

*πᾶρεστι σιγᾶς ἄτιμους ἀλοιδόρους*

*αἰσχιστ' ἀφειμένων ἰδεῖν,*

*licet videre silentia sine honore, sine vituperatione turpissime desertorum. Αφειμένα* sunt haec ipsa, quae turpiter missa fecit Helena, domum, lorum, maritum. Eo significato Euripides Or. v. 379. *κράτιστον*

εικῆ ταῦτ' εἶν ἀφειμένα. Et Sophocles Ant. v. 1165. καὶ νῦν ἀφί-  
ται πάντα.

396. ὑπερποντίας, ut Stanleius sive potius Auratus scribendum  
vidit, Farn. ὑπέρ ποντίας Flor. Vict.

397. Auratus ἀναζί, unde Stanleius malle se dixit ἀναξιν.

398. εὐμόρφων δὲ Flor. εὐμόρφων γὰρ Farn. Vict. Aurati δ' αὖ  
suum fecit Stanleius. Κολοσσοί sunt columnae in domo et fortasse etiam  
statae, sed non Helenae.

399. Aurato duce Stanleius coniecit ἔρρεται, male. ἀνδρί, ut  
Pauwius scribendum vidit, Flor. τάνδρί Farn. Vict.

400. Ἀχηρία invenitur etiam in Choeph. v. 298. eī in versu quem  
ex Aristophanis Amphiarao Suidas in hac voce habet, quae exempla cum  
grammaticorum adnotationibus, non omnibus tamen, attulit in glossario  
Blomfieldius. Falli eos qui ab ἔχειν derivant, in quibus est Proclus in  
Bekkeri Anecd. p. 1163. cui restituit ἀχῆνας Meinekius ad Theocr. XVI.  
33. ostendunt ἡχῆνες Hesychii et ἡχάνω, quod ἡχαίνω scribendum,  
Suidae. Hinc non est quod quis cum Emperio ἀχηρίαν prima syllaba  
longa dictum credat, pro quo ille non sublato, quod tollere volebat, men-  
surae vitio ἀγληνίαις scribendum esse conieciat. Koppiersius quod in  
Obs. phil. p. 67. sibi monstratum dixit oraculum apud Eusebium, in quo  
vox ista reponenda videretur, monstratum fuit a Valckenario, ut ex adno-  
tatione ad Hesychii ἀχῆνες manu eius adscripta colligo, ubi oraculum  
memoravit apud Eusebium Praep. eu. p. 215. ed. Col. v. 23. in Ἀχαιοῖς,  
ut videtur, latere eam opinatus. Eleganter, sed iusto doctius Schützius  
ὀμμιμάτων ἀχηρίας de oculis statuarum hiantibus nec videntium speciem  
clare prae se ferentibus interpretabatur. Simplicius est dici adspectu  
Helenae deficere omnem voluptatem cessare.

401. ἀσφοδίτη Flor.

403. Libri πάρεσι δόξαι, praeter Flor. ex quo adnotatum habeo  
πάρεσι. Non fecit hic Aeschylus dochmiacum, qualem putabat Wel-  
lauerus, πάρεσιν δόξαι. Apud Hesychium legitur δόκαί, ἐνέδραι, πα-  
ραιτηρήσεις, et δόκην, δόκῃσιν, δοχήν. Inde ad interpretationem Hum-  
boldti et in El. doctr. metr. p. 256. corrigebam πάρεσιν δόκαι. Blom-  
fieldius, cui haec vox aliud quam δόκῃσιν significare visa est, non videtur  
inspexisse quae Hesychii interpretes attulerunt. Arcadius p. 106, 14.  
τὰ εἰς κη λαμβικὰ ἀσυνάλειπτα, εἰ μὲν τῷ ο παραλήγοιτο, ὀξύνεται  
ῥηματικά ὄντα, πλέκω πλοκή, δέκω δοκή, ἢ ἐπόνοια, πέκω ποκή,  
τὸ ἔριον. τὸ μέντοι κρόκη ἀπὸ τοῦ κρόκος. Recte hic quidem de ac-  
centu, quum insidiae significantur. Videtur autem scripsisse δοκή, ἢ  
δοχή, δόκη δὲ ἢ ἐπόνοια. Nam quam adiecit interpretationem, ἢ ἐπό-  
νοια, ea pertinet ad δόκη, quemadmodum apud Hesychium et Favorinum  
scriptum est, quae vox non a δέκω, sed a δόκος facta est, quo vocabulo,  
quod eundem significatum habet, usi sunt Xenophanes in verbis, quae  
multi veterum memoravere, δόκος δ' ἐπὶ πᾶσι τέτυκται (p. 61. Brandisii



commentationum Eleaticarum partis I.) et Callimachus fr. 100. apud quem negligenter ex Eustathio p. 1627, 43. 1761, 34. editum est τῷ γ' ἐμῷ δοκῶ. Nam ipse Eustathius p. 1967, 25. monet δόκος μὲν, δόκησις καὶ ἀγγόνη· δοκὸς δέ, ὃ τῆς στέγης. Apud Hesychium tamen legitur δοκόν, τὴν ἀγγόνην. Aliud eiusdem potestatis vocabulum est δοκῶ, quo est Euripides usus. Cum Aeschyli verbis comparari potest δόκημα νυκτερωπὸν ἐννύχων ὀνείρων in Euripidis Herc. fur. v. 111.

404. Interpungebatur, μάταν γὰρ εὐτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὄραῖν, παραλλάξασα διὰ χειρῶν, βέβακεν ὄψις. Reisigius in comm. crit. ad Oed. Col. p. 375. coniciebat εὐτ' ἂν γ' ἐσθλά τις δοκῶν ὄραῖν. Wellauerus, ut εὐτ' ἂν cum participio constructum defenderet, Lobeckium ad Soph. Ai. v. 882. me ad eiusdem fabulae v. 179. Seidlerum ad Eur. El. v. 533. auctores nominavit. Meam et Lobeckii adnotationem si attentius inspexisset, contrarium ibi doceri vidisset. Putabam ego quidem in adnotationibus ad Vigerum p. 832. εἰ cum participio construi, sed nec recte satis neque explicate de ea ratione ibi expositum est. *Ei* similesque particulas ita cum participio consociari, ut id participium pro verbo recto sit, negandum esse arbitror. Xenophontis locum Mem. Socr. II. 6, 25. recte interpretando removit Bornemannus. Platonis verba in Phaedro p. 260. D. quae Schaeferus in Seidleri ad Electram adnotatione adscripsit, iam sunt e codicibus emendata. Apud Pindarum Ol. II. 102. quod legitur, εἰ δέ μιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον, quum sententiae quoque per-versitatem aliquam contineat, sic dictum esse, ut *ei* sit cum οἶδεν constructum, in adnotationibus monui: nisi quis putabit scripsisse Pindarum εὐτ' ἂν γ' ἐσθλά τις δοκῶν ὄραῖν. Id vero recte fieri posse videtur, ut omisso verbi ἐστί participium cum *ei* coniungatur: quam rationem patet ibi modo posse admitti, ubi liceat pro simplice verbo participium cum verbo auxiliari ponere, id est ubi non facere quis aliquid, sed esse talis, qui faciat, dicatur. Hoc si verum est, recte scripsisse putabimus Euripidem in Electra

οὐκ ἔστιν, εἰ καὶ γῆν κασίγνητος μολῶν,  
κερκίδος ὄτω γνώης ἂν ἐξύφρασμα σῆς;

Idemque statuendum erit necessario de hoc Platonis loco in Phaedone p. 87. B. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ ὁμοίως λέγεσθαι ταῦτα, ὡς περ ἂν τις περὶ ἀνθρώπου ὑφάντου πρεσβύτου ἀποθανόντος λέγοι τοῦτον τὸν λόγον, ὅτι οὐκ ἀπόλωλεν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἔστι που ἴσως, τεκμήριον δὲ παρέχοιτο θοιμάτιον ὃ ἡμπεύχεται αὐτὸς ὑφηνάμενος, ὅτι ἔστι σῶν καὶ οὐκ ἀπόλωλε, καὶ εἰ τις ἀπιστῶν αὐτῷ, ἀνρωτῶν πότερον πολυχρονιώτερόν ἐστι τὸ γένος ἀνθρώπου ἢ ἱματίου ἐν χρεῖα τε ὄντος καὶ φορουμένου, ἀποκριναμένου δὲ τινος ὅτι πολὺ τὸ τοῦ ἀνθρώπου, οἷοιτο ἀποδεδεῖσθαι ὅτι παντὸς ἄρα μᾶλλον ὃ γε ἄνθρωπος σῶς ἐστίν, ἐπειδὴ τὸ γε ὀλιγοχρονιώτερον οὐκ ἀπόλωλε. Quo in loco qui Heindorfio auctore contra libros omnes ἀπιστοῖ ediderant, non videntur reputasse, si id scripsisset Plato, paullo post eum ἀποκρινα-

magis cum participio construc  
κεν. Itaque quum ὄρᾱν, pro  
aptum sit, ne idem verbum re  
oratio esset εὐτ' ἂν ἐσθλά τι  
aulem μάταν cum βέβακεν. N  
vanum abiit elapsum e manibi  
cum somno. Placuit haec ratio e

405. Libri παραλλάξασα.  
Hipp. v. 934. σοὶ γὰρ ἐκπλήσσοι  
φρενῶν. Hic tamen interpretis e  
versum dictum est. Scribendum es

407. Libri πτεροῖς ὀπαδοῖ  
πτεροῖς οὐ μεθύστερον ὀπαδοῖς  
ganter collocata sunt verba, nequ  
inest notio. Quod virum doctum co  
δός, male enotavit Aurati coniectura  
fieldius, Vossio tribuens, πτεροῦσσ' e  
quidem multo ante, quam ista mihi  
innotuerat, πτεροῦσσ' ὀπαδοῦσ' ὑπ.  
His verbis finitur oratio vatum.

408. 409. Libri ἐφ' ἐστίας. V  
Stanleius ἐφρεστίους. Sic etiam Abresch  
Id recepit Blomfieldius, sed cum Aurat  
inclusit. Potuit hic ἐφρεστίους scribi, e  
quamquam non falsum est ἐφ' ἐστίας.  
neque Abreschius nec Blomfieldius vidit.  
que sua et propria est. Vulgatum τὰ μέ  
τάδ' ἐστὶ καὶ τῶνδ' ὑπερβαταίτες  
p. 26. recte vidit sic

τλησικάρδιος non aptum videretur, ita coniecero. Sed sicut ταλαίφρων saepe miserum significat, recte etiam πένθεια potuit τλησικάρδιος dici.

412. Auratus δόμοις, quod in minore editione posuit Schützius. Scholiastes haec sic explicat, τῶν συνηγμένων ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀπάντων ἐκάστου τοῖς οἴκοις ὀδυνηρὰ πένθησις διαπρέπει. Non collegimus hinc legisse eum συνορμένων et δόμοις. In Farn. ad δόμων glossa τῶν οἴκων adscripta est.

414. οὓς μὲν γὰρ τις Porsonus. Libri οὓς μὲν γὰρ, unde in Farn. interpretatio ὁ δόμος adscripta est. Deinde πέμψεν Farn.

415. ἀντὶ δὲ βροτιῶν Farn.

416. 417. εἰς ἐκάστου τοῦς δόμους εἰσαφικνεῖται Vict. τοῦς omittit Flor. πρὸς ἐκάστου τοῦς δόμους εἰσαφικνεῖται Farn. Emendatum a me libro III. de metris p. 432. et a Porsono.

421. Schützii coniecturam, βραχύ, recepit Blomfieldius. Et est ea sane veri simillima.

423. 424. γεμίζων λέβητας εὐθέτου Flor. γεμίζων τοῦς λέβητας εὐθέτου Farn. Vict. εὐθέτους Aurati emendatio est. Quod coniecero scribendum esse γεμίζον, ut ψῆγμα σποδοῦ coniungeretur, propterea improbavit Blomfieldius, quia hoc verbum non de re, quae aliquid impleret, diceretur. Recte fortasse: etsi non apparet cur vinum calicem non vino implere dicatur. Certe non opus est ut γεμίζων mutetur, modo post δυσδάκρυτον cum Blomfieldio virgula ponatur.

428. διὰ Flor. Vict. γε διὰ Farn. διαι a me de metris libro III. p. 348. deinde ab aliis restitutum est. Atque ita legitur in Crameri Anecd. Oxon. I. p. 119, 13. καὶ ἐν Ἀγαμέμνονι “ἀλλοτρίως διαι γυναικός,” ἀντὶ τοῦ ἔνεκα.

429. Libri τάδε. At quanam sunt illa? Male profecto Schützius et hoc ipsum multi sunt qui tacite mussitent. Immo scribendum est τὰ δέ, quod iungendum praecedentibus, τὸν μὲν λέγουσιν ὡς μάχης ἴδρις, τὸν δὲ ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντα, τὰ δὲ σιγὰ τις βαῦξει, alia tacite quis mussitat, non suscipiendum scilicet bellum fuisse propter mulierem adulteram. Flor. σιγᾶ τίς.

431. προδίκους Farn. προδίκουσιν Flor. Vict.

434. 435. εὐμορφοι Flor. Vict. εὐμόρφως Farn. Plane otiosum ratus εὐμορφοι Blomfieldius scribendum putabat εὐμόρφους. Profecto, si, ut Schützius, formosi interpretere, nescias quid de poeta statuas. Venustius Valckenarius in exemplo quod possideo adscripsit ἰ. εὐμορφοι. Id scribendum esset εὐμοιρφοι. Sed obstare videntur sequentia verba: neque enim felices praedicandi sunt qui non in patrio solo sunt sepulti. Non sollicitem ego quidem vulgatam scripturam. Nam εὐμορφος non semper proprie dicitur, sed refertur etiam ad alia quae laudabilia vel ornata sunt. In Choeph. v. 484. ὦ Περσέφρασσα, δὸς δὲ γ' εὐμορφον κράτος. Et in Cyclope Euripidis v. 317. τὰ δ' ἄλλα κόμπου καὶ λόγων εὐμορφῆται. Itaque intelligendum esse videtur decori. Paleius non combustos, sed

*integro corpore* interpretatur, oppositos cineri combustorum, sententia bona, sed ut scribi debeat ἔμμορφοι. Deinde ἐχθρὰ δ' ἔχοντας ἔκρουψεν Flor. Vict. ἐχθρῶν δ' ἔχοντας ἔκρουψεν Farn. Orellius ad Isocr. p. 371. ἐχθρὰ δ' ἔχοντας ἔκρουψεν. Melius Auratus aliique ἐλόοντας. Sed recte se habet ἔχοντας, quod propter praegressum κατέχοι dictum, etsi, ut vere animadvertit Blomfieldius, ad θήκας refertur, tamen sic est dictum, ut simul compotitos terrae illius significet.

436. Libri σύν.

437. δημοκράντου Porsonus. Libri δημοκράτου. Ambigua est sententia. Aut hoc dicit, *decretae a populo imprecationi persolvit iracundus rumor debitum*, h. e. punit auctores multarum caedium, aut hoc, *iratus populi rumor persolvit debitam populi imprecationem*. Hoc probem.

438. τί μου Flor. τι μοῦ Farn. Vict.

441. 442. ἀπόσκοποι Flor. κελαιναὶ δ' οὖν ἐριννύες Farn. Vict. κελαιναὶ δ' ἐριννύες Flor. quem recte secutus est Blomfieldius.

444. παλιντυχῆ Flor. Vict. παλιντυχῆ, cum gl. ἐναντία δευτερχεῖ, Farn. παλιντυχεῖ Scaliger et in Excerptis Grotius, indeque alii.

445. Ambigue dicit αἴστους, quamquam ipse de mortuis cogitans.

447. Libri ὑπερκότως. Glossa codicis Farn. ἤγουν τὸ λίαν, ἀπλῶς. Grotius, Vossius, Pearsonus, Heathius ὑπερκόπως, quod recte recepit Blomfieldius, qui tamen eo progreditur, ut ὑπερκότως nullius auctoritatis vocem esse dicat. Eius parum firmam disputationem v. ad Sept. c. Theb. v. 387. Assentiri tamen videtur Aug. Matthiae ad Eur. Herc. fur. v. 1059. ubi cur convenientissimum ὑπερκότως, vocabulum recte compositum, damnandum sit, non magis perspicio, quam quomodo πάγας ὑπερκόπους in Agam. v. 789. praestet vulgato ὑπερκότους. Temere itidem damnatum ὑπέροκοπος a metro praesidium habet in versibus Menandri apud Strabonem X. p. 452. Hic quidem, ubi de sola immodica felicitate sermo est, praeserendum erat ὑπερκόπως. Choeph. v. 129. οἱ δ' ὑπερκόπως ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα. Sept. c. Theb. v. 435. πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον, πωλικῶν θ' ἐδωλίων μ' ὑπερκόπω δορί ποτ' ἐκλαπάξαι.

448. Ὅσοις ita addit ut lumine oculorum et luce vitae privatos dicat: referuntur enim haec ad τιθεῖσ' ἀμυρόν et ἐν αἴστοις τελέθοντος. Mira est Lobeckii coniectura in Aiacis ed. sec. p. 344. βάλλεται γὰρ Ὅσσα Διόθεν κεραινός.

451. μήτ' Farn. Vict. μή δ' Flor. quo etsi melius connecti sententiae videri possunt, tamen hoc in genere dicendi, quo praegressa sententia aliis verbis explicatur, omitti solet copula. Pro πτολιπόρθης, quod libri habent, Blomfieldius scripsit πτολιπόρθος. Mihi quidem de industria Aeschylus ea forma usus esse videtur quae substantivi potius quam adiectivi speciem praeberet.

453. Invenustissime Valckenarius coniciebat *κατέδοιμι*.

454. O. Müllerus in Notitiis litterariis Gottingensibus a. 1834. n. 198.

199. non se videre ait quomodo hi versus epodus esse possint, quum epodi sit comprehendere summam eorum quae praegressa sint atque ita efficere ut iusto fine carmen lyricum ut totum quid absolvatur. Praeterea etiam numeros plane diversos esse. Itaque haec esse commatica, quae ita distinguit, *A. πυρός* v. 454. *B. τίς ᾠδε* v. 458. *Γ. πιθανός* v. 464. Epodi notionem, quam sibi ipse finxit Müllerus, antiquis ignotam fuisse vel lyricorum carmina ostendunt. Res haec mere metrica et musica est. Et hanc quidem vere epodum esse praegressi carminis etiam ipsi docent numeri, qui ab initio iidem sunt cum praegressis numeris. Illa autem diversitas, qua pro argumento utitur Müllerus, etiam aliis in epodis est, quas certo nemo negare potest epodos esse. Sed commatica haec esse recte vidit, etsi nec distribuisset recte videtur, et rationem rei plane falsam est commentus. Putat enim, quia v. 573. multis in urbe locis sacra fieri atque *ὄλολυγμὸν* tolli Clytaemnestra iusserit, eum *ὄλολυγμὸν* nunc ex propinquo audire chorum, eaque re tantopere commoveri. Immo contrarium in mente habuit Aeschylus. Laeto nuntio accepto facile omnium animi eriguntur ad gaudendum: sed mox, praesertim tali nuntio accepto qui facile fallere potuerit, alius atque alius dubitare incipiunt. Id in hac epodo egregie expressit poeta, quum praesertim veri simile esset suspicionem aliquam fraudis nasci, quia parum sincero animo esse Clytaemnestram novit chorus. Eam putandum est, dum epodus canitur, rursum ad aras accessisse, finita epodo autem reverti ad chorum. Canere autem videntur non tres, ut Müllerus, *ζυγὸν* in mente habens, putabat, sed quattuor, tacente *μέσῳ ἀριστεροῦ*, coryphaeo.

455. *τὴν πόλιν* Farn. Vict. Delevit articulum Porsonus, omissum etiam in Flor.

456. Libri *ἐτητύμως*. Aurati emendatio est *ἐτήτυμος*, ex libro Bigotiano a Blomfieldio recepta.

457. *τίς οἶδεν· ἢ τοι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος* Vict. et sic Farn. nisi quod post *οἶδεν* non interpunctum est. *ἢ, τοι*, sed ad priorem syllabam supra scripto *ει*, Flor. Idem *ἐστὶν* habet. Stanleyus scribendum coniecit *εἰ τοι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος*. Schneidewinus ad Ibycum p. 213. male *εἴτε*. O. Müllerus *τίς οἶδεν, ἢ τοι θεῖόν ἐστιν ἢ ψύθος*, neque oratione iusta, nec metro puris iambis incedente, ex quibus vix dubitari potest quin hic versus constiterit, nec sententia apta. Nimis enim rude convicium est *ψύθος*, si ita dicitur. Nihil nisi aut errorem aut divinitus falsam speciem commemorari decebat. Itaque scribendum erat

*εἰ δ' ἐτήτυμος,*

*τίς οἶδεν; εἴ τι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος.*

*verane, quis scit? nisi divina aliqua fraus est.*

459. Libri *παρωγγέλμασι*. Metro prospexit Porsonus.

460. *καρδίω, ἔπει | ἔπει* Flor.

461. λόγους Flor. Vict. Quod Schützius et Wakefieldius in Silva crit. V. p. 83. reponendum viderunt, λόγον, exhibet Farn.

462. ἐν γυναικὸς libri. Recte ἐν deleuit Porsonus. Blomfieldius, cui γυναικὸς αἰχμιά hic et in Choeph. v. 620. indolem femineam, non imperium significare videbatur, merito notam subiit Wellaueri.

464. Blomfieldius dubitabat an ἔρος scribendum esset. Sed tamen ipse memoravit v. 1113. quamquam id proprie intelligi potest,  
πόθεν ὄρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ  
κακορρήμονας;

Verum hic ὄρος est decretum, referturque ad sacrificia Clytaemnestrae iussu per urbem instituta. Alio modo determinationem significat ὄρος in his Euripidis Phoen. v. 1263.

ἄκραν τε λαμπάδ', ἣ δυοῖν ὄρους ἔχει,  
νίκης τε σῆμα καὶ τὰ τῶν ἠσσωμένων.

466. Quod Vrsinus in Virgilio cum Graecis scriptoribus collato p. 343. posuit, γυναικογήρυτον, habent Flor. et Farn. ἦτοι τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν glossa in Farn. γυναικοκήρυκτον ex coniectura Vict.

467. εἰσόμειθα Flor. Clytaemnestrae nomen huic versui praefixum in Flor. Farn. Vict. Recte Wellauerus, nesciens eandem Scaligeri fuisse sententiam, hanc choragi orationem esse iudicavit, quoniam per totam scenam non loqueretur Clytaemnestra, chorique esse soleret advenientes primo conspiceret. Dicit haec coryphaeus medius stans inter quattuor illos quorum dicta epodus continet.

469. Cohaerent ὀνειράτων δίκην ἔλθὸν τεργνόν, somniorum ritu veniens ut oblectaret.

470. Libri ἐφ' ἤλωσε. Emendavit Porsonus.

473. Hesychius διψία κόμισ, ξηρά. V. Soph. Ant. v. 429.

474. ὦς Flor. Deinde libri οὔτε σοι δαίτων γλόγα. Sed ineptum est σοί. Scribendum οὔτε τον.

475. Ἄχνη de fumo ab Aeschylō dictum (fr. 426.) apertum est non posse ad hunc locum referri, quae Alberti suspicio erat ad Hesychium in v. ἄχνη.

478. προσθήκει Farn. In eodem ad πέλοι duae adscriptae glossae, ἄν, et ὑπάρχει.

479. Chori nomen huic versui in Flor. Farn. Vict. praefixum, ut v. 467. Clytaemnestrae, deleuit Scaliger. Dicit haec chorus de Clytaemnestra cogitans. Rectius autem posita essent verba sic, τὰδ' ὄστις.

481. Praeconis nomen, in Vict. omissum, apposuit Canterus. Habent illud Flor. Farn.

489. Libri ἦλθεσ ἀνάριστος, nisi quod ἦλθ', superscripto ες, Flor. Fuere qui ad puerile traiectionis auxilium confugerent, quos notavi Opuse. III. p. 105. Blomfieldius ex margine Askewiana recepit ἦσθ', in quo nihil est quod quis reprehendat, modo appareret unde ἦλθεσ in libros



venisset. Apparet vero, si, cuius illud interpretatio est, ἦσθ' scribitur. Non recordabatur huius loci vir egregius, cuius huius quoque formae investigationem debemus, P. Elmsleius in censura meae Euripidis Supplicum editionis ad v. 752. in Diario classico part. XVII. p. 51. seq. ubi Platoni in Euthyphr. p. 4. B. reddendum monuit ἐπέξῃσθα. Vulgo ibi ἐπέξίησθα, codices fere ἐπέξῃσθα, ut διῃσθα in Timaeo p. 26. C. quod διῃσθα scribendum esse videtur.

490. καὶ παγώνιος Flor. κάπαγώνιος Farn. Vict. Κάπαγώνιος Aurati et Heathius putabant καὶ επαγώνιος esse. Spanhemius ad Aristophanis Plutum v. 1161. κάναγώνιος legi malebat. Dii ἀγώνιοι vel ἐναγώνιοι proprie sunt gubernatores certaminum, ut Mercurius apud Aristophanem: qui quoniam -ideo potissimum invocantur, ut victoriam praebeant, Latine victores dici possunt. Sophocles Trach. v. 26. τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς. Plato de leg. VI. p. 783. A. ἂ δὲ δειτρία νοσήματα τρέπονται εἰς τὸ βέλτιστον παρὰ τὸ λεγόμενον ἡδιστον τρισὶ μὲν τοῖς μεγίστοις πειρᾶσθαι κατέχειν, φέβω καὶ νόμῳ καὶ τῷ ἀληθεῖ λόγῳ· προσχρωμένους μέντοι Μοῦσαις τε καὶ ἀγώνιοις θεοῖς, σβεννόντων τὴν αὔξην τε καὶ ἐπιρροήν. Sed quid ista significatio ad hunc Aeschyli locum, in quo neque ut tributam victoriam invocatur Apollo, neque ob tributam gratiae aguntur? Scholiastes ἀπαγώνιος intellexit, quod interpretatur ἀπόμαχος. Id si cum Blomfieldio probamus, hoc dicit praeco, nunc servator adesto et liberator a belli certaminibus. Verum in cod. Flor. scriptura καὶ παγώνιος nihil inesse videtur aliud quam quod Dobraeus Adv. II. p. 24. invenit, καὶ παιώνιος. In eandem emendationem incidit H. L. Ahrens. Qui proximo versu dicuntur ἀγώνιοι θεοί, illi sunt qui dederunt victoriam. Neque enim ἀγοραίους recte quis intellexerit, quos ἀγωνίους vocatos ab Aeschylo esse scholiastes Venetus ad II. XXIV. 1. et Eustathius p. 1335, 58. tradunt, quorum adnotatio pertinere videtur ad Suppl. v. 175. 229.

493. Φίλον κήρυκα dicit ἐσθλὰ κηρυκεύσαντα, ut in Suppl. v. 208. ἔλευθέροις νυν ἐσθλὰ κηρυκεῖτω.

494. Sui id Aeschylus aevi more, non antiquo illo Homeri fecit, ut heroes praeco invocet.

497. De hac vocabuli forma, ἀντήλιος, v. Lob. ad Ai. p. 356.

498. Libri ἦπον, cui in Farn. adscripta glossa ὄντως, ἴσως. Excerpta Aurati εἶ που πάλαι, ἢ δώμασι ἢ φαιδροῖς ἰδόντες. Hinc Stautleius εἶ που sumpsit, quod recentiores editores receperunt. In Flor. in πάλαι priori vocali v superscriptum est. τοῖσιν ὀμμασιν Farn.

499. δέξασθε Flor. Vict. δέξαισθε, cum gl. ἄν, Farn.

500. ὑμῖν Farn. Vict. ἡμῖν Flor.

503. Praestat fortasse τῇ δικηφόρῳ. Aeschylus, ut opinor (v. de Niobe Opusc. III. p. 53.)

ὦ μῶρε, μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας,  
δείσασ' ὅπως μὴ σου γένος πανώλεθρον

*Διὸς μακέλλη πᾶν ἀναστρέψη Λίκτη,*  
apud Aristophanem Av. v. 1240. et ibidem apud scholiastam Sophocles  
*χρυσῆ μακέλλη Ζητὸς ἐξαναστραφῆ.*

505. Quod Salzmannus, qui a. 1822. Berolini Observationes in Agamemnonem edidit, existimabat, versum hunc ex Persis illatum esse, in quibus v. 813. legitur

*βιομοὶ δ' αἴστοι, δαιμόνων θ' ἰδρύματα,*  
etsi non inepte coniectum est, quoniam optime cohaerent *τῆ κατείρωσται πέδον καὶ σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός,* tamen non eam habet veri similitudinem, ut sine librorum fide delendus esse versus videatur.

507. Ex Flor. adnotatum habeo *τοιούδε τροία.*

512. Libri *ῥγλων.* Emendavit Blomfieldius.

513. Stanleium, qui utramque significationem *ῥύσιον*, et *pretium redemptionis* et *pignus*, hic aptam esse censet, non magis quam Schütziuum, qui *praedam* interpretatus est, intelligere me fateor. Molestiam fecit haec vox etiam aliis in locis Piersono ad Moer. p. 337. et Brunckio ad Oed. Col. v. 858. Hesychius *ῥύσια, ἐνεχυράσματα, σωτήρια, λύτρα, λεηλασία.* Elym. M. p. 706, 41. *ῥύσια, ἐνεχυρώματα, σωτήρια: "ῥύσι' ἐλαυνόμενος"* Ἰλιάδος λ. (v. 673.) *ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρα, τὰ ἀντιτινῶν ἐλκόμενα, ἅπερ ἀντὶ τῶν ἠρπασμένων ἀρπάζονται. λέγεται ῥύσια καὶ τὰ ὑπὲρ ὑγείας καὶ εὐτυχίας εὐχαριστήρια, παρὰ τὸ ῥύεσθαι, ὡς παρὰ Διονυσίῳ τῷ περιηγήτῃ (v. 527.) "ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χοροὺς ἀνάγουσιν ἅπασαι."* Eadem fere Eustathius ad Hom. p. 877, 35. et Favorinus. Conferri cum his potest scholiastes ad Il. XI. 673. et Suidas. Photius *ῥύσια, ἐνέχυρα: καὶ ῥυσιάζεσθαι, τὸ ἐνεχυριάζειν.* Zonaras p. 1622. *ῥύσια, λύτρα, ἐλευθερίας ἐνέχυρα.* Prae ceteris digna memoratu Eustathii adnotatio est ad Dionysii versum: *οἱ αἱ Κυκλάδες — χοροὺς ἀνάγουσι τῷ Ἀπόλλωνι, οὓς καὶ ῥύσια λέγει, ὡς ῥύσεως χάριν καὶ ἐπὶ σωτηρίῳ γινόμενος. καίτοι κριῖως ῥύσια, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι φαίνεται, τὰ ἐξ ἐπιδρομῆς ὀπλιτικῆς καὶ ἔλκυσμοῦ λαμβανόμενα εἰς ἐνέχυρον, ἀπὸ τοῦ ῥύω τὸ ἐλκύω ἐτυμολογούμενα: καταχρηστικῶς δὲ ποτὲ καὶ ἐπὶ ἄλλῳ ἐνεχύρον ἢ λέξις λαμβάνεται. ὁ μὲντοι Διονύσιος κατὰ δριμύτητα ῥητορικὴν συνήθη αὐτῷ ἐπὶ δώρων σωτηρίων τὴν λέξιν εἴληφεν, ἅπερ μᾶλλον σῶστρα λεχθήσονται, καθάπερ λύτρα τὰ ὑπὲρ αἰχμαλώτων διδόμενα.* Non satis explicate haec a grammaticis sunt tradita. *Ῥύσιον*, ab *ῥύεσθαι* factum, proprie significat rem ademptam, quae vi vindicanda est atque ita salva praestanda. Ita Aeschylus in Suppl. v. 397.

*καὶ μήτε δῆρις ῥύσιων ἐφάρμεται.*

Et v. 698.

*ἄγειν θέλοντες ῥύσιων ἐφάρμορες.*

Sic apud Sophoclem Oed. Col. v. 858. Creon Oedipum una cum filiabus abstrahens dicit



καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα  
θήσεις; ἐφάρομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν.

Eo modo etiam in Agamemnonis versu Helena a Paride rapta, a Graecis vindicata, ῥύσιον vocatur. Secunda significatio est pignoris, quod pro ea re, quae adempta est, capitur. Ita in Il. XI. 673. ῥύσι' ἐλαυνόμενος. Hinc tertius nascitur significatus, qui est satis dationis sive vindictae, quum pignus, si res ipsa restitui non potest, ad satis faciendum laeso adhibetur. Ita Sophocles in Phil. v. 959.

φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας.

Alia est quarta vocabuli potestas, ex primo deducta significato, quo liberatio rei ex aliena potestate atque in integrum restitutio indicatur. Sic Io quum Iovis contactu Epapho gravida facta formam humanam recuperasset, eam formae restitutionem ῥύσια dixit Aeschylus in Suppl. v. 300.

Ἐπαφος, ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος.

Hinc denique quintus prodit usus, quo quidquid pro salute fit intelligitur, eoque modo accipiendum hoc vocabulum est apud Dionysium periegetam.

514. Porsonus ut suspectum notavit *αὐτόχθονον*. Parum circumspecte Blomfieldius, *αὐτοχθόνους* apud Lycophronem v. 714. male in quibusdam libris pro *αὐτοκτόνοις* legi observans, quum *αὐτόχθον'* ὄν edidit, duplici vitio auxit Aeschylum, altero languidissime inserti pronominis, altero vocis consulto a poeta declinatae. Nam *αὐτόχθων* quum significet eum qui ipsa in terra natus est, alia forma opus esse videbat poeta, si dicendus esset qui ipsa cum terra sua aliquid pateretur. Vidit hoc etiam Scholefieldius. Formam autem vocabuli defendit Lobeckius Paralip. p. 202. Ad *ἔθρισεν* in Flor. ab alia manu supra adscriptum *ἔθρισεν*. Scholiastes *ἔθρισεν, ἐθέρισεν, ἔχειρε. κοινῶς δὲ ἔθριξεν, ἀφείλεν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θριξ. καὶ Εὐριπίδης* (Or. v. 128.) “ἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθριξε τριχας.”

515. Libri *θάμαρτια*, quod genuinum visum est Abreschio, quoniam etiam in Persis v. 678. inveniatur. Et videatur fortasse *ἀμάρτημα, ἀμαρτία, ἀμάρτιον* eadem comparatione dictum esse ut *ἀμπλάκημα, ἀμπλακία, ἀμπλάκιον*, quo postremo usus est Pindarus Pyth. XI. 41. Sed Persarum versus a me et Blomfieldio emendatus est: hic quum aptissimus sit dualis, scribendum est *θάμαρτία*. Intelligit praeco peccata, quae modo dixerat, *ἀρπαγὴν* et *κλοπὴν*. Auctor fuit Aeschylō Homerus, quum aliis locis, tum Il. XIII. 626. ubi Menelaus de Troianis

οἱ μὲν κορυδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ  
μὰν οὐχέσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέσθε παρ' αὐτῆ.

Id uberius narratum fuisse in carminibus Cyprii ex Proclo conici potest. Non dixit autem Aeschylus *διπλῆ*, quia id ambiguum fuisset, utrum quae duorum peccatorum poenae, an magnitudine duplae essent intelligendae. *Ἄμαρτια* autem *τίνειν*, ut *ἀδικίας* apud Euripidem in Ione v. 447.

516. Quae chorus in hac *στιχομνησίμῳ* loquitur, in libris tributa

sunt Clytaemnestrae. Animadvertit errorem Heathius. In his verbis κήρουξ Ἀχαιοῶν τῶν ἀπὸ στρατοῦ notanda est attractio, qua duae locutiones in unam confusae sunt, κήρουξ Ἀχαιοῶν τῶν ἐν στρατῷ et κήρουξ ἀπὸ στρατοῦ. V. ad Soph. El. v. 135.

517. Farn. Vict. et scholiastes ad v. 528. χαίρω. τεθνήναι δ' οὐκ ἔτ' ἀντερῶ θεοῖς. In Flor. ἔτ' omissum est. Τεθνήναι mediam syllabam et analogiae lege et usu correptam habet. Aristophanes Ran. v. 1012.

τί παθεῖν φήσεις ἄξιός εἶναι; τεθνήναι· μὴ τοῦτον ἐρώτα. Quamquam ibi scholiastes, ut de inusitata re, βραχυκαταληκτεῖ δὲ ἐν ταῦθα. Legebatur quidem apud Theognidem v. 181.

τεθνήναι, φίλε Κύρνε, πενιχοῦ βέλτερον ἀνδρὶ, sed quod vel sine codice reponi debebat reponendumque viderat Davisius ad Cic. Tusc. disp. I. 8. τεθνήμεναι, ex antiquissimo libro restitutum est. Simillimum est βεβάναι apud Euripidem Heracl. v. 610.

οὐδὲ τὸν αὐτὸν αἰεὶ βεβάναι δόμιον  
εὐτυχία.

Non sum nescius memorare grammaticos τεθνήναι. Thomas M. p. 355. ed. Ritsch. ἀπὸ τοῦ θανῶ μέλλοντος ἕτερον ῥῆμα πυράγωγον θανέω θανῶ, καὶ θνῶ κατὰ συγκοπήν, ἔξ οὗ θνήσω, τέθνηκα, τέθνημι, ἐτέθνην, τεθνήεις, τεθνήειν καὶ τροπή Ἰωρικῆ τοῦ εἰς ἄ τεθναίην. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐτέθνην, ἐτέθνης, ἐτέθνη, τεθνήναι, καὶ Ἰωρικῶς τεθνά- ναι (id quidem videtur τεθνήναι scribendum fuisse, sed tamen τεθνάσαι legitur etiam apud Favorinum, qui eadem habet in v. θανέω). εἰσὶ δὲ οἱ λέγονσι ταῦτα καὶ οὕτως· ἀπὸ τοῦ θανέω θανῶ καὶ θνῶ, θνήμι, ὁ δεῦτερος ἀόριστος ἔθνην, ἡ μετοχή ὁ θνάς, καὶ κατὰ ἀναδίπλω- σιν τεθνάς, τεθνάτος, τεθνάσαι, καὶ τεθναίην τὸ εὐκτικόν. Non dissimilia leguntur apud Favorinum in v. θνήσκω et τεθνάσαι et in Hortis Adonidis p. 159. aversa sive ed. Dind. p. 417, 4. tum in Appendice Etymologici Gudiani p. 637, 4. Sed magna in his opinio perversitas est, quum aoristum ἔθνην vel etiam ἐτέθνην assumpserunt. Diversissima miscuit is qui Draconis Stratonicensis nomen mentitur p. 39, 12, qui quum ostendisset infinitivos praesentis verborum in μι exeuntium brevi penultima, aoristorum autem longa esse, sic pergit, καὶ τῆς μὲν πέμ- πτης τὸ σημῶσαι καὶ τὸ ὑφῶσαι καὶ τεθνήναι καὶ διωδρῶσαι καὶ θῶσαι, ὡς μαρτυρεῖ τὸ θεῖναι καὶ δοῦναι. καὶ ταῦτα γὰρ ἀόριστου ὄντα ἐμφανεστάτα μακρὰν ἔχει. Nec fidem habeo isti homini p. 108, 24. dicenti τὰ δὲ εἰς αναι, ὡς τὸ τεθνάσαι, ἐσθ' ὅτε ὑπὸ ποιητῶν Ἀττικῶν ἐκτείνει τὸ α. Magis etiam mira traduntur in Hortis Adonidis p. 186. τεθνάσαι κανόνισον· ἔστι ῥῆμα πρωτότυπον θείνω τὸ τύπτω, ὁ μέλλων θενώ, καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν θνέω θνῶ· μεταποιεῖται γὰρ εἰς περισπωμένην σημασίαν ὁ μέλλων, ὡς καὶ ἀλλαγῶ πολλὰ γὰρ· οὗ ὁ μέλλων θνήσω, ἀφ' οὗ θνήσις. ὡς περ γὰρ ἀπὸ τοῦ θεῶ θῶ τίθημι, οὕτω καὶ ἀπὸ θνέω θνῶ τέθνημι, ὁ μέλλων θνήσω, ὡς

στήσω. ὁ παρακείμενος τέθνακα, ὡς ἔστακα. τὸ ἀπαρέμφατον τεθνακέναι καὶ κατὰ μετάρθεσιν τεθνάναι. διὸ καὶ περισπᾶται. τὸ γὰρ α καὶ ε εἰς α μακρὸν κινῶνται. πᾶσα φύσει μακρὰ πρὸ βραχείας ληκτικῆς ἐν ἐνὶ μέρει λόγον οὔσα καὶ ἐφ' ἑαυτῆς ἔχουσα τὸν τόνον περισπᾶται· ἐπεὶ τὸ ἐν τοῖς ἀπαρέμφατοις δίφθογγον βραχὺ ἐστίν. οὕτω δὲ γίνεται καὶ τὸ ἐστᾶναι οὐ κατὰ συγκοπὴν τῆς κε συλλαβῆς ἀπὸ τοῦ ἔστακέναι, οὐ γὰρ ἐφίησι (legitur ἀφίησι) τὸ τεθνεώς καὶ ἐστώς· ὁξύνεται δὲ μόνον τὸ ἐστώς καὶ τεθνεώς· οὐκ ἔξ ὀξείας καὶ βαρείας περισπῶνται, ἀλλ' ἐκ βαρείας καὶ ὀξείας ἢ κρῶσις ἐγένετο· τὰ μὲν γὰρ ἔξ ὀξείας καὶ βαρείας περισπῶνται, οἷον Πηλεΐ Πηλεΐ· τὰ δὲ ἐκ βαρείας καὶ ὀξείας ὁξύνονται, ἔσταώς ἐστώς, βεβαώς βεβώς, τεθνεώς τεθνώς· τὰ δὲ ἐκ δύο βαρειῶν πάλιν βαρύνονται (sic pro βραχειῶν et βραχύνονται scribendum), οἷον Δημοσθένει Δημοσθένει, ποίεε ποίει. τὸ δὲ ἐστᾶναι καὶ τεθνᾶναι οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν. εἶποι γὰρ ἂν τις ὅτι καὶ ἐκεῖνα ἐκ βαρείας (legitur βραχείας) καὶ ὀξείας συνεκράθησαν, καὶ ὡφείλον πάλιν ὁξύνεσθαι· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ παραλήγουσα φύσει μακρὰ ἐγένετο, ἡ δὲ λήγουσα βραχεῖα ἐστίν, νικᾷ μᾶλλον περισπᾶσθαι κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, πᾶσα φύσει μακρὰ πρὸ βραχείας ληκτικῆς, ὡς ἔμαθες. ἀλλ' οὕτω μὲν τὸ τεθνᾶναι κωνορίζεται δευτέρως ὃν συζυγίας τῶν εἰς μί, ὡς εἶπομεν. Apertum est commenta haec esse recentiorum grammaticorum, qui quod τεθνάναι et ἐστᾶναι ut vulgus male pronuntiarent, syllabam putabant longam esse. Quo magis miror quod Buttmanus in Gramm. vol. II. p. 14. in similem ut grammatici, quos non consuluit, sententiam incidit, Göttlingius autem in Doctrina accentus edita a. 1835. p. 93. poetis productionem concessit. Aeschylum ut τεθνᾶναι dixisse credam non adducor. Potest scripsisse videri

χαίρω τε, τεθνάναι δ' οὐκ ἔτ' ἀκτερω θεοῖς.

Rectius tamen, adhibita codicis Florentini scriptura transpositisque verbis, scribetur

χαίρω· θεοῖσι τεθνάναι δ' οὐκ ἀντερω.

Veri enim simile est Triclinium, cui τεθνᾶναι videreur dici debere, haec mutavisse. Ad sententiam apte comparavit Butlerus Od. VII. 224.

ιδόντα με καὶ λίποι αἰῶν

κτῆσιν ἐμὴν δμῶός τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.

519. ἐνδακρῦειν Flor. Vict. ἐκδακρῦειν Farn. quod non notavit Elmsleius. Id recepi. Euripides Or. v. 1122.

ὥστ' ἐκδακρῦσαι γ', ἐνδοθεν κεχαρμένῃ.

Phoen. v. 1353.

ὥστ' ἐκδακρῦσαι γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον.

In Orestis versu aliquot libri ἐνδακρῦσαι.

520. ἴστε Flor. ἦτε Farn. Vict. Signum interrogandi praeter necessitatem huic versui apposuit Stanleius. Hinc Th. Bergk in Diurnis antiq. a. 1835. p. 958. ἦστε, afferens Sophoclis fr. 317. et alia. Vereor

ne Bergkium rariorum formarum amor ab recta via abduxerit. Nam quis malit dicere *suavis ergo huius morbi sciebatis vos compotes esse, quam eratis compotes?* Mihi ἦτε a Triclinio profectum, vera autem scriptura esse videtur codicis Florentini, ut hoc dicat, *scite vos compotes esse huius suavis morbi.*

521. Libri πῶς δὴ διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγον; Emendavit interpunctionem Schützius. Sic in Suppl. v. 276.

διδαχθεὶς δ' ἂν τόδ' εἰδείην πλέον.

Alia quaedam de multis v. apud Erfurdium ad Soph. Oed. R. v. 1517.

522. Libri πεπληγμένοις. Rectissime Tyrwhittus et Schützius πεπληγμένοι. Non enim quomodo praeco intelligere superiora chori verba debeat dicendum est, sed quid sit cur exercitus prae gaudio lacrimari possit.

524. Libri ἐκ φρενὸς ἀναστένειν. Scaliger et Schützius μ' inseruerunt. Ὡς pro ὥστε de effectu dictum tetigi ad Soph. Ant. v. 292. Adde Eur. Andr. v. 558. Iph. T. v. 293. Vide etiam mox v. 528.

525. Libri στύγος στρατιῶ. Quod quum aperte non conveniat huic loco, Auratus στρατοῦ coniciebat, quo nihil proficimus. Schützius, eiecto στρατιῶ, legendum putabat θυμῶ στύγος; Iacobsius in Animadv. ad Eurip. p. 195. non ineleganter στρατιῶ in φράσον mutandum esse censebat. Wellauerus στρατιῶ interpretandum existimavit popolo, ut in Soph. El. v. 739. Et sic ipse Aeschylus in Eum. v. 558. 678. 876. Vereor tamen ne id hic non satis aptum sit, ubi στρατός, ut modo v. 523. a civibus distinguitur. Confidenter posui στύγος φρενῶν, quod legitur infra v. 1267. et Choeph. v. 70. Aliud agenti librario ex v. 523. in mente haeserat στρατός. In eandem emendationem incidit Emperius in Diurn. antiq. a. 1835. p. 627.

527. τυράννων Flor. Vict. κοιράνων Canterus, et habet id Farn. Continuabatur καὶ πῶς cum sequentibus verbis. Non bene Klausenius καὶ πως. Stanleius recte signum interrogandi poni voluit post καὶ πῶς. Secuti sunt Schützius et Scholefieldius; non secuti Porsonus, Blomfieldius, Wellauerus, Boissonadus. Et tamen ineptum est quaeri quomodo absente rege aliquem timuerit civitas, quum magis, si praesente timeat, mirandum videatur: nisi putarunt ipsum regem esse qui timeretur. At id iterum ineptum est, quia sic laudari videretur conditio populi nulli parentis imperio. Καὶ πῶς mirandi significatum habet: v. infra v. 1269. Choeph. v. 526. 763.

528. Libri et scholiastes ὧν νῦν. Emendavit primus Scaliger. τὸν σὸν error Vict.

530. Libri τὰ μὲν τις εἶ λέξειεν. Porsonus, ut Blomfieldius refert, ἂν reponi voluerat in praecedente versu, hoc modo, ταῦτα δ' ἂν πολλῶ χρόνῳ. Sed postea edidit, ut Auratum secuti alii, τὰ μὲν τις ἂν λέξειεν, quod non dubium videtur quin verum sit. Pro ταῦτα Auratus coniciebat τᾶλλα.

533. Primus post *δυσανλίας* distinxit Stanleius.

534. *κακοτρότους* Flor. Vict. *κακοστρώτους* Canterus, et sic Farn. *Παρήξει* Aeschylus non dixit, ut scholiastes interpretatur, *παραδρομάς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῶν νεῶν*, sed, ut Schützius vidit, raras ad terram appellandi opportunitates. Nam quae sequuntur, hic de profectioe classis ad Troiam, diu in Aulide retentae, sermonem esse docent. <sup>2</sup>*Ἥξις* ex Euripidis Troad. v. 396. affert Antiatticista Bekkeri p. 99, 4. ubi Euripidis libri *Ἥξις* habent.

535. Libri *οὐ λαχόντες*. Quod Wellauerus verbis quae intelligi nequeunt interpretatus est, *qua parte diei non suspiravimus, quum illa nobis non acciderint?* Id esse voluit *nulla parte diei illa nobis non acciderunt*. Tum vero vertere debebat *qua parte diei non gementes, non sortiti illa eramus?* At id facilius, si quidem, ferri posset, si hoc ordine verba posita essent, *τί δ' οὐ λαχόντες, οὐ στένοντες*. Optime Stanleius *οὐ κλαίοντες*. Aptissimum est enim verbum simile ut *στένοντες*, et id necessario praesentis: quare qui *οὐ καμώντες* coniecit Pauwius, *οὐ κάμνοντες* debebat. Schützius edidit facillima sane mutatione *οὐ λαχόντες*, quae a me ad Vigerum p. 770. non est recte explicata, quum *οὐ* ubi esse volebam, quod dici hic *ὅπου* debebat. Si ita scripsit Aeschylus, *οὐ* non ad *μέρος* referendum est: nam *λαγχάνειν* cum genitivo iunctum significat compotem fieri eius quod quis optat: sed pertinet ad *ἡμιτος*, *nulla parte diei, qui nobis obtigisset, non gemedamus*. Dubitari tamen potest an scripserit *τί δ' οὐ στένοντες, εὐ λαχόντες, ἡμιτος μέρος; qua parte diei, si bene cecidisset, non gementes?* Sed tantopere se commendat *οὐ κλαίοντες*, ut omnium videatur esse veri simillimum. Apodosis deest, quae referatur ad *εἰ λέγοιμι*, ut in sermone familiari: i. e. vix finem invenirem.

536. Interpungebatur virgula post *προσῆν*, credo quod *τά* pro *ἅ* acceptum erat. Mutavi eam interpunctionem: nam *τά δέ*, ut saepe, *alia* significat, *καί* autem iungendum cum *πλέον*.

537. *Δῆϊων* hic tantum legitur et non recte *δῆϊοις* in chori carmine Choeph. v. 618. Nusquam ita Sophocles, neque Euripides. Et *δαΐτων* ipse Aeschylus in Sept. c. Theb. v. 260. Itaque probanda videtur sententia Dindorfii, scribendum esse *δαΐτων*.

538. Pearsonus, Heathius alique, quos secutus est Blomfieldius, *δέ* pro *γάρ* posuere: quos bene refutavit Wellauerus. Nam qui praecedit versus, parenthesis est. Deinde *λειμώνιαι*, cum accentu in penultima, Flor. Vict. *λειμώνιαι* Farn. Schützi coniecturam, *λειμωνίας*, recepit Blomfieldius. Non inepte animadvertit Wellauerus, quibus *δρόσοι λειμώνιαι* a caelo stillantes offensui sint, eodem iure offendi debuisse verbo *καταψεκάξειν*, quod proprie non cadat in humorem prati. Neque perversa est oratio, si sic verba intelliguntur, *ἐξ οὐρανοῦ δρόσοι καὶ ἀπὸ γῆς δρόσοι λειμώνιαι*. Sed tamen accentus in codice Flor. monet ut potius cum Schützio credamus *λειμωνίας* scri-

rium v. 1207. κείμαι δ' ἀμέριμνος  
γόμενος κόμας, λυγροῦς μνήματα  
defenderet, aliena attulit Wellauerus.  
Synt. p. 429. Indulserunt talia sibi  
caussa. Nisi hic ὄμβροι animo poeta  
541. λέγει Farn.

543. Pessime Abreschius, quem  
νάς κοίτας de meridiana quiete Graec  
missiones meridianas dici vidit Stanleiu.

546. 547. Sententia propter br  
dicit, praeterierunt illa mortuis, ut ne  
daretur quidem, in vitam redire velis  
Blomfieldium, qui τὸ μηδὲ μέλειν παρ  
Elberlingius in Observationibus in locos  
opus est ut cum Aurato αὐτοῖς pro αὐθι

548. Ἐν ψήφῳ λέγειν est enumera  
στρατοῦ δὲ πλῆθος οὐδ' ἂν ἐ  
θίσθαι δύναι' ἂν, ὡς ἄπλατον  
549. Ἄγειν cum genitivo constructu  
ἀλγεῖς; τί δ' ἡμᾶς παιδὸς οὐκ

De vocabulo παλίκοτος copiose disseruit l  
550. Libri συμφοραῖς. Mirum est Bl  
dum videri, qui in Monkii adnotationibus ad  
sativos restituendos censet etiam apud Diphil  
οὗτος ἱερὸς ἀν

ὄς πολλὰ χαιρεῖν ταῖς κίχλαις ἦδ.  
attulerit Rufini verba in Anthol. VII. 136.  
'Ρουφίνος τῇ μῆ γλυκερωτάτῃ  
χαιρεῖ...

*gloriari aequum est quod tandem capta urbe diis spolia suspendimus.* Lachmanno tamen hic versus ante praecedentem collocandus esse videtur, ut coniungantur haec, ἡμῖν — ποτωμένοις.

555. τροίην Flor. Vict. Porsonus Τροίαν restituit, et sic Farn.

556. Male Valckenarius ad Phoen. v. 88. Θεῶν scribi volebat. Aptius est dici quibus dedicentur spolia, quam quorum templis assignantur. Cohærent autem Θεοῖς τοῖς καθ' Ἑλλάδα.

557. Porsoni coniecturam, ἀρχαίοις, non debebat recipere Blomfieldius. Ἀρχαῖος enim ad ea quoque transfertur, quae diuturna sunt atque inviolata manent, sive sancta velis dicere. Sic Sophocles Oed. C. v. 1632. πίστιν ἀρχαίαν fidem dixit quae firma maneat, olim antiqua futura. Petro Campero ad Euripidis Electram p. 183. praeco se quasi inter posteros sistere visus est. Non dixisset id, si attendisset ad illa, ὡς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει.

558 — 560. Interpungebatur τοιαῦτα χρῆ κλύοντας, εὐλογεῖν πόλιν, καὶ τοὺς στρατηγούς· καὶ χάρις τιμήσεται Διὸς τῷδ' ἐκπράξισσα, quasi haec esset sententia, haec vos audientes et urbem et duces laudare oportet. At sic non recte πόλιν poeta dixisset, quum deberet στρατόν. Iungenda sunt κλύοντας πόλιν, i. e. κλύουσαν τὴν πόλιν χρῆ εὐλογεῖν καὶ τοὺς στρατηγούς καὶ τὸν Δία. Quae quum sic dicenda essent, usitata familiari sermone negligentia, quam consecratur poeta in humilioribus conditionis hominibus, mutata constructione dixit καὶ χάρις τιμήσεται Διός.

560. Editiones quaedam recentiores τὸδ'. Sed Flor. Farn. Vict. τῷδ'.

563. 564. Hoc dicit, *singula accuratius exquirere maxime Clytaemnestram decet, eamque me simul ditare his*, i. e. me participem fieri sinere narrationis illius.

565. Divisim scriptum ἀνωλόλυξα μὲν debetur Stephano. Flor. Farn. ἀνωλολύξαιμεν. Glossa in Farn. ἤγουν ἐπαινίσαιμεν. Scriptor Christi patientis v. 70. ἀνηλάλαξά πως πάλαι χαρῆς ὕπο.

568. ἐνίππων Flor. Libri φρονκτώρων διά. Pravum accentum φρονκτώρων emendavit Schützius.

571. πλακτὸς Farn. Scriptor Christi patientis v. 74.

λόγοις δὲ τοῦδ' εὐπλαγκτος οὖσ' ἐφαινόμην,  
πεισθεῖσα τῷ φέροντι θέσκελον φάτιν.

Hinc in dissertatione de versibus spuris apud Aeschylum (Opusc. II. p. 84.) conieci alterum quoque versum ex hoc Aeschylī loco sumptum esse. A qua sententia non dimoveor eo quod Blomfieldio scriptor iste πεισθεῖσα manifesto e v. 569. sumpsisse videtur. Nam id eo minus manifestum est, quod tragici saepissime in brevi spatio eadem verba iterant, et versus iste aliquanto melior est quam ut ab ipso illo homine factum esse credam. Accedit quod aptissime haec addere videtur Clytaemnestra. Augent enim vim et vigorem sententiae, quae haec est, *stulta videbar*

esse, quae fidem haberem mirabilia nuntianti, et tamen non minus creduli, qui me vituperabant, sacra cum laetis acclamationibus faciebant. Θέσκελος quod non alibi, quod sciam, apud tragicos invenitur, neminem, praesertim in Aeschylo, morabitur. Constat autem ea voce admirabilia et incredibilia significari. V. II. III. 130. XXIII. 107. Od. XI. 373. 609.

572. Recte commate interpunctum est post ἔθνον in editionibus Vict. et Cant. Male Stanleius, ἔθνον singularem esse ratus, coli signum posuit: quod secuti sunt alii. Totum hunc versum habet scriptor Christi patientis v. 78.

573. ὀλολεγμὸν, et ω super secundo o, Flor. Christi patientis scriptor ἀλαλαγμὸν legisse videtur, quum scripserit v. 79. ψυχῆς τ' ἐπιμπον ἀλαλαγμὸν ἐκ μέσσης.

574. ἐνθῶν Vict. Ab Aurato accepit Stanleius ἐν θεῶν, quod est in Flor. Farn. Virgulam, quae post ἔθραις posita erat, post εὐφημοῦντες recte posuit Schültzius, languide tamen inserens θ' post ἐν θεῶν. Editio Glasguensis a. 1795. quae falso tribuebatur Porsono, ἔθραις ἐν θεῶν, contra Porsoni de trimetro praecepta.

575. Scriptor Christi patientis v. 81. θυνηγάγον φέρουσά τ' εὐάδη φλόγα, ut videatur φέροντες legisse. Libri κοιμῶντες, ad quod in Farn. glossa adscripta est πρᾶννοιτες ἐπὶ τῷ ὀπτῆσαι ἢ θυνηῖσαι. Mirum est placere quibusdam potuisse Butleri commentum, intelligenda haec esse de laetis acclamationibus in fine sacrorum. Quis enim adeo perversus sit, ut, gratulatos ob laetum nuntium dicere volens, finem gratulandi quam initium factum dicere malit? Legrandius male κοσμοῦντες. Melius, sed audacius, Casaubonus καίοντες. Si κοιμῶντες genuinum est, versum excidisse credam, quo contineretur iniectis libis et sufficientis. Aliter enim κοιμᾶν simpliciter extinguere ignem significat. Phrynichus Bekkeri p. 46, 26. κατακοιμίζειν τὸν λῆγρον, ἀντὶ τοῦ σβεπνῆναι. Auctores Suidas in v. κοιμῖσαι Nicophronem in Pandora, Athenaeus XV. p. 701. F. et Pollux VII. 178. Phrynichum in Μονοτρόπῳ nominant. Si nihil deest, scripsisse Aeschylum putem κοιῶντες. Hesychius κοιᾶται, ἱερῶται. Idem κοιώσατο, ἀφιερῶσατο, καθιερῶσατο. Et κοίης, ἱερὸς Καβείρων ὁ καθιερῶν φονέα. οἱ δέ, κόης. Item κοιόλης, ὁ ἱερεύς, quod habet etiam Moschopulus περὶ σχεδῶν p. 5. et mendose scriptum Theognostus in Crameri Anecd. Ox. II. p. 21, 25. Ex hoc verbo vel eius radice ductum esse videtur θνοςκόος, de quo supra dictum ad v. 87.

578. Non dicit σπεύσω δέξασθαι ὅπως ἄριστα, sed ὅπως σπεύσω δέξασθαι ἄριστα. V. Porsonum ad Hec. v. 398.

580—582. Interpungebatur in editionibus veteribus τί γὰρ γυναικὶ τοῦτον φέγγος ἦδιον, δρακεῖν ἀπὸ στρατείας ἄνδρα, σώσαντος θεοῦ, πύλας ἀνοῖζει; Coniungenda esse ἦδιον δρακεῖν apertum est, videruntque plerique. Neque ἀνδρὶ legendum, quod Blomfieldius edidit, sed corrigeunda erat interpunctio, τί γὰρ γυναικὶ τοῦτον φέγγος ἦδιον



δρακεῖν, ἀπὸ στρατείας ἄνδρα σώσαντος θεοῦ, πύλας ἀνοῖξαι; Sic etiam Matthiae ad Eur. Alc. v. 899. nisi quod is ἦ omissum censet. At pro eo τούτου additum est, quod ipsum omitti potuit, ut in Alcestide, τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μείζον, ἀμιαρεῖν πιστῆς ἀλόχου; V. quae ibi adnotavi ad v. 890. Sic patet nihil causae esse cur cum Schützio aliisque scribatur πύλας τ' ἀνοῖξαι. Quod autem dicit ἀπὸ στρατείας, intelligendum est *revertentem ad expeditione*, ut Eum. v. 621.

584. Schützius coniecit ἔνδον εὐρήσει. Magnopere falsi sunt Blomfieldius et Wellauerus, quum εὔροι *utinam inveniat* sunt interpretati, quo sententia paene ridicula evadit. Recte Matthiae in Miscellaneis philologicis vol. II. p. 54. orationis obliquae optativum esse vidit.

586. Πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν ambigue dicit Clytaemnestra, de Agamemnone cogilans.

589. 590. Non dixit Blomfieldius cur cum Schützio οὐκ οἶδα ediderit. Aperte verum est οἶδ' οἶδα. Sed in Christo patiente v. 64. legitur οὐκ οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίρογον φάτιν ἄλλον πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαιγῆς. Et iterum v. 521. οὐκ οἶδα τέρψιν. Expressit autem Aeschylus mores hominum improborum, qui quibus vitii laborant, iis se maxime immunes iactare solent. Ita hic Clytaemnestra, adultera, pudicam se esse praedicat, quumque necem marito meditetur, a caedis crudelitate abhorrere. Χαλκοῦ βαιγῆς de caede dictas esse vel illud in Aiace v. 95. ostendere potuerat,

ἔβαινας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατιῶν.

Sed ipse etiam Aeschylus ita locutus est in Prom. v. 866.

δίθιχτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος.

Et Choeph. v. 1005.

μαρτυρεῖ δέ μοι

φᾶρος τόδ', ὡς ἔβαιπεν Ἀγίσθου ξίφος.

Non tamen, ut Wellauero visum est, quod vulneratus sanguine tingatur, sed quod ferrum immergitur in corpus. Miraculosa placuerunt Welckero in Appendice Trilogiae p. 42. seq. quem perturbarunt Blomfieldii Elmsleiique dubitationes, de tingendo aere cogitantium.

591. 592. Hi duo versus in libris praeconi tributi sunt. At nec decet praeconem respondere, nec potuit ille τοιόςδ' ὁ κόμπος dicere, sed dicere debuit τοιόςδε κόμπος, nec iustus finis factus erat orationi Clytaemnestrae. Itaque huic hos versus dedi. Γενναίαν se vocare potuit mulier, etiam si non esset superba, ut Oedipus Sophoclis in Colono.

594. Scholiastes οὕτως εἶπεν ἀκριβέσι λόγοις καὶ ἐξηγητικοῖς ὥστε σε μαθεῖν. Quem Blomfieldius λόγοις legisse putans, id reposuit. Falli eum intellexit Wellauerus, non ille tamen hunc locum recte explicans, in quo interpretando alia via aberravit G. Bernhardt Synt. p. 128. Hoc dicit chorus, *sic haec tibi speciose rem exposuit, cognoscenti per veraces scilicet interpretes*. Patet autem ironice chorum reprehendere Clytaemnestram de se ipsam edentem testimonium. Τοροὶ ἐρημηεῖς

sunt qui rem aperte et perspicue explicant. Sic infra v. 1021. *ἐρμηγέως ἴοικεν ἢ ξένη τοροῦ δεῖσθαι*. Dicit autem haec chorus ita ut non audiat Clytaemnestra, quae iam de scena abit. Campero ad Eur. El. p. 212. scribendum videbatur *τοροῖσί γ' ἐρμηγεῦσιν*.

596. Libri *εἰ νόστιμός γε*. At non *si quidem veniet* dicit chorus, sed *veniatne*. Quare *εἰ νόστιμός τε* scripsi.

598. 599. Male in editionibus Vict. et Cant. virgula post *ψευδῆ* distinctum. *Non narrem, inquit, falsa bona, quibus diu fruuntur amici*. Proprie *ad id*, i. e. *eo consilio ut diuturnus ex iis fructus sit*. Libri *ἐς τὸν πολύν*. Blomfieldio *εἰς* dare placuit. Patet errasse eos, qui *ἐς οὐ πολὺν* scribendum putarunt, Auratum, Casaubonum, Pearsonum.

600. In Flor. Farn. Vict. Cant. hoc et sequentia chori disticha Clytaemnestrae tributa sunt. Emendavit Stanleius. *τάληθῆ τέχης* Flor. *τάληθῆ τέχης* Vict. *τάληθῆ τυχ'* Farn. Auratus *μὴ ληθῆ*. Schützius *κἀληθῆ τύχοις*. Optativum etiam Porsonus restituit. Verum est, quod Wellauerus vidit, ad *τύχοις* repetendum esse *εἰπῶν*, hoc modo, *πῶς δῆτ' ἄν, εἰπῶν κεδνά, τάληθῆ εἰπῶν τύχοις*;

601. Libri *γίνεται*.

602. Libri *ἀνήρ*. Scribendum *ἀνήρ*. Deinde *ἀχαικοῦ* Vict. Sed *ἀχαικοῦ* Flor. Farn. De dissensu grammaticorum dixit Blomfieldius, parum sibi constans, quum *Ἀχαιικός* Homeri ad exemplum dixisse Aeschylum putat, alibi autem *κάειν, κλάειν, ἀετός* tuetur.

605. Ad *ἄχθος* glossa *βάρος* adscripta in Farn. Casaubonus et Pearsonus coniecerunt *κοινὸν ἔχθος*.

606. *τοξότας* Flor.

615. Scholiastes *ἤγουν ταῦτα λέγοντες ἀτιμάζομεν τοὺς θεούς*. Male. Laborarunt interpretes in his verbis propterea quod *ἡ τιμὴ θεῶν* pro *ἡ θεῶν τιμὴ* dictum putarunt. At ea soloeca constructio foret. Sententia haec est, *ἡ τιμὴ χωρὶς θεῶν ἐστὶ, praemium sine diis est*, i. e. praemium accipit malorum in re laeta nuntius tale cui non favent dii.

618. Frustra Blomfieldius malebat *τυχόν*. Hoc dicit, *quum afflictus nuntiatur exercitus, unum civitati vulnus est, quod ea res communis est atque ad omnes pertinet cives*.

619. *ἔξαρισθέντας* scholiastes interpretatur *ἐξορισθέντας*. Hesyechius *ἔξάριστον, τὸ οὐ δεόντως εἰσενεχθέν εἰς ἱερόν, ἢ τὸ ἀκάθαρτον*. Et *ἔξάριστα, πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ἀφρωσιωμένα, ἃ οὐχ οἶόν τε ἐκκομίζεσθαι τῶν ἱερῶν. ἔνιοι δὲ ἀγνὰ ἀπέδοσαν*. Sophocles Oed. C. v. 1526. *ἂ δ' ἔξάριστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ, αὐτὸς μαθήσει, ritualaria*. Vix alibi *ἔξαρίζειν* exstat. Intelligendi videntur *consecrati, devoti duplici Martis flagello*.

620. *Διπλῆ μιάστιξ* quum proprie duplex flagellum significet, quali utebantur, ut vel ex Aiace Sophoclis v. 242. constat, translata hic est ad duplex malum, ut in Choeph. v. 370. et, quo minus dubitari quid significetur possit, *δίλογγον ἄτην, φοινίαν ξυνωρίδα* additum.



621. Post *ξυνωρίδα* punctum erat positum. Correxerit interpunctionem Pauwius.

622. Libri *σεσαγμένων*. Schützi emendationem, *σεσαγμένον*, receperunt Porsonus et qui secuti sunt editores. Hoc praefendum sit, an *σεσαγμένω*, dubitari potest. Sic supra v. 462.

*γυναικὸς ἀλγμῆ πρόπει*

*πρὸ τοῦ φανέντος χάριν ξυναιέσαι.*

Euripides Hipp. v. 115.

*φρονοῦντες οὕτως ὡς πρόπει δούλοισι λέγειν.*

623. Libri *παιᾶνα τόνδ' ἔριννύων*. Male Stanleius coniecit *τῶν*. Fallitur cum aliis Blomfieldius ad *τόνδε* intelligens *ἄγγελον*, quod nullo pacto fieri potest. *Παιᾶνα τόνδε* recte iunxit Wellauerus.

626. Abrumpitur oratio. Proprie enim dicendum erat *οὐ χρῆ με κεδνά τοῖς κακοῖσι συμμῖξαι*.

627. Libri *χειμῶν' ἀχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς*. Quod Blomfieldius in glossario dicit, usitatiorem constructionem fuisse *χειμῶν' Ἀχαιοῖς, οὐκ ἀμήνιτον θεῶν*, id ego diu est quum ponendum censui, sed vacuum vitio quod interpungendo intulit Blomfieldius. Neque enim *Ἀχαιοῖς* cum *χειμῶνα* coniungendum est, sed pendet ab *ἀμήνιτον*. Plutarchus de genio Socratis p. 578. A. *ἀλλ' οὐδὲ αὐτοῖς, ἔφη, Λυκεδαίμονιοις ἀμήνιτον ἔοικεν εἶναι τὸ δαιμόνιον*. Dictum est *ἀμήνιτον θεῶν* ut apud Sophoclem Trach. v. 691. *ἀλαμπές ἦλσον*.

631. Recte libri *ὠρόρει*. Nihili est, de quo disputatum videas, *ὠρόρει*. Nam *ὠρορε* Homericum aoristus est. Ceterum displicent haec verba, *ἐν νυκτί*, in principio posita, tamquam si primaria essent. At non possunt esse primaria: nam etsi per noctem atrocius factum est malum, tamen non nox, sed tempestas classem afflixit. Quare videtur aut non suo loco positus esse hic versus, ut collocandus sit post v. 635. ubi cohaereant *ῥῶγοντ' ἄφαντοι* — *ἐν νυκτί· δυσκόμαντα δ' ὠρόρει κακά*, aut interpungendum certe, servato loco quo versus nunc legitur, post *ἐν νυκτί*.

632. *ἀλλήλαισι* Farn. *ἀλλήλησι* Flor. Vict. Deinde *Θρηῖκαι* Flor. Vict.

633. *ἤρειπον*, cum glossis *κατέβαλλον, συνέκρουον*, Farn. Deinde libri *κερωτυπούμεναι*. Quod Wassius ad Thuc. II. 84. posuerat, *κερωτυπούμεναι*, firmavit Porsonus in praefatione ad Hec. p. VIII.

634. Editiones veteres *χειμῶνι, τυφῶ σὺν ζάληι τ' ὀμβροκτύπῳ*. Et *τυφῶ* etiam Flor. Farn. Blomfieldius *τυφῶ* scripsit idque ad *χειμῶνι* adiunxit, quod fieri nullo modo potest. Recte veteres editiones, nec Wellauerus H. Vossio duce in Curis Aeschyleis p. 22. genitivum *τυφῶ* cum *χειμῶνι* debebat consociare, qui pertinet ad *ζάλη*.

635. Libri *ποιμένος κακοῦ στρόβῳ*. Schützius quum *ποιμένος κακῶ στρόβῳ* coniecisset, qua coniectura melior est Aurati *ποιμένων κακῶ στρόβῳ*, revocavit postea antiquam scripturam auctore Heinrichio

in Observationibus in veteres auctores p. 33. ut ποιμένος κακοῦ per appositionem ad τυφῶ referretur; id quod suaserat Heinrichius, quoniam in Suppl. v. 737. procellae ναῶν ποιμένες dicerentur. At Supplicum versum negligentius inspexit, in quo de gubernatoribus navium sermo est. Aptius afferretur, quod apud Lycophronem v. 1018. duo antiquissimi codices praebent, βαρεῖ πρησιῆρι ποιμαίνων ἄλα. Sed ibi cum ceteris libris recte videtur Bachmannus κυμαίνων edidisse. Assensi sunt Schützius Blomfieldius et Wellauerus, quibus contradixit Boissonadus. Sensisse eum credo tolli appositionem substantivo ad nomen appositum adiecto. Nam perdurum esset τυφῶ στρόβω iungi. Sed de gubernatoribus non est cogitandum, quorum in tanta tempestate si culpa commemoraretur, minueretur magnitudo et atrocitas periculi. Omnino hic procella ποιμήν appellatur: sed qui id viderunt, non perspexerunt qua conditione appositioni locus esset. Scribendum erat κακοστρόβου. Nec librorum scriptura aliud quam hoc ipsum esse videtur: natam enim puto librorum errore, quum ad κακοστρόβω veram scripturam ου superscriptam videntes, uti ea nesciverunt.

637. Scriptor de barbarismo, quem Valckenarius cum Ammonio edidit, p. 197. hunc versum ut exemplum ἀκρολογίας affert. Scriptum ibi erat Ἀίγειον. Hemsterhusius ad Luciani Nigrinum c. 16. p. 55. mortuorum cruore rubens mare vel spumans dici putabat: cum qua interpretatione conferri potest Bergleri adnotatio ad Alciphr. l. 1. Nihil tam artificiosis commentis indigemus. Florere dicitur quod abundat aliqua re. In hymno Homérico in Apoll. v. 135. 139.

χρυσῶ δ' ἄρου Ἀῆλος ἅπανα  
ἦνθ' ἔσ', ὡς ὅτε τε ῥόν οὔρεος ἀνθέον ἔλῃ.

Legitur ibi ἀνθ' εἰν ἔλῃς, quod Lobeckius quum ad Phryn. v. 283. seq. ἀνθέειν ἔλῃ scribi iussit, tantum non penitus persanavit. Vide eundem ad Aiaceum p. 332.

638. Libri ναυτικῶν τ' ἔρειπίων, nisi quod Flor. Farn. ἐριπίων. Genitivos hos cum verbo ἀνθ' οὔν constructos esse putarunt Matthiae in Misc. philol. vol. II. p. 6. et Lobeckius ad Ai. p. 332. Ferri id posset, nisi praegressum esset ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, quod postulat ut alteri quoque genitivi ad νεκροῖς referantur. Quare verum est quod ante Schütziium Aurato in mentem venerat, ναυτικοῖς τ' ἔρειπίοις.

639. Auratus et Casaubonus νεῶς τ'. Alii νεῶν τ'. Quod ad sententiam attinet, recte fortasse Schützius ἀκήρατον cum ναῦν coniunxit, intellecto κατὰ, quam ellipsin illo tempore nemo suspectam habebat. Etiam Lobeckius in Paralip. p. 263. ἀκήρατον ad ναῦν refert. Quamquam res eodem redit, si ad ναῦν apposita sunt ἀκήρατον σκάφος, ut dicat nos navemque, illacsum alveum. Utrovis enim modo significat alveum navis integrum servatum esse, etsi malo, antennis, remis contractis.

640. ἡξήτῃσαιτο Flor. ἡ' ξητήσαιτο Farn. Vict. Schützius ἡ' ξηγήσαιτο. Cui quae Blomfieldius obiicit, verbum illud a tragicis hoc signi-

ficatu non usurpari, praetereaque ea emendatione sententiam debilitari atque enervari, quod nulla sit oppositio inter duo verba, quae insit vulgatis: *aliquis deus (fatis) nos suffuratus est vel impetrando servavit*: in iis non multum veri est. *Ἐξηγήσατο est ducem se praebuit*. Et ita Sophocles Oed. Col. v. 1520.

χῶρον μὲν αὐτὸς ἀτίκ' ἐξηγήσομαι  
ἄθικτος ἡγητῆρος.

Et v. 1587.

ὡς μὲν γὰρ ἐνθ' ἐνδ' εἶρε, καὶ σὺ που παρὼν  
ἔξοισθ', ἡγητῆρος οὐδενὸς φίλων,  
ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος.

Nam ex ἡμῶς et ναῦν apud Aeschylum dativos ad hoc verbum repetendos esse non est quod moneam. Deinde opponi sane sibi potuerunt ἐξέκλειψεν et ἐξηγήσατο. Nam aut subducere deus navem ex procella potuit miraculo aliquo, ut Paridem Venus II. III. 380. τὸν δ' ἐξήραξ' Ἄφροδίτη, ῥεῖτα μάλ', ὥστε θεός, et Hectorem Apollo, quod iisdem verbis dictum XX. 443. idemque similiter Agenorem XXI. 597. aut potuit sine miraculo adiuvare navem gubernantes, ut vincere undarum ventorumque impetum contingeret. Contra quid est *impetrando servare*? A fati scilicet. At haec Blomfieldius intulit, non memoravit Aeschylus. Wellaueri interpretatio, *deus aliquis aut dolo aut precibus effecit ut servaremur*, paene ridicula est. Quem enim precetur deus maiorem deo? Sic quoque ad fatum nusquam memoratum reiiceremur, idque exoratum, quamvis natura sua inexorabile sit: aliter enim ne esset quidem fatum. Et cur tandem addidisset Aeschylus οἰακὸς θιγῶν, in quae verba interpretes isti ne oculos quidem coniecisse videntur? Sed Schützii tamen illud ἢ ἐξηγήσατο hoc habet incommodi, quod ἐξ aliter in ἐξηγήσατο quam in ἐξέκλειψεν dictum est. Itaque recte mihi videor scripsisse ἢ ἐξηγήσατο. V. Lob. ad Phryn. p. 718. Id verbum recte in ἐξηγήσατο mutatum est in Demosthenis or. fun. §. 31. p. 1399, 2. Sed firmum stare videtur in Aristophanis Thesm. v. 760.

τίς τὴν ἀγαπητὴν παιδα σοῦ ἐξηγήσατο;

Quod si forma ista vulgaris sermonis fuit, optime convenit praeconi. Iustissima autem sic est verborum apud Aeschylum oppositio.

642. Quod libri habent, ναῦν θέλοισ', in eo nihil est quod magnopere reprehendatur, tuitusque est Abreschius. Canteri tamen coniectura, ναῦν σιελούσ', a Porsono recepta est. Recte intellexit Blomfieldius requiri praesens: quare ναυστολοῦσ' edidit, quae Casauboni coniectura est, valde illa quidem probabilis.

643. Butlerus coniecit ἀνόρμιος. Heathius, miro modo ἐν ὄρμῳ κίματος iungens, navium in ancoris stationem intellexit. At ea aperte ab ὄρμῳ distinguitur in Suppl. v. 734.

δῦτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στρατοῦ σιολή,  
οὐδ' ὄρμιος, οὐδὲ πεισμάτων σιτιρία

ἔς γῆν ἐνεγκεῖν· κοῦδ' ἐν ἀγκυροχίαις.  
Φαρσοῦσι ναῶν ποιμένες πυραυτικά.

Hoc dicit poeta, ut neque in portu fluctibus iactaretur navis, quo impeditur exscensio in terram, retroque in mare navis reiiceretur, neque in saxa et scopulos illideretur.

649. Inutilis Valckenarii coniectura est ἀμπνέων.

651. Libri ἡμεῖς δ' ἐκείνους ταῦτ' ἔχειν δοξάζομεν, recte. Schützius ἡμεῖς δ' ἐκείνους ταῦτ' ἔχειν δοξάζομεν, et ταῦτ' ex Stanleii coniectura etiam Blomfieldius.

652. Aurati coniecturam, δ' ἄρ' οὔν, quam suffuratus est Stanleius, recepit Blomfieldius. Male. Non, ut Wellauerus putat, cur fausta cupienda et exspectanda sint, caussa additur, sed potius, quoniam praeco, quum optat, sperare se indicat, addit cur speret.

654. Aurati coniecturam, εἰ γ' οὔν, suam fecit Stanleius. Recepit eam Boissonadus, sublata in fine praecedentis versus plena distinctione, et plene interpungens post ἔξαναλωσῶσι γένος, quo tollitur concinnitas. Vossius εἰ γοῦν, non male. Blomfieldius εἰ γάρ. Nihil mutandum est. *Ei δ' οὔν est si igitur. τίς ἀπτίς Flor.*

655. Libri καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα. Toupius Emend. III. p. 557. ex eo quod apud Hesychium legitur, χλωρόν τε καὶ βλέποντα (male scriptum βλέπον), ἀπτί τοῦ ζῶντα, scribendum censuit χλωρόν τε καὶ βλέποντα, mea quidem sententia verissime. Sed Blomfieldio ridiculum videtur χλωρόν, iuvenem. Quid vero, ut ridicule interpretaretur, eum impulit? *Valentem intelligi poeta voluit.*

657. τίς αὐτόν Flor.

658. κλύων Flor. ut Vict. sed ab eadem manu εἰν supra scripto. κλύειν Farn. cum glossa ἀκούειν.

659. Si recte legitur ὠνόμαζεν, intelligendum putem ita ut sit *coepit nominare*. Sed dubitari potest an ὠνόμαζεν scripserit Aeschylus. V. ad Eur. Iph. Aul. v. 418. 1072. Σφετεριζόμενοι dixit Aeschylus Suppl. v. 38. Infra v. 751. verum fortasse est *σεβίξω*, quod Flor. praebet.

661. Libri *προνοίαις*. Emendavit Pauwius. Hoc dicitur, *an aliquis, quem non videmus, satis destinatorum praescius linguam opportune regens?*

664. Hunc versum non logaoedicum esse, qui sequuntur Anacreontei videntur arguere. Quare, ut concinni sint inter se concordantes numeri, prima syllaba recidenda esse videtur, ut sola per se constet:

— | — — — — — — — — — —

666. Libri ἑλένας. Id Salmasius in Exerc. Plin. p. 78. Dorice pro ἑλένας dictum esse putavit. Scholiastae ineptae explicationi, ὁ ἐλῶν καὶ καθελῶν τὸν τῆς Ἑλένης ἄνδρα Ἀλέξανδρον, καὶ τὴν πόλιν αὐτοῦ, Scaliger haec adscripsit, "si Agamemnon est ἑλανδρος τῆς Ἑλένης, non tamen propterea Ἑλένη dicta fuerit ἀπὸ τοῦ ἐλεῖν." Schnei-

dewinus ad Ibycum p. 146. Ἐλεναῖς. Quod graviter vituperat Lobeckius Paralip. p. 228. defendens ἑλένας, sed ut non satisfaciat. Recte ἑλένας Blomfieldius et Elmsleius ad Bacch. v. 508. ubi aliquot similia ex tragicis exempla congescit. Ceterum et numerorum concinnitas, et quae in recitando tribuenda singulis verbis vis est, monstrat non posse hunc cum sequente versu in unum coniungi numerum, sed in ἑλέτολις ultimam syllabam ancipitis lege pro longa esse.

667. Ad ἄβροτίμων in Farn. adscripta est interpretatio τῶν λίαν τιμίων. Salmasius in Exerc. Plin. p. 78. scripsit ἄβροπήνων, quod Porsonus et Blomfieldius receperunt. Vsus est hac voce Lycophron v. 863. quem ab Aeschilo eam sumpsisse Blomfieldius conicit ex eo quod paullo ante ad v. 855. a Tzetzā dictum est γίνωσκε, ὃ Ἀνκόφρων, ὅτι τινὰς μὲν λέξεις ἀπ' Αἰσχύλου κλέπτεις. At id ad εὐμαρίδας spectat. Interpretem codicis Farnesiani aliquis ἄδροτίμων legisse suspicetur. Ego quidem etsi aptissimum esse ἄβροπήνων fateor, tamen audacius compositam vocem eo minus spreverim, quod simili ἄβρόπλουτος Euripides usus est in Iph. Taur. v. 1147.

668. Quid προκαλύμματα sint declaratur Pollucis verbis III. 37. τὸ δὲ παρὰ τῆ ἐὺνῆ περιπέτυσμι πασιτός. Scriptum ἐπλευσεν in libris est.

669. Bene Wakefieldius in Silva crit. I. p. 41. huc rettulit Hesychii adnotationem γίγαντος, μεγάλου, ἰσχυροῦ, ὑπερφνοῦς.

671. 672. Libri πλάταν ἄφαντον κελσάντων. Ad πλάταν in Farn. adscriptum τὴν κόπην. Canterus πλάτας coniecit, Heathius πλατῶν. Et potuit profecto ἴγνος πλατῶν ἄφαντον coniungi, quum πλάται numero plurali etiam unam navem interdum significent, ut in Iph. Taur. v. 1140. 1358. Deinde κέλσαντες Blomfieldio teste Auratus, quem Spanhemius ἔκελσαν τὰς coniecisse scribit, et Musgravius. Recepit hoc Porsonus: sed quum ita interpunxerit, κυναγοὶ κατ' ἴγνος, πλάταν ἄφαντον κέλσαντες Σιμόντος ἀκτὰς ἐπ' ἀξιφύλλους, pervertit sententiam. Non enim persequentium, sed eorum quos persequabantur navis ἄφαντος erat dicenda. Id animadvertens, ut videtur, Blomfieldius, in ceteris sequens Porsonum, κατ' ἴγνος πλατῶν ἄφαντον scripsit. Nihil mutandum esse vidit Wellauerus. Paris enim et Helena sunt de quibus dictum est κελσάντων πλάταν ἄφαντον ἐπ' ἀκτὰς Σιμόντος, quorum κατ' ἴγνος sunt (nam omisum est εἰσί) illi qui eos persequuntur armati. ἀκτὰς Flor.

673. Mirum est quod Porsonus et servavit ἐπ' ἀξιφύλλους, quod in Flor. Vict. est, et ne dubitationis quidem notam apposuit. In Farn. paullo emendatius scriptum, Elmsleio teste, εἰς ἀξιφύλλους, et additum συνίλησις. Sed εἰς pro ἐπ' esse scriptum non adnotavit Bekkerus.

676. τελεσιφρων, ut Arnaldus scribendum vidit, Farn. τελεσίφρων Flor. Vict.

677. 678. ἔλασε τραπέζας ἀτίμως, ἴν' ὑστέρω χρόνῳ Flor.

Vict. ἤλασε τραπέζας ἀτίμως ἐστέρῳ χρόνῳ, adiectis glossis ἐπέφερε et ἔνεκα, Farn. ἤλασεν Porsonus. Cantero ἀτίμωςιν debetur.

681. Quod librū habent, *τίοντας*, quum visum esset *honorantes* significare, non mirum est de scriptura dubitatum esse. Male vero Blomfieldius *τίοντος*, Schültzii coniecturam, recepit, id ut esset *punitentis*. Id Graece diceretur *τιομένον*. Intelligendum est *luentes*. Hoc autem vereor ne Aeschylus non dixerit insolenter *τίοντας*, sed *τίοντας*. Adverbium *ἐκφάτως* Blomfieldio idem quod *ἀφάτως* esse videbatur. Invenitur *ἐκφρατος* apud Maximum v. 451. ἢ *διχόμενον ἄγοι σέλας ἐκφρατον*. Sed non ut *ἐκνόμως* atque alia huic similia *ἐκφάτως* dici potuit. Magis crediderim *supra modum dicendum* significare, sicut in malam partem *ἐκτόλμως* dictum est a Manethone III. 331.

682. *ἐπέφρεπεν*, cum glossa *ἤρμοζεν*, Farn. *ἐπεφρεπ* Flor. Recte *ἐπέφρεπεν* Vict. Hoc verbo supra v. 236. activo, hic neutrali poeta usus est. Nescio autem an scribendum sit *ὑμέναιον οἷς τότ' ἐπέφρεπεν γαμβροῖσιν ἀεῖδειν*, *luentes laudem nuptialem, quibus tum hoc incubuit ut hymenaeum sponsis canerent*.

685. Auratus *γεραιοῦ*. Apte Stanleius comparavit Horatii Carn. I. 15, 18. *et regnum Priami vetus*.

688. Libri *παμπρόσθη πολύθρηνον*. Posteriorem vocem Schültzcius aliquando censuit in *πολύδακρον* mutandam esse, quoniam apud Hesychium scriptum est *πολύδακρυ, πολύθρηνον*. Ad priorem emendandam quae allata sunt, ut inepta et aperte falsa omittam, sensum certe praebent *παμπενθῆ* Aurati et *παμπήθην* Schültzii. In Opusc. IV. p. 337. hanc protuli emendationem, *κικλήσκουσα Πάριν τὸν αἰνόλεκτρον πάμπροσθ', ἢ πολέθρηνον αἰῶνα*. Melior tamen est et, ut puto, vera Seidlerii emendatio, *κικλήσκουσα Πάριν τὸν αἰνόλεκτρον, παμπορθῆ πολέθρηνον αἰῶνα*.

689. 690. Libri *αἰῶν' ἀμφὶ πολίταν*. Genitivum *πολιτῶν* Auratus, Scaliger, alii restituerunt. Deinde *μέλεον* Flor. ex correctione pro ante scripto *μέλαιον*. Meam emendationem Humboldtus expressit, *αἰῶνα, φίλον πολιτῶν μέλεον αἰμ' ἀνατλάσα*. Non norat *ἀμφὶ* scholiastes, qui haec adscripsit, *αἰῶνα πολέθρηνον καὶ μέλεον αἶμα ἀνατλάσα*.

693. *οὔτος ἀνήρ* Flor. Vict. sed in Flor. ad ultimam *οὔτος* vocabuli syllabam *ως* supra adscriptum est, habetque *οὔτως* Farn. Id Auratus coniectura assecutus erat. Non est illa tamen, ut ex metro cognoscitur, vera scriptura, sed *ὄδ'*. Id et sic et *ὄδ'* esse videtur scriptum, ut alii *οὔτος*, alii *οὔτως* interpretandi caussa apponerent.

697. Libri *ἔσχ'*. In Farn. glossae adscriptae *πρόσεσχε, προσῆλαθε*. Casauboni Pearsonique coniecturam *ἔσχ'* a Blomfieldio, Wellauero, Scholefieldio receptam videas quod ea forma in Persis v. 658. inveniatur. At nec veri simile est hic tam exili forma dicendi usum esse poetam, et quid tandem reprehendat quis in librorum scriptura, quum *ἔχειν* neutrali significato non raro dicatur? Supra v. 176.



Ἀγαϊκὸς λείως, Χαλκίδος πέραν ἔχων παλιρρόθοις ἐν Ἀυλίδος τόποις.

698. νεοτρόφον Flor.

702. τοκίων Flor. Vict. τοκίων recte Farn.

703. χάριν γὰρ τροφᾶς Flor. Vict. χάριν γὰρ τροφεῦσιν Farn. quod receperunt Blomfieldius et Scholefieldius, quia, si v. 693. οὕτως legitur, metra exaequantur. Corripit hunc locum Wellauerus, quum ἔθος τὸ πρόσθε τοκίων scripsit, quod ipsi sensus poscere est visus. Altero in versu ex Pearsoni Heathiique sententia χάριν τροφᾶς γὰρ posuit. Hoc ego quoque probandum censui, qui τροφεῦσιν Triclinii coniecturam esse credam, numeros quidem eodem praebentem quos servatum in stropha οὕτως habet, sed eos, si quid video, non satis concinnos.

704. ἄταισιν Farn. Vict. ἄταις Flor. In Farn. adscripta interpretatio ἦγον πολέμοις. Fuerunt qui ἄγραισιν aut σὺν ἄταις scribendum esse putarent. Quod ego in El. doctr. metr. p. 326. proposueram, ἄγραισιν, receperunt Blomfieldius aliique, sed non explicuerunt. Patet autem non esse dictam eam vocem ut v. 126. ubi invidiam atque indignationem significat, sed eandem vim habere atque ἄγος. Proprie enim stuporem significat admiratione ortum, quae quum rei malae atque infandae magnitudine excitatur, coniuncta est cum indignatione atque aversione animi. Inde ἄγη etiam de ipsa re, quae eos sensus excitat, dictum esse videri potest. Sic in Choeph. v. 820. ἐνδοθεν φοινίαν ἄγαν τιθείς, nam ibi quoque male legitur ἄταν. Sed fateor id et mirum videri nec satis aptum huic loco. Quare non dubito quin ab ἄγη diversum fuerit ἄγη, factum ab ἄζω, quod significaret consecrationem, sacrificium. Nam ἄζεσθαι est sibi sacrum reddere, ut, si ἄζειν activum umquam in usu fuit, id consecrare alii aliquid esse debuerit. Conspirat autem ἄγρός, quod consecratum proprie significavit. Simul ex hac duarum vocum confusione explicari potest interpretationis apud grammaticos fluctuatio.

707. ἄμυχον δ' ἄλγος Flor. Vict. Particulam, quam Pauvius vidit delendam esse, omittit Farn.

710. Libri προσειράγη. Heathius προσειρέφθη, qui videtur scribere voluisse προσειρέφθη, quod reposuit Porsonus.

711. πάραντα δ' ἐλθεῖν Flor. παραντὰ δ' οὖν ἐλθεῖν Farn. Vict. Et οὖν quidem atque in antistrophico versu τοῖς iam ante cognitam Flor. codicis scripturam a me deleta erant. In πάραντα hunc accentum tenui, quo hodie quoque Graecos uti testatus est Coraes in dissertatione Prodromo bibliothecae Graecae praemissa p. 50. Hesychius πάραντα, παραχρημα, εὐθέως, παραντίκα. Vitiosam eam prosodiam putabat Dorvillius ad Char. p. 311 (388).

713. Libri ἀκασκαῖον ἄγαλμα. Post ἄγαλμα distinctionem addidit Stanleius. Porsonus ἀκασκαῖον δ' edidit: quem omnes secuti sunt. Porsonus enim si praesul soloecismum facit, quis non redamtruet olli? Ἄε non habet locum nisi aut verbo vel novo addito vel repetito priore,

aut rebus quae per μέν et δέ distinguuntur sibi oppositis, ut paullo post v. 730. de quo genere dixit Boeckhius ad Pindari Pyth. XI. 1. Itaque in Aiace v. 624. scribendum est

ἢ που παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἡμέρα  
λευκῶ τε γήρῳ μᾶττηρ νιν ὅταν νοσοῦντα  
φρενομόρως ἀκούσῃ,

quamvis libri omnes δέ habeant. Eodem modo Aeschylus versus corrigendus erat. Illud μὲν — τε vel μὲν — καί frequens est apud Pindarum. Ἀκασκαῖον explicandum ex Hesychio, ἄκασκα, ἡσίγως, μαλακῶς, βραδέως. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 371, 1. ἄκασκα, ἡσιγα, βραδέα (legitur φαρδέα). Κρατῖνος Νόμοις.

ἢ πρεσβῦται πάντῃ γηραιῶι, σκήπτροισιν ἄκασκα προβιῶντες. Eustathius p. 669, 28. τὸ δὲ ἀκῆν, περὶ οὗ ἀλλαγῶ εἴρηται, εὔρηται λεγόμενον καὶ ἀκασκᾶ. Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ χρῆσιν παρὰ γὰρ Κρατῖνον ταύτην “σκήπτροῖσιν ἄκασκᾶ προβιῶντα.”

716. παρακλίνοσ' Farn. Vict. Coli signo post hanc vocem interpungunt Vict. Cant. Auratus παρακλινοῦσ' ἐπέκρανεν, si recte notavit Spanhemius. Certe viderat Auratus verbum hoc cum sequentibus coniungendum esse, quod monuerunt deinde etiam alii, non illi tamen rem apertissimam persuadentes Porsono Blomfieldioque. In Flor. scriptum est παρακλίνασ', idque propter codicis auctoritatem praetuli. Dictum id est neutraliter, *declinans*, i. e. a pristina via decedens.

717—721. πικρὰς Farn. Vict. πικροῦ, sed ἄς supra scripto, Flor. Idem liber τελευτᾶς, sed circumflexo in gravem mutato. Obscuram atque ambiguum reddiderunt horum versuum interpretationem qui sic interpunxerunt, γάμιον πικρὰς τελευτᾶς, δύσεδρος καὶ δυσόμιλος, συμμένα Πριαμίδαισι, πομπῆ Διὸς ξενίου, νυμφοκλαντὸς Ἐριννός. In Vict. Cant. nulla post τελευτᾶς et δυσόμιλος interpunctio est. Haec posterior si omittitur, Helena dicitur δύσεδρος καὶ δυσόμιλος συμμένα Πριαμίδαισι, postremis autem verbis significatur eam Iovis missu pro Furia esse. Rectius videtur virgula interpungi post τελευτᾶς, cetera autem omnia sine interpunctione continuari, Helena ut dicatur tamquam Furia δύσεδρος καὶ δυσόμιλος ab Iove missa Priamidis venisse. Ipsumque eo ducit συμμένα, verbum convenientissimum Furiae, quas magnis et rapidis gressibus ruere constat.

719. πριαμίδαισιν Bekkero teste Farn. πριαμίδαισι Flor. Vict.

721. ἔριννός Flor. ἔριννός Farn. Vict.

722. ἐν βροτοῖς Flor. ἐν τοῖς βροτοῖς Farn. Vict. Patet Triclinium voluisse trimetrum facere.

726. Libri διζόν. Correxerunt Pauwius.

728. Libri τὸ γὰρ δυσσεβὲς ἔργον. Emendarunt Pauwius et Heathius.

729. μετὰ libri. Male Auratus τέκνα coniciebat. Satius erat per anastropheν indicare μετὰ esse *post*.

731. Recte libri γάρ. Malam Aurati aliorumque coniecturam δ' ἄρ' Porsonus alique receperunt, non animum advertentes ad usum eum quo γάρ in sententia parenthetice inserta dicitur: *nam illud quidem non dubium est, iustae domus prosperam sortem esse.* Ac δ' ἄρ' ne potuit quidem dici.

736. 737. τότε ἢ τότε' ὅταν τὸ κύριον μόλη νεαρά φάους. κότον Flor. Farn. et omissa post φάους interpunctione Vict. Improbabilia multa de his versibus prolata sunt, neque nunc probo quae ipse olim proposui. Κότον explicatio esse videtur, adscripta ad δαίμονα τὸν ἄμαχον. Aeschylum autem scripsisse putō

τότ' ἢ τότε', ἔστ' ἄν ἐπὶ τὸ κύριον μόλη  
νέε ῥαγαῖ.

738—740. δαίμονά τε τὸν ἄμαχον, ἀπόλεμον, ἀνίερον Θράσος μελαίνας μελάθροισιν ἄτας εἰδομέναν τοκεῦσιν Vict. Sic etiam Flor. nisi quod μελάθροις et τοκεῦσι habet. In Farn. μελάθροισιν et τοκεῦσιν scriptum est, omissum autem ἄμαχον, quod Triclinius expulit, atque ad ἀπόλεμον adscripta glossa τὸν ἄμαχον, ἀντι μιῶς. Scribendum esse δαίμονά τε τὰν ἄμαχον, ἀπόλεμον, ἀνίερον, dixi in adnotationibus ad Humboldti interpretationem. Quod additur Θράσος ἄτας idem est quod Θρασεῖα ἄτη, neque opus est ut εἰδομέναν cum Casaubono et Heathio in εἰδομέναν mutetur, neque ut cum Aurato μελαίνας ἄταν scribatur.

742. δώμασιν Farn. δώμασι Flor. Vict.

744. τὰ χρυσόπαστα δ' ἔσθλα Flor. Vict. τὰ χρυσόπαστα' ἔσθλα Farn. Praeclare Auratus τὰ χρυσόπαστα δ' ἔδεθλα, quod suum fecit Stanleius. Recepit Schützius, non etiam alii, quamquam evidentissime verum. Vsus ea voce Callimachus h. Apoll. v. 71. qui ibidem v. 61. et in hymno Deli v. 228. ἔδεθλιον dixit.

745. παλιντρόποις, quod Flor. Vict. habent, Elmsleius etiam ex Farn. attulit, Bekkerus autem παλιντροπ', eumque verum vidisse putō. Volebat enim Triclinius haec verba, παλιντροπ' ὄμμασι, respondere illis, νεαρά φάους κότον. Non potest autem dubitari quin verum sit παλιντρόποις.

746. Libri προσέβα τοῦ. Articulus iste huc ex sequente versu venisse videtur, quum supra scriptus esset ad πλούτον. Pro προσέβα in adnotationibus ad Humboldti interpretationem scribendum esse conieci προσέβαλε, quo verbo attendendi reputandique significatu usus est Sophocles in Trach. v. 580. χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦσ' ὅσα ζῶν κείνος εἶπε, et iterum v. 844. τὰ μὲν οὐτι προσέβαλε. Sed et artificiosius quaesitum et non satis aptum huic loco, qui simplicius ideoque gravius verbum desiderat, προσβάλλειν est. Scribendum potius erat προσέμολε.

748. Libri πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμῆ. Duplicem Stanleius explicationem proposuit, omnia dirigit ad finem, et omnium rerum exitum dirigit et disponit. Prior interpretatio vel propter ambiguitatem admitti non

potest, dicique hoc sensu debuit πάντα. Altera non congruit cum verbis, nisi voluit omnem exitum intelligi. Nec placet tmesis. Aperte πάν τέρμα coniungendum, ἐπι autem, quod sine nomine positum retractionem accentus requirit, dictum est ita ut referatur ad utrosque qui ante sunt commemorati. Nam quum chorus, a communi opinione dissentiens, recte factis prospera, male factis funesta gigni ostendat, Iustitiam, quae humilis casae probitati faveat, opulentiae autem domus impuras manus aversetur, omnem attribuire ait exitum, i. e. bonum et malum, ut quisque sit meritis. Haec omnia etsi chorus cogitatione malorum, quibus Troiani raptum Helenae luerunt, commotus dicit, tamen simul referuntur ad metum, quo ab ipso in orchestram accessu plenum se esse prodit, ne Iphigeniae immolatio alicuius tristis eventus causa exsistat. Hinc intelligitur cur sic, ut mox facit, Agamemnonem alloquatur.

749. Libri πολύπορθ'. Recte Blomfieldius formam Homeri usu stabilitam posuit.

751. σεβίζω Farn. Vict. Doricam formam σεβίζω Flor. habet, nescio an recte. Vsitatio certe est in deliberatione de eo quod agendum sit aoristi coniunctivus. Quamquam aliquando etiam praesenti utuntur, τί δρω; τί δρωμεν; τί λέγω; et similia dicentes.

753. τὸ δοκεῖν εἶναι significare esse videri monui ad Vigerum adn. 20. Philemo apud Stobaeum IX. 22.

ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,  
εἶναι δίκαιος καὶ δοκεῖν εἶναι θέλει.

754. παραβάντες Flor. Vict. παραβαίνοντες Farn. Triclinius enim male saevit in huius carminis paroemiacos.

755. Hunc et quattuor sequentes versus affert Stobaeus CXII. 12. apud quem, ut in Aeschyli libris, τῷ δυσπραγοῦντι δ' est scriptum. At id, quoniam quae sequuntur explicandis per duo opposita praegressis inserviunt, τῷ δυσπραγοῦντι τ' erat scribendum. Sic infra v. 803.

756. δεῖγμα Flor. Vict. δῆγμα Farn. ut apud Stobaeum legitur, quod Stephano probatum primus recepit Canterus. In codicibus Stobaei A. B. nihil amplius scriptum legitur quam τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστεναχεῖν πᾶς τις ἔτοιμος, omissis reliquis.

757. Farn. ex Triclinii iudicio προσεφικνεῖται.

758. καὶ ξυγχαίρουσιν Flor. Farn. Vict. Apud Stobaeum καὶ νυκτὶ δὲ χαίρουσιν. Id ego quum deleto καὶ probassem, Blomfieldius ea correctione locum penitus enervari pronuntiavit: nam manifesto coniungi homines qui ridentibus adrideant et stentibus adflectant, qui parati sint τῷ δυσπραγοῦντι ἐπιστενάχειν καὶ τῷ χαίρουντι ξυγχαίρειν. De sententia loci recte iudicavit: verum non debebat eam enervari illa lectione dicere, auget enim priorem partem sententiae, sed privari altera parte, nisi quis eam excidisse statueret. Id vero facere debebam. Moverat enim me et scriptura Stobaei, et quod ἀγέλαστα πρόσωπα βιάζεσθαι potius fingere vultum ad ostendendam coactam tristitiam, quam tristem

vultum cogere ut laetus appareat significare videretur. Νυχτί ὁμοιοπρεπεῖς autem defendi poterat Homericō νυχτί ξοικίως. Aliud vero, quod maxime debebat, non reprehendit Blomfieldius. Nam si νυχτί δὲ χαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς legitur, verbum principale χαίρουσιν positu suo male obscuratur, quod isto si loco poneretur, praecedere debebat ἔνδον vel κρίβδα, quod probe sentiens Humboldtus vertit quasi ita scriptum esset. Ob eam causam repudiavi ego quidem iam dudum istam coniecturam rediique ad Aeschylī librorum lectionem, sed aliter quam Blomfieldius. Primo ipsa loci ratio ostendit, omnium maxime necessarium esse, ut memorentur qui gaudere se aliorum rebus bene gestis simulant. Nam rege et sospite et victore reverso gaudere quum Clytaemnestram, tum chorum par erat, qui quod non tanta quanta expectari poterat laetitia exsultat, hac excusatione utitur: idque sic facit ut simul, quoniam non vacuus metu est propter reginam, quam et scit et modo vidit non sincero animo laetari, moneat regem ne fidat simulato gaudio. Quae autem dicit de simulatione, ea apertum est male nexa esse cum praegressis, si legitur τῷ δευπραγοῦντι δ' ἐπιστενύχειν πᾶς τις ἔτοιμος. Nam quod aiunt δὲ pro γάρ poni, quum per se vanum sit, ἄμν falsum esse apparet ex diverso genere probandi. Nam γάρ simpliciter rationem reddit, δὲ autem vel repetenda eadem re vel nova addenda modo graviter asseverat, modo leviter comprobatur, non etiam explicat et dividit praegressa. Ex quo patet hic τῷ δευπραγοῦντι τε dicendum fuisse, tantoque mox καί. Deinde etsi quum hiatum facit βιαζόμενοι defendi fortasse possit propter aliquam pausam in dicendo factam, tamen non esse ab Aeschylō admissum dubitari non potest. Amat Aeschylus brevia anapaestorum systemata, et quum etiam saepius quam necesse sit utatur paroemiaco, quis sibi persuadeat adhibitum esse in media sententia,

οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται,

non esse autem adhibitum, ubi maxime debebat, in fine totius sententiae? Quin egregie confirmat omissi paroemiaci suspicionem universa descriptio carminis huius anapaestici, quae non temere ut casus ferebat, sed quadam ratione proodica facta esse videtur, ut primum systema, quod est versuum sex, duo sibi respondentia trium versuum systemata exciperent, quarto systemati autem, quod quattuor versuum est, duo subiicerentur systematum paria, utrumque ex duobus systematis constans duum et trium versuum cum dimidiato, hac forma, 6. 3. 3. 4. 2. 3<sup>1</sup>/<sub>2</sub>. 2. 3<sup>1</sup>/<sub>2</sub>. Quam ob causam in carminis fine dimidiati istius versus omissionem, etsi ad sententiam nihil deest, notandam signis putavi. Quod si deest aliquid post βιαζόμενοι, illud incertum manet, utrum ξυγχαίρουσιν participium sit constructum cum ὁμοιοπρεπεῖς, an sit verbum, ὁμοιοπρεπεῖς autem dictum pro ὁμοίως, i. e. pari, ut qui dolere se cum dolentibus videri volunt, simulatione, quae Elberlingii sententia est. Si tertiae personae est ξυγχαίρουσιν, suspicari licet excidisse δευραρασκόμενοι

γελάσονται. Certe δυσχερασκομένοι apud Hesychium, et fortasse etiam δυσχερασκομέντην, non minus Aeschylea esse credam quam δυστειμίηται in Septem c. Thebas v. 1031.

759. Grammaticus in Bekkeri Anecdotis p. 336, 29. ἀγέλας πότων Εὐριπίδης εἶπεν, ἀνδρῶν δὲ ἀγέλας Πλάτων. ἀγέλαστα δὲ πρόσωπα Αἰσχύλος. Postrema verba ex alio articulo irrepsisse conicias: sed videtur grammaticus legisse ἀγέλας τὰ πρόσωπα, uti scriptum est in Stobaei editione Trincavelliana, τὰ πρόσωπα τῆς ἀγέλης dixisse Aeschylum ratus, quod ille mox memorat προβατογνώμονα.

760. De omisso versu paroemiacō v. ad v. 758.

761. προβατογνώμων Flor. Etym. M. p. 236, 49. γνώμων, ὁ ὁδοῦς τῶν ἀλόγων ζώων. ἔνθεν καὶ προβατογνώμων εἴρηται, ἀπὸ τοῦ τὸν χρόνον διαγιγνώσκεισθαι. Mire scholiastes ἤγουν ἀπλοῦς καὶ ἄκακος τὴν γνώμην.

764. Ὑδαρεῖ φιλότιτι Schützius de benevolentia humore ex oculis stillante prodita dictum putabat, non ille quidem recte, sed tamen ut, qui aliter senserunt, ostendere debuerint, quomodo ὕδαρὸς φιλότις hic ita dici potuerit de parum sincera amicitia, ut verbi usus postulat, a P. Victorio Var. Lect. I. 13. Aristotelis verbis in Polit. II. 8. (4. p. 27, 19. Bekk.) confirmatus, ἐν δὲ τῇ πόλει τὴν φιλίαν ἀναγκαῖον ὕδαρῆ γίνεσθαι διὰ κοινωνίαν τὴν τοιαύτην. Exspectes enim propter τὰ δοκοῦντα εὐφρονος ἐκ διανοίας contrarium, oculos, qui videantur sinceram prodere amicitiam, quae tamen non sit talis, aut omissis δοκοῦντα εὐφρονος ἐκ διανοίας simpliciter τὰ ὕδαρεῖ σαίροντα φιλότιτι. Quare sic statuendum est, in recitando hanc vocem ὕδαρεῖ brevi ante et post pausa facta a ceteris verbis separari, ut non ad δοκοῦντα εὐφρόνως ἐκ διανοίας referatur, sed ipse quid de ea sentiat chorus indicet. Attii memorantur Agamemnonidae, quae fabula, si quid ex nomine divinari licet, vel idem argumentum quod Aeschyli Choephorī et Sophoclis Electra habuit, vel totius Aeschyleae trilogiae quaedam epitome fuit. In ea apud Nonium in v. componere p. 260. non dissimilis sententia his versibus dicta est,

*multi, animus quorum atroci vinculus malitia est,  
composita dicta e pectore evolvunt suo,  
quae quum componas dicta factis discrepant.*

Comparari etiam licet Plautum in Colace apud Frontonem Ep. ad M. Caesarem II. 9.

*qui data fide firmata fidentem sefellerint  
subdoli subsentatores, regi qui sunt proxumi,  
qui aliter regi dictis dicunt, aliter in animis habent.*

Editum est in animo.

766. Libri οὐ γὰρ ἐπιχεύω. Vitii signo notavit Porsonus. Musgravius et Butlerus σ' inseruerunt, quos secutus est Wellauerus. Quod Pauwio auctore posuit Blomfieldius, οὐ γὰρ ἐπιχρύσω, non scripsisset

Aeschylus; multo minus οὐ τὰρ ἐπικεύσω, quod idem aliquando se coniecisse ait. Hic quoque versus paroemiacus in acatalectum mutatus est. Aeschylum enim non dubito scripsisse οὐκ ἐπικεύσω.

767. 768. Elmsleius ad Med. v. 102. sine iusta causa scribendum censebat κάρτ' ἀπόμουσός τ' ἦσθα γεγραμμένος, οὐτ' εὖ πρᾶπίδων οἴκα νέμιων. Peior etiam coniectura Blomfieldii in glossario putantis legendum esse ἀπομούσων.

769. 770. Θράσος ἐκούσιον Flor. Vict. Θάρσος ἐκούσιον Farn. Deinde Farn. ex inepta Triclinii mutatione ἀνδράσιν εὖ θνήσκουσι κομιζών. Canteri coniecturam, Θράσος ἀκούσιον, Schützius, Porsonus, Blomfieldius, alii receperunt. Sed Blomfieldius vix satis se intelligere ait, quid sit θνήσκουσι, quod vertant *ad mortem destinatis*. Non tam in hoc verbo, quam in κομιζών causa est dubitandi. Nam quod crediderunt interpretes, fortitudinem involuntariam allatam viris ab Agamemnone esse dici, id vereor ne non sit Graece dictum, si additam animis illam fortitudinem intelligunt. Aliud enim κομιζειν est, quod significat *apportare* vel *adducere* ad aliquem ita ut quod assertur vel adducitur prope illum statuatur, aliud φέρειν, quod latius patet atque sic dicitur ut res allata etiam inseri ei ad quem assertur significari possit. Quod si posset hoc sensu dici κομιζειν, sententia bona esset, si Θράσος ἀκούσιον legitur. Recte vero Boissonadus recepit Θάρσος ἐκούσιον. Hoc ita explicandum est, *vehens (ad Troiam) spontaneam audaciam mori volentibus viris*. Id acerbe dictum de mortifera expeditione.

772. εὐφρων τις πόνος εὖ τελέσαισιν Farn. Vict. τις, quod a Triclinio additum esse apparet, non est in Flor. In πόνος εὖ τελέσαισιν libri conspirant. Bothii coniecturam, πόνον, in quam etiam Auratus incidit, receptam olim ab Schützio, deinde reiectam, Blomfieldius et Boissonadus admiserunt. Interpretatur Blomfieldius *hodie vero ex alta mente et vere benevolus videris, quum iam laborem feliciter perfecerint*. Pessima vero ista mutatio est, qua dictio poetica in pedestrem eamque non expeditiorem, sed impeditiorem convertitur. Nam sic εὐφρων de Agamemnone dictum esset, quod perversum est in novo systemate, si ἐστὶ suppletur, perversiusque, si refertur ad γεγραμμένος. Nam et nomen sibi suum et verbum proprium poscit novum systema. Quare intelligendum quidem ἐστὶ, sed servandum etiam πόνος. Εὖ τελέσαισιν autem est *per eos qui perfecerunt*, sive πόνος sive πόνον legas. Est autem πόνος εὐφρων acceptus.

773. Libri γνώση.

775. De omisso monometro dictum ad v. 758. Poterat dici σοῦ ἀφροστῶτος.

778. Μεταίτιος dixit, ut saepe solent, pro simplici αἰτίους. Luculentum exstat exemplum in Soph. Trach. v. 1234.

ἦ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνῃ  
μεταίτιος, σοὶ τ' αὐθις ὡς ἔχεις ἔχειν.

780. De formula ἀπὸ γλώσσης vide Suidam in v. ἀποστοματίζειν et Abreschium ad hunc Aeschyli versum. Non de caussidicis cogitandum est, sed de eo quod verbis tantum dicitur, non re est, ut οὐκ ἀπὸ γλώσσης sit non obiter ac negligenter. Opponitur enim ἀπὸ γλώσσης fere ei quod de scripto recitatur.

781. Porsonus quum dubitationis signum ad ἀνδροθνήτας appinxisset, non dubitavit Blomfieldius ἀνδροκμήτας reponere, quod eam vocem amet Aeschylus. Quasi non potuerit alia voce eaque fortiore uti. Ψήφους ἔθεντο Ἴλιου φθοράς pro ἐψηφίσαντο Ἴλιου φθοράς dictum esse hodie neminem fugit.

784. Libri χειρός. Casaubonus χειλός. Aliis placuit Pauwianum χειρός. Legrandius χωρίς. Porsonus vocem suspectam habuit. Merito. Est enim inutilis, sive educturam calculos ex urna manum, ut Schützius, sive immisuram, ut alii, intelligas. Nam quod Blomfieldio in mentem venit, χειρός οὐ πληρουμένῳ dictum esse ut sit ὑπὸ χειρός οὐ πληρουμένῳ, certo non inveniet a quo probetur. Eidem tamen non displicebat Bothii coniectura, προςίει χείρας. Scripsi χρεῖος, indiga.

785. Diversa sunt νῦν ἔτι, quod est hoc ipso tempore adhuc, et ἔτι νῦν, quod est etiamnum.

786. Difficultatem explicationis, quam hic locus habet, plerique ne animadvertisse quidem videntur. Partem eius aliquam perspexit Heathius. Nam συνθνήσκουσα requirit aliquid quicum mori favilla dicatur. Is igitur σύν τῷ πλούτῳ θνήσκουσαν intelligebat, ac proinde προπέμπει significare volebat deducit, vias comitem se adiicit. At vel si πλούτῳ legeremus, parum apta haec ratio dicendi esset, nisi praeposita illa voce, πλούτῳ δὲ συνθνήσκουσα. Neque vero προπέμπει hic aliud quam emittere significat. Quo igitur referemus συνθνήσκουσα? Num ad ἀλούσαν πόλιν? At et perobscurum id dictum esset, et obstant quae in medio posita sunt ἄτης θύελλαι ζῶσι, tantoque magis, quod hoc verbum ζῶσι contrariam notionem continet: quis enim θυέλλαις ζώσας συνθνήσκειν τὴν σποδὸν dicat? An respici putabimus rapiendi atque auferendi notionem, quae fere cum isto nomine θύελλα est coniuncta? At hoc quoque tam est obscurum, ut non possit magis esse. Praeterea vero ipsum etiam nomen θύελλα hic quidem, ubi de fumante urbe sermo est, non satis aptum videtur. Prorsus alienum est quod Stanleius comparavit Tryphiodori dictum v. 559.

παννύχῃ δ' ἐχόρευεν ἀνὰ πτόλιν, οἷα θύελλα,  
κῆμασι παγλάζουσα πολυφλοίσβον πολέμοιο,  
αἵματος ἀκρήτοιο μέθης ἐπίκωμος Ἐννώ.

Nam is de caedibus et strage loquitur, quam Graeci noctu in urbe capta ediderunt. Apud Aeschylum vero potius θνηταί, quam quas libri habent θύελλαι, exspectantur. Sic Sophocles El. v. 1421. φοινία δὲ χεῖρ στάζει θνητῆς Ἄρεος. Itaque scripsi ἄτης θνηταί ζῶσι, sacrificia et victi-



*mae pernicipi vivunt*: quod quum sit consumi igne omnia, recte potuit *συνθνήσκουσα σποδός* adiungi.

789. 790. Libri καὶ πάγας ὑπερκότους ἐπραξάμεσθα, nisi quod ἐπραξάμεθα est in edd. Vict. Cant. Etiam scholiastes καὶ πάγας legit. Tyrwhittus autem et Orellius ad Isocr. p. 371. coniecerunt χάρπαγας. Hoc si scripsisset Aeschylus, inepte adiecisset epitheton ὑπερκότους vel ὑπερκόπους. Et Blomfieldius quidem ex Heathii sententia ὑπερκόπους edidit, totam vocem ὑπερκότος ex lingua Graeca expellendam censens: de qua re dictum est ad v. 447. Nobis *iracunda retia* multo et significantius et aptius dici videntur, quam ὑπερκοποι πάγαι, quod ne satis quidem patet quomodo sit intelligendum. Scribendum vero erat ἐπραξάμεσθα. Infra v. 1334.

πᾶς γὰρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις  
δοκοῦσιν εἶναι, πημιονῆς ἀρκύστατ' ἄν  
φράξειεν ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος.

791. Porsonus dubitationis notam ad *Ἀργεῖον* apposuit, qua commotus Blomfieldius ἄγριον scribendum esse coniecit. Recte vero hic, ut Graecorum laudetur virtus, *Ἀργεῖον* dicit poeta.

792. ἀσπιδηστρόφος Flor. Vict. ἀσπιδοστρόφος Farn. recte, quod ad formam vocabuli attinet. Nam ἀσπιδηστρόφος iure in dubitationem vocatum a Lobeckio ad Phryn. p. 683. et Blomfieldio, quem v. in glossario ad Sept. c. Th. v. 415. Comparari potest Homeri illud II. VII. 238. οἰδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἰδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην. Sed multo hic quidem aptius est quod Blomfieldio debetur, ἀσπιδηφόρος.

793. ὄροσας Flor. De tempore captae urbis copiose dixit Stanleius. Conf. schol. Euripidis ad Hec. v. 914. (892. Matth.) et quos citavit C. G. Müllerus de cyclo epico p. 113. Magno cum doctrinae apparatu hanc rem disputavit Boeckhius in Corp. Inscr. vol. II. p. 328—330. Hic, quod ea tempestate anni, qua capta putabatur Troia, Vergiliae non occiderint noctu, Aeschylus autem vix aliam anni tempestatem in mente habuerit, audacius eum nocturnum tempus ἀμφὶ Πλειάδων δέσιν, antequam ortae essent matutino Vergiliae, dixisse censet. Haec quidem Aeschyli verborum explicatio manifesto non potest admitti; ut recte dixerit O. Müllerus in Notitiis litt. Gotting. a. 1834. n. 198. 199. nondum satis explicatum esse hunc locum. Credibile est autem Aeschylum eorum aliquem veterum poetarum, qui Ἰλίον πέρσιν scripserunt, secutum esse. Fabulam de Electra tetigit scholiastes Arati ad v. 257. et 259.

794. ὑπερθορῶν Vict. ὑπερθορῶν Flor. Farn.

795. ἄδδην Farn. quod neglexit Elmsleius.

796. Athenaeus XIII. p. 573. B. καταλέξω δέ σοι, Κύνουлке, Ἰωνικὴν τινα ῥῆσιν ἐκτείνας κατὰ τὸν Αἰσχύλου περὶ ἐταίρων. Meinekius Philol. Exerc. II. p. 29. κατὰ τὸν Αἰσχύλου Ἀγαμέμνονα Respicitur enim ad v. 796. 883.

797. Non recte quidem Schützius φρόνημι, ὃ μέμνημαι κλέων

coniecerat: sed qui id ei ut ineptissimum exprobrat Wellauerus, num quid aptius protulit, quum his verbis explicavit sententiam, *quod vero ad tuum erga me animum allinet, memini me audire? Hoc dicit, memini, neque obliuiscor, quae audiri.*

798. Libri ταῦτα. Emendavit primus Auratus.

799. Hic et sequens versus exstant apud Stobaeum XXXVIII. 29.

800. Consentiant et Stobaeus et Aeschyli libri in φίλων, quod Elmsleius aliquando in φίλων mutandum esse censuit. Mutavit tamen postea sententiam. Vide quae dixi ad Soph. Ai. v. 998. Deinde φθόνου Farn. Vict. Apud Stobaeum est ψόγου. In Flor. φθόνου, quod ut exquisitius recipiendum duxi. Plato leg. VII. p. 801. E. μετά γε μήν ταῦτ' ἤδη νόμος ἄνευ φθόνου εὐθὺς γίγνεται ἂν ὅδε.

801. Libri καρδίας. Casaubonus, Grotius in Excerptis, Pearsonus καρδιά, quod Blomfieldius recepit. Defendendam putavit librorum scripturam Lobeckius ad Ai. v. 191. p. 151. ed. sec. Ei qui assentitur Wellauerus, male memoravit Reisigii Enarrationem Oed. Col. ad v. 1162. qui prorsus de alio genere constructionis loquitur. In eadem sententia est Matthiae in Gramm. Gr. §. 409. 4. b. p. 748. sed hic quoque dissimilia consocians. Multo magis omnia conturbavit G. Bernhardt in Syntaxi p. 266. ut vel Sophoclis illud in Trach. v. 836. δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προστετακώς φάσιματι in exemplis accusativi cum verbis ε πρός compositis constructi afferret. Sed etiam cetera quae memoravit incredibili quodam modo confudit: quorum προστρέπεσθαι, προσέρπειν ne possunt quidem aliter pro significatione sua construi; alia autem accusativum propter subiectam notionem non verbi per se propriam poscunt, ut προσκνεῖν, προσεὔχεσθαι, προσπιῖζειν, προσκύρειν, προσερέγγεσθαι; alia denique eadem necessitate, quum de accessione ad aliquid dicuntur, accusativum requirunt, ut προσκαθέξασθαι. Thuc. I. 61. προσκαθεζόμενοι δὲ καὶ αὐτοὶ τὴν Πύδναν ἐπολιόρχησαν μὲν. Demosthenis quem locum dicat, nescio: si talem qualis p. 193, 5. ed. Reisk. de Samo. τὴν δέ, προσκαθεζόμενος καὶ βοηθήσας, ἤλευθέρωσε, ambiguum est accusativusne an dativus intelligi debeat. Plane autem fieri nequit ut προσπασσαλεύειν ita construatur. Nam quod affert Herodoti IX. 120. ἀπαγαγόντες δὲ αὐτὸν ἐς τὴν ἀκτὴν ἐς τὴν Ξέρξης ἔξευξε τὸν πρόρον, οἱ δὲ λέγουσι ἐπὶ τὸν κολωνὸν τὸν ὑπὲρ Μαιύτου πόλιος, σανίδα προσπασσαλεύσαντες ἀνεκρέμασαν, id scripsit ille σανίδι vel, ut Schweighaeuserus edidit, πρὸς σανίδα, praesertim quum de eadem re eodemque homine VII. 33. dicat πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν, quod etiam πρὸς σανίδα προσδιεπασσάλευσαν legitur. Nam σανίδα προσπασσαλεύσαντες non potest aliter intelligi quam, quod non credibile est dicere Herodotum voluisse, σανίδα αὐτῷ προσπασσαλεύσαντες. Quamquam fuisse videntur qui hoc probarent. Eustathius enim p. 1923, 43. scribit ἰστέον δὲ ὅτι εὐρόντες τινὲς παρὰ Ἡροδότῳ κείμενον τὸ "ζῶντα" τὸν δαῖνα "πρὸς σανίδα διεπιτιύλευσαν," ἐβιάσαντο κἀν-

ταῦθα ὁμοίον τι νοῆσαι καὶ ἐπὶ τοῦ “σανίδας δ’ ἐκδῆσαι ὀπισθεν.” ἀλλὰ κρεῖττον ἔστι νοεῖν ἀπλούστερον αὐτὸ ἀντὶ τοῦ τὰς θύρας κλείουντες ἐκδῆσαι αὐτὰς μετὰ ταῦτα. Dicit hoc de poena Melanthii Od. XXII. 173.

σφῶϊ δ’ ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν  
ἐν θαλάμῳ βυλέειν, σανίδας δ’ ἐκδῆσαι ὀπισθεν.

Nam hoc qui Herodoto auctore usi interpretabantur, male quidem, de asseribus alligatis Melanthio, eos non verba Herodoti quae in septimo, sed quae in nono sunt libro, spectasse apparet. Vt ad Aeschylum redeam, si is καρδιά προσήμενος dixit, assidentem cordi invidiam, sin καρδίαν προσήμενος, accedentem ad cor ibique locum occupantem intelligi voluit. A quo genere plane diversum est, quod Matthiae apposuit, Sophocli in Oed. Col. v. 1166. dictum.

τίς δῆτ’ ἂν εἴη τήνδ’ ὁ προςθακῶν ἔδραν;

Nam πρὸς refertur ad τῷ βωμιῶ, quod ex re ipsa intelligitur: ad Neptuni enim aram consederat Polynices: ἔδραν autem eo modo additum est, quo πονεῖν πόνον et innumerabilia alia dicuntur. Apud Aeschylum dativum praetuli.

802. Male Stanleius coniecit διπλάζει. V. Lob. ad Phryn. p. 616. Deinde libri πεπαμμένῳ, quod Porsonus correxit. Denique perelegans est et nescio an verum quod in excerptis Aurati adnotatum est, νόσον, credo ut, ἄχθος νόσον iunctis, ad τῷ πεπαμμένῳ suppleatur τὸν ἴον.

803. αὐτοῦ πῆμασι Flor.

805 — 807. In editionibus veteribus coli signo post λέγοιμι’ ἄν distinctum, cetera usque ad ἔμοι’ sine interpunctione continuata. Porsonus commata post λέγοιμι’ ἄν et κάτοπτρον posuit, cum Schützio haec verba, εἶ γὰρ ἐξεπίσταμαι ὁμιλίαις κάτοπτρον, in parenthesi dicta volens. Blomfieldius parenthesin fecit haec tantum, εἰ γὰρ ἐξεπίσταμαι. Ad explicandam sententiam alius alio magis incredibilia attulerunt. Orellius ad Isocr. p. 202. κάτοπτρον nominativum esse putabat, ut eo nomine sese appellaret Agamemno: eaque videtur scholiastae sententia fuisse, qui sic scribit, ἦγον καλῶς οἶδα διακρίνειν τὰς ὁμιλίαις τῶν συνόντων μοι, ὡς τὰς ἐμφάσεις τῶν προσώπων τὸ κάτοπτρον. At id et ad dictionem valde durum et molestum est, ad sensum autem ne aptum quidem, quia quae sequuntur verba, εἶδωλον σκιᾶς, contrarium de speculo praedicant. Duplex enim speculi vis est, una, ut veram speciem ostendat, quo sensu dictum est illud Aeschyli κάτοπτρον εἶδους χαλκός ἐστ’, οἶνος δὲ νοῦ, quod Abreschius et Blomfieldius, quamvis alienissimum ab hoc loco, attulerunt; altera, quod imaginem rei, non rem ipsam exhibet, id quod hic erat spectandum. Absurdus ergo esset Agamemno, si se, quod veram speciem amicorum animo impressam haberet, speculum appellaret, et tamen statim speciem illam, quam referret speculum, inanem et vanam esse diceret. Immo quod in speculo nihil cernitur nisi imago rei, ὁμιλίαις κάτοπτρον sic dicit ut imaginem specula-

rem amicitiae significet, quam deinde apertius εἶδωλον σκιᾶς vocat. Verba autem illa, εἶδωλον et σκιά, fere eadem potestate usurpantur. Sophocles Ai. v. 125.

ὄρω γὰρ ἡμῶς οὐδὲν ὕψους ἄλλο πλὴν  
εἶδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κοῦφην σκιάν.

Idem Phil. v. 946.

κοῦκ οἶδ' ἐναίρων νεκρόν, ἢ καπνοῦ σκιάν,  
εἶδωλον ἄλλως.

Idemque in Tyrus fr. XV. equam dicit in fluvio conspiceret σκιᾶς εἶδωλον.

809. σειραφόρος Flor. Farn. σειρασφόρος Vict.

811. Non distincta sic distinctit Schützius, τὰ δ' ἄλλα, πρὸς πόλιν τε καὶ θεούς, κοινούς etc. Male Stanleius et Abreschius de ludis ob victoriam celebrandis sermonem esse putabant. Verum viderunt Pauwius, Schützius, alii. Negligentius locutus est poeta, quum proprium fuisset τὰ δ' ἄλλα, τὰ πρὸς πόλιν τε καὶ θεούς. De re publica, inquit, et si quid in sacris neglectum sit, convocato populo consulemus.

815—817. Cicero in Catil. II. 5, 11. quae sanari poterunt, quacumque ratione sanabo: quae resecanda erunt, non patiar ad perniciem civitatis manare.

817. Porsoni in Adv. p. 158. coniecturam, πῆμι' ἀποστρέψαι νόσον, comparantis πῆμι νόσον Sophoclis in Phil. v. 765. et πῆμι ἄτης in Ai. v. 363. receperunt Blomfieldius, Scholefieldius, et, qui se eam non potuisse non recipere dixit, Wellauerus. Quidni potuerat non recipere? Inutilis est ista coniectura, obsequium ridiculum. Philocteta morbo laborabat; Ajax culpam admiserat: itaque et morbi et culpae malum dici conveniebat. Aeschylus de malis loquitur, quibus quasi aegrotet res publica: itaque recte hic morbum dicit mali.

826. 827. In Porsoni editione servata interpunctio Vict. Cant. in quibus plene distinctum est post βίον, virgula autem post ἐπ' Ἰλίω. Correctus error iam in editione Stanleii. ἐπ' Ἰλίω male Farn.

830. Libri ἡδονάς. Aurati emendationem, κληθόντας, suam fecit Stanleius.

834. Libri ἀνήρ. Scribendum ἀνήρ. Deinde libri ὠχετεύετο. Correxerunt Heathius.

835. φάσις Flor.

836. Libri ἐπλήθυνον. Atticum ἐπλήθυνον restituit Porsonus.

837. Legebatur τ' ἄν, quod recentiores editores correxerunt.

Nihil caussae est cur in suspicionem trahatur nominata *tricornosa tergemini vis Geryonai*: sed tamen non minus apte *τρισώζωος* hic ille appellaretur, quo vocabulo usum esse Aeschylum (fr. 428.) ex Etym. M. p. 279, 15. et appendice Etym. Gud. p. 585, 14. discimus, καὶ τρισώζωος (τρισώζωος) παρὰ Δισχύλω.

838. In Vict. Cant. haec verba, τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω χθονός, signis parentheses inclusa sunt. Eandem rationem interpungendi expres-

serunt alii, in iisque Porsonus. Recte distincta verba exhibuisse Vrsinum in Virgilio cum Graecis scriptoribus collato ad Aen. VIII. 566. adnotavit Blomfieldius, qui haec, *τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω*, (quis credat?) sic interpretatur, *non enim eam dico quae substernitur*. Wellauerus, qui, nescio an meo monitu ad Vigerum p. 756. *οὐ λέγω* vidit *dictum nolo* significare, quae est malum omen avertentis formula, tamen Schützii est interpretationem amplexus, *τὴν κάτω* de corpore Geryonis quod apud inferos esset intelligentis: legebat autem ille *τὸν κάτω*. Boissonadus *χθονός* iunxit cum *ἄνωθεν*, in parenthesi positus verbis *τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω*. Hoc quoque uti durum, ita falsum est. *Χθονός χλαῖναν* de terra corpori ingesta, i. e. de sepultura, dici Blomfieldius multis ostendit. Iam *ἄνωθεν* sine casu additum est, significans *in vita*, eique verbo opponuntur haec, *τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω*. Qui *ἄνωθεν* sepultus dicitur, non est sepultus, sed videtur esse aut perhibetur: qui vero *τὴν κάτω* accepit *χλαῖναν χθονός*, is vere sepultus est ideoque mortuis iure accensetur. Ex quibus patet sensum verborum hunc esse, *si ille toties quoties ferebatur perisse mortuus esset, tamquam alter Geryones saepe triplicem civis (absit enim ut mortuum dicam) vestem terrenam induisset*. Id sic poeta elocutus est, *nullam triplicem superne, absit enim ut infernam dicam, vestem terrenam induisset*.

845. Libri *πιστευμάτων*. Id ita explicari posse videtur ut sit *quem tu mihi concredidisti et ego concrediditum accepi ut tuerer eique prospicerem*. Quamquam *ἐμῶν* minus commode additum est, quum *πίστευμα* *rem concrediditam* significare debeat, ut recte dictum est quod in Iosephi Ant. Iud. XVII. 3, 3: legitur *ἐπὶ τινῶν πιστεύσεσιν ἐντολῶν*, declaratum ab ipso Iosepho Hist. belli Iud. I. 29, 4. *ἐβούλετο γὰρ αὐτῷ τινὰς ἐντολὰς καταλείψειν*. Accedit quod *πίστευμα* vix alibi invenitur, usitatum est autem *πίστωμα*, quae quum alibi ab Aeschylo positum, tum de connubii foedere in Eum. v. 213.

*Ἦρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα.*

Connubii foedus quum hic quoque aptissime dici videretur, scripsi *πιστωμάτων*.

849. *τόν θ'* Flor. Vict. *τόν τ'*, cum glossa *ἰωνικόν*, ex Farn. Elmsleius enotavit. Canterus ut scriberet *τόνδ'*, adductus erat plena post *κίνδυνον* interpunctio, quam ex ed. Vict. servavit.

851. Recte Wellauerus *βουλὴν* dici vidit eos qui absente Agamemnone rei publicae praeerant. Aliorum commenta piget commemorare.

853. Non satis aptum videtur *μέντοι*, ut dubitari possit an scripserit Aeschylus *τοιῶδε μὲν τις σκῆψις*.

855. In Flor. ad *κατέσβηκασιν* supra scripta sunt *θ' et τ*, ut *καθεστήκασιν* legendum esse monstretur. Videtur hoc emendatoris esse, qui non recordaretur *ἔσβηκα* neutrali significatione dictum inveniri.

856. Recte Flor. Farn. Vict. *ῥιμιασιν*, non detracta ultima littera. Error Flor. est *κλάβας*.

857. ἀμφὶ σοὶ Farn. hic et v. 860.

858. Habent *ὄνειρα* libri. Blomfieldius quum scripsit “*λαμπηρουχίαι ἀτημέλητοι sunt signa per facies exhibenda, sed per incuriam non exhibita, quem sensum solus vidit Heathius,*” merito reprehensus est a Wellauero, et tamen non satis. Heathii enim librum si inspexisset Wellauerus, non huic tribuendam esse tam ineptam interpretationem vidisset: sic enim ille, “*verte, semper lamentans quod signa de fortuna ac rebus tuis per facies missa ab excubitoribus neglecta putabam.*” Quamquam ne hoc quidem verum est, sed, quod perspexit Wellauerus, non accensi longo in spatio ignes, quod caussa accendendi nondum esset, sunt intelligendi.

859. 860. Quum tribus haec modis construi possint, uno ἑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμιτην, λεπταῖς ῥιπαῖσι θωῦσσοτος, altero λεπταῖς ῥιπαῖσιν ἐξηγειρόμιτην ἑπαὶ κώνωπος θωῦσσοτος, tertio ἑπαὶ λεπταῖς ῥιπαῖσι κώνωπος θωῦσσοτος ἐξηγειρόμιτην, haec postrema ratio magis quam ceterae dictioni poeticae convenit.

862. Legebatur νῦν ταῦτα πάντα τλαῶ ἀπενθήτω φρενί, λέγοιμ' ἄν etc. Illud ἀπενθήτω φρενί miro modo significare volunt *animo dolori non succumbente*. Mira est etiam P. Camperi ad Eur. El. p. 213. interpretatio, *pectore.doloribus clauso*. Infelix coniectura Schneidewini in thesi VIII. dissertationi de Diana Phacelitide adiecta, νῦν ταῦτα πάντα τλαῶσιν παντλήτω φρενί. Recte vero Elberlingius intellexit distinguendum sic esse, νῦν, ταῦτα πάντα τλαῶ, ἀπενθήτω φρενί λέγοιμ' ἄν etc. Quoniam se nunc tandem omni sollicitudine liberatam quasi ex intimo animo dicere videri cupit, νῦν sine copula in principio dicti huius positum est, ut supra praeco dixit v. 486. νῦν χαίρει μὲν χθῶν.

863. In Vict. Cant. haec sic interpuncta sunt λέγοιμ' ἄν ἄνδρα τόνδε, τῶν σταθμῶν κύνα, σωτήρα, πρότονον ὑψηλῆς στέγης, στυλον ποδῆρη, etc. Quomodo interpungenda essent vidit in adnotatione Canterus itemque Gatakerus Adv. misc. II. 20. p. 383. Sed tamen duobus vitis affectus est hic Shakespearianae ubertati comparandus locus. Non scripsit enim Aeschylus τῶν σταθμῶν, quod poetica dictione non patiebatur cum articulo dici, sed *βουστάθμων*, quo vocabulo Euripides usus est in Helena. De altero vitio dicam ad v. 866.

864. Ne quis forte velit σταθμῶν sive potius βουστάθμων κύνα σωτήρα iungere, ut hominem stabulorum custodem σταθμῶν ἐντῆρου Homerus dixit Od. XVII, 187. 223. reputandum est per se patere κύνα βουστάθμων eum esse qui tueatur stabula, κῶδος πρότονον autem, nisi explicite dicatur servandae navi inservire, non habere adiunctam utilitatis eminentiorem significationem. De *προτόνοις* videndus Seidlerus ad Eur. Iph. T. v. 1104. ἑμιλῆς Farn.

865. στόλον Flor. στόλον Farn. Vict. pravo accentu.

866—868. Libri

καὶ γῆν φανεῖσαν νυκτῖλοις πυρ' ἐλλίδα,

κάλλιστον ἤμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χειμάτος,  
ὀδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος.

In Farn. scriptum *παρελίδα*. Sed errore factum esse puto ut ex eo codice adnotaretur *καὶ γῆς φανεῖσαν*, quum tacuerit Bekkerus, neque Elmsleius nisi consensum codicis cum editionibus indicare voluisse videatur. Nam Porsonus dubitationis notam ad *φανεῖσαν* apposuerat: unde Blomfieldius abiecto inutili *καὶ* vel *γῆν ἐκφανεῖσαν* vel *γαῖαν φανεῖσαν* scribendum existimabat. Mihi quidem non tam videtur in his verbis aliquid vitii esse, quam in ordine rerum, quae nec satis apte coniunctae sunt, et ita ut in medio cursu abrumpatur potius oratio quam iustum producat ad finem. Itaque mutato ordine versuum sic poetam scripsisse arbitror,

ὀδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος,  
γαληνὸν ἤμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χειμάτος,  
καὶ γῆν φανεῖσαν ναυτίλοις παρ' ἐλίδα.

Nam *κάλλιστον ἤμαρ* non scripsisse videtur Aeschylus. Friget enim nomen superlativum, multoque deterius est positivo, ubi non idonea de causa positum est. Quare *γαληνὸν ἤμαρ* scripsi, ut in notissimo illo Euripidis Or. v. 279.

ἐκ κυμάτων γὰρ αὔθις αὐτὴν γαλήν' ὄρω.

Hunc versum, *ὀδοιπόρῳ* — *ῥέος*, Suidas affert in v. *πλέκος*.

869. Insititium hunc versum iudicavit Blomfieldius, certe frigidiusculum sonare. Schützius eum in editione minore post eum qui sequitur collocavit, quod id ordo sententiarum postulare. Non recte obiicit Wellauerus, suo versum loco positum esse in libris, quia caussam contineat, quare istis appellationibus usa sit mulier. Nam caussa etiam post recte affertur. Rectius dixisset non fuisse *φθόρος δ' ἀπέστω* a *τοιοῖςδε προσφθέγμασιν* divellendum. Servandus vero versus eo quo in libris est loco. Refertur enim ad illa v. 862. *ἀπενθήτω φρενὶ λέγοιμ' ἄν*.

870. Libri *τοιοῖςδε τοῖνον*. Schützi emendationem, *τοιοῖςδε τοῖνον*, Porsonus aliique receperunt.

872. Librorum scriptura, *νῦν δ' ἐμοὶ φίλον χάρα*, demum a Scholefieldio emendata est.

874. *ἄναξ*, ut Scaliger aliique scribendum viderunt, Farn. *ἄναξ* Flor. Vict. Valckenario ad Phoen. v. 1518. more suo suspicanti *ποροθήτορος* a poeta scriptum esse, nemo exstitit qui obsequeretur: arrisisse tamen illud videtur Blomfieldio.

875. Pro *τέλος*, quod Flor. Vict. habent, in Farn. est *τάδε*, quod nescio an praefendum sit. Videri enim possunt oculi describentis ad verba *τάδε* et *τέλος* aberrasse, quae duos continuos versus terminant 900. 901.

876. Elmsleius ad Eur. Med. v. 1209. dubitabat an praestaret *στορνύαι*.

877. 878. In editionibus veteribus hi duo versus sine ulla inter-

punctione procedunt. In Farn. plene distinctum post ἄελπτον. Recte post πόρος comma ponitur, cetera autem coniunguntur.

886. βαοβάθου, sed ρ supra scripto, Flor.

887. βόαιμα Flor. Vict. sed in Flor. τῆ supra scriptum. βόημα Farn.

890. κάλλεισιν cum ν libri habent. Suidas in ν. Κάλαις, — καὶ καλαῖνον χρῶμα. Αἰσχύλος, ἐν ποικίλοις χρώμασι. Idem κάλλι, τὰ πορφυρᾷ ἰμίτια. καὶ κέραμος καλαῖνος. Αἰσχύλος, ἐν ποικίλοις κάλλεισι. Etym. M. p. 486, 48. totum versum affert, γὰρ pro δὲ exhibens. Plura de κάλλεισι Fritzschi in comm. de Socrate p. 201.

897. Consentit Farn. cum Flor. Vict. in εἰ πάντα δ' ὡς πράσσοιμι ἄν, εὐθαρσῆς ἐγώ, nec verum est quod Wellauerus dicit, ἄνευ θάρρους Blomfieldium ex eo codice recepisse. Immo ea ipsius est Blomfieldii infelicissima coniectura. Scribendum vero erat

εἰ πάντα δ' ὡς πράσσοιμεν, εὐθαρσῆς ἐγώ.

Eandem emendationem fecit Dindorfius.

899. Porsonus in Adv. p. 158. coniecerat διαφθεροῦσ' ἐμοί. Bene factum, quod Blomfieldius librorum scripturam defendit, modo ne tantum verum putasset διαφθεροῦσα, quod ἴσθι cum participio ad eum plerumque qui compellatus est referatur. Cuiusmodi argumentum quam nullam vim habeat apertum est. Tum autem, ut consentaneum est, non desunt exempla quae non sunt in illis plerisque, ut in Philocteta v. 253.

ὡς μηδὲν εἰδόν' ἴσθι μ' ἄν ἀνιστορεῖς.

900. Libri τῷ θεοῖς δέισας ἄν ἴδ' ἔρδειν τάδε; quod interpretantur voristine diis metuens sic facturum te ista? Blomfieldius, quod ἄν huic sententiae non convenit, signo interrogationis deleto, hanc putat sententiam esse, vorisses haec ita facere, si aliquid metuisses. Haec non repugnant quidem legibus grammaticis, sed perversa laborant collocatione verborum. Oportebat enim, si hoc vellet Clytaemnestra, dici δέισας ἄν τῷ θεοῖς ἴδ' ἔρδειν τάδε. Vulgatum imperitissime eo tuitus est Wellauerus, quod ἄν ad infinitivum sit referendum: ex quo patet eum ἄν cum infinitivo ita pro infinitivo futuri poni existimasse, ut id ubique et sine discrimine fieri possit. Iohannes Auratus, qui omnes Aeschyli interpretes iudicio et recti sensu superavit, pro δέισας scribi δήρους volebat, non ille hic quidem verum assecutus, sed tamen coniciens quod aptissimam praeberet sententiam. Scribendum erat

τῷ θεοῖς δέισασαν ἴδ' ἔρδειν τάδε;

901. Τέλος sic dictum ut sit pro decreto. Similiter in Suppl. v. 587. ποῖ κεύρωται τέλος, et v. 608. Ζεὺς δὲ κράνειν τέλος.

902. Libri δοκῆ. Emendavit Stanleius.

903. Hic quoque δοκῆ Flor. Vict. δοκεῖ Stanleius, et ita Farn.

904. αἰδεσθεῖς Flor. Vict. αἰδεσθῆς Farn. Restituerat coniunctivum primus Auratus, receperuntque editores novissimi praeter Wellauerum, nescientem quibus conditionibus interrumpi possit oratio.

906. Male in Vict. Cant. interrogationis nota apposita.



909. Libri ἦ καὶ σὺ νίκην τήνδε δῆριος τίεις; Auratus τῆςδε. Ionica genitivi forma offensus Bothius δῆρεως dedit. Ac diserte Suidas δῆριος δῆρεως δῆρει δῆριν. Semel, quod sciam, praeter hunc versum in superstitionibus tragoediis invenitur δῆριος, in Suppl. Aeschyli v. 397.

καὶ μήτε δῆριος ῥυσίων ἐφάψεται.

Butlerus inepte ἀδῆριτος coniecit, ut id esset *animo obstinato et insuperabili*. Erat quum putarem adiectivum hic latere, δῆριος (nam δῆρεϊος finxit Etym. M. p. 249, 31.) vel δῆριτός, quod esset *rixabunda*. Dicuntur autem talia masculina forma, ut in Choeph. v. 233. δακρυτὸς ἐλπῖς. Id expressit vertendo Humboldtus. Sed scribendum potius est

ἦ οὐ καὶ σὺ νίκην τήνδε δῆριος (vel δῆρεως) τίεις;

Intellexit hoc etiam Franzius, nisi quod is ἦ οὐ scripsit.

910. Blomfieldii, qui μέν τοι divisim scripsit, permira adnotatio est, "vulgo μέντοι. Vid. Hermann. Elem. Doctr. Metric. p. 111." Ibi ego exempla attuli versuum quorum singuli vel pedes vel dipodiae singulis vocibus constant. Itaque ut ex eo numero hunc versum eximeret, divisit vuculas non separandas. Nam μέντοι, *tamen*, precantis est. Ceterum, si quis non rectis numeris hunc versum incedere putabit, monendus erit ut recte recitet, neve negligat pausam quam fieri iubet interpunctio.

912. Invenustissime a quibusdam positum est πρόδουλος. Librorum scripturam, male intellectam a Stanleio, recte interpretatus est Schützius. Calcei quasi servi pedum dicuntur. Similiter in Prometheo soluto (fr. 205.)

ἵππων ὄνον τ' ὄχεϊα καὶ ταύρων γονὰς

δουὸς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα.

De consuetudine soleas ponendi, ne stragulis labes afferretur, dixit Gatakerus Adv. misc. II. 19. p. 376.

913. σὺν τοῖς δέ μ' inde a Cantero edebatur. σὺν τοῖςδέ μ' Vict. σὺν ταῖςδέ μ' Farn. σὺν ταῖςδε Heathius. Recepi ex Flor. καὶ τοῖςδέ μ'. Neutro τοῖςδε ἀλουργέσιν usus est poeta, nec dixit ἀλουργέσιν, ut qui de stragulis, non de vestibibus loqueretur. De colore isto videndus Arnaldus Animadv. crit. c. 35. p. 234. seqq. de forma vocabuli Lobeckius ad Phryn. p. 185. ἐμβαίοντι ἀλουργέσιν Flor. Farn. ἐμβαίονθ' ἀλουργέσιν Vict.

914. Recte libri βάλαι, quod ab nemine correctum miratus Blomfieldius, sublata plena interpunctione post ἐμβασιν ποδός, edidit βάλῃ, comparans Eur. El. v. 900.

αἰσχρόνμαι μὲν, βούλομαι δ' εἰπεῖν ὅμως,

νεκροὺς ὑβρίζειν, μὴ μὲ τις φθόνῳ βάλῃ,

ubi probat Tyrwhitt coniecturam φθόνος. Licebit vicissim mirari, non solum quod quod esset diversitatis inter hos locos non viderit Blomfieldius, sed etiam quod sententiam intulerit ineptam: quamquam etiam ab aliis haec non recte intellecta sunt. Nam quid est hoc, *exuite mihi*

*calceos, ne me deorum invidia in his purpuris incedentem adspiciat?* Num si nudis pedibus incedit, minus invident dii? Immo purpuras erat deprecatus, ne superbire videretur: sed ubi cedit Clytaemnestrae, purpuris parcens soleas exiit, incessurus autem per eas optat ne deorum concitet invidiam. Accedit quod aliquid spatii inter haec disticha interiectum fuit, dum solutae essent soleae.

915. Libri *σωματοφθορεῖν πόσιν*. In Farn. adscriptae glossae τὰ σώματα φθείρειν τῶν ὑπὸ χεῖρα, et ἄνδρου ἀπλῶς. Correctum ποσὶν a Scaligero et in editione Stanleii. Auratus *στρωματοφθορεῖν*, quod Porsonus recepit. Schützi emendationem *δωματοφθορεῖν* merito admisit Blomfieldius, comparans *οἴκοφθορεῖν*, quo verbo Herodotus et Plato utuntur, monensque huc respicere Clytaemnestram v. 928. 929. Addere poterat ipsum Agamemnonem confirmare eo quod *ἀργυρωνήτους ὑγᾶς* memorat.

916. *φθείροντα* Farn. Vict. *φθάροντα* mihi enotatum ex Flor. Non est credibile *φθείροντα* post *δωματοφθορεῖν* ab Aeschylō scriptum esse. Scribendum *στειβοντα*.

917. *οὔτω* Flor. Farn. *οὔτως* Vict.

921. Libri *αὐτή*. Auratus, Bothius aliique recte *αἶτη*.

923. *κατέστραμμαι* recte Flor. Vict. Scholiastes *ἄλλως κατέσταμαι, ἀντὶ τοῦ κατέστην*. Et Farn. exhibet *κατέσταμαι*, cum adnotationibus *ἰωνικὸν κατέστην* et *εὐρηται καὶ κατέστραμμαι*.

924. *δόμος*, sed *ων* supra scripto, Flor.

925. Deest in Flor. personae notatio.

926. Libri *εἰς ἄργυρον*. Salmasii in Exerc. Plin. p. 418. E. emendatio est *ἰσάργυρον*. Sed idem praeter necessitatem *βυγᾶς* in *βύφος* mutavit. Cur *ἰσάργυρον* Aeschylus dicat, optime declaratur iis quae Athenaeus XII. p. 526. C. de Lydis affert: *Θεόπομπος δ' ἐν πεντεκαίδεκάτῃ ἱστοριῶν γιλίους φησὶν ἄνδρας αὐτῶν ἀλουργεῖς φοροῦντας στολᾶς ἀστυπολεῖν· ὃ δὴ καὶ βασιλεῦσι σπάνιον τότε ἦν καὶ περισπούδιστον. ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη*.

928. Libri *οἶκος*. Tum in fine versus Vict. Cant. coli signum habent, sequente versu sic distincto, *ἔχειν, πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος*. Et hoc quidem recte diceretur: nam quod Blomfieldius ait, linguae indoli non consentaneum esse dicere *οὐκ ἐπίσταται πένεσθαι* et *ἐπίσταται ἔχειν*, prorsus falsum est: monuitque Boissonadus. Non est tamen illa interpunctio probanda, nisi *οἴκοις* scribatur, quod placuit Butlero: nam G. Bernhardy in Syntaxi p. 166. omnia confudit. Porsonum, qui ita scripsit, *οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἀναξ, ἔχειν· πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος*, secuti sunt Schützius et Blomfieldius. Hic tamen paene suspicari se ait legendum esse *οἴκῳ τῶνδε*. Quo languidior fieret oratio. Distinctionem illam, servato *οἶκος*, recipiendam esse vidit Wellauerus. Hoc dicitur, *est domus quae horum affatim habeat*.

930. Libri *δειμάτων*. Emendarunt primi Auratus et Canterus.

932. *κομιστρα* Vict. et ut videtur Farn. Tum libri *μηχανωμένης*. Auratus et Scaliger *μηχανωμένη*, quod suum fecit Stanleius receperuntque recentiores. Aptius est propiusque ad librorum scripturam quod posui, *μηχανωμένη*. Vidit hoc etiam Franzius.

934. *ὑπερτίνασα* Farn. Vict. *ὑπερτίνασα* Flor. Auratus *ὑπερτίνουσα*, quod recepit Blomfieldius. Id quum Wellauerus male factum dixit, quia praecesserit aoristus ἴκετο, neque attendisse videtur quod Blomfieldius comparaverat v. 629.

καὶ τὰ πίστ' ἔδειξάτην,

φθείροντε τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν,

neque omnino rationem rei perspectam habuisse. Valde probabilis est Aurati coniectura: sed ferri tamen, si recte intelligatur, librorum scriptura potest. Vsurpantur enim participia interdum sic ut non pendeat temporis indicatio ex verbo quod adiunctum est, sed sola per se constat: de quo genere diximus ego ad Vigerum p. 772. seqq. et Graserus in Adversariis in sermones Platonis p. 67. seqq. Ὑπερτίνασα igitur sic est accipiendum ac si dixisset *ὑπερέτεινε*. Luculentissimum huius generis exemplum est in illo Diodori Siculi I. 66. ἐπ' ἔτη δὲ πεντεκαίδεκα κατὰ τοὺς ὄρκους καὶ τὰς ὁμολογίας ἄρξαντες καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ὁμόνοιαν τηρήσαντες, ἐπεβύλοντο κατισκευάσαι κοινὸν ἑαυτοῖς τάρον. Quod illi quum non fecerint post quintum decimum regni annum: eo anno enim dissolutum est illud regnum: non significant verba illa, *quum regnarent quindecim annos concordisque manerent*, quod per participia praesentis fuisset dicendum, sed *quum regnaverint concordisque manserint quindecim annos*. Similiter praesentis participia, ut saepissime ἄγων, adhibentur ad ea significanda quae coniuncta cum primario verbo proprie aoristi consociationem requirunt.

936. Libri *σημαίνεις μολών*. Quod Blomfieldius posuit *σημαίνεις μολών*, ponendum viderat etiam H. Vossius in Curis Aeschyleis p. 26. sed is male *θερμαίνει* scribens, quod non Graece dictum esse putaret σοῦ μολόντος σημαίνεις.

937. *ζεύς τ' ἄπ'* Flor. *ζεύς τ' ἄπ'* Farn. Vict. Iam Auratus delavit τ', ut postea Pauwius. Porsonus aliique *Ζεύς γ'* ediderunt, quod quid sit non apparet.

938. Auratus ἤδη mutandum censebat in ἡδύ. Butlerum, qui τότ' ἤδη tum statim interpretatus erat, vituperavit Blomfieldius, peius ipse tum demum interpretans. Quid hic vel statim vel demum? ἤδη est iam, referturque ad praecedentia. Neque enim de praesente vel calore vel frigore, sed de venturo loquitur Clytaemnestra, reditu Agamemnonis dicens quasi hieme ver venturum nuntiari, aestate autem iam instare frigus.

939. *ἐπιστροφωμένον* Vict. *ἐπιστροφωμένον* Farn. *ἐπιστρεφωμένον* Flor.

941. Flor. μέλη (supra scripto οι) δέ σοι, omissio τι vel τόι. Vict. μέλοι δέ τι σοι. Farn. μέλοι δέ τοι σοι. Et sic ediderat Porsonus, servato accentu in pronomine.

943. Flor. Vict. δειγμα. Stephanus dubitabat an hic quoque (ut v. 756.) δηγμα scribendum esset. Auratus et Scaliger δειμα vel δηγμα legi volebant. Servarunt δειγμα Porsonus, Boissonadus, Scholfieldius, atque adeo defendere conati sunt H. Vossius et Wellauerus, ostentum interpretantes, aquilarum opinor, de quibus in primo chori carmine scriptum est, sed Latino, ut videtur, vocabulo adducti, ut id Graece quoque δειγμα dici crederent. At ne si dicerent quidem δειγμα eo significato Graeci, non praefendum esset quod Schützius et Blomfieldius receperunt δειμα, quia huic loco multo convenientius est metum, quam occasionem, qua ortus est metus, commemorari. Ac δειμα in Farn. scriptum esse adnotavit Bekkerus. Neglexit Elmsleius.

944. 945. Farn. hoc ordine, | ποῦτ' ἄμισθος ἀοιδά. | μαντιπολεῖ δ' ἀκέλευστος. |

946. ἀποπτύσας Flor. Vict. ἀποπτύσαι, cum glossa ὥστε ἀποβαλεῖν τοῦτο, Farn. Id in textum intulit Boissonadus. Scaligeri et Casauboni coniecturam, ἀποπτύσαν, constructionis mutatione non perspecta, receperunt Porsonus et Blomfieldius.

948. ἴξει Farn. Vict. Ex Flor. ἴξει mihi enotatum est. Auratus ἴξει. Scaligerum ἴξει corrigentem recte secuti sunt Porsonus atque alii.

950—952. χρόνος δ' ἐπεί Flor. Vict. χρονός δ' ἐπὶ Farn. Deinde libri ξυνεμβόλοις. Deinde ψαμμίας ἀκάτας Farn. Vict. ψαμμίας ἀκάτα Flor. Tum παρήβησεν Flor. Vict. παρήβησ' Farn. Scaliger ἐπὶ et ξὺν ἐμβόλοις. Schneiderus in lexico Graeco ξυνεμβολαῖς. Quod in adnotatione ad Humboldtii interpretationem posui, χρόνος δ' ἐπὶ προμνησίων ξυνεμβολαῖς ψαμμίας ἀκάτας παρήβησεν, nec Blomfieldius intellexit nec Wellauerus. Ψαμμίας ἀκάτας non accusativum, sed genitivum, nec παρήβησεν activum, sed, ut est, neutrale esse volui, constructionem autem verborum hanc, χρόνος δ' ἐπὶ παρήβησεν ἐπὶ ξυνεμβολαῖς προμνησίων ψαμμίας ἀκάτας, tempus defloruit post communem iniunctionem rudentum navis in arena stantis, i. e. postquam subductae in arenam alligataeque sunt naves. Defloruisse dicit tempus, quia, si quid adversi secundum Calchantis vaticinium accidere oportebat, effluxisse videtur spatium quo id evenire erat consentaneum. Ἐπὶ cum dativo iunctum, ut sit post, ne H. Stephanum in Thesauro dicam, observatum ab interpretibus ad Lucianum t. I. p. 538. Non puto tamen id scriptum ab Aeschilo esse, non solum quod apta numerorum dispositio duas istas syllabas potius ad praecedentia referri, quam coniungi cum sequentibus postulat, sed etiam propter productionem brevis syllabae, cui locus est absoluto numero, ut v. 953. non ubi perpetuatur. Quare scribendum duxi  
χρόνος δέ τοι  
προμνησίων ξὺν ἐμβολαῖς

ψαμμίας ἀκάτας παρή-  
βησεν.

Vocabulum *ξυνεμβολή* legitur in Persis v. 390.

εὐθὺς δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῆ  
ἐπαισαν ἄλμην βρούχιον ἐκ κελεύματος.

Apparet coniunctam multorum iniunctionem ita vocari. Sed eo ipso non aptus hic videtur pluralis numerus *ξυνεμβολαῖς*: recte diceretur *ξυνεμβολῆ*. Quare praeferendum iudicavi *ξὺν ἐμβόλαις*. Intelligi autem rudentes, quibus naves in arenam subductae alligatae fuerant, patet ex eis quae sequuntur *εὐθ' ὑπ' Ἴλιον ὄρητο ναυβάτας στρατός*. Dubitari potest ἀκάτας an ἀκάτον scribendum sit. Nescio an inusitatior forma usum dicam Aeschylum. Habet ἀκάταν codex Palatinus Anthologiae X. 9, 2. ubi Iacobsius cum Huschkio in Anal. crit. p. 228. ἄκατον scripsit. 953. ἔνθ' in Flor. esse dicitur.

957. τόνδ' Farn. Recte τὸν δ' Vict. Deinde libri ὅπως. Stanley recte ὁμως. Notandum prima syllaba correpta ὑμνωδεῖ. Possit quis suspicari scribendum esse μελωδεῖ. Hesychius μελωδοῦσι, μετ' ἠδῆς ὑμνοῦσιν. Sed eadem syllaba correpta ὑμνήσω invenitur in Euripidis Bacchis v. 71. et εὐνυμος apud Epicharmum Hephaestionis p. 15.

958. Libri ἐριννός. Genitivum posui in libro de metris p. 433. Item Porsonus.

961—964. Libri οὔτοι. Casauboni et Abreschii emendatio est οὔτι. Post *ματάζει*, quod ex grammaticorum praecepto scripsi *ματάζει*, nulla in antiquis editionibus interpunctio. *Σπλάγγνα* explicat poeta per *κίεαρ*, quod *τελεσφόροις δίναις κυκλούμενον πρὸς ἐνδίκους φρεσίν* dicit, paullo quidem tumidius, sed tamen ut pateat sententia: *non fallitur animus, cor eventum ferentibus fluctibus ad veracia agitata praecordia*, i. e. cor motu suo, qui non vano ex timore nascitur, recte praesaga pulsata praecordia. Quod ad numeros attinet, *τελεσφόροις* singulari versu dici et sententiae vis interpunctioque strophicorum docet, nec recte sequentibus adiceretur, trimetro non puro. Iniliti versus enim index est syllaba longa in anacrusi.

965. 966. *εὐχομαι δ' ἀπ' ἐμῆς τοι ἐλπίδος* Farn. atque ita edit Vict. nisi quod *τοι* in *τι* mutavit. *εὐχομαι δ' ἐξ ἐμῆς ἐλπίδος* Flor. Deinde *ψύθη* Flor. Farn. *ψυθῆ* Vict. quod emendavit H. Stephanus. *Ψύθη* substantivum esse puto, ut v. 457. Nec minus apud Callimachum fr. 184. ubi Hemsterhusio placebat *ψυθές*. Scripsi

εὐχομαι δ' ἀπ' ἐμῆς τὸ πᾶν  
ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν  
ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον.

Certa enim emendatione me restituisse puto τὸ πᾶν, quod et sententia postulat et latere videtur in *τοι*, non addito, ut puto a Triclinio, sed relicto ex τὸ πᾶν in detrimento margine. *Ἐλπίδος* hic sic

dicit poeta, ut cogitationem futuri significet: est enim ἀπ' ἐλπίδος, ἀπ' ἐλπίδων, ἐξ ἐλπίδων, secus quam quis futurum putavit. Sophocles El. v. 1127.

ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων

οὐχ ὦνπερ ἐξέπεμπον εἰςδεξάμην.

Trach. v. 666.

οὐκ οἶδ'· ἄθνημῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα  
κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

Euripides Inone apud Stobaeum CV. 1.

ὑπόπτερος δ' ὁ πλοῦτος· οἷς γὰρ ἦν ποτε,  
ἐξ ἐλπίδων πλῆτοντας ὑπίτους ὄρω.

968—970. μάλα γὰρ τοι τῆς πολλῆς ὑγείας Flor. Vict. In Flor. haec, μάλα γὰρ τοι τῆς πολλῆς, itemque τέρμα νόσος γὰρ, serius adscripta videri adnotatum est. μάλα γε (supra scripto γὰρ) τοι δὴ τῆς πολλῆς ὑγείας Farn. Deinde libri νόσος γὰρ γείτων. Lacunae signum post γὰρ posuit Porsonus. Vix dubitari potest quin perierit, quod Blomfieldius inserendum esse putavit, ἀεί. Illud autem certum est, primum horum versuum paeonicum esse. Hinc scripsi

μάλα γέ τοι τὸ πολλὸς γ' ὑγίαις  
ἀκόρεστον τέρμα. νόσος γὰρ ἀεί  
γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει.

De illa forma πολλὸς ceteris copiosius dixit scholiastes Arati ad Phaen. v. 19. De ὑγίαις dubitare non sinunt ἱερίαι et tot alia utramque terminationem habentia nomina: Γέ τοι patet non ad proxime praegressam sententiam, sed ad ea referri quae hanc praecedunt. Sin gravius hic peccatum est, coniiici potest scripsisse Aeschylum μάλα τὸ τῆς ὑπεράγαν ὑγίαις. Quod sequitur ἀκόρεστον Auratus in ἀχάριστον, Schützlius in ἀπύρεστον mutandum censuerunt: quorum prius errat Wellauerus quum ab Humboldto probatum existimat. Ἀκόρεστον, immodicum, in malam partem accipiendum est.

972. Nihil hic mutandum. Ἐπαισεν est offendit vel illiditur. Sic infra v. 1593. Prom. 887. Pers. 411. Ita ubi dicitur hoc verbum, fere εἰς vel πρὸς sibi adiungit: sed sine praepositione, ut hic Aeschylus, Sophocles dixit in El. v. 744. λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας.

973—978. Recte se haec habent omnia, videratque iam Casaubonus nominativos ὄκνος βαλῶν sic dictos esse ut deinde mutaretur coepta constructio. Τὸ μὲν autem partem significat. Sententia haec est, metus quum partem pro acquisitis opibus bene attemperato iactu proiecit, non tota funditus periit domus, quamvis plena malis, nec mersit navem. Rediit in constructionem poeta, ἐπόντισε referens ad ὄκνος. Blomfieldius pro δόμος legendum putabat γόμος, loco Supplicum a Dobraeo commemorato motus v. 426. seqq. quem neque emendatum exhibuit, nec debebat omnino hic afferre. Videretur probari posse illa coniectura, nisi parum eleganter dictum esset γόμος πημονῆς γέμων. Recte scriptum

est δόμος, quod quum dicit, in mente habet rem de qua loquitur. Ea est πότιμος εὐθυπορῶν ἀνδρός.

977. πημονῆς Vict. πημονῆς Flor. Farn.

979. Libri πολλά τοι δόσις. Turbatur ordo sententiarum hac asseveratione infringiturque vis sequentium. Nisi plane fallor, coniunxerat haec Aeschylus cum praecedentibus sic, πολλά τ' ἂν δόσις. Id posui. Deinde ἐκ omittit Farn. Tum καὶ ἐξ Farn. Vict. καὶ Flor.

981. Libri πεσόνθ' ἄπαξ. Porsonus ἄπαξ πεσόν. Recte Pauwius πεσόν ἄπαξ. Similiter in Eum. v. 638. ἀνδρὸς δ' ἐπειδὴν αἶμ' ἀνασπύση κόνης ἄπαξ θανόντος, οὕτις ἔστ' ἀνάστασις. τούτων ἐπιρῶδ᾽ οὐκ ἐποίησεν πατήρ οὐμός.

982. 983. προπάροιθ' ἀνδρὸς Farn. Vict. πρόπαρ ἀνδρὸς Flor. Deinde Farn. τίς τ' ἀγκαλέσαιτ', omisso πάλιν. Hanc patet Triclinii esse coniecturam.

984. 985. οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν ζεὺς αὐτ' ἔπαυσ' ἐπ' εὐλαβεία Flor. οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν ζεὺς αὐτ' ἔπαυσ' ἐπ' ἀβλαβεία γε Farn. ut Scaliger ex scholliis scribendum putaverat. οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν ζεὺς αὐτ' ἔπαυσ' ἐπ' εὐλαβεία γε Vict. Canteri iudicium, verba ἐπ' εὐλαβεία γε ex interpretatione addita esse existimantis, recte secuti sunt Schützius et Porsonus. Temere factum, inquit Blomfieldius. Mallem temere factum dixisset, quod ego nescio qua religione tactus in adnotationibus ad interpretationem Humboldti servanda putabam, hoc modo, οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν Ζεὺς ἂν αὐτ' ἔπαυσεν ἐπ' ἀβλαβεία. Probant tamen errorem meum Wellauerus, Boissonadus, et verbis alio ordine collocatis Blomfieldius. Friget hoc, recteque sensit Canterus. Confusa sunt duo scholia, unum hoc, τὸν Ἀσκληπιὸν γὰρ ἐκεραύνωσεν ἀναστήσαντα τὸν Ἰππόλυτον, alterum, puto, ad v. 973. πρὸ χρημάτων κτησίῳ] ἐπ' ἀβλαβεία, ὥστε μὴ ἔτι βλαβῆναι. Ex ceteris, quae libri ut Aeschylea habent, effici quidem haec possunt, οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν Ζεὺς ἂν αὐτ' ἔπαυσεν, sed aegre quis, credo, sibi persuadeat tam languide haec enuntiasse Aeschylum. Eum qui novit, vix dubitabit quin scripserit

Ζεὺς δὲ τὸν ὀρθοδαῆ  
τῶν φθιμένων ἀνάγειν ἔπαυσεν.

Quomodo hoc in eam scripturam quae in libris est mutatum fuerit ego quidem non expediam, sed tamen factum puto per adnotationes scholiastarum cum Aeschyli verbis confusas. In interpretatione falsus est Erfurdus ad Soph. Ant. v. 1056. quum τῶν φθιμένων sic intelligendum putavit, ut τινά esset supplendum. Iungenda sunt τῶν φθιμένων ἀνάγειν, ab inferis reducere. Accusativus ut extrinsecus advocetur non opus est, quia reducens cogitari nequit nisi qui aliquem reducat. Ceterum de fabula quam poeta tangit videndus est Hyginus fabula 49. eiusque interpretes. Memoravit etiam Virgilius Aen. VII. 761. Plato de re p. III.

p. 408. B. *καὶ τοὶ ἀπειθοῦντές γε ἡμῖν οἱ τραγωδοποιοὶ τε καὶ Πίνδαρος* (Pyth. III. 55.) *Ἀπόλλωνος μὲν φασὶν Ἀσκληπιὸν εἶναι, ὑπὸ δὲ χρυσοῦ πεισθῆναι πλοῦσιον ἄνδρα θανάσιμον ἤδη ὄντα ἰάσασθαι, ὅθεν δὴ καὶ κεραινωθῆναι αὐτόν.*

986—990. Aberravit ab horum versuum sententia Schützius, quum *μοῖραν* de Clytaemnestra dictam putavit: quod nec per verborum naturam fieri potest, et, si posset, valde invenustum foret. De se loquitur chorus, verens malum Agamemnoni. Non enim credit ab uxore necatum iri, ut ex colloquio cum Cassandra apparet. Vera est autem Schützi emendatio, *καρδίαν γλιῶσσω πάντ' ἂν ἔξέχει.* Libri *καρδία γλιῶσσαν ἂν ταύδ' ἔξέχει.*

991. 992. Flor. *βρέμει* e correctione: antea *βλέπει.* Farn. *βρέμει ἔλπομένα,* omissis quae media sunt *θυμαλγῆς τε καὶ οὐδὲν ἐπ,* i. e. integro versu.

994. Libri *κασάνδραν.*

995. Auratus *ἀμηνίτοις.* At refertur adverbium ad *κοινωνὸν εἶναι.*

996. 997. Interpungebatur *κοινωνὸν εἶναι χερνίβων, πολλῶν μέυ δουλῶν, σταθεῖσαν κηστὸν βομοῦ πέλας.* Putavi quae post *χερνίβων* leguntur coniungenda esse: neque in praepositione opus erat anastrophe. Male autem Blomfieldius cum Schützi plenam distinctionem post *πέλας* in virgulam mutavit, quo et inconcinna redditur oratio et vis perit. Quum immota manet Cassandra, denuo eam compellat Clytaemnestra his verbis, *ἔκβαιν' ἀπήνης τῆςδε· μηδ' ὑπερφρόνει.*

1000. *θίγειν* Farn. Vict. Correctum a Blomfieldio. In Flor. hic versus ita scriptus est, *πραθέντα τλῆναι δουλείας μάζης βίου* (sic, non *βίου*). Id Blomfieldius coniecit pro *δουλίης μάζης βίου* scriptum esse, quoniam servorum cibus *μάζα* fuerit. Aeschylus certe talia non scripsit. Sine dubio ista scriptura nihil est nisi verae lectionis interpretatio, *δουλείας μετασχεῖν,* vel simili verbo. De vendito Omphalae Hercule Sophocles Trach. v. 248 seqq. Tzetzes Chil. II. 426. seqq.

1001. *ἐπιρρέποι* Flor. Vict. *ἐπιρρέπει* Farn.

1003. *οἷδ'* Flor. Farn. *οἱ δ'* Vict. Emendavit Stanleius.

1004. *καὶ παραστάθμων* Flor.

1005. Auratus *ἔξεις,* quod probarunt alii, recepit in minore editione Schützius. Wellauerus quum praestare dixit praesens, conticisset, si rationem reddere iussus esset. Recte iudicasset Auratus, si habituram diceret Clytaemnestra ab se quae consuetum esset servis dari. Sed tota illa sententia non convenit huic loco. Non enim quae communi more servorum conditio sit, eam Cassandrae quoque fore dicit, sed meliorem, ut in domo clementiore. Nescio an id senserit Stanleius, qui sic interpretatus est, "*habes a nobis* (dicta scilicet) *quae fieri solent.*" Ponenda vero est virgula post *ἔχεις.* Nam hoc dicit, *tenes, quod expectari a nobis potest.* Non dicit *quid expectare a nobis possis.* Nam *οἷόςπερ,* aut alia quibus *περ* adiunctum est, non habent dubitativam potestatem, sed



in certam significant, ut dicatur *qualia quidem*. Aptissimus declarando scribimini versus Sophoclis est in Oed. Col. 896.

ΘΗΣ. πῶς εἶπας; ΟΙΑ. οἷάπερ πέπονθ' ἀκήκοας.

1007. 1008. Libri ἐντὸς δ' ἂν οὔσα. Stanleius hos versus ita interpretatur, cum vero *sies intra retia fatalia, obsequeris, si modo obparis: forsitan vero haud persuadere*. Schützius cum autem iam talibus cassibus inclusa sis, obsequere, sis; nisi forte detrectas obsequium. Similiter alii. Prior versus ut ita intelligeretur, non poterat ἐντὸς δ' ἂν οὔσα dici, sed omittendum erat ἂν. Posita vero ea particula conditionalis est, ut dici debuerit ἐκτὸς δ' ἂν οὔσα. Atque ita ribendum est. Comparavit cum hoc loco Blomfieldius similem Sophoclis Oed. R. v. 936.

τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχα  
ἦδοιο μὲν, πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσφάλλοισ δ' ἴσως.

Wellauerus quod infra dicitur v. 1354.

χαίρουτ' ἂν, εἰ χαίρουτ', ἐγὼ δ' ἀπέχομαι.

1009. Dubitari potest, ad hunc locum an ad alium spectet quod holiastes Aristophanis ad Av. v. 1679. scribit, καὶ Αἰσχύλος τὸ βαρκορῆζειν χελιδονίζειν φησί. Similia de Dodonaeis columbis tradit Herodotus II. 57.

1011. Libri ἔσω, quod Blomfieldius Elmsleii praecepta sequens in ἔσω mutavit. Versum hunc Porsonus in praefatione ad Hecubam p. XXXI. iis nominat, quorum quinti pedis molestus incessus propter vocem metricam ferri possit. De qua re non recte iudicavit. Elmsleius in Censuris Edinensibus t. XXXVII. p. 81. sive in Lipsiensi editione Iphigeniam Marklandi p. 263. quum poetam scripsisse pronuntiavit εἶσω φρεῶν λέγουσα, πεῖθ' ἐν νιν λόγῳ, neque λέγουσα recte ad Cassandram attulit, nec videtur reputasse, si hoc vellet Clytaemnestra, non eam simpliciter ἀλλά, sed ἀλλὰ σύ τοι dicturam fuisse. Coniungendum vero est ἔγουσα λόγῳ: dicendo ei persuadeo intus in animo. Comparari quomodo possunt Soph. Phil. v. 1325. καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφου φρεῶν ἔσω. Eur. Med. v. 316. λέγεις ἀκοῦσαι μάλθ' ἀκ', ἀλλ' ἔσω φρεῶν ὀρρωδία μοι, μή τι βουλευσῆς κακόν. Manet vero Clytaemnestra, exspectans etiam: tum demum, Cassandra nihil respondente, abit.

1012. Sic Prom. v. 218. κρῆτιστα τῶν παρεστώτων τότε.

1013. Libri πέιθου. Blomfieldius πιθου. De discrimine, omninoque quid de hoc genere correctionis sentirem, dixi ad Soph. El. v. 1003.

1014. Edd. vett. θυραῖαν. Emendate, ut primus Porsonus edidit, or. Farn. quod neglexit Elmsleius. Blomfieldii haud facile probabilis coniectura est, θυραῖος communi genere de persona, de re θυραία actum esse. Sed quid hoc est, quod libri habent, οὔτοι θυραῖαν τήνδ' οἱ σχολή πάρα τρῖβειν: quod intelligi non posse videns Casaubonus θυραῖα scribendum esse coniecit, relicto παρὰ τήνδε, quod perperam actum esse apparet. Pessime Wellauerus θυραῖαν τήνδε ad Cassandram

refert, in quo duplex vitium est, alterum male constructae praepositionis, alterum quod ineptum est, quae de se dicere Clytaemnestra debebat, de Cassandra praedicari. Recte Musgravius τῆδ' emendavit, quod Blomfieldio quoque quum olim in mentem venisset, reiecit ille tamen hoc postea, voluitque *Θυραϊαν τῆνδε* de Clytaemnestra accipi.

1015. Respondent sibi τὰ μὲν et σὺ δέ. Nam τὰ non articulus est, sed pronomen, *illa*.

1019. Libri δέχθη.

1020. Recte dicit Blomfieldius Clytaemnestram quoque manu significare quid velit, eodem modo ut Cassandra respondeat.

1023. ἡ μαινεται γε Flor. ἡ μαινεται γε Farn. Vict. quod etsi defendi potest, ut γέ sit *adeo*, tamen non dubitandum est quin ἡ μαινεται τε Aeschylus scripserit. Deinde Flor. φρενῶν κλύει, sed litteris β et α superscriptis mutari ordo iubetur.

1026. Hic versus primus est in ea pagina codicis Medicei, quae sequitur quaternionem qui excidit. Itaque hinc rursum habemus et huius codicis scripturas et codicis Guelferbytani editionumque Ald. Rob. Turn.

ἔξ ἀφροζέσθαι G. Ald.

1027. In M. οὐ μὴν sic scriptum ut supra posita sit ν littera. ῥίψας G. Ald. Turn. ἀτιμισθήσομαι Flor. Farn. ἀτιμισθήσομαι G. Ald. Turn. Vtrum M. habeat mihi non constat. ἀτιμισθήσομαι Rob.

1028. ἐπικτιοίρω G. Ald.

1029. ἴθ' M. G. Flor. Farn. Ald. Rob. Turn. ἴσθ' error Vict. ἐρημώσας G. ἐρήμωσας Ald. In M. in ὄχον inter χ et ο aliquid erasum: fortasse habuit ὄχλον.

1030. ἔκοῦσ' ἀνάγκη M. G. Flor. Farn. Ald. Turn. ἔκουσ' ἀνάγκη Vict. εἴκουσ' ἀνάγκη ex sua emendatione Robortellus, quam merito receperunt editores. καὶ νίσσον Ald. male lecta ambigua codicis G. scriptura. Canterus καίνισσον coniecit. Sed καίνισσον est *imbue*, *inilitia*. V. Ruhnkenium ad Callim. fr. 119.

1031. ὄτοτοτοτοῖ πομποῖ δᾶ M. G. Ald. Rob. Turn. Vict. ὄτοτοτοῖ πομποῖ δᾶ Flor. et sic etiam Farn. nisi quod ὄτοτοτοῖ habet.

1032. ὠπῶλλον ὠπῶλλον M. G. Ald. Rob. Turn. ἄπῶλλον ἄπῶλλον Flor. Farn. Vict. Iambicus ischiorrhogicus est, quem codicis M. scriptura praebet, numerus. Sed praefendum iudicavi dochmium hypercatalectum alterius lectionis, vocativo in nominativum mutato: quam rationem et praecedens versiculus commendat et qui sunt in secundo stropharum pari numeri.

1033. Scholiastes Euripidis ad Phoen. v. 1035. (1028. ed. Matth.) hos duos versus afferens habet ἀνωλολύξας, quod scribendum coniecerat H. Stephanus. Male. Apollo cur arceri ab lamentis debeat explicare studuit O. Müllerus in Dor. vol. I. p. 302. Et profecto deo Februo conveniunt quae a labe pura sunt. Multa coniecit ex Aeschylō Klausenius in Theologumenis Aeschylī p. 114.

1035. 1036. Libri ut v. 1030. 1031.

1037. ἦ δ' M. G. Ald. Turn. ἦ δ' Rob. Vict. et ut videtur Flor. Farn.

1038. Suo errore Ald. *ἐγγυγίοις*.

1039. Libri *ἄπολλον ἄπολλον*. Posui nominativos.

1040. *ἀγνιάτ'* M. *ἀγνιάτ'* G. Farn. et ut videtur Flor. *ἀγνία τ'* Ald. *ἀγνιῆ τ'* Turn. Vict. *ἀγνιάτ'* ex Sophiani emendatione Rob.

1041. *Οὐ μόλις est non parum*. Eur. Hel. v. 342. *Θέλονσαν οὐ μόλις καλεῖς, non parum cupidam*.

1042. *χρήσειν* M. Flor. Farn. Rob. Vict. *χράειν* G. *χράειν* Ald. *κλάειν* Turn. Codices et Ald. Rob. *αὐτῆς*. Emendate Turn. Vict.

1043. *παρ' ἐν* M. G. Ald. Turn. *παρέν* Flor. Vict. *παρόν* Farn. Rob. *παρόν* etiam Auratus, receperuntque Porsonus et Boissonadus. Schützius *περ ἐν*, quod probarunt Blomfieldius et Wellauerus. Veri similis est poetam scripsisse *παρόν*, cuius verbi ea potestas est, ut *nunc quoque* significetur. Sophocles in *Aiace* v. 337.

*ἄνθρωπος οἶκεν ἢ νοσεῖν ἢ τοῖς πάλοι  
νοσήμιασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.*

1044. Scripturae librorum eadem quae v. 1039.

1045. *ἀγνιάτ'* Flor. Ceteri ut v. 1040.

1046. Libri *ἃ ποῖ*, nisi quod *ἄ* ποι habet Rob. Non recte Elmsleius in Museo critico vol. II. p. 306. vel *ποῖ ποῖ* scribendum esse putavit, ut Euripides in *Iph. T.* v. 1435. et alii in locis locutus est, vel *ποῖ δῆ*, ut Aeschylus infra v. 1097. *ποῖ δῆ με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες*; Attendentem non ad formulas ipsas, sed ad locorum quibus adhibentur rationem, non potest latere quid intersit et quo quaeque loco apte usurpetur.

1047. *εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς* M. G. et edd. *εἰ σὺ. τὸ, μηδ' ἐννοεῖς* Flor. *εἰ. τόπερ μὴ δ' ἐννοεῖς* Farn.

1048. *τοι pro σοι sola* ed. Rob. Deinde *κάτα δ'* Flor. Farn. Denique *ψύδη* Farn.

1049. Ante hunc versum *ἄ ἄ* addunt M. G. Ald. Rob. Turn. Omittunt recte voculas istas Flor. Farn. Vict. Deinde *συνίστορα*, ut Porsonus scripsit, Flor. Farn. Ceteri *ξυνίστορα*.

1050. *αὐτοφόνα* recte Flor. Farn. Rob. et, ut videtur, M. *αὐτόφωνα* ceteri. Deinde *κακὰ καρτάναι* M. G. Ald. Rob. et, ut videtur, Flor. In M. scholion *ἀντὶ τοῦ ἀγχόνη* adscriptum est. *κακὰ, κάρτάναι* Turn. *κακὰ, κάρτάναι* Vict. *κακὰ. κάρτάνας* Farn. Et *κάρτάνας* scribendum esse viderat Casaubonus, quum Auratus *ἀρτάναν* coniecisset. Scribendum aut *αὐτοφόνα κακὰ καὶ ἀρτάνας*, aut, quod praetuli,

*αὐτοφόνα τε κακὰ κάρτάνας.*

1051. *ἀνδρὸς σφάγιον* M. et ceteri libri praeter Turn. ubi *ἀνδρὸς σφάγιον* scriptum est, et Farn. qui *ἀνδρὸς σφάγιόν τε* habet. Sed M. *ι* litteram in *σφάγιον* in litura scriptam habet. Deinde omnes *καὶ πέδον*. Quod Pearsonus coniecit, *καὶ πέδον*, etiam Schützius in prima editione

... scripsi ... recte di

ἄνδρός σφαγεῖον καὶ  
ut viri sanguinem humi profund  
ἄνδρός aequè ut σφαγεῖον. Quali  
pserit Aeschylus, an, quod fortass  
δορρανήριον. Id Dindorfio quoc  
cum Dobraeo Adv. II. p. 25. legatu  
1052. εὐρις Porsonus. εὐρις  
est. εὐρις Flor. Farn. Ald. Rob.  
Blomfieldius.

1053. ματεύει δ' M. Ald. Ro  
G. ματεύει δ' Flor. Farn. Vict. με  
vum Blomfieldius et Wellauerus, με  
quod v ad ματεύει supra adscriptum  
cogitarunt ita ματεύειν τε dicendum  
infinitivum. Scholiastam ne quis putet  
ita edita est, ἔοικεν ὡς κύων εὐριν ἄ  
καὶ ἀναζητεῖν Vict.) εἰ γέγονεν ἐνθάδ  
ita hoc scholion scriptum est, ἔοικεν  
εὐρις, καὶ) ἀναζητεῖ etc. Deinde ὡν ο  
ρήση M. G. Rob. ὡν ἂν εἰρήση Ald. ὡ  
ρήσει Flor. Farn. Vict.

1054. Ante hunc versum Blomfiel  
stropha has voculas receperat. μαρτι  
tione Porsonus. μαρτινίοις γὰρ M. G.  
Flor. Farn. et Ven. in quo hic versus prim  
indicatam. Deinde τοῖςδ' ἐπιπέδομαι  
Abreschius. τοῖςδὲ πεπέδομαι M. G. Flor  
πέδομαι Turn. Vict.  
1055

Sed quum in edd. Ald. et Turn. iungantur sine interpunctione κλειόμενα τάδε βρέφη σφαγᾶς, in Vict. et Cant. sic distinctum est, κλειόμενα τάδε βρέφη, σφαγᾶς, ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένους. Schützius quique alii cum eo virgulam post βρέφη rursus removerunt, ut σφαγᾶς ὀπτάς τε σάρκας a κλειόμενα regeretur, vituperavit Elberlingius, ridens imaginem puerorum quod interfecti sint carnesque suae a patre comestae flentium. Incautius id dixit vir non hebetis iudicii. Nam etsi ferri potest illa Victoriana et Canteriana editionis interpunctio, ut haec tria copulet Cassandra, flentes pueros, caedens, comestas a patre carnes, tamen quid obstat quin puerorum simulacra se cernere dicat, qui interfectionem suam et carnes a patre absumptas defleant, quum infra v. 1176. seqq. non solum repetat istam imaginem, sed etiam, nisi quis omnem libris fidem derogat, eos pueros carnes suas et viscera in manibus tenentes describat? His si non offendebar Elberlingius, non erat cur eandem imaginem hic ferre nollet. Sed movit eum κλειόμενα, quod accusativum regere nondum esset demonstratum. Id vero non debebat ei scrupulum iniicere. Nam ut κλαίεσθαι non sit *deslere*, sed *flentem esse*, quod alio verbo δακρυρροεῖν vocatur, tamen vel sic accusativus ei adiungi potuit. Sic Sophocles apud schol. Pindari Pyth. IV. 213. *Θακρυρροεῖ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνειν*. Accusativus κλειόμενα quomodo explicandus sit, dictum est ad v. 2.

1057. 1058. ἦ μὴν a pr. manu M. alia, ut videtur manus ἦμεν superscripsit. ἦμεν G. Flor. Ven. Ald. Turn. Vict. ἦμεν Rob. ἦ μὲν, cum glossa ἦ τοι ἐσμέν, Farn. Deinde σοῦ Turn. Vict. Ceteri σου, quod in Farn. supra verum scriptum est. Tum in M. ultima in πεπυσμένοι littera erasa. Deinde ἦμεν M. Flor. Farn. Ven. Vict. Ita etiam G. sed alteri syllabae ἦν superscriptum, unde ἦ μὴν Ald. Turn. ἦμεν Rob. Schützius quum in prima editione utroque in versu ἴδμεν posuisset, in minore utrumque in ἦσμεν mutavit, postquam Porsonus ediderat ἦ μὴν κλέος σοῦ μιντικὸν πεπυσμένοι ἦσμεν. Porsonum recte secutus est Blomfieldius. Friget, quamvis his positum, ἦμεν, quod Wellauero placuit. Invenustum est, quod Scholefieldius dedit, ἦ μὴν — ἦμεν: falsum quod Boissonadus ἦ μὲν — ἦμεν. In fine versus libri μαστεύομεν. Schützius in prima editione recte ματεύομεν. Videntur hac forma usi esse tragici ubi metrum primam syllabam corripere pateretur. Hic autem altera etiam propter praegressum ας displicet.

1059. Nihil erat cur Blomfieldius duplicando λῶ diiambum in dochmium converteret. Idem πόποι cum Flor. Farn. Ven. Rob. πόποι M. Ceteri ποποι. Error Aldinae est μήδεθαι. In Rob. verba τί ποτε μήδετται et quae sequuntur usque ad βοᾷ choro sunt tributa.

1060. Vulgo τί τόδε νέον ἄχθος. Blomfieldius cum Seidlero de vers. dochm. p. 161. ἄχος, quod confirmarunt Flor. Farn. Ven. In M. ut in ceteris ἄχος est, sed supra scriptum ἄχος. Quum accuratissime syllabas exaequare soleat Aeschylus, videri potest scribendum esse τί τόδ'

ἄχος νέον, μέγα. Sed ea minus apta est verborum collocatio. Et respondet solutio contractis syllabis etiam v. 1080.

1062. φίλοισιν Farn. Ceteri φίλοισι. Deinde ἀλλὰ δ' M. Farn. Ald. Rob. Turn. ἀλλὰν δ' Flor. Ven. Vict. Hesychius ἀλλ. δύναμις, ἰσχύς, ἢ ἀλέξις, ἢ μάχη. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Ore stem intelligi vidit Scholiastes.

1065. πόλις βοᾷ M. G. Ald. Rob. Turn. βοᾷ πόλις Flor. Farn. Ven. Vict. Hoc, rotundius visum Butlero, adoptavit Boissonadus. Vnice verum est πόλις βοᾷ, potiore verbo priorem locum tenente.

1066—1068. In Ald. puncto post τελεῖς, item post πόσιν, comate post φαιδρύνουσα interpunctum. Sic etiam Turn. deleta tamen post πόσιν interpunctione. Rob. et Vict. signa interrogandi habent post τελεῖς et post φαιδρύνουσα, quod in Rob. φαιδρύνουσ' scriptum est. Stanleium, qui post τελεῖς virgulam, post φαιδρύνουσα signum interrogandi posuit, Porsonus aliique secuti sunt. Vellem Blomfieldius, qui abruptae orationis signum post φαιδρύνουσα posuit, etiam post τελεῖς signo interrogandi distinxisset.

1069. 1070. προτεῖν δὲ Ald. Turn. προτείνει γὰρ Ven. Deinde χειρ' ἐκ χειρὸς ὀρεγομένα M. G. Ald. Rob. Turn. In Rob. post ἐκ asteriscus, vitii vel lacunae signum. χειρ' ἐκ χειρὸς ὀρεγομένα Vict. χειρ' ἐκ χειρὸς (ἐκ χειρὸς in Ven. esse dicitur) ὀρεγομένα Flor. Farn. Ven. Scholiastes διαδέχονται δὲ ἀλλήλους τοῖς ὀρέγμασι τῶν χειρῶν Αἰγισθοῦ καὶ Κλυταιμνήστρα. Hinc in adnotatione ad Humboldtii interpretationem scribendum conieci προτείνει δὲ χειρ' ἐκ χειρὸς ὀρέγματα. Receperunt hoc, mutato χειρὸς in χειρός, Blomfieldius et Boissonadus. Atque χειρός iam Porsonus. Sed non de Aegistho cogitandum esse docet Choephororum locus v. 418. seqq.

1071. Nihil erat caussae quod νῦν nonnullos offenderet. *Nondum*, inquit, *intellexi: nunc enim, si ante visa est aenigmata dicere, magis obscura loquitur.*

1072. ἐπαργέμοισι M. (sic M.) G. Ald. Rob. Vict. ἐπ' ἀργέμοισι Flor. Farn. Turn. ἀμνημονῶ pro ἀμηχανῶ Ven.

1073. παπαῖ παπαῖ M. Rob. Vict. παπαὶ παπαὶ G. Farn. Ald. Turn.

1074. ἦ M. Farn. Vict. ἦ Ald. Rob. Turn. et, nisi fallor, G. Deinde libri ἀίδου. Schützius in minore editione Ἰίδου. Signum interrogandi primus posuit Vict. Aperte quidem falsum est ἦ: sed ἦ praestetne interrogative an affirmative dictum, non ausim diiudicare.

1076. Libri ἀκόρεστος. Primus correxit Bothius.

1077. Θύματα Ald. unde Θύματι Turn.

1078. ἐρινῦν M. Rob. ἐρινὺν G. ἐρινὰν Ald. ἐρινὺν Ven. Flor. Farn. Turn. Vict. Deinde libri κέλη vel κέλη, nisi quod κάλη habet Ald. indeque Turn. καλεῖ.

1079. Turnebus, plena interpunctione in fine praecedentis versu.

posita, ἐπορθιάζων scripsit, coniungens hoc participium cum sequentibus. Ceteri omnes infinitivum habent. In Ven. deest με.

1080. ἐπεὶ δὲ G. Ald. ἔδραμαι Turn.

1081. 1082. ἄτε καὶ δορία πτώσιμος M. Vict. ἄτε καὶ δωρία πτώσιμος G. Ven. Flor. Ald. Turn. ἄτε καὶ διορία πτώσιμος Rob. ἄτε δωρία πτώσιμος, omisso καὶ, Farn. Deinde ξυναντεῖ G. Ald. Rob. Turn. Ceteri ξυναντεῖ. Correxerit accentum Porsonus. Tum omnes libri ἀνγαῖς, quod Pauwius aliique mutarunt in ἀνγὰς. Casaubonus coniecerat δορὶ πτώσιμος. Twiningius ad Aristot. de poet. n. 186. ἄτε καὶ δορὶ πτωσίμους ξυναντέι. Blomfieldius edidit ἄτε καὶ δορὶ πτωσίμους ξυναντέι βίον δύντος ἀνγὰς. Boissonadus ἄτε καὶ δορὶ πτωσίμους ξυναντέι βίον δύντος ἀνγαῖς. Nullus horum attendisse videtur, quam frigidum planeque ineptum sit καί. In adnotatione ad Humboldtii interpretationem dixi scribendum esse

ἄτε γὰρ δορὶ πτώσιμος  
ξυναντέι βίον δύντος ἀνγαῖς.

Mirabile iudicium fuit Wellaueri, qui et duplicem dativum incommodum esse censuit, neque intelligi posse dixit unde illud α ante πτώσιμος irrepsisset. Potuerat intelligere, si ex supra scripto εἰ ortum esse cogitasset, quo duplex scriptura δορὶ et δόρει notaretur. Ξυναντέι dictum infinite, ut sit *desinit*. Sophocles Phil. v. 720. εὐδαίμων ἀνίσσει καὶ μέγας ἐκ κείνων. Hoc igitur dicit chorus, *tangit cor meum purpurea gutta, quae ferro humi profusa cum occidentis vitae lumine finiet*. Perversa explicatio scholiastae, συμπληροῦται τοῦ βίου δύνοντος (sic M.) ταῖς ἀνγαῖς σου, μηκέτι ὀρώντος ταῖς ἀνγαῖς, quem tamen apertum est scripsisse τοῦ μηκέτι ὀρώντος, Stanleium aliosque interpretes ad alienissima abrupuit.

1083. In magnum timorem coniectus haec dicit chorus, quum praesertim dixisset Cassandra στάσις δ' ἀκόρετος γένοι κατολολυξάτω θύμιτος λευσίμου.

1084. ἃ ἃ M. (sic M.) G. Ald. Rob. Turn. ἃ ἃ Vict. Cant. Tum ἄπεχε τῆς βοῆς Farn. Homericum illud de Agamemnone, ὡς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ, si spectasset Aeschylus, scripsisset, credo, ἄπεχέ τις φάτῃς τὸν ταῦρον. Ac τις legisse videri potest scholiastes, qui scribat τίς ἂν ἀποστήσειεν αὐτῆς τὸν Ἀγαμέμνονα, ὅπως ἂν μὴ ἀπόληται; Immo coniungem arce a coniuge dicit, quia taurus et vacca amoris stimulis excitati cornubus se per lusus petere solent.

1085. πέπλοισιν M. Farn. Rob. Vict. πέπλοισι G. Ald. Turn.

1086. μελαγκάριον G. Ald. Quod ortum est ex scriptura codicis M. in quo est μελάγκέρωι, cum duplici accentu, et ν super ι posito. μελαγκέρω Rob. μελαγκέρων Flor. Ven. μελάγκερων Farn. Turn. Vict. Scholion in M. τὸν μελάγκερων ταῦρον λαβοῦσα τῷ μηχανήματι τῷ διὰ τῶν πέπλων τύπτει. ἂν δὲ γράφηται μελαγκέρω μηχανήματι τύπτει, ἀντὶ τοῦ κεκρυμμένω. Et in altera margine τῆς μελαγκέρου

dendi modum designet: quare *μη*  
sic ictibus ferri peti illum indicant  
mucronis, quod Schützio in mentea  
www.libtool.com 1087. Libri *τύπτει*. Sed *π*  
*θένει*. Hesychius *θένει*, *κόπτει*, *τ*  
*πίπ ει*, in litura scripto *ι*, et *τ* erant  
ambo *πίπτει δ' ἐνύδρω* Turn. *π*  
*πίπτει δ' ἐνύδρω* Rob. Omnes *τεύχι*  
*ἐν* ante *ἐνύδρω* inseruit: Blomfieldius  
posuit, quemadmodum ego quoque *δ*  
bile est Aeschylum non exaequasse *συ*  
1088. *δολοφόνου δὲ* Vict. Sa  
Rob. Turn. *χέβητος* vitium Aldinae  
1089. *οὐκ ὀμπάσαι μ' ἄνθε ση*  
1091. *ἀποδέθεις γάτων* Ald.  
videtur, Ven. Flor. *τις* sine accentu M  
1092. *βροτοῖς* M. G. Farn. Ald.  
Vict. Deinde *στέλειται* Farn. Ceteri *σ*  
eandem emendationem incidit Emperiu  
Ald. Turn. *δὴ αἱ* Ven. Flor. Farn. Vict.  
boldti interpretationem adnotavi. Blomfi  
grammatici arcent a praepositionibus tri  
quam hoc quidem non recte, a *διὰ*.  
1093. *πολυπεῖς* M. G. Ven. Farn.  
Vict. Deinde *θεσπιωιδὸν* M. *θεσπιω*  
Flor. Farn. Ald. In G. librarius quum i  
tim id in *ο* mutavit, ut *θεσπιωιδὸν* ess  
*δὸν φόβον* ommissa sunt. Casanb  
Scrpsi *θε*



σασα. Verbum recte explicat, sed prava scriptura deceptus se dicere Cassandram putat. Scripserat Aeschylus

τὸ γὰρ ἐμὸν Θροεῖς πάθος ἐπεγχείας.

Chorum alloquitur. Ἐπεγχείας quidem legendum esse etiam Franzius vidit, sed male scripsit Θροεῖ.

1097. Libri ἤγαγες. Alloqui putatur Apollinem, cui supra v. 1046. similia dixerat. Sed id non aptum, nulla posita appellatione Apollinis. Scribendum erat ἤγαγεν. Agamemnonem enim dicit, ut ex sequente versu apparet.

1098. οὐδέν ποτ' M. G. Ald. Rob. Turn. οὐδέ ποτ' Vict. et assertur id ex Ven. οὐ δῆ ποτ' Farn. Deinde εἰμι pro εἰ μὴ Ald. Turn. Verba τί γὰρ choro tribuit Rob.

1099. ἦ pro εἰ G. Ald. Turn.

1100. αὐτᾶς, ut lex linguae postulat, Farn. Rob. Vict. αὐτᾶς M. Turn. αὐτῆς G. Ald.

1101. νόμον ἄνομον γ' Farn. νόμον ἄνομόν γε Vict. Omittunt particulam M. G. Ven. Ald. Rob. Turn. alienam illam non solum quia metrum pervertit, sed etiam quod in hac formula non solet addi. Deinde οἶα τις Turn. Vict. οἶα τις G. Ald. οἶα τις M. Ven. Rob.

1102. ἀκόρετος βοῶς sic M. ἀκόρετος βοῶς G. Turn. ἀκόρετος βοῶς Vict. et, ut videtur, Ven. Flor. ἀκόρετος βοῶς Farn. ἀκόρετος βοῶς Rob. ἀκόρετος βοῶς casu recte Ald. Deinde φεῦ ταλαινῶς (sed prius fuisse videtur ταλαίναις) φρεσὶν M. φεῦ ταλαίνους φρεσὶν G. Ald. Rob. Turn. φιλοίκοις ταλαίῳ φρεσὶν Ven. Flor. φιλοίκοις φρεσὶν, omisso ταλαίναις vel ταλαίνους, Farn. φιλοίκοις ταλαίναις φρεσὶν Vict. Videri posset φιλοίκοις ortum esse ex ἡλιόκτος explicandi caussa ad ἀκόρετος βοῶς adscripto, nisi et antistropha vitii suspitionem moveret et φεῦ minime hic aptum esset. Quare recepi hanc scripturam,

ἀκόρετος βοῶς φιλοίκοις ταλαίναις φρεσὶν.

1103. In G. utriusque ἴτην ultima syllaba in litura scripta est. Inde ἴτην ἴτην Ald. Deinde στένονσ' ἀμφὶ θαλῆ G. Ald. Schützius, qui in minore editione scripsit ἀμφιθαλῆς, fefellerat constructio, male illa ab scholiasta expedita, qui νόμον ἀμφιθαλῆ κακοῖς coniunxit. ἴτην ἴτην imitatio est vocis luscinae et pro adverbio construitur cum στένονσα, i. e. *Ityn Ityn clamitando gemens affluentem malis vitam.*

1104. ἀηδὺν Rob.

1105. Libri omnes ἀηδόνας μόρον. Mutatus ab Schützius aliisque verborum ordo ut monueram libro III. de metris p. 434.

1106. περιβάλλοντο γάρ οἱ sic M. περιβάλλοντο (spiritu leni, qui super εβ scriptus fuerat, deleto) γάρ οἱ G. περιβάλλοντο γάρ οἱ Ald. περιβάλλοντο γάρ οἱ Turn. Vict. περιβάλλοντο γάρ οἱ Rob. περιβάλλοντες γάρ οἱ Ven. Flor. Farn. Quod olim in adnotatione ad Humboldtii interpretationem conieci, περιβάλλοντό οἱ πτεροφόρον δέμιος γάρ,

ferri non potest, quia remotum a principio orationis γάρ, ut aliae huiusmodi coniunctiones, verbum tamen, ex quo pendet sententia, proxime praegredi postulat. Aeschylus Choeph. v. 1018.

ὡςπερ ξὺν ἵπποις ἤριστρόφον δρόμον  
ἔξωτέρω φέρονσι γάρ νικώμενον  
φρένες δύσερχτοι.

Sophocles Phil. v. 1451.

καιρὸς καὶ πλοῦς  
ὄδ' ἐγείρει γὰρ κατὰ πρόμνην.

Antiphanes apud Porphyrium de abst. p. 131.

ταῖς ἐντελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσι γάρ.

Aristophanes Ran. v. 1308.

αὕτη πόθ' ἢ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζε γάρ;

Ita enim scribendum puto hunc versum, qui necessario Aeschylō dandus est. In Agamemnone, emendato strophico versu, γάρ delendum erat, scribendumque

περεβάλλοντό οἱ πτεροφόρον δέμας.

Hiatus non debebat Blomfieldio offensionem esse in carmine melico. Sophocles Trach. v. 650. ἂ δέ οἱ φίλα δάμαρ. El. 195. ὅτε οἱ παγχάλικων ἀνταία. Rectius haerere potuerat in medio, quod tamen ita explicandum est, ut significet *curantur ut vestiretur plumis*. Retinui autem *περεβάλλοντο*. Sic in Eum. v. 625. *περὲσκήνωσεν* scriptum est in M. G. additumque scholion *πρὸς τὴν συναλοιοφῆν τῆς περὶ καὶ τὴν συζυγίαν τοῦ ῥήματος*. De comicis dixerunt Porsonus et Dobraeus ad Aristophanis Vesp. v. 1020.

1107. ἀγῶνα codices et Ald. Rob. Vict. Scholiastes adnotavit *γράφεται αἰῶνα*, idque dederunt Turn. Cant. et recentiores. Pro *κλαυμάτων*, quod ceteri libri habent, *καμιμάτων* G. Ald. Scholiastes *εἰ γὰρ καὶ ἐν ὄρνισιν οὐσα θρηνηῖ, φωνῇ μόνῃ καὶ οὐ θρήνοις*, ut dicat Cassandra, si lugubrem vocem excipias, dulcem luscinae vitam obtigisse. Potuit quidem ita dici *ἄτεο*, sed aptior videtur esse et gravior sententia, si *κλαύματα* non de cantu luscinae, sed de malis quae lugenda sint intelligitur.

1108. ἀμφίκη error Aldinae.

1109. Libri *θεοφόρους τ' ἔχεις*. Delevi particulam. Nam neque *θεοφόρους* cum *ἐπισσύτους* copulari potest neque habet *τέ* quod ei in sequentibus apte respondeat.

1110. *ματαίους δόιας*, ultima syllaba *ας* solito compendio supra scripta, G. Inde Ald. *ματαίους δοι*, Turn. autem *ματαίους δ' οἱ*.

1111. 1112. *τάδ'* Ald. Rob. Turn. Deinde *ἐπιφόβω* M. *ἐπὶ φόβω* G. Ald. Rob. Turn. *ἐπιφόβω* Vict. Quod Auratus scribendum videtur, *ἐπίφοβα*, exstat in Flor. Farn. sic scriptum *ἐπίφόβω*. Similiter Ven. *ἐπίφόβω*. Deinde *μελοτυπεῖς*, primae syllabae superscripto *ο*, Flor. *μολοτυπεῖς*, eidem syllabae superscripto *ε*, Farn. Deinde libri *ὁμοῦ τ'*

ὄρθοις ἐν νόμοις, nisi quod ἐννόμοις habent Ald. Rob. Vehementer languet ὄμοῦ, nisi verbum addatur. Indicio est autem strophici versus plenior scriptura, ante ὄρθοις aut verbum, si τ' recte se habet, excidisse, aut participium, quod probabilius videtur. Quare scripsi

τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτω κλαγγᾷ

μελοτυπείς, ὄμοῦ στένονσ' ὄρθοις ἐν νόμοις;

Praestat autem fortasse, ut fortius, τὶ δ' ἐπίφοβα — ἐν νόμοις;

1113. ἔχη Ven. Flor. Θεσπεσίας M. G. Ven. Flor. Farn. Rob. Turn. Θεσπετίας Ald. Θεσπίας Vict. idque in lemmate scholii apud Robortellum est et in variis lectionibus apud Turnebum.

1115. Pro secundo γάμοι, quod omittit Rob. in Ald. est γάμον, ex male lecta ambigua codicis G. scriptura.

1116. τόπον Ven.

1117. τάλαινα Ven. Flor. Vict.

1118. Haec verba, ἤνυτόμαν τροφαῖς, extrema sunt in ea pagina codicis M. quam sequebatur pars quaternionis quae intercudit. Hinc quidquid reliquum est Agamemnonis, in eo codice atque in codice G. et editionibus Ald. Turn. desideratur, sequente statim sine lacunae indicio Choe-phorum verso 10. τὶ χρῆμα λεύσσω; τίς ποθ' ἦδ' ὀμήγυρις; In M. post Agamemnonis v. 1118. a recentiore manu adscriptum est λείπει ἄχρη τέλους, et in sequentis paginae summo margine χοηφόροι. Animadvertit errorem Robortellus, distinctisque fabulis haec interposuit, "Multa desunt in fine huius Tragoediae. nam quae sequuntur sunt ex Tragoedia Χοηφόρων. ut patet. cuius quoque initium desideratur."

1119. 1120. Blomfieldius scripsit κάχερονσίως ὄχθας. Satius erat, si ita placeret, cum Casaubono tantum ὄχθας ponere. Recte vero monuit Wellauerus ὄχθον, eiusdem originis vocabulum, etiam de litore vel ripa dici, ut Ἰσμήνιον πρὸς ὄχθον apud Euripidem Suppl. v. 655. Sed non debebat Persarum v. 462. afferre, ὑψηλὸν ὄχθον ἄγχι πελαγίας ἀλός. Rectius memorasset Hesychium in v. ὄχθος.

1121. Blomfieldius in fine huius versus signo interrogandi interrupxit, vix Graece dici existimans τί ἐφημίσω pro ὃ τι ἐφημίσω. In quo erravit. Sophocles Ai. v. 794. ὡςτε μὲν ὠδίνειν τί φῆς. Et in Oed. R. v. 71. ὡς πύθοιθ' ὃ τι δρωῖν ἢ τί φωνῶν τήνδε ρυσάλμην πόλιν. V. Prom. v. 492. 494. 624. Sept. c. Th. 631.

1122. In libris hic versus ita scriptus est, νεογνός ἀνθρώπων μύθοι. In Farn. adscriptum ἀντί μιᾶς, quo νεογνός hisyllabum esse indicatur: versus enim qui in antistropha huic versui respondet, in eo codice sic scriptus est, τίς σε καὶ κακοφρονεῖν. Blomfieldius quum posito in fine praecedentis versus interrogationis signo eiectoque ἀνθρώπων scripsit νεογνός ἀν μύθοι, tantum abest ut emendaverit hunc versum, ut magis corruerit. Languet hoc nisi addatur τάδε. Posui, quod scripsisse Aeschylum credible est,

καὶ παῖς νεόγονος ἀν μύθοι.



δάκος ἀδινὸν κατηγόριαν." τ  
 τον καὶ δάκετον. σημαίνει δὲ  
 τοὶ δάκος αἰμορροῦ." Eadem  
 exemplum Pindari est Pyth. II. 91  
 gici quidem, quod sciam, δάκος  
 quoque fecit Aeschylus, qui statim  
 adicit *δυσαλγεῖ τῆμα*, eodem mo  
 vit δάκος ἀδινόν. Sed non videtur  
 codices Ven. Flor. ὑπὸ habeant, scri  
 πέπληγμαι δ' ὅπως δάκε  
 1124. 1125. *δυσαλγεῖ* Flor. F.  
 darunt *δυσαλγεῖ*. Tum *μίνυρα καὶ*  
*θρεομένως* Vict. Recentiores emendi  
 Deinde *θραύματα* Ven. Flor. Vict. quo  
 Canterus coniciebat *τραύματα*. Aura  
 Farn. Blomfieldius, qui eiecit *κακά*,  
 vers. dochm. p. 172. et mihi in Elem. d  
 secum pugnare videtur, qui modo adno  
 nae syllabas syllabis respondere. In s  
 possit, sive *μίνυρά θρεομένως*, sive *μ*  
 solo de metro dubitatio est. Obiter mo  
 quoniam *θροῦμαι* inusitatum tragicis dix  
 μαι, parum considerate quaesitum esse:  
 v. 78. aliquot codices praebent. Igitur si  
*μίνυρά θρεομένως*, credibile est Aeschylu  
 suisse *γοερά θανατοφόρα*, ultima dochmii  
 mero scriberet *μίνυρά κακὰ θρεομένως*,  
*γοερά θανατηφόρα*. Atque in anti  
 si a dubia tertia in θρεο  
 in οἷον

1129. Blomfieldius, quod ei librorum scriptura, *ἐπήρκεσαν*, insolentem visa erat constructionem habere, *ἐπήρκεσεν* edidit. Sed *ἐπαρκεῖν* suppeditandi significatu cum accusativo etiam in prosa oratione constructur.

1130. Blomfieldius, a me in errorem inductus, τὸ μὴ οὐ dedit. V. ad Vigerum p. 800. ἔχει Canterus, et sic Farn. ἔχειν Vict. et sic, ut videtur, Ven. Flor.

1131. Libri *ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐπέδω βαλῶ*. Casaubonus aliique certatim *ἐν πέδω*. Hoc recepto Blomfieldius ad *βαλῶ* suppleri vult *ἐμαυτήν*, afferens ex Cyclope Euripidis v. 571. *εἰς ὕπνον βαλεῖς*. Legitur ibi

*κἄν μὲν σπάση γε δαιτὶ πρὸς πολλῇ πολύν,  
τέγξας ἄδιπνον νηδύν, εἰς ὕπνον βαλεῖς·  
ἦν δ' ἐκλίπης τι, ξηρονεῖ σ' ὁ Βάχχιος.*

Sed recte Musgravius scribendum censuit *βαλεῖ*. Deinde vero non patet, quomodo *θερμόνους* recte dictum sit, si *ἐν πέδω βαλῶ* significet *prosternar*: ita enim ἡ *θερμόνους* dictum oportebat. Quae vox si recte se habet, addi debuit quod facere calente animo posset Cassandra. Vnde coniecti possit scribendum esse *ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐμπελῶ σάλω*, sive, quod etiam aptius, *θερμόπους*. Lachmannus in libro de choricis systematis p. 106. coniecit *θερμονάς*, quod significaret *θερμὸν αἷμα*. At ut vox ista, quamvis alibi non inventa, ferri possit, non illa tamen calidum sanguinem esset significatura. Lenissima est Canteri coniectura, *θερμὸν οὖς*, etsi *θερμόνους* per se minime reprehendi potest, dictum illud sic ut in *Antigona* v. 88. *θερμὴν ἐπὶ ψυχοῖσι καρδίαν ἔχεις*. Si scripsit poeta ut Cantero visum, locutus est ut Euripides in *Bacchis* v. 682.

*εὔδον δὲ πᾶσαι, κώμισιν παρειμέναι,  
αἰ μὲν πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φθβην,  
αἰ δ' ἐν δρυὸς φύλλοισι πρὸς πέδω κάρα  
εἰκῆ βαλοῦσαι σωφρόνως.*

1132. Libri *προτέροις*. Correxerit Pauwius.

1133—1135. *καὶ τίς σε καὶ κακοφρονεῖν τίθησι δαίμων ὑπερβαρῆς ἐπιπνῶν* Vict. Secundum *καί*, quod deleri iusseram, omittunt Ven. Flor. in quibus *ὑπερβαρῆς ἐπιπνῶν* scriptum est. Primum delevit Triclinius, cuius foeda interpolatio est in Farn.

*τίς σε καὶ κακοφρονεῖν  
δαίμων ποιεῖ ὑπερβαρῆς ἐπιπνῶν.*

Apparet cur in strophico versu *νεογνός* bisyllabum esse voluerit. Scribendum esse *κακοφρονῶν* Schützius vidit, cui etiam Triclinianum illud *ὑπερβαρῆς* in mentem venerat, quod Blomfieldio paullo melius visum est, non cogitanti quid esset inter has formas discriminis. Non est autem interrogativum *τίς* admittendum, sed, ut Butleri monitu Blomfieldius fecit, *καὶ τίς* se scribendum. Itaque sic hi versus scribendi sunt,

καὶ τίς σε κακοφρονῶν τίθη-  
σι δαίμων ὑπερβαρῆς ἐμπίτων  
μελιζῆιν πάθη γοερὰ θανατοφόρα.

In Farn. scriptum est θανατηφόρα. Ceteri θανατοφόρα. Lobeckius ad Phryn. p. 651. hanc formam θανατηφόρος solam usurpatam esse a veteribus censebat, et utitur ea Aeschylus Choeph. v. 364. Ilic altera vera videtur.

1138. νόμφας Ven. Flor. Vict. νόμφ, eo superscripto compendio quo της significatur, Farn. Restituerat νόμφης Porsonus.

1140. ἐσήξιν Vict. ἐς ἤξιν Flor. Farn. Blomfieldius cum Bothio legendum putat ἐσάξιν.

1141. Libri κλύειν πρὸς ἀγίας. Schützi coniecturam, κλύζειν, receptam a Porsono aliisque, occupaverat Auratus. Erravit autem Auratus, quum πρὸς ἀκτιάς scribi volebat, et peius etiam Blomfieldius, cui conici posse videbatur πρὸς ἀντιάς. Hoc dicit, iam vaticinia mea non amplius obscura erunt, sed aperta venient, ut, tamquam unda, hoc malo (suum dicit) nullo gravius, Agamemnonis caedes, in claram solis lucem proruat.

1144. ῥινηλατούση, ut Auratus conieceral, Farn. ῥινηλατούση Ven. Flor. ῥινηλατούσης Vict.

1146. ξύμφογγος Ven. σύμφογγος Flor. Incredibilia interpretes quidam hic effuderunt. Tollenda virgula post σύμφογγος. Cohaerent enim σύμφογγος οὐκ εὐφωτος. Hoc enim lectum, inquit, numquam relinquit chorus consonus malis vocibus: non enim fausta canit. Ac profecto humano sanguine, ut audacior feret, hausto manet in domo non exterminabilis cognatarum festiuitas Furiarum, canuntque aedibus assidentes carmine primaeuum scelus, per vicesque abominantur torum fratris infestum corruptori.

1149. Libri ἐρινύων.

1150. Libri δώμασι.

1151. πρώταρχον Farn. Vict. πρώταρχος Ven. Flor. Quod Blomfieldius dicit, Pauwium coniungere ἀπέπτυσαν εὐνάς ἀδελφοῦ, sed praestare ἀπέπτυσαν absolute vel elliptice sumere, bis falsum est. Non Pauwii illud inventum est, sed omissa in editionibus Vict. Cant. Stanl. post ἀπέπτυσαν interpunctio etiam qui ante Pauwium fuerunt recte haec accepisse monstrat. In medio autem si dictum esset ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν, et εὐνάς ἀδελφοῦ ad explicandam ἄτην esset adiectum, mirum in modum frigeret hoc additamentum, nisi saltem ἐν μέρει τ' ἀπέπτυσαν scriberetur.

1153. Libri τηρῶ. In Farn. glossa ἐπιτηρῶ. Primus Θηρῶ edidit Canterus. Idem inuenit Auratus.

1155. ἐκμαρτύρησον Ven. Flor. Vict. καὶ μαρτύρησον Farn. Deinde omnes τό μ' εἰδέναι. In Farn. adscripta glossa τὸ ἐμέ. Apertum est aut deesse negationem, aut ineptum esse λόγῳ, quod non magis hic referri potest ad παλαιάς, quam in Sophoclis Oed. R. v. 1394.

ὦ Πόλυβε, καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια  
λόγω παλαιὰ δόματα,

ubi cum πάτρια coniunctum quae patria dicebimini significat. Scribendum vero erat, ut Dobraeus quoque Adv. II. p. 25. vidit, τὸ μὴ εἰδέναι λόγω, quod est non, ut qui ex aliis acciperunt, parum, sed, ut qui ipsi viderunt, accurate scire. Euripides Heracl. v. 5. οἶδα δ' οὐ λόγω μαθὼν, et in fr. 1. Melanippae Ζεὺς, ὅστις ἐστίν, οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγω κλέων. Sophocles Phil. v. 676. λόγω μὲν ἐξήκουσ', ὅπωπα δ' οὐ μᾶλα. Et Aeschylus supra v. 825. οὐκ ἄλλων πάρα μαθοῦσ', ἐμμαντῆς δυσφόρον λέξω βίον. Verbum ἐμμαντῆρον, quod proprie de testimonio absentis dicitur, sic accipiendum est ut sit de absente, quum mortua ero, testare. Προῦμόσας autem dicit, quia nunc iurare, antequam eveniant vaticinia sua, iubet.

1157. Libri ὄρκος πῆγμα. Aurati emendationem, ὄρκον πῆγμα, cum aliis recepit Blomfieldius, spreto, quod Porsonus dedit, ὄρκος, πῆγμα γενναίως παγέν, scilicet quia negabat πῶς ἔν apud Aeschylum utinam significare. At inepte addidisset Aeschylus γενναίως παγέν, si quaereret chorus, quid prodesse iusiurandum posset. Hoc potius dicit, atque utinam iusiurandum, firmamentum generose firmatum, medelam afferre possit! quo indicat, quamvis sanctissimum iusiurandum tamen nihil profuturum esse.

1158. παιώνιον Ven. Flor. Vict. παιώνιος Farn. Elmsleio teste, non enim adnotavit Bekkerus. Praestat fortasse παιώνιος. Deinde θανάξω δέ σε, ut Blomfieldius ait, scribendum coniecit Auratus.

1159. Permira est Blomfieldii adnotatio, "Elmsleius ad Sophocl. Oed. T. 867. citat πόντου πέρα τραφεῖσαν, nescio quare, quum satis recte dicatur πέραν pro κατὰ πέραν, quae vox occurrit v. 183. Χαλκίδος πέραν ἔχων." Si πέραν et illic (v. 178.) et hic substantivum esse putaret, Supplicum v. 249. afferre debebat, Ἄπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας. At πέραν in utroque Agamemnonis versu adverbium est, quod hic quidem nullo pacto πέρα dici potuit. V. ad Soph. Oed. Col. v. 885. Ceterum inanes interpretum de sequentibus verbis dubitationes iam olim sustuli remota quae post πόλιν posita erat virgula. Μίρον, inquit, te transmarinam de peregrina urbe sic loqui ut si praesens fuisses.

1161—1164. Hi versus hoc ordine vulgo leguntur,

ΚΑ. μάντις μὲν Ἀπόλλων ἴσθ' ἐπέστησεν τέλει.  
προτοῦ μὲν αἰδῶς ἦν ἐμοὶ λέγειν τύδε.

ΧΘ. μῶν καὶ θεὸς περ ἡμέρῳ πεπληγμένος;  
ἀβρύνεται γὰρ πᾶς τις εἰς πράσσων πλέον.

Ordinem a me restitutum, quem res ipsa poscit, secuti sunt Blomfieldius aliique. In Farn. vulgatus ordo est, sed ut ante προτοῦ et βαρύνεται chori, ante μῶν Cassandrae sit nomen adscriptum.

1164. βαρύνεται Farn. Quod dictura erat vel certe in mente ha-

1100. Libri ἡλθετον νόμι  
et ad Eur. Med. v. 1042. ἡλθετι  
tur. Sed quod pro νόμιω conieci  
fieldius recipere. Νόμιω quid sit

μήποτε τῆς ἐννῆς ἐπιβ  
ἢ θέμις ἀνθρώπων πέ  
quae paene iisdem verbis repetunt

1170. Libri ἄνακτος. In Fai  
θης τοῦ Ἀπόλλωνος. Canterus ἄν  
crit. p. 234. (418. ed. Kidd.). Male  
hunc versum afferens Λοξία exhibui  
sebat Λοξίου κότον, non cogitavit i  
declinasse poetam videri.

1171. Libri οὐδὲν οὐδέν. Epe

1175. φροίμοις ἐγριμένους νε  
supra adscripto οἷς Farn. φροίμοις  
runt, quae non est operae pretium coi  
quod Aeschylus scripserat intercidisse et  
ad sequentis versus finem. Quid scripse  
est: posui quod optimum videretur, φρο

1176. Habent libri μορφώμισιν.  
terrogandi signum appositum est. Schütz  
debatur. Aptior et fortior est ad animos co  
si iubet videre, spectatores quoque oculos  
hil conspexerunt, tum demum solam illa f  
telligunt. Si autem interrogat, ipsa quaest  
quod alii non videant: quo statim horror an

1178. Copula nulla posita, quia declara  
fieldius virgulam posuit post πρὸς  
ad θανόντες πρὸς



1186. Libri *ρεῖων τ' ἄπαρχος*. Glossa in Farn. ἄρχων. Vossius et Schützius *ρεῖων δ'*. Id fortasse primo aspectu placeat, sed si accuratius consideres, falsum esse videas. Nam δέ posito *γλώσσα μισητῆς κινός* sic inferretur ac si iam praegressa esset mentio mulieris. In mente habebat Cassandra dicere *ποιῶς φημι βουλεύειν λέοντα ἄνακτιν καὶ μισητῆν κίνα*. Nunc mutata orationis forma copulam tamen retinere debuit. Ἐπαρχος primus edidit Canterus. Supremum ducem intelligit. Pro *ἀναστατίας* Spanhemio scribendum videbatur *ἀναστατήρ*, qua forma utitur Aeschylus in Sept. c. Th. v. 999. in Choeph. v. 300.

1187. *εὖ οἶδεν* Farn.

1188. *καὶ κτείνασα* Ven. Farn. Vict. *καὶκτείνασα* Flor. Emendavit Canterus.

1189. Mirum, quod nec Stanleius nec Schützius viderunt *τείξεται* a *τιγγάνω* dictum esse. Haec enim sententia est, *οὐκ οἶδεν οἷα λέξασα κάκτεινασα φαιδρόνοισ τείξεται ἀντιῶν κακῆ τέχῃ*, consequetur ea, sorte qua non debebat. Nam οἷα quum dicit, mentem et sententiam blandis verbis absconditam dicit, quam non intellexerit Agamemno.

1190. 1191. *τοιαῦτα τολμᾷ Θῆλις* Farn. Vict. *τοιῶδε τολμᾷ Θῆλις* Ven. Flor. Elmsleium in Addendis ad Eur. Heracl. v. 387. secutus Blomfieldius post *τολμᾷ* interpunxit. Idem eodem loco Elmsleius, quod *ἔστι* quattuor tantum in exemplis apud tragicos in principio versus ita positum invenisset, legi volebat *τοιαῦτα τολμᾷ· Θῆλις ἄρσενος φρονεὺς ἔσται*, vel, quod ei magis Aeschyleum videbatur, *τοιαῦτα τολμᾷ Θῆλις ἄρσενος φρονεὺς· εἶεν*. At illa languent prae vulgata. Illud autem dubitari potest, an non sit verum *τοιαῦτα*, quod Farn. praebet, sed *τοιῶδε*, codicum Ven. Flor. scriptura. Potuit enim Aeschylus scribere

*τοιῶδε τόλμῃ Θῆλις ἄρσενος φρονεὺς  
ἔστιν.*

Vidit hoc etiam H. L. Ahrens.

1191. *δυσφιλὲς* Flor.

1194. *Θύουσαν, ἄδον μητέρ'* Vict. *· Θύουσαν· ἄδον μητέρ'* Ven. Flor. In *ἄσπονδόν τ' ἀράν* libri consentiunt. Perinepta quidam de primis verbis excogitarunt. Verissime Stanleius, sublata post *Θύουσαν* interpunctione, interpretatus est *furentem Orci*, i. e. necis, *matrem*. Similiter Euripides in Cyclope v. 397. *Αἶδον μάγειρος*. Matris nomen saepius metaphoraе inservit. Euripides Troad. v. 1229. de scuto Hectoris

*σὺ τ', ὃ πότ' οὔσα καλλίνιζε μυρίων  
μητέρ τροπαίων, Ἐκτορος φίλον σάκος,  
στεφανῶ.*

Aeschylus Sept. c. Th. v. 207.

*πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας  
μήτιρ, γονῆς σωτήρ.*

- ...us et Lobeckius ac  
libro Raulinsoniano apud Blomfiel  
cis praelectionum aestivarum Aca  
p. 174. ἀρὰν tuendum censuit, vi  
que implacabilem concitatam in p  
isto significatu dictum exemplo car  
nisi addito ad illud verbum aliquo a  
1199. Libri καὶ σὺ μὴν τὰ,  
Casaubonus.  
1200. Libri ἄγαν γ'. Deletum  
>1201. Libri παιδίων. Emenda  
1202. Coli signo interpungebat  
in maiore editione omnem interpuncti  
pretatione secutus est vulgatum. Vix  
res magnam illam vim, quae in cumula  
ctionem istam, qua plape enervatur ora  
1203. ἐξηκασμένα Ven. Flor. Vic  
1206. κοίμησον Ven. Flor. Vict.  
Vossius, Pearsonus scribendum putarunt.  
sed non quod κοιμῶν vetustior forma sit  
Callimacho h. Iovis γ. 47. male eripuit κα  
1207. ἀλλ' οὐτι, ut Canterus scrips  
et, ut videtur, Ven.  
1208. Libri οὐκ εἰ παρέσται γ'.  
τάδ' ἔσται γ'. Emendavit Schützius.  
1209. Libri κατεύχη.  
1210. τίνος, ut Stanleius scribendum  
Farn. Vict. Deinde libri ἄχος, quod correxit  
1211. ἡ χάρις ἄρ' ἂν παρεσκό-  
manu et supra adscripsit

men multo veri similis est non ea particula usam Cassandra finite dicere *valde aberrasti a mente mea*. Itaque *αὖ* scripsi, *iterum*. Vidit hoc etiam Franzius. Exprobrat Cassandra quod et ante non intellexerit chorus de Agamemnone eam loqui et nunc non videat interfectricem esse Clytaemnestram.

1213. *ἐπίσταμαι* Flor. Farn. Vict. *ἐπίσταται* Ven. Porsonus ex Marklandi coniectura ad Iph. Taur. v. 341. *ἐπίστασαι*. Secutus est Blomfieldius. Sed ineptum esset choro dici *Graece scis*. Immo *satis tamen Graece locuta mihi video* inquit Cassandra. Confirmat etiam responsio chori. Elmsleium, qui *Ἑλλην* in *ἐμήν* mutari voluerat, satis refutavit Wellauerus.

1214. *δυσπαθῆ* Ven. Flor. Vict. Emendavit Canterus, et videtur *δυσμαθῆ* esse in Farn.

1215. *παπαῖ, οἶον τὸ πῦρ ἐπέρχεται δέ μοι* Vict. et ut videtur Ven. Flor. Sic etiam Farn. nisi quod *παπαῖ*. Auratus *ὄσον*, quod arripuit Stanleius, qui *δέ μοι* in *δέμας* mutari voluit. Permirum est Blomfieldii interpunctionem, *παπαῖ· οἶον τὸ πῦρ· ἐπέρχεται δέ μοι*; Wellauero et Scholefieldio, qui tamen interrogationem sustulerunt, probari potuisse. Vellem dixisset Blomfieldius qui sensus quaeve ratio esset istius orationis. Senserat ille partem veri: sed id saltem dici debebat *οἶόν τι πῦρ*. At tam elumbem versum certo non scripsit Aeschylus. Quasi ignem cernere sibi videtur Cassandra, eumque adversus se accedentem: intelligit autem perniciem sibi a Clytaemnestra appropinquantem. Sed id sic dixerat Aeschylus

*παπαῖ, τόδ' οἶον πῦρ· ἐπέρχεται δέ μοι.*

1217. *δίπους* Vict. *δίπλους* Ven. Flor. et, quod Elmsleius neglexit, Farn.

1220. *κάμοῦ μισθὸν ἐνθήσει κότῳ* Ven. Flor. Vict. In Flor. ad *μισθὸν* supra scriptum alia manu *μνη<sup>σ</sup>*, quod nescio an *μνησιν* legi debeat. Auratus *κάμῃ* et *ποτῶ*: hoc posterius etiam Casaubonus. Scaliger *κάμοι πιστὸν* et *κύτει* vel *μικτὸν* et *ποτῶ*. Alia non magis utilia protulit Wakefieldius in Silva crit. I. p. 15. Quod ego scribendum conieci, *ἐνθήσειν*, confirmavit Farn. *Ei quasi medicamentum*, inquit, *parans, mei quoque mercedem se irae admixturam gloriatur, acuens viro ensem, ut pro me adducta rependat caedem*.

1222. Medio huic verbo *ἀντιπύσασθαι* superscriptum *τ* in Farn. notavit Elmsleius, quod quid sit non intelligo, nisi est loco non suo positum *τ*, ut legi aliquis voluerit *ἐμῆς τ' ἀγωγῆς*. At explicatur hoc versu illud *κάμοῦ μισθὸν ἐνθήσειν κότῳ*. Blomfieldius edidit *ἀντιπύσασθαι*.

1225. Recte ad *σέ μὲν* in Flor. adscriptum *ὧ στολή*, recteque scholion in Farn. *πρὸς τὴν ἐαυτῆς ἐσθήτα τοῦτο λέγει, σχίζουσα τὰ ἐαυτῆς ἱμάτια*. Aurati coniectura, *σφῆ μὲν*, invenit qui eam probarent.

Et v. 256.

οὐ θοαῖς ἀφραῖς φέρω

www.tbtool.com.cn

ῥίπτε, τέκνον, χαδέον·  
κλήδας καὶ ἀπὸ χοροῦ  
δυντῶν στεφάνων ἱεροῦς

Onnem hunc Aeschyli locum Cant  
paravit cum Statii versibus in Theb

1226. ἀγαθὸν δ' ἀμείρομαι  
accentu, ἀγαθὸν δ'.

Adscripta in  
In Ven. ψ in ἀμείρομαι correctum

et Vossius ἐγὼ δ' εἰς ἄν, vel δ' ἢ  
Jacobi malam coniecturam, ἴτ' ἐς φθε

recepit Blomfieldius. Alii alia coniece  
sunt. Heathius, qui sensum perspexer

putabat, quo se quoque perituram dice  
am emendationem, nesciens cuius esset

ἴτ' ἐς φθόρον πεσόρε· ἐγὼ  
Communicavi eam ante multos annos in

1227. Libri ἄλλην τιν' ἄτην. Fle  
sius ἄλλην τιν', ἄλλην. Stanleius ἄτι

ἄταις, quod Blomfieldius recepit. Hali  
μάντιν τιν' ἄλλην. Defendere conatus e

illa, cuius ad v. 1194. mentionem feci, ut,  
vaticinari creduntur, ea sors est ut ipsi pau

antur, ἄτην Cassandra dicat eam quae sibi  
que noxa esse existimetur. Nimis haec qua

que, ut mihi videtur, a simplici gravitate  
quin verum sit ἄτης, in quo acerba inest  
dati. Vt πλουτεῖν cum genitive

fuerint, ea sententia non multum ad rem facit, eoque languet. Non enim hic quod iniuria spreta essent eius vaticinia, sed simpliciter quod spreta et contempta essent queri eam conveniebat. Omnino autem quis non, ubi dixit ἰδοὺ δ', Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ χρηστηρίαν ἐσθῆτα, hoc potius eam confirmare, eoque referri οὐ διχορρόπως existimabit? At ita μάτην adiici non potuit. Neque vero adiectum est, si quid video, ab Aeschylō. Nam illa verba, ἐποπτεύσας δέ μιν, aut verbum aliquod, aut nomen, quod pro verbo esset, requirebant. Id autem unius litterae mutatione restituere licet:

ἐποπτεύσας δέ με  
 πᾶν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην μέγα  
 φίλων ὑπ' ἐχθρῶν, οὐ διχορρόπως ματήρ.

*Nam quod me hoc quoque in ornatu valde derisam ab amicis inimicis conspexit, non ambigue eius ornatus vindex est.* Hesychius ματήρ, ἐπίσκοπος, ἐπιζητῶν, ἐρευνητής, nescio an ex hoc ipso loco, sicut alibi Aeschyleas glossas habet.

1232. 1233. Libri καλουμένη δὲ φοιτὰς ὡς ἀγύρτρια, πτωχὸς τάλαινα λιμόθνης ἠνεσχόμεν. Heathius κἄλωμένη. Quod ego multis abhinc annis coniciebam, κακουμένη, etiam Tyrwhitto, Musgravio, Butlero placuisse cognovi. Nec profecto male ita scriberetur. Qui vulgatum defendit Blomfieldius, coniciens ille φοιτὰς, in quod etiam Spanhemius incidere, coniungi voluit καλουμένη ἠνεσχόμεν, quae constructio nulli interpretum perspecta fuerit. Wellauerus constructionem hanc esse putabat, καλουμένη δὲ φοιτὰς, ἠνεσχόμεν πτωχὸς, τάλαινα, λιμοθνης οὔσα. Quam interpretationem non vereor ne quis eo defensum eat, quod Tzetzes in praefatione commentarii in Lycophronem Cassandram a Priamo narrat propter insaniam ἐς πετρώροφον οἴκημα inclusam esse. Elberlingius, iure miratus quod interpretes sibi persuaserint regiae virgini stante adhuc patria periculum fuisse ne fame moreretur, interpungendum censuit καλουμένη δὲ φοιτὰς, ὡς ἀγύρτρια πτωχὸς τάλαινα λιμοθνης, ἠνεσχόμεν, quod vertit furiosa vocari sustinui, quasi circulatrix essem mendica, misera, fame confecta. Probari hoc posset, si et τάλαινα abesset, quod de circulatrice dictum misere languet, de ipsa autem Cassandra acceptum alieno loco positum est, et verba hoc ordine legentur, ὡς πτωχὸς λιμοθνης ἀγύρτρια. Nec leve momentum in eo est quod sic Cassandra de se parum, de circulatrice autem supervacanea praedicaret. Praeterea τάλαινα vix illa nisi de se dicere potuit. Sic enim fere ubique hoc nomen doloris significandi causa orationi inseritur. His ego argumentis motus ita distinxit,

καλουμένη δὲ φοιτὰς, ὡς ἀγύρτρια,  
 πτωχὸς, τάλαινα, λιμοθνης ἠνεσχόμεν.

*Sustinui, misera, quasi circulatrix, vocari insana, mendica, fame peritura.* Enumerat convicia qualia iaci in circulatrices soleant. Legatur λιμόθνης. Scribendum esse λιμοθνης monuit Elberlingius.

1236. ἀντεπίζηνον Ven. Farn. Vict. ἀντεπίζηνον Flor. Glossae in Farn. ἐναντίον. διάδοχον ἐμοῦ τῆς ξένης. Legebat igitur interpret alius ἀντ', i. e. ἀντα, alius ἀντεπίζηνον. Spanhemius ut Aurati adnotavit ἀντ' ἐπιζένοις, ut Vossii ἀντεπιζένον. Maior Canteri fides, Auratum ἀντ' ἐπίζηνον emendasse testantur. Ἀντὶ βωμοῦ πατρῴου ἐπίζηνον & exspectare dicit. De eo vocabulo videndus Hemsterhusius ad Luciani Dial. mort. X. 9. p. 371.

1237. Libri κοπέισης. Auratus κοπεῖσαν. Abreschius et Porsonus κοπέιση, quod recepit Blomfieldius. Ambiguum est προσφάγματι utrum mihi victimae, an percussae iracunda crudeli maclatione significet. Hoc posterius malo. Euripides Troad. v. 624. αἰαῖ, τέκνον, σῶν ἀνοσίων προσφαιγμάτων.

1238. ἄτιμόν γ' Ven.

1243. Huc revocandum esse hunc versum, qui in libris post v. 1249. intrusus sensum turbabat, hic autem ad sententiam plane necessarius est, ostendi in dissertatione de versibus spurii apud Aeschylum p. VII. sive in Opusc. vol. II. p. 80. seq. Obsecuti sunt novissimi editores, ut in re apertissima.

1244. ἄξειν νιν Vict. ἄξειν νυν Flor. ἄξει νιν Farn.

1245. Libri κάτοικος. Scaliger κάτοικος. Sagacius Auratus πρόοικος, ut Blomfieldius refert. Scribendum μέτοικος. Respicit quae v. 1234. dixerat: confirmaturque verbis quae sequuntur, οἱ δ' εἶχον πόλιν, qui opponuntur τῇ μετοίκῳ. Eandem emendationem fecit H. L. Ahrens.

1248. ἐκ θεῶν Flor.

1249. Libri ἰοῦσα πράξω. Auratus ἰοῦσα πρόσσω. Heathius ἰοῦσα κάγώ, quod recepit Schützsius. Iacobsius ad Anthol. vol. III. t. I. p. 111. ἰοῦσ' ἄπαξ ὀτλήσομαι τὸ κατθανεῖν, numero pravo nec verbo accommodato. Prorsus admitti non potest quod P. Camperus ad Eur. El. p. 431. manifestum esse ait tragicum dedisse, ἰδοῦσ' ἂν πράξω. Id ne Graecum quidem est. Nihil mutandum est. Πράξω refertur ad sequens τλήσομαι τὸ κατθανεῖν. Ita locutus est Aeschylus etiam v. 1640.

πρῶσσε, πιαίνον, μιαινών τὴν δίκην, ἐπεὶ πάρα.

1250. Libri τὰς λέγω. Emendarunt Auratus et Canterus.

1254. πολλὰ δ' αὖ σοφῇ Farn. Vict. πολλὰ δὲ σοφῇ Ven. Flor.

1255. ἔκτεινας Ven.

1258. οὐ ξένοι χρόνῳ πλέω Flor. Vict. οὐ ξένοι χρόνῳ πλέω Ven. οὐ ξένοι. χρόνῳ πλέω Farn. ὧ ξένοι Casaubonus, Pearsonus, Schützsius, Blomfieldius. Auratus πλέων, in quod etiam Pearsonus incidit. Aliorum inutiles coniecturas memoravit Wellauerus, qui illud χρόνῳ πλέων recepit. At languidum est πλέων, quod si ponere volebat Aeschylus, dicere debebat ἀλυξίς ἐστιν οὐ πλέων χρόνῳ, ξένοι, nec satis apta est responsio ad ea quae dixerat chōrus, praesertim graviter repetita negatione. Si cunctando nihil se proficere diceret Cassandra, omisisset,

opinor, illud πλέων, satisque habuisset dicere οὐκ ἔστ' ἄλυσις, οὐ, ξέ-  
νοι, χρόνω. Non πλέω corrigendum erat, sed χρόνω mutandum in  
χρόνον.

1259. Schützius coniecerat τῷ χρόνω. Elberlingius ὁ ὕστατος  
τοῦ χρόνου fere idem quod ὁ ὕστατος χρόνος significare vult, sicuti  
τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου dixerit Herodotus, comparatque illud in Choeph.  
v. 621. κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Ἀθήμιον λόγῳ. Videtur id iam Stan-  
leio in mentem venisse, hanc interpretationem afferenti una cum altera,  
qua ὁ ὕστατος homo intelligitur: quam quum vituperavit Elberlingius,  
non ipsam debet interpretationem reprehendere, sed quod eam inter-  
pretes fere obscuris parumque aptis verbis enuntiarunt. Mihi illa ut sim-  
plicior, ita verior videtur. Sensus aequae et constructionem optime de-  
clares Graece: ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου μακαρίζεται, ultimus an-  
tescitur propter dilationem.

1262. 1263. Hi versus in libris inverso ordine leguntur, servatis  
vicibus personarum, hoc modo, ΚΑΣ. οὐδείς ἀκούει — ΧΟΡ. ἀλλ'  
εὐκλεῶς τοι. Verum ordinem restituit Heathrus.

1264. Libri τῶν τε γενναίων τέκνων. Recte Auratus σῶν, quod  
suum fecit Stanleius. Haec ubi dixit Cassandra, pergens versus aedes  
regias subito retinet gressum atque avertit se.

1268. φόβον Ven. Flor. Vict. Sic etiam Farn. sed ad β supra ad-  
scripto ν. Ac φόνον scribendum esse viderunt Auratus et Canterus.

1269. Libri καὶ πῶς τόδ' ὄξει θυμάτων ἐφεστίων; Primus Pau-  
wius καὶ πῶς; τόδ' ὄξει θυμάτων ἐφεστίων. Dobraeus ad Aristoph.  
Plut. v. 1021. p. 129. τάδ' ὄξει coniciebat, καὶ πῶς sic nude positum  
afferens ex Choeph. v. 763. et Euripidis Or. v. 1110. Formula haec mi-  
rantis est.

1275. 1276. Libri οὔτοι δυσολῶ θάμνον ὡς ὄρνις, φόβῳ. ἀλλ'  
ὡς θανούση μωρτυρεῖτέ μοι τόδε. Monui in adnotatione ad interpre-  
tationem Humboldtii haec sic scribenda esse,

οὔτοι δυσολῶ θάμνον ὡς ὄρνις φόβῳ  
ἄλλως θανούση μωρτυρεῖτέ μοι τόδε.

Non ego, inquit, ut avis virgultum, prae timore frustra metuo: testa-  
mini hoc mortuae, quum mulier pro me muliere et vir pro infausti con-  
pudii viro ceciderit. Scholiastes οὐ δυσχεραίνω, φησίν, ὡς ὄρνις θέ-  
λουσα εἰς καλιὰν εἰσελθεῖν καὶ θῆρά τινα φοβουμένη. Hesychius  
δυσολῶ, δυσχερεῖ (scr. δυσχεραίνει), ὑπονοεῖ. Λύκιωνες. Et δυσολ-  
ῶζειν, φοβεῖσθαι, ὑποπτεύειν. Et δυσολῶ, οἰωνιζόμενον καὶ ἄγαν  
ὑποπτέοντος. Idem ἐδύσῳξα (sic), ὑπενόησα. Metuendi significatu  
dicitur hoc verbum in Rheso v. 724. 805. Avis circumspiciens intelli-  
gitur, cauteque intrans in virgulta.

1278. Ambigitur sitne nominativus δυσδάμαρτος, ut Aegisthum,  
an genitivus, ut Agamemnonem dicat. Vt nominativum Scottus in appen-  
dicem Thesauri Stephaniani rettulit. Genitivum esse iudicarunt Stanleius,



www.libtool.com

1219. Hesychius ἐπιξενούσ  
γοκλήσ Ἀγαιῶν σελλόγω καὶ  
Lexico Homericο ξεινοδόκος, ξεν  
ὁ δὲ Πίνδαρος (fr. 278. Boeckh.)  
ἐμαυρίρησε. καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεύ  
ἔδοξε τισι λέγειν. ἦτοι γοῦν Σι  
δόκων δ' ἄριστος ὁ χροσὸς ἐν ο  
ρων. Conf. Etym. M. p. 610, 44.

1281. 1292. Vulgo legebatur  
θελω ἐμὸν τὸν αὐτῆς. In Ven. ἐξ  
monitu pro αὐτῆς, quod Vict. habet,  
bent codices, consentientes cum Vict.  
notatione ad versionem Humboldtii sc  
θρηῶνον, quem locum hic habeat vider  
tans id me vindicem questum voluisse  
nor, scripturae tuendae affert illud in δ  
θήσιν οὐ στέργει πόλις. At ῥήσιν qu  
dubitabit? Illud quaerendum erat, ecqu  
dam ac plane stultam verborum conso  
θρηῶνον est, non puduisset. Tueri si ῥή  
ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥήσιν, οὐ θρη  
ἐμὸν τὸν αὐτῆς.

Idque ut facillimum et aptissimum posui.  
1282—1286. Libri ἡλίω δ' ἐπεύχ  
ἐμοῖς τιμαύροισ ἐχθροῖς φρονεῦσι τοῖς ἐμ  
νούσης εὐμαροῦς χειρώματος. Auratus,  
pro ὁμοῦ. Ego in adnotatione ad Humbol  
bam ἐμοῦ. Blomfieldius plana constructione  
ἐχθροῖς φρονεῦσι τοῖς ἐμοῖς  
ροῦς χειρώ...



soribus, hi simul luant pro servae facili caede. Sed sententia illa habet quo displiceat. Nam sic ὄμοῦ vix potest aliter accipi, quam ut simul cum caede Agamemnonis etiam Cassandrae illi interfectionem luant. At id, si propter Agamemnonem punientur, sponte consequetur: ut ineptum sit Cassandram, quum iam introitura erat, rursus se convertere ad chorum et, quasi magnum quid et memorabile dictura esset, proferre quod dici non erat operae pretium. Immo aliud, opifior, in mente habebat summus poeta: fatidicam virginem, quod paullo ante obscurius significaverat, id nunc eam gravius, atque ita uti eventurum atque in proxima fabula apparituro erat, praedicere volebat: id erat autem, precari Cassandram ut ambo, Clytaemnestra atque Aegisthus, una eodem capti dolo ab Oreste et Electra occiderentur. Quare non dubito quin versus exciderit, in cuius fine erat ὄμοῦ, quod librarii, omisso per errorem eo versu, transtulerunt in finem proximi versus, ubi scriptum erat simile vocabulum ἐμοῦ. Neque vero suos ultores recte diceret Cassandra: non enim ipsam, sed Agamemnonem vindicaturi venient. Quare illud τοῖς ἐμοῖς τιμαύροις ortum esse videtur ex eo quod mox in eodem versus loco sequitur τοῖς ἐμοῖς, ab Aeschylō autem haec tali fere modo scripta esse puto,

ἤλιω δ' ἐπέχομαι  
 πρὸς ἕστατον φῶς, βασιλέως τιμαύρους  
 ἴσας δίκας φανέντας ἀσκέοις ὄμοῦ  
 ἐχθροῖς φρονέει τοῖς ἐμοῖς τίνειν ἐμοῦ  
 δοῦλης θανούσης εὐμαροῦς χειρῶματος.

Etenim Hesychius hanc vocem ἀσκέοις ex Agamemnone attulit, cuius glossa apertum est quam accommodata sit huic loco, ἀσκέοις, ψιλοῖς, ἀπαρασκέοις. *Λισχύλος Ἀγαμέμνονι.*

1288. Libri *σκιὰ τις ἀνιρέψειεν*. Porsonus, ἂν deesse videns, ἂν τρέψειεν, quod ab aliis receptum est, et mox *δυστυχῆ* edidit, quod Blomfieldius *δυστυχῶ* scripsit. Vict. *δυστυχῆ*. Recte vero codices *δυστυχῆ*, quod post Wellauerum, hanc vulgatam scripturam esse ratum, edidit Scholefieldius. Sed in prioribus verbis qui sensus requireretur Boissonadus vidit, qui recte scripsit *ἂν πρόψειεν*. Rarior est hic aoristus. Sed Photius *πρόψαι*, inquit, τὸ ὁμοιοῦσαι. *Λισχύλος*. Hesychius *πρόψαις, εἰκασμένος, εἰκασθεῖς*.

1289. *βουλαῖς* Ven. Deinde libri *ᾤλεσε*.

1290. Multum a vero aberrarunt interpretes ii qui *ταῦτα* ad postrema illa, τὰ *δυστυχῆ*, rettulerunt: quorum Schützius magis dolere deleta malorum memoria Cassandram putavit, quia, si alius animis hominum inhaereret, melius ad sapientiam ea uterentur; Gallicus autem interpretes, De la Porte du Theil, ita interpretatur, *toutefois, leur bonheur fait plus de pitié que leur malheur*, Scholefieldius denique, dubius haerens, hoc magis deplorari coniicit, si quis ex adversis ad secundas res transierit. Nihil horum in mentem venerat Aeschylō. Verum hic quidem



www.libtool.com.cn

... pecte Schützius in mino  
1294. Libri *μηκέτι δ' ἐξέλθη*  
*nem, μηκέτ' ἐξέλθης τάδε, φωνῶν,*  
fieldius, tum etiam Blomfieldius, sed  
rectius coniungens: quamquam id eo qu  
v. 310. ita dicitur, *δρασάντι παθεῖν*  
Sententiam illustravit Lobeckius Aglaor  
1296. Excidit post *Προάμιον* alii  
in Choeph. v. 847.

*ἢ πάντων θήσειν Ἀγαμέμνονι*  
*οἴκων ὄλεθρον διὰ παντός.*  
Respondent enim inter se duo systemata  
1299. Canterus, *κρανοῦσι* conii  
Nihil vero mutandum. *Nunc*, inquit, *si i*  
*mortuis (Iphigeniae) moriendo aliarum*  
*adducit, quis haec audiens se innoxio g*  
1300. *ποιῶς θανάτων ἄγαν ἐπι*  
monui,

*ποιῶς θανάτων ἐπικραίνει,*  
firmatur eo quod *ἄγαν* deest in Ven. Floi  
Vossio edidit *ἄγαν τε κρανεῖ*, non de nihi  
Profecto non de nihilo: nam Triclinius vel  
didit, quod hominum genus et v. 1294. et  
in ipso sine totius anapaesticae orationis su  
tare consuevit. In *ἐπικρανεῖ* autem, quod l  
nullo modo produci potest.

1301. Libri *τίς ἂν εὔξαιτο βροτῶν.*  
v. 363. *τίς ἂν οὖν*, quod Scholefieldius ut e  
dicit. Malum profecto est. Canterus *τίς* ...  
Blomfieldius ...

Inde a Stanleio ὤμοι scribi coeptum. Diversae de οἴμοι, ὤμοι, ὄμοι sententiae et grammaticorum sunt et recentiorum criticorum. V. ad Soph. Oed. Col. v. 824. Subtiliter de his disputavit Reisigius in Enarratione Oed. Col. p. CXVII. Si quid est inter ὄμοι et ὤμοι discriminis, hoc esse puto, ut ὄμοι doloris sit, ὤμοι rei malae eiusque inopinatae. Quare libros sequendos duxi. Ceterum Blomfieldius, librorum scripturam, ὤμοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω, miserabiliter frigere ratus, scripsit ὤμοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔχω. Vereor ne illud alii de emendatione ista dicant. Euripides Hel. v. 356. αὐτοσίδαρον ἔσω πλάσω διὰ σαρκὸς ἄμιλλαν.

1304. Huic versui et versui 1306. tum a versu 1308. singulis distichis praefixa est in editionibus veteribus nota hemichorii, sed in codicibus Ven. Flqr. Farn. ubique chori nomen adscriptum est. Ostendi in dissertatione prima de choro Eumenidum p. 9. sive in Opusc. II. p. 130. haec a singulis quindecim senibus, ex quibus compositus erat chorus, recitari. Initium fit ratione quadam epodica, ut trimeter Agamemnonis et qui eum sequitur trochaicus chorici senis pro strophā, et statim eadem metra pro antistrophā sint, quas tertii senis trochaicus epodi loco sequatur. Ex ea re intelligi potest stetisse chorū κατὰ ζυγὰ, certe quo tempore clamantem audit Agamemnonem. Aptè comparari potest annotatio haec scholiastae Aristophanis ad Acharn. v. 203. γέγραπται δὲ τὸ μέτρον τροχαικόν, πρόσφορον τῇ τῶν διωκόντων γερόντων σπουδῇ. ταῦτα δὲ ποιεῖν εἰώθασιν οἱ τῶν δραμάτων ποιηταὶ κωμικοὶ καὶ τραγικοὶ, ἐπειδὴν δραμαίως εἰσάγωσι τοὺς χορούς, ἵνα ὁ λόγος συντρέχη τῷ δράματι. Approbarunt propositas a me distinctiones novissimi editores. Sed Odofredus Müllerus sua quadam ratione operam dedit ut duodecim chori personas esse doceret, refragante et re ipsa et testimonio scholiastae Aristophanis ad Equitum v. 586. Voluit enim γερούσιαν quādam hic introduci: de quo commento, quod fictum est pro arbitrio, dixi in Opusc. VI. 2. p. 136. seq. Qui similiter de hac scena statuit, Ferdinandus Bambergerus in dissertatione de carminibus Aeschylī a partibus chori cantatis, Marburgi a. 1832. edita, scite animadvertit p. 55. ex distichis illis, quae inde a v. 1308. sequuntur, secundo tertium, quarto quintum, sexto septimum, octavo nonum, decimo undecimum respondere. Nisi falsa opinione praepeditus fuisset, suspicatus esset ζυγὰ hunc in modum disposita fuisse,

β.	α.	γ.
ε.	δ.	ς.
ζ.	ιγ.	η.
θ.	ιδ.	ι.
ια.	ισ.	ιβ.

1305. Male Stanleius post ὤμοι interpunxerat. Correxīt Blomfieldius.

1306. τοῦργον εἰργᾶσθαι Farn. Deinde idem et Ven. οἰμώγμα-

...tius, sed tamen ut dubia coniecerunt. Scribendum era βουλευματα. In eandem sententia Syntaxi Graeca p. 331.

1311. σὲν νεοροῦτῳ Ven. I fieldius suspicari aliquem posse ait tarum gladios intelligendos putabatur nostrae gladium recte intelligens: alii interpretans, nec videns, quos secutus Wellauerus, νεόρονον loquutus tractum.

1316. οἱ δὲ μελλούσης Far δηλονότι. Pauho proprius vocum V gendum esse οἱ δὲ τῆς μελλούσης ostendit in Museo crit. Cantabr. I. p. 4 κατὰ παρωνομασίαν, ὡς χρυσὴ ἀπαρ' Αἰσχύλῳ μελλῶ. "Χρονίζου Manuelis Moschopuli Opusc. p. 78. ἀ "χρονίζομεν ὅδε, τῆς μελλούσης χάρα legeretur pro κλέος, quod Aeschylei

1317. Libri πέδον πατοῦντες. interpretationem poni iusserat Pauho, ex Ioannis Alexandrini τοιχοῖς παραφθορίαι fieldius et Wellauerus quum tuendae paraphoris v. 631. adhibuerunt τὸ μὴ θεῖρον, corrupta corruptis defenderunt duplicis accusativi Graecam esse nemo exempla si quis cum hoc conferat, vere similia: ut quod supra v. 781. scriptum ἔθεντο. Nam in his qui proprie cum verba proprie est intelligendus: ex quo consignificaturum

nem esse putabat hanc, ἐστὶ καὶ τὸ βουλευῆσαι περὶ τοῦ δρωόντος, quoniam mortuo succurrere non possumus, at saltem de interfectoribus eius consilium ineamus: idque confirmari censebat iis quae proximus senex dicit. Mirum vero, hoc probatum esse a Wellauero. Si sana est librorum scriptura, haud dubie vera est Scholefieldii interpretatio, qui aliquid factururus sit, eum etiam deliberare decet de re gerenda. Conferri ille iubet adnotata sua ad Hecubae v. 502. cuius libri mihi non est copia: sed quod ibi legitur, Ἀγαμέμνωνος πέμψαντος, ὃ γύναι, μέτα, valde diversum est, ut per tmesin dictum. Apud Aeschylum si περὶ refertur ad intellectum τοῦ δρωῶν vel δρωμένου, insolentior videtur haec ratio loquendi et quae vix defendi possit. G. Bernhardt quum in Syntaxi Graeca p. 260. suspicabatur lucem afferri huic particulae usui posse ex illo Theognidis v. 117.

κιβδήλον δ' ἀνδρὸς γινῶναι χαλεπώτερον οὐδέν,  
Κέρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος,

miscuit incomparabilia. Recte vero videtur Schützius in minore editione περὶ in πέρα mutavisse. Coniiciat quis forsitan πάρος: sed aptius esse πέρα monstrat responsio alterius.

1322. Libri κτείνοντες, quod in Farn. ita explicare studuit interpres, ἤγουν τρόπον τινὰ τῷ θανάτῳ περιδιδόντες τὴν ζωὴν ἡμῶν. Sed nemo non probavit Canteri emendationem τέλνοντες.

1324. Libri κράτει. Correxerit Casaubonus.

1327. μαντέυσόμεθα Flor.

1328. Libri μυθοῦσθαι, quod Schneiderus in Lexico pro μυθεῖσθαι vitiose scriptum putabat. Incredibile est non offendisse in inaudito verbo criticos, nec vidisse nihil aliud nisi antiquum errorem esse librarii μυθοῦσθαι scribere debentis. Vidit hoc etiam E. A. I. Ahrens.

1330. Libri πληθύνομαι. Porsonus πληθύομαι, quem non secuti sunt Blomfieldius et Scholefieldius, quod πληθύειν breve v. habere ex Persarum v. 416. appareat. Sensus verborum hic est, undique conveniunt mihi argumenta, ut hanc sententiam probem, certo cognoscendum esse quid agat Atrides. Monet autem res ipsa, ut eum qui haec loquitur coryphaeum esse statuamus, qui se duces praebet choro in aedes irrupturos.

1332. Tractis tabulatis conspicitur Clytaemnestra in conclavi stans ad corpus Agamemnonis. πάροιθε Porsonus scripsit: sed πάροιθεν habent Ven. Farn. Vict. et, ut videtur, etiam Flor.

1334—1336. Legebatur πῶς γὰρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορεύων, φίλοις δοκοῦσιν εἶναι, πημονὴν ἀρκύστατον ἠράξειεν, ἕψος κρείσσον ἐκπηδήματος; Auratus πημονῆς ἀρκύστατον scribendum coniecit. Blomfieldius cum Elmsleia ad Med. v. 416. p. 150. ἀρκύστατ' ἂν scripsit, semper Graecos plurali ἀρκύστατα uti dicens, suspectumque habens Euripidis in Oreste v. 1420. ἀρκυστίτων μηχανάν. At ἀρκύστατος adiectivum est, ex quo patet cur retia ipsa plurali numero ἀρκύστατα

...ου non est dictum,  
quam sentiret. Multo gravio-  
tatione restituendam esse putavi

www.libtool.com.cn

πᾶς γὰρ τις ἐχθροῖς  
δοκοῦσιν εἶναι, πημιο  
φράξειεν ὕψος κρείσσ

Male post φράξειεν virgula poniti  
ἕψος, modum rei describens, adiu-  
pagina ultima coniecit, ὕψος κρ  
dictum est.

1338. Libri νίκης. Recte He-  
atque Etym. M. p. 276, 3. φιλονει-  
videri debet Blomfieldio, quum Et  
factam cum diphthongo scribi.

1339. ἔπεσ' Viet. et, ut videti  
vidit, ἐπαισ', est in Ven. Farn.

1341. ἀμύνεσθαι Viet. ἀμύνα

1343. περιστιγίζων Ven. περι-  
περιστιγίζω Farn. πτ Auratus et Cant

1344. Illo παῖω δέ νιν δῖς resj  
libri κᾶν δυοῖν οἰμώγμασιν. Verissim  
Med. v. 798. p. 203. significat, scribe  
ille δύο quidem, sed non δυοῖν cum al  
ciari. Quod est de tragicis et ceteris  
gendum. Recentiores enim minus in hoc  
vide Göttlingium ad Theodosium p. 212;  
mosthenis auctoritate uti non debuisse  
madverterunt.

1345. Libri αὐτοῦ, quod Wellau  
Vossio in αὐτοῦ mutarunt. Defendit αὐτ  
sic intelligi verba velit, κῶλα αὐτοῦ ...  
ἰλλίκο, κῶλα autem ...

habere deberet, ferri potest. Certo non scripsit Aeschylus *δρμαίνει*, sed verbo usus est cuius vim recte expressit Stanleius *evomit* vertens. Eum iniuria vituperavit Blomfieldius, qui vulgatum interpretatur *aestuat animo*. Quid? is, cui modo membra soluta esse duobus ictibus percusso dicta sunt, reviscat et aestuet animo? Apertum esse arbitror vel propter *οὔτω*, sententiam non posse aliam esse quam *sic ille animam efflavit*. Scribendum putavi *δρυγάνει*. Videtur enim ad hunc versum pertinere quod apud Hesychium post vocabulum *δρτός* scriptum est, *δριγάνει, ξρεύεται*.

1351. 1352. Libri *χαίρουσαν οὐδὲν ἦσσαν ἢ διὸς νότω γᾶν, εἰ σπορητός κάλυκος ἐν λοχέυμασιν*, nisi quod *γᾶν, εἰ σπόρητος* habent Flor. Farn. *γᾶν, εἰ σπόρητος* Ven. Eam comparationem ne sic quidem scriptis verbis satis absurdam vocare debebat Valckenarius in Diatr. de fragm. Eur. p. 52: Sed eximia emendatione Porsonus in Porsonianis Kiddii p. 210. *οὐδὲν ἦσσαν ἢ διοςδότω γάνει σπορητός*, quod merito receperunt Blomfieldius et Scholefieldius. De accentu nominum quale est *σπορητός* diversae sunt grammaticorum sententiae: v. Valcken. ad Ammonium p. 15.

1355. Libri *εἰ δ' ἦν πρεπόντων*. Quod Fr. A. Wolfius ad Demosth. or. in Lept. p. 217. existimabat, *ἦν πρεπόντων* pro *ἦν πρέπον* vel *ἔπρεπε* dictum esse eo modo quo *τῶν ἀδίκων ἐστίν* et similia, falsum esse intellexerunt Blomfieldius et Wellauerus, articulo ipse ea formula opus esse videntes, probavitque horum sententiam non sine quadam acerbitate in Wolfium Schaeferus ad Demosthenem vol. III. p. 69. Recte se haberet *πρεπόντων*, si masculino, non neutro genere dictum esset referreturque ad Clytaemnestram et Aegisthum: ut si Latine, quoniam *decentium* non licet, sic diceret, *quod si honestorum esset libare propter occisum*. *Πρέποντας* recte sic dici, ut intelligantur *οὐς πρέπει*, ostendit illud in Sophoclis Oedipo rege v. 9. *ἀλλ', ὦ γεραίε, φράς', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς πρὸ τῶνδε φωνεῖν*. Imitati id sunt recentiores. Memoravit Stephanus in Thesouro Plutarchi hoc in Poplicola c. 17. *ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ φίλου μᾶλλον ἢ πολεμίου Ῥωμαίοις εἶναι πρέποντος*. Ad quem locum Schaeferus ab eodem Stephano *ἔπρεπεν ἐστάναι* ex epitaphio Callimachi afferri rettulit. Quaeras quod hoc sit aut cuius epitaphium Callimachi. Calchantis filii Porphyrii athletae, qui etiam Calliopius dictus est, videtur epitaphium esse, primum epigrammatum in statuas athletarum, quorum in hunc plurima sunt, in Brunckii Anal. t. III. p. 17. sive Anthol. Planud. V. 2, ep. 1. Anth. Pal. vol. II. p. 727.

*ἔπρεπε μὴν χρυσέω ἐν ἀγάλματι, μὴδ' ἐν χαλκῷ  
τοῦτον τοῖς ἄλλοις εἶκελον ἐστάμεναι.*

Sic ipse edidit Stephanus, *μὴν* pro *μιν* scribens, non recte. Patet vero, si hoc epigramma in Thesouro in mente habuit, memoria falsum esse. Aeschylus autem si illo modo uti voluisset hoc vocabulo, dicturus potius fuisse videtur *εἰ δ' ἦμεν πρέποντες*. Quod Stanleius sive potius Vossius

- ... mortuo libatione  
 tatione ne tum quidem opus  
 in fine huius versus interpung  
 punctum ita est in editionibus  
 Stanleius, non videns *ὑπερδίκαι*  
 putans integro disticho includi  
 1357. Blomfieldius manu  
 v. 112. Choeph. v. 40.  
 1358. *Πλήσας ἀραίων πε*  
*σας ἀραίων.*  
 1361. In Ven. deest *μιν*.  
 1362. *Πρὸς εἰδότης* dicit  
 1365. Interpungebatur post  
 1366. *δικαίως* Farn.  
 1368. Dimeter iambicus acat  
 bendum esse vidit Casaubonus. *He*  
*ἔδαροις, βρωσίμοις. Αἰσχύλος.*  
 1369. *ἄνσῶς* Farn. Vict. *ἄν*  
*γρηαιῶς.* Correxerit Stanleius. Soph  
*ποταμιῶν,* et Oed. Col. v. 1597. *ἄν*  
*inde ὀρώμενον* Flor. Ven. Vict. *ὀρα*  
*νός* Farn. *ὀρώμενον* Canterus. Recti  
 1370. 1371. *ἐπέθου* Farn.  
 superscripto *ε* Flor. *ἀπέτεμες,* ad alt  
 dicule haec verba, *τόδ' ἐπέθου θύος*  
 fieldius interpretatus est, *imposuisti ti*  
*mactandae)* hoc thus *publicarum excre*  
*τόδ' ἐπέθου θύος, δημοθρό*  
*ἀπέδικες ἀποτόμωσ.*  
 et *populi dirae* ...



1372. ὄμβρομον etiam Ven. Farn. ut edd. vett.

1375. Libri οὐδὲν τόδ'. Stanleius, sive potius Vossius, Orellius-  
que ad Isocr. p. 375. et Blomfieldius οὐδὲν τόδ', id ut ad ῥῶν referatur. 1414  
Probabiliter illud quidem, firmavitque Blomfieldius exemplis, sed non ut  
sit necessarium. Inscite oblocutus est Wellauerus, οὐδὲν τόδε nihil  
eiusmodi significare putans. Immo non hoc: illud hoc autem explicatur  
iis quae sequuntur. in Sk

1377. εὐπόκοις Flor. Farn. Vict. εὐτόκοις Ven.

1379. Θρηκίων τε (τε Farn.) λημμιάτων Ven. Farn. Vict. Ex Flor.  
enotatum ἐλημμιάτων. Emendavit Canterus.

1380. Libri χρή. Emendavit Porsonus. 1381. βιασιμάτων Ven.

1383—1385. In Farn. post τοιαῦτ' puncto est distinctum. Blom-  
fieldius haec ita distribuit, λέγω δέ σοι τοιαῦτ' — ἀπειλεῖν ὡς παρ-  
εσκευασμένης ἐκ τῶν ὁμοίων — χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ ἄρχειν. Wel-  
lauerus, quem secutus est Scholefieldius, ita scripsit, λέγω δέ σοι,  
τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένη ἐκ τῶν ὁμοίων, χειρὶ νικήσαντ'  
ἐμοῦ ἄρχειν. Deteriora etiam aliorum commenta sunt. Sensus per-  
spexit Schützius, qui in minore editione non male, sed praeter necessi-  
tatem scripsit ὡς παρεσκευασμένη σ' ἐκ τῶν ὁμοίων. Consentunt in  
παρεσκευασμένης libri, nec quicquam mutandum est. Hoc dicit, iubeo  
te talia minari, ut me parata imperare mihi, qui vicissim me vi vicerit.  
Id est, minitare, si libet: ego parata sum, si, quemadmodum ego nunc  
potentior sum, sic tu me viceris, ferre imperium. Ἐκ τοῦ ὁμοίου satis  
explicatum a Stephano in Thesaurō.

1386. Libri γνώση vel γνώση.

1388. περίφρονα, superba, plena contemptus. Suppl. v. 727. πε-  
ρίφρονες δ' ἄγαν ἀνίρω μένει μεμαρογώμενοι κνοθρασεῖς θεῶν  
οὐδὲν ἐπαύοντες.

1389. In Vict. nulla interpunctio post ἐπιμαίνεται, ubi Canterus  
plene interpunxit.

1390. 1391. Libri λίπας. Correxerunt Porsonus. Deinde εὐπρέπειαν  
τίετον. ἔτι σε χρὴ Ven. Vict. εὐ πρέπει ἀντίετον ἔτι σε χρὴ Flor. εὐ  
πρέπει ἀτίετον ἔτι σε χρὴ Farn. Auratus et Canterus ἐμπρέπει ἀτίε-  
τον. Schützius cum Heathio οὐ πρέπει ἀτίετον. Blomfieldius, adscito  
Casauboni λίβος, haec obscura atque inconnexa dedit, μεγαλόμητις εἰ,  
περίφρονα δ' ἔλακες· ὥσπερ οὖν φονολιβεῖ τῆς φρὴν ἐπιμαίνεται.  
λίβος ἐπ' ὁμμάτων αἵματος ἐμπρέπει ἀτίετον. Secutus est Schole-  
fieldius. Sed ista quid sibi volunt? Ὡσπερ οὖν particulae sunt quibus  
confirmantur quae adiuncta sunt. Supra v. 1130.

τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν.

Choerph. v. 86.

ἢ σῶν ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπόλετο  
πατήρ, τὰ δ' ἐκχέουσα, γάποτον χύσιν,  
στείχιο;



www.libtool.org

...αριετον, ex supra sc  
legendum esse significabatur. Itaque  
spondet chorus Clytaemnestrae verbis i  
cernendum ferro et sanguine. Itaque si  
sicut furibunda sanguineam fortunam e  
nis guttam inultam conspici: aliquand  
ictum ictu luere, i. e. sicut expetis caed  
Facies Clytaemnestrae sanguine erat cons  
tur. *Αίπος αίματος* Sophocles quoque

1392. Libri *τόμμα τόμμα*. Eme  
Deinde libri *τίσαι*. Correxerit Porsonus.

1393. Recte libri *ἀκούεις*. Eo si q  
discernere nesciens offenderetur, saltem ἀκ  
adsciscere debebat.

1395. Libri *ἐριννέν θ'*.

1396. Libri *οὐ μοι φόβον μέλαθρο  
πατεῖ*. Vict. *ἐμπατεῖν*. Vix credibile est edi  
*φόβον μέλαθρον*. Quin Elmsleius ad Hera  
Aeschyli versum cum iis quae ibi Euripides l  
*κοίην φόβω*. At num qui una cum timore h  
domo potest, sed concedere in illam nescio  
bet? Solutus ille omnium qui Aeschylum attiger  
hunc locum affectum esse animadvertit, *φόβον*  
Sed scripsisse potius videtur Aeschylus

*οὐ μοι φόβον μέλαθρ' ἄν ἐλπὶς ἐμ*  
Sophocles Ant. v. 235.

*τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμέ  
τὸ μὴ παθεῖν ἄν ἄλλο πλὴν τὸ μόρ*  
Non, inquit Clytaemnestra, *spes mihi est tim*  
*gressurum esse, quamdiu...*

ne articulum quidem si addidisset, *κεῖται γυναικὸς τῆςδ' ὁ λυμυαντήριος*, satis apte esset locutus. Nulla tamen in hoc versu vitii suspicio est. Ex quo consequitur, quod certissimum esse arbitror, excidisse aut ante hunc versum alium versum, in quo nomen aliquod substantivum fuerit, aut post eum. Ac vel hebetior aliquis, opinor, sentiet quantum ab librorum illa debili atque imperfecta oratione distet plene enuntiata sententia, ut si eiusmodi versum, qualem potuit saltem facere Aeschylus, adicias,

*κεῖται γυναικὸς τῆςδε λυμυαντήριος  
ἀνὴρ, θυγατρὸς τῆς ἐμῆς φρονεὺς ὄδε,  
Χρυσήϊδων μείλιγμα τῶν ἐπ' Ἰλίῳ.*

Choeph. v. 751. *στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμυαντήριον οἴκων*. Itaque versum excidisse indicavi.

1405. 1406. Libri *ναυτίλων δὲ σελεύματων ἰστοτρίβης*. Wellauerus in Lexico Aeschyleo scribendum esse suspicabatur *ναυτικῶν*. Idem, ut Blomfieldius dicit, coniecerat Casaubonus. Pauvius *ισοτρίβης*, quod receperunt Schützius et Porsonus. Porsonus haec quomodo intellexerit nescio: ceteros nihil expedivisse video. Schützi interpretatio, *itineris maritimi consors*, neque cum verbis poetae congruit, qui si illud in mente habuisset, non *ισοτρίβης*, sed *ὁμοτρίβης* dixisset; neque continet, quod exspectamus, aliquid exprobativis. *Σελεύματα* potuerunt fortasse *ναυτίλα* dici, si intelligebantur *navigantia*. Sic Sophocles Phil. v. 220.

*τίνες πότ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλω πλάτη  
κατέσχετ' ;*

et Euripides initio Archelai

*Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,  
σὺν παισὶ πενήκοντα ναυτίλω πλάτη  
Ἄργος κατασχών.*

Sed Aeschylum scripsisse puto *ναυτίλοις δὲ σελεύματων ἰστοτρίβης*. *Capitula ista*, inquit, *et prodigiorum interpretes et tori socia huic fatidica fida coniuæ, nautis vero aequæ cum transtris trita*.

1407. 1408. *κύκνον* — *γόνον* assert Tzetzes ad Lycophr. v. 426.

1409. *φιλήτωρ* Flor. Reliqui *φιλήτωρ*. In τοῦδ' consentire videntur libri. Sed quum scholiastes adnotaverit *ἐκ ψυχῆς φιλουμένη τῷ Ἀγαμέμνονι*, videtur ille *φιλήτωρ τῷδ'* habuisse. Idque recepi, quum quod recte ille *φιλήτωρ*, quod Hesychius a verbo cognato factum *ἐραστής* interpretatur, ex *φίλος* et *ἦτορ* compositum esse iudicavit, tum quod sic rectius procedit sententiae ratio. Nam his, *φιλήτωρ τῷδ'*, opponitur *ἐμοὶ δὲ χλιδῆς παροψώνημα*. Addendum est *φιλήτωρ* ad *κακοήτωρ* et *μεγαλήτωρ*, de quibus Lobeckius Paralip. p. 217. A *φιλεῖν* Nonnus *φιλήτορι κόλπῳ* dixit XXI. 27. Quae Strabo X. p. 484. de Cretensibus habet, *τὸν μὲν ἐρώμενον καλοῦσι κλεινόν, τὸν δ' ἐρασίην φιλήτορα*, attulit Blomfieldius, male ille vituperans scholiastam Aeschyleum vocabulum a *φίλος* et *ἦτορ* derivantem.



... ἐπιπέσει. 8  
contigerat Agamemnonem interficer  
1411. De stropharum huius caru  
doctr. metr. p. 737. seq. et in Epitom  
nem sanum haec mihi concessurum dix  
sani videri. Ipse paulum mutatam B  
perturbata aequalitate, duas integras a  
excidisse putabat. Blomfieldius aequalit.  
ipse quoque necesse haberet non duas t.  
tistrophas, quae nullo in libro scriptae s  
rum duas quidem Burneii monitu repe  
est: sed illud lucrum damnosum est car  
iteravit versus 1504 — 1515. chorum fec  
ceret ineptissime, Clytaemnestram autem n  
sed loqui de iis quae usque ad v. 1533. he  
enim, quum in edd. vett. omnia quae non C  
buta essent, choro dedit quae anapaestis sc  
michoriis, recte fortasse, si, ubi chori pers  
loqui existimavit. Hemichoria, sed temere  
editione introducta sunt. Veri simile est hic  
a toto choro canatur, singulos de quindecim  
huisse. Quumque quater anapaestos recitet  
habeat, videntur terni semper cecinisse, ana  
vel idem omnes coryphaeus vel ex quattuor.  
Itaque ego quoque anapaestos choro, sed in  
his quoque summa est aequalitas.  
1413. Libri *γένουσι' ἐν ἡμῶν*. Porsoni  
*ἡμῶν*. Emperius *γένουσι' ἄν ἡμῶν*. Praestat  
1416. Recte libri veteres *καὶ* huic versi  
Ven. Flor. Vict. habent. etiam ...  
sic ad...

ἐπηνθήσω δι' αἰμ' ἄνπιτον,  
 ἥτις ἦν τότ' ἐν δόμοις  
 ἔρις ἐρίδματος ἀνδρὸς οἰζύς.

In ἐπηνθήσω consentiunt Ven. Flor. Farn. Vict. Id Auratus in ἀπηνθήσειν mutandum putabat. Casauboni coniecturam ἀπηνθήσω receperunt Schützius, Porsonus, Blomfieldius, ceterum haec sic ut in libris leguntur cohaerere existimantes. Et videri possent cohaerere, si legeretur

νῦν δὲ τέλειον ἐπηνθήσω αἰμ' ἄνπιτον.

Sed nunc et orationis perversitas et metrorum ratio ostendunt aliquot versus excidisse post *τέλειαν*. Nam et anapaestis et iis, quae hos excipiunt, respondent versus 1504—1515. Ἐπηνθήσω non erat mutandum, sed deleri debebat, ut Wellauerus quoque vidit, δι', adscriptum ab interprete vel ortum ex proxime sequentibus litteris. Respondet enim antistrophico versui hic, cuius prima syllaba deest, supplenda, ut videtur, hoc modo,

ἢ πολύμναστον ἐπηνθήσω αἰμ' ἄνπιτον,

i. e. profectio multum recordandum tibi adpersisti inexprabilem sanguinem. Dicit haec de Helena. Alio modo, sed non plane dissimili, usus est hoc verbo Aeschylus in Sept. c. Th. v. 924. ἰὼ πολλοῖς ἐπανθήσαντες πόνοισι γενεάν. Mox libri ἥτις ἦν τότ' ἐν δόμοις. Quum Schützius et Bullerus legi vellent ἢ τις, minime se hoc probare dixit Blomfieldius. At ostendere debebat qui sensus vulgatae lectionis esset, quoque modo expediri illa posset orationis perversitas. Etiam si non moneret metrum antistrophicum, neminem, qui aliquem tragicæ dictionis aut orationis poeticae sensum habeat, non intellecturum arbitror illud ἥτις ἦν non esse a poeta profectum, sed adscriptum ab interprete aut alio errore ortum. Deinde quid est ἔρις ἐρίδματος ἀνδρὸς οἰζύς? Scaliger ἐρίδματος, ab ἐριδμαίνω, quod placuit Blomfieldio. Quin Scottus in Appendice Thesauri Stephaniani ἐρίδματος pro genitivo habuit ab ἐριδμα ducto. Immo ἐρίδματος ἀνδρὸς οἰζύς est ἐρίδμητος, gravis domitrix viri calamitas, quo nomine hic patet Helenam, quae etiam Agamemnoni interfectionis causa exstiterit, designari. Ἐρις autem ex sequentibus syllabis ortum videtur. Post ἐρίδματος aperte excidit τις. Scribendum igitur videtur

ἢ πολύμναστον ἐπηνθήσω αἰμ' ἄνπιτον,

στᾶσαι τὸτ' ἐν δόμοισιν  
 ἐρίδματος τις ἀνδρὸς οἰζύς.

hei memorique cruore neque eluendo  
 conspicua, in domo tum  
 gravis pestis viri peremptrix.

1432. ἐκτρέψης Vict. ἐκτρέψης Ven. Farn. ἐκτρέψης Flor.

1434. ὀλέσασ Farn. ὀλέσασα Vict. ὀλέσαν Ven. Flor.

1436. ἐμπίπτεις Canterus. Libri ἐμπίπτεις. Deinde libri διφρυεῖσι.

Blomfieldius et Wellauerus ex mea emendatione διφρυόισι. Antagoras apud Diog. Laert. IV. 26. sive in Brunckii Anal. t. I. p. 260. ep. 2. τὸ καὶ σέο σῶμα δίφρυον. Hesychius δίφρυον νυκτός, τὰ δύο μέρη, τὸ

... μ. p. 494.

1437. *τανταλίδειον* Flor.

1438. Libri *κράτος ἰσόφυγ*  
Additum a me r' ab novissimis edit  
rii, ne deesset quod genio diceret c  
pellationes saepissime nudas poni, et

1439. Libri *καρδία δηκτόν*.  
*κροατόνοις*, fortasse typographi erro  
*irruis in domum et duplices Tantal*  
*animi a mulieribus* (Helena et Clytae

1440—1442. Libri *δίκαν μοι*  
*ἐκνόμωσ* Ven. Flor. *σταθείς ἐκνόμα*  
Schützius, Porsonus, Stanleius in cur  
scholiastes, ὡς *κόραξ ἐσθίων νεκρῶν*  
*ἐκνόμωσ δικάσει*, παρὰ τὸ *δίκαιον*.  
Elberlingius et proinde Canteri quam  
probabat. Assensus ei est Creuzerus in  
picturam ei explicationi adhibens de q  
Oresteide p. 223, seq. Clytaemnestram d  
*γυνή* ex praecedente *γυναικῶν* intelligend  
lus ita fere scripisse,

*ἐπὶ δὲ σώματος δίκαν*  
*κῆρυκος ἐχθροῦ σταθεῖσ' ἐκνό*  
*ῦμιον ὑμνεῖν ἐπιέχεται \* μύσοι*  
Nam quum libri habeant *ῦμιον ὑμνεῖν ἐπι*  
apparet, quem addito *δόμοις* integrandum  
*γόνω* addendum esse videbatur.

1443. In Victoriana per errorem ommissa  
Auratus *ῥῶν γ'*. At δὲ refertur ad smpr...

*ἔλεγεσ.*

1447. Libri *νείρει*. Scaliger *νείκει*. Casaubonus *νείρη*, quod suum fecit Stanleius, probavitque Albertius ad Hesychium v. *νείρη*, et receperunt Schützius in editione maiore ac Blomfieldius. Recte vero animadvertit Wellauerus id *νείρα* scribendum fuisse. Mea sententia, si uterum vel viscera dicere voluisset Aeschylus, *νηδυῖ* scripsisset. Idque eum scripsisse putavit H. L. Ahrens. Sed existimo *νείρει* dativum esse ignoti hucusque vocabuli *νείρος*, quod intimum locum significaverit. Adiectivo *νείρός* usus est Lycophro v. 896.

*κρήρουσ' ἄφαντον ἐν χθονὸς νειροῖς μυχοῖς*,  
ubi videndus est Bachmannus.

1448. Auratus *ἄγος*, quod Schützius in minore editione recepit. At *ἄγος* saepe *malum* significat. *Ἰχώρ* est *sanies*. Hesychius *ἰχώρ*, *αἷμα συμπεπηγός*, *ἔμπυον*, *σηπεδών*. Sic scribendum. V. ibi interpretet. et Foesium in Oec. Hippocr.

1449. 1450. Libri *ἡ μέγαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα*. Scribendum esse *τοῖσδ' αἴμονα* monui in adnotationibus ad interpretationem Humboldti. Sed eo nondum perfecta est emendatio: nam spondeum *οἴκοις* vitiosum esse arguit versus antistrophicus. Grammatici haud dubie inventum esse *μέγαν οἴκοις*, ut metro consuleret, quum depravatam scripturam *τοῖσδε δαίμονα* in codice suo invenisset, cum quibus verbis construi non posse videbat *μέγα*. Scripsit Aeschylus

*ἡ μέγα δώμουσι τοῖσδ'  
αἴμονα καὶ βαρῦμητιν αἰνεῖς,  
φεῦ φεῦ, κακὸν αἶνον ἀτη-  
ρῶς τύχας ἀχορέσπου.*

*Αἴμονα* *θήρης* in Iliade V. 49. *peritum* significare volunt: vereor ne illic quoque *ferocem* intelligi oporteat et *cruore gaudentem*, ut in Hecuba v. 91. dictum est *λύκον αἴμονι χαλᾷ*. *Cruentatum* significat in Aeschyli Suppl. v. 814.

1454. *πανεργέτα* Farn. Vict. *πανεργέταν* Ven. Flor. Haec ante oculos habuit scriptor Christi patientis v. 1465.

*ὦ παῖ παναιτίου θεοῦ πανεργάτα,  
τί γὰρ τελεῖται τοῖς βροτοῖς ἄνευ σέθεν;  
τί δ' οὐ θεόκραντόν γε τῶνδ' ἐστίν; ἰώ,  
ἰώ, ἰώ,  
ὦ βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε θαυρόσω;  
ὦ θεέ μου, θεέ μου, πῶς σε καλέσω;  
φρονὸς ἐκ φίλιος τί σοί ποτ' ἄρ' ἄσω;  
κεῖσαι γὰρ ὑφάσμασι τοῖσδ' εἰλιγμένος.*

1457. *ἰώ* semel Ven. Flor. Geminant Farn. Vict.

1459. In Flor. *τί* prius omissum, postea additum. *τί ποτ' ἄρ' εἶπω* Farn. Apparet Triclinium hic et mox v. 1461. versus acatalectos dare voluisse.

1461. *ἐκπνεῖων* Farn.

...παισσε, qui επιλεξασθαι coniecit.  
adnotavit, Vossius probarunt, επιλεξ  
veris: nam hoc επιλεξασθαι dicitur.  
dum coniecisse Blomfieldius dicit. Sc  
1472. νεχροις Farn. quae etiam  
Recte autem in edd. vett. haec conie  
νευροις επιθύσας. Non intellexerunt  
gulam post ἀπέτισεν posuerunt idque  
non est activi potestas. Hoc dicit po  
ροις, επιθύσας αὐτόν, hunc adultum  
propter eos maclatum.

1475. Auratus πῶς, πῶς. He  
Λιωριεῖς. Significat qua ratione.  
θεν interpretatur, male ille tamen ex  
deest δέ.

1479. Mireris fuisse qui μέλεος  
ma longa esse. προβαίνων Cante  
leri coniecturam, δίκην pro δὲ καί, m  
dius, sic interpretans, "quo quum pro  
solvantur poenae, ob concretum rorem  
Nihil lucri ex languidiore sententia.

1480. Libri πάχνα κουροβόρον  
πάγγαν κουροβόρον. Deinde προσέ  
Meam emendationem πάγγα receperu  
mulatione opus est. Ὅποιοι δὲ καὶ π  
ἄν καὶ προβῆ. Sensus est, et quom  
exhibebit, scilicet ὁμοσπόρους ἐπιρο

1481. In Ven. ἡμιχόριον prael  
semel Ven. Flor.



Aeschulo abiudicavit Seidlerus de versibus dochm. p. 408. cum quo etsi dissentiebam in dissertatione de versibus spuriiis apud Aeschylum p. IX. (Opusc. II. p. 82.), tamen nunc assentior. Nam ut hiatus excusationem habere videatur a pausa quae post γενέσθαι est, tamen frigent maxime hi versus produntque manum interpretis, rationem reddentis eorum quae sequuntur.

1490. Signum interrogandi recte apposuit Schützius. Blomfieldius, dubitans de interrogatione propter sequens ἀλλά (id quomodo dubitari potuerit non video), Dobraei praeclaram, quam vocat, emendationem recepit, *δοέλιον ἄτην*. Miror Dobraei, viri recto iudicio insignis, hanc fuisse coniecturam, quae prorsus absurda est. Sermo est enim de doloso sacrificio Iphigeniae.

1492. 1493. Libri τὴν πολυκλαυτὸν τ' ἰφίγένειαν ἀνάξια δράσας, ἄξια πάσχων. Porsonus ad Medae v. 822. τὴν πολυκλαυτήν. Infeliciter Elmsleius ad Med. v. 807. τ' Ἰφίγένειαν deleri volebat. Monui in adnotatione ad interpretationem Humboldtii scribendum esse

ἀλλ' ἐμὸν ἐκ τοῦδ' ἔρνος ἀερθὲν

τῆς πολυκλαυτῆς Ἰφίγενείας,

ἄξια δράσας, ἄξια πάσχων,

i. e. ἄξια ἀξίων δραμιμάτων πάσχων. Nimirum grammaticus quum absurde dici putaret ἄξια δράσας, scribendumque esse ἀνάξια, huic verbo cetera, ut metro ne repugnarent, accommodaverat.

1497. φροντίδος Ven. Flor. φροντίδων Farn. Vict. Assentior Blomfieldio φροντίδος magis probanti, qui tamen cum aliis φροντίδος στερηθεῖς iungit et ἀμηχανῶ ad εὐπάλαμον μέριμναν refert. In edd. Vict. Cant. omissis interpunctionibus στερηθεῖς φροντίδων μέριμναν constructa videntur, neque id non videtur recte fieri, praesertim si φροντίδος μέριμναν ex ἀμηχανῶ pendeat. Sic Sophocles El. v. 959.

ἢ πάρεστι μὲν στένειν

πλούτου πατρῴου κτήσιν ἐστερημένη.

1498. Libri εὐπάλαμον. Porsonus εὐπάλαμον. Librorum scriptura suspicionem facit scriptum fuisse ἀπάλαμον, notiolem librariis formam, pro ἀπάλαμον. Neque dubito quin ἀπάλαμον posuerit Aeschylus, more eo quo per epitheta effectus verbi adiuncti significatur. Metrum non obstat, quum etiam alia huiusmodi verba, praeter constantem in ἀθάνατος usum, ad epicorum exemplum prima syllaba producta inveniantur, ut ἀκαμάταν apud Sophoclem Ant. v. 339. ipsumque ἀπάλαμον apud Pindarum Ol. I. 95.

1499. ὄπα, superscripto η, Farn. Elmsleius ad Heracl. 595. ὄποι, cui recte ne Blomfieldius quidem obtemperavit.

1500. δημοσγαλή Ven.

1501. ψακὰς Blomfieldius. Libri ψεκάς.

1502. δίκη Flor. Vict. δικά, superscripto η, Ven. δικά, superscripto η, Farn. δίκη Aurati emendatio est. Deinde libri θήγει. Ex

Blomfieldius et Scholefieldius  
enim ἐπιθεῖν.

1506. *δροίτας νῦν κατὰ*  
ditamentum *νῦν*, quo versus ad  
vitque, a Porsono uncis inclu  
Aeschilo Etym. M. p. 288, 5. *ἢ*  
*δρότιη* scribi, nominatimque E  
de eo vocabulo in glossario Blon

1509. Libri *τλήσι* vel *τ*  
*αὐτῆς* male Farn. adscitum tamen

1510—1512. Edd. vett. *ἃ*  
*ἔργων μεγάλων ἀδίκως ἐπικρά*  
*κῶσαι* in Porsoniana, quae tamen  
Displicet asyndeton, mallesque pr  
rium. Verum non ita scripsit Aes  
*αὐτῆς ἀποκωκῶσαι* (scilicet *αὐτόν*  
*μεγάλων ἀδίκως ἐπικράναι*.)

1513. Inutilem Stanleii sive *ἡ*  
*αἰνον*, receperunt Schützius, Blom  
Bernhardy in Syntaxi p. 108. non  
esse, ut in Suppl. v. 531.

1514. *σὺν δακρύοις* Flor. *ἢ*  
mutavit. Ven. Farn. *σὺν δακρύοις*  
cis, si ea recte emendavi.

1516. *οὔτε προσήκει* Farn.

1518. Porsonus in Adv. p. 1  
Dubitavit de scriptura propter au  
v. 1380. *κάπτεσε κ' ἔθανεν* Farn.

1519. Auratus τῶν *ἔξοικων*.

*ἰώ, ἰὼ δαίτα*

*πρό*

1522—1526. Libri ἀλλ' Ἰφιδένειαν· ἴν' ἀσπασίως — φιλήσει. Haec etsi sic scripta esse potuerunt, si praegressa, quae exciderunt, per-mittebant, tamen tam parum id veri simile est ut non dubitandum videatur quin recte emendaverit Iacobus ἀλλ' Ἰφιδένειά νιν ἀσπασίως — φιλήσει.

1525. ἀγέων Ven. Explicant πόρθμενμ' ἀγέων non sane absurde: sed nescio tamen an scripserit Aeschylus πόρθμενμα νεκρῶν.

1526. Libri χεῖρα. Emendavit Porsonus. Euripides Androm. v. 115. πρὸς τὸδ' ἀγαλμα θεῆς ἰκέτις πέρι χεῖρε βαλοῦσα. Deinde vulgo·φιλήσει. Vide ad v. 1522.

1527. Recte perspexit Wunderlichius in Obs. crit. p. 48. convici-um pro convicio sic esse intelligendum, ut propter iniuriam, quam sa-crificanda filia matri fecit, ipsi nunc a Clytaemnestra par referatur. Quae sequuntur sic accipienda, *aufert* Clytaemnestra *aufertentem*, *luitque qui occidit*.

1530. Libri χρόνω. Schützi emendatio est θρόνω. Pindarus Ol. II. 106. τὰ δ' ἐν τῷδε Διὸς ἀρχῆ ἀλιτρά κατὰ γῆς δικάζει τις ἐχθρῆ λόγον φράσαις ἀνάγκη.

1531—1533. Libri θέσιμον γὰρ τίς ἂν γονὰν ῥῶον ἐκβάλοι δόμων, κεκόλληται etc. Mea emendatio, ἀραιῶν, recepta a novissimis editoribus. Sed θέσιμον γὰρ separandum est a ceteris verbis: quo si-gnificatur legem hanc esse, ut puniatur qui male fecerit. Perspexit hoc I. Symmons in adnotatione ad Anglicam interpretationem Agamemnonis p. 145. Deinde libri γένος προσάψει. Stanleius coniecit γένος προς-άψαν, Schützius γένους προσάψει. Blomfieldius edidit κεκόλληται γέ-νος πρὸς ἄτα, multus in demonstranda permutatione harum litterarum ψ et τ. Recepit hanc quam praeclaram vocat emendationem Scholefieldius, admisitque E. Leutschius in Schneidewini Philologo vol. I. p. 120. Scholefieldius, si quis dubitet, videre iubet Porsonum ad Med. v. 553. Scilicet Porsonus permutari ψ et τ illo loco docuit. At nemo dubitabit quin αται facile in αψαι abire potuerit: illud autem permulti dubitabunt, aptane sit ista quam Blomfieldius intulit sententia. Videbunt enim non esse omnino aptam neque ullo pacto cohaerere cum praecedentibus. Ferri πρὸς ἄτα posset, si non γένος, sed δίκη vel τίσις κεκόλλησθαι diceretur, praegresso versu in parenthesi apposito. Hic, praesertim si asyndeton recte se habet, aliquid exspectatur quo graviter confirmetur id quod praecedente versu dictum est. Ideo ego conieciem *κεκόλληται γένος πρὸς ἄψη*, sententia bona, sed vocabulo neque apto satis neque usitato tragoediae. Id Aeschylus sic potius dixisset, *κεκόλληται γένος πρὸς ἤπιον*. Scribendum potius erat

*κεκόλληται γένος προσόψει.*

Confirmans chorus quod dixerat, non pellendam domo fuisse et neci tra-dendam filiam, graviter addit, prolem ad aspectu cum parentibus esse con-iunctam.

quasi ne hoc quidem probandum  
hic ad chori vaticinium refertur,

www.libtool.com.cn

ξέν Vict. et, ut videtur, Farn.  
1536. πλεισθενιδᾶν, super  
Iliadis p. 68, 19. ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ  
δὸν καὶ Αἰσχύλον (hic et v. 1571  
δες νομίζονται, et p. 69, 3. κατὰ  
λοῦς τινὰς Ἀτρείως καὶ Ἀερόπης  
Κλεόλλας τῆς Αἴαντος Ἀγαμέμ  
δὲ τοῦ Πλεισθένης τελευτήσαντι  
γέντες Ἀτρείως Ἀτρεΐδαι πολλο  
Eadem, sed Aeropen Plisthenis uxor  
1537. Φεμένη Ven. Flor. Φε  
1538. δύσπλητά περ Flor.

primus Auratus.  
1540. Hic versus deest in Farn

1541. τε in δὲ mutandum vide

1542. 1543. Libri πᾶν ἀπόχρη  
Farn. ἀποχρή. Malam Canteri conieci  
καὶ sibi responderent, admiserunt Blos  
tum est hoc dicere Clytaemnestram,  
exiguo se fore contentam. Μοι inter  
τάσδ', quod scriptum fuerat τὸ', super  
1545. Si imitatus est Aeschylum  
fabulae mentionem feci ad v. 764. rei  
verba quae ex versibus trochaicis excer  
p. 246, 29.

*inimicitias Pelopidarum . . .*

.....

1558. αὐτοῦ ξένια δὲ Ven. αἰτιαῖ· ξένια δὲ, iuncto αὐτοῦ cum verbis praegressi versus, Vict. et sic, ut videtur, Flor. αὐτοῦ. ξένια δὲ, cum glossa φιλοξένια, Farn. Blomfieldius, quem secutus est Scholefieldius, αὐτός scripsit, iunxitque praecedentibus. Monui in adnotationibus ad Agamemnonem Humboldti scribendum esse ἀστοξένια δὲ. Ἀστοξένοι interprete Hesychio sunt οἱ γένει μὲν προσήκοντες, ἐπὶ δὲ τῆς ἀλδαπῆς γεγονότες. Fere eadem leguntur in Bekkeri Anecd. p. 456, 5. Alii alia prodidere, de quibus Ruhnkenius dixit ad Timaeum p. 57. memorans ille etiam permutata ἀστοξενεῖν et αὐτοξενεῖν apud Hesychium. Sic apud Moschopolulum περὶ σχεδῶν p. 119. bis αὐτόξενος pro ἀστοξενος legitur, correctum a Valckenario Animadv. ad Ammonium p. 113. Auctoribus ab Ruhnkenio memoratis adde Eustathium p. 485, 20. et Aeschylum Suppl. v. 341. quem locum, quod praeteriisse videtur Ruhnkenium, spectavit Pollux III. 60.

1559. Schützius, vulgatum αὐτοῦ in praecedente versu languere sentiens, et illud vocabulum et Ἀτρεὺς προθύμως μᾶλλον ἢ φίλος in minore editione ingeniosa sane coniectura delevit, ut sic procederet oratio, ξένια δὲ τοῦδε δύσθεος πατῆρ πατρὶ τῶμῳ. Sed restituto ἀστοξένια patet sublatum esse vitium.

1561. παιδίων Vict. παιδείων Scaliger. Et sic Ven. Flor. Farn.

1563. 1564, Libri ἔθρουπῖ ἄνωθεν ἀνδρακὰς καθήμενος. ἄσημα δ' αὐτῶν etc. Ad ἀνδρακὰς in Farn. adscriptum ἀντὶ τοῦ καθ' ἑαυτόν. Non potuisse Aeschylum ita scribere manifestum est: neque coniecturae, quibus viri docti haec tentarunt, probari possunt. Verum quod olim putavi, excidisse aliquot versus post v. 1562. non amplius credo, quum vitia orationis facillime tolli possint. Scripsisse enim videtur Aeschylus

ἔθρουπῖ ἄνωθεν ἀνδρακὰς καθήμενος  
ἄσημ'· ὃ δ' αὐτῶν etc.

Et illud quidem ἄσημ'· ὃ δ' etiam Dindorfius, sed, ut cetera legit, inepte. Est autem καθήμενος dativo, non accusativo casu scribendum, quia non illud agebatur ut convivas celaret, sed ut coram convivis Thyesten. De Thyeste Hyginus fab. 88. qui quum vesceretur, Atreus imperavit brachia et ora puerorum afferri. Similiter apud Herodotum I. 119. Harpago filii caput, manus, pedes, in canistro, quo abscondita erant, ostenduntur.

1567. Libri ἔμωξεν ἄν. πίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐρῶν, nisi quod in Vict. comma est post ἄν, et ἔπο scriptum. Non omnia feliciter Canterus, sed recte tamen ἀπιπτει. Deinde Auratus et Vossius ἐμῶν. Id male Wellauerus dictum putat pro ἀπεμῶν σφαγῆς, genitivo partem significante. Ἀπὸ σφαγῆς est a macclatis carnibus, fastidio scilicet affectus. Tuetur autem Aurati emendationem historia. Ἐμεία Suida et Zonara p. 700. testibus locus fuit vicinus Mycenis, dictus ita quod ibi carnes

1570. Libri ὀλέσθη. Gl  
sonus.

1571. Dubitari potest scr

1573. Libri τρίτον γὰρ ὁ  
nemo offendit ante Emperium in  
cui tamen et ibi et p. 1000. m  
duos nominat Thyestae filios, qu  
Plisthenem; scholiastes Euripidi:  
v. 449. tres, Aglaum, Orchomenu  
ille tredecim filios, etsi nihil de is  
mum tres mactari potuerunt, quo  
Qui factum igitur ut horum nullu  
proficiat quis quicquam, si non fil  
fuisse statuat, ut pleraequē fuerint  
iecit τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δύ' ἑ  
similitudinem habet, et desideramus  
τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δυοῖν τοῖν  
quum certam emendationem non inv

τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δε  
Nihil quidem praesidii huic coniectura  
δεξα (codex ἐπίδεξα), σκύρον τὸν μι  
δ et χ permutata esse coniciens, su  
esse. Quid autem si ἐπίδεξ passive d  
ceptus sit, ut hic de Aegistho post ma

1576. Ne cui haec, καὶ τοῦδε τ  
cum praecedentibus, tenendum est c  
ceteris in medio explicandi caussa posit

1579. ἰδόντα Ven. Flor. Vict. ἰ  
addendis ad Heracl. v. 693.

1580. Abreschius ἐν θανοῦσιν,  
dum esse coniecerunt. non

et v. 1151.

*ὅς ἐν κακοῖς ὑβρίζει τοῖσι τῶν πέλας.*

Sed non debebat suspicari sensum esse *insolentiam etiam in ignavis non probo.*

1581. *τόνδε φῆς Pauvius. Libri τόνδ' ἔφησ.* Blomfieldius cum Bothio signum interrogandi in fine sequentis versus posuit. Wellauerus, in Humboldtii interpretatione post v. 1580. et 1606. unius versus omissionem asteriscis indicatam videns, intellexit, quod volebam, antithetica ratione hoc colloquium compositum esse, ut medii sint Aegisthi quinque versus 1597—1601. inde utrimque terni chori, tum octo Aegisthi, extremi autem seni, quos rursus chorus recitat. Ex qua descriptione colligitur chorum in hemichoria divisum fuisse, quorum utriusque dux verba fecit. Itaque hemichoria indicavi ubi vulgo chori nomen praefixum est. Hic autem etsi qui desideratur sententiarum nexus restitui duobus modis potest, si aut *σὺ δ' ἄνδρα τόνδ' εἰ φῆς ἐκὼν κατακτανεῖν* scribitur, aut meliore versus numero *εἰ δ' ἄνδρα τόνδε φῆς ἐκὼν κατακτανεῖν* (expressit hoc autem vertendo Humboldtus), tamen neutrum satis veri simile est. Accedit quod etiam *ἐν δίκη* suadet ut aliquid excidisse credamus. Verum lacuna aperte non ubi apud Humboldtum et Wellauerum notata est, ante v. 1581. indicanda erat, sed ante v. 1584. Excidit, nisi fallor, tale quid, *τοῖγαρ στυγηθεὶς δυσθέοις τολμήμασιν*, ut pro *ἀλύξεις* mutata constructione illatum sit *οὐ φημί ἀλύξαι τὸ σὸν κάρα*. Eodem modo illud *τοῖγαρ* interrogationem sequitur in Choeph. v. 882. *φιλεῖς τὸν ἄνδρα; τοῖγαρ ἐν ταύτῳ τάφῳ κείσεται.*

1582. *Libri ἔποικτον.* Blomfieldius, quia haec vox neque alibi exstet, neque hic exstitisse debuerit (id vero quomodo demonstrabit?), *ἐπακτὸν* edidit ex Casauboni coniectura. At quid est *ἐπακτὸς γόνος*? Idem vero est *ἐποικτον* quod *ἐπόικτιστον* v. 1180. In Farn. glossa *ἄξιον οἴκτου*.

1586. Blomfieldius dubitabat an haec Clytaemnestrae oratio esset, credo quod chorum videbat deinde Clytaemnestram alloqui.

1588. 1589. *Libri γνώση, γέρων ὄν, ὡς διδύσκεσθαι βαρὺ τῷ τηλικούτῳ, σωφρονεῖν εἰρημένον.* Glossa in Farn. *προστυγὲν αὐτῷ*, quae satisfecit Blomfieldio, Wellauero, Scholefieldio, aliis. At languidum illud additamentum est. Quare ad Vigerum p. 702. scribendum monui *τὸ τηλικούτῳ σωφρονεῖν εἰρημένον*. Id intelligere se negat Blomfieldius, nec Wellauerus ferri posse articulum a participio remotum credebatur. Num haesissent, si legissent *ἢ τηλικούτῳ σωφρονεῖν παροιμία*? Illud *εἰρημένον* nisi alius, certe Theognidis est v. 578.

*μή με δίδασκ'· οὐ τοι τηλικὸς εἰμι μαθεῖν.*

1590. *δεσμὸς δὲ Farn. Vict. δεσμὸν δὲ Ven. Flor.*

1591. *ἔξοχώτατε Ven.*

1593. *Libri πῆσας.* Glossa in Farn. *παθίων*. Est illud quidem analogiae congruum participium, sed quum neque usitatum sit, neque a

grammaticis commemoretur, neque cur ei Aeschylus παθίων posthabuerit appareat, non videtur dubitandum esse quin corrigi debeat. Ac παίσις praebet scholiastes Pindari Gottingensis ad finem Pyth. II. qui hunc versum ex Agamemnone affert. Respicit versum Zenobius V. 70. non afferens tamen. Butlerus coniecit scribendum esse πταισίσις, idemque, probatum Porsono Adv. p. 158. cui tamen nota erat scholiastae illius lectio, et Elmsleio ad Baccharum v. 794. adsciverunt Blomfieldius et Wellauerus. Mirum, quum παίσις, offendens, aptissime dictum sit, praelatum esse quod languet. Vide ad v. 972.

1594. Libri γύναι σὺ τοὺς ἤκοντας ἐκ μάχης νέον. Auratus quum coniecisset τοῦ γ' ἤκοντος, Stanleius τοῦδ' ἤκοντος scribi iussit, quod receperunt Schützius, Porsonus, et ceteri praeter Wellauerum et Scholefieldium. Wellauerus τοὺς ἤκοντας ab οἰκουρός pendere voluit (quod fieri non potest), hoc sensu, domi exspectans eos qui ex pugna rediissent: nam chorum haec non Clytaemnestrae, sed Aegistho dicere, quem mulierem appellet: Clytaemnestram non esse in scena. Hoc postremum plane falsum est: mansit enim Clytaemnestra in scena, manetque usque ad finem fabulae: illud prius autem non minus errore caret. Nam si quis putet, γύναι quum dicit chorus, Aegisthum appellari, necessario statuere debebit scribendum esse non αἰσχύνουσα (id enim non solum ambiguum, sed prorsus ineptum esset), verum αἰσχύνας, masculinum participium. Praeterea ob eandem ambiguitatem scribendum esset coniunctim γυνή σὺ. Sic demum haec recte dicta essent. Scholefieldius ad τοὺς ἤκοντας ἐκ μάχης νέον intelligendum putavit ἔδρασας. Id quidem fieri non potest, nisi sic, ut mutata constructione adiecta sint illa ἀνδρὶ σιτρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον. Praestat Stanleii emendatio: sed scribendum est cum Blomfieldio continuata oratione γύναι, σὺ τοῦδ' ἤκοντος ἐκ μάχης νέον οἰκουρός εὐνήν ἀνδρὸς αἰσχύνουσ' ἅμα etc. Stanleius post αἰσχύνουσ' apponere virgulam voluit.

1596. Libri τόνδ' ἐβουλεύσας. Blomfieldius, cui iam olim τῶδ' in mentem venerat, id postea codicis Flor. auctoritate recepit. At τῶδε βουλεύσας Flor. et Ven. infra v. 1603. habent, non hic. Inutile est autem τῶδε, aptum vero τόνδε, quum caedes haec, quae modo facta est, hoc quasi in iudicio disceptetur.

1600. Libri ἡπίσις. In Farn. glossa ἡμέροις. Quod Pauwius coniecit, probatum Heathio, ἡπίσις, recepit Blomfieldius. At neque mites se esse simulant Aegisthus et Clytaemnestra, neque, si simulant, recte id diceretur, quum Orpheum non feras belluas, sed omnia mitigasse dixerit Aegisthus. Iacobi emendationem, νηπίσις, merito probarunt alii.

1601. Libri ἄξιη vel ἄξιη et φανῆ vel φανῆ.

1602. Hoc dicit, tu scilicet mihi rex Argivorum cris. De his particulis ὡς δὲ videndi Seidlerus ad Iph. Taur. v. 1304. et Schneiderus ad Platonis Civit. I. p. 36. Libri ἔση vel ἔση.



1603. τῷδ' ἰβουλεύσας Vict. et, ut videtur, Farn. τῷδε βουλεύσας Ven. Flor.

1604. De iterato οὐκ vide Reisigium in Comm. crit. ad Oed. Col. p. 239. Signum interrogandi, quod in fine huius versus positum est, rectius tolli videtur.

1605. Male Auratus σοφῆς, hunc versum choro continuandum ratus.

1606. ἐχθρὸς ἢ παλαιγενής, ἐκ τῶνδε· τοῦδε Vict. ἐχθρὸς. ἢ παλαιγενής ἐκ τῶνδε, τοῦδε Farn. ἢ παλαιγενής etiam Ven. Flor. Auratus ἦν π., Schützius ἦ, Bothius ὦν, Porsonus ἦ, coli signo in fine versus posito. Receptum ἦ in editionibus novissimis. *Ego autem*, inquit, *suspectus eram veteris inimicitiae.* ὑποπτος ἢ ἐχθρὸς ὦν. Deinde Iacobus et Pearsonus ἐκ τῶν δὲ τοῦδε χρημάτων, quod fere probarunt editores, vereor ne non recte. Nimis enim abrupta opum Agamemnonis mentio, quibus sic demum recte se fretum dicere poterat Aegisthus, si eas nunc suas esse significasset. Quare olim mihi in mentem venerat scribendum esse ἐκ τῶνδε δ' ἐγχειρημάτων. Sed postea vidi lacunae notatione non solum defendi scripturam librorum, sed etiam versusum rationem antitheticam salvam praestari. Cohaerebat oratio, nisi fallor, hoc fere modo,

ὣστ' ἠύλαβεῖτ' ἄν. νῦν δ' ἐγὼ κρατῶν δόμιον  
ἐκ τῶνδε τοῦδε χρημάτων πειράσομαι  
ἄρχειν πολιτῶν.

1609. Scaliger et Pearsonus πολιτῶν in τὸ λοιπὸν mutatum volebant.

1610. Mirabiles sunt ellipses quibus viri docti hoc βαρεῖαις explicare adnisi sunt. Quod ante pedes est dici debebat, dixitque in glossario Blomfieldius, ex re ipsa verboque hoc ζεύξω cogitandum esse ζεύγλαις. Sic in Aeschinis oratione in Ctesiph. §. 43. quum plerique codices praebeant μεῖζοσι τιμᾶσθαι, facile apparet additum τιμαῖς interpreti deberi. Pessimam Pauwii coniecturam, οὔτι μοι, receperunt Porsonus, Blomfieldius, Boissonadus, Dindorfius. σειρασφόρον Flor. Vict. σειραφόρον recte Ven. Farn. cum Polluce, cuius verba statim afferam.

1611. Recte libri κριθῶντα. Pollux VII. 24. τὸ μέντοι ὑπερμπεπλησθαι καὶ ὑπερκεκορέσθαι ὑπερμιάζαν ἀπὸ τῆς μάλης ἔλεγον οἱ παλαιοί, οἱ δὲ νέοι κριθιᾶν ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. Αἰσχύλος μὲν γὰρ εἶρηκε "σειραφόρον" τε καὶ "κριθιῶντα (sic vulgo: Bekkerus κριθῶντα) πῶλον," Σοφοκλῆς δὲ "ἕως ὅτου κριθώσης ὄνου (vulgo οἴνου)." Inconsiderate Blomfieldius eumque secutus Wellauerus κριθιῶντα non solum metro, sed etiam analogiae repugnare dicunt. Vtrumque verbum probum est, sed confudisse videtur Pollux, homo levissimus. Nam κριθιᾶν dicuntur equi qui morbo hordeationis affecti sunt, κριθῶν autem qui bene pasti ferociunt. Non satis distinxit haec Butmannus in Lexilogi vol. II. p. 173. Illud tamen recte Pollux, recentiores κριθιᾶν

Cleantes apud Stobaeum VI.  
significatione usus sit illo verb

πόθεν ποτ' ἄρα γίν  
ἐκ κριθιωῦτος ἀνδρ

www.libtool.com.cn

Porro in Aeschyli versu libri ὁ  
τω vidit Auratus: unde Stanlei  
quod receperunt Schützius et P  
ὁ δυσκολῆς σκότω acquieverunt  
liger ad Varr. de re rust. p. 246

*nam te in tenebrica sa  
clausum, et fatigans as*

1612. ξύνοικος Flor. Farn.

1614. Libri ἀλλὰ σὺν γυνι  
terus ἀλλὰ σφ' ἡ γυνή. Spanhep  
alii ἀλλὰ νιν γυνή. Servarunt σὺ  
non recte. Certe exemplum requi  
positionis.

1616. ἄρα ποῦ Farn. Hoc d  
tur autem coryphaeus aversus ab A  
hemichorium. Alioqui non τοῖνδε, :

1619. Libri ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖς τ  
Auratus δοκεῖ, quod recepit Blomfi  
intellexissent, si considerassent verba  
in libris leguntur, καὶ λέγειν. Scrip  
quit Aegisthus, *quoniam factis, non  
cognosces* —. Non eloquitur sententia  
significans. Excidit autem post hunc  
spondebat.

1621. Libri hunc et sequentem v  
olim sequerer, erravi quum inter eos  
versum, quo ille avod d.

Boissonadus viderunt, hunc versum Aegisthi esse: sed in ceteris libros sequi debebant. Absurdum est enim Argivis mortem portendi, quod omen in Aegisthum expetere, qui Agamemnonis necem capite luiturus erat, oportebat.

1623. *ἀλλὰ μὴν ἀγῶ* Porsonus. Libri *ἀλλὰ ἀγῶ μὴν*. Deinde *πρόκωπος* Ven. Vict. *πρόκοπος* Flor. *πρόκοπος* Farn.

1624. Libri *ἐρούμεθα*. Servavit hanc inusitatam futuri formam Porsonus. Stephanus male *έλούμεθα*. Schützius *ἐρώμεθα*, quod receperunt Blomfieldius et Scholefieldius. Verissime Auratus, Canterus, Tyrwhittus *αἰρούμεθα*, sed Tyrwhittus tamen falso argumento usus, quod scholiastes ad *τὴν τέχνην* adscripserit *τὸν οἰωνὸν δηλονότι*. Nam ista scholiastae adnotatio non ad *τὴν τέχνην*, sed ad *δεχομένους* pertinet. Id Elmsleius si animadvertisset, non adnotasset ad Tyrwhitti observationem pro *θανεῖν* hoc in versu scribendum videri *κιανεῖν*. Immo necessario repetendum est verbum illud quod dixerat Aegisthus: *accipimus omen, quod te mori non dubitare dixisti, et capimus nobis fortunam*. Activo verbo Aeschylus usus est in Suppl. v. 365.

*ἀμηχανῶ δὲ καὶ φόβος μὲ ἔχει φρένας  
δραῦσαι τε μὴ δραῦσαι τε, καὶ τέχνην ἐλεῖν.*

1625—1628. In libris hi versus hoc ordine leguntur,  
*μηδ' αἰμῶν ὡ φιλτατ' ἀνδρῶν ἄλλα δράσωμεν κακά.  
ἀλλὰ καὶ τὰδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον ὁ ἔρωσ,  
πημονῆς δ' ἄλις γ' ὑπάρχει· μηδὲν ἡματώμεθα.*

Emendavi hunc versuum ordinem et huc retraxi versum qui in libris post v. 1635. alienissima in sede positus est,

*σώφρονος γνώμης δ' ἀμφοτέρων κρατοῦντα.*

Versu 1625. *δράσωμεν* Vict. Codices *δράσομεν*. Proximo versu libri *πημονῆς δ' ἄλις γ' ὑπάρχει· μηδὲν ἡματώμεθα*. Auratus *ὑπάρχει* et *αἰματώμεθα*. Et *ὑπάρχει* Scaliger quoque. Receperunt haec Porsonus aliique. Vossius cum eoque Stanleius legendum putabant *μηκέθ' αἰματώμεθα*, Blomfieldius *μηδ' ἔθ' αἰματώμεθα*. In adnotatione ad interpretationem Humboldti, quoniam hi trochaei aperte ex lacero atque attrito codice descripti sunt, ut qui descripsit non omnia legere potuisse videatur, scribendum conieceram *πημονῆς δ' ἄλις γ' ὑπάρχει μηδὲν ἡματωμένοις*, non recte: nam id *μηδὲν αἰματουμένοις* potius scribendum esset. Nunc, loco versus mutato, scripsi

*πημονῆς ἄλις δ' ὑπάρχει· μηδὲν αἰματώμεθα.*

Versu 1627. libri *δύστηνον ὁ ἔρωσ*. Egregia Schützi emendatio, *δύστηνον θέρος*, merito assensum tulit editorum, quamquam quae sententia esset horum verborum omnes iuxta Schützi non satis intellexisse video. Omnes enim, prorsus neglecto *πολλά*, sic interpretantur ac si diceret Clytaemnestra *haec quoque perpetrasse tristis messis est*. At hoc illa dicit, *ἀλλὰ καὶ τὰδε πολλά ἐστιν ἐξαμῆσαι δύστηνον θέρος, sed haec quoque satis multa sunt, ut inde tristem messem metamus*. Prae-



facta Bothius *πρὶν παθεῖν ἔρξαντ' ἄκαιρον*. Verum tamen neque haec vera esse, nec, si quis, quod haud inelegans est, *ἄρξαντ' ἀκαίρων* scribi vellet, codicis Florentini scriptura, *ἔρξαντες*, monstrat, quae quin vera sit vix dubitari posse arbitror. Nam et nominativus magis quam accusativus cum praecedentibus congruit, et pluralis positus est aptissime, quo ad solos senes haec admonitio referatur, et tritissimum illud *παθεῖν ἔρξαντα* recte caret inutili additamento *ἄκαιρα*, et denique istò *ἔρξαντες* efficitur ut illa nimis superba sententia, *χοῆν τὰδ' ὡς ἐπράξαμεν*, molliri debeat alius vocabuli intercedente vinculo. Ac valde quidem arideat fortasse quod Lobeckio Pathol. proleg. p. 248. placuit, *πρὶν παθεῖν ἔρξαντες· αἰνεῖν χοῆν τὰδ' ὡς ἐπράξαμεν*. Probabilius tamen mihi videtur scripsisse Aeschylum

*πρὶν παθεῖν ἔρξαντες. ἀρκεῖν χοῆν τὰδ' ὡς ἐπράξαμεν.*

Sic loquitur mulier, *i et tu et vos, senes, vestras domos, priusquam vim vi luatis. Sufficere oportebat quae passi sumus. Sin nondum satis est hisce malis, accipiemus, dei si nos gravis ira infortunio plectet*. Hoc modo quum loquitur, neque asseverat oportuisse Agamemnonem interfici, sed permittit iudicio aliorum, et, si iniuste necatus sit, diis relinquendum esse vindictam monet.

1631. Libri *εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἄλις γ' ἐχοίμεθ' ἄν*. Auratus *εἰ δέ τω μόχθων δέοιτο vel μέλοιτο*. Alii quae coniecerunt adeo nec Graeca sunt neque intelligi possunt, ea ut referre pigeat. Humboldtus quid vertendo expressisset non recte assecutus est Wellauerus. Expressit ille meam emendationem, quam ad eius interpretationem non adscripsi,

*εἰ δ' ἔτ' οὐ μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἄλις, δεχοίμεθ' ἄν  
δαίμονος χολῆ βαρεῖα δυστυχῶς πεπληγμένοι.*

De sententia dictum est ad versum praecedentem. *ἔτ' οὐ* habet Sophocles Trach. v. 116. *ἔτ' οὐδέν* idem in Philocteta v. 1217. *Οὐ* vero hic, non *μή*, dici debuit, quia *οὐχ ἄλις* per se unam notionem efficiunt, neque negatio ad particulam conditionalem pertinet.

1632. *χολῆ* recte Vict. et, ut Franzius ait, Flor. *χηλῆ* Farn. et, ut Franzius ait, Ven. quod videtur monachi esse cui imago diaboli obversabatur. Neque enim potest defendi his quae in Persis v. 510. leguntur, *ὃ δυσπρόνητε δαῖμον, ὡς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνήλλου παντὶ Περσικῷ γένει. πεπληγμένοις* Ven.

1634. Non inepta est Wakefieldii coniectura *ἀκοντίσσι*. Sed recte tamen dictum videtur *ἀπανθίσσι*, quod idem fere est ac *δρέψασθαι*.

1635. Libri *δαίμονας*. Casauboni et, nisi fallor, Aurati quoque emendatio *δαίμονος* inde a Schützio merito recepta est. Post hunc versum in libris hic versus legitur, *σώφρονος γνώμης δ' ἄμαρτητον κρατοῦντα*, quem post v. 1627. collocavi.

1636. *προσσοίνειν* Ven. Farn. *προσοίνειν* Flor. Vict.

1643. 1644. In libris hi

*μη προτιμήσης ματι  
καὶ σὺ θήσομεν κρα*

[www.libtool.com](http://www.libtool.com)

omissis postremis utriusque vers  
sententia addendum viderunt *ἐγὼ*  
Clytaemnestra finem tragoediae,  
cium esse solet, susceptis hac in  
ad perorandum adhiberi. Ad id  
quidem, postquam explevit suum *ἦ*  
animum habens, idonea videbatur *ἔ*  
Aegisthium et chorum exorta. *ἔ*  
στιν ἀγαμέμνονος τέλος, in Ven. *ἔ*

## ADNOTATIONES AD CHOEPHOROS.

1 — 5. Initium Choephororum, quo codices et veteres editiones Aeschyli carent, Stanleius exhibuit ex Ranis Aristophanis v. 1155. seqq. indicatum iam a Cantero. Haec verba, *πατρῶν' ἐποπιτεύων κράτη*, quae ipse Aeschylus apud Aristophanem sic interpretatur, *τὸν ἐριούνιον Ἐρμῆν προσεῖπε, κἀδήλου λέγων ὅτι πατρῶν τοῦτο κέκλιται γέρας*, sic debent accipi ut ea ibidem Euripides intelligit, *τὸν Ἐρμῆν, ὡς ὁ πατήρ ἀπώλετο αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικεῖας χειρὸς δόλοισι λαθροῖσι, ταῦτ' ἐποπιτεύων ἔφη*. Scholiastes Aristophanis *Ἀριστάρχος δὲ φησι τῶν ἐξηγήσεων τοῦ στίχου τὴν προτέραν κατὰ τὸν ποιητὴν εἶναι, ἣν ὁ Εὐριπίδης ἔφη· τὰ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς κράτη ἐποπιτεύων, ὃς κραιτηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ Αἴγισθον ἀπώλετο*.

2. *σύμμαχος* est apud Thomam Magistrum, qui hunc versum p. 41, 6. ed. Ritsch. affert.

3. *εἰς γῆν* pars librorum Aristophanis et Thomas M. p. 169, 12. 199, 1.

4. Apud Aristophanem, postquam de versibus secundo et tertio disceptatum est, pergere Aeschylum Bacchus iubet, *ἴθι πέραινε σύ, Ἀλσχύλ', ἀνύσους· σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε*. Pergit igitur Aeschylus, *τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρί κλύειν, ἀκούειν*.

Itaque Stanleius haec statim versui tertio continuavit. Dubitari potest rectene an secus. Nam et illa, *ἦκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέροχομαι*, nimis nude posita videri possunt, quam ut credibile sit poetam statim haec subiecisse, *τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρί*, neque ex Aristophanis verbis hoc certum efficias, versus ita sese statim excepisse, ut criticis visum est. Facit enim Aristophanes ea recitantem Aeschylum, in quibus aliquid reprehendi possit. Quod si quae intermedia inter hos versus erant, quae nihil continebant quod reprehenderet Euripides, ne poterant quidem ab Aeschylo recitari. In illis autem, quae supra commemoravi ab Euripide dicta ut *πατρῶν κράτη* explicaret, tam

tragica est et Aeschylea oratio, tamque conveniens huic loco sententia, ut non inepte quis suspicari possit haec ab Aeschylo in hunc fere modum conformata fuisse,

ἦκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι,  
τλήμων Ὀρέστις, κρυπτὸν εἰςβαλὼν πόδα,  
οὐ δὴ βιαίως ἐκ γυναικείας χειρὸς  
δόλοισι λαθραίοις οὐμὸς ὄλλυται πατῆρ.  
τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ  
κλύειν, ἀκούσαι.

Legebatur apud Aristophanem τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τάδε γε κηρύσσω πατρὶ, numeris quales in tam antiqua tragoedia ferri nequeunt. Itaque pridem iudicaveram scribendum esse τῷδε, quum hanc ipsam lectionem in Ravennate libro esse intellexi, ex quo eam Porsonus recepit. Idem praebet Venetus, nec longe discedunt alii, τῷ δέ, vel τάδε, omisso γέ, exhibentes.

6. 7. Haec e scholiis ad Pindari Pyth. IV. 145. sumpsit Stanleius. Respicit ad haec verba Eustathius p. 165, 6. et 1194, 55.

8. 9. Hi versus, prolati primum a G. Dindorfio in adnotatione ad Euripidis Alc. v. 768. accesserunt ex codice Vat. 909. ubi hoc scholion ad Euripidis Alc. v. 784. adscriptum est (p. 277. ed. Cob.) οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ'. σεσημειώται ὅτι καὶ Αἰσχύλος ὡς γινόμενον τοῦτο συνίστησιν ἐν ταῖς Χοηφοροῖς τὸ ἐκτείνειν τὰς χεῖρας. λέγει δὲ Ὀρέστις "οὐ γὰρ παρῶν ὤμωξά σόν, πάτερ, μύρον, οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ (ἐπ' ἐκφορᾶν codex) νεκροῦ."

10. Hic versus cum reliqua fabula in M. G. Ald. Turn. statim versui 1118. Agamemnonis, ἠνυτόμιαν τροφαῖς, continuatur. Exciderunt enim e codice M. folia sex. Primus Robortellus haec non ad Agamemnonem pertinere, sed Choephoros esse intellexit. Ὀρ. huic versui etiam Turnebus praefixit. λένσω G. Ald.

11. φάρετι Akl. βάρεσι Turn.

12. ποῖα G. Ald. τοῖα Rob. ξυμφορὰ Ald.

13. δόμοις Rob. πῆμα ex M. G. Rob. recepi. πόμα vitiose Ald. unde Turn. fecit πτώμα, quod reliquas editiones occupavit. προσκυνεῖ vitium Ald. Turn. Hesychius προσκυνρεῖ, προσεγγίζει.

14. τ' ὠμῶ Rob.

15. Libri μειλύμασιν. Emendavit Casaubonus. Pers. v. 612. παιδὸς πατρὶ προεμνεῖς χοῆς φέρουσ', ἄπερ νεκροῖσι μελικτήρια.

16. ἄλλοι Rob.

17. στείχειν M. Rob. Omittunt hoc verbum G. Ald. ὄρᾶν ex coniectura posuit Turn. λυγροῖ omittit Rob.

20. ἐκποδῶν Stanleius. ἐκποδῶν M. Rob. ἐκ ποδῶν G. Ald. Turn.

22. ἴαλτος M. G. Ald. Rob. Emendavit accentum Turn. ἔβην Rob. Turn. ἔβη M. G. Ald.

23. χοῆς M. G. Ald. Rob. Turn. χοῆς Vict. Defendi potest χοῆς,



pendens e προπομπός, sed veri simile est Aeschylum χοῶν scripsisse, ut Casaubonus voluit. Libri πρόπομπος. Emendavit accentum Vict.

σὺν κτύπῳ Arnaldus. σὺν κτύπῳ M. σὺν κτύπῳ G. Ald. σὺν κτύπῳ Rob. σὺν κτύπῳ Turn.

24. πρέπει παρηγὶς φοίνισσάμύγμοις M. πρέπει παρηγὶς φοίνισσα γωφμοῖς G. Ald. Inde πρέπει παρηγὶς φοίνισσα γ' ὠγμοῖς Turn. Veterem scripturam Rob. adnotavit hanc, πρέπει παρηγὶς φοίνισσα γωγμοῖς, Sophiani coniecturam hanc attulit, πρέπει παρηγὶς φοίνισσ' ἀμύγμοις, ipse edidit πρέπει παρηγὶς φοίνισσ', omisso quarto vocabulo. Stanleius, nisi iam ante eum Auratus aut Scaliger (nam in Choephoris caremus schedis Spanhemii), πρέπει παρηγὶς φοίνισσ' ἀμύγμοις scribendum censuit, idque Schützius, Porsonus, ceteri receperunt. At in hoc versu spondei tolerari nequeunt, quum primi quattuor versus systema e puris iambis factum comprehendant. Scribendum erat

πρέπει παρηγὶς φοίνισσ' ἀμύγμοις,

conspicua est in genis cruenta vis unguium, recenti sulco.

26. διοιγμοῖσι M. G. Ald. Rob. δ' ὠγμοῖσι Turn. Emendavit Canterus.

28. Libri ἄλγεσι. Porsonus ἄλγεσιν, ut est apud Etym. M. p. 403, 47. ἐφλαδον, σημαίνει τὸ ἐσχίσθην, ἢ ἐθλάσθην, ἢ διερρήγνυτο, ὡς φησιν Αἰσχύλος "λινοφθόροι ὑφασμάτων λακίδες ἐφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν." Iungendum est λινοφθόροι ὑφασμάτων, i. e. φθείρουσαι τὰ τῶν ὑφασμάτων λίνα. Constructio autem haec est (male enim post ἄλγεσιν virgulam ponunt), πρόστερονι στολμοὶ λακίδες ἐφλαδον, i. e. ὥστε λακίδες γενέσθαι. Schol. partim recte, τὸ ἐξῆς, οἱ δὲ στολισμοὶ τῶν ὑφασμάτων πρὸς τοῖς στέροισι λινοφθόροι λακίδες ἐρράγησαν. Eodem modo Aeschylus locutus est in Persis v. 836. πάντα γὰρ κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθμημάτων, i. e. πάντα λακίδες ὄντα.

29. πρόστέλνοι sic M. πρόστελνοι G. Ald. Rob. Emendavit Turnebus.

31. Libri τορὸς γὰρ φοῖβος (sic etiam M.) ὀρθόθριξ, nisi quod Turn. φόβος posuit. Heathio auctore Schützius et Porsonus τορὸς γὰρ ὀρθόθριξ φόβος. Si sic legitur, turbat mox περὶ φόβῳ, quod Schützius in secunda editione scripsit περὶ φόβῳ. Sed φόβος illud e Turnebi ingenio, non e veteribus libris ductum est. Scholiastae quidem ad v. 34. haec est adnotatio, ἐκ τῶν τῆς καρδίας μυγῶν περισσῶς τῷ φόβῳ ἀναλακεῖν καὶ βοῆσαι τὴν Κλυταιμνήστρου ἐποίησεν ὁ σαιφῆς φόβος δι' ὀνειρών μαντεόμενος, ut φόβος legisse videri possit: sed nihil obstat quin eum φόβος ut alius vocabuli interpretationem posuisse existimemus. Scripsit autem Aeschylus

τορὸς δὲ φοῖτος ὀρθόθριξ.

In eandem emendationem incidit Bambergerus.

34. ἔλαχε Rob. Turn. ἔλαχε M. G. Ald. codex Robortelli, sed in

M. G. κε supra adscriptum. *περὶ φόβῳ, prae timore.* Infra v. 541. ἀμφὶ τάρβει. Pers. v. 697. *περὶ τάρβει.* Euripides Or. v. 815. *Θανάτου ἀμφὶ φόβῳ.*

35. Libri *γυναικίοισιν.* Correxit Victorius. *βαρὺς πιτῶν* M. Rob. *βαρὺν πιτῶν* G. Turn. *βαρυπιτῶν* Ald. *βαρὺς πίτῶν* Blomfieldius ex Elmsleii sententia.

36. Libri *κριταὶ τῶνδ' ὀνειράτων.* In M. est *κρίται*, sed *ι* ab alia manu in litura scriptum est. Porsonus post *κριταί* inseruit *τε*, Schützius ex Arnaldi sententia *δέ*, quod praestat.

37. *ἔλαχον* M. G. Ald. Rob. Correxit Turnebus.

39. In *ἐγκοτεῖν* in M. *ο* ex *ω* factum.

40. *τοιάνδε* M. Rob. *τοιάνδε* G. *τοιάν δέ* Ald. Turn. Deinde *χάριν ἀχάριτον* Elmsleius ad Soph. Oed. Col. v. 836. Libri *χάριν ἄχαριν.*

41. *ὦ γῆ μήτηρ* M. G. Ald. Turn. Agnoscit hoc scholiastes, qui *ὦ γῆ μήτηρ* adscripsit. Recte vero Rob. *ὦ γαῖα γαῖα.* Illud ineptum. Deinde *μωμένν αμιλλεῖ*, accentus in *ω* et spiritu, ut videtur, in *α* deletis, M. *μωμένα μιλλεῖ* G. Ald. Rob. *μωμένα μιλλεῖ* Turn. Emendavit Stanleius.

42. *τόδ'* G. Ald. *τόδε* M. Rob. Omittit Turn. Deinde *ἐκβάλλειν* libri, nisi quod *ἐκβάλλεν* Turn. Correxit Stanleius.

43. Libri *λυγρόν.* Emendavit Canterus.

44. *πανοῖζός* M. G. Rob. *πανοιζὺς* Ald. Turn. idque e codice suo affert Robortellus. Scribendum *πάνοιζυς.* V. Lob. Paralip. p. 251.

48. Libri *Θανάτοισι.*

49. Libri *ἀδάμαντον*, quod olim correxi.

50. *φρενός* τε Vict. *φρένες τε* M. G. *φρένετε* Ald. *φρένεσε* codex Robortelli. *φρένας τε* Rob. *φρενῶν τε* Turn. In *περαιῶν* M. *ε* et *αῖ* ab alia manu in litura habet.

51. In *ἀφίσταται* in M. alia manus *μ* super *ἀ* adscripsit. Stanleius aliique interrogative haec dici voluerunt, *φοβεῖται δὲ τίς;* Recte scholiastes *τοῦτο δὲ θέλει εἰπεῖν, ὅτι ἡ αὐδώς, ἦν περὶ Ἀγαμέμνονος εἶχον οἱ δῆμοι, νῦν εἰς φόβον ἐτρέπη. ἐκείνον γὰρ ἡδοῦντο καὶ ἐφίλου, τὸν δὲ φοβοῦνται ὡς τύραννον διατελουμένον.* Hoc enim chorus dicit, *maiestas inexplugnabilis, invicta, non debellata olim in auribus animisque popularibus versata destitit: metuit autem aliquis (man ist in furcht).*

52. In *ἐν βροτοῖς* in M. *ο* ex *ω* factum. Habere autem *ἐν βροτοῖς*, non *ἐμβροτοῖς*, videtur M. *ἐν βροτοῖσι* Rob. Deinde *θεός* τε *σθεοῦ*, omisso *καί*, vitium Ald. unde *θεός* τε *θεοῦ* Turn.

53. *ρόπῃ* M. Rob. Turn. *ρόπῃ* G. Ald. Deinde *δίκαν* M. G. Ald. Rob. *δίκας* recte Turn. Scholiastes *ἡ δὲ τῆς δίκης ρόπῃ τοὺς μὲν ἐπισκοπεῖ ταχέως καὶ ἀμύνεται, ἄλλοις δὲ ἐν ἀμφιβόλῳ ἔῃ τὴν τιμωρίαν, οὐκ ἀθρόως αὐτοὺς ἀμυνομένη, ὥστε τοὺς ἡδικοιμένους*

ἐπ' αὐτῶν λυπεῖσθαι, ἄλλους δὲ σκότος καλύπτει, ὡς μηδ' ὄρᾶσθαι ἐπ' αὐτῆς. ὁμοίως ὁ φόνος πέπηγε καὶ οὐ διαρρεῖ, ἀλλ' ἐπέξεισιν ἑαυτόν.

54. τοῖς μὲν M. G. Ald. Rob. τοὺς μὲν recte Turn. cum scholiasta.

56. μένει. χρονίζοντ' ἄχη βρῦει M. sed η in ἄχη ab alia manu in litura scriptum est; fuisse antea ει videtur: ἄ autem ita scriptum, ut εὔ videri possit negligentius inspicienti. Hinc μένει χρονίζοντ' εὔχη βρῦει G. Ald. et codex Robortelli et μένει χρονίζον τεύχη βρῦει Ald. et μένει, χρονίζον τ' εὔχη βρῦει Turn. μένει. χρονίζοντ' (voluit χρονίζοντ', ut in adnotatione scripsit) ἄχη βρῦει cum Sophiano Robortellus. Multa hic temere tentata sunt. Possis suspicari Aeschylum scripsisse μένει χρονίζοντα βρῦειν, ut haec sit sententia, *sed conversio iustitiae subita respicit hos in luce; alia in confiniis tenebrarum expectat morata efflorescere; alios cassa tenet nox*. Sed veri similis est βρῦει, quod scholiastes ἀνθεῖ interpretatur, ex versu 61. ubi βρῦειν legitur, per errorem huc translatum esse, ut versus 57. post illum versum 61. perperam repetitus est. Aeschylum igitur scripsisse puto

ῥοπή δ' ἐπισκοπεῖ δίκας  
ταχεῖα τοὺς μὲν ἐν φάει,  
τὰ δ' ἐν μεταίχμιῳ σκότου  
μένει χρονίζοντ' ἀτυχή,  
τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.

*Sed conversio iustitiae subita respicit hos in luce* (i. e. sed iustitia subito se convertit in hos qui in luce versantur: Clytaemnestram et Aegisthum intelligit); *alii inter lucem et tenebras infelices morantur* (infelix exsilio Orestes); *alios (Agamemnonem) cassa nox tenet*.

58. δι' αἵματ' M. G. Ald. et codex Robortelli. δι' αἵματ' τ' ex coniectura Rob. Turn. et ita edd. ante Porsonum, qui pluralem restituit. Deinde ἐκποθένθ' e Schützii emendatione Porsonus. ἐκποθέν M. ἐκποθέν ceteri.

59. τί τὰς vitium Ald. Deinde πέπηγεν οὐ M. Rob. Turn. πεπηγμένον G. Ald. Deinde libri διαρρῶδαν. Blomfieldius διαρρῶδαν. Scribendum erat διαρρῶδαν. Scholiastam, cuius haec est interpretatio, ἀντὶ τοῦ οὐ διαρρῶδαν, adverbium legisse animadvertit Lobeckius Paral. p. 156.

60. 61. Libri διαλλαγῆς ἄτη, nisi quod Robortellus αἴτη ex suo codice affert. Recte Schützius in secunda editione διαλλαγῆς δ' ἄτα. In G. ante διαφέρει hoc signum est, [, minio scriptum, quo librarius indicare voluit ἄτη et διαφέρει, inter quae verba paene nullum in codice spatium est, maiore spatio disiungenda fuisse, quo spatio versuum fines notantur. Mox iterum tale spatium est inter αἴτιον et πανυρκέτας. Asulanus igitur signo isto et spatio, quod post αἴτιον est, librarium verba ista διαφέρει τὸν αἴτιον expungenda indicasse ratus omisit ea in editione Ald. posuitque pro iis, quod in codice ut interpretatio supra scriptum

est, διασπυράσσει. Itaque Turnebus quoque haec ita exhibuit, διαλγῆς ἄτη διασπυράσσει, παναρκέτας νόσον βρύειν, correcto vitio Aldinae, quae παναλκέτας habet. Scholiastes autem, qui διασπυράσσει ad διαφέρει adscripsit, quae interpretatio etiam in M. addita est, male haec interpretatus est. Hoc dicit poeta, *graviter dolitura noxa differt auctorem* (i. e. *differt auctori poenam*), *ut satietate malorum abundet*.

Post hunc versum in libris repetitus legitur versus 57. τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νόξ. Adscriptum est in M. G. τοῦτο ὡςπερ ἐπαρδόμερον ἐστίν.

62. Libri οἴγοιτι. Stephani Scaligerique emendatio, θιγόντι, vel metri caussa recipi debebat. Receptit eam Blomfieldius: sed male idem ex Bothii sententia οὔτι, quod libri habent, in οὔτε mutavit. Neque enim θιγόντι ad ea pertinere potest, quae sequuntur, πόροι τε πάντες etc.

64. Libri βάλνοντες. Scribendum διαίνοντες, quod etiam Lachmannus vidit. Deinde τὸν χειρομυσῆ M. G. Rob. τὸν χειρομισῆ Ald. τὸν χειρομισῆ Turn. τὸν χειρομυσῆ Pauwius aliique. τὸν χειρομυσῆ scribendum esse vidit Porsonus.

65. Libri φόνον καθάιροντες ἰούσαν ἄτην. Scholiastes ἀντὶ τῆς ἐπιούσης ἀντιῶ ἄτης. Ἀττικῶν δὲ τὸ πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσειν, καθάιρω σε τὸν φόνον· τὸ δὲ κοινόν, καθάιρω σε τοῦ φόνου. Scaligero ἔλουσαν μάτην scribendum videbatur, quod ferri non magis potest quam quod Odofredo Müllero in mentem venit, ἰθυσαν μάτην. Aoristus enim id quod factum est indicat tamquam exemplum eius quod fieri solet: quod autem non est factum, non potest pro exemplo esse. Heathius ῥέουσι μάτην scribendum coniecit; alii alia, quae tacere praestat. Corruptum esse apparet non finem tantum versus, sed etiam καθάιροντες. Nam nec spondeus ferri potest, quum puri ubique iambi sint, et, si recte in praecedente versu διαίνοντες scripsimus, de quo non videtur dubitandum esse, ipsum καθάιροντες propter formam et significationem displiceat necesse est. Videtur autem καθάιροντες ex interpretatione natum esse. Aeschylum scripsisse puto

φόνον καθαρσίοις ἴοιεν ἂν μάτην.

66. ἀμφίπολιν M. G. ἀμφὶ πόλιν Ald. Rob. Turn. Ἀνάγκαν ἀμφίπολιν Blomfieldius, τὸν ἀμφιτειγῆ λεών, quod est in Sept. c. Theb. v. 273. comparans, perperam interpretatur *necessitatem urbi circumdatae*, quum ab hostibus obsidione capta esset. Neque satis recte scholiastes τὴν ἐκ διαφόρων πόλεων ἀνάγκην, ὅ ἐστι πόλεμιον. ὡς “ἀμφιμάτορας κόρους” φησὶν ὁ Εὐριπίδης (Androm. v. 467.). ἐκ διαφόρων γὰρ πόλεων ἦσαν οἱ Ἕλληνες. Immo intelligitur *duplícis sedis necessitas*, quam dii imposuerunt his mulieribus, ut ex patria abductae in aliena urbe servitutem paterentur. Haec autem verba, ἀνάγκαν — αἶσαν, parenthesis esse et Stanleius intellexit et scholiastes.

68. πατρῶων δούλιον ἐς ἄγον αἶσαν M. G. Ald. In M. in ἄγον inter γ et ο aliquid erasum. δούλιονες ἄγον αἶσαν ex codice suo Robortellus affert. ἐσῶγον emendate Rob. Turn. Vitium in hoc versu ar-

guit metri insolentia. Blomfieldius *δουλιαν* scripsit. Portus *δούλειον* voluerat. Immo *δούλιον* ortum esse puto ex adscripta interpretatione *δουλείαν*. Aeschylus enim scripsisse videtur

*πατρῶων τάνδ' ἑξῆγον αἴσαν.*

69. 70. *δίκαια καὶ μὴ δίκαια πρόποντ' ἀρχὰς βίου* M. G. Ald. *ἀρχαῖς βίου* ex codice assert Robortellus: ipse ex Sophiani coniectura *ἀρχαῖς βίου* dedit. *ἀρχαὶ βίου* Turn. Deinde *βίαι* vel *βία* M. G. Ald. Rob. Turn. *βίω* ex codice assert Rob. Hic quoque metrum vitia ostendit. Atque alterum quidem *δίκαια* ab interprete adscriptum esse videtur. Quam suspicionem confirmat fortasse scholiastes, cuius haec est adnotatio, εἴτε δικαίως εἴτε μὴ. ἔστι δὲ παροιμία· “δοῦλε, δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια κἀδικα.” Deinde *πρόποντ' ἀρχὰς βίου* vix possunt intelligi. Scholiastae legisse videntur ἀπ' ἀρχῆς. Eorum enim hae sunt adnotationes, una ad v. 66. τὸ ἐξῆς, ἔμοι δὲ πρόποντα καὶ ὀφειλόμενά ἐστιν ἀπαρχὰς (sic etiam M.) βίου τὰ τῶν βία με φερομένων αἰνέσαι πικρὸν φρενῶν στύγος κρατούση. ἀνάγκη γὰρ μοι οἱ θεοὶ προσήνεγκαν: altera ad v. 69. πρόποντά μοι ἔστι καὶ ὀφειλόμενα, ἐξότε τοῦτον ἐπανήρημαι τὸν βίον, τὰ τῶν πρὸς βίαν κεκτημένων ἐπαιλέσαι, καλυπτούση τὴν κατ' αὐτῶν ἀποστύγησιν καὶ μηδὲ παρρησίᾳ τὸν δεσπότην κλαιούση, cui adnotationi quod in ed. Rob. praefixum est lemma, *πρόποντ' ἀρχαίου βίου*, non legitur in codicibus M. G. Apparet iam scholiastas depravatam scripturam invenisse. Certa emendatione vereor ne non possint hi versus restitui: sed veri simile puto Aeschylum scripsisse ἔμοι δ', (ἀνάγκη — αἴσαν) *δίκαια καὶ μὴ ἑμαῖς πρόπον τυχῆς βίου βία φερομένων αἰνέσαι*. Nam *πρόπον τυχῆς* scribendum esse probabilis est Schützii coniectura. *βία φερόμενοι* quum dicuntur doimini, non severi in chorum significantur, sed violenti in Agamemnonem eiusque liberos.

70. *πικρὸν* Vict. et ita scholiastes. *πικρῶν* M. G. Ald. Rob. Turn.

• 71. *κρατούση* Ald. Deinde *δακρύω δ' ὕψ' εἰμάτων* M. Rob. Turn. *δακρύω δ' ὕψειμάτων* G. Ald. Corrupta haec esse vidit Porsonus ad Eur. Med. v. 1218. Non potest enim dubitari quin trimeter iambicus restituendus sit. Scribendum *δακρύων ὕψειμάτων*, qui genitivi pertinent ad πένθεσιν.

72. *ματαίωσι* ante correctionem G. Deinde libri *δεσπότην*. Correxerit Stanleius.

73. *πένθεσιν παχρονμένην* M. Rob. *πένθεσι παχρονμένην* G. Ald. *πένθεσι παχρονμένη* Turn. Scribendum erat *πένθεσιν παχρονμένην*.

Itaque hanc epodum ita conformavi,  
 ἔμοι δ' (ἀνάγκη γὰρ ἀμφίπολιν  
 θεοὶ προσήνεγκαν· ἐκ γὰρ οἴκων  
 πατρῶων τάνδ' ἑξῆγον αἴσαν)  
 δίκαια καὶ μὴ ἑμαῖς πρόπον τυχῆς βίου  
 βία φερομένων αἰνέσαι, πικρὸν φρενῶν

στόχος κρατούση, δακρύων ὑφειμάτων,  
ματαιίοισι δεσποτᾶν  
τύχαις, κρυφαίοις πένθεισιν πυγνουμένη.

*Me vero (duplicis enim sedis necessitatem addidere dii: nam ex patriis aedibus in hanc duxerunt sortem) iusta et iniusta eorum, qui violenti feruntur, pro mea conditione decet approbare, acerbo compresso animi odio, lacrimarumque veste celatarum propter temeraria dominorum fata occultis doloribus horrescentem.*

75. πάρετε Ald. προτροπῆς G. Ald.

76. γένεσθαι, sed ε ad αι supra adscripto, M.

77. τύφω δὲ χέουσα M. G. τύφω δὲ χέουσα codex Robortelli. In M. adscriptum οἶμαι τύμβω. In G. τύφω vocabuli ultima syllaba punctis notata et μβω supra scriptum. τύμβω δὲ χέουσα Ald. Rob. τύμβω χέουσα emendate Turn.

78. In εὔφρον' in M. ο ex ω factum est. Deinde κατεύξομαι M. G. Ald. Rob. Emendavit Turnebus.

81. τῶνδ' Vict. et, ut videtur, M. τῶν δ' G. Ald. Rob. Turn.

82. In τόνδε in M. ο ex ω factum.

83—85. Libri ὡς νόμος βροτοῖς ἔστ' ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμποσι τάδε στέφη δόσιν τε τῶν κακῶν ἐπαξίαν. In his πέμποσιν emendate scripsit Victorius. Elmsleio in addendis ad Eur. Heracl. v. 387. scribendum videbatur ὡς νόμος βροτοῖς, ἔσθλ' ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμποσιν τάδε στέφη, δόσιν τε τῶν καλῶν ἐπαξίαν; Et ἔσθλ' ἀντιδοῦναι verum videtur: sed deinde scribendum est δόσιν γε τῶν κακῶν ἐπαξίαν. Vidit hoc etiam Stanleius in curis secundis, δόσιν γε scribendum esse. Ad τῶν κακῶν scholiastes haec adnotavit παρ' ὑπόνοιαν. ἔδει γὰρ τῶν καλῶν εἰπεῖν.

87. λύσιν Ald. quum in G. χ sic scriptum sit, ut negligenter in-  
tuenti λ videri possit.

88. καθάρμαθ' ὡς τις Turn. et, ut videtur, M. κάθαυμαθ', ὡς  
τις Rob. κάθαυμα θ' ὡς τις G. κάθαυμα θ' ὅς τις Ald. Deinde ἐκ-  
πέμψαις G. ἐκ πέμψαις Ald. Πάλιν ad δικοῦσα pertinere animad-  
vertit Turnebus, qui πάλιν—| δικοῦσα dedit. Scholiastes στείχω πάλιν  
coniunxit.

89. ὄμμασι solus Turn.

90. εἴς δ' divisim Ald. ἔστ' Rob. Ceteri recte ἔστε.

95—100. In libris hi versus hoc ordine leguntur

λέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον.

XO. αἰδουμένη σοί, βωμὸν ὧς, τύμβον πατρὸς

λέξω, κελεύεις γὰρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον.

HA. λέγοις ἄν, ὡσπερ ἠδέσω τάφον πατρός.

XO. φθέγγου χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν.

Varietas lectionis haec est. In secundo versu αἰδουμένη σοί Ald. Rob. Deinde βωμιὲν vitiose Ald. Tum ὧς G. Ald. Rob. In tertio versu τὸν

omittit Rob. In quarto ἡδέσω vitium Aldinae. In quinto εὐφροσι Turn. Ceteri εὐφροσιν. Sed haec non una ratione corrupta esse vix opus est ut doceamus. Primum horum versuum Schützius, quum prius alia tentasset, in secunda editione ut spurium uncis inclusit, non indicans cur id fecerit. Illud certum est, hoc loco, quo hic versus in libris omnibus legitur, eum ab Aeschylō collocari non potuisse. Nam ne quid de eo dicam, quod quum Electra ante ubique plurali numero usa esset, singularis subito illatus aliquid duri habet, maxime haec duo sede sua exire hunc versum iubent, unum, quod ista iam saepius dictorum repetitio valde ieiuna est, alterum, quod orationes, qualis haec est Electrae, quum generali sententia concluduntur, ea ipsa sententia finire solent. Et quis est qui non sentiat quam praeclare Electra orationem hoc dicto conclusisset,

μη̄ κεύθετ' ἔνδον καρδίης φόβῳ τινός.  
τὸ μύρσιμον γὰρ τὸν τ' ἐλεύθερον μένει  
καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός.

Quibus verbis quis credat tam inutilem pannum adsui potuisse, qualis hic est,

λέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχεις ὑπέρτερον.

Nam ἔχεις certe scribendum erat, id quod Iacobsii ad Anthol. Pal. p. 581. monitu fecit Blomfieldius. Sed maiora etiam vitia sunt in tribus sequentibus versibus. Nam cur tandem chorus de sua erga Agamemnonem pietate hic loquitur, ubi non de ea re sermo est, utrum chorus Agamemnonem colat necne, sed quo pacto Electra pie sacra debeat peragere? Turpissimus vero versus est is qui sequitur,

λέγοις ἄν, ὥσπερ ἡδέσω τάφον πατρός.

Eum Schützius sic interpretatus, *dicas velim pro ea quam prosteris erga patris sepulcrum reverentia*. Sumamus hanc esse huius versus sententiam, quam verba tamen, quae omni sensu carent, non admittunt: quid aliud Electra quam traducere videbitur chori pietatem, quippe ibi a choro iactatam, a se commemoratam, ubi longe alia dicenda erant? Haec si recte disputata sunt, planum est et ordinem versuum perturbatum et aliis eos vitii inquinatos esse. Itaque primum illum versum, λέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχεις ὑπέρτερον, quum a librario ad simile alius versus initium oculis aberrante omissus esset, postea alieno loco additum, et praeterea depravatum esse existimo. Videor autem mihi quod dignum Aeschylō esset effecisse ita his versibus conformatis omnibusque choro redditis,

ΧΟ. αἰδομένη σοὶ βωμὸν ὡς τύμβον πατρὸς  
λέξω, κελεύεις γάρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον.  
λόγους ἄν οἷσπερ ἡδέσω τάφον πατρὸς  
στέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχεις ὑπέρτερον.

φθέγγου χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὐφροσιν.

Quod scripsi λόγους ἄν οἷσπερ ἡδέσω τάφον πατρός, conferenda sunt

quae de collocatione particulae ἄν dixi in libro de ea particula IV. cap. 7. In eo versu, qui intercidit, *χοάς* vel simile vocabulum fuit.

102. *αὐτήν* Ald. Sed G. cum reliquis *αὐτήν*. V. ad Soph. Trach. v. 451. Deinde *χῶστις* M. *χῶστις* G. *χ' ὡς τις* Ald. Rob. *χ' ὡς τις* Turn.

103. τ' ἄρ' M. (sic M.) G. Ald. Rob. γ' ἄρ' Turn. Vict. Inde Porsonus γ' ἄρ'. Scribendum potius τ' ἄρ'. Ita Dindorfius. Deinde fortasse scribendum est *ἐπεύξομαι*, ut v. 78. dictum est *κατεύξομαι*. Idem coniecit Dobraeus Adv. II. p. 26.

105. τίν' est *εἰσμεν*.

106. *καί* G. Ald. Rob. Turn. idque Schützius et Porsonus restituerunt. *καί* M. sed ut ante rasuram *καί* *εἰ* fuerit. *καί*, *omisso εἰ*, Vict. Cant. Stanl.

112. Libri *ἀπλῶς τι*. Scribendum putavi *ἀπλωστί*. V. ad Suppl. v. 447.

113. *καί ταῦτα μοῦστιν* M. G. *καί ταῦτα μοῦστιν* Ald. Turn. *καί ταῦτα μοῦστιν* Rob. *εὐσεγή* vitium Aldinae.

114. *πῶς δ' οὐ*; scripserunt Stanleius, Schützius, Porsonus, alii.

115. Hunc versum, quem libri post versum 159. habent, hic reposui, certa, ut mihi videtur, emendatione. V. Opusc. II. p. 79.

Libri *μεγίστη*. Emendavit Stanleius.

116. Libri *ἐριμῆ χθόνιε κηρύξας ἐμοί*. Lacunae signum in fine versus posuit Robortellus, post *χθόνιε* Canterus, in initio versus Stanleius. Suppletur aptissime *ἀρηξον*. V. Opusc. VII. p. 50. Non recte Nauckius in Philologo II. p. 149. scribendum esse putavit *ἐριόνι* 'Εριμῆ χθόνιε, κηρύξας ἐμοί. Nam quod apud Aristophanem in Ranis Aeschylus dicit, *οὐ δῆτι' ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὸν ἐριόνιον* 'Εριμῆν χθόνιον *προσεῖπε*, minime parodia est huius loci, sed aperte hoc tantum Aeschylus docet, *χθονίου* nomine se in initio Choephororum *τὸν ἐριόνιον* significasse.

118. *πατρώων δ' ὀμιμάτων* M. *δ' ὀμιμάτων πατρώων* G. Ald. *πατρώων δ' ὀμιμάτων* Rob. Vict. *πατρώων ὀμιμάτων* Turn. *πατρώων δωμάτων* Schützius ex coniectura Stanleii. Requiritur *πατρώων αἰμάτων*. Vidit hoc etiam H. L. Ahrens.

119. *ἧ τὰ πάντα* vitium Aldinae. *κατὰ παντὰ*, *omisso ἧ*, Rob.

Hoc dicit, *tellurem, quae omnia gignit et, ubi maturuerunt fruges, rursus earum semen recipit*.

121—124. Libri *κἀγώ*. Manifestum est scribi debere *ἀγώ*, quod pertinet ad praecedentia: *κλέιν εὐχάς, ἄ* (pro *ἄς*) *ἐγὼ λέγω*. Deinde *χέριβας βοτοῖς* M. Rob. *χέριβας βοτοῖς* G. Ald. Turn. Ad ultimum vocabulum in M. G. *γρ. νεκροῖς* supra adscriptum est, interpretatio exquisitionis vocabuli. Tenui quod olim in Observationibus criticis scribendum esse dixi, *χέριβας φθιτοῖς*. Pers. v. 218. *δεύτερον δὲ χρῆ χοάς γῆ τε καὶ φθιτοῖς χέουσθαι*, et v. 518. *ἔπειτα γῆ τε καὶ φθιτοῖς δω-*



ρήματα ἤξω λαβοῦσα πέλανον ἐξ οἴκων ἐμῶν. Quae sequuntur, vulgo ita leguntur,

λέγω, καλοῦσα πατέρ', ἐποικτειρόν τ' ἐμέ,  
φίλον τ' Ὀρέστιν, πῶς ἀνάξομεν δόμοις.

In Ald. scriptum est πάτερ', in Rob. πάτερ vocativo casu, πατέρ' in ceteris. Deinde ἐποικτειρόν τ' ἐμέ Ald. Rob. ἐποικτειρόν τ' ἐμέ Turn. Vict. et, ut videtur, M. ἐποικτειρόντ' ἐμέ G. Ad πῶς scholiastes adnotavit ἀντὶ τοῦ ὅπως, et βασιλεύσομεν ad ἀνάξομεν, inepte. Non possunt probari coniecturae, quae de his versibus a me ipso olim aut ab aliis prolatae sunt. Exciderunt aliquot versus, quum librarius ab uno versu, cuius hoc erat initium, φίλον τ' Ὀρέστιν, ad idem alius versus initium aberrasset. Scripsi igitur

ἄγῳ χέουσα τάςδε χέρονιβας φθιτοῖς  
λέγω, καλοῦσα πατέρ', ἐποικτειρόντ' ἐμέ  
φίλον τ' Ὀρέστιν . . . . .

φίλον τ' Ὀρέστιν πῶς ἀνάξομεν δόμοις.

Iudeo patrem, mei carique Orestis miserium, (providere ut vincamus) carumque Orestem aliquo modo in domum reducamus.

125. Libri πεπραγμένοι. Scholiastes νενικημένοι, κατηγωνισμένοι. Emendavit Casaubonus. Deinde ἀλώμεθα Vict. et, ut videtur, M. ἀλώμεθα G. Ald. Rob. Turn.

129. φεύγειν Rob. Turn. φεύγειν M. G. Ald. codex Robortelli.

130. πρόνοισι Rob. πρόνοιον M. G. Ald. Turn. Deinde χλίονσι Ald. Turn. Denique μέγα Turn. μέτα M. Ald. Rob. μετα sine accentu G.

132. καὶ οὐ κλεῦθί μου et mox σωφρονετέραν vitia Aldinae.

136. Libri λέγω φανῆναί σου πάτερ τιμάροον. Scholiastes τοῖς δ' ἐχθροῖς σου λέγω σε φανῆναι τιμωρόν. Porsonus ante πάτερ obelium apposuit. Cantero scribendum videbatur φανῆναί σ', ὡ πάτερ. Id recepit Blomfieldius. Recte vero libri, nisi quod praestat fortasse φανῆ-  
ναι σοῦ.

137. Libri ἀντικατθανεῖν δίκην. In M. adscriptum γρ. ἀντικα-  
τακτανεῖν. Idem ἀντικατακτανεῖν supra scriptum in G. commemoratumque ex scholiis a Turnebo. Recte Scaliger ἀντικακτανεῖν δίκη.

138. ἐν μέπω vitium Ald. Deinde libri τῆς κακῆς ἀρᾶς. Emendaverunt Schützius et Blomfieldius.

139. κείνου Rob.

140. τῶν Rob. Turn. τῶν, supra adscripto δ', M. τῶν δ' G. Ald.

144. ἐξανδομένους G. Ald.

145. ἀναχῆς G. Ald.

146. ὀλυμένῳ Ald. In G. ambiguum est utrum ὀλυμένῳ scriptum sit, an, ut in ceteris, ὀλομένῳ.

147—151. δέσποτα vitium Ald. Deinde libri πρὸς ἔρῳμα τόδε κακῶν κεδνῶν τ' ἀπίτροπον ἄλγος ἀπεύχεται κεχυμένων χοῦν. In

G. Ald. *χοῶν* scriptum est. Nisi aperte haec antistrophica essent, prorsus incerta fluctuaret emendatio. Primo *ἔρμα* Stanleius *tumulum* interpretatur, eodemque modo τὸν *τάφορ* adscriptum est in M. G. Sed id dicendum fuisse *ἔρμα* ad Soph. Ant. v. 841. significavi. Scribendum videtur *πρὸς ἔρμα γῆς τόδε κεδνόν*. Deinde librorum scripturam *ἄλγος* in *ἄγος* mutavit Victorius. Scholiastae enim haec est adnotatio, τὸ ἐξῆς· *ἐκκεχυμένων χοῶν πρὸς ἔρμα τόδε ἴτετε δάκρυ ἄγος ἀπείχεται* (τὸ δάκρυ γὰρ ἀπενκτῶν ἄγος εἶπεν) ἀπότροπον τῶν ἡμετέρων κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν τῶν ἐχθρῶν. Repererunt ἄγος omnes post Victorium editores. Sed requiritur potius ἄγος. Hesychius ἄγος, ἄγνισμα θυσίας. *Σοφοκλῆς Φαίδρα*. Scribendum erat κακῶν δ' ἀπότροπον ἄγος ἀπείχεται κεχυμένων χοῶν. Deinde libri κλύε δέ μοι κλύε. σεβάσω δέσποτα ἐξ ἀμυνρῶς φρενός, nisi quod ἀμυνρῶς est in G. Ald. κλύε emendato accentu Porsonus. σέβας ὦ δέσποτα Turnebus. Mutato verborum ordine dochmiorum numerus restituendus erat. Itaque sic hanc stropham scripsi,

ἴτετε δάκρυ καναχῆς  
ὀλόμινον ὀλομένῳ  
δεσπότα πρὸς ἔρμα γῆς  
τόδε κεδνόν· κακῶν δ'  
ἀπότροπον ἄγος ἀπείχεται  
κεχυμένων χοῶν· κλύε δέ μοι σέβας,  
κλύ', ὦ δέσποτ', ἐξ ἀμυνρῶς φρενός.

*Mittite lacrimam stridulam miseram misero domino ad sacrum huncce tumulum: malorum autem averruncam consecrationem effusarum inferiarum abominor: audi vero mihi reverentiam* (i. e. preces), *audi, domine, ex tenebroso corde.*

152. 153. Libri *ὀτοτοτοτοτοτοτοῖ ἰώ*. Mutavi haec sic ut strophici versus postulabant.

156—158. *σκηθιτά* (sic, κα, potius quam ης supra scriptum videtur) *τ' ἐν χεροῖν* M. *σκηθικά τ' ἐν χεροῖν* Rob. *σχύθης τὰτ' ἐν χεροῖν* G. Ald. Turn. Deinde libri *παλίντον' ἐν ἔργῳ βέλη πιπάλλων ἄρης σχεδία τ' ἀτόκωπα νομῶν βέλη*, nisi quod *ἐνεργα βέλη* habet Turn. in G. autem *ἐν ἔργῳ βέλει* antea scriptum fuerat, sed ultima syllaba et correctata est et supra scriptum η. Praeterea *πιπάλλων* G. Ald. Fortasse ex hoc loco Hesychius *πιπάλλον, κρυδαίνων, πάλλον*, habet. In M. adscriptum in margine *ἐν τῷ ἔργῳ, ἐν τῷ βάλλειν*, et in altera margine *σὺν ἔργῳ πάλλον, ὃ ἐστὶ μὴ μόνον φέρων, ἀλλὰ καὶ πρᾶτων*. Deinde ad v. 158. in M. adscriptum *γρ. ἔτοιμα*, quod in G. omisso *γρ.* scriptum supra *ἀτόκωπα*. In repetito *βέλη* iure haeserunt critici. Recte Pauwius *νομῶν ξίφη*, ex scholio, quod in M. G. ad *ἀτόκωπα* adscriptum est, *τὰ ἀφ' ἐαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν ξίφη*. *σχεδία δὲ ἐκ τοῦ σχεδὸν φονεύοντα καὶ οὐ πόρρωθεν ὡσπερ τὰ βέλη*. Scribendum est

Σκυθικά τε χερὶ παλίντονα  
 ἐν ἔργῳ βέλη πικύλλων Ἄρης  
 σχέδιά τ' ἀντόκωπα νομῶν ξίφῃ;

*Hei hei, quis hastipotens vir liberator aedium Scythicaeque manu recurva in opere arma quassans Murs et comminus manubriata vibrans tela?*

159. γαπότους Turnebus. ἀπότου M. G. Ald. εὐπότους Rob.

Hanc orationem Electrae tribuit Turnebus: choro continuant M. G. Ald. Rob. Post hunc versum in libris hic legitur

κῆρυξ μεγίστη (sic) τῶν ἄνω τε καὶ κάτω.

Adscriptum in M. G. ὡς ἐν μέσῳ ἰδρυμένων. Robortellus et hunc versum et versus 158. 159. 160. asteriscis notavit, de qua re in adnotatione ante v. 160. interposita ita scribit, "Locus hic omnino mancus est, et ideo signavimus. haec videntur verba esse Electrae. νέον δὲ μύθον." Versum, qui non suo loco legebatur, supra collocavi ante v. 116.

161. Hinc usque ad v. 176. G. Ald. personarum vices invertunt. In M. lineolae singulis versibus praefixae sunt. ἄν, ὀρχεῖται Turn. ἀνορχεῖται M. G. Ald. Rob. καρδία G.

162. τόμαιον G.

164. τόδ' ἐπὶ Ald.

166. Speciosa magis quam vera est Dobraei in Adv. II. p. 27. conjectura, πλὴν ἐνός. Nam sic statim chorus quaerere debebat μῶν οὖν Ὀρέστου κρέβδα δῶρον ἢ τόδε; Separatim πλὴν ἕμοῦ et quasi obiter pronuntiandum est. κείρετό νιν, supra scripto ab alia manu νιν, M. κείρετό νιν G. Ald. Rob. κείραιτό νιν Turn. V. ad Soph. Ai. v. 1222.

167. ἐχθροῖς, errorem Aldinae, repetit Turn.

170. αὐτοῖσιν ἡμῖν M. G. Ald. Rob. Quod quum egregie conveniat indoli Graecae linguae, non debebat a Turnebo in αὐταῖσιν ἡμῶν mutari. Ridet haec Euripides in Electra v. 520. seqq. Aristophanes Nub. v. 530. νῦν οὖν, Ἠλέκτρον κατ' ἐκείνην, ἢδ' ἢ κωμῶδία ζήτοῦσ' ἤλθ', ἢν πον' πιτύχη θεαταῖς οὕτω σοφοῖς. γινώσεται γάρ, ἢνπερ ἴδη, τὰδελφοῦ τὸν βόστρυχον, ubi scholiastae Aeschyli Choephoros memorant.

171. κρύαδα G. Ald. Quod libri habent ἦν in ἦν mutavit Scholefieldius. Fr. Frankius in comm. I. de particulis negantibus linguae Graecae p. 19. ἦ scribendum putavit. Euripides Iph. Aul. v. 321. μῶν τρέσας οὐκ ἀνακαλύψω βλέφαρον, Ἄτρεώς γεγώς;

174. ἐπεμψεν καὶ τὴν M. G. Ald. Rob. ἐπεμψε καὶ τὴν Turn. Emendate ἐπεμψε χαίτην Vict. In fine versus πατρὸς M. G. Ald. Rob. Emendavit Turnebus.

175. οὐχ G. Ald. Turn. οὐκ, supra ab alia manu χ adscripto M. οὐκ Rob. Idem ἦσσον. Ald. ἦσσον. Ceteri ἦσσον. Deinde libri εὐδάκρυτά μοι. Recte Emperius αὖ δάκρυτά μοι. Aliud est enim, quod infra v. 673. legitur, ἀνδρὸς εὖ κεκλυμένον.

176. In G. Ald. quum praecedens versus Electrae tribuatur, huic chori nota adscripta est. ψαύσει, supra adscripto ab alia manu ηι, M. ψαύσει Turn. ψαύση G. ψαύση Ald. Rob.

177. seqq. Transtulit hinc quaedam in Electram Sophocles a v. 902.

177. προσέστη M. Rob. πρόσσεστι G. Turn. πρόσσεπι Ald. Deinde libri καρδίας. Scholiastes κίνησις τῆς χολῆς τῆς κατ' αὐτόν (αὐτήν Blomfieldius). Scribendum est, ut Stanleius sive potius Scaliger vidit, καρδία.

178. ἐπαίσθη Canterus. ἐπαίσθη M. G. Ald. Rob. In M. G. ad hunc versum adscriptum est hoc scholion, ὡς βέλει ἐκρούσθη ἕξ ἐναντίας τιτρώσκοντι. Ei scholio in editione Robortelliana lemma praefixum est, quod M. G. non habent, ἐπίσθη. Id receperunt Turn. Vict. Deinde διαλταίω codex Robortelli, quod Robortellus probare se dicit: elidit tamen e Sophiani emendatione διανταίω. Et habent διανταίω M. et ceteri.

179. Schützius διψίων. Quod libri habent, δίψιοι, scholiastes in eandem sententiam interpretatur, πρώην ἄγευστοι. ὡς δίψιον Ἄργος, τὸ ποτὲ ἄνδρον. Si Electra sibi, ut malis adsuetae, lacrimas exaruisse diceret, pluribus verbis uteretur. Verior est igitur alia interpretatio, quae in M. G. illud scholion antecedit, ποθειναί μοι. Nam δίψιοι sunt *plenas desiderii*. Desideraverat Electra Orestem.

180. ἄφρακτοι M. G. Ald. Rob. ἄφραστοι ex ed. Turn. propagatum. δυσχόμεον Turn. πλημυρίδος, sed altero μ supra adscripto, M.

181. ἐλλιζω Ald. ut habuerat G. in quo ζ in σ mutatum est, sed sic ut etiamnum leviter intuiti ζ videri possit.

183—185. κατανοῦσ' error Ald. Deinde libri ἐκείματο ἐμῆ δὲ μήτηρ, nisi quod ἐμῆ habet G. ἐμῆ Ald. Porsonus ἐμῆ γε μήτηρ. Defendit vulgatum Elnsleius ad Eur. Med. v. 940. Perstīti in ea sententia, quam in adnotatione ad versum illum Medae (Opusc. III. p. 225. seq.) professus sum, excidisse videri ante haec verba, ἐμῆ δὲ μήτηρ, versum hac ferme sententia, ἡ τοῦ μὲν αἰσχυντήρος Διγίσθου δάμιμρ.

186. πειραμένη Ald.

187. ἐγὼ δὲ πῶς, ut in interrogatione, scribendum putarunt Schützius et Blomfieldius. Recte scholiastes λείπει, οὐκ ἔχω. Electra cogitabunda secum hoc dicere instituit, ὅπως μὲν αἰνέσω, εἶναι τὸδ' ἀγλαΐσμι Ὀρέστον, οὐκ ἔχω· σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος. Illud autem οὐκ ἔχω omissum est similiter atque in Luciani Dial. mort. I. 2. p. 332. ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὧ Διόγενες· ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τις ἔστι τὴν ὄψιν. Simili ellipsi explicandum est Terentii illud hoc *quid sit* in Andria I. 2, 20. In σαίνομαι priores tres litterae in M. ab alia manu in litura scriptae. σαίνομα Ald.

191. εἶθ' Ald. Deinde εὔφρον Ald. Ceteri εὔφρον'. Auratus recte ἔμφρον'.

192. *μη κτηνσομίην* M. G. Ald. Rob. *μη κινυσομίην* Turn. Corronidem addiderunt Schützcius et Porsonus. Corruptam scripturam ita interpretatur scholiastes *ἐφαναζόμην κήνυμα* (ita M. G.) γὰρ τὸ εἶδωλον. Hesychius *κτηνσομίην*, εἶδωλον ἐγενόμην. Photius *κήνυμα*, σκιά καὶ εἶδωλον. Hesychius *κήνυμα*, τὸ κενὸν τοῦ σώματος, οἶον σκιά καὶ εἶδωλον, φάντασμα ἀσθενὲς καὶ ἀχρεῖον. V. Aesch. Prom. v. 157.

193. Libri ἀλλ' ἐὺ σαφηνῆ. Schol. εὖ ἀντὶ τοῦ ἀκριβοῦς. Schützcius ἀλλ' ἢ σάφ' ἦν μοι. Porsonus Adv. p. 159. ἀλλ' ἐὺ σάφ' ἦδη et cum Rob. ἀποπτύξαι. Reperi ἀλλ' ἦν σαφηνῆ, coniecturam Erfurdthi ad Soph. Ai. p. 626. Deinde ἀποπτύσαι in M. ita scriptum, ut etiam ἀποπρέσαι (non ἀποπρίσαι) legi possit. ἀπόπτυσαι G. sed cum interpretatione μισῆσαι, quae etiam in M. adscripta est. ἀπέπτυσαι Ald. ἀποπτύξαι Rob. ἀποπύσαι ex scholiis Turn.

194. εἶπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ M. Rob. (sic Rob.) εἶπερ ἀπ' ἐχθροῦ G. Turn. εἶπερ ἀπὲν ἐχθροῦ Ald.

195. Libri ἢ ξυγγενῆς ὧν εἶχε συμπενθεῖν ἐμοί. Schützcius in proximo versu τιμῆ edidit, quae etiam Porti aliorumque coniectura fuit. Non hoc, sed εἶχε mutandum erat. Inepti illi qui εἶχε pro ἐδύνατο dictum putant. Ἐχω συμπενθεῖν non potest dici nisi ab eo qui materiam habet lugendi: ubi de facultate sermo est, necessario δύνασθαι dicendum est. Scripsisse videtur Aeschylus ἢ ξυγγενῆς ὧν, εἶτα συμπενθεῖν ἐμοί ἄγαλμα τύμβου τοῦδε καὶ τιμὴν πατρός. Recte, si sensum spectes, ad ultimum versum scholiastes adnotavit *λείπει ἢ εἰς*. Sic igitur bene procedunt hi-versus,

εἶθ' εἶχε φωνῆν ἔμφρον' ἀγγέλου δίκην,  
ὅπως δίκροντις οὔσα μὴ κινυσομίην,  
ἀλλ' ἦν σαφηνῆ τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον,  
εἶπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος,  
ἢ ξυγγενῆς ὧν, εἶτα συμπενθεῖν ἐμοί  
ἄγαλμα τύμβου τοῦδε καὶ τιμὴν πατρός.

*Vitam perspicuam vocem nuntii inslar haberet, quone anceps animi prenderem, sed aperte hunc cincinnum abominarer, si ab inimico capite esset, aut, si esset cognatus, tum mecum doleret in huius tumuli ornamentum et honorem patris.*

197—200. Hos quattuor versus, qui vulgo Electrae continuantur, choro tribuendos esse censei.

198. οἷοισιν G. Ald. In fine versus δίκη, sed ι ab alia manu in litura scripto, M. δίκη G. δίκην Ald. Rob. Turn.

201. seqq. Ridet haec Euripides El. v. 532. seqq.

202. ποδῶν δ' ὁμοῖοι M. G. Ald. Rob. Deletum δ' a Turnebo.

203. τῶδε G. Ald. περιγραφὰ G. περί γραφὰ Ald.

205. τενόντων δ' Ald. τενόντων θ', ut ceteri, G. Quum neque nexus in hoc loco esse et quaedam male iterata Schützio viderentur,

versus 202. 203. 205. ut spurios uncis inclusit. Immo tantum abest ut quicquam sit eiiciendum, ut dolendum sit quod unus pluresve versus exciderunt. Nam quum duorum vestigia cerni dicat Electra, altera Orestis, altera comitis cuiuspiam, quis dubitabit, praesertim quum etiam ad orationis integritatem aliquid desideretur, quin alterius istorum vestigia suis dissimilia, alterius similia esse dixerit? Itaque ante v. 205. lacunae signa posui.

206. ἐς solus Rob.

208. In M. huic versui et a v. 210. singulis huius stichomythiae versibus lineola praefixa est, excepto v. 215. cui ὄρ. praefixum. G. Ald. v. 208—214. tribuunt choro. Rob. choro v. 208. 209. 211. 213. Electrae v. 210. 212. 214. Turn. Oresti v. 208—211. 213. Electrae v. 212. 214. Vict. choro v. 208. 209. 211. Electrae v. 210. 212. 214. Veram personarum notationem Canterus restituit.

210. τί νῦν M. Rob. τί νυν Turn. τοίνυν G. Ald.

211. ὄν περ Rob. Deinde ἐξηγῶν Rob. Turn. ἐξηγῶν sic M. G. ἐξηγῶν Ald.

212. καλουμένη G. Ald. Rob.

213. ἐκπαυλουμένην Rob. Turn. ἐκπαυλουμένης M. (sic M.) G. Ald.

215. μάτεν' G. Ald. Turn. μύστεν' Rob. et fortasse M.

217. Libri κατ' αὐτοῦ. Scribendum erat καθ' αὐτοῦ. Viderunt hoc Bothius et Wellauerus. Deinde τυρραμηχανογραφῶ M. G. et additis spiritibus Ald. et codex Robortelli. τ' ἄρα μ. Rob. γ' ἄρα μ. Turn. Scribendum erat τῆρα μ.

218. θέλοις Rob.

219. καὐτοῖς pro κᾶν τοῖς Rob. Deinde ἐμοῖς ἄρ' Turn. idque restituit Porsonus. ἐμοῖσιν ἄρ' M. G. Ald. Rob. ἐμοῖσιν, omissis ἄρ', Vict. Deinde ἐνεγε vitium Aldinae. Denique τοῖσι σοῖς Rob. Turn. τοῖς ἴσοις G. Ald. et codex Robortelli. Nescio an hoc sit in M.

220. ὡς ὄντ' ὀρέστην τὰδ' ἐγὼ σε προὐννέπω M. Rob. Eodem modo G. Ald. nisi quod προὐννέπω habent. τὰδ' ἐγὼ σε προὐννέπω Turn. τὰδε ἐγὼ σε προὐννέπω Vict. ταῦτ' ἐγὼ σε προὐννέπω Porsonus. Ineptum hic προὐννέπειν, quod est praedicere, edicere, iubere, proloqui. Itaque quo verbo opus esset intellexerunt Arnaldus et, ut Blomfieldius dicit, Auratus: sed quod scribendum putarunt τὰδε σ' ἐγὼ προσεννέπω, probatum illud Schützio, Blomfieldio, aliis, propter numeros ab Aeschylea tragoedia alienos non potest admitti. Quam ob rem scripsi ὡς ὄντ' ὀρέστην γὰρ σ' ἐγὼ προσεννέπω;

Γὰρ admirantis est, ut apud Euripidem in Or. v. 484. κείνου γὰρ ὄδε πέφυκε, τοιοῦτος γεγώς;

221—226. αὐτὸν μὲν νῦν M. Ald. Rob. αὐτὸν μὲν οὖν Turn. et hoc fuerat etiam in G. sed librarius ex οὖν fecit νῦν. Deinde ὄρωσα δυσμαθεῖς ἐμέ M. Rob. Turn. ὄρᾶ, δυσμαθεῖς ἐμέ G. Ald. Schützius

αὐτόν με νῦν ὄρωσα δυσμαθεῖς ἐμέ. Eo non perficitur emendatio. Mox v. 222. libri *κουρὰν δ' ἰδοῦσα*, praeter Rob. qui *κουρὰν τ' ἰδοῦσα* edidit. Leguntur autem hi versus 222—226. in M. G. Ald. Turn. Vict. Cant. Stanl. hoc ordine, *κουρὰν δ' — ἀνεπιτερώθης — ἰγροσκοποῦσά τ' — σαιτιῆς ἀδελφοῦ — σκέψαι*. In ed. Rob. *κουρὰν τ' — ἰγροσκοποῦσα τ' — σαιτιῆς ἀδελφοῦ — ἀνεπιτερώθης — σκέψαι*. In Porsoniana auctore Heathio *κουρὰν δ' — σαιτιῆς ἀδελφοῦ — ἰγροσκοποῦσά τ' — ἀνεπιτερώθης — σκέψαι*. In Schütziensis et priore Bothiana *κουρὰν δ' — ἰγροσκοποῦσά τ' — ἀνεπιτερώθης — σαιτιῆς δ' ἀδελφοῦ — σκέψαι*. Ordo is, qui est in plerisque libris veteribus, nemini probabitur; nec magis qui est in ed. Rob. Sed in eo ordine, quem Heathius commendavit, non est idonea causa cur hic versus, *σαιτιῆς ἀδελφοῦ συμμέτρον τῷ σῶ κάρα*, eo loco positus sit, quo ille eum collocavit. Fratris enim tam gravis descriptio male quadrat in eam narrationem, qua Orestes Electram quodammodo reprehendit, quod ignoti hominis cincinno et vestigiis plus quam sibi ipsi vivo et praesenti crediderit. Quod quum recte sensisset Schützius, aliam ille et sane meliorem viam ingressus est, sed minime tamen veram. Neque enim sat gravis est transitus a priore ad alteram sententiam, et opus erat scripturae mutatione, quum δέ post *σαιτιῆς* adiecerit. Quo ordine hi versus collocandi essent vidit in altera editione Bothius. Sed emendandi erant duo primi huius orationis versus. Itaque scripsi

αὐτόν με νῦν ὄρωσα δυσμαθεῖς· σὸ δὲ  
κουρὰν ἰδοῦσα τήνδε κηδεῖον τριχὸς  
ἰγροσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς  
ἀνεπιτερώθης κἀδόκεις ὄραν ἐμέ.  
σκέψαι τομῆ προσθεῖσα βόστρυχον τριχὸς  
σαιτιῆς ἀδελφοῦ, συμμέτρον τῷ σῶ κάρα.

225. *σκέψαιτο μὴ* M. G. Ald. *σκέψαι τὸ μὴ* Rob. Emendavit Turnebus.

227. ἰδοῦ Abreschius. ἰδοῦ libri. *χειρός* vitium Ald.

228. *εἰς δὲ* M. G. Ald. Rob. *ἡδὲ* ex coniectura Turn. Deinde *θηρίον* M. G. Ald. codex Robertelli. *θηρίον* Rob. *θηρίων* Turn. Scribendum erat *θήριον*. Viderunt hoc etiam Bambergerus et Dindorfius. Neque vero *εἰς τε* cum Bambergero aut *ἡδὲ* cum Turnebo aut *ἐν δὲ* cum Pauwio et Schützio scribendum putavi, sed versus excidisse significavi, in quo *βλέψασα* vel simile verbum erat. Undecim erant Orestae versus, ut mox undecim sunt Electrae.

230. *γενοῦ* Rob. *γένου* M. *μενοῦ* G. Ald. *μὲν οὖν* Turn. in folio improbato, *μὲν οὖν* in recuso. Deinde G. ut omnes *χαρᾶ*, sed e correctione, quum antea fuerit *χαριν*. Tum *μήκπλαγιῆ* M. Ald. *μήκπλαγιῆ* G. *μήκπλαγιῶ* Rob. *μήκπλαγιῆς* Turn.

231. *οἶδα νῦν* Rob. Turn. *οἶδα νῦν*, sed a ab alia manu in litura scripto, M. *οἶδωνῶν* G. Ald. Robertellus in indice emendationum ve-

terem scripturam hanc dicit, *οἰσανῶν ὄντις φίλους*, Sophianum autem emendasse *οἶδα νῦν ὄντας φίλους*. Apparet bis eum *φίλους* pro *πικρούς* scripsisse: in textu enim, ut ceteri omnes, habet *ὄντας πικρούς*.

233. Non recte Schützius *σωτήριος*. V. ad Soph. El. v. 846.

234. Libri *ἀνακτίση*.

235. Libri *ἄμμα*. Valckenarius ad Phoen. v. 415. p. 153. *ὄνομα* scribendum esse vidit. Porsonus ad Or. v. 1080. non mutandum censebat *ἄμμα*. V. quae disputavi ad Hecubae v. 433. p. 58. ed. sec.

237. *πατέρος τε* Turn. quod scribendum esset *πατρός τε*. Recte vero M. G. Ald. Rob. *πατέρα τε*. Pergendum erat *καὶ μητέρα καὶ ἀδελφὴν καὶ ἀδελφόν*: sed in horum commemoratione mutatur constructio. Deinde *ἑσσέμοι* M. litteris *σσ* in litura scriptis similibusque *π* litterae: idem *ἑσσέμοι* ab alia manu in margine adscriptum est.

240. In G. ante correctionem *πιστὸς τ' erat*.

241. 242. *μόνος* M. G. Ald. Rob. *μόνον* Turn. qui his duobus versibus Orestae orationem incepit. Quod ut faceret permovisse eum videtur quod in libris scriptum est *συγγένοιτό σοι*. Recte vero Schützius auctore Stanleio scripsit *συγγένοιτό σοι*. Quod libri habent, *μόνος*, ferri potest coniunctum cum *ἐμοὶ σέβας φέρων*, si cum Bambergero *Κράτος δὲ καὶ Δίκη* scribitur. Praestat autem *μόνον Κράτος τε καὶ Δίκη — συγγένοιτό σοι*.

243. Hic Orestae personam adnotarunt Robortellus et Canterus. In M. G. Ald. Vict. versus 232—260. Electrae sunt. *πραγματίων* Rob. Turn. *πρηγματίων* M. G. Ald. quod ortum esse videtur ex eo quod ad *πραγματίων* supra adscriptum fuerat *η*, quo non *πρηγματίων*, sed *πρημάτων* indicaretur.

244. *ἰδοῦ δὲ* G. Vict. *ἰδοῦ δὲ* M. Rob. *ἰδὸν δὲ* Ald. *ἰδὼν δὲ* Turn. Deinde *γεννα, νῖναϊ* ετοῦ sic M. *γέννα νῖν αἰετοῦ* e correctione, quum antea fuisset *αἰαιτοῦ*, G. *γέννα νιναιε τοῦ* Ald. *γέννα νῦν αἰετοῦ* Rob. *γένναν εἴνιν αἰετοῦ* praeclara emendatione Turnebus.

245. *σπειράμισιν* G. Ald. *σπιράμισιν* M. Rob. *σπειράμισι* Turn.

246. *ἀπορφανισμένους* M. Turn. *ἀπορφανισμένους* G. Ald. Rob.

247. Libri *ἐντελής*. Id ad *γένναν* refertur. Eleganter tamen Pauwius et Schützius *ἐντελεῖς*.

248. *Θῆρα πατρώα* sic M. *Θῆρα πατρώα*, acuto accentu in *πατρώα* e circumflexo facto, G. *Θῆρα πατρώα* Ald. Scholiastes *οὐκ ἔστι γέννα ἐντελής ὥστε τὴν πατρώαν Θῆραν προσάγειν τῇ καλιᾷ*. Itaque *Θῆραν πατρώαν* Rob. *Θῆραν πατρώαν* Turn. Ineptum est reique de qua sermo est repugnat quod a Blomfieldio coniectum probat Dindorfius, *πατρώοις*. Deinde *προσάγειν* G. Ald.

249. *λέγω* Ald. Rob. Turn. *ἐγὼ* M. G.

251. *ἔχοντε* M. Rob. Turn. *ἔχοντες* G. Ald.

252—260. Hos novem versus Electrae tribui, ut Orestes novem versus habuerat.



252. Quamquam nihil est in hoc versu quod iure reprehendi possit, dubitari tamen potest an scripserit Aeschylus τοῦ σε τιμῶντος μέγα.

253. In ἀποφθείρας M. diphthongum ab alia manu ex ε factam habet.

254. εὐθνοιον G. Rob. εὐθυνον, ad alteram syllabam οι supra adscripto, M. εὐθυνον Ald. Turn. Scholiastes εὐθυνον διὰ τοῦ ν τὸ δίκαιον σημαίνει, διὰ δὲ τῆς οι καλὴν ἐνώχλιαν ἔχον γέρας, παρὰ τὸ θοίνην (sic M.)

256. ἔλοις vitium Aldinae: unde ἔλοις Turn. ἐπιπέθη recte Blomfieldius. ἐπιπέθη M. Ceteri ἐπιπέθη.

258. ἐνήμασιν M. G. ἐγήμασιν Ald. ἐνήμασι codex Robortelli. ἐν ἡμασιν Rob. ἐν ἡμασι Turn.

259. δ' ἄν ἄρειας Turnebus. δαναρίας M. G. Ald. Rob.

260. κάρτα omittit Rob.

261. Choro haec tribuit Rob. Linea praefixa in M. Orestae persona adnotata in G. Ald. item in Turn. in folio recuso, quum in improbato omissa esset personae nota.

263. ἀπαγγέλιη G. (in quo ante correctionem fuerat ἀπαγγεῖλει) et Turn. ἀπαγγέλιη M. Ald. ἐπαγγέλιη Rob. Porsonus scripsit ἀπαγγελεῖ, quo non opus est.

264. ἴδοιμι G. Ald. Turn. ἴδοιμι M. Rob.

266. Personae nota omissa est in G. Ald. Turn. et, ut in hac traegodia plerumque factum, in M. ὄρ. adscripsit Rob. οὔτοι Turnebus. οὔτι M. G. Ald. Rob.

268. κάξορθιάζων Turn. κάξορθιάζων M. G. Ald. κάξορθιάζων Rob.

269. ὕφ' ἦπαρ θεριμὸν Rob. et, ut videtur, M. ὕφ' ἦς παρθεριμὸν G. Ald. Turn.

271. In λέγων primam litteram in litura habet G.

272. ἀπόχρηματοῖσι M. ἀπόχρηματοῖσι G. ἀποχρηματοῖσι Ald. ἀποχρημα τοῖσι Turn. Vict. ἀπόχρημα τοῖσι codex Robortelli. ἀχρημάτοισι Rob. ex emendatione Sophiani. ἀποχρημάτοισι Schützius et Porsonus. Hoc dicit, ut Schützius intellexit, occidere me iussit Apollo occisores patris, bonorum iactura exasperatum. Eodem modo v. 298. χρημάτων ἀχρημία commemoratur.

275. Libri μειλίγματα. Scholiastes τῶν ἐχθρῶν μειλίγματα. αἱ κολάσεις γὰρ τῶν ἀδικούντων μειλίγματά εἰσι τῶν ἀδικηθέντων, et τοὺς μὲν γὰρ πολίτας λιμώξειν ἐκ γῆς ἔφρασκε πρὸς ἀφροσίωσιν Ἀγαμέμνονος, ὡς μὴ ἐκδικήσαντας, ἡμῶς δὲ σωματικῶς φθαρήναι. Rectissime Lobeckius ad Ai. v. 757. p. 340. μερίματα.

276. τὰς δὲ νωνόσσους prius in M. scriptum erat: id eadem, ut videtur, manus in τὰς δὲ νῶν, νόσους mutavit. τὰς δὲ νῶν, νόσους Rob. τὰς δε νῶν νόσους G. Ald. τὰςδε νῶν νόσους Turn. Scholiastae

explicationem ad v. 275. attuli. Non recte olim *ῥῶν* in *τῶν* mutandum esse putavi. Scribendum erat *τὰς δ' αἰνῶν νόσους*. Ita in Agamemnone v. 97. *τούτων λέξις ὅτι καὶ δυνατὸν καὶ θέμις αἰνεῖν*, et v. 1449. *ἡ μέγα δώμασι τοῖσδ' αἴμονα καὶ βαρύμητιν αἰνεῖς, φεῦ φεῦ, κακὸν αἶνον ἀτρηῶς τύχης ἀπορέστον*. In incerta fabula fr. 305. *γένος μὲν αἰνεῖν ἐκμυθῶν ἐπίσταμαι Αἰθιοπίδος γῆς*.

277. *ἐπᾶμβατῆρας* M. Ceteri *ἐπαμβατῆρας*. *Auratus ἐπεμβατῆρας*.

278. *λειχῆνας* Blomfieldius. Libri *λιχῆνας*.

279. Hunc versum asserunt Etym. M. p. 530, 51. Etym. Gud. p. 338. Zonaras p. 1236. Celsus V. 28, 19. *Vitiligo quoque, quamvis per se nullum periculum affert, tamen et foeda est et ex malo corporis habitu fit. Eius tres species sunt. Ἄλφος vocatur ubi color albus est, fere subasper et non continuus, ut quaedam quasi guttae dispersae esse videantur: interdum etiam latius et cum quibusdam intermissionibus serpit. Μέλαις colore ab hoc differt, quia niger est et umbrae similis: cetera eadem sunt. Λευκὴ habet quiddam simile alphi, sed magis albida est et altius descendit, in eaque albi pili sunt et lanugini similes. Omnia haec serpunt, sed in aliis celerius, in aliis tardius. Alphos et melas in quibusdam variis temporibus et oriuntur et desinunt: leuce quem occupavit non facile dimittit.* *ἐπαντέλλειν* Rob. Turn. et grammatici. *ἐπαντέλλει* M. G. Ald.

280. Libri ἄλλως *τε φωνεῖ*. Emendavit Stanleius sive potius Auratus. Deinde *ἐρινύων* M. Ald. Rob. *ἐρινύων* erat in G. sed alterum *ν* erasum est. *ἐρινύων* Turn.

281. Rob. e mala coniectura sua *ματρῶων*. Codex eius, ut ceteri libri, *πατρῶων*. Post hunc versum in libris hic legitur,  
*ὄρῶντα λαμπρὸν ἐν σκότῳ ῥωμῶντ' ὄφρυν.*

Ad quem versum scholiastes haec adscripsit, *τὸν ἐν σκότῳ ῥῶν κινεῖν-τα τὴν ὄφρυν λαμπρῶς ἡμᾶς ἐπεξιέναι ἔλεγε*. Suspiceris ante hunc versum, i. e. post *τελουμένηας*, aliquid excidisse. Et videbatur Dobraeo Adv. II. p. 27. eiusmodi versus interiisse, *τοιαῦτα πέμφειν εἶπε τὸν κατὰ χθονός*. Sed videtur potius hic versus, *ὄρῶντα λαμπρὸν ἐν σκότῳ ῥωμῶντ' ὄφρυν*, post v. 284. collocandus esse. Idem suspicatus est Blomfieldius.

283. *προτροπαίων* G. Ald.

285. Legebatur hic versus post v. 281.

286. *διώκεσθαι* M. G. Ald. *διώκεται* Rob. Turn. *διωκάθει* Porsonus, refragante Elmsleio ad Med. p. 113. *Διώκεται*, quod verum videtur, passivum esse putat Blomfieldius. Potest fortasse activa significatione dictum esse. Od. XVIII. 8. *ὅς ῥ' ἔλθῶν Ὀδυσῆα διώκετο οἴο δόμοιο*.

287. Etym. M. p. 674, 20. *πλάστιγξ, ἡ μάστιξ, ἀπὸ τοῦ πλήσσειν, παρ' Αἰσχύλῳ*.

288. κρατερός μέρος M. G. Aldinae. κρατερός μέρος co-dex Robortelli. Hinc Rob. dedit κρατῆρος μέρους. Turn. κρατῆρος μέρος.

289. λιβός Turn. λίβος M. G. Ald. Rob. Non opus est ut cum Abreschio λίβους scribatur. Accusativo λίβα usus est Aeschylus Eum. v. 56. fragm. 56. 70. V. Lob. Paralip. p. 113. seq. et 542.

290. Post πατρός asteriscum posuit Robortellus, quo aut vitium aut lacunam significaret.

291. Libri μῆνιν δέχεσθαι οὔτε συλλύειν τινά. In M. G. Ald. post δέχεσθαι punctum est, in Turn. comma. In G. σ in συλλύειν in litura scriptum. Schützius μῆνιν δέχεσθαι δ' οὔτε συλλούειν τινά, partim ex mea, partim ex Heathii coniectura, cui soloecum συλλούειν debetur, quod ne ad sententiam quidem satis aptum est. Interpungendum esse post μῆνιν, et δέ post δέχεσθαι inserendum vidit etiam Elmsleius ad Soph. Oed. R. v. 817. Is συλλύειν interpretatus est συγκαταλέειν, una deversari, eodemque modo, Dobraeo Adv. II. p. 27. teste, Porsonus. Eadem fortasse erat scholiastae explicatio, si recte Bothius quod scriptum est, συγκαλύειν, συνοικεῖν, ita emendavit, συγκαταλέειν, συνοικεῖν. Sed scripsit fortasse scholiastes συμπλεῖν, συνοικεῖν. Certe συλλύειν esse videtur una solvere navem. Aptè comparavit Bothius illud Horatii carm. III. 2, 26. *velabo, qui Cereris sacrum vulgarit arcanas, sub isdem sit trabibus fragilemve mecum solvat phaselon.* Euripides in Orionis Antholognomico p. 56. ὅστις δέ τῷ γρύσαντε μή τιμῶν θέλη, μή μοι γένοιτο μήτε συνθύτης θεοῖς, μήτ' ἐν θαλάσῃ κοινόπλων στέλλοι σκάφος, ubi Schneidewinus p. 95. praeter alia haec Aeschyli in Sept. c. Theb. v. 583. attulit, ἧ γὰρ ξυνεισβάς πλοῖον εὐσεβῆς ἀνὴρ ναύταισι θερμοῖς καὶ πανουργίᾳ τινὶ ὄλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστω γένοι.

294. χρῆσιμός Rob. Deinde ἄρα Stanleius. Libri ἄρα.

295. Libri καὶ μὴ πέποιθα, nisi quod in M. x εἰ scriptum est, cum rasura post x, ut καὶ εἰ scriptum fuisse appareat. Schützius in tertia editione non recte meam coniecturam secutus scripsit καὶ μὴ πέποιθη. Nihil mutandum est. Euripides Andr. v. 635. ὃς κλαίοντά σε καὶ τῆν ἐν οἴκοις σὴν καταστήσει κόρην, καὶ τρὶς νόθος πέφυκε. Deinde ἐστ' ἐργαστέον M. Rob. ἔστεργαστέον G: ἐργαστέον Ald. ἐξεργαστέον Turn.

296. συμπίνουσιν Turn. Ceteri συμπίπτονσιν.

298. καὶ πρὸς πιέζει Abreschius. Libri καὶ προσπιέζει.

300. Rob. e Sophiani coniectura dedit ἀδόξω pro lectione codicis εὐδόξω, quae est in omnibus reliquis libris.

302. Εἴσεται dictum est significatione passiva. Nisi εἴσομαι Aeschylus scripsit.

303. Chori notam non habent M. G. Ald. μοῖρε, sed αὐ ab alia manu supra adscripto, M.

305. ἡ vitium Akl.

308. δίκη μέγ' αὐτεῖ Turn. δίκημὲγαντῖ, priore a lineola transfixo, in margine autem adscripto οἶμαι μέγ' αὐτεῖ, M. δίκης μέγ' αὐτεῖ G. Ald. δίκην μέγαντι Rob.

312. Ορ. praeifixum in M. Turn. Personae notam non habent G. Ald. Rob. Primam stropham eiusque antistropham Canterus indicavit. Totum carmen usque ad v. 469. in strophas atque antistrophas distinctum exhibui in Observationibus criticis in Aeschylum et Euripidem. Ibi quum nihil dixissem de ratione qua ista stropharum coniunctio facta est, Schützius, qui ordinem et aequabilitatem in ea descriptione invenire non posset, insigni audacia strophas alio ordine collocavit: quo factum est, ut, quum ordinem restituere vellet, eum everteret. Non animadvertit enim anapaestos quoque, qui sunt in hoc carmine, esse antistrophicos. Haec est autem carminis, quod quattuor continet stropharum systemata, descriptio.

I. α'. β'. α'. γ'. δ'. β'. δ'. μεσῳδός. ε'. ζ'. ε'. γ'. ζ'. ζ'.

II. η'. θ'. θ'. η'.

III. ι'. ι'.

IV. ια'. ια'.

ὦ μᾶτερ ἀνόμετερ solus Rob.

314. Recte libri ἄν ἔκαθεν, nisi quod in M. ἀγκαθεν scriptum est. Falsus olim sum, quum τύχοιμ' ἄγκαθεν οὐρίσας scribendum putarem. Neque enim ἄν omitti potest. Emendandus potius erat versus antistrophicus. Iungendum autem est, ut Blomfieldius vidit, οὐρίσας φάος. Errant scholiastae: μακρόθεν οὐριοδρομήσας εἰς τὸν σὸν τάφον· ὃ ἐστὶν ἀπὸ Φωκίδος ἐλθών. ἄλλως· πόρρωθεν σου ἀφοριζόμενος· σὺ μὲν γὰρ ἐν σκότῳ, ἐγὼ δὲ ἐν τῷ φωτί· ἐναντίον μὲν τὸ φῶς τῷ σκότῳ. τοῦτ' ἔστι, πολὺ τὸ μεταξύ τῶν ζώντων καὶ τεθνεώτων· ὁμῶς δὲ τοῖς προσδοκίμοις Ἀτρεΐδαις ὁ γόος εὐκλεῆς ὁμοίως χάριτες κέκληνται.

316. ἰσοτίμοιρον M. G. Ald. Rob. ἰσόμοιρον Turn. Scribendum esse ἀντίμοιρον vidit Erfurdtius ad Soph. El. v. 86.

318. κέκληνται M. (sic M.) Rob. Turn. κέκληται G. Ald.

319. πρὸς θοδόμοις Ald. Ortum id ex eo quod in G. ad προσδοκίμοις supra adscriptum est ἤγονν ἰκέταις ita ut posterioris vocis prima littera pro accentu in syllaba προς accipi possit.

320. Personae nota ommissa in M. G. Ald. Rob. Χο. Turn. Hemichorio priori haec tribui.

321. Libri ἡ μαλερά. Delevit articulum Porsonus.

323. ὀγοτύξεται Rob. Θνήσκων M.

327. τὸ πᾶν M. Rob. Turn. τὸ πᾶν G. Ald. Scholion ζητεῖ τὸ ἀντιτιμωρεῖσθαι. Et in altera codicis M. margine ὁμῶς οὐκ ἤρεμεῖ ἡ ψυχὴ· ζητεῖ γὰρ παντελῶς τιρασσομένη τὴν ἐκδίκησιν. Recte Lachmannus ῥοπάν. *Luctus iustus, ubertim excitatus, quaerit discrimen pa-*

*tris et matris*, i. e. momentum, quo utrique debitum detur, patri vindicta, matri poena.

328. Lineolam tantum praefixam habet M. κλῦθί νῦν scribendum esse vidit Canterus. Libri κλῦθι νῦν.

330. Huic versui lineola praefixa in M. Orestis personam adscribunt G. Ald. Rob. Recte eam omisit Turn. Libri δίπαις τοῖς ἐπιτυμβιδίους, nisi quod δίπαις τοὺς ἐπιτυμβιδίους Turn. Schützius in prima editione e sua coniectura dedit δίπαις τοῖ σ' ἐπιτυμβιδίους, quod recepit Porsonus. Duae posteriores Schützii ex mea coniectura δίπαις τοῖ σ' ἐπιτύμβιος. Scribendum potius erat

δίπαις δέ σ' ὄδ' ἐπιτύμβιος.

331. Θρήνος, vitium Aldinae, retinuit Turn. ἀναστενάξει, non ἀναστενάξει, etiam M. habere videtur.

334. Huic versui Electrae persona adscripta in Rob. In M. lineola praefixa. τί δ' ἄτερ κακῶν Rob. et sic etiam M. sed ut ἄτερ ab eadem manu ex alio vocabulo factum esse videatur. τί δ' ἄτ' ἐν κακῶν G. Ald. et in G. quidem κακῶν sic scriptum, ut compendium, quo ultima syllaba indicatur, antea fuerit illud quo significatur ὡς. Turn. τί δ' ἄτε κακῶς.

335. Hunc versum Rob. Oresti tribuit. Signum interrogandi Schützi debetur. De verbo ἀτρίακτος et cognatis v. Salm. Exerc. Plin. p. 206. Spanh. ad Iulianum p. 262. Lob. Aglaoph. p. 354.

336. Haec duci prioris hemichorii tribui. Choro adscripsit Turn. Lineola praefixa in M. Nulla personae nota in G. Ald. Rob. ἀλλ' ἔτ' ἄν ἐκ τῶνδε M. Rob. ἀλλ' ἔκτ' ἄν ἐκ τῶνδε G. Ald. ἀλλ' ἐκ τ' ἄν τῶνδε Turn. Χρηζῶν male interpretatur scholiastes ὁ χρησιμωδῶν Ἀπόλλων.

337. Θείη Turn. Θήη M. G. Ald. Rob.

339. παιᾶν recte Blomfieldius. Libri παίων. Pro luctu sepulcrali, inquit, novum amicum (Oresten) paean introducet in regias aedes. ἔμβουσιλείας Ald.

340. νεοκράτα φίλον κομιζει M. (sic M.) Rob. νεοκράτα φίλον κομιζει G. νεοκάτα φίλον κομιζει Ald. νεοκράτα φίλον γε κομιζοι Turn. Emendavit Porsonus, quem v. ad Med. v. 138. Νεοκράτας σπονδάς alibi Aeschylus dixit, fr. 432. νεοκράτά τις ποιεῖτω Plato in Laconibus apud Ath. XV. p. 665. C. Hesychius νεοκράς (scr. νεοκράτας), νεωστὶ κεκερασμένος. Νεόκρατοι, τινὲς κραιτῆρες ἐλέγοντο, ὧν ἡ χρῆσις διττὴ καθεστῆκει, ἐν τε γὰρ τοῖς περιδείπνοις καὶ ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν ἤγουν σπονδαῖς.

341. Lineola praefixa in M. Nulla personae nota in G. Ald. Rob. Electrae haec tribuit Turnebus. Non hanc decent, sed Oresten, cui me duce Schützius dedit. εἰλίω codex Robortelli: ipse dedit ἰλίω, ut in ceteris libris est.

342. πόρτινος vitium Aldinae.

343. Libri *δορίμητος*. Blomfieldius scribendum coniecit *δορίμητος*. Recte, puto, Stanleius *δορίδητος*, etsi lexica hoc vocabulum non habent. Similia sunt *δοριάλωτος*, *δοριθήρατος*. Deinde libri (etiam M.) *κατεναρίσθης*. Correctum a me et Porsono.

344. *εὔκειαν* vitium Ald. *δόμοισιν* M. G. Ald. Rob. *δόμοισι* Turn.

346. Libri *ἐπιστρεπτόν αἰῶνα κτίσας*, nisi quod *ἐπίστρατον* habet G. *ἐπί στρατόν* Ald. *ἐπίστρεπτον* Turn. cui scholia hoc vocabulum, sed recto accentu, praebuerunt: *κτίσας* autem solus Rob. Scribendum erat

*κτίσας ἐπιστρεπτόν αἰῶ.*

Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 363, 17. *αἰῶ τὸν αἰῶνα κατὰ ἀποκοπὴν Αἰσχύλος εἶπεν.*

348. *διαποντίου γῆς* Turn. *διαποντιουτᾶς* M. *διὰ ποντίουτας* G. Ald. *διαποντιουτας* cum asterisco, vitii signo, Rob.

350. Nulla personae nota in M. G. Ald. Rob. Turn. Olim choro haec dedi, nunc priori hemichorio, quod non interpellat, sed continuat Orestis dicta. *ἐκεῖ* bis habent G. Ald. Turn. Scilicet quum hic versus in libris in duos dividatur, quorum secundus vocabulo *ἐκεῖ* incipit, librarius, qui codicem G. scripsit, *ἐκεῖ* adiecerat priori versui, sed statim animadverso errore tenuissima linea, quae Asulani oculos effugit, hanc vocem confodit, et sequentem versum incepit eodem *ἐκεῖ*. Quod ex G. affertur *ἔσω*, interpretatio est, adscripta etiam in M. *Θανοῦσιν* M. G. Ald. Rob. *Θανοῦσι* Turn.

355. *ἦν* ex codice suo affert Robortellus. Habet *ἦν* M. sed *ς* ad  $\nu$  supra adscripto. *ἦς* G. Ald. Rob. Turn. Deinde libri *ῥφρα* sine elisione. Correxit Pauwius. Denique libri *ἔζης*. Abreschio videbatur *ἦς*, de qua forma ad Aristoph. Nub. v. 1030. dixi, in *ἦσθ'* esse mutandum. Scribendum potius est

*βασιλεὺς γὰρ ἦν, ῥφρ' ἔζη.*

Secundas personas posuerunt qui haec Oresti continuata legebant.

356. *πιπλάντων* Heathius. Libri *πιμπλάντων*, repugnante metro.

357. *πεισίμβροτόν τε* Pauwius. *πισίμβροτόν τε* M. Ceteri *πεισίμβροτόν τε*. Schützius audaci metaphora offensus *πεισιμβρούτι τε βᾶκτρον* dedit. Aeschylus sceptrum dixit pro regio munere.

358. Nulla personae nota in libris. Electrae hanc stropham esse apparet. *τρωῖας* M. Ald. Rob. Turn. *τρωῖας* G. Ex mea emendatione Schützius *Τρωῖοις*.

359. *τείχεσι* Heathius. Libri *τείχεσσι*.

360. Libri *μετ' ἄλλων δορικμητι*. Scribendum esse *μετ' ἄλλω* Stanleius vidit, *δορικμητι* Blomfieldius.

361—363. Libri *παρὰ σκαμιάνδρου πόρον τέθαιμι· πάρος δ' οἱ κτανόντες νιν δαμῆναι*, nisi quod *τε θάψαι* est in Ald. *οὔτω* Porsonus. Apparet scribendum esse *τεθάψθαι*, in quod etiam H. L. Ahrens

incidit, deesse autem verbum ex quo infinitivi pendeant. Nam sensum recte intellexit scholiastes, cuius haec est in M. G. ad *δαμιῆναι* adscripta adnotatio, *λείπει τὸ ὄφελος*. Itaque, deleto *νιν*, scripsi *μηδ'* —

*παρὰ Σχαιμάνδρου πόρον τεθάρθαι*

\*πέπρωσο·\* πάρος δ' οἱ

*κτανόντες οὕτω δαμιῆναι.*

*Vtinam ne tibi (quod Orestes optaverat) sub Troicis muris cum aliis bellatoribus ad Scamandri fluentia sepeliri, sed prius eis, qui te occiderunt, ita perire fatum fuisset, ut procul aliquis eorum cadem audiret, expers horum laborum.* Similiter *πέπρωται* dictum est in Prometheo v. 513. οὐ ταῦτα ταύτη μοῖρά πω τελεσφόρος κρᾶναι πέπρωται.

365. Libri πρόσσω. Olim correxi.

367. Choro haec tribuit Turnebus. Nulla personae nota in M. G. Ald. Rob.

369. *μελζονα φωνεῖ. ὁ δυνᾶσαι γὰρ M. μελζονα φωνεῖ, ὀδυνᾶσαι γὰρ G. Ald. Rob. μελζονα φωνεῖς· ὀδυνᾶσαι γὰρ Turn.* Scholiastes *ῥάδιον γὰρ τὸ εὔχεσθαι*. Scribendum

*μελζονα φωνεῖς· δύνασαι γὰρ.*

*Licet enim tibi.* Od. IV. 825.

*θάρασει, μηδέ τι πάγγν μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην·  
τοίη γὰρ οἱ πομπὸς ἄμ' ἔρχεται, ἦν τε καὶ ἄλλοι  
ἀνέρες ἠρήσαντο παρεστάμεναι (δύναται γὰρ),  
Παλλὰς Ἀθηναίη· σέ δ' ὀδυρομένην ἐλαιίρει.*

Euripides in fine Electrae

*χαίρειτε· χαίρειν δ' ὅστις δύναται*

*καὶ ξυντυχίᾳ μήτιν κίμνει*

*θνητῶν, εὐδαίμονα πρύσσει.*

370. *μαράγγης Rob. μαράγγης M. G. Ald. glossa μᾶστιγος in M. G. adscripta. μαραινίης Turn.*

372. Ad *γῆς* in M. *α* supra adscriptum. Deinde *τῶν δε* sic G. Rob.

373. Libri *στιγερῶν τούτων*, quae verba in M. interpunctione a praecedentibus et sequentibus distincta sunt. Scholiastes *τοῦτο ἰδίᾳ ἀναπεφώνηται, τῶν ἄγαν στιγερῶν τούτων. τοῦτο δὲ μᾶλλον Ἄγαμέμνονος τοῖς παισὶν αὐτοῦ συμβέβηκεν· πρὸς ὃ ἐπάγει Ἡλέκτρα ὅτι ὡς βέλως μου ὁ λόγος οὗτος ἤψατο*. Haec non magis probari possunt quam quae recentiores critici protulerunt. Olim scribendum esse putabam *στιγερῶν ὄντων*. Scribendum potius erat, mutatione paene nulla, *στιγερῶν γ' ὄντων*.

374. Ad *γεγένηται* intelligendum *δοῦπος μαράγγης*. Nisi scribendum est *γεγένηται*, ut Boissonadus voluit.

375. Nulla personae nota in M. G. Ald. Electrae nomen praefixum in Rob. Turn. *δὲ ἀμπερές G. διαμπερές Rob.* Deinde *οὗς* Schützsius. ὡς M. G. Ald. Rob. ὡς Turn.

376. ἴκετο ἄπερ τε βέλος M. G. Ald. Rob. ἴκετο ἄτεπερ βέλος Turn. Apparet ἴκεθ' esse scribendum.

377. Orestis nota in Rob. adscripta est, chori in Turn.

378. ἄταν G. Ald. Turn. ἄτην, supra adscripto α, M. ἄτην Rob.

379. Rectius τλάμοι. Deinde πλανούργω Ald.

380. χειρὶ τοκεῦσι δ' ὁμῶς τελεῖται M. G. Ald. Turn. χειρὶ τοκεῦσι δόμῳ στελεῖται Rob. Scholiastes ἴνα τὸ ὁμοιον καὶ ἴσον τῷ πατρὶ μου φυλαχθῆ. Legisse igitur videtur ὅπως. Itaque Scaliger scribendum putavit τοκεῦσιν ὅπως τελεῖται. Scripsisse puto Aeschylum  
χειρὶ, τοκεῦσι δ' ὁμῶς τελοῖτο.

Idem coniecit Boissonadus. *O Iuppiter, inquit, qui ab inferis poenam mittis hominum malefactorum, in patris gratiam pariter haec perficiantur, i. e. mitte poenam quae patris caedem ulciscatur. Δέ ita explicandum, Ζεῦ, ἀναπέμεις μὲν — ἀνάπεμψον δὲ ὁμῶς.*

381. Haec alteri hemichorio tribui. Nulla est in libris personae nota. Libri ἐφρμνῆσαι γένοιτό μοι. Addidi ποτε.

382. Fortasse scribendum πυνκίεντ'.

383. Θεινόμενον Rob. Turn. θινομένον, ad ε supra adscripto ει, M. Θεινόμενον G. Ald.

384 388. ὀλλυμένας G. Turn. ὀλλυμένης Rob. et ad η supra adscripto α M. ὀλυμένας Ald. Deinde τί γὰρ κεύθῳ φρενὸς θεῖον ἔμπας ποτᾶται. πάροιθεν δὲ πρῶρας δριμύς ἄται (sic) καρδίας θυμὸς ἔγκοτον στύγος M. A quo ceteri libri ita tantum discrepant, ut πρῶρας habeant Ald. Rob. δριμύ, ἄται G. Ald. δριμύς ἄται Rob. εἴκοτον Ald. Turnebus e coniectura haec dedit, τί γὰρ κεύθῳ φρενὸς. θεῖον ἔμπας ποτᾶται. πάροιθεν δὲ πρῶρας, δριμείας τὲ καρδίας, θυμὸς ἔγκοτον στύγος. Scholiastes ad ἔμπας ποτᾶται haec adscripsit, ὁμῶς τὸ εἰμυρμένον παρήπταται (sic M. G. περιπταται Rob. περιπταται Vict.) πάντας καὶ οὐκ ἂν ἐπιβουλευθεῖη παρὰ τὸ μοιρίδιον. Videtur hic θεῖον explicare studuisse. Porsonus scripsit τί γὰρ κεύθῳ φρενὸς; θεῖον ἔμπας ποτᾶται· πάροιθεν δὲ πρῶρας, δριμύς ἦται καρδίας, θυμὸς, ἔγκοτον στύγος. Scribendum potius videtur

τί γὰρ κεύ-

θῳ, φρενὸς οἶον ἔμπας  
ποτᾶται πάροιθε πρῶρας  
δριμυστάκιον καρδίας  
θύματος ἔγκοτον στύγος;

Similiter Aeschylus in Agamemnone v. 942. dixit τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως δεῖμα προστατήριον καρδίας τερυσκόπον ποτᾶται; Vocabulo θῆμα caedes Agamemnonis significatur, ut Ag. v. 1077.

389. Nulla personae nota in libris. Libri καὶ ποτ' ἂν. Correxerit Stanleius.

390. ἐπιγεῖρα G.

391. κάρανα δαΐζας M. Rob. Turn. καραναδαΐζας G. καραδα-



ναΐζας Ald. *Ναΐζας* priore syllaba producta dictum est ut II. XI. 497. *δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας.*

392. Scholiastēs καὶ γένοιτο πιστὰ τῇ χώρᾳ, ὅτι σὺ τούτων αἴτιος. Hoc potius dicit, *contingat mihi fidere posse civibus.* Od. XI. 456. ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.

394. Libri κλῦτε δὲ τὰ χθονίων τετιμέναι. Ultima in M. sic scripta *ταχθονίων τετιμέναι*, in quo nihil aliud latet quam illud ipsum *τετιμέναι*. Scholiastes αἱ Ἐρινύες παρὰ τῶν χθονίων θεῶν τετιμημένοι. Quum illud *τετιμέναι* ex interpretatione, quae scripta fuerat *τετιμένα*, ortum esse videretur, in Opusc. V. p. 162. scribendum putabam *τιτηνά*. Probabilius nunc duxi

*κλῦτε δὲ τὰ χθονίων πρότιμα.*

Omnes inferos deos invocat. Xenophanes apud Athenaeum X. p. 414. B.

*οὐδὲ μὲν εἰ ταχνητῆτι ποδῶν, τό περ ἔστι πρότιμον, ῥώμιης ὅσος ἀνδρῶν ἔργ' ἐν ἀγῶνι πέλει.*

Vsi sunt hoc vocabulo *πρότιμος* etiam Plato aliique.

395. Haec duci alterius hemichorii dedi. Nulla personae nota in libris. *ἀλλὰ νόμος* Turn. *ἀλλ' ἄνομος* M. G. Ald. Rob.

396. *ἐσπέσον* pro *ἐς πέδον* codex Robortelli.

397. *βοαὶ* G. Ald. Deinde libri *λοιγὸν ἐρινύς*, nisi quod *ἐριννὺς* habet Turn. Recepi necessariam Schützii emendationem, *λοιγὸς Ἐρινύν.*

398. Libri *προτέρων*. Emendavit Porsonus. *ἄτην* Rob. Turn. et *α* ad *η* supra adscripto M. *ἄταν* G. Ald.

399. *ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτη* M. G. Ald. *ἀπάγουσαν ἀπ' ἄτη* Rob. *ἐπάγουσ' ἐπ' ἄτη* Turn.

400. Nulla personae nota in libris. Libri *ποῖ ποῖ δῆ*. Scribendum videtur *τί ποῖ δῆ*. Deinde *τυραννίδος*, vitium Aldinae, repetitum a Turn.

401. *φθειμένων* sic M. *φθειμένων* G. Ald. sed in G. *φθιμένων* antea fuisse aut hoc ex illo factum esse videtur. *φθιμένων* Rob. Turn. Scripsi *τεθνημένων*.

402. *ἴδειτ'* solus Turn. pro *ἴδεσθ'*.

403. *ἔχονται* pro *ἔχοντα* G. Ald.

404. *πειστραποῖταν* sic, omisso *ὦ Ζεῦ*, sed adscripto in margine *οἶμαι πᾶσι τίς τράποιτ' ἄν ὦ Ζεῦ*, M. *πᾶσι τίς τράποιτ' ἄν*; omisso *ὦ Ζεῦ* Rob. *πᾶσι τίς (πᾶσι Ald. Turn.) τράποιτ' (τράποι τ' Ald.) ἄν ὦ Ζεῦ* G. Ald. Turn.

405. Hanc stropham alteri hemichorio tribui. Electrae dederat Rob. Nulla personae nota in M. G. Ald. Turn. *πέπαλται* Turn. *πεπαλατε*, ad ultimam vocalem *αι* supra adscripto, M. *πεπάλαται* G. Ald. Rob.

406. Libri *τόνδε κλύουσιν οἶκτον*. Addidi *οἶκτρον* in principio versus.

408. Libri δέ μου. Sic etiam M. Recte Schützius δέ μοι.\*

409. κλυούσαι M. κλύουσα Rob. κλυούσα, ad α supra adscripto η, G. κλυούση Ald. Turn.

410—412. ὅτ' ἂν δ' αὐτ' ἐπαλκῆς | Θραυρέυπέστιασεν ἄχος | πρὸς τὸ φανεῖσθαι μοι καλῶς M. G. Eodem modo Ald. nisi quod Θραυρέυ πέστιασεν habet, et Rob. nisi quod is αὐτ' habet et \*Θραυρέυ πέστιασεν divisim, cum asterisco, vitii signo. Turnebus haec ita e conjectura scripsit, ὅταν δ' αὐτ' ἐπαλκῆς Θραυρέυπέστιασεν ἄχος πρὸς τὸ φανεῖσθαι μοι καλῶς. Scholiastes ἐπαλκῆς interpretatur ἰσχυρόποιον, et ultima verba sic, πρὸς τὸ καλὰ μοι ἐννοεῖν. Desperati versus, quos ita conformavi, ut Aeschylum eos scripsisse non incredibile est,

ὅταν δ' αὐτ' ἐπαλκῆς \*ἦτορ\*  
Θάραση, πέστιασεν ἄχος  
πρὸς τὸ φανεῖν τί μοι καλῶς.

413. 414. Omissam in libris personam Orestis adscripsi. τί δ' ἂν πάντες τύχοιμεν ἂν ἢ τάπερ M. (sic M.) G. Ald. et codex Robertelli. Scholiastes τί δεινὸν εἰπόντες κατὰ Κλυταιμνήστρου τύχοιμεν τῆς σῆς συμμαχίας, ὃ πάτερ; ἢ ἂν πεπόνθαμεν; Hinc τί δ' ἂν εἰπόντες τύχοιμεν ἂν, ἢ τὰ πεπόνθαμεν dedit Rob. τί δ' ἂν εἰπόντες τύχοιμεν ἂν ὃ πάτερ· πύθοιμεν Turnebus. Scribendum esse τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν; ἢ τὰ περ πύθοιμεν viderunt etiam Bothius in altera editione et Bambergerus. Deinde libri ἄχθεια. Scribendum ἄχθια, quod Lachmannus quoque et Bloxfieldius intellexerunt. In G. litterae θε vocabuli ἄχθεια in litura scriptae sunt: antea ἄχθια scriptum fuisse videtur. Scholiastes ad τὰ δ' οὔτι in sequente versu τὰ ἄχθια adscripsit.

416. ὠμόφρον Ald.

418. Hanc stropham eiusque antistropham nunc alteri hemichorio dedi. Non recte iudicaveram in Elem. doctr. metr. p. 737. et in Epitome §. 691. et 694. Nulla est personae nota in libris.

418—421. ἔκοψα κομμὸν ἄρειον M. G. Ald. ἔκοψαν κομμὸν ἄρειον Rob. ἔκοψε κομμὸν ἄρειον intulit Turn. Deinde libri εἶτε. Deinde κισσίας Rob. Turn. κισσίας M. G. Ald. Tum νόμοισιλεμιστριάς M. G. Ald. Rob. νόμοισι πολεμιστριάς profectum a Turnebo. Deinde

ἄπριγκτοι πληκτὰ. πολυπλάγκτα δὴν εἶδειν M. ἄπριγκτοι πληκτὰ. πολυπλάγκτα δὴν ἰδεῖν G. Eodem modo Ald. nisi quod πολὺπλαγκτα habet, et Rob. nisi quod πολυπλάγκτα δ' ἦν, et Turn. nisi quod is πολὺπλαγκτα δ' ἦν dedit. Denique Aldinae vitia sunt ἐπασσυντέρω τριβῆ, et ὀρεῖγματα, unde natum Turnebi ὀρύγματα. Scribendum erat

ἔκοψα κομμὸν Ἄριον, ἐν τε Κισσίας  
νόμοις ἰηλεμιστριάς  
ἀπριγδόπληκτα πολυπλάνητ' ἄδην ἰδεῖν  
ἐπασσυντεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα.

V. Opusc. vol. IV. p. 338. ubi quod ἔκοψε scripseram, correctum est

vol. VII. p. 59. Praeterea quum ibi scripsissem *πολυπλάνητά τ' ἦν ἰδεῖν*, recepti nunc *πολυπλάνητ' ἄσθην ἰδεῖν*, emendationem Bambergeri. *Πολυπλάνητα* scribendum esse viderunt Lachmannus et Blomfieldius, *ἀπριγδόπληκτα* Blomfieldius. Ita in Persis v. 1026. 1031. *ἄπριγδ' ἄπριγδα μάλα γοεδνά*. Ad ἄρειον, ut libri habent, scholiastes adscripsit *Περσικόν*. V. interpretes Hesychii ad v. *Ἀρείας*. Quod deinde scripsi *ἠλεμιστριάς*, ex hoc ipso carmine sumpsisse videtur Hesychius, qui interpretatur *Θρηνητριάς*. Idem *ἠλεμιστρία, Θρηνητρία*.

423. Libri *ἀμόν*.

424. *δαῖτα* Turn. et, ut videtur, M. *δαῖτα* G. Ald. Rob.

428. *ἔτλης ἀνοίμωκτον* M. Rob. Ita etiam G. Sed Asulanus, male lecto compendio, quo *ἔτλης* in G. indicatum est, in Ald. dedit *ἔτλ' ἡμνοίμοκτον*. Hinc Turn. *ἔτλη, ἀνοίμωκτον*.

429. Nulla personae nota in M. G. Ald. Orestis nomen praefixum in Rob. Turn.

430. *ἄρα* Heathius. *ἀρὰ* M. G. Rob. *ἄρα* Ald. Turn. In margine M. adscriptum *οἶμαι πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἄρα τίσει*. In G. id supra adscriptum, sed corrupte, *οἶμαι μωσὸς ἀρὰ τίσει*.

432. Libri *ἀμῶν*.

433. *ὀλοῖμιαν* Turn. *ἐλοῖμιαν* M. G. Ald. Rob. Scholion, quod in M. G. est, primus edidit Victorius, *ἐκ τούτου εἰρητο τό "τεθναῖην ὄτ' ἐκείνον ἀποπνεύσαντα πνθοῖμην"* Καλλιμάχου.

434. Electrae hanc stropham dederunt Rob. Turn. Nulla personae nota in M. G. Ald. *ἑμιασχαλίσθης* M. G. Ald. Turn. *ἑμιασχαλίσθη* Rob. Deinde δὲ *τωστοστειδῆς* M. *δέτωσοςξειδῆς* G. in quo secundum s e correctione est. *δέτωσο ξειδῆς* Rob. *δέ τωσοςξειδῆς* Ald. *δέ τ' ὡς τότ' ἔδν* Turn. Canterus scribendum coniecit *ἑμιασχαλίσθη δ' ἔθ', ὡς τοῦτ' εἰδῆς*. Id, mutato tamen ex Pauwii sententia τοῦτ' in τόδ', a Schützio, Wellauero, Blomfieldio receptum est. Scribendum erat

*ἑμιασχαλίσθη δέ γ', ὡς τόδ' εἰδῆς*.

Vidit hoc etiam I. Fr. Martinus. Eodem verbo *ἑμιασχαλίσθη* de Agamemnone utitur Sophocles El. v. 445.

435. Libri *ἄπερ νιν*, nisi quod Ald. *ἀπερ νῖν* habet. Emendavit Schützius.

436. *κτεῖναι* M. G. Ald. Turn. sed in M. ν ab alia manu in litura scriptum est. *θεῖναι* Rob. Scribendum esse *κτίσαι* vidit Stanleius. Scholiastes *κατεσκεύεσε δὲ τὸ μασχαλίσθῆναι αὐτὸν ἢ Κλυταιμνήστρα*. ἢ καὶ οὕτως ἀτίμως αὐτὸν θάψασα δυστυχίαν μεγίστην κατεσκευάζουσα τῷ σὺ βίω, ὡς Ὀρέστα. ὃ ἐστίν, ἵνα δυστυχῆ βίον ζήσῃς, τοῦ Ἀγαμέμνονος μὴ δυναμένου σοι συμμαχῆσαι πρὸς τιμωρίαν Κλυταιμνήστρας.

437. *ἄφερτον* Rob. *ἀφερτὸν* Turn. *ἄφερκτον* M. G. Ald. Agam. v. 1568. *μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπέχεται*.

438. *κλύεις* Turn. *κλύει* M. G. Ald. Rob. Deinde *πατρώους* Por-

sonus. πατρώους M. πατρώους G. Ald. Rob. Turn. Deinde libri *δυσαιμίους*. Stanleii emendatio est *δύς ατίμιους*.

439. Nulla personae nota in libris. Dedi haec alteri hemichorio. V. ad v. 418. Libri *λέγεις πατρώιον μόρον*, nisi quod *πατρώιον* est in M. *πατρῶον* Porsonus. Sed *λέγεις* hic non aptum est. Non dubito quin Aeschylus scripserit *ἔχεις πατρῶον μόρον*. *Patriis necem accepisti*. *Ego vero*, et quae sequuntur. *ἐπιστάτων* Ald. Turn.

441. Omnes *μυχῶ δ'*. Deinde *ἄφερκτος* M. G. Turn. *ἄφερκτός* Ald. *ἄφερκτος* Rob. Stanleius scribendum coniciebat *μυχῶ δ' ἔφερκτος*. Prius recte. Nam vulgata lectio contrarium sensum praebet, *seclusa a penetratibus*. At dici debet *seclusa in penetratibus*. Deinde *πολυσίνοος* erat in M. sed *ς* expunctum est. Ceteri *πολυσίνοου*. Porsonus edidit *πολυσίνοος*: voluit *πολυσινοῦς*, quod Blomfieldius probavit. Sed insuavis est sigmatismus: *πολυσίνοου* autem satis tuentur Hippocratea *καχοσινιώτερος, καχοσινιώτατα*. Denique *δίκαν* M. Ald. Rob. Turn. et sic etiam G. e correctione, quum antea *δέκην* fuisset. Scribendum *δέκην*.

442. *ἔτοιμώτερον* Ald.

443. Libri *χαίρουσα*, sed in M. *αι* ab alia manu in rasura scriptum est. Dobraeus Adv. II. p. 27. *ῥέουσα* aut *χέουσα* scribendum esse coniecit. Praestat *χέουσα*. Deinde libri *κεκρυμμένα*, nisi quod *κεκρυμμένα* est in G. Ald. Nisi *κεκρυμμένον*, quod G. Dindorfius coniecit, recipiendum est, scribi certe debet *κεκρυμμένη*.

444—446. *τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσίν | γράφου, δι' ὧτων δὲ σεν | τέτραινε μῦθον ἡσυχῶ φρενῶν βάσει* M. G. Ald. *φρεσὶ* Turn. *φρεσίν* recte Rob. *συντέτραινε* etiam codex Robortelli: ipse e coniectura sua *συμμέτραινε* dedit. Turnebus *σὺ τέτραινε*. Scholiastes *τέτραινε* agnoscit, quod interpretatur *διατόρει, διακόμεζε*. Deinde *φρενῶν* etiam Rob. *φρενῶν* Turnebi emendatio est. Scribendum

*τοιαῦτ' ἀκούων . . . . . ἐν φρεσίν*

*γράφου, δι' ὧτων τέ σοι*

*τέτραινε μῦθον ἡσυχῶ φρενῶν βάσει.*

Quid exciderit, dici non potest. Fortasse eiusmodi quid scriptum erat, *τοιαῦτ' ἀκούων τῶνδ' ὕβρισματ' ἐν φρεσίν γράφου*.

448. *αὐτός* M. e correctione: fuerat *αὐτός*. Deinde *ὄργῃ* M. Ceteri *ὄργῃ*. Conatur hoc explicare scholiastes, cuius adnotatio in M. ita scripta est, *ταῦτα δὲ τὰ συμβάντα τῷ Ἀγαμέμνονι. αὐτός· τοῦτ' ἔστιν ἐπιθυμεί δὲ τὰ λοιπὰ γινῶναι ὁ πατήρ, τοῦτ' ἔστι τὴν τιμωρίαν*. Alius *ὄργῃ* dativum esse putavit: cuius hoc scholion est, *ἀντὶ τοῦ μᾶτε τῷ τρόπῳ σου*. Rectissime Scaliger et Pauwius

*τὰ δ' αὐτὸς ὄργα μαθεῖν.*

449. *πρέπει* in M. ex *πρέπεις* factum esse videtur. Deinde *ἀκάμπτι* (*ἀκάμπτιω* M.) *μένει* M. Rob. Turn. *ἀκαμπτομένει* G. *ἀκαμπτόμενον*, male lecto compendio, Ald.

450. Nulla personae nota in libris. φίλοις Porsonus. Libri φίλοισι.

451. Nulla neque hic neque ante sequentem versum personae nota in libris.

453. Recte ἄδ' Rob. ἄδ' M. G. (sic uterque). ὦδ' Ald. Turn.

455. 456. Nullae ante hos versus in libris personarum notae.

Libri ξυμβάλλει. Porsonus ξυμβάλοι. Recepi cum Schützio Pauwii emendationem, ξυμβαλεῖ. Deinde δίκαι δίκαι M. δίκυ δίκαι G. δίκαι δίκαι Ald. δίκαι δίκαι Rob. Turn.

456. δίκας, quo libri carent, ego addidi.

457. Electrae nomen adscripsit Rob. In ceteris nulla personae nota.

460. Hemichorio priori hanc stropham tribuendam esse vidit etiam Bambergerus. Nulla personae nota in libris. Libri ἰώ. Scribendum ὦ. Ald. vitiose ἀγγενής.

461. Libri ἄτης.

462. πλαγὰ Ald. Turn. πληγῆ Rob. et ad α utrumque η supra adscripto M. πλαγὰ, ad utrumque α supra adscripto η, G.

463. ἄφερτα M. Rob. ἀφόρητα G. Ald. Turn. Eidem idem vocabulum ἀφόρητα supra adscriptum in G. In M. ἀφόρητα ad ἄφερτα adscriptum.

465—469. Alteri hemichorio haec tribuenda erant. Nulla personae nota in libris. In M. hi versus ita scripti sunt,

δώμασιν ἔμμοτον  
τῶν δ' ἑκάς· (sic) οὐδ' ἀπ' ἄλλων  
ἔκτοθεν ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν  
αιωμαναιρεῖν αἵματηρᾶν  
θεῶν κατὰ γᾶς ὄδ' ὕμνος.

Ad ἔμμοτον in margine adscriptum est ἔνουλον ἢ βαθύτατον. Aurato et Pauwio ἔμμοτον scribendum esse videbatur. Valckenarius in annotatione ms. ad Hesychii ἔμμορον, εἰμαρμένον probat ἔμμορον, quod etiam Stanleius in curis secundis praeter ἔμμορον adscripsit. Versu quarto αἰωμαναιρεῖν αἵματηρᾶν G. Ald. Rob. αἰῶν' ἀναιρεῖν, αἵματηρᾶν Turn. Scripsi

δώμασι δ' ἔμμοτον  
τῶνδ' ἄκος, οὐδ' ἀπ' ἄλλων  
ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν  
διώκειν ἔριν αἵματηρᾶν.  
θεῶν τῶν κατὰ γᾶς ὄδ' ὕμνος.

Et τῶνδ' ἄκος quidem et ego scribendum conieci et Schützius. Deinde meae sunt emendationes διώκειν ἔριν et θεῶν τῶν, commemoratae in Annalibus Heidelbergensibus a. MDCCCIX. vol. I. p. 287. Ἐριν confirmatur scholio codicum M. G. ἢ ἤρισσε πρὸς τὸν πατέρα. Ceterum si ἔμμοτον recte se habet, praestat scribere οὐκ ἀπ' ἄλλων.

470. Nulla personae nota in libris. Θεοὶ pro χθόνιοι Rob.
471. κατευχῆς Turn. et, ut videtur, M. κατ' εὐχῆς G. Ald. Rob
472. παισὶν M. Rob. παισὶ G. Ald. Turn. Deinde ἐπὶ νίκηῃ rect Portus. Libri ἐπὶ νίκηῃ.
473. In M. hic versus et novem sequentes Electrae tributi sunt. G. Ald. hunc versum Electrae, sequentem Orestī tribuunt. Recte Rob. Turn. utrumque Orestī adscribunt. Imitatus est hoc verbum Euripides Or. v. 1225. seqq.
474. αἰτουμένω μοὶ Turn. αἰτούμενός μοι M. G. Ald. Rob.
475. 476. Personae nomen omittit Rob. Scripti sunt hi duo versus in M. G. Ald. Rob. ita, κἀγὼ πάτερ τοιάδε σου (sic M. Rob. τοῖά δέ σου G. τοῖα δέσου Ald.) χρεῖαν (χρεῖαν G. Ald.) ἔχω, φυγεῖν μέγαν προσθεῖσαν αἰγίσθῳ omisso ultimo verbo. A Turnebo profectum est τοιάδε σου, idemque e coniectura μόρον addidit. Cantero scribendum videbatur κἀγὼ πάτερ τοιάδε σου χρεῖαν ἔχω, φυγεῖν με λαμπρὸν θεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον. Alii alia coniecerunt. Scribendum putavi κἀγὼ, πάτερ, τοιῶνδ' εὖ σου χρεῖαν ἔχω τυχεῖν, μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ \*φθόρον.\*
477. Ante Schütziū aberat nota personae. Orestī hos tres versus tribuendos esse vidit etiam Tyrwhittus.
478. παρευδείποις M. Deinde libri ἔση.
479. ἐμπύροισι Auratus et Canterus. Libri ἐν πυροῖσι. Deinde libri κρισσωτοῖς. Victoriū κρισσωτοῖς.
480. Electrae nomen habet Rob. Ceteri omittunt. κἀγὼ χράσσω codex Robortelli: ipse dedit κἀγὼ χράς σοι, ut in ceteris libris est.
483. Hinc in M. per totam stichomythiam singulis versibus linea praefixa est. Orestis et Electrae nomina adscripta sunt in G. Ald. Turn. Omissa in Rob. πάτερ M. G. Ald. Emendate Rob. Turn.
484. ὃ προσέησα δός G. ὃπερ σεφρυσιαδός Ald. Deinde libri δέ τ'. Auratus σὺ δ'. Scribendum esse δέ γ' in adn. 316. ad Vigerum dixi. De verbo εὐμορφος v. ad Ag. v. 434.
486. ὡς M. Ceteri ὡς σ'. Non opus est Blomfieldii coniectura ὡς. Valekenarius ad Phoen. v. 1310. p. 440. ἐκαίνισαν in ἐκαινέτην mutandum putabat. Nihil mutandum. Ἐκαίνισαν est imbuerunt, iniitiantur, i. e. primum exceperunt. V. ad Ag. v. 1030.
488. βουλευτοῖσιν non significat insidiosam vestem, sed data opera excogitatam. Βουλευτὸν θάνατον dixit Callimachus Lav. Pall. v. 38. ἐγκυλόμεμασιν Portus.
489. Libri ἐξεγείρη. Deinde ὀνειδέσιν Rob. ὀνειδέσιν M. G. Ald. Turn.
491. Nulla est in libris personae nota, sed Electrae omnia continentur. Orestī hunc et duos sequentes versus recte tribuerunt Tyrwhittus et Schützius.
492. λαβὰς Canterus et Musgravius. Libri βλαβὰς. Musgravius

adscripsit quae Suidas habet, *ὁμοίως λαβὰς, ἀντὶ τοῦ μεταλήψεις καὶ ἀντιμεταθέσεις*. Plato in Phaedro p. 236. B. *περὶ μὲν τούτου, ὦ φίλε, εἰς τὰς ὁμοίως λαβὰς ἐλήλυθας*. Scholiastes Platonis ἀπὸ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν παλαιόντων, οἳ τοῦ ἀχωρισμένου αὐτοῖς πρὸς τὸ παλαίειν τόπον ὅποτε ἐκπέσοιεν, εἶτα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ τόπον καὶ σχήματος εἰ πάλιν ἔλθοιεν, εἰς ὁμοίως ἐλήλυθέναι λέγονται λαβὰς. Idem Plato de re p. VIII. p. 544. B. *πάλιν τοίνυν, ὡς περ παλαιστής, τὴν αὐτὴν λαβὴν παρέχε*. Ibi scholiastes ἔθος γὰρ τούτοις, ὅταν πέσωσιν ὁμοῦ, ὡς μηδένα ἐπιπεσεῖν τοῦ λοιποῦ, πάλιν ἐγερωθέντας ἐφ' ὁμοίῳ συμπλεκῆναι σχήματι, ὅπερ τὴν αὐτὴν εἶπε λαβὴν.

494. Vulgo hi versus omnes usque ad v. 507. Electrae continuabantur. Primi tantum tres versus Electrae sunt, ut tres fuerant Orestis.

496. οἴκτειρον Rob. In fine versus libri γόνον. Bene Bambergergus γόνον.

497. Hic versus Orestis tribuendus erat, et qui sequitur Electrae.

498. Tzetzes in Cramerii Anecd. Ox. IV. p. 69. seq. ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος — “οὗτος γὰρ οὐ τέθνηκεν οὐδέ περ θανάων.”

499. Hos tres versus Orestis tribui, et qui sequuntur tres Electrae.

Stanleius sive potius Portus κληδόνες in κίονες mutandum coniecit. Schützzius κληδόνος scripsit. Sic, sive casu, sive consilio, editum est in Sylburgii adnotationibus ad Clementem Alexandrinum. Magis poeticum est κληδόνες. Scholiastes εὐφημία. διὰ φήμης σώζοιεν σε. Apud Clementem Strom. II. p. 182. Syll. 504. Pott. haec leguntur, *παῖδες δὲ ἀνδρὶ κατ' αἶαν ὄντι (κατθανόντι Gatakerus Adv. misc. I. 2. p. 383.) κληδόνες γεγύασι· γέλλοι δ' ὡς ἄγουσι δίκτυον τὸν ἐκ βυθοῦ, καὶ κλωσιῆρα σώζοντες λίνῳ, κατὰ τὸν τραγικὸν Σοφοκλέα.*

500. φελοὶ Ald. Eustathius p. 79, 33. ex Aeschylō affert φελοὶ δ' ὅπως, et p. 713, 33. ὡς γὰρ θανάων πατὴρ κλεῖζοιτ' ἂν ὑπὸ παιδὸς ἀγαθοῦ, ὡς οἶον ἀναγόμενος ἄνω τῷ κλέει, γέλλοι ὅπως δίκτυον ἀνέγουσιν ἄνω κατ' Αἰσχύλον, οὕτω καὶ τηλόθι ὦν κλέος ἔχοι.

501. λίνου Rob. et ita a prima manu M. λίνον M. ex alius manus mutatione et G. Ald. Turn. λίνῳ est apud Clementem. Scholiastes quid legerit non apparet ex hac eius adnotatione, ἐν περιγραφῇ τὸν κλωσιτὸν λίνον. Sed Robertelli et antiqua codicis M. scriptura, λίνου, probata praeter alios a Porsono, firmatur iis quae ex Polluce VII. 31. iam Stanleius attulit, κλωσιῆρ· οὕτω δὲ καὶ τὴν περιστροφὴν τοῦ λίνου Εὐριπίδης ὠνόμασεν, “λίνου κλωσιῆρα περιφέρει λαβῶν.”

503. Libri σῶζῃ, quod Porsonus in σῶζει mutavit. Deinde τόνδε ἐτιμήσας Ald. Post hunc versum sequitur in Rob. hic, *τίμημα — τύχης*, deinde v. 505. *καὶ μὴν — λόγον*. In M. G. Vict. priore loco positus est hic, *καὶ μὴν — λόγον*, posteriore *τίμημα — τύχης*. In Ald. Turn. hic versus, *καὶ μὴν — λόγον*, omissus est. Verum versuum ordinem sive casu sive consilio praebet Rob. Neque enim dubito quin sic scripserit Aeschylus,

αὐτὸς δὲ σῴζει, τόνδε τιμήσας λόγον,  
τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτου τύχης.

505. Hic versus, in Ald. Turn. per negligentiam omissus, in M. sic scriptus est, καὶ μὴν ἀμόμφητονδετινατὸν λόγον. Eodem modo in G. nisi quod δέτινατὸν λόγον scriptum est, et in Rob. Vict. nisi quod in his δέ τινα τὸν λόγον est. Emendavi haec in Opusc. II. p. 79. ita, καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτεινάτην λόγον. Receptit eam emendationem Blomfieldius, ἐτεινάτην rectius scribens. Postquam ille versus, τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτου τύχης, suo loco positus est, rectissime iam hi tres versus, quos chori esse apparet, procedunt,

καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτεινάτην λόγον·  
τὰ δ' ἄλλ', ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενί,  
ἔρδοις ἂν ἤδη, δαίμονος πειρώμενος.

506. κατώρθωσαι G. Ald. et fuerat hoc ante correctionem in M.

507. ἔρδοις Ald. Turn. ἔρδοις G. Rob.

509. Ὀρ. adscriptum in M. Rob. Omissa personae nota in G. Ald. Turn.

510. μεθύστερον Victorius. Libri μεθ' ὕστερον.

511. Θανόντι Pauwius. Libri θανούντι. Deinde ἀφρονοῦντι pro οὐ φρονοῦντι sola Aldina. Θανόντι οὐ φρονοῦντι est mortuo non curanti, contemnenti.

512. Ex Rob. recepi τόδε, addita interpunctione, quam M. G. Ald. habent. τὰδε M. G. Ald. Turn. Sed in M. τὰδε ex τόδε aut hoc ex illo factum est.

513. μείω Turn. μέσω M. G. μέσω Rob. μέτω Ald. Deinde δ' ἐπὶ pro δ' ἐστὶ Ald.

516. οἷσθ' ἔμοι Turn. οἷσθεμοι M. οἷσθεμοι G. οἷς θ' ἔμοι Ald. οἷσθά μοι Rob.

517. Chori notam habet Rob. Agamemnonis G. Ald. Αγ. Turn. Nullam M. παρῆ Porsonus. παρῆν posuerat Canterus. Libri πάρει, sed in M. εἰ ab alia manu in rasura scriptum est. γρ. παρῆς adscriptum in M. G.

520. Oresti hunc versum tribuit Rob. Electrae G. Ald. Turn. Lineola praefixa in M. πέπνοθε M. Rob. πέύοθε G. A. πέπνοσι Turn.

521. Choro hunc versum tribuit Rob. Agrimemnoni G. Ald. Αγ. Turn. Lineola praefixa in M. Libri ὡς αὐτῆ λέγει. Ita quae sequuntur, ἐν σπαργάνοις παιδὸς ὀρμίσαι δίχην, quae e verbo ἔδοξεν pendunt, non essent cum superioribus nexa. Itaque olim scribendum putavi ὄν σπαργάνοις. Sed melius, non mutato illo versu, hic scribitur ὡς δ' αὐτῆ λέγει. Plutarchus de sera num. vind. p. 555. A. ὥστε πρὸς τὰ γινόμενα καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποπλάττεσθαι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐνύπνιον τὸν Σιτησίχορον οὕτωςί πως λέγοντι,  
τὰ δὲ δράκων ἐδόκῃσε μολεῖν κᾶρα βεβροτωμένους ἄχρον·  
ἐκ δ' ἄρα τοῦ βασιλεὺς Πλεισθενίδας ἐφάνη.



522. Oresti hunc versum tribuit Rob. Electrae G. Ald. Turn. Lineola praefixa in M. πῆ Victorius. ποῖ, quod libri habent, restituerunt Wellauerus et Blomfieldius.

523. Chori nomen praefixum in Rob. Ἄγ. in Turn. Nulla nota in M. G. Ald. ὀρμῆσαι Porsonus. Sed librorum lectionem, ὀρμίσαι, recte Abreschius interpretatus est ἀναπαύειν, comparans quod Hesychius habet, ὀρμισσον, δῆσον, ἀνάπασσον. Ita etiam scholiastes intellexit, ὡς παῖδα αὐτὸν ἐκτεῖναι ἐδόκει ἐν σπαργάνοις. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔδοξεν. Ald. Turn. δίκων.

524. Hic versus cum praecedente et sequente inde ab ed. Rob. tribuebatur choro. In M. G. Ald. Turn. nullae hic sunt personarum distinctiones. Abreschius Orestis nomen huic versui adscribendum esse et sententiam per interrogationem proferri debere intellexit. Neque tamen τίνος scribendum est, sed τινὸς retinendum, cuiusriam. νεογενές Turn. νεογενές M. G. Ald. Rob.

525. αὐτῆ Rob. Turn. αὐτῆ M. αὐτῆ G. Ald. καὶ τῆ Stanleius in curis secundis et Porsonus, non intellecta vera versuum distributione. Deinde μαζὸν libri. μισθὸν hic et v. 539. Porsonus aut typographus eius. μιστὸν recte Blomfieldius. V. Elmsl. ad Bacch. v. 700. Deinde ἐν τ' ὀνείρατι M. G. Ald. Turn. ἐν τ' ὀνείρατι Rob. Porsonus ἐν τῶνείρατι, Scribendum potius ἐν γ' ὀνείρατι.

526. Personae notam hic et v. 527. 528. omittunt M. G. Ald. Turn. Non opus est ut cum Stephano et Schützius post καὶ πῶς signo interrogationis distinguatur. οὐθαρ ἦν Pauwius et Valckenarius Diatr. p. 286. οὐγαριν, sed in ab alia manu ex ην facta, M. οὐ χάριν G. Ald. Rob. οὐκ ἄρ' ἦν Turn. Deinde ἐπὸ σίγγος M. ὑποστίγγος Rob. ὑποστυγγος G. ἐπὸ σιγγὸς Ald. Turn. Recte Schützius ἐπὸ σίγγος. Genitivum explicat scholiastae interpretatio, τοῦ μισητοῦ θηρίου.

528. Scholiastes ὄψανον, ὄψις, φαντασία. τὸ χ δέ, ὅτι ἀπὸ τῆς ὄψεως παρήξει τὸ ὄψανον, τὸ ἐκ τοῦ ἀνδρὸς φάντασμα. Hesychius ὄψανον, ὄψιν, et ὄψανον, ὄψις, φωνή (hoc ad ὄψ pertinet: praecedit enim ὄψ, ὄψις, ὄφθαλμός, ἢ φωνή). Ἄνδρὸς ὄψανον, visum a viro missum, recte interpretatur scholiastes. Iniuria ἀνδρὸς corruptum videtur Dindorfio.

529. Chori nota praefixa in M. Rob. Omissa in G. Ald. Turn. κέκρωγεν Rob. κέκλαγεν M. G. Ald. Turn.

530. ἀνῆθον Valckenarius ad Herod. IV. 145. p. 343. Libri ἀνῆλθον. Scholiastes ἀνέλαμψαν. Comparavit Valckenarius Soph. Ai. v. 285. ἤνιχ' ἔσπεροι λαμπτήρες οὐκέτ' ἤθον. Deinde ἐντυφλωθέντες Rob.

534. Orestis notam habent M. Rob. Turn. Omittunt G. Ald.

536. συγκόλλως Victorius. συσκόλλως M. Rob. δυσκόλλως G. Ald. unde Turn. δυσκόλλως fecit: sed in G. συσ supra scriptum est. Ad συγκόλλως pertinet scholiastae interpretatio, συννημιμένως τῆ ἀληθεία.

537. Libri ἐκλείπων. Scribendum esse ἐκλιπὼν etiam Blomfieldius coniecit.

538. οὐφρῆσειπασασπυργάνηπλείζετο, adscripto in margine ἐπιμελείας ἤξιούτο, M. οὐ φρῆσει, πᾶσα σπυργάνη πλείζετο Rob. Sic prorsus, sed commate omissio, G. in quo tamen ad initium ultimi verbi a recentiore manu ὁ supra adscriptum est, cum signo, quod ante π inserendam esse hanc litteram indicet. Hinc οὐφρῆσει πᾶσα σπυργάνη ὀπλίζετο Ald. ὄφρις τέ πᾶσιν σπυργάνοις ὀπλίζετο Turn. Ita etiam Vict. sed ut ὀπλίζετο scriberet. Ineptissimis coniecturis haec tentata sunt. Recepi emendationem Porsoni a Kiddio in Porsonianis p. 211. prolatam οὐφρις ἐμοῖσι et Turnebi Victorique σπυργάνοις ὀπλίζετο. Photius p. 363, 27. ὄφρις· ἐκτείνουσι κατὰ τὸ ἐνικόον. Herodianus περὶ διχρόνων in Grameri Anecd. Ox. III. p. 298. τὰ εἰς ἰς λήγοντα βαρύνοντα ἀεὶ συστελλεῖ τὸ ι, εἰ μὴ σύνθετα ὑπάρχοι ἐξ ἀπλῶν ἐκτεινόντων τὸ ι, κόρις, δῆρις, μάντις, ὄρις, ὄφρις, λάτρις, ὄρις· Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τῷ περὶ διαλέκτων φησὶν Ἀττικὸς ἐκτείνειν. Infra v. 916. τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην.

539. μυστὸν Blomfieldius. Libri μυσθόν, nisi quod Rob. μαθόν habet. Idem Rob. ἀμφέσχηκ'.

540. Libri θρόμβω δ' ἔμιζεν. Scribendum erat θρόμβω τ' ἔμιζεν.

541. ἀμφιταρβιτωδ' M. ἀμφιταρβίτω δ' G. Ald. et iota sub ω addito Rob. ἀμφιτάρβης τῷδ' Turn. Emendavit Porsonus. V. ad v. 34.

542. δεῖ τοίνυν vitium Ald. Turn.

544. κτείνω νιν M. Rob. κτείνω, νιν G. κτεινῶν Ald. κτεινῶ νιν Turn.

545. ἀροῦμαι G. Ald.

546—550. Libri

γένοιτο δ' οὕτως. τᾶλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις·  
τοὺς δ' ἐν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μὴ τι δοῦν λέγων.  
ἀπλοῦς ὁ μῦθος· τήνδε μὲν στείχειν ἔσω·  
αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμῶς·

Versu secundo τοὺς δ' ἐν τι ποιεῖν M. Rob. Turn. τοὺς δ' ἐντιποιεῖν G. Ald. Versu tertio τήνδε με vitium Aldinae est. στείχειν emendavit Porsonus. Primo versui, γένοιτο — φίλοις, lineola adscripta in M. Nulla personae nota in G. Ald. Rob. In Turn. Ἀγγ. praefixum. Victorius primos duos versus choro tribuit, tertium et sequentes, ubi in M. G. Ald. Rob. nulla personae nota est, cum Turnebo dedit Oresti. Haec distributio editiones occupavit. Itaque ut haec saltem intelligi possent, opus erat Stanleii coniectura τοὺς μὲν τι ποιεῖν. Receperunt eam Porsonus, Schützius, Blomfieldius, alii. Sed parum apte chorus dicere videtur τοὺς δὲ μὴ τι δοῦν λέγων. Deinde in eo versu, quo orationem suam incipit Orestes, τήνδε μὲν στείχειν ἔσω ita dictum est, ut non possit satis defendi anacoluthiae excusatione. Itaque duorum versuum sede permutata scripsi

## ΧΟΡΟΣ.

γένοιτο δ' οὕτως. τᾶλλα δ' ἔξηγοῦ φίλοις.

## ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀπλοῦς ὁ μῦθος· τήνδε μὲν στείχειν ἔσω,  
τοὺς δ' ἔν τι ποιῆν, τοὺς δὲ μὴ τι δρᾶν λέγω.  
αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάςδε συνθήκας ἐμίας,

et quae sequuntur. *Simplex*, inquit, *mea oratio est: hanc introire, alios unam quandam rem perficere, alios nihil agere iubeo.* Ne quis autem putet obstare huic versuum distributioni, quod plerumque longiores histrionum orationes duobus minimum chori versibus interpellantur, unus chori versus est in Agamemnone v. 1280.

550. κτείναντες Rob. Turn. κτεινάντας M. G. Ald. Turn.

551. Libri δόλω τε καὶ ληφθῶσιν. Id adn. 219. ad Vigerum ea ratione explicavi, de qua ad Ag. v. 97. dictum est. Sed hic tamen potius scribendum est δόλω δὲ καὶ ληφθῶσιν, et comma post haec verba ponendum. In ληφθῶσιν post η aliquid erasum est in M. ut λημφθῶσιν scriptum fuisse videatur. ληφθῶσον ἐν τ' αὐτῶ vitia Rob.

553. Scholiastes τὸ ἐξῆς, ἐφήμισε τὸ πρῖν. Itaque post ἀπειροδῆς commate distinxit Rob. quem plerique secuti sunt. Immo cohaerent haec, μάντις ἀπειροδῆς τὸ πρῖν, prius verax, itaque nunc quoque.

554. ξένω Rob. πᾶν τελεῆ σάγγην ἔχον Ald.

555. ἐφ' ἐρχέουσιν Turn. ἐφ' ἐρχίους Rob. ἐφερχίους M. G. Ald.

556. ξένος δὲ solus Rob.

557. ἤσομεν Turn. οἴσομεν inepte M. G. Ald. Rob.

558. αὐτήν G. Ald. Rob.

559. Valckenarius καὶ δὴ in καὶ δὴ mutandum putabat ad Phoen. v. 1001. non reputans ita soloecam fieri orationem. Καὶ δὴ est *fac neminem nos velle recipere.* V. ad Vigerum adn. 331. Deinde φαιδρῆ Turn. et, ut videtur, M. φαιδρῶ G. φαιδρῶ Ald. φαιδρῶς Rob.

560. δέξαιτ' Turn. λέξαιτ' M. G. Rob. λέξαι τ' Ald. Deinde δαιμον αἰδόμος κακοῖς, accentu qui fuerat in δαι eraso et ἰ in αἰ ab alia manu in rasura scripto, M. δαίμοναῖ δόμος κακοῖς G. δαίμονα ἰδόμος κακοῖς Ald. δαίμοι, αἰδόμος, κᾶκεῖ sic Rob. Emendavit Turnebus. Legit δαιμονῆ scholiastes, qui ad hunc versum adscripsit τετάρακται.

561. ὥστ' ἐπεικάζειν M. Rob. ὡς ἂν ἐπεικάζειν G. Ald. ὡς ἐπεικάζειν Turn.

562. δόμοις παραστήχοντα M. G. Ald. Rob. Turn. δόμοις παραστήχοντα Victorius. Scribendum erat δόμους παραστήχοντα. Vidit hoc etiam Boissonadus. τάδενέπειν G.

563. πύλαισι Blomfieldius. πύλησι M. Ceteri πύλησι. Deinde ἀπείργεται M. Rob. In G. librarius scripserat ἀπείργετε, sed ultimum ε deinde in αι mutavit, ε supra scripto. ἀπείργετε Ald. Turn.

565. εἰδὸν οὖν vitium Ald. Deinde βάλον, littera o ex ω facta, M.

βαλόν, ad primam syllabam η supra scripto, G. βαλὼν Ald. Rob. βηλὼν Turn. Lexicon rhetoricum in Bekkeri Anecd. p. 224, 12. βατήρ. — σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῆς Θύρας οὐδόν, ὃν Ὀμηρος βηλόν, οἱ δὲ τραγικοὶ βαλόν. Hesychius βαλόν, οὐδόν, καὶ οὐρανόν, καὶ βαλός. Deinde ἔρκειον G. Ald. Turn. ἐρκίον Rob. et littera ι ex ει facta M. ἐρκειῶν scribendum esse viderunt Stanleius et Bentleius, ut ἐρκειῶς πύλας dictum est v. 555.

567. Schützius in secunda editione pro ἔπειτα receperat ἔναντα, Wakefieldii coniecturam in Silva crit. III. p. 153. qui quidem, ne quis Leonem non agnosceret, ἔναντα ἴμοῦ scripsit, nec melius ad Lucr. IV. 1130. ἔπειτα ἴμοι.

568. Libri ἐρεῖ. Quod qui tuiti sunt, non reputarunt hoc verbum non habere locum nisi ubi indicatur quid aliquis dicat. ἔρπει scribendum putarunt Pauwius et Wakefieldius. Sed hoc neque per se commodum est, neque admitti potest propter sequentia. Nam κατ' ὄφθαλμούς βαλεῖ non potest significare, ut visum est Abreschio, in conspectum veniet. ἐρεῖ scriptum est pro αἶρεῖ, quod errore saepius obvius ex ἀρεῖ ortum erat. Vidit etiam Bambergerus ἀρεῖ scribendum esse. Itaque κατ' accentum habere debet. Deinde βαλεῖν M. G. Ald. Emendarunt Rob. et Turn.

571. ἐρινὸς M: G. Ald. Rob. ἐριννὸς Turn.

573. οὖν οὖν Blomfieldius, idemque coniecerat Erfurdus. σὺν οὖν M. (sic M.) σὺν οὖν G. Ald. Rob. σὺ δ' οὖν Turn.

574. συμβαίνει, sed η ad ει supra adscripto, M. Ceteri συμβαίνη.

577. Recte scholiastes τούτῳ interpretatur τῷ Πυλάδῃ. V. Opusc. VII. p. 60.

578. ὠρθώσαντι G.

579. γὰρ M. (sic M.) G. Ald. Rob. γ' ἀήρ Turn. Vict. ex scholio, πολλὰ τίκει ὁ ἀήρ ἐκ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος πτηνὰ καὶ ἔρπετά. εἰσὶ γὰρ ὄφεις ἐξ ἀέρος πίπτοντες. Prima Schützi γαῖα ex Heathii coniectura. γᾶ emendarunt Schützius in posterioribus editionibus et Porsonus.

580. Libri δεινὰ καὶ δειμάτων ἄχη. Delendum esse καὶ Heathius vidit. Non opus est ut ἄχη scribatur, ut olim putavi.

581—586. Hi versus in M. sic scripti sunt,

πόντιαί τ' ἀγκύλαι κνωδάλων  
ἀνταίων βροτοῖσι  
πλάθουσι βλαστοῦσι καὶ πεδαίχμοι  
λαμπάδες πεδάμαροι  
πτηνὰ τε καὶ πεδοβά  
μονα· κἀνεμοέντων  
αἰγίδων φράσαι κότον,

ita quidem, ut ε in πεδάμμοι, item in πτηνὰ τε et in πεδοβάμονα in

litura scriptum sit. In primo versu ἀγκάλαια κνωδάλων Ald. ἀγκάλων κνωδάλων Rob. In tertio versu πεδαίχμιοι etiam Rob. habet. ποδαίχμιοι G. Ald. μεταίχμιοι Turn. Vict. Non recte olim πεδαίχμιοι in πεδαιχμίω mutandum putabam: dicuntur quae sunt inter caelum ac terram. In proximo versu in πεδάμαροι consentiunt libri. Adscriptum est in M. οἶμαι πέδουροι, ἔν' ἧ τὸ σημαινόμενον μετέωροι, et in altera margine αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου αἱ καθημεριναί. Scribendum esse πεδάμοροι vidit Stanleius, comparans cum illa priore adnotatione quod Hesy-chius habet, πέδουρος, μετέωρος. Versu quinto in πτηνά τε G. Rob. cum M. consentiunt. πτηνά τε Ald. Turn. Deinde πεδοβάμονα· κἀνεμοέντων etiam Turn. Vict. πεδοβάμον' ἀπ' ανεμοέντων G. πεδοβάμον' ἀπ' ανεμοέντων Ald. πεδοβάμονακ' ανεμοέντων Rob. Scribendum, ut in Opusc. I. p. 114. dixi, πτανά δὲ καὶ πεδοβάμον' ἀπ' ανεμοέντων αἰγίδων φράσαι κότον. Sed etiam priores versus vitiosos esse et metrum arguit et sententia. Itaque βροτοῖσι in βρῦουσι mutavi, βλαστοῦσι autem, quod nihil esse videtur nisi adscripta alia lectio, delevi. Sic igitur hos versus scripsi,

πόντιαί τ' ἀγκάλαι  
κνωδάλων ἀνταίων  
βρῦουσι· πλάθουσι καὶ πεδαίχμιοι  
λιμπάδες πεδάμοροι,  
πτανά δὲ καὶ πεδοβάμον' ἀπ' ανεμοέντων  
αἰγίδων φράσαι κότον.

Masculina forma ἀνεμοέντων nemo debet suspectam habere.

587—592. Libri

ἀλλ' ὑπέρολμον ἀν-  
δρὸς φρόνημα τίς λέγοι  
καὶ γυναικῶν φρεσσὶν τλημόνων καὶ  
παντόλμους  
ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν  
ἔξζέγους δ' ὀμαιλλας.

In φρεσσὶν G. cum M. consentit. φρεσσὶν Ald. Rob. Turn. Deinde παντόλμους M. Rob. Turn. παντόλμοις G. Ald. Tum ἄταισι αἱ συννόμους Rob. Denique ἔξζέγους δ' M. G. Ald. ἔξζέγους τ' Rob. Turn. ἔξζέγους θ' Vict. Ad secundum versum scholiastes haec adnotavit, τίς λέγοι φρεσσὶν, ἀντὶ τοῦ ἐννοήσειεν. Defendi potest τίς λέγοι, sed hoc quidem loco, quum etiam φρεσσὶν vel φρεσσὶν vix possit sanum esse, multo probabilius est Aeschylum scripsisse τίς λόγῳ — φράσει. Deinde καί, quod post τλημόνων libri habent, delendum esse non minus sententia docet quam metrum. Neque enim dubito quin pro παντόλμους scribendum sit παντόλμοις, ut errore felici scriptum est in G. Sic igitur bene procedunt hi versus,

ἀλλ' ὑπέρολμον ἀν-  
δρὸς φρόνημα τίς λόγῳ

καὶ γυναικῶν φράσει  
τλημόνων παντόλμοις  
ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν  
συνζῆγους δ' ὀμιανλίας;

593. 594. Libri Θηλυκράτης ἀπέρωτος ἔρωσ παρανικῆ κνωδά-  
λιῶν τε καὶ βροτῶν, nisi quod ἀπ' ἔρωτος est in G. Ald. Rob. et βο-  
τῶν in Rob. Scholiastes ἀπέρωτος interpretatur στυγνός καὶ ὑπερή-  
φανος. Apud Hesychium haec leguntur, ἀπερωπός, ἀπάνθριπος.  
ἀπερωπιός, θανμασιῶς, ἀδοκήτιος. In Etym. M. p. 120, 41. ἀπερω-  
πόν, ἄγριον καὶ ἀπηνῆ· ἢ σκληρόν, ἢ δυσπαραίτητον, στυγνόν,  
ὑπερήφανον, ἀπαράπειστον. Haec Kustero in adnotatione ad Hesychium  
aut ἀπερωπός apud Aeschylum, aut ἀπέρωτος apud Hesychium  
et in Etymologico scribendum videbatur. Sed vocabulum hoc ἀπερωπός  
sive rectius ἀπέρωπος tuetur Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 8, 8. ἀπέρ-  
ωπος· σημαίνει ἀναδής, σκληρός, τραχὺς, οἷον ἀπερίσπος καὶ  
ἀπερίβλεπτος, ὃν οὐκ ἂν τις περιωπήσαιο διὰ τὴν ἀηδίαν. καὶ  
ἀπέρωπον οἷον τραχὺ καὶ ἀνατεταμένον. Apud Aeschylum scribendum  
esse ἀπέρωπος putarunt etiam Pauwius, Heathius, Schützius, Bothius.  
Sed praestat hic quidem ἀπέρωτος, quamquam Lobeckius Paral. p. 258.  
nullum similis formae exemplum novit. Coniunxerunt autem haec cum  
iis quae praecedunt, συνζῆγους δ' ὀμιανλίας, Heathium secuti Schützius,  
Wellauerus, Blomfieldius, alii, sententia minime commoda. Praeterea  
mirum verbum est παρανικῆν. Scribendum erat συνζῆγους δ' ὀμιαν-  
λίας cum Victorio, idque cum praecedentibus iungendum: hic autem  
Aeschylum ita scripsisse puto,

Θηλυκράτης ἀπέρωτος ἔρωσ πάρα νείκη  
κνωδάλιον τε καὶ βροτῶν.

De vocabulo νείκη v. ad Ag. v. 1338.

595—598. ὑπόπτερος M. G. Ald. Rob. ὑποπτέροις Turn. Vict.  
ex scholiastae adnotatione, γινωσκέτω δ' ὁ παιδευθεὶς οὐχ ὑποπτέ-  
ροις φροντίσιν, ἴν' ἢ τὸ ὅς ὑποτακτικὸν ἀντὶ τοῦ ὁ προτακτικοῦ.  
Sed in altera margine codicis M. adscriptum est ὁ μὴ κοῦφος, ἀλλ'  
ἀληθῶς μαθεῖν θέλων. Deinde libri φροντίσιν δαεὶς τὰν ἀπαιδο-  
λέμιας τάλαινα Θεστιῶς μῆσαιτο πρῶδαῆτινα πρόνοιαν. Post φροντί-  
σιν punctum posuit Rob. τὰν ἀπαιδολύμιας M. Rob. τὰν ἀπαιδολύ-  
μιας G. τὰν ἄπαιδο λύμιας Ald. τὰν ἄπαιδολύμιας Turn. Correcto  
accentu scribendum esse παιδολύμιας Dindorfius vidit. Deinde πρῶδαῆ-  
τινα Rob. et, ut videtur, M. πρῶδαῆτινα G. Ald. πρῶδαῆςτινα Turn.  
Vict. ex scholio, οὕτω τὸ ἐξῆς· ἦντινα μῆσαιτο πρόνοιαν τάλαινα Θε-  
στιῶς ἢ παιδολύμιας καὶ πρῶδαῆς. Scribendum esse videtur  
ἴστω δ', ὅστις οὐχ ὑπόπτερος  
φροντίσιν, τὰν δαεῖσ' ἄπαιδολύ-  
μιας τάλαινα Θεστιῶς μῆσαιτο  
πρῶδαῆτιν πρόνοιαν.

Aptum est *δαεῖσα*, quod sic demum, quia titionis vim norat, comburere eum isto sine potuit.

599. *καταΐθουσα* Canterus. *κ' αἰΐθουσα* M. (sic M.) Rob. Turn. *καΐθουσα* G. Ald.

600. *ἤλικ' επιμολῶν* Ald. Sed G. ut M. Rob. *ἤλικ' ἐπεὶ μολῶν* habet. *ἤλικά, ἐπεὶ μολῶν* Turn.

601. *μακρόθεν* Rob. Deinde libri *κελάδησε*.

602. *ξύμμετρόν τε* M. G. Ald. Rob. *συμμετρόν τε* Turn. Deinde *διαὶ* Canterus. Libri *διά*.

603. *μοιρόκραντον ἐς ἡμαρ* Canterus. *μοιροκραντοσδ' ἐς ἡμαρ*, ab alia manu supra adscripto *ν*, et cum litura post *ἐς*, M. *μοιρόκραντοέδ' ἐς ἡμαρ* G. Ald. *μοιρόκρατον δ' ἐς ἡμαρ* Rob. *μοιρόκρατον ἐς ἡμαρ* Turn. *μοιρόκραντον δ' ἐς ἡμαρ* Vict.

604. *ἀλλὰ δὴ τιν' M. G. Rob. ἀλλὰ δὴ τιν' Ald. ἀλλὰ δεῖ τιν'* Turn. Canterus *ἄλλαν* scribendum esse vidit. Hinc *ἄλλαν δεῖ τιν'* Pauwius, Schützius, alii. Sed non est hic nexus is qui Aeschylō convenire videatur. Scribendum potius est *ἄλλαν δ' ἔστιν*. Similiter in *Prometheo* v. 803. *ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν*.

605. Porsonus *ὑπερ*, quod non diffiteor aptissimum esse. Nec tamen necessarium putavi *ὑπαὶ* mutare, quo significatur ab hostibus indutam esse ad istud facinus Scyllam.

606. *ἀπόλεσεν* Ald. *ἀπίωσε* Turn.

607. Libri *χρυσσεομήτοισιν*. Scribendum erat *χρυσσοκμήτοισιν*.

608. *πιθήσασα* Abreschius. Libri *πειθήσασα*. Deinde *δόροισι* G. Tum *μίνω* Rob. Turn. et ita M. sed ut *ι* ex *ει* factum sit. *μείνω* G. Ald.

609. Libri *νίσον*. Correxit accentum Blomfieldius.

610. *ροσφίσι' ἀπροβούλωσ* Rob. Ceteri *ροσφίσασ' ἀπροβούλωσ*. Porsonus *ροσφίσασα προβούλωσ*, adverbio otioso et ideo valde inepto. Scholiastes *ἀπρονοήτως, οὐ προσκεψυμένη τὸ ἀποβησόμενον. ὡς προδότης γὰρ τοῦ πατρὸς ἐτιμωρήθη ὑπὸ Μίνωσ*.

611. *πνείονθ'* Heathius. Libri *πνέονθ'*. Deinde *ἀ κυνόφρων* M. Rob. *ἀκυνόφρων* G. *ἀκανόφρων* Ald. *ἀγανόφρων* Turn.

612. *κιγγάνει* Porsonus. Libri *κιγάνει*, sed in M. inter *κι* et *χ* una littera erasa est. Deinde *νιν* Blomfieldius. Libri *μιν*.

613. *ἐπεὶ δ' ἐπεμνήσαμεν* M. *ἐπεὶ δ' ἐπεμνήσαμεν* G. Ald. Turn. *ἐπεὶ δ' ἐμνήσαμεν* Rob. Scribendum esse *ἐπεὶ δ' ἐπεμνήσάμεν* Heathius vidit. Apodosis incipit cum antistropha, ubi *δέ* particula de more posita est post *ἐπεὶ δέ*, longiore parenthesi interposita.

614. Libri *ἀκαιρὼσ δέ δυσφιλές* etc. In M. haec scholia adscripta sunt, *λείπει μνήσομαι Κλυταιμνήστρωσ* (ut ad *μήτιδας* v. 616. adscriptum est *λείπει εἰργάσατο*), et *ὁ δέ ἀντὶ τοῦ γάρ*. Scribendum *ἀκαιρὼσ δ' ὁ δυσφιλές* etc.

617. Hunc versum Ald. Rob. Turn. omittunt. Prima eum habet

editio Victorii. Scriptus est in M. in margine, sed a prima manu. In G. iisdem litteris eodemque atramento, quo scholia scripta sunt, supra adscriptus est postremis verbis praecedentis versus.

618. ἐπ' ἀνδρὶ δῆλοῖς ἐπικότω σέβας M. in quo antea ἐπὶ κότω scriptum fuerat. ἐπὶ κότω G. ἐπὶ κότω Ald. ἐπικότω Rob. Turn. In reliquis ceteri libri cum M. consentiunt. Scholiastes haec adnotavit, ἐπ' ἀνδρὶ γοβερῶ καὶ σεβαστιῶ καὶ παρὰ τοῖς πολεμίοις. Malas coniecturas, quibus Aeschyli verba vexata sunt, tacere praestat. Scribendum erat ἐπ' ἀνδρὶ δάοις ἐπικλύτω σέβων. Apollonius Rhodius II. 236. εἰ δὲ ἔγων ὁ πρὶν ποτ' ἐπικλυτος ἀνδράσι Φινεὺς ὄλβω μαντοσύνη τε.

619. τίων δ' M. G. Ald. Rob. τοιῶνδ' Turn. Stanleii coniectura, τίω δ', a Wellauero et Blomfieldio recepta est. Scribendum erat τίων τ'.

620. Addidi τ' ante ἄτολμον.

Sic igitur hanc stropham scripsi,

ἐπεὶ δ' ἐπεμνησύμην ἀμειλίγων  
 πότων (ἄκαιρος δ' ὁ δυσσεύλης γαμή-  
 λην μ' ἀπέχετον δόμοις  
 γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν  
 ἐπ' ἀνδρὶ τευχεςφόρῳ,  
 ἐπ' ἀνδρὶ δάοις ἐπικλύτω σέβων,  
 τίων τ' ἀθέρμαντον ἐστὶαν δόμων  
 γυναικείαν τ' ἄτολμον αἰγμάν).

Quando autem mentionem feci tristium laborum (intempestivus enim, qui inimicum connubium, execrandum aedibus, et femineae mentis insidias viro bellatori, viro apud hostes claro structas colit, et suspicite igne carentem focum atque imbellem mulieris sceptrum): malorum maxime celebratur Lemnium.

622. 623. γοῦται δὲ δὴ ποθεὶ κατάπτυστον M. (sic M.) G. Ald. γοῦται δὲ δῆποθ', εἰκατάπτυστον Rob. γοῦται δὲ δῆπουθεν κατάπτυστον Turn. Nemo haec sana esse putabit. Audacius hic, sed, ut spero, non temere, scripsi γοῦται δὲ γὰ πάθος κατάπτυστον, terra Lemnia abominandum malum luget. Γοῦσθαι Attici, non, ut Homerus, γοῦν dicunt. Aldinae vitiosa scriptura, κατά. πτιζονήος κισενδέτις e male lecto G. orta est, in quo est κατάπτυστον ἤκισεν δέ τις, sed spiritus lenis, qui est in η, similis est litterae ο, quae quum ος significare soleat, ab Asulano pro ea syllaba accepta est. ἤκισεν habet etiam M. εἴκισεν Rob. εἴκισε Turn. Praetuli ἤκισεν.

624. Libri τὸ δεινὸν αὖ λημνίοισι πῆμασι. Recte Stanleius et ante eum Portus αὖ in ἄν mutandum esse censuerunt. πῆμασιν Portonus.

625. Θεοστρυγείτω Ald. ἄγει Anratus et Schützius. Libri ἄγει.

628. Ἀγείρω scholiastes interpretatur συνάξας κατηγορῶ. νόσ-



σει γὰρ με τὸ δίκαιον ταῦτα λέγειν. Non opus est ut *ἐγείρω* scribatur, quae Erfurdii erat opinio.

629. Scaligero scribendum videbatur ἄχρη, quod non invenitur apud tragicos. Ensem chorus dicit, quo mox transfīgendus sit Aegisthus.

*πνευμόνων* Rob. Ceteri *πλευμόνων*.

630. δι' ἀνταίαν Ald. Turn. Deinde libri σοῦται. Glossa in G. ὄρμῃ. Scholiastes τὸ δὲ ξίφος τῆς Δίκης τὸ ἔχον πικρίαν ἀντικρὸν διὰ πνευμόνων ὄρμῃ. Scribendum erat οὐτῶ, ut in Elem. doctr. metr. p. 236. indicavi. Hoc ipsum οὐτῶ legisse videtur scholiastes, cuius non rectam horum verborum explanationem ad v. 628. adscripsi: dicit enim νύσσει.

631. 632. διαί M. G. Ald. Rob. διὰ Turn. Deinde οὐ, | λάξ G. Ald. οὐ- | λάξ Rob. οὐ | λάξ Turn. Deinde libri πέδον πατούμενον. Id ferri nequit. V. ad Ag. v. 1317. Schützius in postrema editione ex mea emendatione dedit πεδοῖ πατούμενον. Sed scribendum erat πέδοι.

633. Libri παρεκβάντες. Scholiastes λείπει ὁ γὰρ καὶ ἔστι, τὸ γὰρ πᾶν τοῦ Διὸς σέβους παρεξήβησαν ἀθεμιστῶς οἱ περὶ τὸν Αἴγισθον. Item ad παρεκβάντες haec adscripsit, ἀντὶ παρεξήβησαν καὶ ἔστι μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος, ὡς τὸ “καρπῶ βριθομένη” (II. VIII. 307). Immo scribendum est παρεκβάντος, ut Stanleius quoque in curis secundis et Musgravius viderunt. Deinde οὐθεμιστῶς M. sed ut ου litterae a simile sit. Ceteri ἀθεμιστῶς. Porsonus οὐ θεμιστῶς. Scribendum esse οὐ θεμιστῶς monuit Dindorfius. Hoc autem dicitur, *scelus eius, qui Iovis reverentiam impie violavit, non negligitur*. Non satis recte scholiastes τὸ γὰρ μὴ δίκαιον οὐ δεῖ ἀμελεῖσθαι, οὐδὲ παρασιωπᾶσθαι, ἀλλ' ἐκδικήσεως τυγχάνειν.

634. δίκης, supra scripto α, M. δίκας, supra scripto η, G. δίκης Rob. δίκας Ald. Turn.

635. Libri προσχαλκύνει, nisi quod Ald. πρὸς χαλκύνει. Scribendum esse προχαλκύνει indicavi in El. doctr. metr. p. 236.

636—638. τέκνον δ' ἐπειςφέρει δίασε | δωμάτων παλαιτέρων M. Eodem modo G. A. nisi quod δίασε habent. Pro eo δόμασι Rob. δόμασι Turn. Scholiastes haec adnotavit, ἀντὶ τοῦ ποιήν. ἐπειςφέρει δὲ τοῖς οἴκοις τέκνον πύλαιων αἱμάτων· ὃ ἔστι, τίκει ὁ φόνος ἄλλον φόνον. Eum non δωμάτων legisse, sed αἱμάτων, animadvertit Stephanus. Edidit αἱμάτων Canterus. Deinde τίνει M. G. Ald. Rob. Scholiastes ἀπαιτεῖ. Recte τίνει Turn. In ultimo chori versu libri κλυτῆ. Denique ἐρινὺς M. G. Ald. Rob. ἐρινὺς Turn. Ita scribendi videntur hi versus,

τέκνον δ' ἐπειςφέρει δόμοισιν, ἐκ δ'  
αἱμάτων πύλαιτέρων τίνει μύσος  
χρόνῳ κλυτὰ βυσσόφρων Ἐρινύς.

639. Personae notam omittunt G. Ald. Linea praefixa est in M.

641. τὶς recte Rob. Ceteri τίς.

642. εἴπερ φιλόξεν' ἔστιν αἰγίσθου διαί· sic M. Ita etiam G. Ald. Rob. nisi quod δίαί habent. Robortellus in margine \*βία addidit. εἴπερ φιλόξενός ἔστιν Αἰγίσθου βία Turn. et reliqui ante Porsonum. Porsonus in editione Aeschylī et in praefatione ad Hecubam p. IX. εἴπερ φιλόξενη ἔστιν Αἰγίσθου βία. Non probo. Nam quod in hoc, ψυχῇ Τειρεσίαιο, χρύσειον σκῆπτρον ἔχων, ut insolentius dictum notatur, id in his, βίη Ἡρακλειείη et similibus, usitatum est. II. XI. 690. ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακλειείη. Aeschylus infra v. 881. φιλτατ' Αἰγίσθου βία. Atque ipse Porsonus recte de hoc usu iudicavit ad Hec. v. 293. Sponte autem patet diversa esse talia ut ἐρηΐς Τηλεμάχοιο, quae eadem necessitate sic dicuntur, qua ἦ τ' Ὀδυσσεώς βία apud Sophoclem. Elmsleius ad Med. v. 807. scribendum putabat εἴπερ φιλόξενός τις Αἰγίσθου βία, recepitque hoc Blomfieldius. Sed non recte se habere illud τις indicavi in Opusc. III. p. 217. Neque sane εἴπερ φιλόξεν' ἔστιν Αἰγίσθου διαί ferri potest. Verum ex illo διαί lenissima mutatione fit βίαν. Quare scripsi

τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ,  
εἴπερ φιλόξεν' ἔστιν, Αἰγίσθου βίαν.

Structura verborum non fallat nisi imperitissimos. Hoc dicit, *tertium dico Aegisthum e domo, si quidem hospitibus amica est, exire*. Eandem emendationem fecit Bambergerus.

643. Nullam personae notam habet Ald. Lineam M. G. παῖς Rob. Ol. Turn. Quod libri habent, εἶεν, ἀκούω, confirmatur versu Aristophanis in Pace 663. ita in optimis libris scripto,

εἶεν, ἀκούω. ταῦτ' ἐπικαλεῖς; μανθάνω.

644. Personae nota omīssa in Ald. Rob. Linea praefixa in M. G. ἄγγελε G. Ald.

645. Huic versui ὄρ. praefixum in Rob.

647. ὦρα Rob. Turn. ὦραι M. G. Ald.

650. τῶπαρχος M. τόπαρχος G. Ald. Turn. τᾶπαρχος Rob. Reperi στέγαρχος, aptissimam emendationem Bambergeri. Deinde ἄνδρα δ' Turn. ἄνδρα τ' M. G. Ald. Rob.

651. Libri ἐν λεχθεῖσιν. Ineptum est participium praeteriti temporis. Aeschylus scripsit ἐν λέσχαισιν, idque interpretatur scholiastes, cuius haec est adnotatio, ἐν ταῖς πρὸς γυναικας ὁμιλίαις. In eandem emendationem incidit Emperius, cui scribendum esse videbatur αἰδῶς γὰρ ἐν λέσχαισιν οὐδ' ἐπαργέμονος λόγους τίθησιν. Ineptus scholiastes πλεονάζει ἢ οὐ. Neque tamen videtur mutanda esse negatio, sed recte haec ita interpretari Schützcius, sic (si vir cum viro loquatur) pudor non reddidit orationem obscuram.

654. Κλ. adscriptus Turn. Linea praefixa est in M. G. Nulla personae nota in Ald. Φερ. in Rob.

656. Libri Θελκτήρια, id ut pertineat ad λουτρά. Scripsi Θελκ-

τηρία στρωμινή, quod occupasse video Wakefieldium in Silva critica IV. p. 4.

657. Libri δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία. Scholiastes ἀντι τοῦ καὶ δίκαιοι ἀνθρώποι. Haec inepta sunt. Requiritur autem cibi commemoratio. Itaque scripsi δικαίων τ' ὀμπνίων παρουσία. Hesychius ὀμπνη, τροφή, εὐδαιμονία. ὀμπνια, τὰ ζωδικά (corrīgunt ζωτικά). ὀμπνία, καρποφόρος τροφή. Idem ὀμπνια (sic), παντοδαπὰ τρωγάλια. Est autem δικαίων pro substantivo dictum.

658. βαλιώτερον Ald.

660. Orestis nomen praefixum in Rob. Turn. Linea in M. G. Nulla nota in Ald.

661. στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκίαις ἄγη M. (sic M.) G. Sic etiam codex Robortelli, qui tamen e sua coniectura στείχων δι' αὐτόφορτον οἰκίαις ἄγος edidit. στείχοντα δ' αὐτόφορτοι οἰκίαις ἄγη Ald. Emendate Turnebus.

662. ἀπεζύγαν Ald.

665. Ag. v. 847. τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενῆς δορυξένος, Στρόφιος ὁ Φωκεύς.

666. ἄλλος Ald.

670. ἀείξεον coniunctim legit Schneiderus in Lexico.

673. Stanleio sive potius Aurato placebat κεκαυμένον. Multum praestat κεκλανμένον.

676. δ' εἰκός Rob. Turn. Δεικός G. Ald. codex Robortelli et fortasse M.

677. Lineola praefixa est in M. G. Nulla personae nota in Ald. Robortellus hanc orationem ministræ (Θερ.) tribuit, Electrae Turnebus, idque editiones obtinuit. Rectissime intellexit Portus Clytaemnestrae hanc orationem esse, plenam ambiguitatis et simulati doloris, dissimulati autem gaudii. οἷ' γὼ Canterus. οἷ' ἐγὼ M. G. Ald. Rob. οἷ' ἐγὼ Turn. Deinde ἐνπᾶς' (ἐν πᾶς' Ald. Rob.) ὡς πορθούμεθα M. G. Ald. Rob. ἐνθάδ' ὡς πορθούμεθα Turn. Non male Bambergerus ἐμφανῶς scribendum esse coniecit, quod non debebat commutare cum εἰπας ὡς, quae non apta oratio est. Puto Aeschylum scripsisse ἐκπαθῶς πορθούμεθα. Id ambigue dictum est, immodice, et sine malo. Suidas ἐκπαθεῖς, ὕγιεις, ἐκτὸς πάθους. ἵνα μὴ ὦσιν ἔκδινοι καὶ προεκλελυμένοι, ἀλλ' ἐκπαθεῖς καὶ κεκαινοπεποιημένοι.

679. ὡς πόλλ' error Ald. ὦ πόλλ' error Turn. Deinde ἐπωπᾶς Vict. ἐπωπᾶις M. ἐπωπᾶις G. ἐπωπᾶις Ald. ἐπωπᾶς Rob. ἐπ' ὠπᾶις Turn. Deinde εὐκείμενα G. Ald.

680. τάξις M. Rob. Turn. τέξις codex Robortelli. τάξις G. Ald. Post hunc versum in libris hic legitur, φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν.

Non cohaeret oratio. Itaque hunc versum correctum post v. 682. collocavi, ubi manca erat oratio.

681. *εὐβόλως* Porsonus. Libri *εὐβούλιος*.

682. *κομίζων* Rob. Turn. ex scholiis. *νομίζων* M. G. Ald.

Scholiastes *ἔξω πηλοῦ πόδα, παροιμίαι*. Commemorant hoc proverbium Zenobius III. 62. Suidas in *αἴρειν ἔξω πόδα πηλοῦ* et in *ἐκτὸς πηλοῦ πόδα*.

683. Hic versus post v. 690. legebatur. Libri *ἀποψιλοῖς με*.

684. *νῦν δ' ἤπερ* M. G. Ald. Rob. *νῦν δ' ἤπερ* Turn. *νῦν δ' ἤπερ* Scaliger. Scribendum erat *σὺν δ' ἤπερ*. Deinde *βακχίας καλῆς* M. G. Ald. Rob. *βακχίας καλῆς* Turn. Scribendum erat, ut etiam Emperius vidit, *βακχίας ζάλης*.

685. *ὦν* Rob. ex coniectura pro *ἦν*, quod in codice eius erat, ut

in ceteris libris. Deinde omnes libri *παροῦσαν ἐγγράφει*. Scholiastes *τάξον, αὐτὴν ἀφαισθεῖσαν ἀρᾶ* (ἄρα G.). *ὡς πρὸς τὸ ἐλπίς δ' ἀπέδωκεν*. Cantero scribendum videbatur *ἀποῦσαν ἐγγράφου*. Alii alia coniecerunt. Sed videtur *παροῦσαν ἐγγράφει*, ironice dictum, ferri posse. Simul autem *Orestes quae in aedibus debacchantis aetuis medica spes erat, praesentem inscribit*, h. e. eam spem praesentem esse monstrat, quippe praesens quidem ipse, sed in cineres redactus.

686. Orestis nomen praefixum in Rob. Turn. Linea in M. G. Nulla personae nota in Ald. *σὺν* Rob. Turn. *ὦν*, supra scripto *σὺν*, M. G. *ὦ* Ald. *εὐδαίμοσιν* M. G. Ald. Rob. *εὐδαίμοσι* Turn.

690. *δ'*, in libris omissum, inserendum viderunt Portus et Pauwius. *φρεσὶν* M. Ald. Rob. *φρεσσὶν* G. *φρεσὶ* Turn.

693. Clytaemnestrae haec tribuit Turn. Lineola praefixa in M. G. Nulla personae nota in Ald. *φερ*. Rob. In *μεῖον* M. o ex *ω* factum habet. Deinde libri *ἄξιως*. Schützius et Blomfieldius ex Pauwii coniectura scripserunt *ἄξιων*. Ita legisse videri potest scholiastes, cuius haec est adnotatio, *τῶν σοὶ ἄξιων τιμῶν*. Sed servari potest *ἄξιως*.

695. *ἀγγέλων* Rob.

697. *τυγχάνει* G. Ald.

698—700. Hos tres versus, qui in Ald. Rob. Turn. omissi sunt, primus restituit Victorius. Omissi sunt in ipsa versuum serie in M. sed adscripti in margine. Etiam in G. inter scholia in margine adscripti sunt, et numeris quidem notati, *α' β' γ'*, ac deinde in ipso textu versibus 701—704. in margine adscripti numeri *δ' ε' ζ' ζ'*, ad quos si animum advertisset Asulanus, non fugissent eum versus isti, quorum omissionis causa fuérat repetitum *τὰ πρόσφορα*.

698. *ἀγῶνας* pro *ἀνδρῶνας* G.

699. Libri *ὀπισθόποις δὲ τοῦσδε καὶ ξυνεμπόρους*. Abreschius *ὀπισθόπους* interpretabatur *reversus*, comparans quod Hesychius habet, *ὀπισθόπους, ὑποστρέψας*. Immo recte Pauwius scribendum esse vidit *ὀπισθόπουον δὲ τόνδε καὶ ξυνέμπορον*, nisi quod scribendum erat *ὀπισθόπουον τε τοῦδε*. Intelligitur Pylades.

700. *κυρνανούντων* G. Deinde *δῶμισιν* Vict. *δῶμισι* M. G.

701. ἔπευθύνω Turn. ἐπευθύνωι M. ἐπ' εὐθύνω G. ἐπ' εὐ-  
θύνω Ald. ἐπευθύνω Rob. Scholiastes ὡς δῶσοντι δίκην. In G. glossa  
ὑποδίκω.

702. Linea praefixa in M. ὄρ. in Rob.

703. κοινώσωμέν τε M.

704. βουλευσόμεθα ex Stephani emendatione Canterus. βου-  
λευόμεθα M. G. Ald. Rob. βουλευόμεθα Turn. Vict.

705. Χο. adscriptum in M. Turn. Linea in G. Omissa nota in Ald.  
Rob. εἰεν, φίλιαι δμωῖδες Heathius. εἰεν φίλιαι (sic) δμωῖδες M.  
εἰεν φίλια δμωῖδες G. εἰ ἐν φιλιαδμωῖδες Ald. εἰ ἐνφίλια δμωῖδες  
Rob. εἰεν, φίλαι δμωῖδες Turn.

712. δολίαν Pauwius. Libri δολία.

713. 714. χθόνιον δ' ἐρμιῆα καὶ τὸν νύχιον τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι  
M. G. Ald. χθόνιον γ' ἐρμιῆα etc. Rob. χθόνιον δ' Ἐρμιῆν Turn. Nihil  
ineptius fingi potest additamento isto καὶ τὸν νύχιον. Scripserat aliquis  
interpres τὸν χθόνιον καὶ τὸν νύχιον, quemadmodum nonnumquam  
scholiastae verbum scriptoris, quem interpretantur, interpretationi sub-  
iungunt. Aeschylum non dubito scripsisse

ἔφυκαταβῆναι, νύχιόν θ' Ἐρμιῆν  
τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι  
ἔφυκατλήτοισιν ἀγῶσιν.

Neque enim opus est ut τοῖσδ' in τούσδε mutetur, quod volebam in  
dissertatione I. de differentia prosae et poeticae orationis p. 34. sive  
Opusc. I. p. 115. Νύχιος idem est quod χθόνιος. Soph. Oed. Col.  
v. 1558. ἐννύχιων ἄναξ, Αἰδωνεῦ, Αἰδωνεῦ. Trach. v. 501. τὸν ἐννύ-  
χιον Αἰδαν.

715. ἔφυκατλήτοισιν M. Rob. ἔφυκατμήτησιν G. Ald. ἔφυκατ-  
μήτοισιν Turn.

716. Linea praefixa est in M. Omissa personae nota in G. Ald.  
Θερ. praefixum in Rob. Οἱ. (i. e. οἰκέτης) Turn. et reliqui. Chorum  
haec loqui viderunt Tyrwhittus et Bothius. Idque intellexit scholiastes,  
qui haec adscripsit, ξέρον τὸν Ὀρέστην καλεῖ, ἵνα δόξωσιν ἀγνοεῖν τὸ  
σκαιώρημα. Libri ἀνήρ. Correxerit Porsonus. Deinde libri τεύχειν.  
Quod res ipsa docere poterat, scripsisse Aeschylum τεύχειν, et versum  
post hunc excidisse, etiam scholiastae adnotatio docet, ἀντὶ τοῦ πεποιη-  
κέναι πένθος τῷ οἴκῳ διὰ τῆς ἀγγελίας. Sensus verborum hic fuit,  
quem scholiastes indicat, malum hic hospes videtur in aedibus luctum  
excitasse. Itaque κακόν adiectivum est, ad nomen, quod excidit, perti-  
nens. Scriptum fuisse videtur eiusmodi quid,

ἔοικεν ἀνὴρ ὁ ξένος τεύχειν κακόν  
οἴκοισι πένθος θεῖς νέοις ἀγγέλμασιν.

718. Hunc versum habent codices quidam Etymologici M. p. 1429.  
A. 1431. A. Gaisf. ὀρέστου τήνδ' M. Turn. ὀρέστου τήν δ' Rob.  
ὀρέστιαν τήν δ' Ald. ὀρέστου τήν δ' G. sed librarius o diphthongi ad-

dita lineola in *a* mutavit et ad *v* spiritum asperum adscripsit, ut legeretur *ορέσταυτήν δ'*.

719. *κλίσσα* M. Turn. *κλίσσω* G. *κίλισσω* Ald. *γείλισσα* Rob. Vict. et recentiores. Etenim scholion sic ediderunt Rob. et Vict. *Γείλισσαν δέ φησι τήν Ὀρέστον τροφόν, Πίνδαρος* (Pyth. XI. 25.) *δέ Ἀρσινόην, Στισίχορος δέ Λαοδαμίαν.* Sed hic quoque *κλίσσαν* habent M. G. Recte igitur *Κίλισσα* restituerunt Wellauerus et Blomfieldius. Nomina servi a patria quisque sua accipere solebant, uti, si in tali re auctore opus est, Hemsterhusius docuit ad Aristophanis Plutum p. 8. Cilissa, nutrix Achaei Meropis f. commemoratur a scholiasta Aristophanis ad Pacis v. 362. a Suida in v. *Κιλίκιον* et *Κιλίσσης*, a Photio in v. *Κιλίκιον*. Laodamiam Orestis nutricem appellavit Stesichorum secutus Pherecydes: v. schol. Pind. Pyth. XI. 25. et Sturzium ad Pherecydem p. 224.

720. *ἐπί σοι* Ald.

721. Linea praefixa est in M. Personae nota omissa in G. Ald. *γεί.* praefixum in Rob. *τρ.* in Turn. *Libri τοὺς ξένους.* Scholiastes *ἢ τοὺς ξένους κρατοῦσα καὶ ἐποδεξαμένη Αἴγισθον καλεῖν ἐκέλευσε.* Hoc ineptum est. Vulgatum qui tueri vult, ita explicare debet, *regina iubet hospites quam celerrime Aegisthum advocare*, id ut sic ab nutrice dici intelligatur, ut eum per ipsam advocari indicet. Sed recte videtur Pauwius *τοῖς ξένοις* scribendum coniecisse.

724. *πύθεται* Rob. *εἰλέτας* Ald.

725. *Libri θέτο σκυθρωπών.* Victorius *θέτο σκυθρωπῶν.* Heathii mutatio, *ἔθετο σκυθρωπῶν*, a Porsono, Schützio aliisque recepta est. Praeclaram huius versus emendationem mecum communicavit Erfurdus, nulla plane mutatione facta scribens *θετοσκυθρωπὸν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων κεύθουσα, adoptivae maestitiae signa simulantem risum oculis celans.*

726. *καλῶν* Rob.

727. *κείνη* (*κείνη* M.) *δόμοις δέ* M. G. Ald. Rob. *κείνης δόμος* δέ Turn. interpunctione post *καλῶς* posita, quam habent etiam G. Ald. Deinde *ἔχει* Rob. Turn. *ἔχειν* M. G. Ald. Scholiastes *ἀντί, κακῶς ὁ οἶκος διάκειται ὑπὸ τῆς φήμης ἧς ἠγγεῖλαν οἱ ξένοι σαρῶς.*

729. *ἐκεῖνος* Rob. *ἐκείνον* M. G. Ald. Turn. codex Robortelli. Deinde *εὐφρανεῖν* codex Robortelli: ipse dedit *εὐφρανεῖ*, quod etiam ceteri libri habent.

731. *συγκεκριμένα* Ald.

732. *τοῖσδ'* M. Rob. Turn. *τοὺς δ'* G. *τοὺς δ'* Ald.

738. *καὶ νυκτιπλάγκτων* M. G. Rob. *καὶ νυκτιπλάγκτων* Ald. unde *καὶ νυκτιπλάγκτων* Turn. Deinde *κελευσμάτων* Victorius. *Libri κελευμάτων.* Blomfieldius, ut locum, ut ait, aliqua ex parte expeditionem redderet, *ἐκ νυκτιπλάγκτων* scripsit. Nihil mutandum esse videtur, neque quicquam excidisse, quae Schützii et O. Mülleri opinio fuit. Negligentior est oratio, sed magna arte facta, ut in iis quae vigil in Aga-

memnone loquitur. Volebat nutrix dicere *φίλον δ' Ὀρέστην τεθνηκότι ἀκούω*. Nunc dicit *φίλον δ' Ὀρέστην — καὶ νυκτιπλάγκτων καὶ πολλὰ καὶ μοχθήρ', ἀνωφέλητ' ἐμοὶ τλάσῃ*, tum alia inserit, ac denique ad institutum redit, *τεθνηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι*. *Carum vero Oresten*, inquit, *animi mei curam, quem a matre acceptum nutrivī, et nocturnorum vagituum multas molestias, infructuosas mihi quas eas pertuli*. Iam additura erat *haec omnia perdidī*: sed more mulierum, praesertim senili aetate, explicatius persequitur curam qua in nutriendis infantibus opus est.

739. *πονηρ'* sic Rob. Ceteri omnes *μοχθήρ'*. Deinde *ἂν ὠρέλητ'* Ald.

740. *τλάσει* Rob. Deinde *φρονοῦν* M. G. Rob. *φρονεῖν* vitium Ald. *φρονῶν* Turn. Deinde *ὥσπερ εἰκοτόν* G. et sic, non *ὥσπερ εἰκοτόν*, etiam M. *ὡς περ εἰβοτόν* Ald. *ὡσπερ εἰβοτόν* Rob. Turn.

743. 744. Libri ἢ *λιμός ἢ δίψη τις ἢ λιπουρία ἔχει*. Non recte Elmsleium ad Med. v. 480. ita haec scribentem, ἢ *λιμός, ἢ διψη τις, ἢ λιπουρίαν ἔχει*, Blomfieldius secutus est, nisi quod *λιπουρία* servavit. V. Opusc. III. p. 199. Stanleii emendationem, *εἰ λιμός*, merito probavit Porsonus. Pro eo quod sequitur ἢ *δίψη τις* scribendum esse videtur ἢ *δίψησις*, quae emendatio etiam Wellauero in mentem venit. Vsus est eo vocabulo Athenaeus p. 10. B.

744. *αὐτάρκης* M. Rob. Turn. *αὐτάρκη* G. Ald. Scholiastes ἢ *γὰρ νέα νηδὺς τῶν τέκνων ἐαυτῇ ἀρκεῖν καὶ βοθηεῖν βούλεται, ὃ ἐστὶν ἀνείν βούλεται τὰς ἐπιθυμίας*. Hoc dicit, *alvus infantium suo instinctu fungitur*.

745. A Turnebo mala introducta est interpunctio, qua haec verba, *τούτων πρόμαντις οὔσα*, ad *νηδὺς* referebantur. Melior distinctio Pauwio debetur.

746. Pollux VII. 40. *καὶ ἡ παρ' Αἰσχύλῳ παιδὸς σπαργάνων φαιδρόντρια*.

747. *τροφεύς τε* Rob. Turn. *στροφεύς τε* M. *στροφεύσε* G. *στροφένσε* Ald.

749. *πατρί* G. Ald. Rob. Turn. Ita etiam M. sed ab alia manu ὅς supra adscriptum est. Attulit hunc versum cum aliis, in quibus *δέχθαι* dativo iungitur, Porsonus ad Eur. Hec. v. 533. Indicari autem solet dativo, accipi aliquid ab aliquo sic, ut ei, a quo accipitur, aliquid inde commodi accedat vel honoris.

751. *στείγων* pro *στείχω* M.

752. *τόνδε* et *λόγον* recte Blomfieldius. Libri *τώνδε* — *λόγων*. Vitium Ald. *πέυστε*.

753. Oresti hunc et sequentes duo versus tribuit Rob. choro Turn. Vict. Nullae personarum notae in M. G. Ald. Recte eas distinxit Canterus.

754. Libri ἢ *πῶς*. Valckenarius ad Phoen. v. 923. p. 340. scri-

bendum putabat πῶς φῆς; Melius Schützius ὄπως; Sed veram puto Canteri emendationem, τί πῶς; Simile est illud Terentii in Andria V. 3. 19. *quid mi pater?* quum alter *mi pater* dixisset.

755. εἰ ξύν Turn. Vict. ἦ ξύν G. Ald. Rob. ἦ ξύν sic M. Defendi potest quodammodo ἦ ξύν, sed melius est εἰ ξύν.

756. Τρ. Turn. γεί. Rob. Nulla personae nota in M. G. Ald.

757. Χο. Turn. ὄρ. Rob. Linea praefixa in M. G. Nulla nota in Ald. ἄγγελε G. Ald. στυγεῖ Rob.

758. ἀδήμιαντος Rob. κλύει Ald.

759. τάχιστ' ἀγαθούση M. G. Ald. Rob. τάχιστα γαθούση Turn. τάχιστι γηθούση Pauwius, Heathius, Schützius, Blomfieldius. Sed γηθεῖν non dixerunt Attici nisi in perfecto et plusquamperfecto. V. ad Prom. v. 156. Hic autem γηθούση φρενί etiam propter sententiam non videtur ferri posse. Neque enim de Aegistho dici potuit, quia sic Cilissa se suspectam redderet, nec de Cilissa, quia sic chorus plus proderet quam vult. Posui quod scribere potuit Aeschylus,

ἀλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἀδειμιάντως κλύη,  
ἄνωχ' ὄσον τάχιστά γ' εὐδούση φρενί.

Sophocles in Tympanistriis apud Stobaeum LIX. 12. et apud Ciceronem in ep. ad Att. II. 7.

φεῦ φεῦ, τί τοῦτον χάριμα μεῖζον ἂν λάβοις  
τοῦ γῆς ἐπιψάσονται καθ' ὑπὸ στέγη  
πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακάδος εὐδούση φρενί;

760. ἐν ἀγγέλω γὰρ κρυπτός ὄρθουση φρενί M. G. Rob. et Ald. nisi quod haec κρυπτός habet. ἐν ἀγγέλω γὰρ κρυπτός ὄρθουση φρενί Turn. Veram lectionem, ἐν ἀγγέλω γὰρ κρυπτός ὄρθουται λόγος, Porsonus restituit, auctore Musgravio ad Eur. fragm. inc. CCXXIV. qui versum sic scriptum, quem ut Euripidis avertit Eustathius p. 1013, 11. ex hoc Aeschyli loco ductum esse animadvertit. Eustathius τὸ δὲ ἐσθλόν, inquit, καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῆ, ἀντὶ τοῦ ἀγαθόν ἐστι καὶ τὸ συνετὸν εἶναι τὸν ἄγγελον· πολλὰ γὰρ καὶ αὐτὸς κατορθοῖ. διὸ καὶ Εὐριπίδης φησὶν “ἐν ἀγγέλω γὰρ κρυπτός ὄρθουται λόγος.” Scholiastes ad eundem versum Iliadis XV. 207. καὶ Εὐριπίδης “ἐν ἀγγέλω γὰρ κρυπτός ὄρθουται λόγος.” Ita Bekkerus edidit scriptumque ita est in codice Lipsiensi. In Villosioni editione legitur κρυπτός, quod verum esse videbatur Blomfieldio.

761. Hinc quoque personae lineis praefixis in M. G. distinguuntur. Nullae personarum notae in Ald. In Rob. praefiguntur γεί. et ὄρ. In Turn. Τρ. et Χο. ἀλλ' ἦ M. Rob. Turn. ἀλλ' ἦ G. ἀλλ' εἰ Ald. Recte scholiastes φρονεῖς εἰ interpretatur χαίρεις.

762. ἀλλ' εἰ M. G. Turn. ἀλλ' εἰ Ald. Rob. ἀλλ' ἦ scribendum videbatur Stanleio.

765. τί φῆς M. τί φῆς Turn. τί φῆς G. Rob. τιφῆς Ald.

766. ἄγγελ' Rob. Turn. ἀγγέλ' M. ἄγγελ' G. Ald. Deinde τὰπ-



εσταλμένα Vict. et sic M. τὰ πεπαλμένα Rob. τὰ πεπλαγμένα G. τὰ πεπραγμένα Ald. Turn.

767. μέλει et deinde μέλη (μέλη Ald.) Ald. Turn. μέλλει et deinde μέλλη M. G. Rob.

768. τοῖς pro σοῖς error Vict. propagatus a Cantero et Stanleio.

770. Xo. M. Turn. Linea prae fixa in G. Nulla nota in Ald. ὄρ. Rob. Nullum paene vitii genus est, quo non sit contaminatum hoc carmen chori. Parum feliciter olim in Observationibus criticis metra restitueret conatus eram, quo tempore nondum intellexeram licentias, quas metrici fere in omnibus versuum generibus statuebant, in tragicorum melicis carminibus nullas esse. Erat tamen illa descriptio sic facta, ut stropharum dispositio aequabilitatem haberet. Quare qui istam metrorum descriptionem sequeretur, non debebat certe ordinem stropharum mutare, quod hic quoque Schützius incredibili audacia fecit. Nunc de metris non potest ambigi, quin aliter ac tum a me factum erat constitui debeant. Est autem stropharum dispositio haec. Medium carminis locum mesodus tenet, quæ, ut fieri in mesodis consentaneum est, metra habet multum a ceterarum metris stropharum diversa. Ea mesodus inclusa est ab utraque parte strophæ tertia eiusque antistrophæ. Ante hanc stropham et post eius antistropham strophæ est atque antistrophæ secunda, sed sic ut strophæ media sit inter stropham et antistropham primam, antistrophæ inter stropham atque antistropham quartam: hac forma,

α'. β'. α'. γ'. μεσιδός. γ'. δ'. β'. δ'.

νῦν παραιτούμεν' ἔμοι M. νῦν παραιτούμεν' ἔμοι G. Rob. νῦν παραιτούμεν' ἔν μοι Ald. νῦν παραιτούμενή μοι Turn. Restituenda erat forma Dorica.

771. Post ζεῦ aliquid erasum in M.

772—774. δός τύχας τυχεῖν δέ μου κηρίως M. G. Ald. Rob. δός τύχας, τυχεῖν δέ μοι κηρίως Turn. Scholiastes δός μοι εὐτυχίαν εὐτυχεῖν βεβαίως. Hinc eiecto δέ μου, quod e δός μοι ortum esse videtur, scripsi δός τύχας εὐ τυχεῖν κηρίως. In eandem emendationem incidit Bambergerus, in reliquis falsus. Deinde τὰ σωφροσυνειμαιομένοις ἰδεῖν M. et Rob. nisi quod hic τα sine accentu habet. τὰ σωφροσυν εὐμαιομένοις ἰδεῖν G. Ald. τὰ σωφροσυν εὐμαιομένοις ἰδεῖν Turn. Scribendum erat, plena interpunctione post hæc verba posita, τὰ σωφρον' εὐμαιομένοις ἔχειν. Itaque hos versus ita constitui,

δός τύχας εὐ τυχεῖν  
κηρίως τὰ σωφρον' εὐ  
μαιομένοις ἔχειν.

Nunc oranti mihi, cæclicolarum pater Iuppiter, da prospere rem cedere iis qui honesta salva esse cupiunt.

775. 776. διαδικᾶσαι M. G. διαδικάσαι Ald. Rob. Turn. διὰ δίκας Pauwius. Id ferri posset, nisi melius Creticus servaretur purus. Itaque quum in M. G. hoc scholion adscriptum sit δικαίως, κατὰ δίκαν,

ὃ ἔστι κατὰ τὸ δίκαιον, quis dubitabit restituere καὶ δίκαν? Deinde πᾶν ἔπος ἔλακον ζεῦ, σὺ δέ νιν φυλάσσοις M. G. Ald. Rob. Turn. nisi quod in G. Ald. φυλάσσεις scriptum est. Scribendum erat

καὶ δίκαν πᾶν ἔπος

ἔλακον· ὦ Ζεῦ, σὺ νιν φυλάσσοις.

777. ἔ ἔ (ἔ ἔ G. Ald. Rob.) προδὲ δῆχθρῶν M. G. Ald. Rob. ἔ ἔ, πρὸ δῆχθρῶν Turn. Neque exclamatio hic apta est, et insolens crasis δῆ χθρῶν. Deinde τῶν ἔσω μελάθρων ὦ ζεῦ θές. Hoc si proprie accipiatur, ne verum quidem est, quia Aegisthus non erat intus. Metrum docet, quod etiam Seidlerus de versibus dochm. p. 406. vidit, scribendum esse τὸν ἔσωθεν, et removendum ὦ. Scripsi igitur

πρὸ δέ γ' ἐχθρῶν τὸν ἔσωθεν μελάθρων, Ζεῦ,  
θές.

Oresten dicit.

778. Libri μιν. Correxerit Seidlerus. Deinde μέγαν ἄρας Rob. Turn. μέγαν ἄρας M. μέγα ἄρας G. μέγα αἴρας Ald.

780. παλίμποινι Vict. παλίνποينا M. G. Ald. Rob. Turn.

Scholiastes ἐπάρας γὰρ τὸν Ὀρέστιν, δυνήση καὶ τριπλαστοῦ ποινῆν εἰσπράξασθαι τὸν Ὀρέστιν ποιῆσαι. Hinc Turn. ἀμείψη scripsit. Ceteri omnes ἀμείψει. Dictum id est pro ἀμειφθήση, vicissim accipies. Vidit hoc Pauwius.

781. Libri ἴσθι. Recepti Pauwii emendationem ἴσχε.

782. ζυγῆντ' M. Rob. Turn. ζυγεῦντ' G. Ald. Deinde libri ἐν ἄρματι. Scripsi ἐν ἄρμασι. Scholiastes ἐνέμεινε τῇ μεταφορᾷ. ἠήσας γὰρ ἐν ἄρμασι πημάτων, τὸ δρόμῳ ἐπήγαγε. Ita, ἐν ἄρμασι, legitur in scholiis codicis G. et editionis Rob. et, ut puto, etiam in scholiis codicis M. ἐν ἄρματι scholiorum editio Vict.

784. Turn. e coniectura μέτρον, quod coniungit cum sequentibus. Ceteri omnes μέτρον. Deinde omnes τίς ἄν. Scripsi τίν' αὖ.

785. σωζόμενον, sed priore ο ex ω facto, M. σωζώμενον G.

786. Libri δάπεδον. Scribendum erat γάπεδον. V. ad Prom. v. 830.

787. ἀνομένων in M. ex ἀναμένιον factum est. Deinde βημάτων M. G. Ald. κτημάτων Rob. πημάτων Turn. ex scholio, λείπει τὸ ὅπως, καὶ τὸ ἰδεῖν ἀντὶ τοῦ ἴδοι. ὁ δὲ νοῦς, ὅπως ἂν τοῦτο ἴδοι σωζόμενον τὸν ῥυθμὸν ὁμαλὸν καὶ εὐτακτον κατὰ τὸν δρόμον τῶν ἀνομένων πημάτων. Multo magis poetica est vetus lectio βημάτων. Haeserunt in his versibus interpretes et veteres et recentiores propterea quod τίς ἄν scriptum inveniebant, tum quod non intelligebant quomodo tot accusativi construendi essent. Ita vero haec stropha intelligenda est, *sustine cari viri pullum iunctum currui malorum, modum adhibens in cursu, ut hoc solum rursus videat desinentium gressuum nisum aliquam servare mensuram*. Γάπεδον dicitur videre ὄρεγμα βημάτων, hoc autem σωζοῦμαι ῥυθμὸν τινα.

788. Libri ἴσωθε. Metrum exigebat ἴσω.

789. πλουτογαυθῆ Turn. et hoc ipse M. habere videtur. πλουτα-  
γαυθῆ G. Rob. πλουτ' ἀγαυθῆ Ald. Deinde libri μυχὸν νομιζετε,  
quod scholiastes interpretatur ἤμοχεῖτε καὶ διοικεῖτε. Scribendum  
μυχὸν ἐνίζετε. Neque enim antistrophicus versus, sed hic emendan-  
dus est. Euripides Hel. v. 1117. μουσεῖα καὶ θάκουσ ἐνίζουσαν —  
ἀηδόνα.

790. Libri κλύετε. Scribendum esse κλύτε vidit etiam Dindorfius.

791. Libri ἄγετε, τῶν πύλαι πεπραγμένων. Delendum est πε-  
πραγμένων, ut voluit Canterus, quamquam ille quidem non intellecta vera  
stropharum ratione.

792. πρὸς φάτοις Ald. Nisi metra ostenderent hic versum in-  
tercidisse, satis id argueret oratio per nullam particulam cum superiori-  
bus nexa.

795. Libri τότε καλῶς κτίμενον, nisi quod τὸ δεκακλῶς habet  
Rob. Scholiastes διὰ τοῦτο τὸ καλῶς ἀναιρεθησόμενον. λέγει δὲ τὸ  
αἷμα τοῦ Αἰγίσθου. Recte Bambergerus haec sic emendavit, τὸ δὲ  
καλῶς κτίμενον.

796. Scholiastes haec verba, ὦ μέγα ναίων στόμιον, interpretatur  
ὦ Αἰδη. Apollinem recte intellexit Heathius. Infra v. 941. ὁ Λοξίας  
ὁ Παρνασσίος μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός. Hesychius στόμια, χάσ-  
ματα. Strabo IX. p. 641. de oraculo Delphico, ὑπερκεῖσθαι δὲ τοῦ  
στομίον τρίποδα ἕψηλόν.

796 - 798. εὐ δὲς ἀνιδεῖν δόμον ἀνδρὸς καὶ νιν ἐλευθερίως  
λαμπρῶς ἰδεῖν φίλοις ὄμμισι δνοφερὰς καλύπτρας M. G. Ald. Rob.  
nisi quod Rob. εὐ δὲς ἂν ἰδεῖν habet, et per errorem δνοφερὰς καλύ-  
πτρας, alioque errore Ald. δνοφερὸς καλύπτρας. Turnebus dedit λαμ-  
πρῶς τ' ἰδεῖν. Emendavi haec in Opusc. I. p. 115. seq. Nam in iis,  
quae libri habent, duo sunt ad quae nemo non statim offendant, ἀνιδεῖν,  
insolens verbum, quod scholiastes interpretatur ἀναβλέψαι, sequente  
mox ἰδεῖν, et ἐλευθερίως λαμπρῶς. Quod sic est dictum, ut ferri ne-  
queat, alterum sic ut non possit addita copula emendari: languet enim  
hoc, ἐλευθερίως λαμπρῶς τε. Vtrumque adverbium interpretatio est  
alius adverbii, ἀνέδην, quod deinde in ἀνιδεῖν mutatum est. Eustathius  
p. 168, 36. ἀνέδην interpretatur ἀνέτως καὶ ἐλευθέτως, Suidas δαψι-  
λῶς, ἀκαλύτως, κατακόρως, Zonaras p. 225. et Favorinus φανερώς.  
Deinde genitivos δνοφερῶς καλύπτρας agnoscit scholiastes, cuius haec  
est adnotatio, τοῦ σκότους. Metri pariter ac sensus causa addidi ἔκ.  
Itaque sic scripsi hanc mesodum,

τὸ δὲ καλῶς κτίμενον ὦ μέγα ναίων  
στόμιον, εὐ δὲς ἀνέδην δόμον ἀνδρός,  
καὶ νιν ἰδεῖν φίλοις  
ὄμμισιν ἔκ δνοφερῶς καλύπτρας.

Tu vero, qui bene conditam magnam speluncam lenes, fac ut domus

*virī libere, et ipse (Agamemno) amicis oculis ex caliginoso velamine (sepulcri) adspiciat.*

799. *ξυλλάβοι* M. Turn. *ξυμλάβοι* Ald. ut G. habet, in quo *ta-*men *β* erasum et pro *λ* scriptum *β* a prima manu. *ξυμβάλοι* Rob.

800. *Omnes επιφορώτατος.* Non debebam olim scribendum con-*ficere επιφθορώτατος*, neque *Emperius ἐπεὶ φορώτατος*, sed emen-*danda erat stropha.* Scholiastes *ὡς ἐπὶ ἀνέμου εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ὁ λο-  
γικιότητος.* Thucydides III. 74. *ἡ πόλις ἐκίνδυνενσε πᾶσα διαφθα-  
ρῆναι, εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπιφορὸς ἐς αὐτήν.* Lucianus  
Hermot. 28. p. 769. *εἰ ἐπιφορὸν ἐστι καὶ οὐρίον τὸ πνεῦμα τοῖς Κό-  
ρινθόνδε διαπλεῦσαι ἐθέλουσι.*

801. *Θέλεν*, sed ad ultimam syllabam *ω* adscripto Med.

802—805. *Libri πολλά δ' ἄλλα φανεῖ χρητῶν κρυπτά.* ἄσκο-*πον δ' ἔπος λέγων* etc. Non recte olim haec verba, *πολλά δ' ἄλλα  
φανεῖ χρητῶν κρυπτά*, ut ab interprete adscripta delenda esse putavi.  
Excidit potius versus in stropha. Hic autem non dubito quin Aeschylus  
scripserit

*τὰ δ' ἄλα ἄμφανεῖ  
χρητῶν. ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων  
νυκτὶ πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει,  
καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανεστερος.*

Horum verborum, *τὰ δ' ἄλα ἄμφανεῖ χρητῶν*, explicatio est vetus  
scholion, *τὰ δὲ κρυπτά νῦν φανερώσει.* Deinde *κρυπτά* in textum ven-  
nit. Inde alterum scholion, depravatam scripturam explicans, *θέλων  
πολλά κρυπτά εὐρίσκει* (sic M. G. non *εὐρήσει*). Quid illud *ἄσκοπον  
ἔπος* sit, quod tam grandi oratione summus poeta adumbravit, indicat  
Homerus,

*Ἐρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο  
ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσίν  
καλὴν χρυσεῖην, τῇ τ' ἀνδρῶν ὀμματι θέλγει,  
ὧν ἐθέλει· τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.*

805. *καθ' ἡμέραν δ'* M. Rob. *καθ' ἡμέραν*, omisso *δ'*, G. Turn.  
*καθημέραν* Ald. *Καθ' ἡμέραν* est *interdiu*. v. Lobeckium Paralip.  
p. 63. Deinde *οὐδενὶ ἐμφανεστερος* Rob. Ceteri recte *οὐδὲν ἐμφα-  
νεστερος.*

806. *Libri καὶ τότε δὴ πλοῦτον.* Scholiastes *τὸν πλοῦτον τῶν  
δωμάτων ἐλεύθερον τῇ πόλει μεθήσομεν.* Scripsi  
*καὶ τότε ἤδη, τότε πλοῦτον \*οἴσομεν\**

Nam excidisse verbum et antistrophicus versus monstrat et sententia.

807. Non opus esse videtur ut *δωμάτων* mutetur in *δειμάτων*,  
quod et ego aliquando conieci et H. L. Ahrens.

808. *Οὐρίοστάτων* recte interpretari videtur scholiastes *οὐρίως  
σταθέντα.*

809. 810. *ὀμοῦ κρεκτὸν γοήτων νόμον μεθήσομεν πόλει* M. in

quo ὄμοῦ itemque *ον* in νόμιον, quod antea νόμιον erat, ab alia, ut videtur manu, in litura scripta sunt. Discrepant ab his ceteri libri eo quod in G. γοήτων cum duplici accentu et sequens vocabulum eo compendio scriptum est, quod νόμιον significat: ceteri γοητῶν νόμιον habent. μεθίσσομεν vitium Rob. Praeterea Turnebus κρεκτῶν scripsit. Scholion in M. ita scriptum est ὄμοῦ δὲ μεθίσσομεν τὸν κρεκτὸν γοήτων νόμιον, ὃ ἔστι, καὶ τῶν ἀγαθῶν τῇ πόλει μεταδώσομεν καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀκινδύνως θρηγήσομεν. Deinde aliud scholion, τὸν τῶν γοήτων, οἷ ὡς ἄδουσι παριόντες (sic M. περιῶντες Vict.) τὴν πόλιν. Scripsisse videtur Aeschylus

ἅμα δὲ κρεκτὸν γοατὰν νόμιον  
θῆσομεν πόλει.

*Scpulcri ornamenta, inquit, ex mulieris congestis opibus ampla feremus Agamemnoni, simulque iugedimus cum.*

810—812. τὰ δ' εὖ M. Turn. τὰ δ' εὖ G. Ald. Rob. Deinde libri ἐμὸν ἐμὸν κέρδος ἀξεται τόδε, ἅτα δ' ἀποστατεῖ φίλων. In Rob. ἐμὸν semel tantum legitur. ἅτα G. Ald. Turn. ἅτη, sed supra adscripto α, M. ἅτη Rob. Scholiastes τὰ καλῶς ἀποβαίνοντα τὸ ἐμὸν κέρδος ἔστιν, τῶν δὲ περὶ Ὀρέστην καὶ Ἡλέκτρην ἀπαλλαγῆ ἅτης. Scripsi

τὰ δ' εὖ  
ἔχοντ' ἐμὸν κέρδος αὔξει τόδ', ἅ-  
τα δ' ἀποστατεῖ φίλων.

813—816. Versui 813. Θέρ. praefixum in Rob. In M. hi versus ita scripta sunt, σὺ δὲ θαρσῶν ὄτ' ἂν ἦκη | μέρος ἔργων | ἐπαύσας πατρὸς ἔργωι | θροοῦσα | πρὸς σέ τέκνον πατρὸς ἀνδάν | καὶ περ-  
αινων ἐπίμομφαν (sic) ἅταν. Coniunctim ὅταν Turn. Deinde ἦκει Ald. Deinde ἐπανσας G. Ald. ἔβυσσας codex Robortelli: ipse Rob. ἐπαύσας dedit, quod est in M. Turn. Deinde θροοῦσα Rob. θροοῦσα G. Ald. θροοῦση Turn. Tum ἀνδῶν pro ἀνδάν G. Ald. Denique ἐπίμομφαν φάταν Ald. In G. est ἐπίμομφᾶταν, super φ scripto eo compendio quo αν significatur. ἐπίμομφον ἅταν Rob. Turn. Corruptissimos versus explicare conatur scholiastes, qui et ipse θροοῦσα legit. Vitiorum, quibus haec affecta sunt, non obscura est origo. Etenim πατρὸς ἔργωι ortum est ex μέρος ἔργων, quod antecesserat. Deinde ἀνδάν, vera scriptura, super vitiosum ἅταν adscripta erat, et propterea alieno loco inserta est. Accesserunt alii errores. Scripsisse enim puto Aeschylum,

σὺ δὲ θαρσῶν, ὅταν ἦκη μέρος ἔργων,  
ἐπαύσας τε θροοῦσαν  
πρὸς σέ, τέκνον, πατρὸς  
περαινεν ἐπίμομφον ἀνδάν,

et quae sequuntur. θροοῦσαν et ἐπαύσας Schützius in prima editione scripsit: verissime, ut videtur. Neque ἐπαύσας reprehendi potest, quum plura sint apud Aeschylum propius ad epicum sermonem accedentia. Aptissime autem iubetur Orestes audire adhortantem patrem.

817. Libri cum hiato *περσείως τε ἐν*. Correxerunt Schützius et Porsonus. Deinde *φρεσι* Turn. *φρεσσί* M. G. *φρεσίν* Ald. Rob. Deinde libri *σχέθων*.

818. *τοῖς θ'* Rob. *τοῖς δ'* M. G. Ald. *τοῖς τ'* Turn. Deinde *φίλοι* M. G. Ald. Turn. *φίλει* Rob. Scribendum *φίλοις*.

819. 820. Libri *τοῖς τ' ἄνωθεν προπράσων χάριτος ὄργῳς λυπρῶς*, nisi quod Turn. *ὄργῳς λυπρῶς* scripsit. Id Victorius ceterique editores receperunt. Sed defendi non potest. Scribendum est

*τοῖς τ' ἄνω πρόπρασ' ἰῶν  
χάριτας ὄργῳς λυγρῶς.*

Et *χάριτας* quidem etiam Schützius invenit, *λυγρῶς* Blomfieldius.

821. Libri *ἄταν*. Scholiastes *τὴν ἔνδον ἐπὶ τῆς οἰκίας φονίαν ἄτην καταβαλῶν, ὃ ἐστὶ τὴν Κλυτμινήστραν*. Scribendum videtur *ἄγαν*. V. ad Ag. v. 704. *τιθοῖς* Rob.

822. *δ'* omittit Turn. *μόρον* Turn. *μόρον* M. G. Ald. Rob.

823. Postremus huius carminis versus excidit. Dubitationem eximit metrum.

824. *ὑπ' ἄγγελος* G. Ald. et ante correctionem M.

826. *ξέννος* Rob. *μολῶντας* G. Ald. *ἐφήμερον* Turn. In M. *ί* in litura scriptum est, ut hic quoque *ἐφήμερον* antea fuisse videatur.

827. *μόρον γ' Ὁρέσιον* Portus et Stanleius in curis secundis. Recepit hoc Blomfieldius. Non mutandum videtur *δέ*. Deinde *ἀμφέρειν* M. G. Ald. Rob. *ἄν φέρειν* Turn. Male Blomfieldius coniecit *αὐ φέρειν* scribendum esse. *Ἦος quoque*, inquit, *plenum timoris malum domus haec referre poterit ad caedem illam quae nos vulnerat et mordet*, i. e. hoc quoque nobis propter caedem illam evenit.

828. *δειματοσταγῆς φόνῳ* Vict. *δειματοστάγ' ἐς φόνῳ* M. G. *δείματος τάγ' ἐς φόνῳ* Ald. Rob. *δείματος τάγ' ἐς φόνον* Turn. Non debet Porto et Stanleio *αἵματοσταγῆς* scribendum videri. Conferendum quod est in Agamemnone v. 166. *στάξει δ' ἐν θ' ὑπνω πρὸ καρδίας μνησιπήμων πόνος, καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν*. Choeph. v. 384. si recte illa constitui, *τί γὰρ κεύθῳ, φρενὸς ὄλον ἔμπας ποτᾶται πάροιθε πρόφρος δριμυστάκτον κραδίας θύματος ἔγκοτον στόγος*; Eum. v. 358. *δειματοσταγῆς ἀξιόμισον ἔθνος τόδε*.

829. Scholiastes *ὡς ἐπὶ μαχαίρας, οὐ παρακυλυφθέντι, ἀλλ' ἀειμνήστῳ. ἐν γὰρ τοῖς θρήνοις ἀμόσσουσι αὐτῶν τὰ στήθη*. Mira interpretatio. *Ἐλκαίνειν* alibi non legitur. *Δεδηγμένῳ* recte videtur Schützius pro *δεδηκότε* dictum putasse. Ita *φόνῳ ἐλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ* erit *caedi vulneranti nos ei mordenti*.

832. *θρώσκουσι* M.

834. Linea praefixa in M. G. Nulla nota in Ald. *Αγγ.* Turn. Recte haec choro tribuit Rob.

836. *ὡς αὐτὸν αὐτῶν* Schützius et Porsonus. *ὡς αὐτὸς αὐτὸν*

M. G. Ald. Rob. *ὡς αὐτὸς αὐτῶν* Turn. In fine versus libri *πέρι*. Scribendum erat *πύρα*. Vidit hoc etiam Emperius, cui praeterea scribendum videbatur *ὅσ' αὐτὸς αὐτῶν*, hoc quidem minus recte.

837. Personae notam omittunt M. G. Ald. *αὖ* in litura est in M.

838. *ῆν* Turn. *ῆε* M. *ῆεν* G. Ald. Rob.

839. *κλυδόνος* G. Ald.

840. *οὔτοι φρέν' ἄν κλέψειεν* Elmsleius ad Euripidis Med. p. 150. *οὔτοι φρένα κλέπειαν* M. G. Ald. Rob. Turn. *κλέψειεν* Stephanus.

841. *ἄρξαιμι* vitium Ald.

842. *ἐπαρχομένη* Rob. Deinde *κάπιθοάζουσα* M. G. sed in M. *οά* ab alia manu in litura scriptum est. *κάπιθοάζουσα* Ald. *κάπιθοάζουσα* Rob. *κάπιθοάζουσ'* Turn. Recte Blomfieldius et ante eum Schtitzius scribendum coniecerunt *κάπιθεάζουσ'*.

844. *ἀνύσομαι* G.

845. *μιανθῆναι* Rob. ex sua coniectura: codex eius, ut ceteri libri, *μιανθεισαι*.

846. Scholiastes *πειραί, αἱ ἄκμαι τῶν ξιφῶν, παρὰ τὸ πείρειν*. Non debebat Blomfieldius Pauwii *πέτραι* probare.

848. *ἄλεθρον* error Rob.

850. *δαίων* M. G. Rob. *δαίων* Ald. Turn. Deinde libri *ἀρχάς τε πολιισονόμους*, nisi quod Ald. *πολυσσονομοῦς* habet. Porsonus scripsit *ἀρχαῖς τε πολιισονόμοις*. Receperunt hoc editores praeter Wellauerum, qui *τέ* post participium ea ratione positum esse putavit, de qua dixi ad Ag. v. 97. Hic quidem veri simillimum est excidisse versum eiusmodi, *πλοῦτόν τε δόμων*.

852. *πάτρων* Ald. male intellecto compendio codicis G. Hinc *πατρῶων* Turn.

853. *πάλιν* Ald. et codex Robortelli: ipse Rob. *πάλην* scripsit, quod est in M. G. Turn. Deinde *μόνος ὦν* M. Rob. *μόνος* omittunt G. Ald. unde Turn. *ὦν ἄρ* scripsit.

854. *θειός* Turn. *θείοις* M. G. Ald. Rob.

855. *νίκη* M. G. Rob. *νίκην* Ald. Turn.

856. Huic et sequenti versui lineae praefixae in M. G. Omittit personarum notas Ald. Libri *ἔ' ἔ' ὄτοτοτοῖ*, quod oxytonon est in G. Rob. Scripsi *ἔ' ἔ' ὄτοτοτοῖ*. Proprius in talibus exclamationibus est versus dochmiacus.

857. 858. Vulgo *ἔα, ἔα μάλα. πῶς ἔχει; πῶς κέκρανται δόμοις*; Sic Viet. ex M. *κέκαρται* G. Ald. Turn. *κέκραρται* Rob. Dochmiacus versus esset *ἔα ἔα μάλα*. Verum ita is, qui sequitur, trimeter esset Creticus, quod genus in huiuscemodi vociferationibus prorsus inusitatum est. Quare sic haec scribenda putavi,

*ἔα,  
ἔα μάλα. πῶς ἔχει, κέκρανται δόμοις;*

ut secundus versus, contracto  $\xi\alpha$ , dochmiacus esset. Forma orationis eadem est quae in Ione Euripidis v. 1446.  $\tau\acute{\iota}\nu' \alpha\upsilon\delta\acute{\alpha}\nu \acute{\alpha}\upsilon\sigma\omega, \beta\omicron\acute{\upsilon}\sigma\omega$ ;

859. Huic versui chori nomen praefixum in M. G. Ald.  $\acute{\alpha}\pi\omicron\sigma\tau\alpha\theta\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$  Rob. Turn.  $\acute{\alpha}\pi\omicron\sigma\tau\alpha\theta\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$  M.  $\acute{\alpha}\pi\omicron\sigma\tau\alpha\theta\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$  M. G. Ald.

862. Personae nota omissa in M. G. Ald. Rob.  $\omicron\iota$ . praefixit Turn.  $\pi\alpha\nu\omicron\lambda\omicron\mu\omicron\iota$  Porsonus. Libri  $\pi\acute{\alpha}\nu$ .  $\omicron\dot{\iota}\mu\omicron\iota$  vel  $\pi\acute{\alpha}\nu$ ,  $\omicron\dot{\iota}\mu\omicron\iota$ , Rob.  $\pi\acute{\alpha}\nu$ .  $\omicron\dot{\iota}\mu\omicron\iota$ . In fine versus libri  $\tau\epsilon\lambda\omicron\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon$ . Aberravit librarius ad v. 859. Recepi probabilem Schützii emendationem,  $\pi\epsilon\pi\lambda\eta\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon$ .

863. In  $\pi\rho\sigma\sigma\phi\acute{\epsilon}\gamma\mu\alpha\sigma\iota\nu$  inter  $\gamma$  et  $\mu$  aliquid erasum in M.

865.  $\gamma\upsilon\nu\alpha\iota\kappa\acute{\iota}\omicron\upsilon\varsigma$  M. Rob. Turn.  $\gamma\upsilon\nu\alpha\iota\kappa\acute{\iota}\omicron\upsilon\varsigma$  G. Ald.  $\gamma\upsilon\nu\alpha\iota\kappa\acute{\iota}\omicron\upsilon\varsigma$  scripsit Vict. Recte Blomfieldius  $\gamma\upsilon\nu\alpha\iota\kappa\acute{\iota}\omicron\upsilon\varsigma$  restituit. Male autem idem Blomfieldius de  $\acute{\alpha}\nu\delta\rho\omega\nu\acute{\iota}\tau\iota\delta\iota$  et  $\gamma\upsilon\nu\alpha\iota\kappa\omega\nu\acute{\iota}\tau\iota\delta\iota$  cogitavit. Ex hospitalibus egressus est servus, et aperiri iubet regias aedes.

866.  $\chi\alpha\lambda\acute{\alpha}\tau\alpha$ , sed postremo  $\alpha$  deinde in  $\epsilon$  mutato, G. Deinde libri  $\kappa\alpha\iota \mu\acute{\alpha}\lambda' \acute{\eta}\beta\acute{\omega}\nu\tau\omicron\varsigma \delta\acute{\epsilon} \delta\epsilon\acute{\iota}$ . Recte Blomfieldius  $\kappa\alpha\iota \mu\acute{\alpha}\lambda' \acute{\eta}\beta\acute{\omega}\nu\tau\omicron\varsigma \gamma\epsilon \delta\epsilon\acute{\iota}$ , obtemperans ille quidem Porsoni decreto, de quo ad Prom. v. 977. dictum est. Recte iunguntur  $\kappa\alpha\iota$  et  $\delta\acute{\epsilon}$ , ubi  $\delta\acute{\epsilon}$  sententiam prioribus adnectit,  $\kappa\alpha\iota$  autem est *etiam*: non possunt coniungi, ubi, ut hic, nectendae orationi inservit  $\kappa\alpha\iota$ . Ceterum male interpretes hic de robusto homine agi putant, tanquam si firmissimae clausulae essent fores. Atqui aperit has fores Clytaemnestra, mulier. Poeta intelligit celerem.

867.  $\omicron\gamma \acute{\omega}\sigma\iota' \acute{\alpha}\rho\acute{\eta}\xi\upsilon\iota$  emendavit Porsonus. Libri  $\omicron\gamma \acute{\omega}\varsigma \theta' \acute{\alpha}\rho\acute{\eta}\xi\upsilon\iota$ . Deinde  $\delta\iota\alpha\pi\epsilon\rho\alpha\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon$  M. G. Ald. Rob.  $\delta\iota\alpha\pi\epsilon\rho\alpha\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon$  scribendum esse vidit Turn. Id legit scholiastes, qui sic interpretatur,  $\tau\acute{\eta}\sigma\phi\alpha\gamma\acute{\epsilon}\nu\tau\iota$ .

869.  $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\omega}$  Vict. ex M.  $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\omega}$  Turn.  $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\omega}$  G. Ald. et codex Robortelli.  $\acute{\alpha}\nu\delta\acute{\omega}$  ex sua coniectura Rob.  $\kappa\alpha\theta\epsilon\delta\acute{\omicron}\delta\omicron\upsilon\sigma\iota$  Ald. Turn.

870.  $\pi\omicron\upsilon$  Blomfieldius, ut Elmsleius voluerat. Non mutandum  $\pi\omicron\upsilon$ , quod est  $\sigma\omega \epsilon\nu\alpha\sigma\iota$ ? Deinde  $\kappa\lambda\upsilon\tau\alpha\iota\mu\acute{\eta}\sigma\tau\rho\alpha\varsigma$  G. Ald.

871.  $\acute{\epsilon}\pi\iota \xi\upsilon\rho\omicron\upsilon \pi\acute{\epsilon}\lambda\alpha\varsigma$  M. Rob. Turn.  $\acute{\epsilon}\pi\iota \xi\upsilon\rho\omicron\nu \pi\acute{\epsilon}\lambda\alpha\varsigma$  G. Ald. Verum fortasse est quod Abreschio videbatur restituendum esse  $\acute{\epsilon}\pi\iota\xi\acute{\eta}\nu\omicron\nu \pi\acute{\epsilon}\lambda\alpha\varsigma$ . Comparavit quod dictum est in Agamemnone v. 1236.  $\beta\omega\mu\omicron\upsilon \pi\alpha\tau\rho\acute{\omega}\nu \delta' \acute{\alpha}\nu\tau\acute{\iota} \acute{\epsilon}\pi\iota\xi\acute{\eta}\nu\omicron\nu \mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota \theta\epsilon\rho\mu\acute{\iota}\theta \kappa\omicron\pi\epsilon\acute{\iota}\sigma\eta \phi\omicron\iota\nu\acute{\iota}\theta\iota \pi\rho\omicron\sigma\phi\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\tau\iota$ .

872.  $\acute{\alpha}\nu\gamma\acute{\eta}\nu$  M. G. Rob.  $\acute{\alpha}\rho\chi\acute{\eta}\nu$  error Ald. unde  $\acute{\alpha}\rho\chi\acute{\eta}$  Turn. Deinde  $\pi\rho\delta\varsigma \delta\acute{\iota}\kappa\eta \pi\epsilon\pi\lambda\eta\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$  M.  $\pi\rho\delta\varsigma \delta\acute{\iota}\kappa\eta\nu \pi\epsilon\pi\lambda\eta\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$  G. Ald. Rob.  $\pi\rho\delta\varsigma \delta\acute{\iota}\kappa\eta\nu \pi\epsilon\pi\lambda\eta\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\varsigma$  Turn. Scribendum putavi  $\pi\rho\delta\varsigma \delta\acute{\iota}\kappa\eta\varsigma \pi\epsilon\pi\lambda\eta\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$ .

873. Linea praefixa in M.  $\kappa\lambda$ . in ceteris.

874. Linea praefixa in M. Oresti huic versum tribuunt G. Ald. Rob.  $\omicron\iota$ . praefixum a Turn.  $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$  M. G. Ald. Rob.  $\lambda\acute{\omicron}\gamma\omega$  Turn. quod obtinuit donec Schützius  $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$  restituit.

875. Linea praefixa in M.  $\kappa\lambda$ . in ceteris. Hic et v. 881.  $\omicron\dot{\gamma}\acute{\omega}$  Canterus.  $\omicron\dot{\iota} \acute{\epsilon}\gamma\acute{\omega}$  M. Turn.  $\omicron\dot{\iota} \acute{\epsilon}\gamma\acute{\omega}$  G. Rob.  $\omicron\dot{\iota}\prime \acute{\epsilon}\gamma\acute{\omega}$  Ald.



877. *δοθή* praeter primam litteram in litura scriptum est in M. *ἀνδροκμηῆτα* M. Rob. *ἀνδρόκμητα* G. Ald. Turn.
878. *εἰ νικῶμεν* recte Turn. *ἤ νικῶμεν* M. G. Ald. Rob.
880. Hinc etiam usque ad v. 884. personae lineis tantum distinctae in M. *μαντεύω* Rob. *τῶιδεδ'*, litteris *εδ'* in rasura scriptis, M. *ἔχοι* Ald.
882. *τοὶ γὰρ ἐν ταυτῷ τῷ τάφῳ* Rob.
883. Libri *κείση*.
884. *τόνδε δ' αἰδεσαι* Rob. ex Sophiani emendatione et Turn. *τόνδε δῆσεται* M. G. Ald. codex Robortelli.
885. *πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ* Rob. *πρὸς ᾧκν* (sic mihi relatum: alii *ᾧκν* vel *ᾧκν* ex M. afferunt) *πολλὰ* M. *πρὸς ᾧκνπολλα* G. Ald. *πρὸς ᾧ καὶ πολλὰ* Turn. In G. ante correctionem *δ' ὑβρίζων* pro *δῆ βρίζων* scriptum erat.
886. *οὔλοισιν* Ald. *οὔλοισιν* Rob. Deinde libri *εὐτραφές*. Sed Tzetzes in Exegesi Iliadis p. 62, 13. *οὔλον καθ' ἡμῶς καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος, ὡς φησὶν Αἰσχύλος "οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφές γάλα."* Eodem modo apud eundem scriptum est in Chil. XII. 808. Eadem forma ex M. aliisque libris restituenda videtur in Sept. c. Th. v. 290. quamquam res incerta est. V. Lob. ad Phryn. p. 577.
887. Inde ab hoc versu etiam M. personarum nomina habet.
889. Hunc et sequentes tres versus Ald. per errorem Clytaemnestrae tribuit, G. ut ceteri Pyladae. Scholiastes *μετεσκεύασται ὁ ἔξάγγελος εἰς Πυλάδην, ἵνα μὴ δ' λέγωσιν*. Sic M. ut Tyrwhittus ad Arist. Poet. §. 10. scribendum vidit: *legebatur ἵνα μὴ διλέγωσιν*. In G. scriptum *ἵνα μηδὲν λέγωσιν*. V. Opusc. VII. p. 346. seq. In Aeschyli versu *ποῦ δαὶ τὰ λοιπὰ* Vict. ex M. *ποῦ δὲ τὰ λοιπὰ* G. Ald. Rob. *ποῦ δῆτα λοιπὰ* Turn. Porsonus *ποῦ δῆ τὰ λοιπὰ*. Non sollicitandum videtur *δαί*. Deinde *λοξία* G. Ald.
889. Scripsi *πιστά τ'*. Libri *πιστά δ'*.
890. *ἄπαντες* Rob. typographi errore.
891. *παραινέσμον* vitium Ald. Porsonus in supplemento praefationis ad Hecubam p. XXXIII. non illibenter se accepturum esse dixit, si quis bonae notae codex *παραινέσαι καλῶς* daret. Id equidem valde dubito an non scripserit Aeschylus. Probabilius puto quod in Elem. doctr. metr. p. 115. suspicari aliquem posse dixi, *καὶ παρήνεσας καλῶς*.
893. *κρείσσον' ἠγήσω* Turn. *κρείσσον' ἠγήσω* M. G. Rob. *κρείσσ' ᾧνηγήσω* Ald.
894. *συγκάθευδε* plene Rob.
896. Libri *νῦν δέ*. Recte Auratus *σὺν δέ*, quod suum fecit Stanleyus.
897. *πατρωκτονοῦσα* G. Ald. 898. *παρ' αἰτία* G.
899. *ἐπόρσυνε* Turn.
900. Libri *σεβίζη*.

901. γὰρ omittit Ald. Eadem male intellecta codicis scriptura ἐπὶ pro ἐς τό.

902. Libri εἰς. Schützius, distinctione posita post ἀπέρριψ', in fine versus signa posuit interpellatae orationis. At nusquam ita quidem in Graeca tragoedia sermo cuiusquam interpellatur. Porsonus signum interrogationis in fine versus posuit. At, nisi fallor, tum dici debebat οὐ γὰρ, non οὐτοί. Dicuntur haec sine interrogatione, recteque explicantur a scholiasta, οὐκ ἔστιν ἀπορριῖναι τὸ δορυξένοις ἐκδοῦναι (sic M. G.) πρὸς ἀνατροφήν. Haec enim, non sane te abieci in domum hospitis, breviter dicta sunt pro his, in hospitis domum quum te misi. profecto non abieci. Intellexit hoc etiam Pauwius.

904. Hinc rursus lineis personas distinguit M. ὁ τῆμος Canterus Stephani adnotationem secutus. ὁ τιμος sine accentu M. ὀτιμος G. Ald. Rob. ἄτιμος Turn. ὁ τιμὸς Vict. Eustathius p. 563, 25. ἔτι ἰστέον ὅτι ὡςπερ φθόγγῃ φθόγγος, γολῆ γόλος, τιμή τῆμος παρὰ τῆ κωμωδία τὸ τρίμημα, ποθῆ πόθος, ὠνή ὠνος, βολῆ βόλος, καὶ ἔτερα, οὕτω πύλη πύλος ἀρσενικῶς. Vitium Ald. ἀντειδεξάμην.

905. ἀσχύνομαί σοι Canterus. Libri ἀσχύνομαί σου. In δνειδίσαι littera l ex η facta in M.

906. Libri μὴ ἀλλ' εἶψ' (εἶψ' Turn.) ὁμοίως. Canterus μὴ ἄλλ' εἶψ' ὁμοίως. Delevi μί, quod nihil est nisi error librarii, qui ad sequentem versus, qui hac vocula μί incipit, aberrans, statim animadverso errore abstulit et versus scripsit eum quem debebat.

909. δὲ γ' M. γ' ab alia manu in litura scripto. δ' ἔγ' vitium Ald.

912. φύλαξαι M. φυλάξαι Rob. φυλάξω G. Ald. Turn.

914. τρίμβον vitium Ald. Scholiastes παροιμίαν εἶναι τοῦτο γασί, πρὸς τρίμβον τε (sic M. G.) κλαίειν καὶ πρὸς ἄνδρα γήπιον.

915. Libri τόνδε σ' ὀρῖζει μύρον, nisi quod μόνον est in Rob. Elmsleii ad Med. p. 58. emendatio est τόνδε σὸν ὀρῖζει μύρον, i. e. σοι ὀρῖζει.

916. ὀ' γὰ Canterus. Libri ut v. 875. 881.

917. ἦ M. G. Rob. Turn. ἦ vitium Ald. In libris recte hic versus Oresti tribuitur, lineola praefixa in M. Male autem proximum versus ἔκανες—πάθει Clytaemnestrae libri tribuunt. Eum Oresti recte reddidit Stanleius: sed idem priorem versus ἦ κάρτα Clytaemnestrae orationi adiuuxit, quo facto neque nexus sententiarum aptus est, et aequalitas colloquii turbatur. Neque vero Wellauero assentiendum est, qui inter hos duos versus 917. et 918. unum versus, qui Clytaemnestrae fuerit, excidisse putat. Immo duos Orestes habet versus, ut in fine colloquii.

918. κάνες γ' ὄν M. Rob. In M. inter x et α aliquid, fortasse τ, erasum, κ' ἀνὲς γ' ὄν G. κᾶν ἐς γ' ὄν Ald. κᾶν ἐς γ' ὄν Turn. Heathii rudis emendatio, ἔκανές γ' ὄν, recepta est a Porsono, Schütziō, Blomfieldio. Participio κωνών non utuntur tragici praeter metri necessitatem.

Quare non potest probari Pauwii *καουῦσ' ὄν οὐ χοῦν*. Recepi quod in praef. ad Eur. Bacchas p. XX. proposui, *ἐκανες ὄν οὐ χοῦν*.

919. Linea praefixa in M. Oresti hi quattuor versus tribuuntur in G. Ald. Rob. Chori nomen adscriptit Turnebus. *στένω μὲν* M. G. Ald. Rob. Vulgo ex Turn. coniectura *στένωμεν*. Deinde *τῶνδε* M. Rob. Turn. *τόνδε* G. Ald.

920. *ἐπήκρισεν* M. G. Ald. Rob. *ν* omisit Turn. Scholiastes hoc verbum recte interpretatur *ἐπ' ἄκρον ἦλθε*. Paullo aliter Hesychius, *ἐπήκρισεν, ἐπ' ἄκρον ἦγαγε, τέλος ἐπέθηκεν*. Quae, nescius ad Aeschylum pertinere, repetiit Eustathius p. 1636, 47. *ἀκρίζειν, τὸ τὰ ἄκρα ἐπιπορεύεσθαι. ὃ καὶ ἐξακρίζειν Εὐριπίδης φησὶν* (Or. v. 275.). *ἕτερος δὲ τις ἐπήκρισε φησὶν ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄκρον ἦγαγε καὶ τέλος ἐπέθηκεν*.

921. Libri *αἰρούμεθα*. Vera videtur Musgravii emendatio, *αἰτούμεθα*.

923. Linea praefixa in M. Chori nomen in G. Ald. Rob. Hoc carmen Canterus in stropham et antistropham atque epodum divisit, quae epodus ab his verbis, *κρατεῖται πως τὸ θεῖον* (v. 952.) inciperet. At manifestum est haec verba, *πάρη τὸ φῶς ἰδεῖν* (v. 955. 966.) non potuisse non in eadem stropharum sede repeti. Sed quae fuerit stropharum huius carminis dispositio, certo dici non potest, quum aut unus aut plures versus interciderint. Si unus tantum versiculus excidit post illa verba, *χαμμαιπειεῖς ἔχεισθ' ἄελ* (v. 958.), hic fuit stropharum ordo,

*α'. β'. α'. γ'. β'. γ'.*

et haec stropharum initia,

*στρ. α'. v. 923. ἔμολε μὲν δίκαι.*

*στρ. β'. v. 930. ἐπολολύξαι, ὦ.*

*ἀντ. α'. v. 934. ἔμολε δ' ὧ μέλει.*

*στρ. γ'. v. 941. τάπερ ὁ Λοξίας.*

*ἀντ. β'. v. 956. μέγα τ' ἀφηρέθη.*

*στρ. γ'. v. 959. τάχῃ δὲ πυντελής.*

Eandem carminis formam H. L. Ahrens constituit, secutusque est Franzius. Neque caret haec descriptio probabilitate, quum dochmii, ex quibus hoc carmen fere compositum est, certe a diversis chori partibus recitatum esse doceant. Tamen probabilius mihi visum est post illa verba, *χαμμαιπειεῖς ἔχεισθ' ἄελ* (v. 958.) nihil excidisse, plures autem versus interiisse post haec verba, *μέγα ἔχων μυχὸν χθονός* (v. 942.), post quae verba magna est in libris et manifesta perturbatio. Eo igitur loco si plures versus exciderunt, haec fuisse videtur carminis forma, *α'. α'. β'. β'.*

924. *βυρούδικος* Vict. ex M. *καρούδικος* G. Ald. Rob. *καρίδικος* Turn.

927. *ἔλακε δ' ἐς τὸ πᾶν* M. G. Rob. *ἔλακε δ' εἰς τὸ πᾶν* Ald. *ἔλακε δὲ τὸ πᾶν* Turn. Scholiastes *ἤλασεν δὲ εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου, ὃ ἐστὶν ἤρυσσε τὸν ἀγῶνα. ἀρίκειο, φησὶν, εἰς τὸ τέλος τοῦ*

ἀγῶνος. Legit igitur ἔλασε, quod Pauwius, Seidlerus de vers. dochm. p. 88. Boecklius de metris Pindari p. 322. probarunt. Schützius scribendum videbatur ἔλαξε δὴ τὸ πᾶν. Et ἔλαξε quidem verum esse videtur: sed servandum erat ἐς τὸ πᾶν, omnino.

929. Θεόθεν ἐφραδαῖσιν M. G. Θεόθεν ἀφραδαῖσιν Rob. Θεόθεν ἐφραδαῖσιν Ald. Θεόθεν δὲ φραδαῖσιν Turn. Scribendum erat Θεόθεν ἐφραδαῖσιν. Hesychius φραδαῖσι (φράδεσι codex), βουλαῖς. Deinde ὠρμυμένος Ald.

930. Libri ἐπολολύξατω. Recte Seidlerus ἐπολολύξατ', ὦ, nisi quod ὦ scribendum erat.

931. Libri ἀναφυγὰς et τριβᾶς. Scholiastes ὡς τῶν οἴκων φυγόντων τὰς συντριβὰς τῶν οἴκων (sic M. G.). Stanleio scribendum videbatur ἀναφυγὰς et τριβᾶς. Horum posterius primus Schützius recte recepit.

932. 933. ὑπὸ δοιοῖν μαιστόροιν sic M. in quo libro etiam Pers. v. 721. 737. Sept. c. Th. v. 896. δοιοῖν pro δυοῖν scriptum est. ὑπὸ δυοῖν μαιστόροιν G. Ald. Rob. Turn. ἐπὶ δυοῖν μαιστόροιν Victorious. ὑπαὶ scribendum esse olim indicavi. Quae sequuntur verba, δυσοίμου τύχας, cum ἀναφυγὰς iunxit scholiastes, qui haec adscripsit, δυσπορεύτου τύχης. τὸ δὲ ἐξῆς, τὰς ἀναφυγὰς τῶν κακῶν τὰς ἀπὸ τῆς δυσοίμου τύχης. Postquam dictum erat ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάνων τριβᾶς ὑπαὶ δυοῖν μαιστόροιν, sine pondere haec adiiciuntur, δυσοίμου τύχας. Itaque videtur aliquid excidisse, quo haec melius connexa erant. Potuit autem post ΔΥΟΙΝ facillime excidere ΔΥCΙΝ. Quare sic haec scribenda esse existimavi,

ἐπολολύξατ', ὦ, δεσποσύνων δόμων  
ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάνων τριβᾶς  
ὑπαὶ δυοῖν \*λύσιν\* μαιστόροιν  
δυσοίμου τύχας.

i. e. καὶ κτεάνων τριβᾶς λύσιν ὑπὸ δυσοίμου τύχας δυοῖν μαιστόροιν, solutam consumptionem opum per infelicem fortunam duorum imperiorum. Hesychius δύσοιμος, ἐπὶ κακῷ ἤκουσα, ἢ δύσοδος.

936. ἔθιγε δὲ μάχαι M. ἔθιγε δὲ μάχα G. Rob. ἔθιγε δὲ μάχα Ald. Turn. ἔθιγε δὲ μάχα Victorious. Recte Pauwius ἔθιγε δ' ἐν μάχα.

Libri ἐτήτυμος, nisi quod ἐτίτυμος Ald. Recte Blomfieldius recepit Scaligeri emendationem, ἐτητύμως.

937. κόρα M. G. Ald. κούρα Turn. κόρας Rob.

940. ὀλεύθριον Ald. Deinde libri πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον, nisi quod πνέουσα ἐν plene scriptum est in editione Robortelli, qui in corrigendis πνέουσαν pro πνέουσα legendum dicit. Non recte Auratus πνέουσαν ἐχθροῖς κότον scribendum putavit. Nam haec tantum, Σίχαν δὲ νιν προσαγορεύομεν βροτοὶ τυχόντες καλῶς, in parenthesi posita sunt. Scribendum est, ut Schützius quoque vidit, πνέουσ' ἐπ' ἐχθροῖς κότον. Nam ἐπὶ hic quidem multo rectius dicitur quam ἐν.

941—951. Libri sine lacunae indicio τάπερ ὁ λοξίαις ὁ παρνάσσιος | μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς ἐπ' ὄχθει | ἄξεν ἀδόλως δολίαις (sic, ut videtur, etiam M.) | βλαπτομέναν ἐν χρόνοις | θεῖσαν ἐποίχεται. Videtur post μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς intercidisse finis antistrophae primae atque initium strophae secundae. Mirum est autem post χθονὸς et ad sensum et ad metrum verba locum habere, quae ut iam-bicum tetrametrum brachycatalecticum nescio unde assert Marius Plotius p. 2645. ὁ Πύθιος μεσομφάλοις (scriptum est μεσομφάλιός) θεὸς παρ' ἑσχάροις. Alium Aeschyli versum (Sept. c. Th. 270.) idem grammaticus paullo ante p. 2643. attulerat. Itaque quum strophae versibus

ἀναφυγὺς κακῶν καὶ κτεάνων τριβῆς  
ὑπὶ δνοῖν \*λύσιν\* μιστῶροι

haec bene respondeant

μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός, \*ὁ Πύθιος  
μεσομφάλοις θεὸς παρ' ἑσχάροις\*,

ausus sum hoc carminis complementum recipere. Ultimus huius antistrophae versus talis fuisse videtur,

πιφαύσκιον ἔφα.

Similia leguntur in Sept. c. Th. v. 726. Ἀπόλλωνος — τρις εἰπόντος ἐν μεσομφάλοις Πυθικοῖς χρηστηρίοις.

945—951. Si recte hoc carmen descripsi, excidit initium alterius strophae, i. e. versus quattuor et pars quinti. In libris, ut dixi, post χθονός statim haec sequuntur, ἐπ' ὄχθει | ἄξεν ἀδόλως δολίαις | βλαπτομέναν ἐν χρόνοις | θεῖσαν ἐποίχεται. In his δολίαν recte scriptum est in editione Victorii, et dicit Franzius δολίαν esse etiam in M. quem librum δολίαις ut ceteros habere mihi relatum est. Legit autem δολίαν scholiastes, qui haec adnotavit, τὴν Κλυταιμῆστραν τὴν δολίως βλάπτουσαν καὶ ἐπὶ πολλὸν χρόνον τὸν οἶκον ἐποίχεται ἢ δίκην. Alia adnotatio haec est, ἐπέξηλθε τὴν δίκην βλαπτομένην ἐκ πολλοῦ Ὁρέστης. Olim conieci scripsisse Aeschylum . . . ἐπ' ἐχθροξένοις δόλοισιν δόλια βλαπτομέναν χρονοισθεῖσαν ἐποίχεται. Nunc veri similius puto ita fere haec scripta fuisse, . . . ἐπ' ἐχθρόφρον' ἔταξεν, ἃ δόλιά σε δολίαν βλαπτομένα χρονοισθεῖσαν ἐποίχεται. Sed quum primorum verborum emendatio prorsus incerta sit, ea tantum recepi quae certiora sunt,

. . . . . ἃ

δόλιά σε δολίαν

βλαπτομένα χρονοισθεῖσαν ἐποίχεται.

952. 953. κρατεῖται πῶς (sic M. κρατεῖται πῶς G. Ald. Rob. κρατεῖται πῶς Turn.) τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ ὑπουργεῖν κακοῖς M. G. Ald. Rob. Turn. Scholiastes συμβάλλεται οὖν τὸ θεῖον τοῖς μὴ ὑπουργοῦσι τοῖς κακοῖς. Scribendum videtur

κρατεῖτω δ' ἔπος τὸ θεῖον, τὸ μὴ μ'  
ὑπουργεῖν κακοῖς.

Vincat divina sententia, ne orem feram improbis.

954. Omnes ἄξιον δ'. Scripsi ἄξια δ'.

955. πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν Schützius. πάρα τε φῶς ἰδεῖν M. Rob. παρὰ τε φῶς ἰδεῖν G. Ald. παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν Turn.

956. Libri μέγαν τ' ἀφηρέθην ψάλιον οἴκων. Recte Porsonus μέγα τ' ἀφηρέθην. Scriptum fuerat μέγα etiam in G. sed postea librarius v addidit. Deinde libri ψάλιον οἴκων. Scribendum esse ψάλιον οἰκετῶν vidit etiam Franzius.

957. ἀναγεμῶν δόμοις M. G. Ald. ἄναγε μῶν δόμοις Rob. ἀνὰ γεμῶν Turn. Scribendum ἄναγε μῶν, δόμοι. Blomfieldius, recepto quod conieceram δόμοι, scripsit ἄνα γε μῶν. Versum γε μῶν hic non satis aptum, ἄναγε autem, erige te vel erigite vos, similiter dictum est ut ἄπαγε. Deinde πολλὸν M. G. Turn. πολλὸν Ald. πλὴν Rob.

958. χαμαιπετεῖσε κείσθ' αἰεὶ M. G. χαμαιπετεῖσε κείθ' αἰεὶ Rob. χαμαιπετεῖσε κείσθ' αἰεὶ Ald. χαμαιπειτῆ σε κείσθ' αἰεὶ Turn. Scribendum erat χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' αἰεὶ. Viderunt hoc etiam Wellauerus et Blomfieldius.

959. Elmsleio ad Med. p. 86. audacter, ut ait, χρόνος in χορός mutanti assensus est Blomfieldius. Nihil mutandum. Scholiastes non male, quamquam non satis accurate, ὁ πάντα τελῶν χρόνος τὰ πρόθυρα τῶν οἴκων ἀλλάζει ἀπὸ κατηφείας εἰς λαμπρότητα. Aliud scholion ad ἀμείψεται adscriptum, ἀλλαγῆσεται, οὐχ ὁμοίως ἔσται τοῖς πρώτῃν ἐν τῷ οἴκῳ ἡμῶν.

960. δομάτων G. Deinde ὄτ' ἂν M. G. Ald. Rob. Deinde ἀμφ' M. Ceteri ἀφ'.

961. 962. μῦσος πᾶν ἐλάσει, ad ei supra adscripto η, M. Ceteri μῦσος πᾶν ἐλάση. Deinde omnes καθαρμοῖς ἔπαν ἐλατήριον. Scholiastes τὸ ἐλαῦνον τοὺς ἀσεβεῖς, ἢ τὸ ἀπελαθῆναι ὀφείλον. ἐλατήριον δὲ τὸ καθαριστικὸν φάρμακον. Stanleius corrigebat καθαρισμὸς ἄτας ἐλατήριος. Melius Schützius καθαρμοῖς ἄτᾶν ἐλατηρίοις. Scribendum

μῦσος ἔπαν ἐλάση  
καθαρμοῖσιν ἄτᾶν ἐλατηρίοις.

963—965. τύχα δ' ἐνπροσώπικοίται M. τύχα δ' ἐνπροσώπω κοίτα G. Ald. sed in G. τύχα sic scriptum est, ut aut α in ει, aut ει in α mutatum esse videatur. τύχα δ' ἐνπροσώπω κοίτα Rob. Turn. Scholiastes ἢ δὲ τύχη νῦν ἐν εὐόπτῳ κοίτῃ, τοῦτ' ἔστιν ἐν ἀγαθῇ καταστάσει πρὸς τὸ ἰδεῖν τὰ νῦν γεγονότα καὶ ἐτέρων λεγόντων ἀκοῦσαι. λείπει τὸ ἐστί. Scribendum τύχα δ' ἐνπροσωποκοίτα. Deinde post τὸ πᾶν libri habent ἰδεῖν ἀκοῦσαι θροεμένοις. Scripsi ἰδεῖν θροεμένοις, de qua forma dixi ad Sept. c. Theb. v. 78. delete ἀκοῦσαι, quod interpretis verbum est, haec ita intelligentis, ac si scriptum esset ἰδεῖν θροεμένων. Ita scholiastam haec intellexisse apparet. Deinde μετοικόδμων πεσοῦνται πάλιν M. Rob. μετ' οἰκοδόμων πεσοῦνται πάλιν G. Ald. Turn. Apertum erat scribi debere μετοικοὶ δόμων, et vidit id

ante me Scaliger. Legit hoc scholiastes, quamquam non recte sic interpretatur, οἱ νῦν τοὺς δόμους οἰκοῦντες πεσοῦνται εἰς τὸ ἔμπροσθεν τῆς πρώτης τύχης. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν κτίριων μετέγγραψεν. Itaque scripsi

τύχη δ' ἐμπροσχωκοίτα τὸ πᾶν  
 ἰδεῖν θροενμένοις  
 μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν.

*Prospera ad videndum narrantibus fortuna revertitur restituti aedibus.*

966. πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν Schützius. Libri παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν.

967. Linea praefixa est in M. Scholiastes ἀνοίγεται ἡ σκηνὴ καὶ ἐπὶ ἐγκυκλήματος ὀραῖται τὰ σώματα· ἃ λέγει διπλῆν τυραννίδα. Immo corpora Aegisthi et Clytaemnestrae non conspiciuntur. Conspiciuntur ἐγκυκλήματος ope Orestes, viridem ramum tenens, et pallium Agamemnoni mortiferum ferentes famuli, quibus dicit ἐκτείναι αὐτό.

970. Coniuncta hic sunt, et recte, μὲν et τέ, neque scribendum φίλοι δέ, ut Abreschius volebat.

971. πιστώμασιν M. G. Ald. Rob. πιστώμασι Turn.

972. ἀθλίω, Stanleius sive potius Portus, ut mox dicitur v. 975.

Libri ἀθλίως.

973. καὶ ξὺν θανεῖσθαι, καὶ τάδε ὄρκιος ἔχει vitiose Ald.

976. χειροῖν M. G. Ald. Rob. χειροῖ Turn. Iacobus ad Leontis philosophi epigr. III. Anthol. t. XI. p. 248. scribendum videbatur ξυνωρίδι. Praestaret ξυνωρίδος. Servandum tamen duxi ξυνωρίδα, ut propria significatione dictum pro συζυγίαν.

977—984. Hos octo versus, qui in libris post versum 998. leguntur, huc revocandos esse vidit Meinekius in Diurnis antiquariis a. 1843. p. 183.

977. καὶ τύχω Portus et Porsonus, eoque secutus Blomfieldius. Non mutandum est quod libri habent καὶ τῶν τύχων.

979. δροίτης, ad οἱ supra adscripto ὕ, M. δροίτης Turn. δροίτης G. Ald. δρύτης Rob. V. ad Ag. v. 1506. Deinde κατὰ σκήνωμα G. Ald.

980. ἄρην δ' Rob. Ceteri ἄρκυν δ'. Scripsi ἄρκυν τ', interpunctione deleta quae post μὲν οὖν erat. ποδιτήρας Ald.

981. τοιοῦτον ἄν Turn. τοιοῦτο μὲν M. G. Rob. τοιοῦτο μ' ἄν Ald. φηλήτης Scaliger. Libri φηλήτης.

982. ξένον et antea ἀρήρ pro ἀνήρ vitia Rob.

983. νομιζῶν Turn. νομιζῶ M. G. Ald. νομιζοι Rob. Deinde τῶδε τὰν δολώματι Rob. Ceteri τῶδε τ' ἄν δολώματι. Post τοιοῦτον non potuit τῶδε dici, ut id similiter intelligeretur: deberet enim τοιοῦδε. Itaque remota quae post νομιζῶν vulgo ponitur interpunctione, sic scribendum et interpungendum est,

τοιοῦτον ἄν κτήσαιο φηλήτης ἀνήρ  
 ξένων ἀπαιόλημα, κάργυροστερη

βίον νομιζων τῷδέ γ' ἄν δολιώματι  
πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θερμαῖνοι φρένα.

*Talem sur aliquis acquirit hospitium defraudationem, et pecuniae raptorem vitam colens hac arte multos perimens multum se oblectet.*

984. *Θερμαίνει φρενὶ* per errorem Ald. Ceteri omnes *Θερμαῖνοι φρενί*. Dindorfius *Θέρμ' ἄνοι φρενί*. Veram puto Lobeckii ad Sophi. Ai. ed. gr. p. 302. emendationem, *Θερμαῖνοι φρένα*.

985. *ἐκτεῖναι' αὐτὸ* Auratus. *ἐκτεῖναι' αὐτὸν* Turn. et, ut videtur, M. *ἐκτεῖναι τ' αὐτὸν* G. Ald. *ἐκτεῖν' αὐτὸν* Rob.

986. *ἀνδρὸς* M. (sic M.) Rob. et e correctione G. *ἀνδρῶν* G. ante correctionem et Ald. Turn. Deinde *δείξασθ'* Rob. Deinde *ὡς ἴδῃ* M. Rob. et e correctione G. *ὡς ἴδοι* G. ante correctionem et Ald. Turn.

987. *οὐχ οὐμὸς* Turn. et, ut puto, M. *οὐχ ὑμὸς* Rob. *οὐχ ὀμὸς* G. *οὐχ ὀ μὸς* Ald.

988. *μῶς* G. *μιτρὸς* Ald. Turn.

991. *ψέγω* M. G. Ald. Rob. In G. hic versus, quum antea omissus esset, eodem quo scholia atramento inter praecedentem ac sequentem versum scriptus est. Recte Turnebus *λέγω*, ex scholio, quod hoc est, *Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μύρον, μητρὸς δέ, ἥτις ἐπὶ ἀνδρὶ τοῦτο μή-σαιο στόγος*.

992. *αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος*, Portus. *αἰσχυντῆρος ὡς νόμου* M. G. Ald. *αἰσχυντῆρος ὡς νόμου* Turn. *αἰσχυντῆρος νόμου* Rob.

994. *ἐξ οὗ* Rob. *ἐκ σοῦ* M. G. Ald. Turn. codex Robortelli. Deinde *τέκνων ἤνεγξ'* Victorius. *τέκνωτινέχη* M. *τέκνων ἠνέχη* (ἠνέχη Rob.) G. Ald. Rob. *τέκνω νῦν ἔχει* codex Rob. *τέκνων ἀνέχη* coniecit Rob. *τέκνων ἤνεγξ'* Turn.

995. Vulgo post *κακόν* plene interpungebatur.

996. 997. Vulgo *τί σοι δοκεῖ*; Recte Meinekius *ἧ σοι δοκεῖ*, continuata oratione. Deinde *μύραινά τ' ἦτ' ἐχιδν' ἔφν*, ad τ' supra adscripto γ, M. *μύραινά γ' ἦτ' ἐχιδν' ἔφν* G. *μύραινα τ' ἦτ' ἐχιδν' ἔφν* Rob. *μύραινα γ' ἦτ' ἐχιδν' ἔφν* Ald. Turn. Proximo versu *θίγουσιν ἄλλον* M. G. Ald. *θίγουσ' ἄν ἄλλον* Rob. Turn. Deinde omnes *οὐ δεδηγμένον*. Scholiastes haec adnotavit, *ὑπερβολή· ὅτι καὶ τὸν μὴ δεδηγμένον, ἀλλὰ μόνον ἀψάμενον σήπει*, quasi *θίγόντ' ἄν* legisset. Mira de his versibus protulit Fritzschi ad Aristoph. Ranas p. 204. Blomfieldio scribendum videbatur *μύραινά γ' εἴτ' ἐχιδν' ἔφν σήπειν θίγοῦσα μᾶλλον οὐ δεδηγμένον*, non recte. Ita hi versus scribendi erant,

ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσαιο στόγος,  
ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγξ' ὑπὸ ζώνην βύρος,  
φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν,  
ἧ σοι δοκεῖ, μύραινά γ' εἴτ' ἐχιδν' ἔφν,  
σήπειν θίγοῦσ' ἄν μᾶλλον, οὐ δεδηγμένη,  
τόλμης ἔκατι κἀδίκου φρονήματος;

quae autem marito tale machinata est scelus, ex quo liberorum onus sub



*zona gestavit, tum carum, nunc, ut ostendit, odiosum, num tibi videtur, sive muraena sive vipera esset, tactu suo magis tabem illatura esse, non laesa? Οὐ δεδηγμένη, sed ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγγ' ὑπὸ ζώνην βύρος. Hoc igitur dicit, non potuisset magis laedere innocentem, si bellua fuisset.*

998. *κάνδικον* Turn. *κάνδικον* M. G. Ald. Rob. Post hunc versum in libris collocati sunt versus 977 – 984.

999. *τοιᾷδ' ἔμοι* M. *τοιᾷδ' ἔμοι* G. Rob. *τοιᾷδε μοι* Ald. *τοιᾷδε μοι* Turn. Scribendum *τοιᾷδ' ἔμοι*.

1000. *πρόσθεν* Turn. *πρόσθ'* M. G. Ald. Rob.

1001. Chori nomen omissum in M. G. Ald. *αἷ αἷ* M. G. Ald. Turn. *αἷ αἷ* Rob. Scribendum *αἰαῖ, αἰαῖ*. Vidit hoc Bothius.

1003. *ἔ ἔ* M. *ἔ ἔ* G. Ald. Turn. *ἔ ἔ* Rob. Scribendum *αἰαῖ, αἰαῖ*. Vidit hoc Wellauerus.

1004. Scholiastes *τῷ τοιαῦτα πράξαντι χρόνῳ πάθος ἀνθεῖ*. Hinc Schültzius *μίμνοντι* in *δράσαντι* mutavit. Recte vero *μίμνοντι* Wellauerus interpretatur *ei qui in vita remanet*. Neque scholiastes non legit *μίμνοντι*.

1005. Lineola praefixa in M. G. Nulla nota in ceteris. Oresti haec tribuenda esse vidit Stanleius. *ἦ οὐκ ἔδρασε* Turn. *ἦ οὐκ ἔδρασεν* M. G. Ald. Rob.

1007. *κηκίς* Rob. Turn. et e correctione M. *κικίς* G. Ald. et ante correctionem M. In *ξυμβάλλεται* prius *λ* postea additum in M.

1008. *βαράς* omissum in Rob.

1009. Libri *ῥῶν αὐτόν*. Schültzius ex mea emendatione *ῥῶν αὐτόν, me ipsum*. Id Graece dictum esse negans Blomfieldius scribendum coniecit *ῥῶν ταῦτόν αἰνώ, ῥῶν ἀποιμώζω παρόν*. Sed de *αὐτόν* satis dictum est ad Soph. Trach. v. 451. Scribendum autem *ῥῶν δ' ἀποιμώζω παρών*. Libri *ῥῶν ἀποιμώζω παρών*, nisi quod *παρόν* habet Rob. In *παρών* nihil vitii est.

1010. *πρὸς φωνῶν* Ald.

1011. Hic demum Orestis personam adnotavit Rob.

1012. *νίκης* M. Rob. *νίκας*, supra scripto *η*, G. *νίκας* Ald. Turn. Deinde *τῆσδ' ἔχων μιάσματα* M. Rob. *τῆσδ' ἔχων μιάσματα* G. Turn. *τῆς δ' ἐχομιάσματα* Ald.

1013—1016. Chori nomen in libris omissum est. *οὔτις μερόπων ἀσινῆ βλοτον διὰ πάντ' ἄτιμος ἀμείψεται· ἐς μόχθος δ' ὁ μὲν ἀντίχ' ὄδ' ἦξε* (ita mihi relatum est: *ἦξεν* assertt Franzius) ita M. in quo *ἦ* in *ἀσινῆ* ex *εἰ* factum et ultima littera in *μόχθος* ab alia manu scripta est. Etiam quae sequuntur *δ' ὁ μὲν* — *ἦξε* ab alia manu scripta esse videntur. *ἐς μόχθον δ'* habent ceteri libri. *ὄδ' ἦξε* G. *ὄδ' εἰξαι* Ald. *ὄ δ' ἦξει* Turn. *ὄ δ' ἦξεν* Rob. Excidisse *ὑστερον* iure putavit Schültzius. Sed in reliquis etiam et metrum et sententia laborat. Scholiastes adnotavit *ἦ διὰ πρὸς τὸ ἀμείψεται*, et *ἄτιμος* interpretatur *ἀτιμώρητος*. Mihi ita fere scripsisse videtur Aeschylus,

οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον  
 διὰ πάντ' εὐθυμος ἀμείψει,  
 \*τέκνον,\* ἐς μόχθον δ'  
 ὃ μὲν ἀντίχ', ὃ δ' \*ὑστερον\* ἦξεν.

1017. Orestis nomen adscripsit Turn. Omissum est in M. G. Ald. Rob. ἄλλος ἄν εἰδῆ (sic mihi relatum: ἀνειδῆ Franzius) τοὔτ' ἄρ' οἶδ' ὅπη τελεῖ M. ἄλλος ἄν εἰδῆ τοὔτ' ἄρ' οἶδ' ὅπη τελεῖ Rob. ἄλλος ἄν εἰδῆ τοὔτ' ἄρ' οἶδ' ὅπη τελεῖ G. ἄλλος ἄν εἰδῆ τοὔτ' ἄρ' οἶδ' ὅπη τελεῖ Ald. ἄλλος γ' ἄν εἰδῆ, τοὔτ' ἄρ' οἶδ' ὅπη τελεῖ Turn. Inutiles emendandi conatus tacere praestat. Blomfieldius ita scripsit, ἀλλ', ὡς ἄν εἰδῆς, τοὔτ' ἄρ' οἶδ' ὅποι τελεῖ. Vera esse videtur Emperii et I. Fr. Martini emendatio,

ἀλλ' ὡς ἄν εἰδῆτ', οὐ γὰρ οἶδ' ὅπη τελεῖ,  
 ὡςπερ etc.

1018. 1019. Libri ἡμιστρόφον, nisi quod Rob. ἡμιστρόφον habet. Schützius in posterioribus editionibus Stanleii coniecturam, ἡμιστροφιῶ, probatam etiam Blomfieldio, admisit. Reperi ἡμιστρόφον, quod in prima editione Schützius scripserat. Interpungitur vulgo post ἐξωτέρω, quam interpunctionem sola Robortelli editio non habet. Neque interpungendum ibi est. Γάρ ab initio longius remotum nullam hic offensionem habet, quoniam statim post φέρονσι, ex quo sententia pendet, positum est. V. ad Ag. v. 1106.

1021. ἄδειν Ald. ἦ δ' Abreschius. Libri ἦ δ'. Libri deinde ὑπορχεῖσθαι κότω, nisi quod Ald. habet ἦ δ' ὀρχῦσθαι κότω. Etiam M. κότωι, non κότων. Schützius scribendum esse putavit πρὸς δὲ καρδία κότος ἄδειν ἔτοιμος, ἦ δ' ὑπορχεῖσθαι φόβω, ut dictum est v. 161. ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβω. Reperi emendationem Emperii, ἦ δ' ὑπορχεῖσθαι κρότω.

1022. δ' ἔτ' Rob. Turn. δέ τ' M. G. Ald.

1026. χορηδ' ἀντ' ἐμοί vitium Ald.

1028. παρέντι δ' M. Rob. παρόντα δ' G. Ald. παρέντι Turn. Portus v. 1027. πράξαντα et hic παρέντι scribendum putavit. Blomfieldius edidit πράξαντα et παρέντι δ' οὐκ etc. Servandum erat et πράξαντι et παρέντα δ'. Aposiopesis est, sed ex eo genere quo tragici utuntur.

1029. τόξω Rob. Turn. τόξωι M. τόξων G. Ald. In fine versus libri habent προσίξεται. Scholiastes τοσαύτη γὰρ ἐστιν ὡς μηδὲ τοξότην (τοξότην M. G.) ἐφικέσθαι τοῦ μήκοις. Non credibile hic quidem est Aeschylum idem verbum iterasse. Schützi coniecturam, ἐφίξεται, probavit Blomfieldius. Reperi Meinekii emendationem, πρὸςθίξεται.

1030. ὄραῦτα μ' Ald. παρυσκενασμένος G. Ald.

1032. μετόμφalon 9<sup>o</sup> Ald.

1034. 1035. φεύγων τόδ' M. G. Rob. φεύγοντο δ' Ald. Hinc φεύγειν τόδ' a Turnebo illatum. Deinde οὐδ' ἐφέστιον ἄλλην M. G.

Ald. Rob. A Turnebo profectum οὐδ' ἐφ' ἑστίαν ἄλλην. E vetere scriptura restituendum erat οὐδ' ἐφ' ἑστίον ἄλλην.

1036. τὰ δ' Canterus. Libri τὰ δ'.

1037. καὶ μαρτυρεῖν μοι μενέλεως ἐπορσύνθη κακά M. G. Ald. καὶ μαρτυρεῖν μοι μενέλευς ἐπορσύνθη κακά Rob. qui in corrigendis μοι ὅσ' scribendum dicit pro μοι μενέλευς (sic). καὶ μαρτυρεῖν μοι, λεῖως ἐπορσύνθη κακά Turn. Frustra haec critici emendare conati sunt, neque probari potest quod ego olim proposui. Scribendum videtur

τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι πάντας Ἀργείους λέγω

ἐκμαρτυρεῖν ἢ μέλε' ἐπορσύνθη κακά.

Ἐκμαρτυρεῖν ut in Ag. v. 1155. ἢ μέλε' ἐπορσύνθη κακά ut in Persis v. 262. φρούσαιμι' ἂν οἱ' ἐπορσύνθη κακά. Potest tamen dubitari an aliquid exciderit.

1038. Simillimus versus Ag. 1241. φρυγὰς δ' ἀλήτης τῆςδε γῆς ἀπόξενος.

1039. Neque aposiopesis esse potest post λιπών, neque intelligi εἰμί vel ἔσομαι, neque τῆςδε in εἰμι mutandum est, quod Dobraeo Adv. II. p. 29. in mentem venit, sed manca oratio docet versum excidisse.

1040. Nulla personae nota in libris. Choro haec tribuenda esse vidit Heathius. ἀλλ' εὖ γ' ἐπράξας Tyrwhittus. Libri ἀλλ' εὖ τε πρᾶξας. Porsonus ἀλλ' εὖ γε πρᾶξας, quod etiam Portus et in secundis curis Stanleius coniecerant, scripsit, et μήτ — μήτ'. Libri μή δ' — μή δ'. Deinde ἐπιζευχθήσῃ Heathius. ἐπιζευχθή M. G. Ald. Rob. ἐπιζευχθή Turn.

1041. γῆμιη πονηροῦ Heathius. Libri γῆμαι πονηροῦ. Auratus γῆμιας πονηροῦς. Deinde ἐπιγλωσσῶ Rob. ἐπιγλωσσῶ sine accentu M. ἐπιγλώσσω G. Ald. Turn. Hesy chius ἐπιγλωσσῶ (ἐπιγλώσσω codex), ἐποιωνίζον διὰ γλώττης. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις.

1042. Male Blomfieldius, plena interpunctione post κακά posita, scripsit ἤλενθερώσας. Deinde Ἀργείαν Porsonus. ἀργεῖαν M. Ald. Rob. Turn. et e correctione G. ἀργείων G. ante correctionem.

1044. Lineola praefixa in G. Nulla nota in M. Ald. Rob. Turn. Orestis nomen adscripsit Porsonus.

1045. Libri δμωαὶ γυναικες. Quis vero sibi persuadeat Oresten, quum Furiis conspiceret sibi videtur, tam frigida uti posse chori compellatione? Prima littera Δ e praegresso Α orta, reliquum est ΜΩΑΙ, unde facili mutatione fiet ΠΟΙΑΙ. Haec tantum dignam Aeschylō vim habent, ποῖαι γυναικες αἶδε. Sic tacens emendavi iam in dissertatione adiecta arti poeticae Aristotelis p. 224.

1046. φαιοχίτωνες M. G. Ald. Rob. φαιοχίτωνες Turnebus. Tzetzes in scholiis ad Chil. in Cramerī Anecd. Ox. III. p. 358. seq. ἀχαριτόγλωττος — καὶ ἐν τῶν δασέων ἐκτείνει ὡς παρ' Ἰππώνακτι τόδε “ἦν αὐτὸν ὄφεις τῶντικνήμιον δάκοι,” καὶ παρ' Αἰσχύλῳ “φαιοχίτωνες (sic cod. Par. φαινοχίτωνες cod. Bodl.) καὶ πεπλεκτανημέναι

δεινοῖς δράκουσιν· οὐκ ἔτ' ἂν μείναιμι ἐγώ." Scripturam, quam me auctore Schützius in posterioribus editionibus recepit, φαιοχίτωνες, veriore illam fortasse, si pronuntiationem spectes, nunc non ausim admittere, quia ista consonantis duplicatio tragicis non videtur nisi in certis quibusdam verbis concessa esse. Malo veterem scripturam φαιοχίτωνες exemplo tueri illorum, quae in Septem adversus Thebas producta altera syllaba dixit Aeschylus, Παρθενοπαῖος et Ἱππομέδοντος.

1047. πυκνοῦς vitium Ald. δεινοῖς Tzetzes. Deinde οὐκ ἔτ' ἂν μείναιμι ἐγώ Tzetzes et Turnebus. οὐκ ἔτ' ἀμμείνοιμι ἐγώ M. (sic M.) Rob. οὐκ ἔτ' ἀμείνοιμι ἐγώ G. Ald. Pausanias I. 8, 6. πλεῖστον δὲ ἱερὸν θεῶν ἐστὶν ἕς καλοῦσιν Ἀθηναῖοι Σεμνάς, Ἡσίοδος δὲ Ἐρινῶς ἐν Θεογονίᾳ. πρῶτος δὲ σφισιν Αἰσχύλος δράκοντας ἐποίησεν ὁμοῦ ταῖς ἐν τῇ κεφαλῇ θροῖζιν εἶναι· τοῖς δὲ ἀγάλμασιν οὔτε τούτοις ἔπεστιν οὐδὲν φοβερόν, οὔτε ὅσα ἄλλα κείτωι θεῶν τῶν ὑπογαίων.

1048. Per hoc colloquium in M. G. personae lineolis distinctae sunt, nisi quod versui 1058. Orestis nomen adscriptum est in G. et in Ald. quae ceteris notis caret. Recte personas distinxerunt Rob. et Turn. nisi quod in Rob. editione huic versui 1048. πν. adscriptum est.

Libri φίλτατ' ἀνθρώπων πατρί. Non debebat πατρί olim a me et a Schützio mutari in πάτρας. Erfurdio scribendum videbatur πάλιν στροβοῦσιν, ρειτρο. Facilius credam Aeschylum scripsisse τίνες σὲ δόξωι, φίλτατ' ἀνθρώπων, κέρ στροβοῦσιν;

1049. στροβάσιν Ald. Deinde libri ἴσχε, μὴ φοβοῦ νικῶν πόλι. Recte Porsonus ἴσχε, μὴ φόβον νικῶ πολύ.

1050. οὐκ εἰδ' δόξωι vitiose Ald. Hinc οὐκ, εἴα, δόξωι Turn.

1053. Libri ἐκ τῶνδ' εἰ μοι. Scribendum erat ἐκ τῶνδ' εἰ μοι. Deinde libri πιτνεῖ.

1054. πληθύνουσι Turn. πληθύνουσαι M. G. Ald. Turn.

1056. εἰς σ' ὁ καθαρισμός M. in quo σ' ὁ in litura scriptum est. εἰς σ' ὁ καθαρισμός Rob. εἰς σ' ὁ καθαρισμός G. εἰς ὁ καθαρισμός Ald. εἰς σ' καθαρισμός Turn. Veram lectionem ex antiqua scriptura eruerunt Erfurdus et H. L. Ahrens, εἰς σοι καθαρισμός. Quam expiationem intelligat, statim exponit chorus. Deinde λοξίον δὲ προσθήγων M. Rob. Turn. λοξίον δὲ προσθήγων Ald. Correcto accentu προσθιγῶν Blomfieldius. Auratus Λοξίως scribendum putabat, Ritschelii in Schedis criticis p. 25. in proximo versu κτίσεις. Neutrum probandum est.

1059. κοῦκ ἔτ' ἂν μείναιμι ἐγώ Rob. κοῦκ ἔτ' ἀμμείναιμι ἐγώ M. κοῦκ ἔτ' ἀμμείβοιμι ἐγώ G. in quo pro ultimo ε, quod e correctione est, antea ai fuerat. κοῦκ ἔτ' ἀμείβοιμι ἐγώ Ald. Turn.

1061. φυλάσσοι M. Rob. Turn. et e correctione G. φυλάσσει Ald. et G. ante correctionem, quae facile poterat oculos effugere. Deinde καιρίοισι συμφοραῖς M. G. Rob. και ρύοισι συμφοραῖς codex Robortelli. και ρίοισι συμφοραῖς Ald. καιρίοις ἐν συμφοραῖς Turn. fortasse ex

scholio, *καιρίοις ἐγκαίροις συντυχίαις* (sic Rob. Sine lemmate *ἐγκαίροις* σ. Μ. *εὐκαίροις* σ. Γ.). Legit autem etiam scholiastes *καιρίοισι συμφοραῖς*, i. e. *felici eventu*.

1064. *πνεύσας* Scaliger et Porsonus. *πνεούσῳ* Μ. *πνεούσας* Γ. Ald. Rob. Turn. Scholiastes *γονίας ἄνεμος, ὅταν ἐξ εὐδίας κινηθῆι χαλεπὸν πνεῦμα*. Hesychius *γονίας, εὐχερής. Αἰσχόλος Ἀγαμέμνονι*. Videtur *γονίας* ventus dici secundo flamine spirans.

1065. *παιδοβόροι* Auratus et Valckenarius ad Phoen. v. 1576. Libri *παιδόμοροι*.

1066. Libri *μόχοι τάλανές τε θυέστον*. Ineptum *τέ*, quod prorsus frigidam reddit orationem, iam Heathio displicuit: cui quidem in promptu fuit panacea ista *γέ*. Auratus *τάλανός γε θυέστον*, quod Blomfieldius recepit. Verba haec *τε θυέστον* tacens eieci in dissertatione adiecta libro Aristotelis de arte poetica p. 261. eiicienda esse indicavi in Opusc. I. p. 112.

1070. *ἦνθε* scriptum esse videtur in Μ.

1072. *πῆ καταλήξει* Ald. Turn.

1073. Valckenarius ad Phoen. v. 1576. scribendum iudicavit *μέγα κοιμισθέν*. Quantumvis hoc elegans sit, tamen quod libri habent, *μετακοιμισθέν*, defendendum esse puto. *Μετακοιμιζέσθαι* est alio in loco, alia in persona *quiescere*. Similiter *μεταπτοιοῦσαν* dixit in Suppl. v. 317. *ἄτην* vitium Ald.

Subscriptum in Μ. *Αἰσχυῶς Χοηφοροί*, in Γ. *τέλος αἰσχόλου δρόματος χοιηφοροί*.

## ADNOTATIONES AD EVMENIDES.

*Αισχύλου εὐμενίδες* M. G. Ald. Rob. Turn. ἀρχὴν δὲ λοιπὸν τῶν εὐμενίδων βλέπε Flor. Ven. Personarum iudici, quem libri post argumentum fabulae habent, mutas personas addidi Mercurium, praeconem, iudices. Post indicem personarum προλογίζει προσηγῆτις additum in G. Ald. Turn. προλογίζει ἢ προσηγῆτις in ed. Vict. quae verba non habent M. Flor. Ven. Rob.

1. Πν. praefixit Vict. προσηγῆτις praescriptum in M. Flor. Ven. Nulla nota in G. Ald. Rob. Turn. τῆ τε vitium Ald.

2. Harpocration in v. *Θεμιστεύειν* p. 94, 21. ed. Bekk. *Θεμιστεύειν ἀντὶ τοῦ χρησιμῶδεῖν Ἀνσίως ἐν τῷ περὶ τῆς ἀμβλώσεως, εἰ γνήσιος. ὅτι δὲ γέγονε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Θέμιν ἐσχηκέναι ποτὲ τὸ μιαντεῖον πρὸς τοῦ Ἀπόλλωνος* (sic Bekkerus ex codice Parisiensi: vulgo ἤλιου), *Αἰσχύλος ἀρχόμενος τῶν Εὐμενίδων φησὶν.*

5. οὐδὲ πρὸς βίαν τινός, *nemini vim inferens*. Pindarum fortasse tangit. Scholiastes enim ad v. 2. haec adnotavit, Πίνδαρός φησι πρὸς βίαν χραιτῆσαι Πυθούσ τὸν Ἀπόλλωνα· διὸ καὶ ταρταρωῖσαι αὐτὸν ἐξήγει ἢ Γῆ. Pindarum sequi videtur Euripides in Iphigenia Taurica v. 1234. seqq.

6. Victorium secuti plerique sic interpungunt, *Τιτανίς, ἄλλη παῖς Χθονός*, nec rei ratione habita, nec sermonis poetici. Ego, ut iam olim, dedi *Τιτανίς ἄλλη, παῖς Χθονός*, ut posse saltem distingui iam Stanleius in curis secundis et Wakefieldius viderant. Deinde *καθ' ἕξειται* Rob.

7. *δίδωσιν ἢ Porsonus. δίδωσιν δ' ἢ M. G. Ald. δίδωσι δ' ἢ Ven.* (sic Ven. Bekkero teste, *δίδωσιν δ' ἢ Franzius* assert) Flor. Farn. Turn. *δίδωσι δ' ἢ Rob.*

8. Apollonius in Lexico Homericō p. 164, 10. ed. Bekk. *Φοῖβος, ἐπίθεται Ἀπόλλωνος. ὁ μὲν Αἰσχύλος ἀπὸ Φοίβης, τῆς μητρὸς Ἀτ- τοῦς.* V. Wassenberghium ad scholia Hom. p. 151.

9. Scholiastes *τῇ Κύνθον. διὰ δὲ τοῦ χοιράδα σχεδὸν τῇ αἰτίαν φησὶ δι' ἣν ἀπέλιπεν Ἀπόλλων, ἐκκλίτων τὸ εὐτελές τοῦ χω-*

ρίου. Deinde ad eundem versum in M. sine lemmate adscriptum τὴν στρογγύλην, quod ad λίμνην pertinet. Lacus huius, τροχοειδοῦς vocatū, mentio est apud Herodotum II. 170. Theognidem v. 7. Euripidem in Iph. Taur. v. 1110. et in Ione v. 168. apud Callimachum h. Apoll. v. 59. Del. v. 261. *Ἀήλιοι χοιράδες* sunt apud Euripidem Troad. v. 89.

11. Παρηησοῦ θ' ἔδρας Turn. παρηησοῦ θ' ἔδρας Rob. παρηησοῦθ' ἔδρας M. G. παρηησοῦς θ' ἔδρας Flor. Ven. παρηήσους θ' ἔδρας Farn. παρηησοῦς θ' ἔδρας Ald. Scholiastes *χαριζόμενος Ἀθηναίοις καταχθῆναί φησιν ἐκεῖσε Ἀπόλλωνα κάκειθεν τὴν περιπομπὴν αὐτῷ εἶναι. ὁ δὲ Πίνδαρος ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας.*

12. σεβίζουσι Turn. θεσιζουσι Par.

13. κελουθοιοὶ Ald. Scholiastes οἱ Ἀθηναῖοι. Θησεὺς γὰρ τὴν ὁδὸν καθῆρε (sic M.) τῶν ληστῶν· καὶ ὅταν πέμπωσιν εἰς Δελφούς θεωρίδα, προέρχονται (προέρχονται γὰρ M.) ἔχοντες πελέκεις ὡς διημερώσοντες τὴν γῆν. Hesychius Ἡφαιστιάδαι, Ἀθηναῖοι. Sed cum Hesychio conferendum est quod Stephanus Byzantius habet, Ἡφαιστιάδαι, δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἐν ᾧ ἦν Ἡφαιστοῦ ἱερόν. ὁ δημότης Ἡφαιστιάδης. τὰ τοπικὰ ἐξ Ἡφαιστιαδῶν καὶ τὰ λοιπά. Censor Schützianae editionis in Bibliotheca nova Germanica vol. LVI. part. 1. p. 224. seqq. cuius censurae epitome inserta est Beckii Commentariis societatis philologicae vol. II. part. 2. p. 279. seqq. dubitat an Aeschylus simpliciter fabros, non universe Athenienses, solempni pompa, ut deinceps quotannis, Apollinem deduxisse dixerit: quare aliquid excidisse putat inter v. 12. et 13. Quae suspicio eiusmodi est ut certis quidem argumentis nec refelli posse nec probari videatur. Schoemann, ut Stanleio aliisque, universe Athenienses significari videntur: Erechtheum enim filium esse Vulcani, ὃν τέκε γαίης αὐλακι νυμφεύσας γαμήτην Ἡφαιστος ἔεραση, ut Nonnus ait XLI. 63. Rem, quam Aeschylus narrat, Strabo tangit IX. p. 646 (422). Conf. Mulleri Orchom. p. 36. et 383. et diss. de tripode Delphico p. 18.

14. ἀνήμερόν τι θέντες Ald.

15. τιμαλθεῖ Ven. τημαλφεῖ Ald. Turn. In Rob. pro his verbis, κάρτα τιμαλφεῖ λεώς, haec e v. 12. repetita sunt, καὶ σεβίζουσιν μέγα.

16. Scholiastes Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου Αἰτίων β' φησί, Μελανθοῦς τῆς Δευκαλίωνος καὶ Κηφισοῦ τοῦ ποταμοῦ γίνεται Μέλαινα τοῦνομα· Μελαίνης δὲ καὶ Ποσειδῶνος Δελφός, ἀφ' οὗ οἱ Δελφοί. Tzetzes ad Lycophr. v. 208. — κἄν ἄλλοι φασὶ Δελφούς κληθῆναι ἀπὸ Δελφοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Μελανθοῦς τῆς Δευκαλίωνος θυγατρὸς. Alia narrat Pausanias X. 6.

18. ἐν θρόνοις Turn. ἐν χρόνοις M. G. Par. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob.

19. Libri διὸς προφήτης δ' ἐστὶ λοξίας πατρός, nisi quod G. Ald. δ' ἐστὶν habent. Sed Macrobius Sat. V. 22. ita scriptum affert hunc

versum, πατρὸς προφήτης ἐστὶ Λοξίας Διός. Dubitari potest utro ordine melius haec dicantur.

21. Libri παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται, nisi quod in Ven. προναία esse adnotavit Bekkerus. Scribendum προναία. De Minerva προναία sive προνοία praeter alios disputavit Lennepius ad Phalar. p. 143. seqq. Ei πρόνοια sola vera appellatio videbatur. Alterum nomen ut verius atque antiquius defendit O. Müllerus in iis quae de Pallade scripsit in Encyclopaedia universali III. 10. p. 101. Atque hanc nominis formam Delphis usitatam fuisse constat nunc ex duabus inscriptionibus ab Ernesto Curtio in Anecdotis Delphicis p. 77. et 78. editis, in quibus scriptum est ΤΑΙΑΘΑΝΑΙΤΑΙΠΡΟΝΑΙΑΙ. De situ templi huius deae Delphici exposuit H. N. Vrichsius in Itinere Graeco (*Reisen und forschungen in Griechenland*) vol. I. p. 45. et 263. Quod apud Aeschylum sequitur ἐν λόγοις πρεσβεύεται, simili orationis specie dictum est in Choeph. v. 621. κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Ἀθήμιον λόγῳ. Sed hic tamen non satis aptum videtur ἐν λόγοις. Scribendum putavi

Παλλὰς προναία δ' εὐλόγως πρεσβεύεται.

Suppl. v. 574. τὴν ἂν θεῶν ἐνδικιωτέροισιν κεκλοίμην εὐλόγως ἐπ' ἔργοις;

22. κωρυκίς Ald. De Corycio antro dixit Vrichsius p. 48. 55. 119. 126.

23. ἀναστροφαί Ven. Flor. Farn. ἀναστροφὰ M. G. Ald. Rob. Turn. ἀναστροφῆ Victorius ex scholio ad sequentem versum in M. adscripto διὸ εἶπε δαιμόνων ἀναστροφῆ. Recipiendum erat ἀναστροφαί. Nulla est enim in plurali numero offensio. V. Pors. ad Eur. Or. v. 1051.

25. βρόμιος δ' ἔχει Ven. Flor. G. Ald. Turn. et haud dubie etiam Farn. Non est δ' in M. Rob. Erravit autem qui addidit. Aeschylus enim ne in primo quidem pede anapaestum admisit, qui sola positione esset anapaestus, praeter hos duos versus, Pers. 338. ἑκατὸν δις ἦσαν, et Ag. 487. ὑπαίτιός τε χάρας Ζεὺς, ubi excusatio est ex quadam necessitate. Hic autem non dubito quin versus ante hunc exciderit. Quare lacunae signa posui. χῶρων Rob.

26. ἔξ οὐγε Porsonus, ut in Persis v. 763. in codice Veneto B. scriptum est.

27. λαγῶ Ven. Farn.

28. πλείστους M. G. Ven. Flor. Ald. Rob. Πλείστου Turn. Πλειστοῦ ex Stanleii in curis secundis sententia Dindorfus. Etym. M. p. 676. 5. Πλειστοῖο. Ἀπολλώνιος (II. 711.) “πολλὰ δὲ Κωρύκται νύμφαι Πλειστοῖο θύγατρεις.” τινὲς ἀναγινώσκουσι προπερισπωμένως, ἐπειδὴ καὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων λέγεται Πλειστός ὄξυτόνως. ἐστὶ δὲ ποταμὸς ἐν Δελφοῖς. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῷ Καθόλου Πλειστός βαρύνει. Scholiastes ad Ποσειδῶνος κρύτος haec adnotavit, τὴν Πυθῶ τὴν Ποσειδῶνος, ὑπὲρ ἧς Καλαύρειαν ἐδέξατο. Καλλί-



μαχος “μέσση Καλυρρείης ἤλθεν ἐς ἀντίδοσιν.” Aliter hoc narrat Strabo VIII. p. 373. seq. (574.) Καλυρρία, νησίδιον ὅσον τριάκοντα σταδίων ἔχον τὸν κύκλον. ἐνταῦθα ἦν ἄστυον Ποσειδῶνος ἱερόν· καὶ φασὶ τὸν θεὸν τοῦτον ἀλλάξασθαι πρὸς μὲν Αἰθῶ τὴν Καλυρρίαν, ἀντιδόντα Δῆλον, πρὸς Ἀπόλλωνα δὲ Ταίναρον, ἀντιδόντα Πυθῶ. Ἐφορος δὲ καὶ τὸν χρησιμὸν λέγει·

Ἰσὸν ται Αἴθῶν τε Καλυρρίαν τε νέμεσθαι,  
Πυθῶ τ' ἡγαθέην καὶ Ταίναρον ἡνεμόεντα.

Pausanias X. 5, 6. ἔστι δὲ ἐν Ἑλλήσι ποιήσις, ὄνομα μὲν τοῖς ἔπεισον ἔστι Εὐμολπία, Μουσείῳ δὲ τῷ Ἀντιοφῆμου προσποιούσι τὰ ἔπη· πεποιημένον οὖν ἔστιν ἐν τούτοις Ποσειδῶνος ἐν κοινῷ καὶ Γῆς εἶναι τὸ μαντεῖον, καὶ τὴν μὲν χρᾶν αὐτὴν, Ποσειδῶνι δὲ ὑπηρετήν ἐς τὰ μαντεύματα εἶναι Πύρκωνα. καὶ οὕτως ἔχει τὰ ἔπη,

αὐτίκα δὲ Χθῶν μὲν σφῶν πινυτὸν φάτο μῦθον,  
σὺν δὲ τε Πύρκων ἀμφίπολος κλυτοῦ Ἐννοσιγαίου

(ita scribendum). Κρόνῳ δὲ ὑστερον, ὅσον Γῆ μετῆν, δοθῆναι Θεμίδι ὑπ' αὐτῆς λέγουσιν, Ἀπόλλωνα δὲ παρὰ Θεμίδος λαβεῖν δωρεάν· Ποσειδῶνι δὲ ἀντὶ τοῦ μαντείου Καλυρρείαν ἀντιδοῦναι φασὶν αὐτὸν τὴν πρὸ Τροίης. Erat autem in templo Delphico ara Neptuni. Pausanias X. 24, 4. ἐν δὲ τῷ ναῷ πεποιήται μὲν Ποσειδῶνος βωμός, ὅτι τὸ μαντεῖον τὸ ἀρχαιότατον κτήμα ἦν καὶ Ποσειδῶνος, ἔστηκε δὲ καὶ ἀγάλματα Μοιρῶν δύο· ἀντὶ δὲ αὐτῶν τῆς τρίτης Ζεὺς τε Μοιραγέτης καὶ Ἀπόλλων σφίσι παρέστηκε Μοιραγέτης. Wieselerus memoravit Tzetzae ad Lycophr. v. 617. adnotationem, Ἀμοιβέα τὸν Ποσειδῶνα λέγει· οὕτω γὰρ ἐν Δελφοῖς τιμᾶται, ἐπεὶ ἡμίψωντο πρὸς ἀλλήλους ὁ μὲν Ποσειδῶν Καλυρρίαν, ὁ δὲ Ἀπόλλων Δελφούς, ὡς φησὶ Καλλιμάχος.

29. Recte in fine versus comma positum in Ald. Turn. Nulla interpunctio est in Rob. Vulgo inde a Victorio plene interpungitur.

31. μεστῶν pro με τῶν Par. μακρῶν Ald. Turn.

32. καὶ παρ' Rob. Ceteri καὶ παρ'. Recte Abreschius καὶ παρ'.

33. ἴτων M. G. Ald. Rob. Turn. et, ut videtur, Ven. ἴτην Farn. et, ut videtur, Flor. De sortitione oraculum consulentium v. Spanh. ad Callim. h. Apoll. v. 45.

34. μαντεύονται Ven. In margine codicum M. G. adscriptum est διάλειμμα γάρ. Etenim post hunc versum sacerdos Pythia in templum introit, mox autem revertitur.

35. λείξαι Ald.

37. σωβεῖν Par. Deinde μή τ' ἐμικταίνειν Ald. Scholiastes ἀκταίνειν interpretatur κουφίζειν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ γανριᾶν καὶ ἀτάκτως πηδᾶν. Ex hoc loco, ut videtur, Hesychius ἀκταίνειν, μετρωρίζειν. Etym. M. p. 54, 34. ἀκταίνω. ἐπὶ ἵππων ἀκταίνειν, τὸ μετρωρίζεσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι, καὶ γανριᾶν. παρὰ τὸ ἦχται ἀκτός, καὶ ῥῆμι ἀκτώ, ἀφ' οὗ ἀκταίνω τὸ κουφίζω παρὰ Ἀισχύλῳ, uti emen-

davit Ruhnkenius ad Tim. p. 21. ibidem p. 20. afferens quae apud Phrynichum (in Bekkeri Anecd. p. 23, 12.) leguntur, *Αισχύλος* "οὐκέτι ἀκαίνω" φησί, βαρυτόως, οἷον οὐκέτι ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαντήν. In fine versus libri *στάσειν*, neque vituperari hoc potest, *non erecta stare possum*. Sed in M. G. supra adscriptum γρ. *βύσιν*, quod a Stephano commemoratum inde a Cantero plerique receperunt. Et videtur praestare.

38. Scholiastes ad v. 39. τὰ δεινὰ ἐξέπεμψε με τοῦ μαντείου. ἰδοῦσα γὰρ Ὀρέστην ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καὶ τὰς Ἐρινύας κοιμωμένας, ἐξεῖσι τεταραγμένη τετριποδηδὸν ἐκ τοῦ νεῶ. Nihil aliud sacerdos indicat, quam manuum adiumento sibi ad incedendum opus esse. *ποδωκεία* Flor. *ποδιωκεία* Ven. .

39. *Male μὲν οὖν* ohm mutaveram in *μένος*. Nam *οὐδέν* significat quod nos dicimus *es isti nichil damit*. Inde explicatio addi potest, quae, si *οὐδέν* graviosem haberet significationem, supervacanea atque inepta foret. Suppl. v. 719. *γυνή μονωθεῖσ' οὐδέν· οὐκ ἔνεσι Ἄρης*. Euripides Hec. v. 626. τὰ δ' οὐδέν· ἄλλως φροντίδων βουλευματα, γλώσσης τε κόμποι. Huius *οὐδέν* exempla inveniuntur etiam in Phoen. v. 417. *εὐ πρῶσσε· τὰ φιλων δ' οὐδέν, ἦν τις θυστευχῆ*. Androm. v. 642. *σὸ δ' οὐδέν εἰ*. Iph. Taur. v. 114. *τοὺς πρόνους γὰρ ἄγυθοὶ τολμῶσι, δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδέν οὐδαμοῦ*. Cycl. v. 638. *ἄνδρες ποτηροὶ κοῦδέν οἶδε σύμμαχοι*.

41. *ὀφθαλμῶ* Ven. *Φεομνοῆ* M. *Φεομνοῆ* Rob. *Φεομισῆ* G. Ven. Farn. Ald. *Φεομισεῖ* Turn.

42. *ἔδρας* Flor. Farn. *ἔχοντα* Ven. Flor. Turn. et in corrigendis Robortellus. Sic, ut videtur, etiam Farn. *ἔχοντι* M. G. Par. Ald. Rob.

43. *νεοσπαδῆς* M. G. Ald. Rob. Turn. *νεοσπαθῆς* Ven. Flor. Farn.

45. Libri *λήνει μεγίστω σωφρόνως ἐστεμμένον*, nisi quod *λίνοι* habent Ven. Flor. Farn. Rob. et *μεγίστω* sine iota subscripto G. Ald. Rob. Valckenarius ad Phoen. v. 994. "pro *λήνει μεγίστω*," inquit, "Georg. Arnaldus in margine libri posuerat *λήνει μὲν οἶός*, quae correctio mihi quidem Hemsterhusii videtur, quem docentem audierat." Exemplum dicit editionis Victorianae: id ego nunc possideo. Coniectura autem illa, cuiuscumque sit, non est talis quae inventori laudem parere possit. Nam nec *μὲν* hic locum habet, ut vidit Abreschius, neque, quod Schützius intellexit, opus habitura essent haec verba explicatione quam adiecit poeta. Mirum quantum differt illud, *ἄλα δὲ πολλήν, ἀσπίδος κίχλον λέγω*, ab Iosepho Scaligero, quem memorat Valckenarius, ad Varronem p. 49. comparatum. Sed ut *λήνει μεγίστω* a poeta dictum esse existimem, adduci non possum. Videtur Aeschylus scripsisse

*λήνει μεγιστοσοφρόνως ἐστεμμένον.*

Sic *μεγιστότιμος* invenitur in Suppl. v. 679.

47. *πρόθεν* Rob. Deinde *δὲ τάνδρός* Ven. Flor. Turn. *δέ τ' ἀνδρός* M. G. Ald. Rob. Deinde *Φαυμιστὸς λόχος* M. Ven. Flor. Rob. Turn. *Φαυμιστὸν λόχος* G. (sic G.) Par. Ald.

48. ἄδει pro εὔδει Ald.

49. Similitudinem Furiarum cum Gorgonibus latius quam par erat extendit Böttigerus in libro de personis Furiarum p. 13. seqq. et p. 112. seqq. Sequemur, ut certa, quae ipse Aeschylus veteresque tradunt: hic in Prometheo v. 799.

πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατὰπτεροι,  
δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστρυγεῖς.

Choeph. v. 1045.

ποιῖαι γυναικες αἶδε Γοργόνων δίκην  
φαιοχίτωνες καὶ πεπλεκτανημένοι  
πυκνοῖς δράκουσιν;

ex illis autem Pausanias l. 28, 6. πρῶτος δέ σφισιν (Furiis) Ἀισχύλος δράκοντας ἐποίησεν ὁμοῦ ταῖς ἐν τῇ κεφαλῇ θριξίν εἶναι.

52. εἶδόν ποτ' ἤδη M. G. Ald. Rob. Turn. εἶδόν ποτ' εἶδον Ven. Flor. Farn. Ante hunc versum Wakefieldius et Northmorus versum excidisse putarunt, scholiis eam suspicionem adiuvare visis. Scholiastae in codice M. ad v. 50. haec est adnotatio, nullo praemisso lemmate, ἀλλ' οὐδ' Ἀρπυίας αὐτὰς λέγω. εἶδον γὰρ αὐτὰς ἐν γραφῇ πτερωτάς. At non potest ex isto scholio versus restitui qualem confluxit Wakefieldius, metro laborantem, aut qualem Schützius, metri vitio carentem. Excidisse videntur ante versum 52. plures versus, in quibus sacerdos dixerat, cur terrificae illae mulieres non viderentur esse Gorgones, et deinde Harpyias nominaverat. V. Opusc. VI. 2. p. 20. Dindorfio post haec verba, εἶδόν ποτ' ἤδη, lacunam statuenti assensus est Linwoodius. De ea re ambigi potest: illud certum est, mancam esse sacerdotis orationem.

54. βδελύκτροποι M. G. Turn. βδελύκτροποι Ald. κδελύτροποι Rob. quod in corrigendis in βδελύκτροποι mutari iubetur. βδελύτροποι Ven. Flor. Farn.

55. Schützius haec ita interpretatus est, *stertunt autem halitu, cui periculosum est appropinquare*. Haec interpretatio si vera esset, scribendum esset οὐ πλαστοῖσι, ut Elmsleius voluit ad Eur. Med. v. 149. Sed quod libri habent, οὐ πλαστοῖσι φυσιάμισιν, recte puto Stanleium interpretatum esse *non fictis flatibus*. Similiter Aeschylus loquitur in Prometheo v. 1034. πρὸς ταῦτα βούλευ' ὡς ὄδ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος. In Sept. c. Th. 894. ἐτύμως δακρυχέων ἐκ φρενός. In Eum. v. 489. πολλὰ δ' ἔτυμα παιδότηρωτα πάθει προσμένει τοκεῦσιν μεταῦθις ἐν χρόνῳ.

56. λοίβουσι δυσφολῆ Rob. Deinde δία M. G. Ald. codex Robortelli. βίαν Rob. ex coniectura Sophiani et Turnebus, et habent βίαν Ven. Flor. et, ut videtur, Farn. Egregie Burgesius λῖβα. V. ad Choeph. v. 299. Similiter dixit Aeschylus in Choeph. v. 1055. καὶ ὁμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές.

59. Vix quisquam explicet, quomodo Schützius adduci potuerit, ut haec ita interpretaretur, *nequam vidi mulierum genus, quocum hunc*

*costum comparare possem.* Hoc dicitur, *genus huius societatis, vel nationem huius gentis non vidī.*

60. οὐδ' ἦτις αἶα M. Rob. οὐδ' ἦτι γαῖα Ven. (sic Ven.) Flor. Farn. οὐδ' εἴτις γαῖα G. Ald. οὐ δὴ τι γαῖα Turn.

61. ἀνατὶ Dindorfius. ἀνατεῖ Turn. ἀνατεῖ ceteri. Deinde μετὰ στένειν Turn. Denique πόνον Arnaldus. Libri πόνον. Legit πόνον etiam scholiastes, in cuius adnotatione, τὸ τῆς ἀνατροφῆς, scribendum est τὸν pro τό. Euripides Phoen. v. 1434. ἔκλαι', ἐθρήγει τὸν πολὺν μαστιῶν πόνον στένουσα.

62. τάντεῦθεν ἦδη M. G. Ald. Rob. Turn. τάντεῦθε μὲν οὖν Ven. Flor. Farn.

65. δομῶτων G. Non opus est Wakefieldii coniectura, δειμῶτων.

66. Personae notam omittunt G. Ald. Sed in G. adscriptum στροφῆ. πρὸς Ὀρέστην Ἀπόλλων. ἀπέστη γὰρ ἡ ἰέρεια. In M. adscriptum πρὸς Ὀρέστην φησίν. ἀπέστη γὰρ ἡ ἰέρεια. Scholiastes ἐπιφανεῖς Ἀπόλλων συμβουλεύει Ὀρέστη καταλιπεῖν μὲν τὸ μαντεῖον, φυγεῖν δὲ εἰς Ἀθήνας. καὶ δευτέρα δὲ γίνεται φαντασία. στραφέντα γὰρ μηχανήματα ἔνδηλα ποιεῖ τὰ κατὰ τὸ μαντεῖον ὡς ἔχει. καὶ γίνεται ὄψις τραγική, τὸ μὲν ξίφος ἡμαχμένον· ἐτι κατέχων Ὀρέστης, αἱ δὲ κύκλω φρουροῦσαι αὐτόν. Haec non recte ad hunc versum adscripta esse videntur, quum deberent ad v. 97. adnotari. Eodem modo scholion, quod ad ipsum fabulae initium ponendum fuerat, ad v. 48. adscriptum est. Certe hic non cogitandum est de versis machinis. Nam non solum nulla caussa erat cur nunc Furiae conspicerentur, sed etiam importune poeta animos spectatorum novo isto et terribili adspectu Furiarum avocasset ab audiendo Apollinis et Orestis colloquio. Prodeunt ex templo Apollo, Orestes, Mercurius. Dixi de hac re in Opusculis vol. VI. 2. p. 163. et in Annalium Vindobonensium vol. CXI. p. 246. seqq. προδόσω G. Ald. προδώσω Rob.

67. Recte Blomfieldius καὶ πρόσω γ' ἀποστατῶν. Libri καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν. Sed hic quidem καὶ — δέ ineptum est.

68. ἐχθροῖς Ald. Pro πρέπων aliam lectionem, πέπων, commemorat scholiastes.

69. εἰλούσας Rob. Interpunctionem, quae post ἔπνω erat, post ὄρῃς recte transtulit Bothius.

70. Libri πεσοῦσαι δ', nisi quod πεσοῦμαι δ' Ven. πεποῦσαι δ' Ald. Quod in Opusc. VI. 2. p. 23. putabam, participium pro verbo finito positum esse, probari non potest, quia participium aoristi ita usurpari nequit. Non puto tamen aliquid mutandum esse, quamquam non inepte scriberetur ἔπνω πνέουσι δ', ut in Choeph. v. 611. sed videtur potius huiusmodi versus excidisse,

ἐν τοῖςδε τοῖς θρόνοισιν ἀσθενεῖς πάρα.

Quare lacunae signa posui.

72. Libri γροῖται παλαιῶν παῖδες. Adscriptum est in M. hoc scho-

lion, sine lemmate, *πολαιὰ γάρ* (hoc ad *γραῖται παλαιὰ* pertinet). *παῖδες, διὰ τὸ νέον· ἢ ἐπειδὴ ἄγαμοι καὶ παρθένοι εἰσί. τὸ ἀλλόκοτον δὲ τῆς φύσεως διὰ τῶν ἐναντίων τραγικώτερον διασύρει.* Valckenarius ad Callimachi elegiarum fragmenta p. 147. "primum corrigebam," inquit, "*πέλουσι δ' αἱ κατάπτυστοι κόραι Γαίας παλαιὰ παῖδες.* et certe, secundum Hesiodum Theog. v. 185, *Furias terra genuit: postea credere malui, vocem γραῖται esse vicinarum interpretamentum, Aeschylum dedisse Νυκτὸς παλαιὰ παῖδες· ut infra v. 322. 419. 748. 1036.*" (319. 408. 737. 1015.) "Servius in Virg. Aen. III. 212." Ex his *πέλουσι* miror viro summo in mentem venisse, quem meminisse oportebat Euripidi facilius quam Aeschylō convenire huiusmodi expositionem, quae ad solos spectatores pertineret. Illud alterum autem, *Νυκτὸς*, et ingeniosum est et videtur esse verum.

74. *ἐπὶ κακὸν* G. Ald. Turn. 76. *μίσσημα τ' ἀνδρῶν* G. Ald.

78. *ἐλώσι* G. Ald. *μακρὰς* G.

79. *βεβῶντ' ἂν αἰεὶ τὴν* M. Par. Rob. *βεβῶντ' ἂν αἰετήν* G. Ald. *βεβόντ' ἂν αἰεὶ τὴν* Ven. Flor. *βεβόντ' αἰεὶ τὴν* Farn. *βεβῶντ' ἀνατεί τὴν* Turn. Deinde *πλανοστιβῆ χθόνα* Rob. Stephanus probavit *ἀνατεί*, sed *βεβῶντα* aut *βιβῶντα* scribendum putavit. Et *βεβῶντ' ἀνατεί* editores receperunt. Dixi in Opusc. VI. 2. p. 24. scribendum esse *ἀν' αἰεὶ*, ea praepositionis collocatione, a qua ne prosa quidem oratio abstinuit. Sic enim Plato Leg. VIII. p. 832. C. *ἀλλ' ἀκόντων ἐκοῦσα ἄρχει σὸν αἰεὶ τινι βίῃ.* Verum non erat retinendum *βεβῶντα*, sed recepta altera Stephani coniectura, *βιβῶντα*, quae in librorum scriptura latet, ita scribendum,

*βιβῶντ' ἀν' αἰεὶ τὴν πλανοστιβῆ χθόνα.*

Non obstat quod *βιβῶν* in iis quas habemus tragicorum fabulis non invenitur. Vtitur eo verbo praeter epicōs Pindarus.

80. *πόντον* Turnebus. *πόντου* M. G. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob.

81. Non satis accurate scholiastes *βουκολούμενος* per *περιέπων* explicat. Inest enim in hoc verbo diu frustrati laboris significatio, neque active, sed passive intelligendum est.

82. *παλλάδος ποτὶ πτόλιν* G. Ven. Flor. Ald. Turn. et ex emendatione Sophiani Rob. *ποτὶ πτόλιν παλλάδος* M. et codex Robortelli: sed in M. verus verborum ordo litteris *β' α'* supra adscriptis indicatur.

83. *ἔζον* Turn. *ἄγκαθεν* scholiastes recte interpretatur *ἐν ἀγκάλαις*. V. ad Ag. v. 3.

88. *μὴ ἀδικεῖν* Ven. Flor. Farn. In Flor. Farn. *συνέλησις* adscriptum. *μὴ δικεῖν* M. Rob. *μὴδικεῖν* G. Ald. Turn. *μὴ δοκεῖν* codex Robortelli.

89. *ἐπίστα* Porsonus. *ἐπίσται* M. *ἐπίστα* ceteri. Deinde *μὴ ἀμελεῖν* Ven. Flor. Farn. *συνέλησις* adscriptum in Flor. Farn. *μὴ μελεῖν* M. *μημελεῖν* G. Turn. *μὴ μελεῖν* Ald. Rob.

95. *τόδ' ἐκνόμων σέβας* M. G. Ven. *τόδ' ἐκ νόμων σέβας* Ald.

Rob. Turn. ἐκνόμων an ἐκ νόμων habeant Flor. Farn. ignoratur. In Opusc. VI. 2. p. 25. putabam scribendum esse ἐκνόμως, valde. Nihil mutandum est, sed retinendum τὸ δ' ἐκνόμων σέβας. Recte scholiastes τὸ τῶν ἰκετῶν σέβισμα καὶ δέημα σὺ μόνον τιμᾷ ὁ Ζεὺς, ἀλλὰ καὶ σέβει, ὄρων αὐτὸ ὀρμώμενον προσηκούση τύχη. Suidas et Zonaras ἐκνόμοις, παρανόμοις. Est autem affinitas quaedam vocabulorum sceleris contaminatos significantium et eos qui ob hanc causam supplices ad templa deorum accedunt. Sic προστρόπαιος sceleratum significat, idque etiam in talibus locis, a quibus propria huius vocabuli significatio alienissima est, ut in hac ipsa fabula v. 236. 437. Vt hic ἐκνόμων σέβας, ita v. 433. σεμνὸς προσίκτηρ dicitur. Significatur autem misericordiam non desse sceleratis a fido comite adiuti.

97. Abeunt Orestes et Mercurius. Apollo in templum revertitur. Clytaemnestrae umbra per ἀναπίεσμα, quod in proscenio erat, emittitur.

99. Libri ὤς. Rectissime Tyrwhittus et Wakefieldius ὦν. Sic legit scholiastes, male intelligens: adnotavit enim haec, λείπει εἰμί. ἔπερ ὦν ἐφόνευσα Ἀγαμέμνονα ἀπώσασθε. καὶ οἱ ἐμὲ φονεύσαντες οὐκ ἀτιμάζονται. Hoc dicit, me vero sic a vobis neglectam inter alios mortuos non deserunt opprobria eorum quos occidi, Agamemnonis. V. Opusc. VI. 2. p. 26. seq.

101. ἄλωμαι Ald.

103. παθοῦσα γ' οὔτω Ven. Flor. Farn.

104. οὐδεὶς δ' Ven. Flor. Farn. ὑπὲρ μοῦ G. Ald. et Bekkero teste Ven. ὑπερμουῦ Rob. ὑπὲρ ἐμουῦ Farn.

105. χειρῶν G. Ald.

106. καρδία σέθεν M. καρδία σέθεν G. Par. Flor. καρδία σέθεν Ven. Farn. Rob. καρδίας σέθεν Ald. Turn. καρδίας ἔθεν, id ut esset idem quod ἐμέθεν, Canterus scribendum putabat. Defendit Schoemannus καρδίη σέθεν. Sed ad ὄρα plane inutiliter καρδία σέθεν additum esset, praesertim quum σέθεν prorsus supervacaneum sit. Scripsi, ut in Opusc. VI. 2. p. 28. scribendum esse dixeram,

ὄρα δὲ πληγὰς τύσδε καρδίας ὄθεν.

O. Müllero hanc emendationem eo evertere conanti, quod v. 582. Orestes matrem interfecisse dicitur ξιφουλκῶ χειρὶ πρὸς δέηρον τεμῶν, assensus est Linwoodius. Quasi tam anxie haec rimanda essent, aut quasi nemo gladio superne iugulo alicuius defixo cor percutere possit. Ipse Linwoodius καρδίας σέθεν scripsit et πληγὰς καρδίας metaphorice dictas ad convicia a Clytaemnestrae choro iniecta referendas putavit. Hoc nemo intellexisset. Contorta sunt et improbabilia quae Schne dewinus in Notitiis litterariis Gottingensibus a. 1845. p. 1948 seqq. de his versibus protulit.

107. ὄμμασιν Victorius et sic Ven. ὄμμασι M. G. Flor. Ald. Rob. Turn.

108. μοῖρα πρόσκοπος M. G. Ven. Flor. Farn. Ald. μοῖρα πρό-

σκοπιος Rob. Recte Turnebus μοῖρ' ἀπρόσκοπος ex hac scholiastae adnotatione, ἢ τῆς φρενὸς μοῖρα οὐ προορᾷ ἐν ἡμέρᾳ. Deinde libri βροτῶν, inepte. Scribendum, ut in Opusc. VI. 2. p. 297 dixi,

ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος φρενῶν.

Ita legit scholiastes, cuius adnotationem modo attuli. Stanleius praeter alia haec comparavit Ciceronis de divin. I. 30. *quum ergo est somno se- rocatu animus a societate et contagione corporis, tum meminil praele- ritorum, praesentia cernit, futura praevidet.* Mirifice fallitur Linwoodius, qui hos duo versus 107. et 108. aliunde insertos putat. Recte scholia- stes ἐν τῷ καθεύδειν ὁ νοῦς ἀκριβέστερον ὁρᾷ, μὴ παραπλανώμενος τῇ θεᾷ. τραγικώτερον δὲ τὸ εἶδωλον Κλυταιμνήστρας σώζει τὴν σφαγῆν. Haec igitur dicit Clytaemnestra, *vide haec vulnera cordis, a quo illata sunt: nam in somnis mens claro oculorum lumine utitur; in- terdiu vero non est eius sors ut longe videat.*

110. νηφάλια Rob. Turn. νηφάλια M. G. Ven. Flor. Farn. Ald.

111. νυκτίσμενα Turn. νυκτίσμενά M. νυκτι σεμνά G. Flor. Ald. Rob. et Bekkero teste Ven.

112. εὐθρον Ald. male lecta scriptura codicis G. De accusa- tivo ὦραν dixit Elmsleius ad Bacch. v. 722.

113. καὶ ταῦτα πάντα Par.

114. ὀδιζαλέξας codex Robortelli: ipse ex emendatione Sophiani δ δ' ἐξαλύξας dedit, quod ceteri libri omnes habent. Deinde νεβροῦ M. Rob. νεκροῦ G. Ven. Flor. Ald. Turn. Deinde δίκειν Ald.

115. ἀρκυστάτων Turnebus. ἀρκυσμάτων M. ἀρκυσμάτων G. Ven. Flor. Par. Rob. ἀρκισμάτων Ald. ἀρκύσμων ex Farn. affertur.

116. ἡμῖν Bekkero teste Ven. Deinde ἐγκατιλλώψας Turn. ἐκ- κατιλλώψας M. G. Ven. (Bekkero teste). Flor. Farn. Ald. Rob. In Farn. glossa χλεβάσας, i. e. χλενάσας. In M. adscriptum χλενάσας, ἐγγελά- σας. διὰ δὲ τούτων ἐρεθίζει αὐτάς.

117. Nihil hic mutandum erat. *Audite, inquit: nam de capitali meo periculo loquor: recipite mentem et cogitationem, experses factae.*

119. κλυταιμνήστρας Ven. Recte Wakefieldius et Schützius intellexerunt hoc dicere Clytaemnestram, *ego illa Clytaemnestra, quae umbra sum et somnium, vos invoco.*

120. Sequuntur epodica: respondet enim μνημὸς μνημῶ, ὠγμὸς ὠγμῶ, et deinde epodum constituit μνημὸς ille διπλοῦς ὀξύς, et quae somnians loquitur chorus. Chori nomen versibus 120. 123. 126.

129. 132. praefixum in Rob. Turn. In Ald. versibus 120. 126. In M. personae lineolis distinctae sunt. Omissae personarum notae in G. In Ven. Flor. Farn. versibus 120. 123. 126. 129. praefixum ἀπόλλων.

121. Libri ἀνήρ, nisi quod ἀνήρ est in Farn.

122. Huic versui ἀπ'. praefixum in Rob. Libri φίλοις γάρ εἰσιν οὐκ ἐμοῖς προσίκτορες, et G. quidem commate post εἰσιν posito. γάρ εἰσιν Ald. Rob. Horum verborum quae prolatae sunt explicationes,

ipsis Graecis verbis obscuriores sunt. Schützius scribendum putavit φίλοι γὰρ εἰσὶν, οὐκ ἐμοί, προσίκτορος, quod sic interpretatur, *sunt enim (dii) amici eius supplicis, sive eum supplicem recepturi, iidemque mihi haud amici.* At haec sententia et alium verborum ordinem et ἐμοῦ requireret. Quod olim dedi, φίλοι γὰρ εἰσὶν οὐκ ἐμοί προσίκτορες, *non est mihi amicium praesidium,* propterea displicet, quod φίλοι non recte in initio positum est. Scribendum est, ut in Opusc. VI. 2. p. 32. seqq. demonstravi,

φίλοις γὰρ εἰσιν, οὐκ ἐμοί, προσίκτορες,  
*cognatis enim meis sunt, non mihi, ad quorum praesidium confugiant.* Προσίκτορες hic non *supplices*, ut v. 433. sed eos significat, ad quos quis supplex accedit. Sic Ζεὺς ἀφίκτωρ in initio Supplicum, sic προστρόπιος, et alia: ipsum nomen *ικέτης* sic quidam accipiebant, de qua re v. Eustathium p. 1807, 5.

124. ἄγαν γ' Ven. Flor. Farn. ὑπνώσεις Rob.

126. ὠγμός Rob. μωγμός M. Ven. Flor. μυγμός G. Farn. Ald. Turn. sed in G. v puncto notatum et supra scriptum ω.

127. ὤζεις G. Ald. ὠζεις Rob. Eustathius p. 127, 10. παρὰ τὸ ὦ ὠζω ἐν Αἰσχύλω. O. Müllero scribendum videbatur ὠζεις ὑπνώσσουσ'; Ea mutatione non opus est. οὐκ M. G. Ald. Rob. Turn. κούκ Ven. Flor. Farn. Deinde libri ἀναστήση.

128. Non opus est ut πέπρακται ex Stanleii Bentleiique sententia in πέρωται, aut, ut Wakefieldius volebat, in τέτακται mutetur. In Prometheo quidem v. 521. est τί γὰρ πέρωται Ζηγὶ πλὴν αἰε κρατεῖν; hic non minus recte dici videtur, *quid tibi aliud agitur negotium quam mala perpetrare?* Neque fortasse aliter intellexit scholiastes, qui haec adscripsit τί οὖν μέλλεις τὸ σὸν ἔργον ἀνύειν;

129. ὠγμός Rob. 131. ἔξεκράναν Par.

132. In Rob. ante διπλοῦς insertum κλ. sequens autem versus rursus choro tributus est. In Ven. Flor. et, ut videtur, etiam in Farn. versui 133. praefixum χορὸς εὐμενίδων.

134. Libri κλαγγάνεις. Dindorfio, ut antea Wakefieldio, scribendum videtur κλαγγάνεις, ut ἐπανακλαγγάνειν est apud Xenophontem et κλαγγάνειν in versu Sophoclis apud Strabonem XV. p. 687. ὅπου τις ὄρησις οὐχὶ κλαγγάνει, ubi codex Med. 3. κλαγκάζει habet. Non puto κλαγγάνεις mutandum esse. Lobeckius enim in Pathol. proleg. p. 37. complura verba in αἴνω et ἄζω desinentia ex eadem radice orta afferit. Potuit igitur κλαγγάνειν dici ut κλαγκάζειν.

135. οὐπω τ' Rob.

136. τί δρᾶς; Rob. Ceteri, ut videtur, omnes τί δρᾶς; Non recte hic diceretur *quid agis?* sed dicendum erat *ecquid agis?* i. e. *agedum.* Itaque scribendum τί δρᾶς;

137. ἀγνοήσεις Par. Deinde μαλθαχθεῖς Ven. Farn. *μυλαχθεῖσ'* Rob.



138. *ὀνειδέσιν* Ven. Flor. Farn. Rob. *ὀνειδέσσι* M. G. Ald. *ὀνειδέσι* Turn.

139. *γίγνεται* Porsonus. Libri *γίνεται*.

140—142. Libri

*οὐδ' αἵματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασα τῶ,  
ἀτιμῶ κατισχναίνουσα νηδύος πυρί,  
ἔπον, μάραινε δευτέροις διώγμασιν,*

nisi quod Turn. *ἐπουρήσασα* dedit, ut in lemmate scholiorum Robortelli scriptum est, versu autem altero G. Ven. Flor. Farn. Par. Ald. *κατισχναίνουσα* habent, de qua verbi forma dictum est ad Prom. v. 271. In primo versu Stanleii sive potius Pearsoni emendationem, *σὺ δ'* pro *οὐδ'*, merito recepit Porsonus. Cetera neque ego olim expedivi, neque expediverunt alii. *Τῶ* enim de Oreste intellectum, sic in fine versus, praesertim sequente alio dativo, *ἀτιμῶ*, prorsus putidum est. Nec Wakefieldii *ἐπουρίσασά τῶ*, de Oreste dictum, hic aptum est. Scripsi, mutato versuum ordine,

*σὺ δ' αἵματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασα τῶδ'  
ἔπον, μάραινε δευτέροις διώγμασιν,  
ἀτιμῶ κατισχναίνουσα, νηδύος πυρί.*

*Τῶδ'* abiecta in fine versus vocali, quum post *ἔπον* incisio sit, non magis offendere debet quam quod in Suppl. v. 739. scripsi, praegressa ibi incisione,

*φιλεῖ δ'  
ὠδῖνα τίχτειν νῆξ κυβερνήτη σοφῶ,*

ubi videnda sunt quae adnotavi.

Haec locuta umbra Clytaemnestrae descendit per *ἀναπέσιμα*.

143. *χορὸς ξρινύων* (*ξριννύων* Ald.) M. Ald. *χορὸς ξριννύων*, *ἔξ ὧν μία* G. *χορὸς εὐμενίδων* Flor. *χο.* Ven. Rob. Turn. Quae inde ab hoc versu usque ad v. 177. sequuntur, inter quindecim Furias ita distribui, ut distribuenda esse indicavi in Opusc. VI. 2. p. 37. seqq.

144. *κάπολακτίσας* G. Ald.

145. *ιδώμεθ'* Turn. *ειδώμεθ'* M. G. Par. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob.

146. *πόπαξ* Ald. Rob. Turn. *πόπαξ* M. G. Farn. *πυπάξ* Ven. Flor.

148. *δυσαχῆς* M. Rob. In G. ambiguum est utrum hoc an *δυσαχθῆς* scriptum sit. *δυσαχθῆς* Ven. Flor. Ald. Turn.

150. Libri *οἴχεται δ' ὁ θῆρ.* Correxerit Abreschius.

151. *κρατηθεῖσα* plene M. G. Ald. Rob. *ἄγραν*, non *ἄταν*, etiam Ald.

152. *ἰὸ* bis Farn. Deinde *ἐπιζλοῖος* Flor. Deinde libri *πέλη*. In G. tamen antea fuerat *πέλει*.

153. *γραίας δὲ δαίμονας νέος* Farn. *καθισπάσω* Par.

154. *ικέτην* Farn.

155. *τοκεῦσιν* M. G. Ald. Rob. *τοκεῦσι* Ven. Flor. Turn.

156. *δ'* omittit Ven.

157. *ἔρα* Flor. *τίς* Farn. Ald. *τίς* Rob.  
 158. *ὄνειρος* Par. *μολῶν* G. Ald.  
 159. *ἔτυψεν* M. G. Ald. Rob. Turn. *ἔτυψε* Ven. Farn. *ἔτυψα* Flor.  
 160. Hic versus omissus est in Par. *μετολαβεῖ* Ald. *Μεσο-*  
*λαβεῖ* dubitari potest utrum active de stimulo in medium corpus tendente,  
 neque stringente tantum, an, quod praestare videtur, passive intelligi de-  
 beat de stimulo quem quis medium prehendit, quo fortius vibrari regive  
 possit.  
 161. Libri ὑπὸ utrobique.  
 162. *πάρεσσι* *μαστίκτορος* omittit Par. *πάρεσιν* *μαστίκτορος*  
 male ed. Vict. *δαίον* Par.  
 163. *βαρὺν τὸ περιβαρὺν κρύος ἔχειν* M. G. Turn. *βαρὺν τὸ περι-*  
*βαρὺν κρύος ἔχειν* Ald. male lecta codicis G. scriptura. *βαρὺν τὸ πέρι*  
*βαρὺν κρύος ἔχειν* Ven. Flor. Farn. *βαρὺν περιβαρὺν κρύος ἔχειν* Rob.  
 Wakefieldius τὸ in τι mutavit. Non opus est mutatione.  
 165. Hunc versum omittit Par.  
 166. Libri *φρολιβῆ*. Correxerit Arnaldus. Deinde libri *θρόνον*.  
 Scholiastes τὸν *θρόνον*, οὗ Ὁρέστῃς καθήτο, *πάρεσιν* ὄραν *φρο-*  
*λιβῆ* ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς ὄλον. Item ad v. 168. propter hanc  
 explicationem adscriptum *λείπει ὁ καί*. Recte Wakefieldius *θρόμβον*  
 scribendum esse intellexit. Sed male haec verba iunxit cum sequentibus,  
 quum pendeant e participio *κρατοῦντες*. Et personarum distributio et  
 antistrophica ratio docent his verbis, *περὶ πόδα*, *περὶ καρδιά*, finiri ora-  
 tionem pariter atque in stropha his, *ὑπο φρένας*, *ὑπο λόβον*, hoc autem  
 verbo, *πάρεσσι*, et hic et illic novum alius personae dictum incipere.  
 Haec est autem horum versuum sententia, *talía perpetrant iuniores dei*,  
*praeter fas sibi vindicantes caedis vestigia*, i. e. iudicium sibi arrogan-  
 tes parricidii. V. Opusc. VI. 2. p. 39. seq.  
 167. Hunc versum omittit Par.  
 168. *πρὸς δρακεῖν* Ald. Haec verba *πρὸςδρακεῖν αἰμάτων* omittit  
 Par.  
 169. *αἰρόμενον* M. Ven. Flor. Farn. *αἰρούμιον* Ald. male lecto  
 compendio codicis G. in quo *αἰρούμενον* est. *αἰρούμενον* Rob. Turn.  
 Recte Abreschius *ἀρόμενον*. Scholiastes ὥστε τὸν ὀφθαλμὸν *ἔχειν*  
*αἰμάτων ἄγος ἐπιύροντα*.  
 170. *μάντις ὦν* Schützius. *μαντισῶι* M. *μάντι σῶ* G. Ald. Rob.  
 Turn. *μάντι*, *σῶ* Ven. Flor. Farn.  
 171. *μυχὸν* M. Rob. Turn. *μυκὸν* G. Ald. *σὸν οἶκον* Ven. Flor.  
 Farn. Deinde *ἔχραναι* Turn. *ἔχρανάτ* M. Flor. *ἔχραναι* G. *ἔχρα-*  
*ναι* Ald. *ἔχρανάς* Rob. *ἔχθραναι* Ven. Bekkero teste. *ἔθρανα τ*  
 Farn.  
 172. *παρὰ νόμον θεῶν* Par. Rob. *παρανόμων θεῶν* M. G. Ald.  
 Turn. *παρὰ νόμων θεῶν* Ven. Flor. Farn. Deinde *βρότεια* M. G. Ald.  
 Rob. *βρέτεια* Par. Ven. Flor. Farn. Turn.

174. Libri κάμοι τε. Casaubonus aliique κάμοι γε. Scripsi ἐμοί τε. Deinde πικρός pro λυπρός Par. Deinde εὐκλύσεται G. Ald.

Hoc dicit, *me iniuria affecit, illum tamen non liberabit.*

175. ὑπαί Farn. φυγῶν Porsonus. Libri φεύγων.

176. Libri ποτιτρόποιος δ' ὦν. Correxit Porsonus. Deinde Schoemannno ἐν κάρα mutandum videtur in ὦ κάρα. Non opus est mutatione.

177. μιάστορ' ἐκείνου πάσεται M. G. Rob. μιάστορ' ἐκείνου πάσεται Ven. Flor. Farn. Ald. Turn. Apud scholiastem metricum legitur μιάστορ' ἐκείνου πράσεται. Schoemannus scribendum coniecit μιάστορ' αὐτ' ἐκεῖ πάσεται. Lenius est quod posui, μιάστορ' ἔστιν ὃν πάσεται.

Sic enim potius scribendum est, quam, ut olim feci, ἔστιν οὗ.

178. κενεύω Ald. 182. μέλων G. Ald. Rob.

184. Wakefieldius et ante eum vir doctus in margine Askewiana δόμοις σε scribendum putarunt. χρομπεται G. Ald.

185. ἀλλ' οὗ καραμιστήρες Stanleius. ἀλλ' οὗ καρανησιτήρες M. G. et commate post οὗ posito Rob. ἀλλ' οὐκ ἀρανησιτήρες Ald. ἀλλ' οὐκ ἄρ' ἀνησιτήρες Ven. Flor. Farn. ἀλλ' οὗ καρανησιτήρες Turn. Scholiastes αἱ ἀποκεφαλίζουσαι. In Rheso v. 817. legitur καραμιστής μόρος. Conf. Lob. Paralip. p. 449.

187. παίδων κακοῦται χλοῦνις ἡδ' (ἡδ' Rob.) ἀκρωνία M. G. Par. Ven. Flor. Rob. et haud dubie etiam Farn. παιδων κακοῦ τελλοῦνις ἡδ' ἀκρωνία Ald. παιδων, κακοῦ τε χλοῦνις ἡδ', ἀκρωνία Turn. Scholia in M. haec adscripta sunt χλοῦνις ἀκρωνία (sic M. G.). ἡ ἀκμαῖα ἀποκοπή, παρὰ τὴν χλόην, ἢ ἐπεὶ χλοῦνις ὁ σῶς· κάπροι δὲ συνεχῶς ἐνονυχίζονται· διὰ τοῦτο τὴν ἀποκοπὴν συνικὴν εἶπεν, οὐκ ἀνθρωπίνην. Deinde ad ἀκρωνία adscriptum ἐκτρομὴ μορίων, et in alia parte marginis κακῶν ἄθροισις, ἢ λιθοβολίαις (sic M.). Ἡρωδιανὸς δὲ τὸ σύστημα καὶ ἄθροισμα. Fuerunt quibus ἀκρωνία idem esse videretur atque ἀκριστηριασμός. Sed haec interpretatio idoneo auctore caret. Contra cum Herodianum explicatione consentiunt fere aliorum grammaticorum testimonia. Lexicon Seguerianum in Bekkeri Anecd. p. 372, 2. ἀκρωνία; τὰ ἀθροίσματα. καὶ ἡ ἀκρότης. καὶ ἡ ἀκμή. καὶ τὸ ἐπίλεκτον σύστημα. Etym. M. p. 53, 41. ἀκρώνια (sic scriptum), τὰ ἀθροίσματα, καὶ ἡ ἀκρότης, καὶ ἡ ἀκμή, τὸ ἐπίλεκτον σύστημα. Hesychius ἀκρώνια (sic), ἀθροίσματα, παρύστασις, πλῆθος, et ἀκρώνια (sic codex), ἀθροισμός. Alterum illud vocabulum χλοῦνις difficillimum est. Quod apud Homerum est Il. IX. 539. χλοῦνῃν σὺν, recte sane ita videtur explicari ut χλοῦνῃς ad χλόην referatur. Hesychius χλοῦνῃν, τὸν ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενον. χλοῦναι, λωποδύται, οἱ ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενοι. Sed Aristoteles Hist. an. VI. 28. p. 578. ed. Bekk. χλοῦνῃν putavit esse castratum. Τῶν δ' ἀρρένων καὶ ἀγρίων, inquit, οἱ τομίαι μελῶν γίνονται καὶ χαλεπώτεροι, ὥσπερ καὶ Ὀμηρος

ἐποίησεν "τρέψεν (libri θρέψεν) ἐπι χλούνην σὺν ἄγριον· οὐδὲ εἰσὶν  
 θηρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ρίω ὑλέγνεντι." γίνονται δὲ τομίαι διὰ τὸ  
 νέοις οὖσιν ἐπιπίπτειν νόσημα κνησμὸν εἰς τοὺς ὄρχεις· εἶτα ξυόμε-  
 νοι πρὸς τὰ δένδρα ἐκθλίβουσι τοὺς ὄρχεις. Eustathius p. 772, 53.  
 ὅτι δὲ καὶ ἐκτομίαν ὁ χλούνης δηλοῖ, οὐ μόνον Αἰσχύλος δίδωσι  
 χρῆσιν (pertinet hoc ad versum ex Edonis, fr. 60.), ἀλλὰ καὶ Αἰλιανὸς  
 μάλιστα ἐν τοῖς περὶ προνοίας χλούνην λέγων τὸν ἀπόκοπον· καὶ  
 Ἀριστοτέλης δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον χλούνην σὺν τὸν τομίαν λέγει.  
 Schol. ad Il. IX. 539. οἱ μὲν τὸν ἐκτομίαν· κνώμενοι γὰρ πρὸς τὰ  
 φυτόν παρατρίβονται καὶ ἀγριώτεροι γίνονται. Reiecit hanc interpre-  
 tationem Aristophanes grammaticus: v. Nauckium Aristoph. Byz. fragm.  
 p. 118. seqq. Illud tamen ex hac Aristotelis interpretatione iure colligi  
 videtur, potuisse fieri ut ab Aeschilo similiter χλοῦνης diceretur castra-  
 tio. Non facile res ad liquidum perducere poterit: sed ut veri simillimam  
 recepi Fritzschi emendationem,

δίκαι, σφραγαί τε, σπέρματός τ' ἀποφθοραί,  
 παίδων τε χλοῦνης, ἢ δ' ἀκρωνία κακοῦ.

Σπέρματος ἀποφθοραί partus abactos significant.

188. Casaubonus aliique λευσιμός τε vel λευσιμοί τε scribendum  
 esse putaverunt. Et potest scholiastes nominativum legisse videri. Ser-  
 vandum tamen puto λευσιμόν τε, quum accusativus a μύζουσι recte  
 pendere videatur.

189. ὑπὸ ῥάγιν M. Ald. Rob. ὑπὸ ῥάγιν G. ὑπόρραχιν Ven.  
 Flor. Farn. ὑποῤῥάχιν Turn. ἄρ' G. Ald. Rob.

190. οἷας G. Ald. οἷας Rob. ἐπ' ἀπόπυστοι Ald.

191. στέργηθ' Ald. 192. αἱματορόφου Rob.

194. πλησίοισι Ven. Flor. Rob. Turn. et ita haud dubie etiam  
 Farn. πλησίοις M. G. Ald. Quum πλησίοισι supervacaneum esse vide-  
 retur, fuerunt qui Pauwio, πλουσίοισι scribendum esse coniecissent, as-  
 sentirentur. Ea vero mala coniectura est. Nam antro leonis opulentum  
 maxime templum non recte opponitur. Neque mutandum est πλησίοισι.  
 Ex templo egressus Apollo increpat Furias, quae ab umbra Clytaemne-  
 strae expergefatae se proripuerant ex templo atque in orchestram de-  
 scenderant. In orchestra autem commorantes intelliguntur esse in περι-  
 βόλῳ templi. Itaque πλησία χρησιτήρια vicinum templum sunt, ante  
 quod Furiae commorantur. Neque enim putandum est illa, quae v. 178.  
 dicit Apollo, ἔξω, κελεύω, τῶνδε δωμάτων τάχος χωρεῖτ', ἀπαλλάσ-  
 σεσθε μαντικῶν μυχῶν, tam accurate et curiose interpretanda esse, ut  
 aut omnes Furias aut partem earum in ipso templo remansisse statua-  
 mus: quorum neutrum fieri potuit. Dictum est de hac re in Opusc. VI.  
 2. p. 164. seq. et in Annalium Vindobonensium vol. CXI. p. 249. seq.  
 In fine versus μύσος Ven. Flor. Turn. et, ut videtur, M. Farn. μῦσος  
 Rob. μῖσος Ald. et hoc in G. ex μύσος factum est.

196. ἐμφιλῆς Par.

197. Personae index in M. G. est χορός εὐμενίδων. In Ven. Flor. Rob. χορός. In Ald. Turn. εὐμ.

198. αὐτὸς ἴαϋ σὺ Flor. Libri πέλη, praeter Rob. quae πέλει habet.

199. εἷς Canterus. Libri εἷς. Praeterea Wakefieldius ὡς in ὦν mutavit. Id non videtur esse necessarium. Hoc enim recte dicitur, *quare omnem culpam sustines.*

200. πῶς δὴ· τοσοῦτο M. G. Turn. πῶς δὴ τοσαῦτο Ald. πῶς δὴ· τοσοῦτον Par. L. πῶς δῆτι τοῦτο Ven. Flor. Farn. Rob. De formis τοσοῦτο et τοσοῦτον v. ad Prom. v. 802. In fine versus a Schützio et a me olim λόγον scriptum est. Multum praestat λόγου, quod libri habent.

201. χο. Ven. Flor. Rob. εὐ. M. G. Ald. Turn.

202. Hinc in M. personae lineolis praefixis discernuntur. In Ven. Flor. Rob. Apollinis et chori, in G. Ald. Turn. Apollinis et Eumenidum nomina siglis significantur. τιμήν M. G. Ven. Ald. Rob. Turn. τί μή Flor. ut Cantero scribendum videbatur. Recte Abreschius τί μήν; V. ad Ag. v. 14.

203. δ' ἔκτωρ G. Ald. δ' ἔκτωρ sic Rob. δ' ἔκτωρ ex Farn. affertur. δ' ἔκτωρ Ven. Emendate δέκτωρ Turn. De M. Flor. mihi non constat. Videtur autem M. δ' ἔκτωρ vel δ' ἔκτωρ habere: nam in margine adscriptum est οἶμαι δέκτωρ.

210. τί γὰρ M. G. Ald. Rob. Turn. τίς γὰρ Ven. Flor. Farn. νοσφίση M. G. Ald. Rob. Turn. νοσφίσει Ven. Flor. Farn. Scholiastes τί προστέταχθε ποιεῖν παρὰ (scr. περὶ) ἀνδροφόνου γυναικός;

211. Hic versus Apollini continuatur in M. G. Ven. Flor. Farn. Ald. χο. Rob. Ev. Turn. Chori hunc versum esse non potest dubitari. Iterat hanc sententiam chorus v. 595. οὐκ ἦν ὀμαιομος φωνὸς ὃν κατέκτανεν. Intellexit etiam scholiastes hunc versum a choro proferri: haec enim adnotavit, ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος φόνος οὐκ ἦν αὐθέντης, ὁ ἐστὶ μισρός. In Flor., ut Linwoodius dicit, scriptum est αὐθέντης.

212. ἀπ. Rob. Turn. Lineola praefixa in M. Nulla nota in Ven. Flor. εὐμ. G. Ald. καὶ παρ' οὐδὲν ἤρκεσω M. G. Ven. Flor. Ald. Rob. Turn. ἀρκέσω Par. ἀρκέσει non male Bothius. Wellauerus ἤρεσω vel ἠδέσω scribendum putabat. Quorum ἤρεσω ferri hic non potest, ἠδέσω probabile est. Puto tamen Aeschylum scripsisse

ἢ κάρτ' ἄτιμα, καὶ παρ' οὐδὲν ἠκέ σοι

Ἦρος τελείως καὶ Διὸς πιστώματι.

214. ἀπέροισται Ald. 215. Libri γίνεται.

216. μόρσιμος Rob. et sic Farn. μόρσιμοί Ven. Flor. μόρσιμοι M. G. Par. Ald. μορσίμη Turn.

217. ὄρκον ἵτι Porsonus. ὄρκουσι M. ὄρκους τι G. Par. Ald. ὄρκους τί, ad ἰ supra adscripto ε, Ven. Flor. ὄρκους τι ex suo

codice affert Rob. qui *δρκος τις* dedit. *δρκου τέ* Turn. φρουρο-  
μένη vitiose Ald. Rob.

218. ἢ Ven. Rob. ἢ reliqui. Recte Canterus *εἰ*. χαλαῖς Rob.  
χαλαῖς M. G. Ald. Turn.

219. Libri τὸ μὴ γενέσθαι. Scribendum τὸ μὴ τίνεσθαι. Vidit hoc etiam Meinekius ad Menandrum p. 226. Sophocles Oed. Col. v. 993. *πότῃρα πυρθάνοι ἄν, εἰ πατήρ σ' ὁ καίνων. ἢ τίνοι ἄν εὐθέως; δοκῶ μὲν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον τίνοι ἄν, οὐδὲ τοῦνδικον περιβλέποις.* Linwoodius, miro iudicio multo rectius Petersenum τὸ μὴδ' ἔπεσθαι coniecisse putans, hoc recepit. Id si vellet, debebat saltem scribere *μήθ'* — *μήτ'*.

220. Huic versui in M. G. Ven. Ald. Turn. Apollinis nomen praefixum est. Nullam personae notam habent Flor. Rob. *ὀρέστην σ' ἐνδίκως* Rob. Turn. *ὀρέστην γ' ἐνδίκως* M. G. Ald. *ὀρέστην ἐν δίκαις* Ven. Flor. *ἄνδρας κατεῖν* codex Robortelli: ipse e Sophiani emendatione *ἀνδρηλατεῖν* dedit, quod ceteri libri habeat.

221. *οἶδα* M. G. Ald. Rob. Turn. *οὔτοι* Ven. Farn. et adscripto γρ. *οἶδα* Flor. Dubitari potest an *εἶδον* aptius scriberetur. *κάριαις* pro *κάριαι* σ' G. Ald.

223. *δὲ παλλὰς* e Sophiani emendatione Rob. *δ' ἐπάλλας* M. *δ' ἐπ' ἄλλας* G. Ald. Turn. Ven. (Bekkero teste) Flor. Farn. codex Robortelli. Ex Ven. Flor. *δὲπάλλας* Franzius affert. *ἐποπτεύσει* M. G. Ald. Rob. *ἐποπτεύει* Ven. Flor. Farn. *ἐποπτεύσεις* Turn.

224. *οὔπω μὴ* sola Ald. Deinde *λίπω* Porsonus. Libri *λείπω*. V. quae dixi ad Med. v. 1120. et ad Oed. Col. v. 1024.

225. *πλέω* Auratus aliique, idque olim recepi. Sophocles Ai. v. 362. *μὴ κακὸν κακῷ διδοῦς ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς αἴτης τίθει.* Sed non mutandum est quod libri habent, *καὶ πόνον πλέον τίθου.* Hoc dicit, *praeser laborem, si placet.* *τίθου*, ad *ου* supra adscripto *ει*, Ven. *τίθου*, supra adscripto *ου*, Flor.

226. Libri *λόγω*. Melius videtur *ψόγω*.

228. *παρ* M. Ven. Flor. Rob. *παρ* G. *παρ'* Ald. Turn. *παρὰ* scripsit Porsonus. Deinde libri *λέγη*.

229. *ἄγει* Ven. Flor. Rob. Turn. *ἄγειν* M. G. Par. Ald. Deinde *δίκας* M. G. Ald. Rob. Turn. *δίκης* Ven. *δίκῆς* (sic) Flor. *δίκη* Farn.

230. *φῶτα κάκκυνηγέτης* M. G. Ven. Flor. Ald. *φῶτα κάκκυνηγέτης* Rob. *φῶτα καὶ κυνηγέτης* Par. *φῶτά γ' ὡς κυνηγέτης* Farn. *φῶτα καὶ κυνηγέτης* Turn. Stanleius scribendum putabat *καὶ κυνηγετῶ*. Scribendum potius *κάκκυνηγετῶ*. Ita Erfurdus. Euripides in Ione v. 1422. *ὦ Ζεῦ, τίς ἡμᾶς ἐκκυνηγετεῖ πότιμος;*

231. *ἐγὼ δ' ἄρ' ἤξω* Ven. Flor. Farn.

232. *θεοῖς* Ven. Flor. Rob. Turn. *θεοῖσι* M. G. Ald.

233. *εἰ* in ἦν mutavit Porsonus. V. de part. *ἄν* II. 7.

234. Postquam chorus ex orchestra abiit et Apollo in templum se recepit, mulatur scena. Conspicitur templum Minervae Poliadis in arce Athenarum. Advenit Orestes et supplex ad simulacrum deae accedit.

κελεύμασι Farn. 235. δούχου vitium Ald. δὲ omittit Par.

236—238. Libri

οὐ προστρόπαιον οὐδ' ἀφοίβαντον χέρυ,  
ἀλλ' ἀμβλὲν ἤδη προστετριμμένον τε πρὸς  
ἄλλοισιν οἴκοις καὶ πορεύμασι βροτιῶν.

Versu secundo προστετριμμένην Par. sed alterum supra adscriptum est. Versu tertio πορεύμασιν Porsonus. In secundo versu olim scripseram προστετριμμένον πύρος, quod mallet neque a Schützio receptum esset neque iterum prolatum a Reisigio Coni. in Aristoph. p. 71. Non magis probari potest quod mihi aliquando et deinde aliis in mentem venit, προστετριμμένον τε πρὸ. Nam alienum hoc est ab hoc loco. Sed quod libri habent, ferri non potest. Neque enim praepositio ita in fine versus collocata eiusmodi exemplis confirmatur, quale hoc est in Sophoclis Oed. Col. v. 495.

ἔμοι μὲν οὐχ ὀδωτά. λείπομαι γὰρ ἐν  
τῷ μὴ δύνασθαι μηδ' ὄρᾶν, δυοῖν κακοῖν.

Ibi enim praecedens interpunctio facit ut duorum versuum numeri arctius coniungantur. Similiter in Oed. R. v. 555.

ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χρεῖη μ' ἐπὶ  
τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαι τινα;

Et in Philoct. v. 626. ubi sequitur statim incisio,

οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'. ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἰμ' ἐπὶ  
ναῦν· σφῶν δ' ὅπως ἄριστι συμφέροι θεός.

Deinde ipsa sententiae ratio ostendit non posse haec ita ab Aeschilo scripta esse. Denique quae sequuntur, ὅμοια χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν—πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σόν, θεά, non sunt connexa cum praecedentibus. Itaque, ut in Opusc. VI. 2. p. 45 seq. faciendum esse dixi, mutato versuum ordine, sic scripsi,

οὐ προστρόπαιον, οὐδ' ἀφοίβαντον χέρυ  
ἄλλοισιν οἴκοις καὶ πορεύμασιν βροτιῶν·  
ἀλλ', ἀμβλὲς ἤδη προστετριμμένον μύσος,  
ὅμοια χέρσον etc.

Προστετριμμένον μύσος dictum est ut πρόστριμμα Ag. v. 378. Neque dissimiliter dicitur Prom. v. 331. γλώσση μεταίμ ζημία προστρίβεται. Videtur autem μύσος legisse scholiastes, qui haec adscripsit, ἄλλοις προστριψόμενον τὸ μύσος, quamquam potuit sane ita interpretari, etiamsi non scriptum invenit μύσος. Quod restitui, ἀμβλὲς ἤδη προστετριμμένον μύσος, confirmatur eo quod v. 465. Minerva dicit,

ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν κατηρτυκῶς δρόμοις  
ἰκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβῆς δόμοις  
ἔμοις·

Quod enim καθαρός et ἀβλαβής dicitur, idem est ἀμβλὺς ἤδη τὸ μύσος. Innocuus ad templum Minervae Orestes accedere poterat, quia hebetatum erat et evanuerat piaculum quod sibi contraxerat. Ipse Orestes v. 437.

οὐκ εἰμι προστρόπαιος, οὐδ' ἔχει μύσος  
πρὸς χειρὶ τήμῃ τὸ σὸν ἐφημένον βρέτας.

Πορεύμασιν itineribus est, ut Euripides Iph. Aul. v. 300. νάιον πόρηνμα dixit. Universam autem horum versuum sententiam Orestes v. 443. sic repetit,

πάλαι πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερῶμεθα  
οἴκοισι καὶ βοτοῖσι καὶ ἔντοῖς πόροις.

Non recte hanc meam horum versuum emendationem impugnavit Schoemannus.

240. σῶζων (σῳίζων M.) M. G. Ald. Rob. Turn. σῶζων τ' Ven. (Bekkero teste) Flor. Farn.

242. Libri ἀναμένω. Recte Stanleius in curis secundis ἀναμενῶ.

243. Introeunt Furiae σποράδην in orchestram. ἐπι τ' ἀνδρὸς Ald.

244. μηνυτῆ, relicto duarum vel trium litterarum spatio, Ven. Idem, sed adscripto in margine μηνυτῆρος, Flor. μηνυτῆσιν Farn. ἀφθέκτου Farn. Rob.

245. νεβρὸν Victorius, et sic M. Franzio teste. νεκρὸν G. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob. Turn.

246. ἐμιαστεύομεν Ven. Dindorfius scribendum putat ἐκματεύομεν. Recte fortasse. V. ad Ag. v. 1058.

247. ἀνδροκμησι Farn. Ald. ἀνδροκμοῖσι Flor. ἀρδροκμησι Rob. typographi errore, neque debebat Schoemannus ἀρδροκμησι scribendum putare, quod dicendum esset γνιοκμησι. Hoc dicunt Furiae, *anhelant viscera ex multo virum defatigante labore*, i. e. anhelamus ex multo labore quo virum persecutae sumus. Eodem modo ἀνδροκμησ active est infra v. 943. ἀνδροκμησ δ' αἴωρους ἀπενέπω τύχας. Suppl. v. 652. μηδέ τις ἀνδροκμησ λοιγὸς ἐπελθέτω τάνδε πόλιν δαΐζων. Choeph. v. 877. δοίη τις ἀνδροκμησ πέλεκυν ὡς τάχος. Et apud Euripidem Suppl. v. 524. οὐ βλάπτων πόλιν, οὐδ' ἀνδροκμησ τας προσφέρων ἀγωνίης.

248. πᾶν pro πᾶς Rob.

249. πόντον Farn. ἀπέτροις Rob.

251. ἐπί που Ald. καταπακῶν M. G. Par. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob. καταπακῶς Turn. ex lemmate, ut videtur, scholii in ed. Rob. In M. scholion, καταπτῆξας πρὸς τῷ ἀγάλματι, nullum lemma habet. Huc recte videtur referre Dindorfius Ἑρσυχῆ καταπλακῶν, καταπλήξας, διαμαρτῶν, ubi καταπακῶν, καταπτῆξας scribendum esse, διαμαρτῶν autem ad καταπλακῶν pertinere vidit Lobeckius Paralip. p. 541.



252. *ἔς μὴ* pro *ὄσμη* Ald.

253. In G. adscriptum est *ὁ αὐτὸς χορός*. In Ald. Turn. *χο.* quod ceteri libri omitunt. Scholiastes recte *τὸ αὐτὸ πρόσωπόν ἐστι*. Dixit princeps chori ea quae v. 243—252. continentur: nunc eadem persona carmen orditur quod sequitur. Sed non eadem persona totum carmen recitat, immo aperte his versibus colloquium continetur Furiarum. Distribuendos esse hos versus inter septem Furias, quae canunt dum reliquae in orchestram irrumpunt, neque antistrophica haec esse, et res ipsa monstrat et indicatum est a me in Opusc. VI. 2. p. 51.

253. 254. *ὄρα ὄρα μάλ' αὖ* codices et Rob. *ῥέα ὄρα μάλ' αὖ* Ald. Turn. Deinde *λεύσσει τὸν*, erasis aliquot post *λεύσσει* litteris, M. *λεύσσειτὸν* G. *λευσσειτὸν* Ald. *λείσσειτον* Rob. *λεῦσσε τὸν* Ven. Flor. Turn. Deinde *πάντᾳ* M. Ceteri *πάντα*. Deinde *φύγδα* M. Rob. Ven. et, ut videtur, Flor. Farn. *φυγάδα* G. Ald. Turn. Deinde libri *ὁ ματροσόφος* cum articulo. Denique *ἀτίτας* M. G. Ald. Rob. Turn. *ἀτίμας* Ven. Flor. Farn. Scribendum erat

*ὄρα, ὄρα μάλ' αὖ, λεῦσσε τε πάντα, μὴ  
λάθῃ φύγδα βῆς ματροσόφος ἀτίτας.*

255. *ὄδ' αὐτὲ γ' οὖν ἀλκὰν ἔχων* M. G. Par. Ald. Turn. *ὄδ' αὐτὲ γοῦν ἀλκὰν ἔχων* Rob. Farn. et Bekkero teste Ven. *ὄδ' αὐτὲ γ' οὐκ ἀλκὰν ἔχων* Victorius, et sic, ut Franzius dicit, Flor. qui potius cum Ven. Farn. consentire videtur. Scribendum

*ὄδ' αὐτὲ γ' ἀλκὰν ἔχων.*

256. *περὶ βρέτει* Rob. Turn. *περιβρέτει* M. G. Ald. *περιβλέπει* Ven. Flor. Farn. Deinde *πλαγχθεῖς* Ven. Flor. Farn.

257. Libri *χειρῶν*. Recte Scaliger et Wakefieldius *χειρῶν*. Et legisse hoc videtur scholiastes, qui haec adnotavit, *ἀνθ' ὧν ἡμῶν χρεωστέϊ πρόσφρξ θέλει γενέσθαι τῆς θεοῦ*. Quamquam potest hoc ad solum vocabulum *ὑπόδικος* pertinere, quod Hesychius ita interpretatur, *ὑπέυθυνος, χρεώστης, ἔνοχος δίκης*.

258. *τὸ δ'* Victorius. Libri *τόδ'*.

259. *δυσαγκόμιστρον* Ven. Flor. Farn. Male *δυσαγκόμιστον* ad praecedentia referebatur, fracta orationis vi. Interpungendum esse post *χαμαί*, si quem non sensus admoneret, vel scholiastae admonere poterant, qui haec adscripserunt, *τὸ ἄπαξ χυθὲν αἷμα δυσιάτον*, et *πᾶν διερὸν ἐκκεχυμένον εἰς τὴν γῆν δυσαγκόμιστρον. τοιοῦτο οὖν καὶ τὸ αἷμα*. Deinde *παπαί* Farn.

260. *τὸ διερὸν* Victorius et sic M. *τόδ' ἱερὸν* G. Ald. *τὸ δ' ἱερὸν* Ven. Flor. Farn. Turn. *τὸ δι' ἱερὸν* Rob. Deinde libri *πέδω*, praeter Par. qui *πέδον* habet. Denique libri *κεχυμένον*, praeter Ald. in qua ob male lectum compendium codicis *κεχυμίον* est. Porsonus *χύμιον*. V. Elmsl. ad Heracl. v. 76.

261. *βοσκὰν φεροίμων* M. G. Par. Ald. Rob. Turn. *βοσκὰν φεροίμην* Ven. Flor. Scribendum esse *φεροίμων βοσκὰν* vidit etiam

Wellauerus. Deinde πάματος M. G. Ald. Rob. Turn. πόματος Par. Flor. πόμπματος Ven. Farn.

264. καὶ ζῶντας codex Rob. Deinde Ισχάνας<sup>2</sup> Turn. Ιχάνας<sup>2</sup> M. G. Ald. Rob. Ισχάνας<sup>2</sup> Ven. Flor. Deinde ἀπάξομαι codex Robortelli: ipse ἀπάξομαι dedit, ut ceteri habent praeter Ald. in qua ἀπάξομαι est. Denique καὶ κάτω Rob.

265. ἀντιποίνους τείν<sup>ε</sup>ς M. ἀντιποίνους τείνης Rob. ἀντιποίνους τείνεις G. Par. Ald. ἀντιποίνους τίνεις Turn. ἀντιποίνους τίνης (τίνης Vict.) Ven. Flor. Victorius. ἀντιφοίνους τίνης, supra adscripto ἴνα ad τίνης, Farn. Deinde libri μητροφόνους δύοας. Casaubonus ματροφόνου δύοας. Vulgatum ἀντιποίνους τίνης qui defensum iret ellipsi particulae ἴνα, de qua a Lamberto Bosio et eius editoribus dictum est, graviter falleretur. Illa enim HomERICA, ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἀρήϊα τεύχεα δύο — θάπτε με ὅτι τάχιστα, πύλας Ἄτθαιο περήσω, et similia, nullam continent ellipsin, sed orta est ista loquendi ratio ex deliberatione. V. Opusc. I. p. 208. seq. Potuit Aeschylus scribere ἀντιποίνους τίνειν ματροφόνους δύοας, possunt ante hunc versum aliquot verba in iisque particula, e qua penderet coniunctivus, excidisse: sed vera videtur elegans Schützii emendatio,

ἀντίποιν' ὡς τίνης ματροφόνου δύοας.

Similiter dictum est in Persis v. 471. ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν.

266. Libri ὄψει δ' ἐκεῖ τις ἄλλον ἤλιτεν βροτῶν, nisi quod ἤλιτε habent Ven. Flor. et βροτὸν G. Ald. Turn. In Farn. εἰς ad ἄλλον supra adscriptum est. Heathius ἄλλος scribendum vidit, quod Faehsius in Par. esse dicit. ὄψει δὲ κεῖ τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν recte Schützius.

267. Libri τίν' ἀσεβῶν, nisi quod τίτ' ἀσεβῶν habent Ald. Turn. Wellauerus post τίν' ἀσεβῶν excidisse putabat quod dochmiacum expleret. Veri similis est scripsisse Aeschylum

ἢ θεὸν ἢ ξένον τίν' οὐκ εὐσεβῶν.

Si per errorem scriptum erat ἀσεβῶν pro εὐσεβῶν, consequens erat ut οὐκ omitteretur.

269. ἔχονθ' Victorius, et sic Franzio teste M. Ceteri ἔχοντ'. Adscriptum est ἰωνικόν in Farn.

270. ἄδης Ven. Flor. Rob. ἄδης Ald. 271. ἔνερθεν Farn.

272. ἐπωπῆ φρενὶ M. G. Ald. Turn. ἐπωπῆ τῆ φρενὶ Rob. ἐποπτῆ τῆ φρενὶ Ven. Flor. ἐποπτῆ τῆ φρενὶ Farn.

276. φρωνεῖν vitium Ald. unde φρονεῖν Turn.

277. Iacobsius Anthol. t. XII. p. 10. ad epigr. incert. 239. scribendum putabat βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μυραίνεται χρέος μητροκτόνον, μίασμα δ' ἐκπλυτον πέλει. Et distinctio haec est in ed. Rob. Equidem, quum libri habeant χρέος, neque id reprehendi possit, nihil novandum esse existimo.

278. ἔκπλητον Ald. Eadem mox *τοταίνιον*.

280. χειροκτόνοις Rob. *χοιροκτόνοις* supra adscripto *χει* Par. teste Boissonado adnot. in Zachariam scholast. p. 408.

282. ὄσοις M. G. Par. Ven. Flor. Rob. ὄστοις Ald. unde ὄστις infelici coniectura Turn. *ἀβλαβῆ* Par. et ante correctionem G.

283. *καθαίρει* malebat Stanleius. Deinde *γηράσκων* M. G. Ald. Rob. Turn. *γε διδάσκων* Ven. Farn. et *γε* supra adscripto Flor.

Nexum turbare hunc versum et ab hoc loco alienum esse dixi in Opusc. VI. 2. p. 55. seq. Delendum eum esse viderat iam Musgravius. Adscriptus fuit ad versus 277. 278. Similis versus apud Stobaeum CXXVI. 8. legitur, *χρόνος δ' ἀμαυροῦ πάντα κείς λήθην ἄγει.*

287. ἀργείων Ven.

289. Libri *λιβυστικοῖς*. Ea adiectivi forma Aeschylus usus est in Suppl. v. 266. et in Myrmidonibus fr. 145. Tzetzes ad Lycophr. v. 519. *καὶ Αἰσχόλος μυθικῶς "εἴτ' ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου σπόρον Τριτωνος ἐν τόποις Λιβυστικοῖς,"* ita enim codices duo Vitebergenses alii-que et Favorinus in v. *τριγέννητος*. Auratus et Casaubonus scribendum putarunt *Λιβυστικῆς*. Eo non opus est: *χώρας* enim, ut saepius in huiusmodi formulis, abundat.

290. ἀμφιχεῦμα Ald. σπόρον Tzetzes.

291. *κατηρεφῆ πόδα* si scripsit Aeschylus, non videtur aliud significare potuisse quam pedem nube amictum, ut hoc dixerit, *sive palam incedens, sive latens opem fert amicis*, oppositumque sit *ὄρθον πόδα τιθέναι*, i. e. recto pede in campo stare, inter ipsos quibus praesidio est. Comparari quodammodo potest quod Sophocles dixit in Oed. R. v. 419. *βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον*. V. Opusc. VI. 2. p. 56. seqq. VII. p. 4. seq. Dubitari tamen potest an non scripserit Aeschylus *κατηρεφῆ*. Et videri potest aliud legisse scholiastes qui haec ita interpretatus est, *καταβάλλει γὰρ ἢ ὄρθοῖ*, quod scholion non invenitur in M. G. sed Triclinii esse videtur. Burgesius *κατωφερεῆ*, similiterque Fritzschi (Zweiter anhang zu O. Müllers Eumeniden p. 39.) *κατηφερεῆ* scribendum esse censuit, ut intelligeretur Minerva aut stans inter eos quibus praesidio est, aut deorsum ex aere delata. Neque caret haec coniectura probabilitate.

295. Quum dicit *ὅπως γένοιτο*, optare se ait, ut veniat illa, quo, si velit, opem ferat. V. ad Soph. Ai. v. 1222. *τῶνδ' ἐμοί* Farn.

296—303. Hos versus inter tres Fúrias distribuendos esse indicavi in Opusc. VI. 2. p. 61.

296. *οὔτις σ'* Ven. Farn. et adscripto in margine *γρ. οὔτοι σέ* Flor. Deinde *ἀθηναίης* Farn. *ἀθηναίους* Ven. et ad ultimam syllabam supra adscripto *ας* Flor.

297. *ροῦς τε* pro *ὥστε* Ald. qui tam mirus error ex eo ortus est, quod in G. quum librarius neglecto *ὥστε* scripsisset *μή*, statim autem animadverso errore hanc voculam mutasset in *ὥστε*, confusi ductus lit-

terarum μη et ω negligentius considerati speciem praebent similem literarum ρον.

298. μαθῶν θ' Rob.

299. Libri ἀναίματος βόσκημα δαιμόνων σκιά. Scholiastes ἀναίματος ita interpretatur, simul aliam lectionem, ἐναίματος, commemorans, ὁ μηδὲ αἷμα σήσων ἔξ ἡμῶν, ἀλλὰ γενησόμενος σκιά· φήσομεν γάρ σου τὸ αἷμα (conf. v. 261.). ἢ ἐναίματος, ἀντὶ τοῦ ζῶντά σε νεκρὸν ποιήσομεν. Heathii coniecturam, σκιάν, Schützius recepit, post δαιμόνων commate interpungens, ut δαίμονες intelligerentur Furiae. Verum sic σκιάν languidius adiectum est. Quare olim ita interpunxi, ἀναίματος βόσκημα, δαιμόνων σκιάν, ut acerbe diceretur Orestes futurus esse umbra dei alicuius, quemadmodum in Iliade V. 242. de diis dicitur τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσι. Postea in Annalium Viudobonensium vol. CXI. p. 250. aliam et, ut puto, veriore rationem ineundam esse ostendi. Nam δαίμονες dicuntur sane Furiae: sed accuratius definiendum erat illud δαιμόνων. Quod autem libri habent, σκιά, ex interpretatione in ipsius poetae versum illatum est. Quare scripsi,

ἀναίματος βόσκημα τῶνδε δαιμόνων.

300. οὐδ' pro ἀλλ' Ven. Flor.

301. καθιζρωμένος Ald. Addidi interrogationis signum. V. Opusc. VI. 2. p. 61. VII. p. 19.

302. Hunc et sequentem versum choro continuandum esse vidit Stanleius. In G. Ald. Turn. Apollini tributi sunt. In M. versui 302. lineola praefixa est. Nulla personae nota in Ven. Flor. καὶ ζῶν μ' ἐδαίσεις Ven. Farn. πρὸς βομοσφαγείς codex Robortelli: ipse ex Sophiani emendatione dedit πρὸς βωμῶ σφαγείς, quod est in ceteris libris.

303. ὕμνον ἀκούση Ven. ἕπρον ἀκούση Flor. Ceteri ὕμνον δ' ἀκούση.

304. Chori nota adscripta est in M. G. Ven. Flor. Ald. Rob. Turn. Hos anapaestos constare ex systemate et antisystemate atque epodo ostendi in Opusc. VI. 2. p. 63.

306. δεδόκηκεν M. G. δεδόκηκε Turn. δεδόκημεν Ven. Flor. Farn. Ald. Rob.

307. λάχητα καὶ? Ald.

308. ὡς ἐπὶ νομῆ G. ὡς ἐπὶ νομῆ Ald. In fine versus libri ἄμα. Canteri emendatio est ἄμᾶ.

309. εὐθνδίκαι θ' οἶδ' οἶμεθ' εἶναι M. ut Franzius dicit. εὐθνδίκαι θ' οἶδοίμεθ' εἶναι G. Rob. et, ut alii dicunt, M. εὐθνδίκαι θ' οἶδοίμεθ' εἶναι Ald. εὐθνδίκαι δ' ἰδοίμεθ' εἶναι Par. εὐθνδίκαι τ' οἶδ' οἶμαι θεῖναι Ven. Flor. Farn. εὐθνδίκαι θ' (εὐθνδίκαι θ' Vict.) ἡδόμεθ' εἶναι Turn. Vict. εὐθνδίκαι δ' ἡδόμεθ' εἶναι Canterus. Scribendum erat

εὐθνδίκαιοι δ' ἡδόμεθ' εἶναι.

Illud Casaubonus viderat,  $\theta$  in  $\delta$  esse mutandum. *εὐθυδίκαιοι* simile verbum est atque *ὄρθοδίκαιοι* infra v. 976.

310. 311. *τοὺς μὲν καθαρὰς | χεῖρας προσνέμοντας* M. G. Ald. Rob. Turn. nisi quod Ald. *πρὸς νέμοντας* habet. *τοὺς μὲν καθαρὰς (καθαρᾶ Farn.) χεῖρας προσνέμοντας* Ven. Flor. Farn. Quod Turnebus inter *τὰ ἄλλως εὐρεθέντα ἐν τισὶν ἀντιγράφοις* affert, *χεῖρας ἔχον- τας*, id, quum ille in Oresteia nullo codice praeter Aldinam editionem usus sit, non dubito quin coniectura sit, quam in textum non ausus est recipere. Bis tantum ille in Eumenidibus aliam scripturam adnotavit, hic et mox v. 358. sed etiam hoc altero loco talem quae coniecturae speciem prae se ferat. Non recte olim scripsi *τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προσνέμοντ'*. Etenim non veri simile est librariorum pluralem posuisse, quum singulari numero sequatur *ἀσινῆς δ' αἰῶνα διοιχεῖ*. Sed, ut strophica horum anapaestorum ratio docet, scribendum potius est,

*τοὺς μὲν καθαρὰς  
\* καθαρῶς \* χεῖρας προσνέμοντας.*

312.\* Libri οὕτως ἀφ' ἡμῶν μῆνης ἐφέρπει. Hiatum, qui ita inter hunc et sequentem versum est, Porsonus emendata verborum collocatione removit.

314. Libri *ἀλιτρῶν*. Recepi olim Stanleii coniecturam *ἀλιτῶν*. Neque dubitari potest quin verum sit hoc verbum: sed scribi debet *ἀλι- τῶν*, ut Auratus voluerat. Nam praesens huius verbi neque exstat, neque hic commodum est. Libri *ἀνήρ*. Correxerit Porsonus.

315. *φονίους* Par.

316. *θανοῦσιν* M. G. Par. Ven. Flor. Ald. Rob.  $\nu$  abiecit Turn.

317. Libri *παραγινόμεναι*. Deinde *κράκτορες* Par.

319. Huic versui in Ven. Flor. Orestis nomen adscriptum est.

*ἔτεκες* Ald. Turn. sed G. ut ceteri *ἔτικτες*.

320. *ἀλαοῖσι* Pauwius et sic Par. *ἀλαοῖς* Ven. Flor. Farn. *ἀλα- οῖσιν* M. G. Ald. Rob. Turn. Deinde *καὶ* omissum in Farn. Deinde *δε- δορκόσι* Turn. *δεδορκῶσιν* Ven. Flor. Ceteri recte *δεδορκόσιν*. Mox *ποιῶν* posuit Turnebus. *ποιῶν* recte M. G. Ald. Rob. In Ven. Flor. Farn. ommissa sunt haec verba, *ποιῶν, κλυθ'*. *ὁ Λατοῦς γὰρ ἰνὶς μ' ἄτιμον τίθησιν*. Adscriptum in Farn. *λεῖ β'*.

321. *κλυθ' ὁ λατοῦς* M. G. Rob. *κλυθ' ἔλατοῦς* vitium Ald. Inde Turn. *κλυθι. Λατοῦς*.

322. *τίθησιν* M. G. Ald. Rob.  $\nu$  omisit Turn.

323. *τόνδε γ' ἀφαιρούμενος* Farn.

324. *πτῶκα* Rob. ex emendatione Sophiani et Turn. *πτᾶκα* M. G. Ald. codex Robertelli. *πτᾶκα* Ven. Flor. Deinde *ματρῶνον* Arnaldus. Libri *ματρῶιον*. In Farn. adscriptum *συνλῆσις*.

326. *ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ* M. G. Ald. Turn. *ἐπὶ δὲ τῷ τεφθυ- μένῳ* Rob. *ἐπὶ δὲ τῷ τότε θυμένῳ* Flor. *ἐπὶ δὲ τῷ τότε θυμου- μένῳ* Ven. (Bekkerō teste) et Farn.

327. μένος Ven. Flor. Farn. παράκοπα Ven. Flor.  
 328. παραφορά M. G. Ald. Rob. Turn. παραφοραὶ Par. παράφρονα Ven. Flor. Farn. Deinde φρενοδαλῆς M. G. Ven. Flor. Ald. Rob. In margine M. adscriptum οἰμὶ φρενοδαίης. Id habet Par. φρενοδαλῆς Turn. Scholion enim in Rob. sic scriptum Φρενοδαλῆς.) παρακλήσεις τῶν φρενῶν. Sed M. non habet lemma.  
 329. ἐρινύων M. G. Ald. Rob. ἐρινύων Ven. Flor. Turn.  
 331. αὐονὰ βροτοῖς M. G. Par. Ald. Rob. Turn. αὐονα βροτοῖς Ven. Flor. Farn. Scholion in M. nullo praefixo lemmate, ὁ ξηραίνων τοὺς βροτούς. Hinc Victorius αὐων βροτούς. Etym. M. p. 170. 45. αὐόνη, ἡ ξηρότης. παρὰ τὸ αὐω, τὸ ξηραίνω, αὐόνη, ὡς ἔχω ἐχόνη καὶ ἀμπεχόνη, καὶ πείρω περόνη, καὶ βάλλω βελόνη. Idem p. 171. 52. αὐόνη, λῆπη, κραυγή, ἀγχμός, φθορά, κακοπάθεια, ξηρασία. Strepitum hoc vocabulum significat apud Simonidem in carmine de mulieribus v. 20. ἀλλ' ἐμπεδῶς ἀπρηκτιον αὐονῆν ἔχει. Eam significationem si hic admittimus, ἀβρόμικτος αὐονὰ βροτοῖς hymnus dicitur *dissonus clamor mortalibus*. Sed illa significatio Ionica esse videtur, uel apud Aetium poetam alteri posthaberi debeat. Et multo gravius ὕμνος ἀβρόμικτος dicitur esse *tabes mortalibus*.  
 333. ἐκπέδως ἔχειν Ald. Deinde libri θανάτων. Emendavit Canterus.  
 334. αὐτοργίαι Turnebus. αὐτοργίαις M. G. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob.  
 335. ξυμπέσωσιν Turnebus. ξύμπασωσιν M. ξύμπας ὦσιν G. Ven. Ald. ξέμπας ὦσιν Flor. σύμπας ὦσιν Farn. ξύμπασωσεν Rob. In Farn. ad haec verba ἔχειν θανάτων τοῖσιν αὐτοργίαις | σύμπας ὦσιν μάταιοι, adscriptum est περισῶ β'.  
 336. τοῖσιν Ven. Flor. Farn.  
 337. ἐπέλθοι Ven. Flor. Farn. ἐπέλθῃ ut ceteri Ald.  
 338. ἄγαν γ' Farn.  
 339. Orestis nomen praefixum in Flor. ἐπὶ δὲ τῷ τότε θυμομένῳ Ven. ἐπὶ δὲ τῷ τε θυμομένῳ Farn.  
 340. παράκοπα Ven. παρακοπᾶ Ald.  
 341. παραφορά Ald. Rob. Turn. παράφρονα M. G. Ven. παραφρονα sine accentu Flor. Deinde φρενοδαλῆς G. Ven. Flor. Ald. Rob. φρενόδαλης M. φρενοδαίης Par. φρενοδαλῆς Turn.  
 342. ὕμνοις G. Par. ἔξ ἐρινύων M. G. Ald. Rob. ἔξ ἐρινύων Ven. Flor. Turn.  
 344. Libri ut quisque supra v. 331.  
 345. Chori nomen praefixum in Flor. γιγνομένοιαι M. G. Ald. Rob. Turn. γινομένοιαι Ven. Flor. Cur γεινομένοιαι scripserim quivis intelliget. Libri ἀμῶν. Correxerit Porsonus.  
 346. Libri ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας, nisi quod in Ven. est ἀθανάτων ἀπέχειν χεῖρας. Scholiastes μὴ πλησιάζειν ἡμᾶς τοῖς



*θεοῖς*. Eversius, ut O. Müllerus refert, scribendum coniecit *ἀθανάτων ἅπ' ἔχειν γέρας*. Perspexit vitio laborare librorum scripturam, sed ἅπ' ἔχειν non bene nec perspicue dictum est. Scribendum erat *ἀθανάτων δὲ ἔχειν γέρας*. In fine versus *ἔστιν* Farn. Ceteri *ἔστί*.

347. *συνδαίτωρ* Turn. et, ut Franzius dicit, Flor. *συνδαίτωρ* M. G. Par. Ven. Farn. Ald. Rob.

348. Libri *παλλεύκων* (sic M. G. Ald. *παλλεύκων* Ven. Flor. Rob. Turn.) *δὲ πέπλων | ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχθη*. Male haec et ab aliis tractata sunt et a Dindorfio. Scripsi, ut olim in Opusc. VI. 2. p. 68.

*παλλεύκων πέπλων δ' \* ἀγέρυστος \* ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχθη*.

349. *δομάτων* Ald. Turn. *δομάτων* M. G. Ven. Flor. Rob.

350. *ὅταν* Ald. Turn. *ὄτ' ἂν* M. G. Ven. Flor. Rob.

351. *τιθασός* Porsonus et sic Par. *τίθασος* Turn. *τίθασος* Rob. *πίθασος* M. G. Ald. et Franzio teste Ven. Flor. *πίθασος* Flor. ut Linwoodius ait, et Bekkerio teste Ven. *πιθασός* Farn. Male ὅν pro ὦν Stanleio sive potius Aurato scribendum videbatur. Deinde *φίλος* M. G. Par. Ven. Flor. Ald. Rob. Recte Turnebus *φίλον*.

352—354. *ἐπὶ τὸν ὦ δίομεναι* M. Rob. *ἐπὶ τὸν, ὦ, δίομεναι* G. Ald. *ἐπὶ τὸν ὦ δίομεναι* Flor. Farn. *ἐπὶ τὸν ὦ διαίνομαι* Ven. Scholiastes *διὰ μέσου*, inquit, τὸ ὦ. Turnebus haec ita mutavit, *ἐπιτόνως δίομεναι*. Sequens versus in libris ita scriptus est, *κρατερόν ὄνθ' ὁμοίως*. Deinde *μανροῦμεν ἕφ' αἵματος νέον* (νεοῦ Ald.) M. G. Ald. Rob. Turn. *μανροῦμεν ἕφ' αἵματος νέον* Par. Ven. Flor. Farn. Aliter, atque in Opusc. VI. 2. p. 73. feci, hos versus emendandos esse censui. Certum est non scripsisse Aeschylum *μανροῦμεν ἕφ' (vel ἕφ') αἵματος νέον*. Nam hoc metro pariter ac sententiae repugnat. Quare *ἕφ' αἵματος νέον* ex falsa interpretatione ortum esse, Aeschylum autem scripsisse putabam *ἐπὶ τὸν, ὦ, δίομεναι κρατερόν ὄντα περ, ὁμῶς μανροῦμεν νέον αἷμα*, ut Furiae se dicerent iuvenilem sanguinem obscurare, i. e. iuvenile robur exsorpto sanguine frangere. Et videtur mihi *νέον αἷμα*, etsi saepissime de recenti caede dicitur, significare posse iuvenilem sanguinem, quum *αὐτάδελφον αἷμα*, *ζώφντον αἷμα* aliaque similia non raro inveniantur. Tamen nunc veri similis iudico, scriptum quidem fuisse *νέον αἷμα*, sed hoc ipsum depravatione ortum fuisse ex *νέον ἄλμα*. Reliqua autem leniore emendatione corrigi possunt. Ita enim scribendum videtur,

*ἐπὶ τὸν, ὦ, δίομεναι  
κρατερόν ὄνθ' ὁμοίως  
μανροῦμεν νέον ἄλμα.*

*In quem* (irruentes; quod eo facilius taceri potuit, quia ὦ interruptit orationem), *hei, persequentes obscuramus quamvis validum adhuc iuvenilem saltum*, i. e. robur fugientis frangimus. Similis mox in his sen-

tentia est, καταφέρω ποδὸς ἀκμίαν (σφαλερὰ τανυδρόμοις γὰρ κῶλα), δὺςφορον ἄταν.

355—357. σπενδόμεναι δ' ἀφελεῖν τινὰ τάσδε μερίμνας, Θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν, μηδ' ἐς ἄγκρισιν ἐλθεῖν. Ita M. a quo ceteri libri in paucis dissentiunt. σπενδόμαι δ' Ald. male lecto compendio. Hinc σπένδομαι δ' Turn. Deinde τινὰ τάσδε Ald. τινὰ τάσδε Rob. Deinde ἐμαῖσι pro ἐμαῖσι G. Ald. Denique ἐς ἄγκρισιν Ven. Flor. Farn. Rob. ἐς ἄκροισιν G. ἐπ' ἄκροισιν Ald. Turn. Vict. ἐς ἄγκρισιν, quod M. habet, commemoratum a Stephano primus recepit Canterus. εἰς ἄγκρισιν scribendum esse Pauwius vidit. Scholiastae haec adnotatio est, εὐχομαι τοῖς Θεοῖς τελέσαι μου τὸ βούλημα καὶ μὴ εἰς μάχην μοι ἐλθεῖν. Praeterea in M. ad τάσδε μερίμνας supra adscriptum est τῆς κλυτταίμηστρας. Neque intelligi possunt hi versus ut in libris scripti sunt, neque emendandi conatus successum habuerunt. Videor mihi nunc haec recte emendasse:

σπενδομένα δ' ἀφελεῖν τινὰ τάσδε μερίμνας  
Μοῖρ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνει,  
μηδ' εἰς ἄγκρισιν ἐλθεῖν.

Μοῖρα adscriptae, ut videtur, ad τινὰ explicationi Θεῶν cesserat. Dicitur autem Parca precibus, quibus Furiae invocantur, immunitatem a provocatione dare. Ἐμαῖσι λιταῖς enim passive dictum est. Ita in Sept. c. Th. v. 197. πρὸς μακάρων λιτάς. In Ag. v. 214. λιτάς δὲ καὶ κληδόνος πατρῴους. In Euripidis Suppl. v. 262. λιταὶ Θεῶν.

358. 359. ζεὺς γὰρ αἵματοσταγὲς ἀξιόμισον ἔθνος τόδε λέσχας ἄς ἀπηξιώσατο M. G. Ald. Rob. Turn. nisi quod λέσχος est in Rob. et ἄς in G. Ald. Rob. et deinde ἀπεξιώσατο in Rob. ζεῦ αἵματοσταγὲς etc. Ven. Flor. Farn. sed in Farn. οὐκ ὀρθῶς in margine adscriptum est. Deinde ὡς pro ἄς Farn. Quod Turnebus pro λέσχας ἄς ut aliam lectionem affert, μὲν σχάσας, ipsius haud dubie coniectura est. V. ad v. 310. Scholiastes ad ἔθνος τόδε adnotavit τὸ τῶν φονέων. Abreschius recte sensit, non de parricidis, sed de Furiis sermonem esse. Sed idem sine idonea causa negavit αἵματοσταγὲς quadrare in Furiis. Non ergo hanc ob causam, sed propter metrum αἵματοσταγὲς in δειματοσταγὲς mutavi. V. ad Choeph. v. 828.

360—364. Hi quinque versus, quibus in Farn. adscriptum est οὐκ ὀρθά, in libris leguntur post v. 368. Heathio veram eorum sedem monstranti obsecuti sunt Porsonus et omnes praeter Schoemannum, qui non recte de hoc carmine iudicavit. V. Annal. Vindob. vol. CXI. p. 258. seqq.

360. οὐκ omittit Rob. Deinde ἀλλομένα M. G. Turn. ἀλλομένα Ald. ἀλωμένα Rob. ἀλομένα, ut iam olim scripsi, Ven. Flor.

361. Libri ἄγκαθεν. Correxerit ante me Pearsonus.

363. τὰν ἑδρόμοις Ald. Scholiastes τοῖς τανυδρόμοις αὐτῶν κώλοισι ἐπάγουσα τὰ σφαλερὰ μου κῶλα. ἢ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, καὶ τοῖς τανυδρόμοις γίνεται σφαλερὰ τὰ κῶλα διὰ τὴν ἐπιούσαν αὐτοῖς



ἄτην δύσφορον ἕπ' ἔμοῦ. οἶον, καὶ οἱ ταχυδρόμοι οὐ δύνανται με' ἐκφυγεῖν. Apparet δύσφορον ἄταν appositionem esse ad ποδὸς ἀκμάν, haec autem, σαφερὰ τανυδρόμοις γὰρ κῶλα, in quibus a me additum est γὰρ, in parenthesi posita esse.

365. δόξαι τ' ἀνδρῶν etiam M. δόξαι τ' ἀνδρῶ Ald.

366. τακόμεναι ad prius a supra adscripto η Flor. τ' ἀκόμεναι G. Ald. Deinde libri κατὰ γὰν. Scripsi κατὰ γᾶς. Tum μηνύθουσι Farn.

367. ἡμετέροις Rob. ἐφόδους μελανοίμοισιν Ald.

368. ἐπὶ φόνοις Rob. Ceteri ἐπιφόνοις. Emendavit Heathius.

369. πίπτον Ald. οἶδεν M. G. Ald. Rob. οἶδε Ven. Flor. Turn. λῶμα Ald. Turn.

370. τοῖον ἐπὶ Heathius. Libri τοῖον γὰρ ἐπὶ. Deinde μῖσος Victorius. μῖσος M. Ven. Rob. Turn. μῖσος G. Ald. Denique ἐπιπύ-  
ταιται Rob.

371. κεδνοφεράν et καταδύματος Rob. ἀγλήν Ald.

373. μένει γὰρ, manet enim firmum hoc: sumus promptae, i. e. nos esse promptas. Ag. v. 1530. μῖμνει δὲ μῖμνοντος ἐν Θρόνῳ Διὸς παθεῖν τὸν ἔρξαντα. V. Opusc. VI. 2. p. 74.

374. τε recte et necessario Wakefieldius. Libri δέ. Particulae τε καὶ etiam in antistropha in eodem loco sunt.

375. τε τλήμονες σεμναὶ Par. τε μνήμονες τε σεμναὶ Ven. Flor.

376. δυσπαράγωγοι Farn.

377. ἀτίετα Canterus. ἀτίεται M. G. Par. Ald. Rob. Turn. ἀτίε-  
τον Ven. Flor. Farn.

378. διχοστατοῦντ' Ven. Flor. Rob. διχοστατοῦ | τ' M. G. Turn. διχοστατοῦ | τ' Ald.

379. λάμπαι M. G. Par. Farn. Ald. λαμπαὶ Ven. Flor. Rob. λάμψαι Turn. Perperam Wieselerus scribendum coniecit λάμπα, sicut, quod verum putaverunt et alii et Dindorfius in Parisiensi editione Thesauri Stephani. Rectissime Canterus λάμπα. Vsus est hoc vocabulo Aeschylus, ut videtur, etiam infra v. 1022. et, ut Musgravius intellexit, Euripides in Suppl. v. 993. ubi scribendum est λάμπαι δ' ὠκύθοοί νιν ἀμφιπέουσι δι' ὄρφνας. Nihil autem aliud ἀνηλίω λάμπα significatur quam sole destituta caligo, quae mox v. 388. δυσήλιον κρέμας dicitur. Sic in Simonidis carmine de Danae νυκτιλαμπεῖ κτανέω τε δνβήω τανυθεῖς, et sexcenta alia, in quibus lucis et similium rerum notio tantum ad augendum contrarium adiicitur. V. Seidl. ad Eur. Troad. v. 566. Deinde δυσοδοπαίπαλα M. Turn. δυσόδοπαίπαλα G. δυσόδω παί-  
παλα Ald. δυσοπαίπαλα Ven. Flor. Farn. Rob.

380. δερχομένοισι Ald. καὶ δερχόμενοισι, adscripto ἴμβος, Farn.

381. οὐχ ἄζεται Turn. οὐχάζεται M. G. Ven. Flor. Farn. Rob. οὐχ ἄζεται Ald.

382. Libri *δέδοικε*.
383. *θεσμών* Par.
384. *μοιρόκρατον* Turn. et, ut videtur, M. *μοιρίκρατον* G. Ald. *μοιρόκρατον* Rob. *μυρόκρατον*, ad v supra adscripto *οι*, Ven. Flor.
385. 386. *ἐπι δέ μοι γέρας* etc. M. G. Ven. Flor. et sic Victorius. *ἐπι δέ μοι γέρας* etc. Ald. Rob. *ἔστι δέ μοι γέρας* etc. Turn. *ἐπι* scholiastes interpretatur *ἐπεστιν*. Scripsi  
*ἔτι δέ μοι*  
*\* μένει \* γέρας παλαιόν* etc.
- Nam iambum excidisse patet.
387. Libri *κρωῶ*. Metri causa iam olim dedi *κύρω*. V. ad Soph. Ai. v. 314.
388. *τάξιν γ'* Ven. Flor. et adscripto *ἄμβος* Farn.
389. Libri *τὴν καταφθατουμένην*. Robertellus corrigi iubet *καταφθατουμένην*. Stanleius et Bentleius scribendum viderunt *γῆν καταφθατουμένην*. Nominativum participii scholiastes legit, qui *καταφθάνουσα* adscripsit: hoc enim, non *καταφθάνουσαν*, habent M. G. Hesyehius ex hoc loco *καταφθατουμένη* (sic), *κατικτικωμένη*. *κυρίως δέ τὸ ἐκ προκαταλήψεως*. Scholiastes *Μιτυληναῖοι ἐμάχοντο πρὸς Ἀθηναίους περὶ πόλεως Σιγείου*. *ἔδοξεν οὖν μονομαχίῳ* (sic M.) *λύσαι τὸν πόλεμον· καὶ ὑπὲρ μὲν Μιτυληναίων ἐπολέμει Ἰππτακός, ὑπὲρ δὲ Ἀθηναίων Φρόνων. ἡττηθέντος δὲ Φρόνωνος διελύθη τὰ τῆς μάχης. ἔοικεν οὖν παρορμῶν Ἀθηναίους ὁ Αἰσχύλος εἰς τὸ ἀντέχεσθαι πάλιν Σιγείου, λέγων τὴν θεὸν ἐκεῖθεν ἐληλυθέναι*. V. Strabonem XIII. p. 599. seq. et interpretes Herodoti ad V. 94. 95.
391. Scribendum est fortasse *ἦν δὴ γ' Ἀχαιῶν* etc.
394. *τέκνοις* pro *τόκοις* Flor. Farn. et Bekkero teste Ven.
396. *ροιδούσα* G. Ald.
397. Libri *πῶλοις*. Hinc ad v. 389. scholiastes adnotavit *ἐπὶ ὀχέματος ἔρχεται*. Idem ad v. 396. *ὡς ἀρμένω χρωμένη τῇ αἰγίδι*. Exornavit hanc currus aërii fictionem O. Müllerus. Ineptam eam esse, rectissimeque Wakefieldium scripsisse *κῶλοις*, demonstravi in Opusc. VI. 2. p. 174. seqq. Per auras advenit Minerva, Aegide tamquam alis utens eaque pedum gressum accelerans. *ἐπιζεύξας* G. Ald.
398. *καινὴν δ'* emendatio est Canteri. Libri *καὶ οὖν δ'*. Deinde Par. *τῆς δ'*.
399. *ταρβῶμεν* Ven.
400. *πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω*, scilicet *θανμάζειν με ὑμᾶς*, et tibi, Oresta, et vobis: sed mutans constructionem dicit *ὑμᾶς τε*.
401. *στένω* pro *ξένω* Ven. Flor. Farn.
402. *ὁμοίως* Ven. Flor.
403. *ὄρωμένας* Stanleius. Libri *ὄρωμέναις*.
404. *οὐτ' οὖν* M. G. Par. Ven. Flor. Rob. *οὐτ' ἐν* Ald. Turn.



μορφώμασιν M. G. Par. Ven. Farn. Ald. Rob. μορφώμασι Flor. Turn.

405. δ' omittunt Ald. Turn. Deinde ἄμορφον Robortellus. Ceteri ἄμορφοι. Denique τοῦ πέλας Ven. Ceteri τοὺς πέλας. Heathii aliorumque ante eum coniecturam, τὸν πέλας, olim recuperam, ac necessario recipere debet, qui ἄμορφοι retinet. Sed recte libri τοὺς πέλας habent, recipiendum est autem Robortelli ἄμορφοι. Qui nihil, inquit, habet de quo queratur, ei non licet reprehendere alios. Intellexit hoc Elmsleius ad Med. p. 93. addens hanc vocem ἄμορφος, ter in hac fabula (hic et v. 467. 670.) ab Aeschilo usurpatam, extra eam apud Atticos non exstare.

406. ἡδ' Rob. ἡδ' G. Ald. Turn. ἡδ' Ven. Farn. Scribendum est fortasse, ut Abreschius voluit, deleta interpunctione, πρόσω δικαίων ἡδ' ἀποστατεῖ θέμις.

407. Libri πένση.

408. ἐσμέν Farn. ἐς μὲν Ald. Deinde αἰανῆ M. G. Rob. αἰειῖ Ald. αἰανῆ etiam scholiastes legit, qui sic interpretatur, σκοτεινά. ἢ Θρηνητικὰ ἢ (sic M.) αἰάζειν ποιοῦντα. Sed αἰανῆς Ven. Flor. Farn. Turn. Tzetzes ad Lycophr. v. 406. κατὰ δὲ Αἰσχύλον Ἐρινύες “Νυκτὸς αἰανῆς τέκνα.” Id praestat, ut in Sophoclis Ai. v. 672. νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, ubi v. quae a Lobeckio et a me dicta sunt.

409. ἀραὶ Canterus, et sic Ven. Flor. ἀρὰ M. G. Ald. Rob. Turn. ἐνοίκιοις Ald. ὑπαὶ κεκλήμεθα Stanleius. ὑπαὶ κεκλήμεθα Victorius, et sic Franzio teste M. Flor. Ven. Sed ex Ven. Bekkerus ὑπαι-κεκλήμεθα attulit, idque habent G. Farn. Ald. ὑπεκεκλήμεθα Rob. ὕλαι κεκλήμεθα Turn.

410. κλέδονάς τ' Ald.

411. Personarum index in Rob. hic et deinceps χο. In G. Ven. Flor. Ald. Turn. εὐμ. Idem aut lineola in M. Libri πένση.

412. ἐκφανῆ Ald. Turn.

414. Libri τοῦτο τέρμα τῆς σφαγῆς. Arnaldus et Tyrwhittus ποῦ τὸ τέρμα, Scaliger, Casaubonus, Tyrwhittus τῆς φωνῆς.

416. ἡ M. Ven. Flor. Rob. ἡ G. Ald. Deinde ἐπιρροῖζεῖς Stanleius sive potius Scaliger. ἐπιρροῖζεῖ M. G. Ald. Rob. Turn. ἐπιρροῖζεῖν Ven. Flor. Farn.

418. οὕτινος M. G. Ald. Rob. Turn. ἡ τίνος Ven. ἡ τινος ex Flor. Farn. affertur.

420. παρόντων Ven. Farn. λόγος Ven. Flor. Rob. λόγου M. G. Ald. Turn.

421. Libri οὐ δοῦναι θέλει. Recte Schützcius οὐ δοῦναι θέλοι scripsit. Διωμοσίαν, quam Aeschylus intelligit, his verbis definit memoratus a Stanleio Lysias in or. X. quae est I. in Theomnestum, §. 11. ὁ μὲν γὰρ διώκων ὡς ἔκτεινε δῖο μνυται, ὁ δὲ φεύγων ὡς οὐκ ἔκτεινε.

422. *δικαίους*, sed *ω* ad *ου* supra adscripto, M. *δικαίως* Ven. Flor. Rob. *δικαίους* G. Ald. Turn.

423. *πέντη* M. *πένη* G. Ald. Turn. *πένη* Rob. *πέλη* Ven. Flor. et supra adscripto *ει* Farn.

424. *τὰ μὲν* pro *τὰ μὴ* Ven. Flor.

426. *ἢ καὶ ἐμοὶ* M. Ven. Flor. *ἢ κάπε, μοί* Rob. *ἢ κ' ἐπ' ἐμοὶ* G. Ald. Turn. Deinde *πρέποιτ' ἄν* Ven. Farn.

427. *πῶς δ' οὐ σέβουσαι γ' ἀξίαν τ' ἐπαξίων* M. G. Ald. Ita etiam Rob. Turn. nisi quod *ἐπ' ἀξίων* habent. *κάξίαν τ' ἐπαξίων* sic Par. *σέβ' ὁ μὲν γ' ἀξίαν τ' ἐπ' ἀξίων* Ven. Bekkero teste, et sic, ut videtur, Flor. nisi quod hic *ἐπαξίων* habere dicitur. *σέβοιμέν γ'* ex Farn. affertur. Scholiastes *ἀξίων οὐσαν γονέων*. Eum putant *ἀπ' ἀξίων* legisse, ut scribendum esse coniecit Stanleius. Scribendum

*πῶς δ' οὐ; σέβουσαι γ' ἀξίαν γ' ἐπαξίων.*

428. *ὦ ξέν'* G. Ald.

430. *τόνδε* plene Rob. *τῶνδ'* Ven. Flor. *ἀμναθοῦ* Dindorfius ex praecepto Elmsleii ad Med. v. 186. V. ad Phoen. v. 1184.

432. *ἀμησ'* M. *ἀμης* G. Ald. Rob. Turn. *ἐμης* Par. Ven. Flor.

437. *προτρόπαιος* Rob. et sic M. sed ab alia manu ad primam syllabam *σ* supra adscriptum est. *μῦσος* Ald. Rob.

438. *προῦχειρὶ τῆ' μῆ* Rob. Deinde *τόσον* G. Ald. Deinde libri *ἐφεξομένη*. Turnebus *ἐφεξομένη*. Porsonus *ἐρημένη*. Recte Butlerus et Burgesius *ἐρημένον*. Supra v. 401. *βρέτας τε τοῦμὸν τῶδ' ἐρημένῳ ξένῳ*.

440. *ἄφωνον* Ven. Flor. Farn.

441. *ἐπ' ἄν* Ald. male lecta codicis G. scriptura. Hinc *ἐπὸν* Turn.

442. *καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ* Turn. *καθαιμάξουσιν ο-θήλου βοτοῦ* M. *καθαιμάξουσι νοθήλου βοτοῦ* G. Ald. *καθαιμάξουσιν ὀθήλου βοτοῦ* Rob. *καθαιμάξουσιν ὀθνείου βοτοῦ* Ven. Flor. *καθαιμάξουσιν ὀθνείου βοτοῦ* Farn. Abreschius *νεοθηλοῦς* scribendum putavit. Recte vero Turnebus *νεοθήλου* scripsisse videtur, a *θηλάξειν*. Apollonius Rhodius IV. 704.

*πρῶτα μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον ἢ γε γόνοιο  
τειναμένη καθύπερθε σὸς τέκος, ἧς ἔτι μαζοὶ  
πλήμμερον λογίης ἐκ νηδύος, αἵματι χεῖρας  
τέγγεν, ἐπιμηγούσα δέρην.*

444. *βοροῖσι* Ven. Deinde *τόροις* vitium Ald.

445. *ταύτη* Rob. *μὲν* omittit Par. *ἐκποδῶν* G. Ven. *ἐκποδῶν* M. Flor. *ἐκ ποδῶν* Ald. Rob. Turn.

446. Libri *πέυση*.

448. *ἀγάμεν'* error Ald. *ναυβατῶν* M. Ven. Flor. Farn. *νανατῶν* Ald. Turn. et supra adscripto *β* G.

450. *ἐφθιδ' οὔτος* Par. *ἐφθιδ' οὔτως* M. G. Ald. Rob. *ἐφθιδ' οὔτος* Ven. Flor. Farn. *οὔτος ἐφθιδ'* a Turnebo illatum erat.



452. ἀγρεύμασιν M. G. Par. Ven. Farn. Ald. Rob. ἀγρεύμασι Flor. Turn.

453. κρύψασα λουτρῶν M. G. Ald. Rob. Turn. λουτρῶν etiam scholiastes legit, qui haec ita, sed perperam, interpretatur, ἐκήρυττε τὸν διὰ τῆς ἐπιχύσεως τῶν λουτρῶν γενόμενον αὐτῷ φόνον. λέγεται γὰρ μετὰ τὸ φονεῦσαι γυμνὸν ἔξαγαγεῖν καὶ δεῖξαι τοῖς πολλοῖς. κρύψασα λουτρὸν δ' Ven. Flor. κρύψασα λούτρον δ' Farn. λουτρῶν, coniecturam, ut videtur, commemoravit Stephanus. In Opusc. IV. p. 339. haec ita emendanda esse dixi,

ἀλλὰ νιν κελαινόφρων ἐμὴ  
μήτηρ κατέκτα ποικίλοις ἀγρεύμασιν  
κρύψασ', ἃ λουτρῶν ἔξεμαρτύρει φόνον.

Ita scribendum esse viderat etiam Musgravius. Subtili disputatione Schoemannus demonstrare studuit non ita scripsisse Aeschylum, sed κρύψασα· λουτρῶν δ' ἔξεμαρτύρει φόνον. In idem incidit Franzius. Mihi aliter iudicandum videri dixi in Annal. Vindob. vol. CXI. p. 262. Neque enim recte dici potuit *artificiosus reibus eum contegens: balneum autem testabatur caedem*: balneum enim neque caedem neque insidias testari poterat, sed vestis tantum illa ampla, sanguine Agamemnonis maculata, ut in Choeph. v. 1005. dictum est *μαρτυρεῖ δέ μοι φᾶρος τόδ', ὡς ἔβασπεν Αἰγίσθου ξίφος*. Neque vero si dicitur *artificiosus eum reibus contegens, quae caedem in balneo perpetrata testabantur*, in balneo facta caedes tamquam nota res commemoratur, quae Schoemanni opinio est, sed adiicitur tantum in balneo caedem Agamemnonis esse perpetrata.

454. προτοῦ Farn.

457. καὶ τῶν δεχοινῆ Ald.

459. Choeph. v. 270. εἰ μὴ μέτεμι τοῦ πατρὸς τοῦς υἱτίους. Ennius in Eumenidibus apud Nonium in v. *exanillare*, p. 292.

*nisi patrem materno sanguine exanllando ulciscerem.*

Nescio autem an Aeschylus scripserit

εἰ μὴ ἀντιδρῶν ἔρξαιμι τοῦς ἐπαιτίους.

460. Libri σύ τ'. Emendavit Pearsonus. κρίνων G. Ald.

δίκης Farn.

461. παταχῆ Rob. ἀνέσσω Ald. Coniecturas, quibus hunc versum vexarunt critici, nihil attinet commemorare. V. Valcken. ad Hippol. v. 324.

462. Libri εἴ τις οἶεται. Scholiastes εἴ τις οἶεται τὸ πρᾶγμα τότε βροτὸς δικάζειν, μείζον ἢ κατὰ ἀνθρώπους οἶεται. Pearsonus scribendum coniecit ἢ τις οἶεται. Valckenarius ad Herod. III. 14. ἢ τιν' οἶεσθαι βροτὸν δικάζειν. Idem Musgravius, vel ἢ τις οἶοιτ' ἄν. Scribendum erat ἢ εἴ τις οἶεται.

464. φόνον Rob. Ceteri φόνους. Deinde libri ὄξυμνητον. Sic etiam M. ὄξυμνητούς Stanleii sive Pearsoni emendatio est, item Abre-

schii, qui scholiastam accusativum legisse animadvertit. Scholiastae adnotatio haec est, ἐφ' οἷς ταχέως μηνίσουσιν Ἐρινύες, cui adnotationi quod a Robortello et Victorio praefixum est lemma φόνους, non habent M. G.

465—467. Aliter nunc hos versus emendandos esse censeo quam in Opusc. VI. 2. p. 76. seqq. feci. Libri κατηρτικῶς ὁμως. Deinde in fine sequentis versus δόμοις M. G. Ald. Rob. Turn. <sup>δὸ</sup> ὄμοις Ven. et Linwoodio teste Flor. ex quo Franzius δρόμοις affert. Deinde proximus versus in libris ita scriptus est, ὁμως δ' ἄμοιμον ὄντα σ' αἰροῦμαι πόλει, nisi quod ἄμορμον est in Par. et ὄντας pro ὄντα σ' in G. Ald. Scholiastes adscripsit δέχομαι ἐν τῇ πόλει, quod αἰροῦμαι dici non potest. ὁμως in ἐμοῖς mutandum esse viderunt Linwoodius et Franzius, qui δ' post ἄμοιμον collocaverunt. Scripsi

ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν κατηρτικῶς δρόμοις  
 ἰκέτης προςῆλθες καθαρὸς ἀβλαβῆς δόμοις  
 ἐμοῖς· ἄμοιμον ὄντα δ' αἰδοῦμαι πόλει.

Κατηρτικῶς ita interpretatur scholiastes, τέλειος τὴν ἡλικίαν. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν ζώων. Est autem κατηρτικῶς δρόμοις dictum ut apud Euripidem in Aeolo (fr. 19. sive inc. 167.) νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι κατηρτικῶς κακῶν (Valckenarius κακοῖς), quod Cicero Tusc. Q. III. 25. ita expressit, sed iam subactus miseriis obtorπι. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 105, 25. κατηρτικῆναι ἐλέγοντο οἱ μικεῖν βόλον ἔχοντες ἵπποι. Εὐριπίδης Αἰόλω. Hesychius κατηρτικῶς, τελειώσας (codex τελείως). κριῶς δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, ὅταν ἐκβάλῃ πάντας τοὺς ὀδόντας. Idem γνώμονα τὸν (codex γνώμ. . . τὸ) βαλλόμενον ὀδόντα δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐγνώριζον τῶν τετραπόδιον. καὶ ὁ κατηρτικῶς (codex κατηρτικῶς) ἤδη λιπογνώμων. Conf. Suidas in v. γνώμονα et in v. ἀβολήτωρ ibique Kusterus. Ἀμοιμον ὄντα δ' αἰδοῦμαι πόλει, miseret me tui, de quo civitas non habet quod queratur. Suppl. v. 621. αἰδοῦνται δ' ἰκέτας Αἰός. Euripides Heracl. v. 102. εἰκὸς θεῶν ἰκτῆρας αἰδεῖσθαι, ξέγε.

468. ἔχουσι M. Par. Ven. (teste Bekkero et Linwoodio) Flor. (teste Franzio) Rob. ἔχουσαι G. Ald. Turn. Deinde οὐκ εὐπέμελον M. G. Ald. Rob. Turn. οὐκ εὐπεπλον Farn. οὐκουν εὐπεπλον Ven. et adscripto in margine γρ. οὐκ εὐπέμελον Flor. Scholiastes εὐπέμελον ita interpretatur, εὐπαρούτητον, ἐχρηῆ, ἐνάρεστον. δυσάρεστοι γύσει εἰσὶν αὐται. Non componenda esse εὐπέμελος et δυσπέμελος, sed εὐπέμελον significare contrarium τῷ δυσπέμεπτι iudicat Lobeckius Pathol. prol. p. 105. Eodem modo interpretandum esse intellexerat Wellauerus, harum vero ea est ratio, ut non facile di-nitti possint.

470. χωροῖεν αὐθις, Turnebi coniectura, obtinuit donec veram scripturam, χῶρα μεταῦθις, quam confirmat scholiastae ad τυχούσαι adnotatio, ἀντί τυχουσῶν, Wellauerus restituit. χῶραι μετ' αὐθις M.

G. Ven. Flor. Farn. Ald. *χώρα μετ' αὐτίς* Par. *χώραμε τ' αὐτίς* Rob.

471. *αἰανή* Ven. Flor. *αἰανής* M. G. Ald. Rob. Turn.

472. Falsus est Linwoodius, quum *μένειν* in *μ' ἐλεῖν* mutavit.

473. Libri *πέμπειν δέ*. Scribendum esse *πέμπειν τε* viderunt Abreschius et Tyrwhittus. Deinde *δυσπῆματ' ἀμηχάνως ἔμοι* M. Ven. Rob. et ad *δυσ* supra adscripto *δῆ* Flor. Farn. *δυσπῆματ' ἀμηχάνως ἔμοι* G. Ald. Turn. Recte Stanleius sive potius Scaliger *δυσπῆμαντ' ἀμηχάνως ἔμοι*. Aliorum commenta praeterire satius erit. Propter scholiastae adnotationem, quae haec est, *πέμπειν αὐτὰς ἀμηνίτως δυσχερές ἐστιν ἔμοι*, Tyrwhitto scribendum videbatur *πέμπειν τε δυσπῆμαντ' ἀμηνίτως ἔμοι*, Dindorfio *πέμπειν τε δυσπῆμαντ' ἀμηνίτως ἔμοι*. Non puto scholiastam legisse *ἀμηνίτως*, sed eo vocabulo interpretatum esse sequentis versus sententiam.

474. *ἐπέσκηψεν* M. Rob. *ἐπέσκηψε* G. Ald. Turn. *ἀπέσκηψεν* Ven. Flor.

475. Libri *ὄρκιων αἰρουμένων*. Male Linwoodius inter *δικαστὰς* et *ὄρκιων* aliquid excidisse putavit. Recte Casaubonus sive Pearsonus *ὄρκιους αἰρουμένη*. Scholiastes ad hunc versum hoc adscripsit *ὄλον ἐνόρκους δικαστὰς*. Verum quod sequitur, *Θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον* non potest ita explicari quasi idem sit atque *Θεσμὸν τὸν αἰτίδιον*. Neque enim articulus recte positus esset, et obstat in medio collocatum *ἐγὼ θήσω*. Scribendum potius est

*Θεσμὸν, τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον.*

Excidit autem ante *Θεσμὸν* versus hac sententia, *σέβειν κελεύσω τῶν ἐμῶν ἀστῶν πόλιν*. Itaque lacunae signa posui.

479. *καλεῖθ' ἀρωγὰ* Rob. Deinde libri *τῆς δίκης ὀρκώματα*. Pauwio *ὀρκώματα* scribendum esse videbatur. *Ὀρκώματα* agnoscit etiam scholiastes, qui ad v. 477. haec adscripsit, *ὕμεις δὲ ὄρκους αὐτοῦς* (sic M. G. αὐτὸν Rob.) *αἰτήσατε*. Recte Wellauerus *τῆς δίκης θ' ὀρκώματα*.

481. Libri *ἦξω*. Auratus *ἄξω*, Schneidewinus *τάξω*, H. L. Ahrens *ἴξω*. Nihil omnino mutandum est. Ad litigantes se venturam dicit Minerva, i. e. in Areopagum. *ἐτητύμως* Farn.

482. Hic versus omissus est in Farn. In Ven. Flor. post v. 478. collocatus est. *ὄρκον περῶντας μῆδέν* (*μηδέν* Turn.) *ἔκδικον φρεσὶν* M. G. Ald. Rob. Turn. *ὄρκον περῶντας μῆδέν ἔκδικον φρενὶ* Ven. et Linwoodio teste Flor. ex quo Franzius *ἔκδικον φρενὶ* affert. Scribendum erat

*ὄρκον πορῶντας μῆδέν ἔκδικον φράσειν.*

Et *φράσειν* quidem scribendum esse viderunt Marklandus ad Eur. Suppl. v. 112. et Wakefieldius: *πορῶντας* scholiastes legit, cuius haec adnotatio in M. adscripta est, *ὄρκον διδόντας*.

Haec locuta Minerva in interiora templi se recipit.

483. νεὼν G. Ald. Hoc dicit, nunc commutationes sunt in novas leges, si vincet caussa et poxa huius parricidae.

485. δίκαι τε καὶ βλάβαι Heathius. δίκαι καὶ βλάβαι M. G. Ald.

Rob. Turn. δικά<sup>7</sup> καὶ βλάβά<sup>7</sup> Ven. Flor.

487. εὐχερεία Turn. εὐχερείαι M. teste Franzio. εὐχερία G. εὐχερία Ald. Rob. εὐχαρία Flor. Farn. et Bekkero teste Ven.

489. Sept. adv. Theb. v. 894. ἐτύμως διακρυχίων ἐκ φρενός. V. ad Eum. v. 55.

490. τοκεῦσι Turn. Sed ceteri libri τοκεῦσιν.

491. μεταῦθις Par. Rob. μετ' αὐθις M. G. (sic G.) Ven. Flor. Farn. μετὰ τ' αὐθις Ald. Turn.

492. οὐδὲ Fritzschius. Libri οὐτε.

493. μαινάδων γε Farn. 496. ἄλλοθε Turn.

498—500. λῆξιν ὑπόδοσιν τε μόχθων M. G. Ald. Rob. λῆξις ὑπόδοσις τε μόχθων Turn. λῆξιν ὑπόδοσιν τε μόχθων Flor. λῆξιν ὑπόδοσιν τε μόχθων Ven. ut Heathius scribendum coniecit. Videtur etiam scholiastes ὑπόδοσιν legisse, quod non recte interpretatur διαδοχὴν. Effugium laborum dicit poeta. Deinde proximo versu ἄκεια δ' οὐ βέβαια Fritzschius. ἄκεια τ' οὐ βέβαια a Schützio scriptum erat. ἄκετ' οὐ βέβαια M. Rob. ἄκετ' οὐ βεβαιά G. Ald. ἀκέτ' οὐ βέβαια ex Par. affertur. ἄκες' οὐ βέβαια Ven. ἄκες' ἀβέβαια Flor. ἄκεστα. οὐ βέβαια Farn. οὐκ ἔτ' οὐ βεβαιά Turn. οὐκέτ' οὐ βέβαια Vict. Deinde τλάμων μάταν παρηγορεῖ Fritzschius. Libri τλάμων δέ τις μάταν παρηγορεῖ. Itaque haec ita scripsi, aliter quam in Opusc. VI. 2. p. 82.

πέυσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν, προφω-  
νῶν τὰ τῶν πέλας κακά,  
λῆξιν ὑπόδοσιν τε μόχθων·  
ἄκεια δ' οὐ βέβαια τλά-  
μων μάταν παρηγορεῖ.

Sed dubitari potest an sic potius Aeschylus scripserit,

πέυσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν προφω-  
νῶν τὰ τῶν πέλας κακά,  
λῆξιν ὑπόδοσιν τε μόχθων  
ἄκεια τ' οὐ βέβαια τλά-  
μων μάταν παρηγορῶν.

Audiet alius aliunde commemorans propinquorum mala, finem effugium-  
que laborum atque infirma remedia frustra pro solatio adhibens. Apol-  
lonius Rhodius II. 622. Τίφιν, τί δὴ μοι ταῦτα παρηγορεῖς ἀχέοντι;

504. 505. ὦ δίκαι, ὦ Pauwius. Libri ἰὼ δίκαι ἰὼ. Deinde ἐρι-  
νῶν M. G. Rob. ἐρινῶν Ven. Flor. Ald. Turn.

508. οἰκτίσει<sup>7</sup> Rob.

509. Libri πιτνεῖ.





510—512. Libri ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν εὖ τις φρενῶν ἐπίσκοπον δειμαίνει καθήμενον, nisi quod haec ultima verba, δειμαίνει καθήμενον omissa sunt in Rob. Schützius, qui olim δειματοῖ scribendum coniecerat, in quod etiam Franzius incidit, postea ut Wakefieldius et ego anno 1799. δειμανεῖ dedit. Sic etiam Abreschius, sed ille post hoc verbum ponens signum interrogandi. Sed δειμαίνειν nusquam est *terere*. Perperam intellecti sunt Aeschylus Pers. v. 601. φίλοι, κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ, ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ, et Plato Leg. IX. p. 865. D. λέγεται δὲ ὡς ὁ θανατωθεὶς ἄρα βιαίως, ἐν ἐλευθέρῳ φρονήματι βεβιωκώς, θυμοῦται τε τῷ δρούσαντι νεοθνήσκων, καὶ φόβου καὶ δείματος ἅμω διὰ τὴν βίαιον πάθην αὐτὸς πεπληρωμένος, ὄρων τε τὸν ἑαυτοῦ φρονεῖ ἐν τοῖς ἡθεσι τοῖς τῆς ἑαυτοῦ συνηθείας ἀναστρεφόμενον δειμαίνει, καὶ ταρπιτόμενος αὐτὸς ταράττει κατὰ δύναμιν πᾶσαν τὸν δρούσαντα, μνήμην ξύμμαχον ἔχων, αὐτὸν τε καὶ τὰς πράξεις αὐτοῦ. Apud Quintum Smyrnaeum II. 499. δειμαίνοντο medium est, *timore se corripri passi sunt*. Itaque quum neque δειμανεῖ in illa horum versuum conformatione ferri posset, et εὖ καί plane supervacaneum esset, in Opusc. VI. 2. p. 83. seq. ita scribendum putavi, ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν εὖ, καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον δεῖ μένειν καθήμενον, nonnunquam bonum est timere, et oportet animi custodem constitutum manere. Ita legisse videtur scholiastes, cuius haec est adnotatio, οὐ πανταχῇ τὸ δεινὸν ἀπειναι φρενῶν δεῖ. Eandem coniecturam, δεῖ μένειν, in margine exemplaris Aldini bibliothecae Cantabrigiensis adscriptam commemorat Dobraeus Adv. II. p. 29. Nunc probabilius mihi visum est Aeschylum sic scripsisse,

ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν αὖ  
τις φρενῶν ἐπίσκοπον  
δειμανεῖ καθήμενον.

513. ξυμφέρει omissum in Rob.

514. ὑπὸ στένει M. Flor. Rob. Turn. ὑποστένει G. Ven. Farn. Ald. Fuerunt qui ὑπὸ δέει vel ὑπὸ στένει scribendum putarent. Male. Hoc dicitur, *conducit rebus angustis coactum sapere*.

515—518. Libri ἐν φάει καρδίαν ἀνατρέφων. Id scholiastes interpretatur λαμπρότητι καὶ ὀρθότητι φρενῶν, ut καρδίας legisse videatur, quod Canterus aliique receperunt. Hoc minime probandum est. Rectissime Auratus ἐν δέει. Quae deest syllaba, eam non recte in Opusc. VI. 2. p. 83. inserto ἄν post καρδίαν supplendam esse existimavi. In ultimo huius strophae versu σέβει M. Ceteri σέβοι. Denique δίκας G. Ald. Rob. Turn. δίκαν Victorius, ex M. ut videtur. Sic etiam Ven. et, ut videtur, Flor. Farn. Scripsi

τίς δὲ μηδὲν ἐν δέει  
καρδίαν ἔτ' ἀνατρέφων,

ἢ πόλις βροτός θ' ὁμοί-  
ως, ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν;

Infra v. 694. τίς γὰρ δεδοικώς μηδὲν ἔνδικος βροτιῶν;

519. μήτ' ἀναρκτον βίον M. G. Ald. Rob. Turn. μήτ' ἀνάρχετον β. Farn. μήτ' ἀνάρχητον β. Ven. (sic Ven.) Flor. μήτ' ἀναρκτον οὖν βίον Heathius. Recte videtur Wieselerus scribendum censuisse μήτ' ἀνάρχετον βίον, ut ἀπεύχετον Aeschylus dixit in Choeph. v. 149. et 615.

522. 523. παντὶ Pauwius. Libri ἄπαντι. Deinde error Aldinae, μέτω τὸ κράτος, fecit ut Turnebus daret μὲν ὄτω τὸ κράτος. Deinde ἄλλα ἄλλαι δ' ἐφορεύει M. ἄλλα ἄλλα δ' ἐφορεύει Ven. Flor. Farn. ἄλλα ἄλλα δ' ἐφορεύει Rob. ἄλλα ἄλλα διεφορεύει G. deleto accentu gravi, qui in ἄλλα ad ultimam syllabam adscriptus fuerat. ἄλλα ἄλλα διεφορεύει Ald. Turn. Scribendum esse ἀλλ' ἄλλα δ' ἐφορεύει Wellauerus vidit. Hoc dicit poeta, *omni medio deus primum concessit: alia enim aliter gubernat*, i. e. alia aliis rebus pro suo arbitrio attribuit. Scholiastes quid in mente habuerit, non ausim dicere. Verba eius haec sunt, ἄλλα ἄλλως ἐφορᾷ ὁ θεός· ἔσθ' ὅπη δέους. Abreschius et Heathius scripsisse eum putaverunt ἔσθ' ὅπη δέος, idque ad v. 510. rettulerunt.

525. δυσσεβίας Porsonus, et sic Farn. in quo ἰωνικόν adscriptum est. δισσεβείας Rob. Ceteri δυσσεβείας.

526. ὑγείας Rob.

527. Libri φρενῶν ὁ πᾶσι φίλος. Heathio πᾶσιν scribenti olim obtemperavi, ut ceteri editores. Sed displicet hoc metrum hic prae eo quod in antistrophico versu libri habent, δωμάτων ἐπιστροφάς. Quare scripsi

\* αὖ\* φρενῶν ὁ πάμφιλος.

528. τε καὶ pro καὶ Farn. Habet enim in antistrophicis versibus καὶ ξενοτίμους γε δωμάτων ἐπιστροφάς.

529. δέ σοι M. G. Par. Ven. Flor. Farn. Rob. Errorem Aldinae, δέ τοι, Turnebus et ceteri servarunt.

530. αἰδέσται δίκας error Ald. Hinc αἰδεῖσθαι δίκας Turn.

531. Post νιν in Par. additum τὴν δίκην, adnotatio scholiastae.

532. ἀτίσης (sic M.) vel ἀτίσης M. G. Ald. Rob. Turn. ἀντίσης Ven. (sic Ven.) Flor. ἀντήσης Farn. πατήσης. γρ. ἀτίσης Par.

533. ἔπεται pro ἐπέσται Ven. Flor. Farn.

535. τι pro τις Farn.

536. γε post ξενοτίμους addit Farn.

537. δώματα ἐπιστροφάς G. δώματ' ἀνεπιστροφάς Ald. Ceteri δωμάτων ἐπιστροφάς, quorum verborum ordinem mutaverat Heathius. V. ad v. 527.

538. αἰδούμενός τις ἔστω Ven.

539. Libri ἐκ τῶνδ' ἀνάγκας ἄτερ. Recipienda erat Wieseleri emendatio, ἐκῶν δ' ἀνάγκας ἄτερ.



540. ὢν omittit Farn.

541. πανόλεθρος Ald. Rob. Post πανώλεθρος Pauwius δ' inseruit.

542. φαμί περιβάδαν M. G. Ald. Rob. In G. tamen prius περιβάδαν scriptum fuerat. φαμί περιβάδαν Ven. Farn. φαμί παρβάδαν Flor. φαμί παραιβάταν Turn. φαμί παραιβάδαν Victorius. Scholiastes adscripsit παραβεβηκότα. Olim φαμί παρβάταν scripseram. Nunc melius visum est quod in Opusc. VI. 2. p. 84. proposui, τὸν ἀντίτολμον δέ φαμί καὶ παραιβάταν.

543. τὰ πολλὰ παντόφυρτ' ἄνευ δίκης M. Rob. et sic Ven. Flor. nisi quod δίκας habent. ἄνευ τινος pro ἄνευ Farn. τὰ πολλὰ παντόφυρτον ἄνευ δίκης G. Ald. Turn. sed in G. scriptum prius fuerat δίκας. Pauwio scribendum videbatur τὰ πολλὰ παντόφυρτ' ἄγοντ' ἄνευ δίκης. Hoc si probandum esset, in antistrophico versu 551. scribi posset λαπαδνόν, οὐδὲ κῦμ' ὑπερθέοντ' ἄκραν. Sed non opus est ut ἄγοντ' addatur. Τὸν ἀντίτολμον καὶ παραιβάταν τὰ πολλὰ παντόφυρτ' ἄνευ δίκας idem est ac si dixisset τὸν οὕτω πολλὰ τολμήσαντα.

544. βιαίω vitium Ald. Turn. Cohærent καθήσειν λαῖφος. Male post καθήσειν interpungebatur.

545. Libri δτ' ἄν.

547. 548. οὐδὲν ἐν μέσῳ M. G. Ven. Flor. Ald. Rob. Turn., nisi quod οὐδὲν μέσα habent Ald. Rob. οὐδὲν μέσα Farn. Ex Par. οὐδὲν δ' ἐν μέσῳ Linwoodius affert. οὐδὲν ἐν μέσῳ scribendum vidit Abreschius. Deinde δυσπαλεῖ τε δίνα Turnebus. Libri δυσπαλεῖται δίνα. Sic etiam Rob. non δυσπαλεῖ δέ.

549. γέλα δ' ὁ δαίμων Turn. ex lemmate scholii in ed. Rob. quod non habet M. Recte γελᾷ δέ δαίμων ceteri omnes. Φερμουῶ Pauwius, et sic Farn. in quo Φερμουργῶ adscriptum est. Φερμουργῶ M. Φερμουεργῶ G. Par. Flor. Ald. Rob. Turn. Φυμοεργῶ Ven. Φερμουεργῶ scripserat Victorius.

550. Libri ἀμηγάνοις.

551. Libri λέπαδνον. Scholiastes γελᾷ, φησίν, ὁ δαίμων ἐπὶ τῷ ἀδίκως πύσονται· τὸν μηδέποτε προσδοκῆσαντα τιμωρεῖσθαι ἰδὼν ἐν μέσῳ τῇ δῆ ὑπέζευγμένον καὶ χαλινωθέντα· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ λέπαδνον. Scribendum esse λαπαδνόν, i. e. ἀλαπαδνόν, dixi in Opusc. VI. 2. p. 85. Idem viderunt Musgravius et Fritzschi. Deinde οὐδὲ plene Turn. ὑπέρθεον τ' G. Ald. Ad οὐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν conferrandi sunt versus Euripidis in Archelao (fr. IV. Matth.) οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύματος ἄκραν δυνάμεσθ'· ἔτι γὰρ θάλλει πενία, κακὸν ἔχθιστον, φεύγει δ' ὄλβος, et Theognidis v. 619. πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι ἀχνύμενος κῆρ· ἄκραν γὰρ πενίης οὐχ ὑπερεδράμομεν.

553. πρὸς βαλῶν Ald.

554. αἴστος Porsonus. Libri αἴστος. Sophocles Ai. v. 515. σὺ γὰρ μοι πατρίδ' ἥστωσιν δορί. V. Bachm. ad Lycophr. v. 71.

555. κῆρονξ Rob. κατειργάθου Porsonus. Libri κατειργάθου. Dindorfius ex Elmsleii praecepto κατειργαθοῦ. V. ad v. 430.

556. εἴτ' οὖν διάτορος τυρσηνική M. ἤτ' οὖν διάτορος τυρσηνική G. ἤτ' (ἤτ' Vict.) οὖν διάτορος τυρσηνική Ald. Turn. Vict. εἴτ' οὖν διάτορος ἢ τυρσηνική Rob. εἴτ' οὖν διάκτορος τυρσηνική Par. εἴτ' οὖν διάκτορος τυρσηνική, spatio post διάκτορος relicto, Ven. ἤτ' οὖν διάκτορος τυρσηνική, spatio post διάκτορος relicto, et adscriptis in margine λείπει et πέλει, Flor. εἴτ' οὖν διάκτορος πέλει τυρσηνική Farn. Scribendum erat εἴτ' οὖν, ut in Opusc. VI. 2. p. 85. dixi. Quod ibi conieci Aeschylum scripsisse, εἴτ' οὖν διάκτωρ διάτορος Τυρσηνική, certe non indignum est poeta, quamquam hoc vocabulum διάκτωρ idonea auctoritate caret. Omnium autem minime ferri potest probata a Mullero neque prorsus improbata a Schoemanno coniectura Butleri, ἢ τ' οὐρανοῦ διάτορος ἢ Τυρσηνική σάλπιγξ. Eo modo scholiastes loqui poterat, non poterat poeta. Codicum Ven. Flor. Farn. scripturae aut inventam esse docent lacunam post διάτορος, aut grammatici opinionem fuisse ibi aliquid excidisse. Certo additamento hic versus non potest suppleri. Franzio placuit quod Emperius excogitaverat, διάτορος αἰθέρος.

559. πληρουμένον error Aldinae est, ut mox v. 569. ξυνδικήσων, 577. κατόκτονας, 580. κομπάζεις, 582. δούρηγν, 584. μαρτυρεῖ δέσμοι, quorum nihil est in G.

560. Ennius Eumenidibus apud Nonium in v. opino p. 475.

*tacere opino esse optimum, ut pro viribus  
sapere atque fabulari tute noverint.*

ἀρήγοι ex Flor. Linwoodius affert. In fine versus G. cum reliquis ἐμοῦς, sed ad ultimam syllabam ὄς supra scripto.

563. καὶ τόνδ' ὅπως M. (sic M. teste Franzio) Par. καὶ τὸν ὅπως G. Ald. καὶ τῶνδ' ὅπως Ven. Flor. Rob. Turn. In fine versus δίκη Ven. Flor. Ald. Rob. Turn. δίκη M. δίκη G. Olim scripsi καὶ τόνδ', ὅπως, ut intelligeretur Orestes. Atque ita, aut καὶ τοῦςδ', scribendum putabam etiam in Opusc. VI. 2. p. 86. seq. Nunc probabilius mihi visum est scripsisse Aeschylum ἐκ τῶνδ' ὅπως etc. Ad τῶνδε pertinet adnotatio scholiastae τῶν Ἀρειοπαγιδῶν. Videtur autem post v. 560. versus excidisse: quare lacunae signa posui. Puto enim huiusmodi fuisse Aeschyli orationem,

*πληρουμένου γὰρ τοῦδε βουλευτηρίου  
συνᾶν ἀρήγει καὶ μαθεῖν θεσμούς ἐμοῦς  
\* καὶ τὸν διώκοντ' ἠδὲ τὸν φεύγονθ' ὁμῶς, \*  
πόλιν τε πᾶσαν, εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον  
ἐκ τῶνδ' ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῆ δίκη.*

565. πράγματος μέτεστι Flor.

566. Hoc versu incipit codex Augustanus. Libri ἔστι γὰρ δόμων. Olim θρόνων scripsi, quod Schützius recepit. Eandem coniecturam

protulit Elmsleius ad Med. v. 155. Possit videri alterum *δόμων*, quod in sequente versu est, commutandum esse cum *Φρόνων* vel *μυχῶν*, et coniecit *μυχῶν* scribendum esse H. L. Ahrens. Sed multo praestat scribere *ἔστι γὰρ νόμῳ ἰκέτης ὃδ' ἄνηρ καὶ δόμων ἐφέστιος ἐμῶν*. Viderunt hoc Erfurdii et Burgesii. Sophocles Oed. Col. v. 548. *νόμῳ δὲ καθαρὸς αἰδῆρις ἐς τόδ' ἦλθον*. V. Opusc. VI. 2. p. 87. seq.

567. *ἄνηρ* ex Farn. affertur. Ceteri *ἀνήρ*. Correxerit Porsonus.

In fine versus *ἐφέστιος* Aug. G. Ald. Rob. Turn. *ἐφέστιῶς* M. *ἐφεστίων* Ven. Flor. Farn.

569. *συνδικήσων* Aug. *αἰτίαν ἔχω* Turn.

570. *τοῦ φόνου* Turn. *τοῦδε φόνου* M. G. Par. Aug. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob.

571. *ὅπως ἐπίσται* M. Ceteri *ὅπως ἐπίστα*. Porsonus *ὅπως ἐπίστα*. Scribendum erat *ὅπως τ' ἐπίστα*, et comma delendum, quod post haec verba positum erat. Prom. v. 376. *σεαυτὸν σώζ' ὅπως ἐπίστασαι*. Deinde *κύρωσον* M. G. Aug. Ven. Farn. Ald. Rob. *κύρωσων* Flor. *κυρώσων* Turn.

572—635. Hi versus desunt in Ven. Flor. Farn.

573. *ἔξαρχῆς* M.

575. Scholiastes *τοῦτο οὐ πρὸς τὰς τρεῖς, ἀλλὰ πρὸς τὸν χόρον· ἰὲ γὰρ ἦσαν*. V. Opusc. II. p. 132. VI. 2. p. 127. seqq. Eumenidum nomen hic et deinceps praefixum in G. Ald. Turn. *χο* in Rob. Im M. v. 575. 587. 591. 595. *εὐμ*, v. 577. 582. 588. 592. 596. *ὄρ*. praefixum, reliquis locis personae mutatio lineola indicata est. *λέξομεν δὲ ξυντόμως* Rob. *λέξομεν μὲν συντόμως* G. Ald.

576. *ἔπος ὄρθον τιθεῖς*, sed adscripto in margine *ἐν μέρει*, Par.

577. *κατέκτανες* Elmsleius ad Med. v. 774. *κατέκτεινας* Rob.

Ceteri *κατέκτονας*.

579. *παλαιμάτων* Rob. Scholiastes *ἐμπέπτωκας· ἡ μεταφορὰ δὲ ἔστιν ἀπὸ τῶν παλαιόντων, ὃ ἐπὶ τοῖς τρισὶ πτώμασιν ὀρίζουσι τὴν ἤταν*. V. Victorii Var. lect. XXI. 2. Salmasii Exerc. Plin. p. 206. Spanh. ad Iul. p. 262. Wyttenb. ad Iul. p. 214. ed. Lips. Lobeckium Aglaoph. p. 353. seq.

582. *λέγω* M. Par. Aug. Rob. *λέξω* G. Ald. Turn. *δοῦρην* Ald. *δείρην* Turn.

583. *τοῦ δ'* M. G. Rob. *τοῦ δ'* Ald. *τοῦδ'* Turn. Non mutandum putavi πρὸς *τοῦ δ'* *ἐπίσθης*, etsi nemini non veniet in mentem πρὸς *τοῦ δὲ πεισθείς*. Deinde *βουλεύμασιν* M. G. Par. Aug. Ald. Rob. *βουλεύμασι* Turn.

586. *αἶι* M. G. Aug. Ald. Rob. *αἶι* Turn. Dubitari potest an scripserit Aeschylus *καὶ δεῦρό γ' αἶι τὴν τύχην οὐ μέμφομαι*.

587. *ἄλλ'* Turn. *ἄλλ'* sine accentu Aug. G. Ald. Rob. *ἀλλὰ εἰς τὰχα* Par.

588. Libri πέποιθ', ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου πέμπει πατήρ. Scalliger πέμπει, quod Abreschius et Schützius scholiastam viderunt habuisse. Eius haec est adnotatio, ὡς ἑμῖν (scribendum ὡς ἑμᾶς) ἔπειψεν ἢ μήτηρ, οὕτω βοηθούς κάμοι πέμπει ὁ πατήρ. Legit igitur scholiastes, et recte,

κάμοιγ' ἀρωγούς ἐκ τάφου πέμπει πατήρ.

589. νῦν πέπεισθι M. Aug. Ald. Rob. νῦν πεπέισθι G. νῦν .....σθι Pag. πέποιθε Turn. quae nihil est nisi coniectura Turnebi, offendentis ad antiquam et veram scripturam. Est enim πέπεισθι imperativus ea lege formatus, qua ἴσθι, κέκλυθι, κέκραχθι, ἄνωχθι, τέθναθι.

590. μiasμάτων Elmsleius ad Med. v. 798. Libri μiasμάτων. V. ad Ag. v. 1344.

592. Stephanus putabat frigidum et ineptum esse κατέκτανεν, quod deberi librario oculis ad v. 595. aberranti. Quare scribi volebat κάμῃ κτάνεν. Eadem Arnaldi coniectura est, rectius κάμ' ἔκτακεν scribentis, p. 258. Nihil mutandum est. Ad illud, μητέρα κτανών, respondet δυοῖν γὰρ εἶχε προςβολὰς μiasμάτων, rationem reddens cur occiderit. Non solum enim maritum interfecit, quae non erat Oresti iusta occidendi caussa, sed etiam patrem: ob id demum a filio eam puniri aequum erat. Intellexit hoc Pauwius.

593. τοὶ γὰρ M. Aug. Rob. τὸ, γὰρ G. Ald. τὸ γὰρ Turn. Deinde ἢ δ' G. Denique libri φόνου. \*Necessaria est Schützi emendatio, φόνου. Inepte Wellauerus citat Valcken. ad Hippol. v. 1450. Scripsi

τί γάρ; σὺ μὲν ζῆς, ἢ δ' ἑλευθέρα φόνου.

Quid id ad rem? tu vivis, illa autem libera a persecutione nostra, quia occisa est.

597. Libri πῶς γὰρ σ' ἔθρεψεν, nisi quod πῶς γὰρ τ' ἔθρεψεν Ald. habet. Robortellus in corrigendis πῶς γ' εἰ σ' (sic). Nihil omnino mutandum est.

598. Libri ἀπέυχη. Deinde αἷμα φίλτατον Turn. αἷμα φίλτατον M. αἷμα τὸ φίλτατον G. Aug. Ald. Rob.

601. ὡς πέρεστιν Ald.

603. Recte G. Ald. Rob. post δοκεῖ interpungunt. Post αἷμα Turnebus.

604. Stanleius male haec interpretatus est, quum non animadvertisset τὸν δ' Ἀθηναίος μέγαν θεσμόν per appositionem ad ἑμᾶς additum esse.

605. δικαίως M. Aug. Rob. δικαίας G. Ald. Turn. Deinde μάντις ὧν δ' emendatio est Canteri. Libri μάντις δ' ὧν. Turnebus δ' omisit. Ennius Eumenidibus apud Nonium in v. *expedito* p. 505.

id ego aequum ac ius fuisse *expedito* atque eloquar.

608. Libri δ' μὴ κελύσει. Robortellus in corrigendis οὐ. Porsonus δ' μὴ κέλευσε, quum Stanleius κέλευσε vel κελύσει coniecisset. Non recte olim scripsi δ' μὴ κελύσει. Scribendum erat δ' μὴ κελύσαι.

Ennii ex hoc loco verba fuisse haec e Ciceronis libro I. de oratore c. 45. colligi potest,

*ego sum unde populi et reges consilium expetunt,  
suarum rerum incerti: quos ego ope mea  
ex incertis certos compotesque consilii  
dimitto, ut ne res temere tractent turbidas.*

609. Pro librorum lectione, τοῦδ', olim dederam τοῦδ'. Id ut potuerit dici, non est eo tamen opus. Post μαθεῖν nulla interpunctio in M. Rob. Plene interpunctum in G. Ald. Turn. Male scholiastes ἀντὶ τοῦ μάθε ὃ βουλή.

610. βουλή Turn. Vict. et sic fortasse M. βουλή G. Ald. et sic in corrigendis Rob. in cuius textu βούλη est. βουλή legit scholiastes ille, cuius verba modo attuli, βουλή alius, cuius haec est adnotatio, κελεύω δὲ ὑμᾶς πεισθῆναι τῇ βουλή τοῦ Διός. Deinde ἐπίσπεσθαι G. Ald. Turn. ἐπισπᾶσθαι Rob. sed in corrigendis ἐπισπέσθαι scribi iubetur, atque ita recte Victorius et reliqui.

612. σὺ in σοὶ mutavit Burgesius, non male. Deinde libri ὤπασε.

615. Male Auratus et Musgravius κτανεῖν scribendum esse putaverunt.

616. σκήπτοισι Rob. Ad τιμαλοφούμενον scholiastes haec adnotavit, συνεχές τὸ ὄνομα παρ' Αἰσχύλω· δι' ὃ σκώπτει αὐτὸν Ἐπίχαρμος. Vsus est hoc verbo Aeschylus Ag. v. 889. Eum. v. 15. 796. et adiectivo τιμαλοφῆς in Epigoni, fragm. 57.

619. Libri ἀκούση.

621. στρατιᾶς Rob. Deinde νιν Porsonus. Libri μιν.

622—624. ἄμεινον recte G. Ald. ἄμεινον' sic M. ἄμεινον' Rob. Turn. Hoc dicit, rebus plerisque bene gestis. Deinde v. 624. δροίτη M. G. Ald. δροίτη Par. Aug. Rob. Turn. δρότη, ut Robortellus in corrigendis scribi iussit, Victorius. V. ad Ag. v. 1506. Deinde κἀπὶ τέρμασι G. sed mutatum ab eadem manu in κἀπὶ τέρματι, ut Aug. Rob. habent. κἀπιτέρματι Ald. Turn. Non recte Schoemannus, ut antea G. Bernhardt in Syntaxi p. 83. εὐφροσιν masculinum esse putat, comparans Soph. Ant. v. 904. καίτοι σ' ἐγὼ ἔτμησα τοῖς φρονοῦσιν εὐ. Non potest dubitari quin εὐφροσιν cum δεδεγμένη sit coniungendum. Mihi olim εὐφροσιν dictum esse videbatur ut μελιχλοισιν, κερτομλοισιν, ut esset blandis verbis: καί autem in κἀπὶ eo modo post participium positum esse putabam, de quo dictum est ad Ag. v. 97. Linwoodius scripsit δροίτης περῶντι λουτρά, et post haec verba huiusmodi aliquid excidisse putavit, συνθέτοις λόγοις θέλγει φρένας κλέπτουσα. Immo recte intellexit Dindorfius post v. 622. lacunam esse indicandam. In eo versu qui excidit, nisi plures fuerunt, substantivum fuisse videtur, ad quod εὐφροσιν pertinebat, et hic fere sententiarum nexus, ἀστὶτί, ferrum celans, operam datura (exeuanti e labro, δροίτης περῶντι λουτρά). Itaque sic scripsi

ἀπὸ στρατείας γὰρ νιν ἡμποληκότα  
τὰ πλείσι' ἄμεινον εὐφροσιν δεδεγμένη

δροίτης περῶντι λοντρά, κάπι τέρματι etc.

625. περιεσκήνωσεν M. G. Rob. παρεσκήνωσεν Aug. (sic Aug.)  
Ald. παρεσκήνωσεν Turn. περιεσκήνωσεν agnoscit scholiastes, qui haec  
adseripsit πρὸς τὴν συναλοιφήν τῆς περὶ καὶ τὴν συζυγίαν τοῦ ῥή-  
ματος. V. ad Ag. v. 1106.

626. πεδήσας Ald. Turn.

627. οὕτως M. G. Aug. Rob. οὕτως Ald. Turn.

629. δ' addidit Pauwius. δειχθῆ M. Rob. sed in M. εἰ in η  
mutatum est.

630. ὡς περ Rob.

632. ἔδεισε M. sed εἰ in η mutatum est.

634. τοῦτ' Ald. Turn.

635. παντοσιυγῆ Aug.

636. Hinc rursus adiuvamur codicibus Ven. Flor. Farn. ἄς pro  
ἄν G. Ald. Turn. ἔπι pro ἔστι Ald.

637. πολλῆ μηχανῆ Ven. Flor.

638. Hunc et sequentem versum affert Tzetzes Chil. VIII. 231.  
ἐπειδὴν Ven. Flor. Turn. ἐπειδ' ἄν M. G. Ald. Rob. ἀνα-  
σπύση Turn. ἀνασπύση M. Rob. ἀνασπύση G. Ald. ἀνυσπύση  
Ven. Flor. Farn.

639. Melius post *θανόντος* quam post *κόνης* interpungitur. Ag.  
v. 981. τὸ δ' ἐπὶ γῶν πεσὸν ἄπαξ *θανάσιμον* προπάροιθ' ἀνδρός  
μέλαν αἷμα χίς ἄν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαιδῶν; ἔπ' pro ἔστ'  
Ald. Ennius apud Diomedem p. 380.

*nec retrahi potestur imperiis.*

640. ἐποίησεν Victorius, et sic Ven. Flor. ἐποίησε M. Aug. G.  
Ald. Rob. Turn.

641. ἄνω τε καὶ κάτω Aug. Ven. Flor. Rob. Turn. ἄνω καὶ  
κάτω M. G. Ald.

642. τίθησι κούδεν Farn. Reliqui τίθησιν οὐδέν, sic quidem ut  
Aug. G. Ald. Rob. post τίθησιν interpungant, Turn. post οὐδέν. In G.  
οὐδέν e correctione est, quum antea fuisset οὐδ' ἐν. Deinde ἀσθμαίνω  
μένει M. Aug. G. Ald. Turn. ἀσθμαίνων μένει Ven. Flor. Rob. et ut  
videtur Farn. Hoc inde a Victorio obtinuit. Sed dubitari non potest  
quin hic versus corruptus sit. Nam ut οὐδέν ἀσθμαίνων defendi pos-  
sit, quod aegre tamen defendetur, at nullo pacto ferri potest his additum  
μένει. Scripsi

τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω

στρέφων τίθησιν οὐδέν, ἀσμένω μένει.

Τίθησιν οὐδέν, temnit. Sophocles El. v. 1270. δαιμόνιον αὐτὸ τί-  
θημ' ἐγώ.



643. ὑπερδικεῖς e correctione, antea ὑπερδικῆς G. Idem et Ald. ὄρω.
644. ἐκχόας Ald.
645. ἔπει τ' ἐνάργει Ald.
647. χέριξ G. Ald. Deinde φρατέρων M. Par. Aug. G. Ven. Flor. Ald. et supra adscripto το Farn. φρουτόρων Rob. Turn. V. Buttman- num in Mythologi vol. II. et G. Dindorfium ad Aristoph. Eq. v. 255. Deinde προσδέξεται Aug. Ven. Ald. Turn. et, ut videtur Par. Flor. Farn. προσδέξεται<sup>ε</sup> G. προσδέξαιτε M. idemque adscriptum in Par. προσ- δέξαιτο Rob.
649. Recte Musgravius et Schützius scribendum viderunt ἡ κεκλη- μένη, et hoc habent Ven. Flor. Farn. ἡ κεκλημένου M. G. Ald. Rob. Turn. Apte Schützius attulit Eur. Alc. v. 648. οὐδ' ἡ τεκεῖν φάσκουσα καὶ κεκλημένη μήτηρ μ' ἔτικτε, cum tota autem horum versuum sen- tentia comparavit Eur. Ol. v. 551. seqq. et fragm. inc. LVIII.
650. νεοσπάρου Rob.
651. ὡσπερ Par. Deinde ξένη ξένω Aug. sed litteris β' á ordi- nem invertendum esse indicans.
652. ἔργος hic et v. 658. G. Ald. Deinde βλάψη vel βλάψη M. G. Aug. Ven. Flor. Ald. Rob. Turn. βλάψει Par.
653. τεκμήριος Ald.
654. Scholiastes, qui γεννήσειεν adscripsit, legit γείναιτ'. At hoc deterius est quam quod libri habent, γένοιτ'.
656. Versum excidisse indicavi in Opusc. VI. 2. p. 90. et viderat hoc Butlerus. Multo id probabilius est quam quod Schützius putabat, οὐδ' in sequentis versus initio mutandum esse in οὐκ. Excidisse autem videtur versus hac sententia, *ex capite Iovis armata prosiliens.*
658. ἄλλοῖον G. πέκοι Ven.
659. ὄσ' pro ὡς G. ὄς Ald.
661. δόμον Aug. 662. χρόνον Aug.
664. τὰ δ' αἰῶνος M. Aug. Ven. Flor. Turn. et e correctione G. τὰ δι' αἰῶνος ante correctionem G. τὰδ' αἰῶνος Ald. Rob. Deinde μένει, sed mutatum in μένοι, G.
665. τὰ πιστὰ Ven. Flor. Turn. τ' ἄπιστα M. Aug. G. Ald. Rob.
666. κελεύσω sola Rob. τὰσδ' Farn. τούσδ', supra adscripto ας, Flor. Euripides in Ione v. 1313. δεινόν γε, θνητοῖς τοὺς νό- μους ὡς οὐ καλῶς ἔθικεν ὁ θεός, οὐδ' ἀπὸ γνώμης σοφῆς. Vnde Blomfieldius hic δικαίως scribendum esse suspicatur.
670. ἄμορφος Ven. Ald. Sed G. ut ceteri ἄμορφος.
671. ἤκουσαθ' ὧν ἤκούσαι' sic G. ἤκουσα θ' ὧν ἤκουσα τ' Ald. ἤκούσαιθ' ὡς ἤκούσαι' Ven. (teste Bekkero) Flor. Farn.
672. αἰδεῖσθε Aug. G. Ven. Flor. Ald. Turn. αἰδεῖσθαι Rob. et ad ultimam syllabam supra adscripto ε M.

673. Libri ἀττικὸς, nisi quod in G. ante correctionem ἀττικῶς fuit. Scripsi ἀστικὸς. Ita ἀστικὸς λεῶς dictum est v. 979.

674. πρώτας Ald. unde πρώτων Turn. Deinde κρίνοντες M. Aug. G. Ald. Rob. Turn. Meursius in Areopago c. 9. scribendum putabat κρίναντες, quod hoc non primum fuerit iudicium capitale quod iudicaret Areopagus. Et habent κρίναντες Ven. Flor. Farn. Verum Aeschylus, concesso poetis iure usus, Minervam iudicium Areopagitarum in hac ipsa caussa primum constituisse finxit.

Post hunc versum 674. tres versus inserui, qui in libris post v. 698. sequuntur. Hic enim necessarii, illic inepti aperteque sero positi sunt, neque nexi per copulam, qua hic positus neque opus est, nec ferri posset. Dixi de hac re in Opusc. VI. 2. p. 94. neque quae Schoemannus contra me disputavit plus ponderis habere mihi videntur quam quae Müllerus protulerat.

677. ἐγρήγορον Ven. (sic Ven.) Flor. Farn.

678. αἰγίω Turn. αἰγέω M. αἰγέω G. Ald. αἰγέω Rob. αἰγαίω Aug. αἰγέως, ut Scaliger scribendum putavit, Flor. et, ut videtur, Ven. Farn.

679. αἰεὶ libri. Deinde δικαστῶν Canterus. δ' ἐκάστων M. Par. G. Rob. δ' ἐκάστω Ven. Flor. δ' ἐκάστῳ Ald. Turn. Non recte Porsonus αἰεὶ-δικαστῶν scripsit. Iungenda sunt τὸ λοιπὸν αἰεὶ.

680. πάγον τ' Aug. Deinde libri ἄρειον. Scribendum est ὄρειον. Incipit autem Minerva tamquam dictura πάγον δ' ὄρειον τόνδε σχήσειν βούλομαι τὸ μὴ ἄδικεῖν, interiectisque aliis mutat constructionem et subiungit ἐν δὲ τῷ et quae sequuntur. V. Opusc. VI. 2. p. 91. seqq.

681. 9<sup>o</sup> omittit Ald. τ' est apud Turn.

682. νεόπολις Rob. non Ald.

683. τὴν pro τήνδ' Ven. Flor. Farn. ἀνεπύργωσαν Rob.

684. Etym. M. p. 139, 8. Ἄρειος πάγος, δικαστήριον Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον, καὶ οἱ δικασταὶ Ἄρεοπαγίται· πρώτη γὰρ κρίσις ἐκεῖ ἐγένετο ἀνθρώποις. ἢ (ἢ ὡς φησιν Αἰσχύλος codex Sorb. apud Gaisf.) ὅτι αἱ Ἀμάζονες ἐπὶ τὸν τόπον ἐκείνον ἐστρατεύοντο, Ἄρειος οὖσαι. — Eustathius ad Dionysii v. 653. ἀφ' ὧν (Ἀμαζόνων) ὡς ἔξ Ἄρειος καταγομένων καὶ ὁ Ἄρειος πάγος ἐν Ἀθήναις ὠνόμασται, οἷα μέχρι καὶ ἐκεῖ ἐλθουσῶν. Varro de L. Lat. VII. p. 305. seq. ed. Speng. Ennius (ennii cod. Flor.) "Areopagitae quid dedere quam pudam" (ita cod. Flor.). Ex Eumenidibus Ennii haec sumpta esse intellexit Scaliger. Itaque hunc versum, ut ex hoc loco ductum, ita scripsit, Areopagiticam ea de re vocant petram: nam Ant. Augustinus aliam lectionem, peram, protulerat. Scribere certe debebat Scaliger Areopagitarum ea de re vocant petram. Addit enim Varro Areopagitas ab Areopago: is locus Athenis. Sed non potest dubitari quin plane aliud lateat in codicis Florentini scriptura.

686. *μη̄ ἀδικεῖν* M. G. Aug. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob. *συνίησις* scriptum in Ven. Farn. *μη̄ δικεῖν* Turn.

687. *τό τ' ἡμαρ* Grotius in Excerptis, et sic e correctione M. in τόδ' ἡμαρ scriptum erat. τόδ' ἡμαρ Aug. G. Ven. (sic G. Ven.) b. τό δ' e Flor. Farn. affertur. τόδ' ἡμαρ Ald. τόθ' ἡμαρ Turn. fine versus ὁμῶς Turn. ὁμῶς Farn. ὁμως Aug. G. Ven. Ald. Rob.

688. *μη̄ πικαιόντων νόμους* M. Aug. G. Ald. *μη̄ πικαιόντων μους* Ven. Flor. Rob. Turn. *μη̄ πικαιόντων νόμους*, ad β supra adripto κ, Farn. Elegans est Wakefieldii coniectura, *μη̄ πικραιόντων μους*. Sed recipiendam putavi, ut Porsonus aliique, leniorem Stephani mendationem, *μη̄ πικαιούντων νόμους*.

689. Post *κακαῖς ἐπιρροαῖσι* interpunctum est in M. Ven. Flor. b. Deinde libri *βορβόρω* (*βαρβάρω* Ven.) θ' ὕδωρ. Si *κακαῖς ἐπιρροαῖσι* cum sequentibus iungendum esset, scribendum esset *κακαῖς ἐπιρροαῖσι βορβόρω θ' ὕδωρ λαμπρὸν μαιῶν*. Sed ad praecentia rettulisse haec verba videntur etiam paroemiographi, qui eis omis- s sequentia sine auctoris nomine afferunt. Prov. e cod. Bodl. 231. 22. Gaisf. *βορβόρω ὕδωρ λαμπρὸν μαιῶν οὐποθ' εὐρήσεις πό- νη. ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα τοῖς αἰσχίστοις μιγνύντων*. Similiter Dion- nianus III. 55. Zenobius II. 73. Itaque videntur scriptum invenisse *κακαῖς ἐπιρροαῖσι βορβόρω δ' ὕδωρ* etc. Id posui, et voluerat ita m Pearsonus.

691. *τὸ μήτ' ἀναρχον μηδὲ δεσποτούμενον* sic Franzio teste M. *μη̄ μήτ' ἀναρχον μη̄ δὲ δεσποτούμενον* Aug. Ven. (Bekkero teste) Flor. arn. (hi ita Linwoodio teste) Rob. *τὸ μήτ' ἀναρχον μήτε δεσποτού- ερον* G. Ald. Turn. et, ut Franzius quidem ait, Ven. Flor. Scribendum at *τὸ μη̄ δ' ἀναρχον μηδὲ δεσποτούμενον*. Dictum est de his versi- us in Opusc. VI. 2. p. 93. seq.

692. Non recte Porsonus *περιστέλλουσα*, Heathii coniecturam, cepit. Deinde *βουλεύω σέβειν* Ven. Flor. Rob. et haud dubie etiam arn. *βουλεύω σέθεν* M. Par. Aug. G. Ald. Turn. sed *σέβειν* adscri- tum est in margine M. et super *σέθεν* in Aug. infra in G.

695. *τοι* omittit Rob. *ἐνδίκω* Ald.

697. *οὐποτ' pro οὐτις* Ven. Flor.

698. *οὐτ' ἐν σκύθαισι* Farn. *οὐτ' ἐν σκύθησι* M. *οὐτ' ἐν κύθησι* vel *σκύθησι* G. Ven. Flor. Rob. *οὐτε σκύθησι* Ald. Turn. t, ut Franzius ait, Aug. *οὐτε σκύθοισι* Par. Deinde *οὐτε* G. e cor- ectione, quum antea *οὐτ' ἐν* scriptum fuisset. Similiter Sophocles ed. Col. v. 695. *ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γὰς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, οὐδ' ἐν ἄ μεγάλα Λωρίδι νόσω Πέλοπος πώποτε βλαστὸν φύτευμ' ἀχέ- ωτον ἐγγέων δαΐων*.

Post hunc versum in libris sequuntur tres illi quos post v. 674. posui.

699. *ἔξετειν' ἐμοῖς παραινέσειν* Ven. *ἔξαιτειν' ἐμοῖς ποραινέ- in* Par.

701. ἐπὶ διαγνώναι pro καὶ διαγνώναι Rob.  
 702. αἰδουμένους Canterus. αἰδουμένοις M. Par. Aug. G. Ald.  
 Rob. Turn. αἴρουμένοις Ven. Flor. Farn. Deinde νόμον pro ὄρχον Par.  
 705. κάγωγε Porsonus. κάγῳγε Rob. κάγῳ τε M. Aug. G. Ven.  
 Flor. Ald. Turn.  
 706. κελεύσω Rob.  
 708. μαντεύσῃ M. μαντεύση vel μαντεύση ceteri. Deinde libri  
 μένων. Scripsi, ut olim, νέμων. V. Opusc. VI. 2. p. 97.  
 709. ἤ G. Ven. Ald. Rob. ἤ M. Flor. τισφάλλεται Ald. Rob.  
 τι σφήλεται Ven. Farn. τισσφήλεται Flor.  
 710. πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς Turn. et, ut videtur, M. πρω-  
 τοκτόνοισι προτροπαῖς Aug. Ven. πρωτοκτόνοισι προπροπαῖς Rob.  
 πρωτοκτόνοις προτροπαῖς Flor. πρωτοτόνοισι προτροπαῖς Farn.  
 πρωτοκτόνοισι προστροπᾶς G. Ald.  
 713. ἀλλ' ἐκ τε Aug.  
 715. 716. 719. 720. Scholion ad Eur. Alc. v. 12. ex codice Va-  
 ticano 909. a Cobetio editum *Αισχύλος Εὐμενισί*  
*τοιαῦτ' ἔδρασας καὶ Φέρητος ἐν δόμοις·*  
*..... ἐπεισας ἀφθίτους εἶναι βροτούς·*  
*οὕτω παλαιὰς διανομὰς καταφθίνας*  
*οἴνω περηπάτησας ἀρχαίας θεάς.*  
 715. Libri et scholiastes Euripidis *τοιαῦτ' ἔδρασας*. Scribendum  
*τοιαῦτα δράσας*. Vidit hoc etiam Wieselerus.  
 716. *ῥ' εἶναι* Ald. *εἶναι* schol. Eur.  
 717. οὐκοῦν Aug. Ven. Flor. Farn. τὸ σέβοντ' Ven.  
 718. *χ' ὥτε* Victorius, et sic vel *χῶτε*, ut videtur, M. Aug. Ven.  
 Flor. Farn. *χῶς τε* G. Ald. *χῶς τε* Turn. *χ' ὥς*, omisso τε, Rob.  
 719. οὕτω scholiastes Euripidis. Deinde libri *παλαιὰς δαίμο-*  
*νας*, nisi quod Rob. *παλαιὰς δάμονας* habet. *παλαιὰν διανομὴν* e  
 libro manu scripto restituendum dixit G. Dindorfius in Diurnis antiq.  
 a. 1836. p. 13. Nimirum codicem scholiorum Euripideorum Vaticanum  
 intellexit, ex quo *παλαιὰς διανομὰς* Cobetius protulit. Idem codex  
*καταφθίνας*.  
 720. οἴνω libri et scholiastes Euripidis. Apud Euripidem in Alc.  
 v. 10. Apollo haec dicit,  
*ὄσιον γὰρ ἀνδρὸς ὄσιος ὦν ἐτύχχανον,*  
*παιδὸς Φέρητος, ὃν θανεῖν ἐρρησύμην,*  
*Μοίρας δολώσας· ἤνεσαν δέ μοι θεαὶ*  
*Ἄδμητον Ἄιδην τὸν παραντίκ' ἐκφυγεῖν,*  
*ἄλλον διαλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.*  
 Et Orcus ibidem v. 31.  
*οὐκ ἤρκεσέ σοι μῦθον Ἄδμητου*  
*διακωλύσαι, Μοίρας δολίῳ*  
*σφήλαντι τέχνῃ;*

Ad priorem locum codex Florentinus hoc habet scholion, quod Aug. Matthiae primus edidit, οὖν γὰρ ταύτας, φασί, τῶν λογισμῶν ἀπαγαγῶν ἐξηγήσατο Ἀδμητον, οὕτω μέντοι ὥστε ἀντιδοῦναι ἑαυτοῖ ἕτερον τῷ Ἀιδῆ. Stanleius in Aeschyli versu ὑπνω scribendum putabat.

721. Personae notam, quam G. habet, omittit Ald.

722. Libri ἐμῆ vel ἐμῆ. Deinde ἐχθροῖσιν Victorius, et sic Ven. ἐχθροῖσι M. G. Aug. Flor. Ald. Rob. Turn.

723. καθιππάζη M. Ceteri καθιππάζη vel καθιππάζη. πρεσβῦτιν Ven. πρεσβύτιν pravo accentu Aug. G. Ald. Rob. Turn.

724. ἐπήκουσ Rob.

725. ἀμφίβολος M. Aug. G. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob. Scholiastes ὡς ἀμφιβάλουσα. τέλος γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ ἔχω τὸ ὀργίζεσθαι. Turnebi emendatio est ἀμφίβουλος.

726. seqq. De calculo Minervae dixi in Opusc. VI. 2. p. 189. seqq. [In Annalium Vindobonensium vol. CXI. p. 238. seqq. Hermannus contra Schoemannum ita disputavit. *In der zwölften anmerkung s. 77. ff. bespricht herr Schoemann die schwierige frage über den calculus Minervae, und bestreitet weilläufig die von mir aufgestellte ansicht. Allgemein anerkannt ist, dass bei gleicher zahl der stimmen der beklagte für losgesprochen geachtet wird, und nur wie diese gleichheit der zahl zu denken sei wird gestritten. Die erste und einfachste art ist die, dass vorher bestimmt sei, wenn eben so viel stimmen für wie gegen den verbrecher sprechen, so solle er frei ausgehen. Die zweite besteht darin, dass Athene selbst ihre stimme mit abgebe, und, wenn dann gleichheit der stimmen erfolge, die lossprechung, für die sie mitgestimmt hat, eintrete. Die dritte ist die, dass, wo die stimmen der richter gleich sind, sie noch durch ihre zustimmung ein übergewicht für die lossprechung bewirke: was freilich im grunde nichts anderes als eine aufhebung des grundgedankens ist, indem nun nicht mehr gleichheit der stimmen, sondern die überzahl entscheidet. Keine dieser drei arten ist ohne zeugnisse. Herr Schömann betrachtet nun zuvörderst drei stellen des Euripides, was eigentlich gar nicht nöthig war. Ueber diese stellen hatte ich nur, weil Müller sie angeführt hatte, gesprochen, und behauptet, dass Euripides schlechthin durch gleichheit der stimmen die lossprechung bewirken lasse, da nach einer alten tradition die zwölf götter, und unter ihnen auch Athene, jeder gott mit einer stimme, über den Orestes gerichtet hätten. Wenn ich s. 190. der recension von Müllers Eumeniden sagte, dass man das überhaupt in Athen so angesehen hätte, habe ich nur die sache, nicht den vom scholiasten des Aristides dafür angegebenen unstatthaften grund im auge gehabt. Es berührt mich daher gar nicht, was herr Schömann s. 80. geltend macht, dass Euripides in der taurischen Iphigenia v. 970. sage*

ὄσαι μὲν οὖν ἔζοντο πεισθεῖσαι δίκη,  
ψῆφον παρ' αὐτὴν ἱερὸν ὠρίσαντ' ἔχειν·

ὄσαι δ' Ἐρινύων οὐκ ἐπέλοθ' ἄνθρωπον νόμοι,  
 δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρου μ' αἰεί,  
 ἕως ἐς ἀγνὸν ἦλθον αὐ Φοῖβον πέδον.

Denn dies ist offenbar eine erfundung des Euripides, der, um den Orestes zu den Taurern zu schicken, seiner gewohnheit nach den allen mythus umgestaltete, und das gericht des Areopags durch die gleichheit der stimmen keine entscheidung bewirken liess, weil er noch Erinyen nöthig hatte, die den Orestes verfolgten. Alles dieses ist aber für die erklärungs der darstellung bei dem Aeschylus gleichgültig. Bei diesem liegt die sache so. Athene setzt das gericht des Areopags mit einer rede ein, an deren schlusse sie die richter auffordert, sich von ihren sitzen zu erheben und die stimmsteine zu ergreifen, v. 700.

ὄρθουσθαι δὲ χρῆ  
 καὶ ψῆφον αἶρειν καὶ διαγνῶναι δίκην,  
 αἰδομένους τὸν ὄρκον. εἴρηται λόγος.

Während nun die richter ihre steine in die urne werfen, wie auch herr Schömann s. 187. f. angiebt, streiten sich der chor und Apollo noch über ihr recht, bis die chorführerin den ausgang des gerichtes abzuwarten beschliesst. Nun sagt Athene, ihre sache sei es, die letzte entscheidung zu geben, und sie werde ihren stein dem Orestes zulegen, v. 726.

ἔμὸν τόδ' ἔργον, λοιθίαν κρίναι δίκην·  
 ψῆφον δ' Ὀρέστη τήνδ' ἐγὼ προσθήσομαι.

Als grund führt sie an, dass sie, als von keiner mütter geboren, überall dem männlichen geschlechte den vorzug gebe, und daher die ermordung eines mannes schärfer als die einer frau ahnden werde. Darauf erklärt sie, dass auch wenn die stimmen gleich ausfallen, Orestes siegen solle, v. 733.

νικᾷ δ' Ὀρέστης, κἄν ἰσόψηφος κριθῆ.  
 Alsdann befiehlt sie die stimmsteine auszuschütten und richtig zu zählen. Nachdem dies geschehen ist, sagt sie v. 744.

ἀνὴρ ὃδ' ἐκπέφυγεν αἵματος δίκην.  
 ἴσον γάρ ἐστι τὰρίθμημα τῶν πάλων.

Die frage war nun, ob Athene den stein, den sie in der hand hielt, vor der abstimmung in die urne geworfen, und also mitgestimmt, oder ob sie ihn nach der abstimmung, und nachdem sich gleichheit der stimmen ergeben hatte, noch als ein übergewicht hinzugelegt hätte. Ich habe das erstere angenommen, theils weil Euripides in den angeführten stellen nur von gleichheit der stimmen spricht, theils weil diese bei dem von Demosthenes erwähnten gericht der zwölf götter vorausgesetzt ist, theils weil Lucian an zwei stellen ausdrücklich sagt, dass durch den stimmstein der Athene erst die ungleiche zahl zu einer gleichen erhoben werde; sodann aber auch, weil bei dem Aeschylus entweder die erklärungs, dass bei gleichen stimmen Orestes siegen solle, oder das

hinzulegen eines stimmsteins nach schon erfolgter stimmgleichheit nicht nur überflüssig sein, sondern das letztere auch die Erinyen kränken und beleidigen müsste, wogegen sie, wenn Orestes durch gleichheit der stimmen gesiegt hätte, keine ursache zur beschwerde gehabt haben würden. Dieser ansicht setzt nun herr Schömann die grösstentheils schon von Müller getrauchten gründe entgegen, dass Athene als die stifterin des gerichtes nicht selbst mitstimmen könne; dass schon das futurum *προσθήσομαι* auf die vermuthung führe, sie wolle nicht sogleich den stimmstein abgeben; endlich dass sie mit dem hinzulegen ihres stimmsteines nach erfolgter stimmgleichheit nur noch durch ein symbolisches zeichen die gnade versinnlichen wolle, die den verbrecher von der strafe befreie. Da alles auf die frage ankommt, ob Athene ihren stimmstein vor oder nach der zählung der stimmen abgegeben habe, so wundert mich, dass herr Schömann ein recht schlagendes argument für seine meinung nicht mehr hervorgehoben hat, indem er fragen konnte, warum Athene, wenn sie den stimmstein vor der zählung abgebe, nicht sage

*ψῆφον δ' Ὀρέστη τήνδε προσέθημι' ἔγω.*

Ob nun gleich herr Schömann s. 86: sagt, er verlange für jetzt weiter nichts, als dass ihm zugegeben werde, seine erklärung sei wenigstens möglich, so scheint er doch die regel, dass man nicht zu viel beweisen müsse, aus den augen gesetzt zu haben, indem er, ich darf wohl sagen nicht ohne dialektische spitzfindigkeit, weiter geht, und die entgegengesetzte ansicht als absurd darzustellen sucht. Da ich gesagt hatte, wenn Athene vor der zählung mitgestimmt hätte, würden die Erinyen keine ursache sich zu beschweren gehabt haben, erwiedert er s. 89. "wenn Athene es so machte, wie H. will, so hatten die Erinyen keine ursache sich zu beschweren: nun aber beschweren die Erinyen sich doch auf das heftigste sowohl gegen die Athene als gegen die richter: folglich muss es Athene nicht so gemacht haben, wie H. will. Allein die Erinyen lassen sich doch am ende versöhnen. dies würde aber, wie H. meint, unmöglich gewesen sein, wenn Athene es nicht so gemacht hätte, wie er will: folglich muss sie es so gemacht haben. Hier haben wir zwei regelrechte schlüsse gegen einander, woran die freunde dialektischer formen ihre freude haben mögen. Welcher ist nun richtig? Der zweite gewiss nicht: denn die behauptung, dass die versöhnung der Erinyen unmöglich gewesen sein würde, wenn Athene es anders, als H. will, gemacht hätte, hält nicht stich. Ihre versöhnung kommt nicht dadurch zu stande, dass Athene ihnen zeigt, wie sie doch eigentlich keinen grund zu zürnen hätten: vielmehr hören sie auf alle dergleichen vorstellungen gar nicht, und antworten darauf nur mit wiederholten klagen und vorwürfen: versöhnt aber werden sie durch das versprechen, dass dieser vorgang ihrem rechte für die zukunft keinen abbruch thun werde, dass sie fortwährend als hohe und

mährliche gewalten geehrt werden sollen." Diesen beweis kann ich nicht zugeben. Dass die Erinyen nicht durch das ergebniss des gerichtes versöhnt werden, ob sie gleich sich demselben gefügt hatten, liegt in ihrem charakter, und war auch schon v. 725. angedeutet,

ὡς ἀμφίβουλος οὐσα θυμοῦσθαι πόλει.

Da ich aber die hinzulegung des stimmsteins der Athene nicht, wie herr Schömann, bloss als eine symbolische handlung angenommen halte, so würden die Erinyen, denen angezeigt worden war, dass die stimmengleichheit den Orestes freisprechen sollte, es für wahren übermuth und hohn haben ansehen müssen, wenn Athene, nachdem die stimmengleichheit bereits für den Orestes entschieden hatte, noch ein übergewicht in die wagschale gelegt hätte. Dann hätten sie gerechte ursache zur beschwerde gehabt und wären mit recht unversöhnlich geblieben. "Aber auch der erste schluss ist nicht richtig: denn nicht darauf kommt es an, ob die Erinyen sich beschweren, sondern ob sie ursache dazu haben. Haben sie denn aber wirklich keine ursache, wenn Athene es so machte, wie H. will? 'Athene,' sagt er s. 198. 'wenn sie vor der zählung ihren stein abgiebt, und nun bestimmt, bei gleichen stimmen solle Orestes siegen, macht nur eine billige bedingung für den möglichen fall gleicher stimmen, erscheint aber übrigens ganz unparteiisch, indem sie es bloss auf die stimmenzählung ankommen lässt.' Ganz unparteiisch erschiene sie, die ja deutlich und ausdrücklich ihre grössere zuneigung für den Orestes eben dort ausspricht, wo sie erklärt für ihn stimmen zu wollen?' Warum nicht? Wer sagt: ich stimme für den Orestes: nun wollen wir sehen, ob die stimmen gleich ausfallen: geschieht dieses, so ist Orestes frei; erhalten die Erinyen eine mehrzahl von stimmen, so siegen sie: der zeigt zwar seinen wunsch, dass Orestes siege, aber keine parteilichkeit; denn er kann ja durch seine stimme nicht verhindern, dass andere stimmen, und vielleicht alle, für das gegentheil stimmen. "Wollte sie wirklich unparteiisch erscheinen, so musste sie sich der abstimmung unter den richtern ganz enthalten, und die sache allein der entscheidung dieser anheimstellen. Jetzt aber lässt H. sie zuerst eine ungerade zahl von richtern herbeiführen, was offenbar doch nur in der absicht zu geschehen scheinen musste, dass nicht stimmengleichheit, und somit eine schwankende entscheidung, sondern eine bestimmte mehrheit entweder für den Orestes oder für die Erinyen herauskommen möchte." Nein. Denn da nach meiner auf alle zeugnisse gegründeten ansicht die gleichheit der stimmen nur unter der voraussetzung, dass Athene mitstimme, möglich war, musste ich ausser ihr die zahl der richter ungerade annehmen. "Dann aber lässt er sie doch wieder sich selbst den richtern zugesellen" (nicht wieder: denn es war ja von vorn herein angenommen), "und so eben hierdurch die möglichkeit einer schwankenden entscheidung herbeiführen, für welchen fall sie dann im voraus eine für



den Orestes günstige anordnung trifft; und jense thut sie, nachdem sie selbst kurz vorher erklärt hat, 463.

οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις

φόνου διαιρεῖν ὄξυμηνίτου δίκας.

Diesen widerspruch freilich zwischen dem, was sie sagt und was sie thut, sucht H. durch die erklärang zu beseitigen, nicht das richteramts überhaupt habe sie abgelehnt, sondern das amt, allein zu richten. Aber, wenn es mir erlaubt ist gegen ihn zu sagen, was er selbst gegen Müller gesagt hat, er thut hier, was man in der technischen sprache einen satz erschleichen nennt. Athene erklärt schlechtthin, es komme ihr nicht zu, den streit zu schlichten: ob allein oder in verbindung mit andern, davon sagt sie kein wort, und wenn sie nun dennoch sich unter die zur schlichtung des streites berufenen richter mischt, so thut sie offenbar etwas, was ihr, nach ihrer obigen erklärang, nicht zukam." Auch das kann ich nicht zugeben. Orestes hatte v. 460. die Athene gebeten, die sache zu entscheiden:

σὺ δ', εἰ δίκαιος εἶτε μὴ, κρίνον δίκην·

πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῆ τὰδ' αἰνέσω.

Auf diese worte, mit denen er offenbar ihr allein die entscheidung anheimstellt, antwortet sie,

τὸ πρῶγμα μείζον ἢ εἰ τις οἶεται τόδε

βροτὸς δικάζειν· οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις

φόνου διαιρεῖν ὄξυμηνίτους δίκας.

Daraus folgt keineswegs, dass sie sich nicht unter die richter mischen könne; vielmehr lehnt sie bloss das ab, was Orestes gefordert hatte, sie selbst solle die sache entscheiden. Nach ihrem ausspruche hätte sie ja auch menschliche richter nicht einsetzen können, da sie die sache für schwieriger erklärang hatte, als dass sie von menschen geschlichtet werden könnte. "Dazu aber erscheint sie nicht nur nicht unparteiisch, sondern entweder hinterlistig oder thöricht. Sah sie nämlich vorher, dass ohne ihre einmischung die richter den Orestes mit der mehrheit einer stimme verdammen würden, und legte deswegen ihren stein hinzu, um eine gleichheit, die ohne dies nicht statt finden würde, hervorzu- bringen, so mochte sie, indem sie nun erklärang, dass bei stimmgleichheit Orestes losgesprochen werden sollte, den Erinyen immerhin eine billige bedingung zu machen scheinen für einen fall. der eben so gut nicht eintreten als eintreten könnte; in der that aber hinterging sie die Erinyen, indem sie für den gewissen und ihr schon bekannten ausgang eine bedingung feststellte, die diese sich offenbar nur unter der voraussetzung gefallen lassen konnten, dass der ausgang ungewiss sei. Sah sie selbst aber nicht vorher, wie die richter stimmen würden, so handelte sie thöricht, wenn sie bei ihrer eigenen überzeugung, dass Orestes nicht zu strafen sei, sein schicksal dennoch von der entscheidung der durch die Erinyen möglicher weise eingeschlechterten und

überhaupt, wie sie es selbst ausgesprochen hat, zur richtigen beurtheilung eines solchen falles wenig befähigten menschen abhängig machte, und es darauf ankommen liess, ob den von ihr selbst für nicht strafbar erkannten doch nicht vielleicht alle, oder wenigstens eine so überwiegende mehrzahl strafbar finden würde, dass ihr lossprechender stein ihm nichts helfen könnte." Hierin kann ich nur ein sophisma erkennen, das herr Schömann durch ein untergeschobenes voraussehen der Athene zu stande gebracht hat, ohne daran zu denken, dass bei der annahme jenes voraussehens die Athene sich auch nach der von ihm aufgestellten erklärung der hinterlist schuldig machen würde. Denn auch wenn die Areopagiten allein stimmen und Athene den erfolg voraus weiss, täuscht sie die Erinyen mit der hoffnung, dass sie die mehrheit der stimmen für sich erhalten werden. Sieht sie aber den erfolg nicht voraus, so müsste man es ja ebenfalls thöricht finden, dass sie den Areopagiten, zumal wenn man sich diese eingeschüchtert denkt, die entscheidung durch abstimmung überliesse. Doch alles dieses habe ich bloss angeführt, weil herr Schömann in seiner beweisführung zu weit gegangen ist.

Im ganzen hat herr Schömann Müllers darstellung sehr schön und scharfsinnig, obwohl im grunde aus modernen gesichtspuncten vertheidigt. Die hauptmomente sind diese. Athene stifte bloss das gericht, das über diesen und ähnliche fälle entscheiden solle, und dürfe daher nicht selbst unter den richtern sein. Ferner dass die hälfte der Areopagiten für den Orestes, die andere hälfte gegen ihn stimme, zeige an, dass menschliches urtheil nicht im stande sei das recht zu finden; wogegen wenn die gleichheit der stimmen durch das mitstimmen der Athene entstände, das menschliche urtheil sich dahin aussprechen würde, dass die motive zur verurtheilung des Orestes stärker als zu seiner lossprechung wären. Endlich dass Athene den ausschlag gebe, nachdem durch die stimmgleichheit der Areopagiten die unmöglichkeit, nach menschlichem ermessen für oder wider zu entscheiden, dargethan sei, das zeige an, welches von beiden urtheilen vor der göttlichen gütigkeit und gütigkeit gültig erscheine. Mag diese erklärung auch der sache nach richtig sein: dürfen wir sie deswegen dem Aeschylus unterlegen? Wie kommt es, dass er davon durchaus keine andeutung giebt, sondern vielmehr da, wo der passendste ort dazu war, die Athene als grund, warum sie für den Orestes stimme, bloss das angeben lässt, dass sie als von keiner mutter geboren überall dem männlichen geschlechte den vorzug gebe, und deshalb nicht die tödtung einer frau der ermordung eines mannes gleich achten werde? Wenn wir nun hier, wo es erwartet werden konnte, keine spur finden, dass der dichter an die göttliche gütigkeit und weisheit gedacht habe, welchen grund haben wir anzunehmen, dass ihm etwas darauf angekommen sei, ob die gleichheit der stimmen durch die Areopagiten allein, oder durch das mitstimmen der Athene sei be-

werkstelligt worden? Ich führe das nicht als ein argument gegen herrn Schömanns darstellung an, sondern nur um zu verhüten, dass dem Aeschylus nicht untergeschoben werde wovon er nichts sagt. Noch zu einer andern frage aber findet man sich veranlasst. Athene, meint herr Schömann, gebe durch das hinzulegen ihres steins nach der zählung symbolisch ein sinnliches zeichen ihrer beistimmung. Thäte sie das, so wäre es gänzlich gegen die gewohnheit der alten tragödie, dass sie davon nichts sagt. Denn was sie sagt ist bloss dieses v. 744. 'Orestes ist freigesprochen: denn die stimmen sind gleich.' Hier also hätte sie, wenn jene behauptung zugegeben werden soll, sagen müssen ψῆφον δ' Ὀρέστη τήνδε προστίθημι ἔγω. Wir werden daher wohl jene symbolische handlung bloss für eine zu gunsten der aufgestellten erklärung gemachte erfindung anzusehen haben. Wollte jemand jetzt den von Aeschylus behandelten stoff zum inhalt einer tragödie machen, so müsste man es sehr loben, wenn er die von herrn Schömann sehr schön und geistreich entwickelten gedanken durchführte. Hier aber haben wir es nicht mit dem zu thun, was uns nach den philosophisch-ästhetischen ansichten unserer zeit schön und zweckmässig erscheint, sondern mit dem, was uns von einem volke noch übrig ist, das vor länger als zweitausend jahren eine für uns unerreichbare höhe der kunst, aber auf andern wegen, als wir aufzusuchen oder uns zu bahnen gewohnt sind, erstiegen hatte. Wer daher nicht moderne ansichten, wie sehr sie auch der sache angemessen scheinen mögen, in den Aeschylus hineinragen, sondern das, was bei ihm geschrieben steht, als von ihm geschrieben annehmen will, der wird nichts anderes finden können, als was ich in der recension von Müllers Eumeniden, und nicht zuerst, gesagt habe. Denn klar steht es auch von dem scholiasten zu v. 727. mit folgenden worten geschrieben, ἐγὼ προσθήσω τὴν ἐσχάτην ψῆφον, ἧ, ὅταν ἴσῃ γένωνται, νικᾷ δὲ κατηγορούμενος.]

730. Θυμᾶ Rob. 731. καὶ pro οὐ per errorem Ald. Turn.

732. καταούσης Turn. 734. ἐκβάλεθ' Flor. πάλος vitium ed. Vict. Cant.

735. ἴσοις Flor.

737. ἀλλ' ὄρᾶς Par.

738. Hunc et sequentem versum libri continent Furiis. Versum

738. Orestis tribuendum esse vidit Abreschius. Pervulgatum est ἀγχόνην non a solis mulieribus commemorari. V. Eur. Bacch. v. 246. Heracl. v. 247. Aristoph. Acharn. v. 125.

739. ἔρριν G. ἔριν Ald.

740. Huic versui lineola praefixa est in M. Omittunt personae notam G. Ven. Flor. Ald. Rob. (sic Rob.) Turn. haec Furiis continuantes. Male Wellauerus versus 740. 741. Orestis, 742. 743. Furiis tribuit, nec melius Wieselerus omnes Orestis tribuendos putavit. Apollinis esse hos quattuor versus intellexerat Victorius. ξίφων pro ψήφων Ven.

741. τὸ μὴ ἀδικεῖν libri. τὸ μὴ δίκειν scribēbatur inde a Cantero.
742. Libri γίνεται.
743. Βαλοῦσα ad ψῆφρον relatum est, quoniam intelligitur βαλῶν τὴν γνώμην εἰς ψηφίζομενος. V. Opusc. VI. 2. p. 98. VII. p. 22. Lobeckio Paralip. p. 165. ψῆφος βαλοῦσα non aliter dici videtur quam φροντωρία τρεῖς ἔξ βαλοῦσα in Ag. v. 33. id est εὐβολοῦσα, εὐτυχοῦσα, imagine a tesserarum iactu prospero repetita. Non probō.
- ὄρθωσεν Rob. ὠρθωσαν G. Ald.
744. ἄνηρ Farn. ὄδ' Porsonus, et sic Ven. Flor. ὄγ' M. Aug. G. Ald. Rob. Turn.
746. σῶσα, altero σα supra adscripto, M.
748. κατώκοισάς με G.
749. ἀρήρ Rob. ἄνηρ ceteri. Praeter necessitatem Dorvillius ad Char. p. 197. putabat scribendum esse κτημάτων.
751. τρίτον Ven. Farn.
752. ὄν pro ὄς Ven. Flor. ὄ καὶ Aug.
754. ἐγὼ δὲ τῆδε χώρα Ven.
755. τολοπὸν Ven. Farn. πλειστήρη χρόνον M. Ven. Rob. et, ut videtur, Flor. Farn. πλυστήρη χρόνον Aug. πλεισθήρη χρόνον G. Ald. πλεισθήρη χρόνον Turn.
756. ὄρκαιοτήσας Rob. ἔπειμι Par.
757. μή τι pro μήτοι Ven. μή, omisso τοι Aug. πρηνήτων, ut videtur, Ven.
758. ἐποίησεν M. Aug. Ven. Flor. Rob. ἐποίησας Par. ἐπέσειν, syllaba πει punctis notata, et supra scripto σοί, G. ἐσήσειν Ald. Turn. Euripides Suppl. v. 1190. contulit Stanleius,  
ὄ δ' ὄρκος ἔσται, μή ποτ' Ἀργείους ῥθόνα  
εἰς τήνδ' ἐποίησεν πολέμιον παντευχίαν,  
ἄλλων τ' ἰόντων ἐμποδῶν θίσειν δόρυ.
- Imitatus est Aeschylum Euripides etiam v. 1205. seqq.
759. ἑμεῖς Ald.
760. παρμένονσι Par. προβαίνουσι Flor.
761. ἀμυχάνοισι Ven. Flor. Rob. Turn. ἀμυχάνοις M. Aug. G. Ald. παρῆξομεν Aug. Post δυσπραξίαις recte interpunxit Turnebus. Iungenda sunt πράξομεν ὡς μεταμέλη, operam dabo ut paeniteat. Quoniam autem dativus παρβαίνουσι iam paene memoriae audientium excidisse debebat, propterea poeta eum repetit per pronomēn αὐτοῖσι.
762. παρ' ὄρθωσας G. Farn. Ald. Turn.
763. μεταμέλη Turn. μεταμέλη M. G. Rob. et ad ultimam syllabam supra adscripto ει Ven. οι Flor. μεταμένη Ald.
764. ὄρθουμένων M. Aug. G. Ven. Flor. Ald. Rob. ὄρθουμένων propter sequentes dativos Farn. Turn. Intelligitur ὄρθουμένων τῶν πραγμάτων.

765. ἀσὶ M. Aug. G. Flor. Ald. Rob. αὐεὶ Ven. Turn. σύμμα-  
χον ante correctionem G.

766. Libri αὐτοῖσιν ἡμεῖς ἐσμὲν εὐμενέστεροι, nisi quod εὐμε-  
νέτεροι Ald. ἀσμενέστεροι Rob. Porsonus ἐσμὲν obelo notavit. Hea-  
thius ἐσόμεθ' existimaverat scribendum esse. Videtur potius Aeschylus  
ita scripsisse, nam offendit etiam αὐτοῖσιν in principio enuntiati collo-  
catum,

καὐτοί γ' ἄν ἡμεῖς εἶμεν εὐμενέστεροι.

767. Male vulgo καὶ χαιῖρε καὶ σὺ sine interpunctione continuantur.  
Scribendum καὶ χαιῖρε· καὶ σὺ καὶ et quae sequuntur.

769. Relinquunt scenam Orestes et Apollo. Remanere Areopagitas  
ostendit v. 936. ἢ τὰδ' ἀκούετε, πῶλεως φρούριον.

770. Hoc carmen chori inter octo Furias distribuendum esse indi-  
cavi in Opusc. VI. 2. p. 101. seqq. Versus autem 780. 781. nunc aliter  
scripsi.

771. κάχειρῶν Ald.

774. ἰὸν ἰὸν ἀντιπενθῆ M. Aug. G. ἰοὺ ἰοὺ ἀντιπενθῆ Ald. Rob.  
Turn. ἰὸν ἰὸν ἀντιπαθῆ Ven. Flor. ἰον ἰον ex Farn. assertur, ἀντι-  
παθῆ ex Par. Scholiastes ἀντιπενθῆ interpretatur ἰσοπενθῆ, ὁμοια  
δρῶντα οἷς πέπονθα. Non dubito quin iungendum sit ἀντιπενθῆ  
καρδίας.

775. καρδία Ven. Flor. καρδίᾳ Farn. Ceteri recte καρδίας.

776. χθονιαφόρον M. Aug. Ven. Flor. Rob. χθονια φόρον G.  
χθόνια φόρον Ald. χθονὶ ἄφορον Turn. Scholiastes τὸν εἰς τὴν γῆν  
φερόμενον. Ei scholio in ed. Rob. hoc lemma praefixum est, χθονία  
φθορᾶ. Non habet hoc lemma M. Scribendum putavi σταλαγμὸν χθό-  
νιον ἄφορον.

777. Libri λιγῆν. Deinde ἄφιλος ante correctionem G. Tum libri  
ἰὼ et semel δίκαι. Scripsi ὦ δίκαι, δίκαι.

778. ἐπισύμενος, ut olim scripsi, M. Aug. Hoc fuerat etiam in G.  
sed σ in ε mutatum et σ supra scriptum, ut nunc ἐπιεσύμενος sit. ἐπε-  
σύμενος Rob. ἐπέσσυμος Ald. ἐπεσσύμενος Ven. Flor. ἐπεσσυμένος  
Farn. Turn.

779. κλῖδας Rob. βαλεῖ Turnebus. Ceteri βαλεῖν.

780. 781. στενάξω; τί ῥέξω Par. Aug. Deinde libri γένωμαι  
δύσοιστα πολίταις ἔπαθον, nisi quod in Aug. scriptum est τί γε γένω-  
μαι, sed rursus expunctum τί γε, et supra scriptum ἦ. Haec ex scholiis  
venerant: adnotatum enim est in M. λείπει ὃ ἢ διαζευκτικός· ἢ τί γέ-  
νωμαι. Deinde δύποιστα Ald. Intelligi potest γένωμαι; si τί ex ante-  
cedente τί ῥέξω repetitur. Ita Euripides in Ione v. 1446. τίν' αὐδὰν  
ἄνσω, βοῦσσω; Et Aeschylus in Choeph. v. 858. si recte ita scripsi,  
πῶς ἔχει, κέκρανται δόμοις; Sed vera videtur Tyrwhitti et Lachmanni  
emendatio γελῶμαι, apta ea inprimis iustae personarum distributioni.  
Itaque in Opusc. VI. 2. p. 101. haec ita scribenda putavi, ut sexta Furia

diceret γελῶμαι; septima δύσοιστα πολίταις ἔπαθον. Scholiastes ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἔπαθον· ἔμιξε τῷ θρήνῳ τὴν τιμωρίαν τεχνικῶς· εἰπὼν γὰρ, δύσοιστα ἔπαθον, ἐπήγαγε πολίταις, ἵνα ἢ πολίταις δύσοιστα ὄντα. Neque subtili disputatione effecit Schoemannus, ut hoc non recte dictum videatur, *passa sum quae civibus gravia erunt*. Ipse Schoemannus ita fere Aeschylum scripsisse putavit,

στενάζω; τί ῥέξω; γελῶμαι πολίταις.

δύσοισι' ἔπαθον, ἰὼ, ἰὼ μεγάλα τοι etc.

Sed alter horum versuum abhorret ab arte Aeschylii. Γελῶμαι πολίταις nunc verum esse puto: scripsisse autem videtur Aeschylus

στενάζω. — τί ῥέξω; — γελῶμαι πολίταις. —

δύσοισι' ἔπαθον. — ἰὼ μεγάλα τοι etc.

Habent ἰὼ μεγάλα τοι (τοὶ Turn.) M. Ven. Flor. Turn. μεγάλατοι, quasi esset ab ἄτη, G. Ald. Rob.

Versus 783 - 809 desunt in Ven. Flor. Farn.

783. πίθεσθε M. Turn. πείθεσθε Aug. Ald. Rob. πείθεσθαι G. βαρντόνοος, male lecta codicis G. scriptura, Ald.

785. ἀτιμίας G. Ald. Turn.

787. αὐτὸς δ' ὁ θήσας M. Par. Aug. G. αὐτὸς θ' ἠθήσας Ald. αὐτὸς ὁ θήσας Rob. αὐτὸς θ' ὁ χρήσας ex coniectura Turnebus. Quod Wieselerus protulit, αὐτὸς ὁ θήξας, mihi quoque aliquando in mentem venerat. Scribendum erat, ut in Opusc. VI. 2. p. 103. VI. p. 22. seq. dixi, αὐτὸς δ' ὁ φήσας. Ita, vel ὁ πείσας, etiam Fritzschius. Videtur autem φήσας legisse scholiastes, cuius haec est ad praecedentem versum adnotatio, ἔφασκε γὰρ ὁ Ἀπόλλων γνώμη Διὸς μαντεύσθαι.

788. ὡς ε' αὐτ' G. ὡς ταῦτ' Ald.

789 — 792. ὑμεῖς δέ τε τηδε γῆ μὴ βαρὺν κότον M. Par. ὑμεῖς δέ τε τηδε γῆ βαρὺν κότον Aug. (ita Aug.) G. Ald. Rob. ὑμεῖς δέ τῆ γῆ τηδε μὴ βαρὺν κότον Turn. cuius coniecturam secuti sunt reliqui editores. Scripsisse potius videtur Aeschylus ὑμεῖς δέ τοι γῆ τηδε μὴ βαρὺν κότον. Deinde libri σκήψησθε, nisi quod σκήψασθε Ald. Turn. Scribendum esse σκήψητε vidit Elmsleius ad Eur. Med. v. 93. Sed quae iam sequuntur, μὴ θυμοῦσθε, μηδ' ἀκαρπίαν τεύχητ', ea gravissimam orationem tantopere enervant, ut ab Aeschylo addita esse non possint. Addidit vero interpres: continent enim et praecedentium et sequentium explicationem. Deinde libri (i. e. M. Par. Aug. G. Ald. Rob. Turn. nam Ven. Flor. Farn. per errorem commemorat Franzius) ἀφείσθαι δαιμόνων σταλάγματα βρωτήρας (βρωτήρας G. Ald.) αἰχμᾶς. In M. Par. G. adscriptum γρ. στενάγματα, quod in scholiorum editione Rob. rectius scriptum videtur στάγματα. Corruptum δαιμόνων σταλάγματα fuerunt qui concoquere possent. Wakefieldio scripsisse Aeschylus visus est πλευμόνων σταλάγματα, quod scribendum esset πνευμόνων. Melius δαῖτων Pauwius, nisi quod δαῖτων σταλάγματα

*hostiles stillas* dici hic potuisse male putavit. Deinde Scaliger et Spanhemius ad Callim. h. Dianae v. 125. scribendum esse coniecerunt *αὐχμοῦς*, Musgravius *ἄχνας*. Rectissime se habet *αἰχμάς*, modo reliqua recte emendentur. Scribendum est autem *ἀφείσαι δαῖτων σταλαγμαῶτων βρωτῆρας αἰχμάς*, ut deinde *σπερμάτων ἀνημέρους* coniungatur. Itaque scripsisse puto Aeschylum

*ἔμεις δέ τοι γῆ τῆδε μὴ βαρὺν κότον  
σκήψητ', ἀφείσαι δαῖτων σταλαγμαῶτων  
βρωτῆρας αἰχμάς, σπερμάτων ἀνημέρους.*

Remoto isto languido additamento, *μὴ θνημοῦσθε, μηδ' ἀκαρπίαν τεύξετε*, tredecim versibus constat oratio Minervae, pariter atque post repetitum chori carmen v. 810. seqq.

793. *πάνδικος* G. Ald.

794. *ἐνδίκου* libri. Recte Heathius *ἐνδίκους*.

795. *αἰσχάρις* G. Ald.

796. *ἀπ' ἀστῶν* Aug.

797. Chori nota omissa in G.

798. Huius et sequentium huius strophae versuum initia tantum scripta sunt in Aug. in cuius margine adiectum *ὄπερ καὶ πρότερον εἴρηκεν*.

*κάκ χειρῶν* Rob. Turn. *κάχερῶν* M. *κάκχειρῶν* G. Ald. *εἴλετέ μου* G. Ald.

801. *ἰὸν ἰὸν* M. Par. G. et in Aug. quoque *ἰὸν* initium versus est. *ἰοὺ ἰοὺ* Ald. Rob. Turn. *ἀντιπενθῆ* Turn. *ἀντιπαθῆ* M. Par. G. Ald. Rob.

802. *καρδίαν* Turn.

803. *χθονιαφόρον* M. G. Rob. *χθόνια φόρον* Ald. *χθονὶ ἄφορον* Turn.

804. Libri *λιχῆν* et deinde *ἰὼ* et semel *δίκα*.

805. *ἐπεσσύμενος* M. G. Rob. *ἐπεσσύμιος* Ald. *ἐπεσσυμένος* Turn.

806. *βαλεῖ* Turn. Ceteri *βαλεῖν*. Scholiastes *λείπει ἐμποίησω*.

807. 808. Omnes ut supra, etiam Aug. *γένωμαι*.

809. *δυστυχαῖς* Ald.

810. Hinc rursus pergunt Ven. Flor. Farn.

811. *στήσεται*, sed *αι* deinde in *ε* mutato, G. Dictum est *στήσητε* ut a Sophocle Oed. Col. v. 1041. *πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων*.

813. Libri *δωμάτων*. Propterea v. 814. Triclinius et Schützzius *ἐν οἷς* scripserunt. Abuteretur doctrina, si quis *δωμάτων* – *ἐν ᾧ* iis tueri vellet, quae Apollonius habet de Syntaxi III. 4. p. 200. Apparet enim scribendum esse *δώματος*, ut Casaubonus vel alius quis intellexit. Nimirum non in pluribus, sed in uno conclavi fulmen conclusum fuisse credibile est. De Minerva fulminatrice v. Heynium in excursu ad Virg. Aen. I. 42.

814. ἐν οἷς Farn.

815. Libri ἐπειθήης, nisi quod Ald. ἐπειθήης habet. Scripsi ἐπιθήης.

818. Hic versus quum in G. omissus esset, eo atramento, quo scholia scripta sunt, suo loco insertus est, adscripto στίχος in margine.

κοίμα κελαινοῦ κύματος M. Aug. G. Turn. κοίματος κελαινοῦ, κύματος Ald. quum Asulanus inferiorem partem litterae ρ in verbo καρπόν, quae in G. super α in κοίμα est, pro compendio syllabae τος accepisset. κῦμα κελαινοῦ κύματος Rob. καὶ κῦμα κελαινοῦ κύματος Ven. (sic Ven.) Flor. Farn.

820. τῆσδ' ἐτ' ἀκροθίνια, ut olim, scripsi. τῆσδέτ' ἀκροθίνια M. Ven. Flor. τῆς δετ' ἀκροθίνια G. Ald. τῆς δέ τ' ἀκροθίνια Rob. τῆσδε τὰκροθίνια Turn.

821. Θύη· πρὸ παιδῶν M. G. Flor. Ald. Θύη· προπαίδων Rob. Θύη πρὸ παιδῶν Ven. Θύη, προπαίδων Aug. Θύη, πρὸ παιδῶν Turn. In fine versus τέλος G. Ald. Turn.

822. ἐς αἰεὶ Rob. αἰεὶ, omissio ἐς, Aug. Ceteri ἐς αἰεὶ.

823. Hoc carmen inter octo Furias distribui, sed paullo aliter atque in Opusc. VI. 2. p. 104. feceram.

824. φεῦ hic et v. 828. extra versuum numeros profertur.

825. 826. Libri κατὰ γὰν οἰκεῖν. Sed infra v. 859. M. G. Rob. κατὰ τε γὰν. Scripseram κατὰ τε γὰς οἰκεῖν, neque effecit Wieselerus p. 160. ut κατὰ τε γὰν οἰκεῖν verum esse censeam. Sed ita haec emendanda erant,

ξμε παλαιόχρονα, κατὰ τε γὰν οἰχνεῖν  
ἀτίετον μῦσος.

Scriptum est ἀτίετον φεῦ μῦσος in G. Ald. Turn. ἀτίετον φεῦ μῦσος in M. Aug. Rob. ἀτίετον φεῦ μῦσος in Ven. Flor. φεῦ post πνέω τοι μένος v. 828. collocavi.

827. πνέω τοι μένος omissa in Aug.

828. φεῦ libri non hic, sed post ἀτίετον v. 826. habent.

829. οἶ οἶ M. Rob. οἶ οἶ Ven. Flor. οἶ οἶ Aug. G. Ald. Turn. Deinde libri δᾶ et semel φεῦ. Quintae Furiae tribui οἶοἶ, δᾶ, sextae φεῦ, φεῦ.

830. τίς μ' ὑπόδειται G. Deinde πλευρὰς ὀδύνᾶ M. Aug. Turn. πλευρᾶς ὀδύνᾶ G. Ald. Rob. πλευρὰς ὀδύνᾶι Ven. Bekkero teste, πλευρᾶς ὀδύνᾶι Flor. Ven. teste Franzio. Scripsi, addito τίς post ὑποδέεται,

τίς μ' ὑποδέεται τίς ὀδύνᾶ πλευρᾶς;

Neque enim probandum est, quod Wieselerus coniecit, τίς μ' ὑποδέεται πλευρᾶς, ὧ, δῦα;

831. Haec quoque, θυμὸν αἰε, μάτηρ, dochmius sunt.

832. τιμῶν δαμαίων M. G. Ald. Rob. sed in M. α ad utrumque ω supra adscriptum est. τιμῶν δημίων (sic) Aug. ad prioris vocabuli



ultimam syllabam α, ad secundi αν supra adscripto. τιμῶν δαμιαίαν Par. τιμᾶν δαμίαν Ven. Flor. τιμᾶν δαμίαν Turn. Scholiastarum sunt adnotationes ad hunc versum τὴν δημοσίαν, ὑπὸ θεῶν δεδομένην, ad sequentem οἱ δόλοι γὰρ τῶν θεῶν ὡς οὐδὲν παρηγρᾶν με τῶν δημοσίων τιμῶν. Apparet eos et τιμᾶν δαμίαν et τιμᾶν δαμιαίαν legisse: sed quo spectet illud ὑπὸ θεῶν δεδομένην, non perspicio. Fritzschius et Lud. Dindorfius in Stephani Thes. vol. II. p. 885. scribendum coniecerunt τιμᾶν δαναϊῶν, ut v. 386. γέρας παλαιῶν suum Furiae commemorant. Mihi δαμιαίων ortum esse videtur ex ἀμῶν. Puto enim Aeschylum scripsisse

Θυμὸν ἄϊε, μᾶτερ

Νῆξ· ἀπὸ γὰρ με τιμᾶν ἀμῶν θεῶν

δυσπάλαιοι παρ' οὐδὲν ἤραν δόλοι.

Sic v. 226. τιμᾶς σὺ μὴ σύντεμνε τὰς ἐμὰς ψόγω, v. 411. τιμᾶς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πέσει τάχα, et sine pronominis v. 739. ἤμῃν γὰρ ἔρρειν, ἢ πρόσω τιμᾶς νέμειν.

833. δυσπάλαιοι G. Ald. δόλοι G. Ald. Rob. δόλω M. Aug. Par. δόλω Ven. Flor. δόλω Turn.

835. καίτοι γε μὴν σὺ κάρτ' ἐμοῦ σοφώτερα Victorius, et sic Ven. Flor. καί τοι μὲν σὺ κάρτ' (γὰρ τ' Ald.) ἐμοῦ σοφώτερα M. Aug. G. Ald. Rob. καί τοι σὺ μὲν κάρτ' εἰγ' ἐμοῦ σοφώτερα Turn. Vt recte procederet oratio, in Opusc. VI. 2. p. 107. scribendum putabam καίτοι γε μὴν σὺ κάρτ' ἐμοῦ σοφώτερα. Sed non dici videtur σὺ κάρτα. Wieselerus Aeschylus scripsisse videtur καὶ τῷ μὲν εἰ σὺ κάρτ' ἐμοῦ σοφώτερα. Recte vero Bothius in prima editione et Paleius totum hunc versum removendum esse censuerunt.

837. Pro ἐς Aug. habet ἐπ', ut in G. fuerat, in quo tamen a prima manu in ἐς mutatum est. ἀλλόφυλλον Rob. ἐλθοῦσα Flor. Rob.

838. ἐρασθήσαθε G. ἐρασθήσεθε Ald. προὔνεπω Aug. Ald.

839. ὁ ἐπόρρων Rob.

841. Locus ubi Furiae, praeter lucum illum cuius mentio fit in Oedipo Coloneo, Athenis colebantur, vicinus erat Areopago, ut multis demonstravit Meursius in Areop. c. 2. Erat autem medius inter Areopagum et arcem. Pausanias enim de fano Eumenidum explicans I. 28, 7. dicit ἔστι δὲ καὶ ἐντὸς τοῦ περιβόλου μνήμα Οἰδίποδος, ubi non murum quo Areopagus cinctus fuerit, ut Meursio visum est, sed eum qui templum Furiarum ambiebat, intelligendum esse ostendit Valerius Maximus V. 3. ipse quoque a Meursio memoratus, qui Oedipodis sepulcrum inter arcem et Areopagum fuisse scribit.

842. τεύξει libri. στόλῶν Par. στόλον G. Ald.

844. ὄσην, quod libri habent, in ὄσ' ἄν mutandum esse coniecit H. L. Ahrens. Aut ita scribendum est, aut putandum ante hunc versum alium excidisse, in quo nomen erat ad quod referebatur ὄσην. Hoc pos-

terius, quod etiam G. Dindorfius statuit, probabilius videtur. Itaque lacunae signa posui. *σχέθης* Ald. *βροτοῖς* Par.

845. *τῆς ἑμοῖσι* Rob.

846. 847. *Θηγάνων* teste Franzio Flor. *Θηγγάνων* Ven. et Linwoodio teste Flor. Farn. Deinde *νέων αἰνοῖς* M. *νέων, αἰνοῖς* Turn. *νέων αἰνοῖς* Aug. G. Ven. Flor. Ald. Rob. Denique *θυμώμασιν* M. Par. Aug. G. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob. *θυμώμασι* Turn. Iungunt vulgo *σπλάγγων νέων*, sed rectius *νέων θυμώμασιν* iunguntur. *ἄοινα θυμώματα* sunt irae non ex vino natae et graviore ac magis diuturnae quam inebriatorum. Inepta est eorum sententia, qui rixas a Furiis iniectas propterea *ἄοινα θυμώματα* dici putant, quia earum sacrificia *ἄοινα* erant.

848. Libri *ἔξελοῦσ'*, praeter Aug. qui *ἔξελθοῦσ'* habet. In scholiorum editione Robortelliana scriptum est *Ἐξελθοῦσα*.) *διαπερώσασα μάχιμον γὰρ τὸ ὄρεον, τῶν τε ἄλλων ζώων τὸ συγγενὲς αἰδουμένων μόνος οὐ φεῖδεται*. Sed in M. neque lemma est, et scriptum *ἀναπτερώσασα*. Frustra *ἔξελοῦσα* tueri conatus est Wieselerus. Neque recte *ἔξεδουσ'* ego scripseram. Vera est haud dubie Musgravii emendatio, *ἐκζέουσ'*, atque ad hanc ipsam lectionem pertinet fortasse explicatio illa, *ἀναπτερώσασα*. Activum est *ἐκζεῖν* etiam in Sept. c. Th. v. 690. *ἔξέζεσαν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα, σευσεκέρνυεν ἐνὶ ἀνὴρ ἀεστὸν αἰσθῆναι δῖραε Οἰδipi*. Eur. Cycl. v. 392. *καὶ χάλκεον λέβητ' ἐπέξεσεν πυρὶ*. Conf. Lob. ad Ai. p. 92.

849. *ἐν τοῖς ἑμοῖς ἀστοῖσιν* Victorius, et sic Ven. Flor. *ἐν τοῖς ἑμοῖσιν ἀστοῖσιν* M. Par. *ἐν τοῖς ἑμοῖσιν αὐτοῖσιν* Aug. G. Ald. Rob. *ἐν τοῖς ἑμοῖς αὐτοῖσιν* Turn. Deinde *ιδρύση κάρα*, sed ultima littera in η mutata, M. *ιδρύση κάρη* Aug. Par. *ιδρύση κόρη* G. Ald. Turn. *ιδρύση βάρη* Rob. *ιδρύση κάρα* Ven. Flor. Farn. et sic Victorius. *ιδρύσης Ἄρη* scribendum esse vidit Stephanus.

850. *ἐλλήνους* G. Ald. unde *ἔλληνας* Turn. Ceteri recte *ἀλλήλους*.

851. Libri *οὐ μὲν παρών*. Scholiastae interpretatio est *οὐ μακρὰν*. Videtur ἢ *μὲν παρών* legisse. Certe ita scribendum puto: *foris sit bellum, aut brevi spatio remotum, in quo magnus erit gloriae amor*. Significatur autem pugna Marathonica. V. Opusc. VI. 2. p. 108.

852. *ἔστι* M. *ἔστι* Par. Ceteri recte *ἔσται*.

853. V. ad Pers. v. 757. *Οὐ λέγω, dictam nolo*. Ag. v. 938. *τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω*. Soph. El. v. 1466. *ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμι ἄνευ φθόρον μὲν οὐ πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεισι νέμεις, οὐ λέγω*.

859. *κατὰ τε γὰρ οἰκεῖν* M. G. Rob. *κατὰ γὰρ οἰκεῖν* Aug. Ven. Flor. Ald. Turn.

860. *ἀτίετον φεῦ μῦσος* G. Ald. Turn. *ἀτ. φ. μῦσος* M. Rob. *ἀτ. φ. μῦσος* Aug. Ven. *ἀτ. φ. μῦσος* Flor.

862. *φεῦ* hic libri non habent.

863. οἱ οἱ δᾶ φεῦ M. Rob. οἱ οἱ δᾶ φεῦ Aug. G. Ald. Turn. οἱ οἱ δᾶ φεῦ Ven. Flor.

864. ὑπὸ δύεται. Rob. Alterum τίς non habent libri. Omnes hic πλευρὰς ὀδύνου.

866. τιμᾶν δαμίαν M. Aug. Ald. Rob. Turn. τιμᾶν δαμίαν G. τιμᾶν δαμέαν Ven. Flor. Farn.

867. δόλω, ut videtur, M. δόλοι Aug. Rob. δῆλοι G. Ald. δόλον Ven. Flor. δόλω Turn.

868. καλοῦμαι Ven. Flor. Farn.

870. πολιτισσοῦχον error Ald. Inde πολιτισσοῦχος Turn.

872. 873. Ita haec construenda sunt, εἰ πειθοῦς γλώσσης ἐμῆς ἀγνὸν σέβας ἐστὶ σοι μείλιγμα καὶ θελκτήριον.

874. μένεις, supra adscripto οἰς, G. Deinde θέλεις Aug. G. Ven. Flor. Ald. Rob. Turn. θέλης, supra adscripto εἰ, M. θέλ<sup>ς</sup> Farn.

875. οὐτᾶν Wellauerus. Libri οὐτ' ἄν. Deinde ἐπιρρέπει M. Aug. Rob. Turn. ἐπιρρέπει G. Ald. ἐπιρρέπειν Ven. Flor. Farn. πόλοι Rob.

876. κότον τε ἦ G. Ald. sed in G. τε ex το factum est. κότον πότ' inde fecit Turn. Ceteri recte κότον τίν' vel κότον τιν'.

877. τῆςδε γαμόρω recte Dobraeus. τῆδέ γ' (vel τῆδε γ') ἀμοίρου M. Par. Aug. G. Ven. Flor. τῆδε δ' ἀμοίρου Rob. τῆδε χ' ἀμοίρω<sup>ου</sup> Farn. τῆδέ γ' εὐμοίρου Turn.

879. ἀθείνα Ald. φῆς Turn. φῆς M. Ven. Flor. φῆς G. Ald. Rob. ἔξιν Elmsleius in Mus. Cantabr. II. p. 303. Non opus.

880. οἰζύος G. Ald. Turn. οἰζύος Rob. et reliqui, ut videtur. δεύχον Ald. σύ in G. ex σοί factum.

881. καὶ δὴ δέδεγμαί, fac me accipere. V. ad Vig. adn. 331.

882. ὡς μήτ' ἴν' Ald. εὐθενεῖν Scaliger. εὐσθενεῖν M. εὐσθενεῖν Par. εὐσθενεῖν Aug. G. Ven. Flor. Farn. Ald. εὐσθενεῖν Turn. ἀθενεῖν Rob. V. Lob. Phryn. p. 466.

884. σέβον τί Ald.

885. μή pro καὶ Par. Deinde πρόπαντος recte Abreschius. προπαντός Aug. G. et fortasse M. πρὸ παντός reliqui. Denique libri θήση vel θήση.

886. ἔξεστι Ven. Flor. Turn. ἔξεστιν M. G. Ald. Rob.

888. τοιγὰρ G. Ven. Flor. Ald. τοὶ γὰρ M. Rob. Turn. ἐποικτήση Aug. Ceteri ἐπικτήση vel ἐπικτήση.

889. Libri τί οὖν μ', nisi quod τί' οὖν μ' est in G. Porsonus τί μ' οὖν scripsit. Possis τί γὺν μ'. V. ad Sept. c. Th. v. 190. Deinde τῆδ' εὐφημηῆσαι G. Ald. sed in G. ν ad μ supra scriptum est. τῆδε φημηῆσαι Turn. Ceteri recte τῆδ' ἐφνημηῆσαι.

890. Post ὁποῖα puncto distinguunt G. Ald. Rob. Notam interrogationis in quibusdam libris haberi quum dicit Stephanus, has ipsas edi-

tiones videtur intelligere. Deinde libri *νίχης*. Frustra fuerunt qui id defendere conati sunt. Scribendum erat, ut in adnotatione ad Soph. Ai. v. 976. dixi, *νείχης*. *Opta quae bonae contentionis, non, qualis ante tua fuerat rixa, malae provida sint.* Ἐπίσκοπα enim idem est quod ἐπιμελητικά, ut in Sophoclis versu, βεῶντιος ἄτης τῆςδ' ἐπίσκοπον μέλος. Vocabulo *νείχη* usus est Aeschylus Ag. v. 1338. et, ut videtur, Choeph. v. 593.

894. Libri *βροτῶν*. Emendavit Stanleius.

Expressi videntur ex hoc loco versus esse, quos propterea Ennio adscribimus, apud Ciceronem Tusc. Q. I. 28. quorum mentio etiam fit de or. III. 38.

*suo non intermittat tempore  
caelum nitescere, arbores frondescere,  
vites laetifcae pampinis pubescere,  
rami baccharum ubertate incurvoscere,  
segetes largiri fruges, florere omnia,  
fontes scaterere, herbis prata convestirier.*

895. *εὐθνεοῦντια* Turn. *εὐθνεοῦντίας* M. G. Ald. *εὐθνεοῦντίας* Rob. *εὐστεοῦντίας* Aug. *εὐστεοῦντια* Ven. Flor. et *σθ* supra adscripto Farn.

896. Accusativus *σωτηρίαν* refertur, ut omnia in his versibus, ad id quod v. 889. chorus dixerat.

897. *δ'* omittunt Ven. Flor. Farn. *ἐκφοροτέρα* G. Ald.

898. Hunc et sequentem versum choro tribuunt Ven. Flor. Farn. Rob. *φιτυποίμενος* Lobeckius Paralip. p. 195. *φιτυποίμενος* G. Ven. Flor. Ald. Turn. *φῆτυ ποιμένος* M. Aug. Rob. et in Aug. quidem super τ duo puncta (:) apposita sunt, quibus etiam alibi incerta scriptura indicatur. Asteriscum eodem fine adiecit in extremo versu Rob.

900. Hic rursus *ἀθ*. praefixum in Ven. Flor. Farn. Rob. Chori nota in G. Ald. *τοιαῦτα σοῦστι* Porsonus. *τοιαῦτα σοῦ'στι* M. Aug. Ven. Flor. *τοιαῦτα σοῦστι* Rob. *τοιαῦτισ' οὔτοι* G. *τοιαῦτίας οὔτοι* Ald. *τοιαῦτα σ' οὔτοι* Turn.

901. *τρεπτῶν* Ven. et, ut videtur, Flor. Farn. *ἀγόνων* Ald. *κούχ* pro *οὔχ* Ven. *οὐ'* in fine versus omittunt Ven. Flor. Farn.

902. *τὴν ἀστυνικον* G. Ald. Turn.

906. *νέμοι* Rob. *νόμον* Ven. Flor. Farn.

907. *ὄνσίβολον* G. Ald. Turn.

909. *ἄτ'* Turn. *ἄι'* M. *αἴτ'* G. *ἄτ'* Aug. Rob. *αἴτ'* Ald. *αἴτ'*, ut videtur, Ven. Flor. *αἴς* Farn.

911. *ἐπισεύτους* G. Ald. unde *ἐπιτεύχτους* fecit Turn. *βίον τύχας ὀνησίμους* M. Aug. G. Ald. Rob. Turn. et, ut Franzius ait, Flor. ex quo Linwoodius *βίους τύχας* assert. *βίους ὀνησίμους*, omisso *τύ-*

χας, Ven. Farn. Adscriptum in Ven. Flor. και τοῦτο (τοῦτο Flor.) περισσὸν (περισσῶς Flor.) πρὸς τὸ κῶλον τῆς ἀντιστροφῆς.

912. 913. Hi duo versus omisi in Aug. ἔξαμβρόσαι M. G. Ald. Turn. ἔξ ἀμβρόσαι Rob. ἔξαμῦρόσαι Ven. Flor. Farn. Adscriptum ἀντὶ μιᾶς in Farn. Probabilis est Pauwii emendatio, ἔξαμβρῦσαι, quamquam non videtur inveniri aliud aoristi primi huius verbi exemplum. De activo βρούειν v. Lob. ad Ai. p. 93.

915. δυσουρέτους Ald. 916. κατανασασμένη Ald.

918—920. Libri ὁ δὲ μὴ κύρσας βαρέων τούτων οὐκ οἶδεν ὄθεν πληγαὶ βιότου. Multa mirabilia de his versibus prolata sunt. Non discedendum esse putavi ab ea sententia, quam in Opusc. VI. 2. p. 109. seqq. exposui. Itaque scripsi

ὁ δὲ μὴ κύρσας  
βαρέων τέκτων οὐκ οἶδεν ὄθεν  
πληγαὶ βιότου \*προσέπαισαν.\*

Excidisse enim aliquid, quo paroemiacus explebatur, antisystema docet. Aptum autem videtur προσέπαισαν. Sic dicuntur πρόσπαια κατὰ Ag. v. 332. et Θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῆ στρυγῆς πρὸς κύμασιν ἄτης Prom. v. 887. Neque tantum κυρέω, sed etiam antiquior verbi forma cum nomine vel participio iungi potest, ut in Soph. Oed. Col. v. 1159. θύων ἔκυρον. Sententiarum nexus hic est, *haec enim deae omnia quae ad homines pertinent administrant: si quis autem non commisit delictum, is nescit unde affligatur: nam priorum peccata his cum tradunt, et tacitum exitium etiam magna sonantem* (i. e. superbientem et de felicitate sua gloriantem) *pressumdat.*

921. ἀπλακῆματά νιν Pauwius. ἀμπλακῆματά νιν M. Par. Aug. G. Ald. Rob. Turn. ἀμαρτήματα, omisso νιν, Ven. (sic Ven. teste Bekkero) Flor. et, ut videtur, Farn.

922. Libri σιγῶν ὄλεθρος, nisi quod σιγῶν ὄλεθρος est in Ald. Scribendum erat σιγῶν δ' ὄλεθρος. Nam quod sequitur και non est et, sed etiam, omninoque qui poeticae dictionis naturam et vim norit, non dubitabit quin δὲ addi post σιγῶν debeat.

923. μεγαφώνους τ' G. Ald. unde Turn. μεγαφώνους, omisso τ'.

925. Similiter Herodotus III. 65. και ταῦτα μὲν ποιεῦσι ὑμῖν γῆ τε καρπὸν ἐκφέρει και γυναικῆς τε και ποιῖναι τίκτοιεν, ζοῦσι ἐς τὸν ἅπαντα χρόνον ἐλευθέροισι. Aeschines in Ctesiph. §. 111. p. 502. και ἐπέυχεται αὐτοῖς μήτε γῆν καρποῦς φέρειν, μήτε γυναικῆς τέκνα τίκτειν γονεῦσιν ζοικότα, ἀλλὰ τέρατα, μήτε βοσκήματα κατὰ φύσιν γονὰς ποιεῖσθαι etc. πλέοι Ven. Flor.

927. 928. φλογμός τ' Flor. (ut Franzius ait) et Turn. φλογμός, omisso τ', Ven. φλοιομός, sine τ', M. Aug. G. Ald. Rob. φλοιομός δ' ex Par. a Faehsio et Linwoodio assertur. Deinde τόπον pro τόπων Rob. Putavi olim scribendum esse φλοιομοῖς ὁμιματοστερῆς, id ut cum βλαβὰ coniungeretur. Schoemanno περῶν in πέραν mutandum videtur, quae

etiam Musgravii opinio fuit, atque sic scribendum, *φλογμός τ' ὀμματοστερηῆς φυτῶν μένοι πέραν ὄρου τόπων*, ut *τόπων* idem sit quod *τῶνδε τόπων*. Id fieri nequit. Nam si *γῆ, χθών, χώρα* nullo alio verbo addito de ea terra dicuntur, de qua sermo est, non continuo putandum est etiam *τόπους* ita dici posse. Verum esse videtur *φλογμός τ' ὀμματοστερηῆς φυτῶν*, neque quicquam mutandum in iis quae libri ita scripta habent, *τὸ μὴ περᾶν ὄρον τόπων*. Ardor oculos sive germina plantarum perdens, ut ne terminum locorum suorum transgrediantur, nihil aliud est, ut Schützius vidit, quam ardor qui oculos plantarum impedit quominus progerminent et efflorescant. Intelligendum est autem *μὴ ἐφερπέτω* ex eo quod sequitur *μηδ' ἐφερπέτω*.

929. *αἶα νῆς* G. 930. *ἐφέρπω* Ven.

931. *εὐθνεοῦντ' ἄγαν* M. Aug. G. Turn. *εὐσθνεοῦντ' ἄγαν* Ald. *εὐθνεοῦντ' ἄγαν* Rob. *εὐθνηοῦντ' ἄγαν* Ven. Flor. Farn. Recepti nunc Dobraei emendationem *εὐθνεοῦντα γᾶ*.

932. *διπλοῖσιν* Stanleius, et sic Ven. Flor. *διπλοῖς* M. Aug. G. Ald. Rob. Turn. *ἐν βρούοις* ex M. affertur.

933. *τρέφοι* libri. Deinde *τεταγμῖω* Ald. Denique *γόνος* omnes praeter Turn. qui *γόνον* scripsit. Apparet duas syllabas excidisse. Olim putabam scribendum esse *μηλά τ' εὐθνεοῦντ' ἄγαν* — *πρέποι χρόνω τεταγμένω γόνος δὲ γᾶς* etc. Nunc, recepta v. 931. Dobraei emendatione, scripsi

*τρέφοι χρόνω τεταγμένω γόνος \*δ' αἰε\**  
*πλουτόχθων* etc.

Ita Musgravius et, ut videtur, Pearsonus.

934. *πλουτόχθω νερμυαίαν* Ald. Scholiastes ὁ *καρπὸς ὁ ἐκ γῆς πλουτίζων*. Intelliguntur metalla: erant enim, ut notum est, aeris fodinae in Colono, argenti in Thorico et nobiliores in Laurio monte. Has significat Aeschylus etiam in Persis v. 236. *ἀργύρου πηγῆ τις αὐτοῖς ἐστι, θησαυρὸς χθονός*.

935. *τίοι* M. Aug. Turn. et haud dubie Ven. Flor. Farn. *τισι* G. Ald. sed in G. ultimae duae litterae punctis notatae et *οι* supra scriptum. *τίσι* Rob.

936. *ἦ* Ven.

937. *οἶα ἐπικρανεῖ* M. G. Ald. *οἶ'* (οἶ, Rob.) *ἐπικρανεῖ* Rob. Turn. et, ut puto, Aug. *οἶ'* *ἐπικραίνει* recte Pauwius, et ita Ven. atque, ut videtur, Flor. Idem vitium sublatum in Ag. v. 1300. *γὰρ* omittit Rob.

938. *ἐρινὺς* M. Par. G. Rob. *ἐριννὺς* Ven. Flor. Farn. Ald. Turn. *πάρα τ'* Ald.

940. *διαπράσσουσιν* M. Par. Aug. G. Ven. Ald. Rob. *διαπράσσουσι* Flor. *διαπράσσουσι* Turn.

941. *τοῖς δ' αὖ χρόνων* M. Par. G. Ven. Rob. et, ut Linwoodius ait, Flor. cui *τοῖς δ' αὖ δακρύων* Franzius tribuit. Id est in Ald. Turn.

943. ἀνδρομήτας Farn. ἀνδρομήκτας Ven. ἀνδρομήτας Ald. αἰώρους M. Aug. G. Ἄλδ. Turn. αἰώροις Rob. idque ex Ven. Flor. affertur.

945. νεανίδων trisyllabum est. ἀντὶ μιᾶς adscriptum in Farn.

946. 947. βίότου Ven. Flor. Farn. Deinde κύρι' ἔχοντες θεαὶ τῶν, μοῖραι M. G. Ald. θεαὶ τῶν μοῖραι Rob. θεαὶ, τῶν μοῖραι Turn. κύριες ἔχοντες θεαὶ τῶν, μοῖραι Ven. Flor. Farn. Casaubonus et Stanleius ἔχουσαι. Alii θεοί. Scribendum puto κύρι' ἔχοντες, θεαὶ τ' ὡς Μοῖραι, ut Parcae dicantur Furiarum ματροκασιγνήται, i. e. κασιγνήται ὁμομήτριοι (ita enim hoc vocabulum hic explicandum esse videtur), κύρι' ἔχοντες autem intelligantur dii qui matrimoniis praesunt, qui sunt praeter Venerem maxime commemorati v. 213. Iuppiter et Iuno. [Eodem modo Hermannus in Opusc. VI. 2. p. 115. Aliter in Annalium Vindobonensium vol. CXI. Ibi p. 265. repudiata, ut inutili et languida, Schoemanni coniectura, ἀνδροτυχεῖς βίότους δότε καίρι' ἔχοντας, verum esse iudicavit κύρι' ἔχοντες θεαί, p. autem 251. seq. ita disputavit. *Um die schwierigen worte zu erklären, κύρι' ἔχοντες θεαί, τῶν Μοῖραι ματροκασιγνήται, stellt herr Schömann den ingeniosen gedanken auf, dass der dichter einer alten theogonie gefolgt sei, in welcher der ursprung aller dinge der Ocean war. In jenem systeme seien nun sicherlich die Mören töchter des Oceans gewesen, eben so wie Tyche, die nach Pindar bei dem Pausanias VII. 26, 8. eine der Mören sei, und bei dem Hesiodus unter den Oceaniden vorkomme. Eine der Oceaniden nun sei Eurynome; töchter dieser aber seien die Charitinnen; mithin deren mutterschwestern die Mören. Den worten des Aeschylus würde diese deutung allerdings angemessen sein, wenn ihr nicht andere bedenken entgegenständen. Aber erstens ist es eine blosse hypothese, dass die Mören töchter des Oceans seien; denn die Oceanide Tyche hat eine ganz andere bedeutung bei dem Hesiodus als bei dem Pindar, und ist mithin nicht dieselbe. Die pindarische, von der Pausanias sagt ἐγὼ μὲν οὖν Πινδάρου τά τε ἄλλα πείθομαι τῇ ᾠδῇ καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην καὶ ὑπὲρ τὰς ἀδελφὰς τι ἰσχύειν, beruht auf einem solchen mythus, wie der von Pausanias l. 19, 2. erwähnte ist, τὸ δὲ ἐπίγραμμα σημαίνει τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην τῶν καλουμένων Μοιρῶν εἶναι πρεσβυτάτην. Zweitens ist es nicht denkbar, dass, wenn die Charitinnen gemeint sein sollten, nicht nur ihr name nicht genannt, sondern sie auch nach einem wenig bekannten mythus bloss durch ihre mutterschwestern kenntlich gemacht wären. Drittens sind die auf jene worte folgenden prädicata, die herr Schömann in seiner übersetzung auf die Charitinnen bezogen hat, so wenig für diese charakterisierend, dass sie vielmehr auf die Mören passen, auf die sie auch der wortstellung nach am natürlichsten bezogen werden. Fasst man daher, wie billig, das ins auge, was die worte ihrer bedeutung und stellung nach als das von selbst sich darbietende ent-*

halten, so ist der sinn der: gebet dass den jungfrauen männer zu theil werden, ihr diesem amte vorstehenden göttinnen, deren mutterschwestern die Mören sind. Daraus ergibt sich nun von selbst, dass diese göttinnen deswegen nicht mit namen genannt sind, weil verschiedene göttinnen gemeint werden, die der dichter nicht einzeln nennen wollte. Damit aber nicht an Aphrodite und Here gedacht werde, fasst er sie unter einer andern bestimmung zusammen, und bezeichnet sie durch ihre mutterschwestern. An die Charitinnen ist nun wohl allerdings zu denken, aber an diese nicht allein: denn sonst würden sie genannt sein. Also werden ihnen noch die Horen zugesellt werden müssen. Bei dem Hesiodus haben beide zum vater den Zeus, die mutter der Charitinnen aber ist (Theog. 907.) Eurynome, der Horen (901) Themis. Vermuthlich gab Aeschylus beiden dieselbe mutter, sei es die Eurynome oder Themis, oder welche sonst, deren schwestern die Mören waren, die nach in die Theogonie eingeschobenen versen töchter der Themis sind. Aeschylus lässt uns darüber in ungewissheit.]

948. ὀρθόνομοι G. Ald. Turn. ὀρθονόμοι Rob. et, ut videtur, reliqui. Hoc a νέμω factum est, iusta distribuentes: illud a νόμος, et potest videri praefereendum esse.

949. δαίμω pro δόμω Bekkero teste Ven. et Linwoodio teste Flor. μετάκοινοι Turnebus. μέγακοινοι M. Par. Rob. μεγάκοινοι Aug. G. Ven. Flor. Farn. Ald.

950. ἐπικριθεῖς Par. ἐπιβριθαῖς, male lecto scripturae compendio quod in G. est, Ald.

951. ἐν δίκῳ Rob. Male olim iungebantur haec verba, ἐνδίκῳς ὀμιλίαις, cum sequentibus.

952. πάντα Canterus. πάντα M. Aug. G. Ven. Flor. Ald. Rob. πάντων Farn. Turn. τιμιώτατα Rob.

955. χάννμαι G. Ald. ὄμματι Ven. Flor.

956. ἐποπῆ Flor. ἐποπιῆ Farn. ἐποπις teste Bekkero Ven.

957. ἀπονηραμένας Ven. (sic Ven.) Flor. Farn.

958. Libri ἐκράττει.

961. τὰν δ' ἄπλειστον Aug. Rob. τὰνδ' ἄπλειστον M. Ven. Flor. τὰν δ' ἄπλειστον G. in quo ante correctionem τῶν δ' fuerat. τόν δ' ἄπλειστον Ald. τήνδ' ἄπλειστον Turn.

962. μήτ' pro μήποτ' Rob.

963. τὰδ' Rob. ἀπέυχομαι Par. ἐπαύχομαι Rob. Pro verbo βρέμειν in ed. Turn. per errorem e fine sequentis versus repetitum est πολιτῶν.

964. μηδὲ πιούσα κόνης Rob. Turn. et, ut videtur, M. μηδ' ἐπιούσα Aug. Farn. et Bekkero teste Ven. μηδ' ἐπιούσα κόνης G. μηδ' ἐπὶ θυσιακόνης Ald. Deinde πολιτῶν M. Aug. Rob. et ex correctione G. πολιτῶν G. ante correctionem et Ald. Turn. πολιητῶν Ven. Flor. Farn.



965. ποιῶς Pauwius, et sic Ven. Flor. Farn. ποιῶς M. Aug. G. Ald. Rob. Turn. Deinde ἀντιφώνους Ven. Flor. Farn. Intellige δι' ὄργην τῆς ποιῆς ἀρπαλίσαι ἀντιφόνους ἄτας πόλεως.

967. ἀντιδοῖεν M. Aug. G. Ven. Flor. Rob. ἀντιδοῖεν Ald. Turn.

968. κοινοφελεῖ Aug. Ven. Flor. Rob. Turn. et, ut Franzius ait, M. κοινοφελεῖ G. Ald. idque alii ex M. afferunt. Iam olim scripsi κοινοφιλεῖ, quam emendationem sequens versus confirmat.

971. 972. ἄρα Flor. Farn. et Bekkero teste Ven. ἄρα ceteri. Deinde φρονοῦσιν M. (sic M.) G. Ald. φρονοῦσι Aug. Flor. Turn. φρονοῦσθης Ven. Rob. In versu sequente libri omnes (nam sic etiam M.) εὐρίσκει. Robortellus ex sua coniectura εὐρίσκεις dedit. Porsonus ex Pauwii coniectura εὐρίσκειν edidit, non addita interpunctione, quae post εὐρίσκει erat. Ego olim scripseram ἄρα φρονοῦσα γλώσσης ἀγαθῆς ὁδὸν εὐρίσκεις; Sed servandum potius est φρονοῦσιν et adscito εὐρίσκειν continuanda oratio ita ut post πολίταις signum interrogationis ponatur. Num, si sapiunt, his civibus magnum ab his horribilibus vultibus lucrum video bonae linguae viam invenire? h. e. nonne utile erit bene his Furiis dicere?

974. 975. εὐφρονας εὐφρονες Turn. εὐφρόνας εὐφρονες Aug. Ven. Flor. εὐφρόνας εὐφρονες M. Par. εὐφρανας εὐφρονες G. Ald. εὐφρόνως εὐφρονες Rob. Deinde αἰὲ M. Aug. G. Ald. Rob. αἰεὶ Ven. Flor. Farn. Turn.

976. 977. Libri καὶ γῆν καὶ πόλιν. Deinde ὀρθοδίκαιοι Aug. Ceteri ὀρθοδίκαιον. Denique πάντως scribendum esse Bothius vidit, et habet hoc Ven. Ceteri πάντες, quod inutile est et languet. Scripsi

καὶ γῆ καὶ πόλις ὀρθοδίκαιοι  
πρέψετε πάντως διάγοντες.

978. χαίρετε, χαίρει Turnebus. Ceteri χαίρετε omittunt. Deinde ἐν αἰσιμίαισι Schützlius in secunda editione, male tamen πλούτων omittens. ἐν αἰσιμίαισιν ex Farn. affertur. ἐν αἰσιμίαις M. Par. Ven. Flor. Rob. In corrigendis Rob. pro αἰσιμίαις iubet ἀζημίαις scribi. ἐραισιμίαις pro ἐν αἰσιμίαις Aug. G. Ald. Turn.

979. ἀστικός M. G. Ven. Flor. Farn. Ald. Rob. Turn. Sic etiam e correctione Aug. quum antea scriptum fuisset ἀστυκός, ut in ed. Vict. Erotianus p. 190. ἴκταρ, ἐγγύς, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Αἰσχύλος ἐν Εὐμενίσι φησὶ "χαίρει Ἀττικὸς λεὼς ἴκταρ ἡμενοὶ Διός."

980. ἴκταρ G. ἴκτ' ἄρ Ald. ἴκταρ Rob. Intelligenda sunt haec verba de praestantia et virtute. Plato in Philebo p. 16. C. οἱ παλαιοί, κρεῖττονες ἡμῶν καὶ ἐγγυτέρω θεῶν οἰκοῦντες, et de re p. III. p. 388. B. Προῖμον ἐγγύς θεῶν γεγονότα. Ipse Aeschylus in Nioba (fr. 169.)

οἱ θεῶν ἀγγίσποροι,  
οἱ Ζητὸς ἐγγύς, ὧν καὶ Ἰδαῖον πάγον  
Διὸς πατρῶον βωμὸς ἐστὶ ἐν αἰθέρι,

κοῦπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων.

981. 982. παρθένου Rob. Turn. παρθένους M. Aug. G. Flor. Ald. παρθένους Farn. et Bekkero teste Ven. Deinde φίλις φίλοι Aug. Ceteri φίλις φίλοι. Denique libri σωφρονοῦντες ἐν χρόνῳ. Hoc vero admodum ineptum est. Scribendum est

παρθένου φίλις φίλοις  
εὐφρονοῦντες ἐν χρόνῳ.

Nobis Minervae amicis benevolentes deinceps: ut dixerat Minerva τάςδε γὰρ εὐφρονας εὐφρονες ἀεὶ μέγα τιμῶντες καὶ γῆ καὶ πόλις ὀρθοδίκαιοι πρόψετε πάντως διάγοντες.

983. δ' omittunt G. Ald. Turn. ὑποπεροῦς G. Ald.

985. χαίρετε δ' ἡμεῖς Ven. Flor. Farn. ποτέραν Ven. Flor. δ' ἡμεῖς Porsonus. Libri δέ με.

986. Post ἀποδείξουσαν vulgo interpungitur.

987. προπομπῶν Bentleius in Resp. ad Boylium p. 79. πρόπομπον M. Par. Aug. G. Ven. Flor. Ald. Rob. Turn. προπομπὸν scripsit Victorius. Non praeit in pompa Minerva, ut Müllerero visum est, sed προτέρα στείχει, i. e. abit de scena ante pompam. Ideo χαίρετε dicit. V. Orusc. VI. 2. p. 121. Sed paene non dubito quin inserta v. 987. post φῶς copula ita haec scribenda sint,

χαίρετε ἡμεῖς (προτέρα δ' ἡμεῖς χρῆ  
στείχειν θαλάμους ἀποδείξουσαν),  
πρὸς φῶς θ' ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν  
ἴτε, καὶ σμαγίων etc.

988. ὑποσεμνῶν G.

989. σύμμεναι G. Ald. δύμεναι Turn. ἀττηρὸν Bentleius.

Libri ἀττηρῶν.

992. ἡμεῖς δ' Turn. ἡμεῖς δ' M. Par. G. Flor. Rob. Ald. et, ut Franzius ait, Ven.

993. μετοίκοις Turn. μέτοικοι M. Par. Aug. G. Ven. Flor. Ald. Rob.

996. χαίρετε χαίρετε διπλοῖζω Farn. Ceteri χαίρετε χαίρετε δ' αὐθις ἐπιδιπλοῖζω. Scribendum erat

χαίρετε, χαίρετε δ' αὐθις, ἐπανδιπλοῖζω.

1001. εὐσέβοντες Turn. Ceteri εὐσεβοῦντες. V. Valck. ad Phoen. v. 1331. μεμέμψεσθε Ven. Flor.

1003. Libri αἰνῶ δέ. Nullus hic locus est particulae adversativae aut orationem continuanti. Scribendum αἰνῶ τε.

1004. πέμψω τι Rob. φέγγη Turn. et Franzio teste Flor. φέγγει M. G. Ven. Farn. Ald. Rob. et Linwoodio teste Flor.

1005. ἔνερθεν Rob. In Colono qui χάλκεις οὐδός dicebatur, aditum putabatur ad inferos habere. Similis specus fuisse videtur etiam in fano Eumenidum, ut in fano Veneris, quae ἐν κήποις dicebatur, κήφοδος erat ὑπόγειος αὐτομάτη, commemorata a Pausania I. 27, 3.

1006. ξυμπροσπόλοισιν Aug. G. Deinde φρουροῦσιν M. Rob.

Ceteri φρουροῦσι. Haec πρόςπολοι nescias utrum intelligendae sint e quattuor ἀρρηφόροις duae illae quae peplo Athenaico texendo praeerant (v. Harpocr. in v. ἀρρηφορεῖν, Anecdota Bekkeri p. 202, 3. 446, 18. Etym. M. p. 149, 8. Paus. I, 27, 3.), an τραπεζοφόρος et κοσμιώ, quas omnia Minervae sacra Athenis curasse narrat Harpocration in v. τραπεζοφόρος.

1008. Θησηῆδος Wakefieldius et Porsonus. Θησηῆδος M. Aug. G. Ald. Rob. Turn. Θρησηῆδος Ven. Flor.

1009. Post hunc versum aliquot versus excidisse demonstravi in Opusc. II. p. 133. seqq. VI. 2. p. 117 seqq. Primum enim uexus nullus est inter hunc et sequentes versus. Deinde τιμᾶτε sic nude positum aliquid excidisse monstrat. Porro iuvenum, virorum, senum commemoratio desideratur, et dixerat Minerva v. 840.

καὶ σὺ τιμίαν  
ἔδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθίως  
τεύξει παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στόλων...

Denique, quod ne poterat quidem aliter fieri, satis testatum est accepisse in hac tragoedia Furias a Minerva Eumenidum nomen. Aristophanes grammaticus (huic enim argumentum Eumenidum in codice M. tribuitur) Ὁρέστης ἐν Δελφοῖς περιεχόμενος ὑπὸ τῶν Ἐρινύων βουλῇ Ἀπόλλωνος παρεγένετο εἰς Ἀθήνας εἰς τὸ ἱερόν τῆς Ἀθηνᾶς· ἥς βουλῇ νικήσας κατήλθεν εἰς Ἄργος. τὰς δὲ Ἐρινύας προῦνασα (ita scribendum: προῦνας M.) προσηγόρευσεν Εὐμενίδας. Harpocration in v. Εὐμενίδες, — Αἰσχύλος ἐν Εὐμενίσιν, εἰπὼν τὰ περὶ τὴν κρίσιν τῆν Ὁρέστου, φησὶν ὡς ἡ Ἀθηνᾶ προῦνασα τὰς Ἐρινύας, ὡς τε μὴ χυλεπῶς ἔχειν πρὸς τὸν Ὁρέστην, Εὐμενίδα τὸν ὠνόμασεν. εἰσι δὲ Ἀλκχιώ, Μέγαιρα, Τισιφόνη. Sumpserunt haec ab Harpocrate Photius et Suidas.

1010. φοινικοβάπτους Ald. φοινικόβαπτος Turn. ἐσθήμασιν Ven. Farn. ἐσθήμασι ceteri. Ἐνδυτός non simpliciter quod induitur significat, sed quod ornatus caussa. V. Eur. Iph. Aul. v. 1079. Troad. 259. Apud eundem in Ione v. 231. ἐνδυτός στέμμασι sertis ornatus est. Sic ἐνδυτήρα πέπλον Sophocles dixit Trach. v. 674.

1011. τιμᾶτε Ven. Flor. Rob. Turn. τιμᾶται M. Aug. G. τιμᾶται Ald. ὀρμάσθω Rob. ἐρμάσθω G. Ald.

1013. τολοιπόν Ven. Farn. ἐνάνδροισι Flor. ἐνάνδροισιν M. G. Ven. Ald. Rob. Turn. πρέπει Ald.

1014. προπομπὸς χορὸς adscriptum in Flor. Chori nomen in M. Aug. Par. Ven. Ald. Turn. Nulla personae nota in Rob. βᾶτε δόμῳ Wellauerus. βᾶτ' ἐν δόμῳ M. βᾶτ' ἐν δόμῳ (vel δόμῳ) Aug. Par. G. Ven. Flor. Ald. βᾶτ' ἐν δόμῳ Rob. βᾶτ' ἐκ δόμων Turn.

1015. Νυκτὸς παῖδες ἄπαιδες non dicuntur Furiae quod prole careant, quae Schützi et O. Mülleri opinio fuit, sed intelliguntur grand-

aevae. Ita v. 72. *Νυκτὸς παλαιὰ παιδεις*. Deinde *ἔπενθύηρονι πομπῇ* Ald. *ἔπ' εὐθύηρονι πομπῇ* Flor. Ceteri *ἔπ' εὐθύηρονι πομπῇ*. Ludovicus Dindorfius in Stephani Thes. vol. III. p. 2503. scribendum coniecit *ἔπ' εὐήηρονι πομπῇ*. Id recepi.

1016. *εὐφημεῖτε δὲ* Flor. Deinde libri *χωρεῖτε*. Scribendum esse *χωρεῖται* indicavi in Elem. doctr. metr. p. 435. Pluribus exemplis hoc vocabulum illustrat Stephanus Byzantius in v. *χώρα*. Intelliguntur autem *incolae regionis* vel *cives*. Sed fuerunt fortasse qui *προπομπούς* indicari crederent, quandoquidem Hesychius scribit *χωρίτης, ἀγρώτης, ἄγροικος. ἄλλοι τὸν ὁδηγόν*. Ceterum praecedentia, non habita ratione versus intercalaris, cum sequentibus ita nexa sunt, *βῆτε δόμω γῆς ὑπὸ κεύθεσιν*.

1017. *ἄγγυλοισι* Turn. Sed ceteri omnes recte *ἄγγυλοισιν*.

1018. Libri *καὶ τιμαῖς καὶ θυσίαις*. Prius *καὶ* iam olim delevi. Deinde *περισέπτια τύχη τε* M. Par. *περίσεπτα τύχη τε* Aug. sic ut super *α* primi vocabuli duo puncta sint (hoc modo:), quibus incerta scriptura indicatur. *περισεπτὰ τύχαστε* sic G. *περισέπια τύχη τε* Ven. *περισέπια τύχη τε* Flor. Farn. Rob. *περὶ σεπτὰ, τύχαστε* Ald. *περίσεπτα, τύχαις τε* Turn. Musgravius *περίσεπτα τυχοῦσαι*. Ea emendatione, ut simplicissima, recepta, scripsi

*τιμαῖς καὶ θυσίαις περίσεπτα τυχοῦσαι*.

Sed incerta est huius versus emendatio. Possunt enim multa alia excogitari. Quod in Opusc. VI. 2. p. 125. scribendum conieci *πυρισέπιοι τύχη τε*, servato in strophico versu *ἔπ' εὐθύηρονι πομπῇ*, dactylicoque numero ad paeonicum progrediente, prorsus intolerabile visum est Schoemanno. Sed quum saepius tamquam insigne quid commemorentur ardentes faces (v. 987. 1004. 1011. 1021. 1024.), hic quoque ignium honoris, cuius compotes factae sunt Eumenides, aptissime fieret mentio. Ipse Schoemannus scribendum putavit *τιμαῖς καὶ θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς περίσεπτια*. Verum Aeschylus dixisset, puto, *περίσεπτοι*, neque *τε καὶ* posuisset. Melius scriberetur *τιμαῖς καὶ θυσίαις πυρισέπτοις τε σὺν εὐχαῖς*, aut *πυρισέπτοις τε τύχαισιν*.

1019. *εὐφημεῖτε δὲ* Flor. *πανδαμὶ* M. Aug. Par. G. Ald. *πανδαμει* Rob. Turn. *πανδημει* Ven. Flor. Farn.

1020. Libri *ἴλαοι δὲ καὶ εὐθύηρονες γῆ*. Scribendum

*ἴλαοι δὲ καὶ τῆδ' εὐήρονες γῆ*.

1021. *σὺν*, quo libri carent, ego inserui.

1022. Libri *λαμπάδι*, sed in M. *ἀδι* in litura ab alia manu scriptum est. Scribendum erat *λάμπα*. V. ad v. 379. Deinde libri *τερπόμεναι. καθ' ὁδόν δ'*, nisi quod G. interpunctionem post *τερπόμεναι* omittit. Scribendum est *τερπόμεναι καθ' ὁδόν*, omisso *δ'*. Id etiam Boissonadus vidit.

1023. *ὀλολύξατε* G. Ald. *ἐπιμολπαῖς* Rob.

1024. *ἐς τὸ πᾶν* dictum ut *εἰς τὸ πᾶν χρόνον* v. 662. *ἔνδαι-*

δες οἴκων M. Aug. ἔνδαι δ' ἐς οἴκων G. Ald. Turn. ἔνδαδες οἴκων Rob. ἔνδαδες οἴκων Ven. Flor. Farn. V. Lob. Paralip. p. 143.

1025. 1026. παλλάδος ἀστοῖσι ζεὺς πανόπτιας M. Aug. G. Ven. Flor. Farn. Rob. παλλάδος ἀστοῖσι ζεὺς πανόπτιας Ald. Turn. Deinde μοῖρά τε Rob. μοῖρα τε Aug. G. Ven. Flor. Ald. Turn. Scribendum est, ut Musgravius quoque partim intellexit,

σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἔνδαιδες οἴκων  
Παλλάδος ἀστοῖς· Ζεὺς ὁ πανόπτιας  
οὕτω Μοῖρά τε συγκατέβη.

*Pax in omne tempus cum lumine laedarum in sedibus (Furiarum) Palladis civibus: Iuppiter et Parca sic consenserunt.*

Post v. 1027. in M. subscriptum ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΣΥΝ ΘΩ ΤΕΛΟΣ. In G. τέλος εὐμενίδες δράματος αἰσχύλου. In Ven. Flor. ἰδοὶ πάλιν γε τέρμα τῶν εὐμενίδων.

## DE RE SCENICA IN AESCHYLI ORESTEA.

[Edita est haec dissertatio anno MDCCCXLVI.]

Ex quo Volgangus Goethius Euripidis Iphigeniam nostri aevi ingenio accommodatam in scenam emisit, Fridericus autem Schillerus recentioris historiae argumentis imitari Graecorum tragoedias studuit, ex parte via videbatur monstrata esse quam ingrederentur qui posthac essent tragoedias scripturi. Non exstitit tamen qui rem inchoatam perficeret: quippe nec satis cognitae erant leges Graecae tragoediae, et deterrebat chori usus, quem Goethius scite effugerat choricis partibus in Iphigeniam translatis. Nuper demum ipsa Graeca tragoedia laudabili conatu in theatrum producta, quamquam in potissimis quibusdam rebus erratum erat, tamen ita hominibus ostendit quanta vis sit antiquae simplicitatis, ut etiam qui novitate primo stupuerant tardiores et hebetiores animi, mox incredibiliter se commotos esse faterentur. Iam vero audimus etiam integram illam trilogiam, quae sola servata est, in brevius contractam theatro traditum iri: quam in patriam linguam transferre iussum Ioannem Franzium quum videam auctoritate O. Mülleri et I. Gust. Droysenii permotum adscivisse quae hi viri incredibilia commenti sunt, operae pretium duxi de re scenica in istis tragoediis pauca disserere. Accidit enim illis, ut, quum omnia quam accuratissime exornare cuperent, antiqua cum hodiernis commutarent, putarentque, quae nunc fortasse placeant, etiam Graecis ante plus quam duo annorum milia placuisse. Verum in ea re levitas et cursim peragratae antiquitatis ostentatio, non peritia et studium veritatis cernitur. Facile est fingere quae facta esse potuerint (et non haec tantum, sed etiam quae ne potuerunt quidem fieri pro veris vendita viderimus): verum qui non lusus luxuriantium ingeniorum, sed res testatas aut iusta ratiocinatione inventas repraesentare volent, eos non decet proferre quae neque an fuerint sciunt, et, si quaerent, aut non fuisse, aut multo aliter comparata invenirent. Ita quis credat Furias in Eumenidibus foeda illa specie introductas esse quam pictam dedit C. A. Böttigerus, neque

intelligat refutari istud inventum multis illis antiquae artis operibus, in quibus Furiae Orestem persequentes conspiciuntur? aut quis credat aram Delphicam in scena positam esse illis quas Euripides nominavit deorum imaginibus ornatam, quod Mullero visum est, quia deos Delphis cultos sacerdos Pythia invocet? Naturam imitabantur Graeci, eoque in omne aevum pro exemplis veri rectique erunt. Atqui naturae legem esse constat, quod paucis fieri possit, non efficere per multa, hoc est, ut aliis verbis dicam, nihil instituere quod non sit necessarium. Et quam in picturis Graecorum caelaturisque simplicitatem cernimus, in quibus quae non necessaria sunt vel plane omittuntur, vel significantur magis quibusdam notis quam contemplanda exhibentur, ita quis dubitet quin idem etiam factum sit in rebus scenicis? Immo ne coniectura quidem opus est, quum apertissimum documentum praebeat chorus, qui prius ex duodecim, post ex quindecim hominibus constans non solum ubique fere pro multo maiore hominum multitudine est, sed etiam pro certo eoque maxime dispari numero, ut in Supplicibus Aeschyli et Danaïdibus pro quinquaginta filiabus Danaï totidemque earum ancillis. Hinc aestimari licet, splendidum et magnificum illum apparatus, quem isti quos dixi viri excogitarunt, relinquendum esse vana somnia simplici veritati praeferentibus, neque inferenda in theatrum, quae Athenienses, qui Aeschyli tragœdias agi viderunt, non solum stupuissent, sed etiam risissent.

In Agamemnone conspici ait Franzius, ut omittam quae Droysenio ludere placuit, regiam Argorum, cuius duarum alarum in dextra domestici habitent, in sinistra autem hospites accipiantur. Recte hoc quidem, si dextram sinistramque dicit, quae spectatoribus ad dextram sinistramque sint. Nam veteres pugnantia inter se memorant, in iisque qui sua ex diversis scriptoribus excerpserit Pollux. Apud eum IV. 125. haec leguntur, ἐν δὲ τραγωδίᾳ ἢ μὲν δεξιὰ θύρα ξενῶν ἐστίν, εἰρκιῆ δὲ ἢ λαιά. Credet quis, quoniam dextra ubique potiora habentur, dextram dici quae exeunti ex regia ad dextram sit. At §. 126. ita scriptum est, παρ' ἐκάτερα δὲ τῶν δύο θυρῶν τῶν περὶ τὴν μέσην ἄλλαι δύο εἶεν ἄν, μία ἐκατέρωθεν, πρὸς ἃς αἱ περίακτοι συμπεπήγασι, ἢ μὲν δεξιὰ τὰ ἔξω πόλεως δηλοῦσα, ἢ δ' ἑτέρα τὰ ἐκ πόλεως, μάλιστα τὰ ἐκ λιμένος. — τῶν μέντοι παρόδων ἢ μὲν δεξιὰ ἀγρόθεν ἢ ἐκ λιμένος ἢ ἐκ πόλεως ἄγει, οἱ δὲ ἀλλαχόθεν περὶ ἀγρικνούμενοι κατὰ τὴν ἑτέραν εἰσίσουσιν. Haec aperte diversorum scriptorum verba sunt: nam si dextra περίακτος quae extra urbem sunt, sinistra autem quae ab urbe et portu apparent ostendit, non possunt, ut alter dicit, qui ex urbe aut rure aut a portu veniunt, quae pertinent ad urbem, e dextro aditu, peregrini autem e sinistro prodire: ex quo consequitur alterum ut in proscenio, alterum ut inter spectatores stantem esse locutum: et hic quidem etiam illud recte scripsit, qui pedibus veniant, eorum esse sinistrum aditum: nam qui peregrini navi appulerunt, ex portu qui ad urbem est ea qua ipsi cives via veniunt. Cum priore illorum scriptorum consentit

is qui scripsit quae in vita Aristophanis p. XIV. b. in Küsteri editione de choro dicta sunt, *καὶ εἰ μὲν ὡς ἀπὸ τῆς πόλειος ἤρχοντο ἐπὶ τὸ θέατρον, διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀψίδος εἰσῆει, εἰ δὲ ὡς ἀπὸ ἀγροῦ, διὰ τῆς δεξιᾶς*: non enim repugnat illud *ἐξ ἀγροῦ*, quia chorum intelligit non ex suburbiis, sed ex remotis ab urbe locis venientem. Cum altero autem patet Photium facere, qui scripsit, *τρίτος ἀριστεροῦ· ἐν τοῖς τραγικοῖς χοροῖς τριῶν ὄντων στοιχείων καὶ ζυγῶν, ὃ μὲν ἀριστερὸς στοιχὸς ὁ πρὸς τῷ θεάτρῳ ἦν, ὃ δὲ δεξιὸς πρὸς τῷ προσκηνίῳ· συνέβην οὖν τὸν μέσον τοῦ ἀριστεροῦ στοιχὸν τὴν ἐντιμοιότητα καὶ τὴν οἶον τοῦ πρωτοστάτου χώραν ἐπέχειν καὶ στάσιν*. Eadem fuit scholiastae Aristidis sententia p. 535. 536. Nimirum plerumque ex civibus urbis constabat chorus, quem consentaneum est, si quando ex peregrinis compositus erat, ut Titanum ille in Prometheo soluto, altero aditu in orchestram prodisse. Et haec quidem quae de choro tradita sunt non sinunt dubitari quin dextra et sinistra in re scenica rectius ea dicantur, quae spectatoribus ad dextram et sinistram sunt. De qua re non videtur aut Droysenio constitisse aut Franzio, qui nusquam quid dextrum sinistramve dicant indicaverunt, sed ubique viam civium et peregrinorum nominaverunt. Habemus vero etiam de ipso proscenio luculentum testimonium in principio Electrae Sophoclis, ubi paedagogus Orestis, veniunt autem Mycenae ex Phocide, haec dicit,

*αὐτὴ δ', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ  
ἀγορὰ Λύκειος· οὐδ' ἀριστερᾶς δ' ὄδε  
Ἦρας ὁ κλεινὸς ναός· οἱ δ' ἰκάνομεν,  
φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρόσους ὄραν.*

Nam peregre ab sinistra venienti ad sinistram monstrari poterat templum Iunonis: quod si ab dextra venirent, ad sinistram respicientibus non templum erat ullum, sed consessus spectatorum. Recte igitur Franzius, etsi haud scio an sinistra cum dextris permutans, in sinistra regiae ala hospitalia collocavit: convenitque cum ea re quod scholiastes Aristidis dicit p. 535. de solis ille quidem choris loquens, *ἐν μὲν χοροῖς τὸ εὐώνυμον τιμιώτερον, ἐν δὲ πολέμοις τὸ δεξιόν*. Illud vero sine ulla causa fictum est, excubitorem in tecto illius alae, quam domestici teneant, ex strato exsurgere. Nam neque indicatum est de ea re quicquam, et parum veri simile est, illius alae potius quam ipsius regiae tectum, ex quo ut altissimo loco longissime prospectus pateret, pro specula fuisse. Nam ne quis forte turriculam fingat observando igni exstructam, quia Pollux §. 127. 129. *φρυκτώριον* commemoret, cogitare debet eo nomine potius pharum significari, in qua accensus ignis navibus iter monstret.

Post v. 39. adnotatum est via civium in orchestram prodire chorum et circum thymelen ambulare. At ambulatio illa orta est ex vano commento Mülleri, thymelen in orchestra fuisse putantis, quam in lignea illa orchestra, quae fabularum agendarum causa exstruebatur, nec fuisse



ullam, et in quibusdam fabulis, ut in Prometheus, in Philocteta, in Cyclope, ne potuisse quidem aram, ut in locis desertis, cogitari, alibi demonstratum est. Anapaestos chori Droysenius suoapte arbitrio tribus quos finxit chori ducibus distribuit.

Post v. 82. ex foribus regis processisse accipimus sollemnem pompam famularum pateras et urceos tenentium, quae in orchestram descendat sacrificandi causa; in proscenio autem apparere Clytaemnestram cum comitatu, quae dum sacra faciat, pronuntiare chorum anapaestos. Haec magnifica luxuriantis ingenii commenta, accepta illa a Droysenio, pariter ut ambulatio circa thymelen, alienissima sunt a Graecae tragoediae simplicitate: nec si quis quaerat unde sumpta sint, erit quod responderi possit. Nemo nisi ipsa regina prodit, quam duae comitantur famulae, ut mos est.

Sicuti post v. 345. ed. Well. [339. ed. Herm.] et post v. 600. [592.] abitus Clytaemnestrae notatus est, sic etiam post v. 572. [564.] eam redire indicandum erat.

Post v. 756. [748.] narratur ex Droysenii inventione in curru triumphali Agamemnonem advehi in orchestram; praecones, milites hastatos, iumenta clitellaria spoliis onusta, vehicula cum captivis mulieribus Troianis aliaque advenire; in curru regis sedere Cassandram. Quis haec miracula tradidit? nemo. Immo non solum tacet de his rebus poeta, sed ex parte refutat etiam istum apparatus ipse. Nam istum triumphalem currum, quem chorus 1040. [1029.] ancipiti vocabulo ὄχρον vocat, Clytaemnestra v. 880. [873.] 1009. [998.] ἀπήνην et chorus v. 1024. [1013.] ἀμαξήρη θρόνον dicit, ut commune vehiculum, quali iter facientes utuntur, idque nescio an mulis iunctum intelligi debeat. Vnde vero sumptum est illud, in orchestram advectum esse Agamemnonem? Scilicet aliud ex alio commentum nascitur. Quia cum exercitu ingentique comitatu impedorum advenisse rex visus est, non satis spatii tot hominibus, iumentis, vehiculis in proscenio fuisse putabatur. Sane, si quicquam istorum introductum esset. At id vel per se ineptum fuisset: nam revertentem a Troia Agamemnonem quis non credat antevertisse tardius incedentem exercitum, quo citius domum suam reviseret? Quid igitur necesse erat ut vehiculum eius in orchestra consisteret, quum nihil impediret, quin in proscenium adveheretur? Sed contulit aliquid ad illud inventum opinio eorum, qui per orchestram illuc adscendere sibi persuaserunt eos, qui non ex aedibus in proscenio exeant: quae opinio quum ex male intellectis quibusdam poetarum locis, tum ex Pollucis pervertitate orta est, qui quum §. 127. dixisset peregre advenientes ex sinistro aditu prodire, haec addidit, εἰσελθόντες δὲ κατὰ τὴν ὀρχήστραν ἐπὶ τὴν σκηρὴν ἀναβαίνοσσι διὰ κλιμάκων: in quo loco duplex videtur error esse, alter ipsius Pollucis, ut alibi indicavi, qui illa, εἰσελθόντες δὲ εἰς τὴν ὀρχήστραν (sic enim codices haec scripta dare Kuehnius et lungermannus testantur) illis quae §. 109. posuerat, subiungere debe-

bat, quorum postrema sunt ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ καθ' ἓνα ἐποιοῦντο τὴν παράδον: ad chorum enim pertinent: alter error scribae videtur esse, qui omiserit quaedam: nam illud, ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαίνουσι διὰ κλιμάκων, non poterat recte sic simpliciter de choro dici, sed ita tantum, ut adderetur, si quos ex choro aliquid in proscenio agere oporteret, tum eos illuc per gradus adscendere: qui gradus, ut hoc in transcursu addam, non transversum, ut in Antigona vidimus, ab utroque latere, sed rectum ex orchestra adscensum praebebant, ut ex Athenaei mechanici verbis picturisque vasorum intelligitur. Iam ergo, si quis ostendere velit, vehiculum, in quo Agamemno et Cassandra sedebant, in orchestram esse advectum, demonstrare debet, iuxta periactos, quae non, ut quidam absurdissime crediderunt, frontes suas eadem in linea cum aedibus in scena conspicuis, sed ante frontem scenae obliquas spectatoribus ostendebant, non satis spatii iumentis et vehiculo ad ingrediendum in proscenium fuisse. Atqui ea spatia utrinque praebent aditus eos, qui αἱ ἄνω παράδοι vocabantur, quos non est verisimile tam angustos fuisse, ut uni tantum homini accessio esset, siquidem saepe etiam plures, iique aliquid portantes, ut si afferendum vel efferendum corpus mortui esset, per eos ire necesse erat. Quod si nihil caussa erat cur Agamemno praeter morem non ex superiore aditu in proscenium adduceretur, falsum est illud quoque, quod ad v. 879. [872.] adnotatum est, Clytaemnestram per aliquot gradus descendere, ut obviam eat Agamemnoni.

Ad v. 1042. [1031.] adnotatum est Cassandram oculos tollere et conspiceret domum regiam. Quum nusquam indicatum sit quando descenderit Cassandra de vehiculo, lectorem putare necesse est omnem illam motus plenissimam scenam ab sedente peragi, quod apertum est fieri nullo modo potuisse, nisi et poetam et actorem et totum theatrum sensu caruisse putabimus. Itaque monendum erat eam post v. 1041. [1030.] descendere, id quod ipsa quae praecedunt verba chori testantur. Et tamen Droysenius demum post v. 1267. [1253.] eam currum relinquere adnotavit. Idemque post v. 1303. novam ambulationem chori circum thymelen cum tribus ab se creatis chori ducibus instituit.

Ad v. 1345. [1332.] recte dictum est Clytaemnestram per ἐκκλιμα conspici. Nam tractis tabulatis apparet illa intus in conclavi stans ad corpus mariti. Droysenius vult eam super humero securim gerere, et corpora Agamemnonis et Cassandrae puniceis velaminibus tegi. Quod ex eiusdem sententia ad v. 1559. [1545.] adnotatum est, Aegisthum regio pallio amictum, circumdatum hastatis, ex hospitalibus prodire, in maius auctum est. Hastati enim isti non sunt plures quam duo ministri, neque intelligitur, cur ex hospitalibus prodire Aegisthus debeat. Certe non pro hospite apud Clytaemnestram absente Agamemnone videtur habitasse. Eum in Odyssea quidem legimus III. 272. Clytaemnestram ut uxorem in domum suam traduxisse, in qua est etiam Agamemno, ut IV. 532. narratur, occisus.

Pergo ad Choephoros, quarum scenae faciem eandem esse quam in Agamemnone verum est: illa autem, sepulcrum Agamemnonis in orchestra esse, in eamque etiam Orestem cum Pylade ingredi atque ante tumulum patris consistere, quae partim ad v. 22. repetuntur, ex Mülleri opinione accepta sunt. Commemorat quidem Franzius in addendis contrariam sententiam, sed defendit Müllerum duobus argumentis, uno, quod sicut interdum chorus in proscaenium adscendat, ita poeta etiam actores potuerit aliquamdiu in orchestra commorantes facere: Electram quidem solam esse, quae de proscaenio in orchestram descendat: quod argumentum patet pro nullo esse, quia nihil continet nisi potuisse fieri ut actores in orchestram veniant: nam etiam quod de Electra adiectum est, eo redit, ut illa propterea in orchestram descendisse putetur, quia sepulcrum sine causa ibi collocatum est. Non plus ponderis habet alterum argumentum, quod hoc est, ipsam chori parodum ostendere chorum comitatum esse Electram, quum in orchestram descenderet. Primum enim hic quoque pro certo sumptum est id quod ante omnia demonstrandum fuerat, in orchestra fuisse sepulcrum. Droysenio placuit thymelen, quae nulla erat, pro sepulcro esse, in eaque urnam quasi cum cineribus esse positam. Deinde vero quid dictum est in parodo, quod Electram in orchestram descendisse prodatur? Nempe de se dicit chorus *λατὸς ἐκ δόμων ἔβην*. At ex his verbis plus licito conclusum est. Mulieres choricæ famulitium sunt Clytaemnestrae (haec enim inferias mittit), vocanturque ab Electra v. 82. [74.] *δμῶαι γυναῖκες δωμάτων ἐνθάμμονες*. Itaque in aedibus regiis habitant, ut non incredibile sit ex his eas prodeuntes in orchestram descendisse. Verum quum se missas ex aedibus dicunt ad comitandas inferias, eo non significant Electram simul cum iis ex regia esse egressam: immo parum veri simile est ut adstet Electra dum parodum canunt, sed potius praemissae videntur, ut, si ex aedibus exeuntes conspiciuntur, putandae sint ex ea parte aedium, in qua famulitium habitat, prodire: quod ipsum quum statuat Franzius ad v. 10. eo frangit vim argumenti sui. Nam si comitarentur Electram, simul cum ea ex foribus regiae prodirent. Atque ipsa etiam Electra, quum v. 83. [75.] dicit

*ἐπεὶ πάρεσθε τῆςδε προστροπῆς ἐμοὶ  
πομποί,*

nunc demum se venire indicat, quum illas iam praesentes videt isto in loco, in quo carmen cecinerant. Igitur qua tandem causa sepulcrum in orchestra collocatum est? Crederem, si chorus inferias ferret Agamemnoni. At id non facit, sed potius Electram admonet, ut id recte pieque faciat, et non ea mente, qua Clytaemnestra voluerat. Itaque obsequens ei Electra verbis minime dubiis sese dicit inferias effundere v. 127. [121.]

*κἀγὼ χέουσα τῆςδε χέριβας φθιτοῖς  
λέγω.*

Quae quum ita sint, non est dubitandum, quin sepulcrum Agamemnonis in margine proscaenii sit, neque aut Electra contra morem tragoediae in

orchestram descendat, aut Orestes cum Pylade non ex superiore aditu in proscenium prodeat.

Ad v. 861. adscriptum est chorum se post thymelen recipere. Scilicet Droysenius eum considerare vult ad aversum a proscenio latus thymelae. At thymele in area theatri erat, quae et *ὀρχήστρα* et *κονίστρα* vocabatur, non in ea orchestra, quae super conistra ex trabibus ad usum chori tragici et comici exstructa, dimidio minor illa inferiore, a proscenio usque eo pertinebat, ubi in conistra erat thymele. Omnino non videtur veri simile ut chorus, qui iam necem imminere Agamemnonis interfecto-ribus videns secedit, in propatulo orchestrae consistat, quo loco spectato-rius potius facinoris esse velle, quam nihil vidisse videretur. Multo aptiores ad secedendum aditus orchestrae sunt: quumque ubique poetae scenici paria paribus componere soleant, non falleremur, credo, si putabimus chorum in diversa discessisse, ut alterum hemichorium se in dex-trum, alterum in sinistrum aditum receperit, ex quibus paullo post quum vacuum est proscenium, prodeuntes alterna canunt.

Ad v. 883. [884.] dictum est, in genua procidere Clytaemnestram. Vereor ego quidem ne id neque ingenio Clytaemnestrae conveniat, neque aut cum iis quae modo elocuta est aut cum illis quae deinceps dicit apte conciliari possit. Commota quidem vehementer est mulier, sed ut non supplex contremiscat, nec deponat insitam animo ferociam.

Ante v. 967. recte quidem dictum est *ἐκκνκλήματος* ope conspici Orestem: de illis vero, eum manu tenere ramum oleae, in capite gestare coronam, secum ferre pallium sub quo Agamemnonem trucidaverit Clytaemnestra, quae non habet Droysenius, nihil verum est nisi quod viridem ramum fert. Corona alienissima est: quae enim tam impudens foeditas esset, si filius interfecta matre se ut victorem corona ornasset, idque dum ipse facinus illud ut detestabile abominatur? Unde hoc sumptum sit non video. Crederem ex his eius verbis v. 1031. coniectum esse,

*ξὲν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει προσίζομαι  
μεσόμυαλὸν θ' ἴδρουμα, Λοξίον πέδον,  
πυρρὸς τε φέγγος ἀφ' ἄθρονος κεκλημένον,*

nisi interpretatio doceret *στέφος* recte de vitta lanea ramo circumdata esse intellectum, de qua est in Eumenidibus v. 43. [44.]

*ἔχοντ' ἐλαίας ὑψηγέννητον κλάδον  
λήνει μεγίστω σιωφρόνως ἐστεμμένον.*

Pallium autem mortiferum Agamemnoni non ipse Orestes fert, sed famuli eius, quibus dicit *ἐχτείναιτ' αὐτό*. Aliud finxit Droysenius, Aegisthi et Clytaemnestrae corpora semioperta iacere, quod foedum est.

Denique ex falsa opinione *τὰς ἄνω παρόδους* ignorantium ad v. 1058. [1059.] Orestes dicitur per orchestram via peregrinorum abire, qui non magis quam quisquam alius actorum per orchestram abit.

In Eumenidum exordio hanc habemus descriptionem: templum Apollinis Delphicum conspici cum vestibulo: ex porticu ad dextram pro-

dire sacerdotem Pythiam, quam prius quam tripodem conscendat ut oracula accipiat, preces facere, venerarique primo deos, qui a principio deinceps oraculum tenuerint, dein ceteros in vicinia deos: orchestram esse spatium ante regionem templo consecratam. Satis erat templum dici cuius fores apertae essent. Hoc enim, nihil aliud testatum habemus. Vestibulum Mülleri videtur inventum esse, cuius commenta de ara Delphica eiusque signis recte reiecta sunt. Alias picturas commentus est Droysenius. Sacerdos unde exeat, non est a poeta indicatum, sed credibile est ex porticu vel aedificio ad templum pertinente prodire. De orchestra autem non est recte iudicatum, si regio circa templum non area, in qua templum est, sed *περίβολος* qui dicebatur intelligitur. Is enim amplissimus erat, ut locus ante eum longissime a templo remotus fuerit.

Ad v. 64. [66.] dicitur Apollo cum Oreste et Mercurio ex interioribus templi prodire, cuius adspectus per *ἐκκέκλημα* spectatoribus patefiat. Sane etiam Müllerus, Droysenius, alii audiendum putarunt scholiastam, cuius ad hunc versum haec verba habemus, *ἐπιφανείς Ἀπόλλων συμβουλεύει Ὀρέστη καταλιπεῖν μὲν τὸ μαρτεῖον, φρυγῆν δὲ εἰς Ἀθήνας· καὶ δευτέρα δὲ γίνεται φαντασία. στραφέντα γὰρ τὰ μηχανήματα ἐνδὴλα ποιεῖ τὰ κατὰ τὸ μαρτεῖον ὡς ἔχει. καὶ γίνεται ὄψις τραγική, τὸ μὲν ξίφος ἡμαγμένον ἔτι κατέχων Ὀρέστης, αἱ δὲ κύκλω φρουροῦσαι αὐτόν.* Nec falsa ille tradidit, sed, si quid video, quae de versis machinis dicit, non ad hunc versum, sed ad v. 94. [97.] pertinent, eodem modo, quo ad v. 47. [48.] adnotata sunt, quae ad ipsum tragoediae initium ponenda fuerant. Nam, ut et in censura Mülleri Eumenidum p. 163. et in Annalium Vindobonensium vol. CXI. p. 246 sqq. ostendisse videor, non solum nulla causa erat cur nunc Furiae conspicerentur, sed etiam inepte atque importune poeta animos spectatorum novo isto ac terribili adspectu Furiarum avocasset ab audiendo Apollinis et Orestis colloquio.

Ad v. 94. [97.] mira narrat Droysenius, sublatam ex ianua Stygia umbram Clytaemnestrae ad thymelen ferri, ex eaque alloqui iacentes in templo Furias. Credibiliore modo haec descripsit Franzius. Sumpta sunt ex falsa opinione Mülleri. De ea in censura eius Eumenidum dixi p. 153. Multo aptius putabitur Clytaemnestrae umbra per *ἀναπίεσμα* quod in proscenio erat emissa esse.

V. 375. [389.] recte Franzius satis habuit Minervam dicere per auras advenire. Droysenio placuit inventus a Müllerio currus cum acriis equis: quo in curra eam post v. 467. [482.] rursus avehi iubet. Franzius simpliciter eam dicit per auras abire via domuitionis. Pagnant haec inter se. Est enim Minerva iam domi, siquidem templum hoc domus eius est. Et cur per auras abeat, quum se possit in interiora templi recipere? Neque enim puto cuiquam placiturum esse, ut ex templo suo in proximum collem Areopagi avolet. Ibi enim tum demum ea opus erit, quum iudicium Areopagitarum instituet: quo consilio ipsa v. 465. [481.] dicit

ἤξω, quod non debebat ex H. L. Ahrensii parum considerato iudicio in ἤξω mutari.

A v. 536. [555.] res agitur in Areopago, verumque videtur, quod adnotatum est, ex urbe adventare iudices (Droysenius eos a praecone duci facit). Nam si forte quis credat scenae mutationem factam esse sublatis aulaeis, iisque demissis iam congregatos apparere iudices, vereor ne id parum probabile sit. Commemorant quidem grammatici ἀλκίαια, quae sit παραπέτασμα τῆς σκηνῆς, quorum testimonia collegit G. C. Guil. Schneiderus in libro quem de rebus Attici theatri scripsit p. 81 sqq. sed Hyperides, qui ex antiquis auctor memoratur, ut verba eius apud Pollucem IV. 122. ostendunt, non est de theatro locutus, ceteri autem Romanorum theatra videntur in mente habuisse, ut ex ista tam tenui et dubia memoria potius colligere debeamus nullum omnino in veterum Graecorum scena usum aulaeorum fuisse, sed sicut ἐκκύκλημα ante oculos spectatorum fiebat, sic etiam tractis versisve tabulatis scenae mutationem esse in conspectu theatri factam. Müllerum quidem patet pro suo arbitrio p. 105. finxisse aulaeum: quod fideliter servavit Droysenius. Hic quidem ille iudices in templi gradibus, Furiis in gradibus thymelae considerare facit, Minervam autem mox, quum verba facere iubet Furiis, hastam inclinare, ut hodie milites salutant; post v. 680. [702.] idem iudices facere dicit, quae a Müllerero inventa qualia sint alibi dictum est.

Ex coniectura non satis probabili dicuntur post v. 956. [984.] ad nutum Minervae mulieres sacerdotes cum facibus prodire. Nam nec de nutu Minervae quidquam indicii apparet, nec prodeunt mulieres istae, sed aliquanto post demum Minerva dicit se eas comitandis Furiis missuram, v. 976. [1004.]

πέμπω τε φέγγη λαμπάδων σελασφόρων  
εἰς τοὺς ἐνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους  
ξὺν προσπόλοισιν, αἵτε φρουροῦσιν βρέτας  
τοῦ μὲν δικαίως.

Immo, ut hostias, quarum simul mentio fit (verba infra afferam), nemo facile credet, quamvis affirmet Müllerus in appendice p. 27. in conspectum productas esse, ita putandae erunt mulieres istae in aditu opperientes stare, ut aliquid earum conspici possit, quia pronomine demonstrativo indicantur.

Postremo ad v. 987. [1014.] adnotatum est Minervam cum istis mulieribus in orchestram descendere; tum sequi Areopagitas, qui chorum Furiarum comitentur, turbamque virorum et mulierum Atheniensium. Sic etiam Droysenius. Haec quoque sumpta sunt ex iis, quae Mülleri fervida imaginatio ebulliit. Non decere Minervam ut in orchestram descendat ipsaque se ducent praebat Furiis, iam in censura Mülleri Eumenidum p. 121. dixi; immo eam, postquam valedixit Furiis, abire de scena, ut eas advenientes excipiat destinatamque iis sedem assignet, idque ipsam dicere verbis minime ambiguis v. 956. [985.]

## IN AESCHYLI ORESTEA.

657

χαίρετε γυμείς· προτέραν δ' ἐμὲ χροῖ  
 στείχειν Φαλάμους ἀποδείξουσιν  
 πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν.  
 ἴτε καὶ σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμινῶν  
 κατὰ γῆς σύμεναι εἰς.

Nam *προτέραν στείχειν* non significat primorem in comitatu ire ut ducem, sed prius abire. Porro autem illud num credibile est, praeter istas sacrorum administras, quae certissime perpaucae fuerunt, chorum quindecim Furiarum, tum Areopagitas, post hos autem agmen virorum et mulierum per orchestram incessisse? Vnum *παραχορήγημα* aliquot locis praetorum commemoratum novimus (dico autem *παραχορήγημα*, ut scholiastes Aristophanis, chorum qui praeter legitimum chorum introducitur: apud Pollucem enim permutata esse *παρασκήμιον* et *παραχορήγημα* ostendi in Opusc. VII. p. 346.), hic vero insolentissime duo simul, atque adeo, si *προπομπῶν* seorsim numerantur, tria haberemus *παραχορήγηματα*, sacerdotes quae dictae sunt, Areopagitas, populum Atheniensem. Portentosius etiam Müllerus in appendice p. 27. pompam hoc modo adornavit: Minervam, Areopagitas, *προπομπούς*, Furias, agnen cum facibus hostias ducentium, liba, pateras, puniceas vestes in manibus ferentium, quod postremum agmen ultimum tragoediae carmen canat. Licebit vero, ut mactandas pecudes omittam (equos et canes viderunt theatra nostra; videantne etiam boves?), hanc tantam hominum multitudinem haud mediocriter minuere. Areopagitarum *παραχορήγημα*, in iudicio quidem, testatus est scholiastes in cod. Med. ad v. 555. [575.] ut Franzius p. 313. refert: ἐν περιχωρήματι αὐτῶ ἐσὶν οἱ ἀρεοπαγῖται μηδαμοῦ διαλεγόμενοι. Id enim ex *παραχωρήματι* et hoc ex *παραχορήγηματι* corruptum est, ut apud Hesychium atque alibi. Nunc vero quid Areopagitis opus est? Non dico hoc, quod homines istos, qui illas partes egerant, remove a comitatu velim, sed nunc eos simpliciter virorum Atheniensium officio fungi par est, ut non indigeamus aliis viris Atheniensibus. Nec profecto magis laborandum, unde mulieres Athenienses capiamus. Nam quum legitimus Furiarum numerus sit illarum trium, quarum nota sunt nomina, non dubitandum videtur, quin hae tantum sacratas sedes acceperint cultaeque sint Athenis. Atque vix effugisset, credo, Aeschylus impietatis accusationem, si pro tribus quindecim punitrices deas recipi fecisset. Ita duodecim, ut defunctae munere suo in persecutione Orestis, iam mutatis vestibus interea dum Minerva v. 975—985. [1003—1013.] orationem habet, ut mulieres Athenienses adhiberi poterant. Quare si Areopagitae, ut quidam volunt, numero duodecim fuerunt, totidem habebimus mulieres, omnisque comitatus ex viginti quattuor Atheniensibus constabit, quibus accedunt, quae certissime perpaucae fuerunt, sacerdotes istae, vel potius ministrae sacrorum. Hic comitatus carmen ultimum canere creditur: non est tamen putandum omnes viginti quattuor cauere, sed illos tantum, qui proprie sunt cho-

reutae, hoc est duodecim numero, quorum dimidia pars pro viris, altera pro mulieribus canit. Nam carmen ipsum hemichoria prodit.

Et quoniam de chori divisionibus nihil est a Franzio adnotatum, breviter indicabo rationem, qua in his tribus tragoediis choro usus est poeta. Agamemnonis parodus, quae continetur versibus 104—154. [104—148.] quum ex tribus strophis constet, quae eodem epiphonemate finiuntur, singulas strophas a quinque choreutis, hoc est ab uno *στοιχῶ* cani ostendit. Sequitur stasimon chori v. 155—248 [149—242]. Alterum stasimon v. 358—474. [352—466.] in fine epodum habet, quam quattuor deinceps singuli senes canunt, de qua dixi in Opusc. vol. VII. p. 46. Disceptari potest de partibus chori, ubi Cassandrae res agitur. Et quamquam in hoc genere haud facile quis afferet quod liquido affirmari possit, tamen aliquam probabilitatem numerus choreutarum coniciendi suppeditat. Coryphaei videntur esse, quae praesente Clytaemnestra choro data sunt, v. 1017—1039 [1006—1027]. Vbi Clytaemnestra discessit, summa arte elaboratum chori cum Cassandra colloquium a v. 1040. [1029.] undecim disticha iambica praebet, quorum duo ultima v. 1090. [1078.] 1101. [1089.] adiunctos habent dochmios, tum sine iambis binia chori antistrophica, ita ut omnino quindecies chorus audiatur. Hinc videtur recte conici singulos deinceps choreutas, et primos quidem novem solos iambos dicere; decimum et undecimum, magis iam commotos ab iambis transire ad dochmios; reliquos quattuor denique vehementissime perturbatos solis dochmiis horrorem suum prodere. Quae postea chorus in altercatione cum Clytaemnestra canit, singulas strophas hemichoriis tribui vel hoc suadet, quod quaedam earum eadem verba continent.

Choephoron parodus quum tria stropharum paria atque epodum habeat, non inepte statuatur singulas strophas a duabus mulieribus, epodum autem a tribus cani. Inter hemichoria autem distribuendum erit breve carmen ex duabus strophis, quod est a v. 150 [145.]. In luctu Agamemnonis liberorum et chori, cuius initium post coryphaei anapaestos est v. 313. [312.] quod carmen vehementer corruptum est, illud facile intelligitur, quae chori strophae sunt, hemichoriis esse tribuendas, anapaestos autem qui sunt in medio v. 366. [367.] coryphaei esse; illos denique qui sunt v. 336. et 394. [395.] utrum idem, an unus ex utroque hemichorio recitet, dubium est. Sequitur v. 578. [579.] stasimon. Sed a v. 772. [770.] liberioris formae carmen ex quattuor stropharum partibus et mesodo est, ut incertum sit quot choreutae singulas strophas cecinerint. Huic carmini an simile sit illud, quod est a v. 923. videndum erit criticis. Lacunosum enim est, ut illud tantum pateat, quia fere ex dochmiis compositum est, non recitari a coniunctis multorum vocibus.

In Eumenidibus quomodo distribuenda sint carmina chorica dixi in Mülleri Eumenidum censura.



Omnium vero difficillimum est nostris hominibus modos cantuum ad Graecorum exemplum componere, quod eius rei vix tenuem notitiam habemus. Praeterea qui hodie modos faciunt, multo minus adduci possunt, ut instrumenta cantui, non cantum instrumentis servire cogant. De isto musicorum vitio iam apud veteres Graecos Pratinas graviter questus est, cuius versus rettulit Athenaeus XV. p. 617. C. Quod nisi inveniri poterit, qui instrumentis non obstrepat voci cantorum auresque obtundat, sed satis habeat, duabus citharis duabusque tibiis adjuvare canentes, ut quid canant percipere auditores possint, non referent cantorum carmina imaginem antiquae tragoediae. Sapienter Pratinas ὁ δ' αὐλὸς ὑστερον χορευέτω· καὶ γὰρ ἐσθ' ἐπηρέτας κώμων μόνον. '

## INDEX GRAECVS.

- ἀ- productum Ag. 1498  
ἀβρόπηρος Ag. 667  
ἀβρότιμος Ag. 667  
ἀβροτος Pr. 2  
ἀγάζω Suppl. 1033  
ἀγαπτερέως Ag. 261  
Ἀγβάτανα Pers. 16  
ἄγγαρος Ag. 267  
ἀγγελία Pers. 292  
ἄγη Pr. 804  
ἄγη Ag. 704. Ch. 821  
ἀγηλατεῖν p. 208  
ἀγής, ἀγής p. 208  
ἀγκαθεν Ag. 3  
ἀγκών Ag. 3  
ἀγνός. ἀγνός Στρυμών Suppl. 241  
ἀγνή αὐδή Ag. 230  
ἀγνυμι et derivata p. 205 seqq.  
ἄγος Ch. 147  
ἄγος p. 208  
ἄγρυνος Sept. 187  
ἀγχόνη Eum. 738  
ἀγώνιος Ag. 490  
ἄδαμας, ἀδαμαντόδετος Pr. 426  
ἀδείμων Ag. 321  
ἀδελφός Sept. 951  
ἔδοβάτης Pers. 904  
Ἰδου δίκτυον, μάγερος, μήτηρ,  
σάπτωρ Ag. 1194  
ἀεί, collocatio Eum. 79.  
ἄεπτος Ag. 133  
Ἄερία, Aegyptus, Suppl. 69. 837  
ἄζεσθαι p. 208  
-ἀθεω Eum. 430. 555  
Ἄθως Ag. 270  
αἰανής, αἰανός Eum. 408  
Αἴας, Αἴα, Αἴαν Pr. 428  
αἰδεῖσθαι Eum. 465  
αἶεν Sept. 132  
αἰκέλιος, αἰκής, αἰκῶς Pr. 473  
αἶμα σφάττειν Pers. 818  
αἱματοσηγής Pers. 818  
αἵμων Suppl. 814. Ag. 1449  
αἰνεῖν Ag. 98. Ch. 276  
αἶρειν. ἀρῶ Pers. 796  
αἶρειν, αἶρεισθαι τύχην Ag. 1624  
αἶστος Eum. 554  
αἶτης Sept. 132  
αἰφρηδῖς Pr. 651  
αἰχμή Ag. 462  
αἰών Ag. 106. fem. Sept. 202. αἰῶ  
Ch. 346  
ἀκασκαῖος Ag. 713  
ἀκάτη Ag. 950  
ἀκραγής Pr. 804. p. 209  
ἄκραν ἐπερθεῖν Eum. 551  
ἀκρίζω Ch. 920  
ἄκρυπτος Suppl. 282  
ἄκρωνία Eum. 187  
ἀκρώτης Pers. 973

- ἀκταίνειν Eum. 37  
 ἀκτή, ἀκταῖς Pr. 357  
 ἀλγεῖν Ag. 549  
 ἄλιφα Ag. 307  
 ἀλείειν Pr. 565  
 ἀλή Ag. 106.  
 ἄλλος Sept. 405  
 ἄλουργής Ag. 913  
 ἄλυκτός Suppl. 754  
 ἀλφεισίβοιος Suppl. 822  
 ἄμαλα Suppl. 809  
 ἀμάρτιον Ag. 515  
 ἀμείβειν, ἀμείφομαι Ch. 780  
 ἀμήνιτος Ag. 627  
 ἄμομφος Eum. 405  
 ἀμφὶ νόβη Ch. 34  
 ἄν. Collocatio Ch. 95 (p. 513 seq.)  
 ἄναγε Ch. 957  
 ἀναίδειν Ch. 530  
 ἀναπειτής Suppl. 752  
 ἀναπίεσμα Pers. 650  
 ἀνάρχετος Eum. 519  
 ἀναστατήρ, ἀναστάτης Ag. 1186  
 ἀνδρόβουλος Ag. 10  
 ἀνδροκμής Eum. 247  
 ἀνέστην Ch. 796  
 ἀνηλεῶς Pr. 242  
 ἀνθεῖν Ag. 637  
 ἀντᾶν Suppl. 309  
 ἀντίποινα Eum. 265  
 ἀνύειν Ag. 1081  
 ἀξιούσθαι Ag. 355  
 ἄοιστος Suppl. 845  
 ἄος, ἄως Suppl. 752  
 ἀπάλαμος Ag. 1498  
 ἀπέρωπος Ch. 593  
 ἀπέρωτος Ch. 593  
 Ἄπια, ἀπὶ γαῖα Ag. 241  
 Ἄπις Ag. 241  
 ἀπλῶ λόγῳ, ἀπλῶς Suppl. 447  
 ἀπλωστί Suppl. 447  
 ἀπὸ γλώσσης Ag. 780. ἀπὸ γνώμης  
 Eum. 666. ἀπὸ στρατείας Ag. 580.  
 ἀπὸ σφραγῆς Ag. 1567  
 ἀπόπολις Ag. 1370  
 ἀποπρό Suppl. 3  
 ἀποταυροῦσθαι Ag. 230  
 ἀπότομος, ἀποτόμως Ag. 1370  
 ἀπρόσδεικτος Suppl. 768  
 ἀπταρύσσεσθαι Ag. 261  
 ἀπτερέως Ag. 261  
 ἀπτερέσθαι Ag. 261  
 ἀπτέρως Ag. 261  
 ἄπυρος Ag. 69  
 ἀργῆς Ag. 112  
 Ἄρης. Ἄρειος Sept. 64. Ἄρη Sept. 45  
 Ἄριος Ch. 418  
 ἀρχύστατος Ag. 1334  
 ἀρμόνιος Suppl. 1012  
 ἀρσενοπληθής Ag. 124  
 Ἄρτεμβάρης Pers. 30  
 ἀρτίδροπος Sept. 315  
 ἀρχαῖος Ag. 557  
 ἀρχέλειος Pers. 292  
 ἀρχός Pers. 324  
 -ῆς ex -αίης Ag. 110  
 ἀσίθεια Sept. 806  
 ἀσπιδοστράτος Ag. 792  
 ἀστόξενος Suppl. 341. Ag. 1558  
 ἀστραφής Pr. 163  
 ἀταλός Pers. 532  
 ἀταρβής Pr. 851  
 ἀταύρωτος Ag. 230  
 ἀτίτης Ag. 72  
 Ἄτλας, Ἄτλα, Ἄτλαν Pr. 428  
 ἀτρεστί Suppl. 930  
 ἀτρίακτος Ch. 335  
 αὐγή Ag. 239  
 αὐονή Eum. 331  
 αὐτόν Ch. 1009  
 αὐτόχθονος Ag. 514  
 ἀφειμίνος Ag. 394  
 ἀφερκτος Ch. 441  
 ἀφιέναι Ag. 394  
 ἀφίκτωρ Eum. 122  
 ἀφνίδιος Pr. 681  
 Ἄχαις, Ἀχαική Pers. 483  
 ἄχαρις χάρις Pr. 544

- ἀχὴν, ἀχηνία* Ag. 400  
*ἄψ* Suppl. 465  
*βᾶ* Suppl. 857  
*βαλήν* Pers. 660  
*βάλλειν* Ag. 1131  
*βαλός* Ch. 565  
*βάπτειν* Ag. 589  
*βαφαί χαλκοῦ* Ag. 589  
*βέλεμον* Sept. 605  
*βέλος* Sept. 605  
*Βία* Pr. 12  
*βίαια* Ag. 169  
*βιβῶν* Eum. 79  
*βίοι* Suppl. 917  
*βλάστημος, βλαστήμων, βλαστησμός*  
 Suppl. 303. Sept. 12  
*βλέπω φάος* Pers. 294  
*βοή* Suppl. 654  
*βούπερος* Pr. 588  
*βουλευτός* Ch. 488  
*βοῦς ἐπὶ γλώσση* Ag. 36  
*βούσταθμον* Ag. 863  
*βρύειν* Pr. 380. Eum. 912  
*βρύχιος* Pr. 1085  
*γανᾶν, γανάσαι, γανεῖν* Suppl. 989  
*γάπεδον* Pr. 830  
*γάρ* Ag. 1106. Ch. 1018  
*γέ* Pr. 1075  
*γεῖος* Suppl. 825  
*γηθεῖν* Pr. 156. Ch. 759  
*γῆν πρὸ γῆς* Pr. 683  
*γοᾶσθαι* Ch. 622  
*γοῦν* Pr. 162.  
*γυναικοπληθής* Ag. 114  
*δαίξειν* Ch. 391  
*δαῖτος* Pers. 653. Ag. 537  
*δάκνειν. δεδηγμένος* Ch. 829  
*δακνιστήρ* Suppl. 449  
*δάκος* Ag. 1123  
*δακρυτός* Sept. 944  
*δάπεδον* Pr. 830  
*Δαρειάν* Pers. 665  
*δέ* Pers. 329. Ag. 713. Ch. 613. p. 431  
*δεῖγμα* Ag. 943  
*δειμαίνειν* Eum. 510  
*δειματοσταγής* Ch. 828  
*δεκάφνιος* Ag. 1436  
*δέχεσθαι* Ch. 749  
*δήτιος* Ag. 537  
*δημοπληθής* Ag. 124  
*δηρις* Suppl. 397. Ag. 909  
*δαιίμων* Pers. 979  
*δαίκτωρ* Eum. 556  
*διαμφίδιος, διαμφίς* Pr. 552  
*διαρταμή* Sept. 909  
*διάτορος* Pr. 76  
*δίειν, δίσσθαι* Pers. 701  
*δίημι, δέμαι* Pers. 701  
*δίοπος* Pers. 45  
*δίπλαξ* Pers. 272  
*διπλή μᾶστιξ* Ag. 620  
*δίφνιος* Ag. 1436  
*δίχα* Sept. 25  
*δίψησις* Ch. 743  
*διώκεσθαι* Ch. 286  
*δοκεῖν εἶναι* Ag. 753  
*δόκη, δοχή* Ag. 403  
*δορίδητος* Ch. 343  
*δοριτίνακτος* Sept. 140  
*δόρον* Sept. 605  
*δορυφόρημα* Sept. 1  
*δουρίπηκτος* Sept. 260  
*δράμημα, δρόμημα* Pers. 246  
*δριμύστακτος* Ch. 384  
*δροίτη* Ag. 1506. Ch. 979  
*δρύτη* Ag. 1506. Ch. 979  
*δύνασθαι* Ch. 369  
*δυσὶν* cum plurali Ag. 1344  
*δυσαγής* p. 210  
*δυσαρεισκόμενος* Ag. 758  
*δυσοίξειν* Ag. 1275  
*δυστειμήται* Sept. 1031  
*δύσχιμος* Pers. 562  
*δωματοφορεῖν* Ag. 915  
*Ξ Ξ* Pr. 578  
*ἑβδομαγέτας* Sept. 781  
*ἑβδομαι* pro ἑπτά Sept. 117  
*ἐγγύς θεῶν* et sim. Eum. 980

- ἑργήγορον* Ag. 331  
*ἔγχος* Sept. 605  
*ἑγχρίειν* Suppl. 540  
*ἔδεθλον* Ag. 744  
*ἔδρα* Ag. 114  
*ἔθειλημός* Suppl. 997  
*εἰ cum participio* Ag. 404  
*εἰ οὐ* Pr. 1061  
*εἶ τοι* Suppl. 724  
*εἵβασθαι* Pr. 400  
*εἰδέναι. ἴσθι* Ag. 899  
*εἰδωλον* Ag. 805  
*εἰεν* Ch. 643  
*εἰλοθερής* Suppl. 65  
*εἰμί. ἦς* Ch. 355  
*εἰμι. ἦσθα* Ag. 489  
*εἰς pro ἐπί* Pr. 867  
*Ἐκβάτανα* Pers. 16  
*ἑκγενής* Suppl. 952  
*ἑκδικος* Suppl. 74  
*ἑκζειν* Eum. 848  
*ἑκαρπίζεσθαι* Sept. 582  
*ἑκκωνηγετεῖν* Eum. 230  
*ἑκλείπειν* Sept. 200  
*ἑκμαιεύειν* Pers. 817  
*ἑκμαρτυρεῖν* Ag. 1155. Ch. 1037  
*ἑκνομος* Eum. 95  
*ἑκπαθής, ἑκπαθῶς* Ch. 677  
*ἑκπεύθεσθαι* Pers. 929  
*ἑκφρατος, ἑκφάτως* Ag. 681  
*ἑκφυγγάνειν* Pr. 527  
*ἑλέδεμας* Sept. 83  
*ἑλένας* Ag. 666  
*ἑλλετε* Pr. 439  
*Ἑλλην* Ag. 410  
*ἑλίς cum infinitivo et ἄν* Ag. 1396  
*ἀπ' ἐλπίδος, ἀπ' ἐλπίδων, ἐξ ἐλπίδος* Ag. 965  
*Ἑμεια* Ag. 1567  
*ἑμμοτος* Ch. 465  
*ἑμπαλάγμα, ἑμπαλάσσεσθαι* Suppl. 282  
*ἑμφρων* Ag. 336  
*ἑναγής* p. 210  
*ἑνδαις* Eum. 1024  
*ἑνδίκως* Sept. 588  
*ἑνδυτός* Eum. 1010  
*ἑνίζειν* Ch. 789  
*ἑννύχιος, ἑννυχος* Ch. 713  
*ἑξαγίζειν* Ag. 619  
*ἑξάγιστος* Ag. 619  
*ἑξαιρεῖν, ἑξηρήσατο* Ag. 640  
*ἑξαμβρύνειν* Eum. 912  
*ἑξηγείσθαι* Ag. 640  
*ἑξοπλίζειν* Suppl. 88  
*ἑξυπτιάζειν* Sept. 557  
*ἑξωριάζειν* Pr. 17  
*ἑπαύειν* Ch. 813  
*ἑπακρίζειν* Ch. 920  
*ἑπανθίζειν* Ag. 1421  
*ἐπί* Pr. 659. Ag. 950  
*ἐπὶ τάδε* Suppl. 246  
*ἐπίδεξ* Ag. 1573  
*ἐπιζειν* Eum. 848  
*ἐπίκλυτος* Ch. 618  
*ἐπιξενουόσθαι* Ag. 1279  
*ἐπίξηνον* Ag. 1236. Ch. 871  
*ἐπίπαν* Pers. 43  
*ἐπιρρέπειν* Ag. 235  
*ἐπίσκοπος* Eum. 890  
*ἐπίφορος* Ch. 800  
*ἐποικτος* Ag. 1582  
*ἐπωπή* Suppl. 523  
*ἐργάνη* Pr. 462.  
*ἐργάτις* Pr. 462  
*ἔργον* Pers. 508  
*ἑρίδημος* Ag. 1421  
*ἔρμα* Ch. 147  
*Ἑρμαιος, Ἑρμαῖος* Ag. 268  
*ἔσω* Ag. 1303  
*ἔσω φρενῶν* Ag. 1011  
*ἔτερούας* Sept. 83  
*ἔτης* Suppl. 235  
*ἔτι. ἔτ' οὐ, ἔτ' οὐδέν* Ag. 1631  
*ἔτυμος, ἐτύμως* Eum. 55  
*εὐαγέως* p. 209  
*εὐαγής* Pers. 461  
*εὐάγητος* p. 206

- εὐαγγελίης Pers. 461  
 εὐθεῖν. εὐθουσα φρήν Ch. 759  
 εὐδαρσεῖν, εὐ δαρσεῖν Sept. 34  
 εὐθενεῖν Eum. 862  
 εὐθουδίκαιος Eum. 309  
 εὐκταῖος Sept. 704  
 εὐλόγως Eum. 21  
 εὐμορφος Ag. 434  
 εὐπέμπελος Eum. 468  
 εὐσεβεῖν, εὐ σέβειν Eum. 1001  
 εὐτ' ἄν cum participio Ag. 404  
 εὐτραφής, εὐτρεφής Ch. 886  
 εὐτυκάζεσθαι Sept. 134  
 εὐωρμίζειν Pr. 17  
 ἔχειν Ag. 697  
 ζεύγλη Pr. 464  
 Ζεὺς κλάριος Suppl. 345  
 ἡμέρα. καθ' ἡμέραν Pers. 843. Ch. 805  
 ἡμερολογεῖον Pers. 64  
 ἡμερος Pr. 949  
 ἡξίς Ag. 534  
 ἡπύειν Sept. 130  
 ἡπύη Sept. 132  
 Ἡφραῖστου παῖδες Eum. 13  
 ἡχαίνειν Ag. 400  
 ἡχῆν Ag. 400  
 θάλλειν. θάλλε, θάλλειν Suppl. 663  
 θανατοφόρος Ag. 1133  
 θεά, θεαίς Pr. 357  
 θελεμός Suppl. 997  
 θεμερός Pr. 134  
 θεμερῶπις Pr. 134  
 θέμις non declinatum Ag. 202  
 θέσκελος Ag. 571  
 θετοσκυθρωπός Ch. 725  
 θεῶν ἑγγύς et sim. Eum. 980  
 θεωρίς Sept. 835  
 θνήσκω. τεθνήσκειν Ag. 517  
 θοάζειν Suppl. 579  
 θόας, θόα, θόαν Pr. 428  
 θράξαι Pr. 629  
 θρεῦμαι Sept. 78. Ag. 1124. Ch. 963  
 θυηκός Ag. 87  
 θυηλή Ag. 786  
 θυσοκεῖν Ag. 87  
 θυσοκός Ag. 87  
 Ἰανες Pers. 925  
 Ἰάονες, Ἰωνία Pers. 995  
 ἰάπτειν Ag. 1513  
 ἰηλεμιστρία Ch. 418  
 ἰθεῖα Suppl. 78  
 ἰκτιος Suppl. 370  
 ἰνις Suppl. 42  
 ἰός Suppl. 144  
 ἰοῦ Ag. 22  
 ἰποῦν Pr. 367  
 ἰσθι Ag. 899  
 ἰσόμενος, ἰσόνειρος producta prima  
 syllaba Pr. 547  
 ἰσάναται Eum. 811  
 ἰσχαίνειν Pr. 271  
 ἰσχανᾶν Suppl. 816  
 ἰσχαναίνειν Pr. 271  
 ἴτυν ἴτυν Ag. 1103  
 ἰχανᾶν Suppl. 816  
 ἰχαρ Suppl. 816  
 ἰχώρ Ag. 1448  
 καί particula adnexum verbum fini-  
 tum pro infinitivo Sept. 648. post  
 participium Ag. 97  
 καί — δέ Pr. 977. Ch. 866  
 καί δή Sept. 454. Eum. 861  
 καί πῶς Ag. 527. 1269  
 καινίζειν Ag. 1030. Ch. 486  
 καινώ. καιών Ch. 918  
 κακόστροφος Ag. 635  
 κακόχαρις Suppl. 552  
 Καλλίστη Ag. 132  
 κάλλος. κάλλη Ag. 890  
 κάμπτειν γόνυ Sept. 772  
 καμψίπους Sept. 772  
 καρανιστήρ Eum. 185  
 κάρανον, κάρηνον Pr. 355  
 καρβάν Suppl. 105  
 καρδία. πρὸ καρδίας Suppl. 755  
 καρπίζεσθαι Sept. 582  
 καταλλαγὴ Sept. 747  
 καταρτύειν. κατηρικῶς Eum. 465

- καταστροφή Suppl. 1037  
 κατασχάινειν, κατασχναίνειν Pr. 271  
 κατολλύναι. κατόλωλα Pers. 671  
 κατουρίζω Pr. 969  
 Κεγχρεαί, Κεγχρεία Pr. 677  
 κεκτημένος Suppl. 322  
 Κερχνεία Pr. 677  
 κήνυγμα, κηρύσσειν Ch. 192  
 Κίλισσα Ch. 719  
 Κίσσιος, Κίσσινος Pers. 17  
 κλαγγαίνειν Eum. 134  
 κλίμακες Χαρώνιοι Pers. 650  
 κλωστήρ Ch. 501  
 κοιῶν Ag. 575  
 κοίης Ag. 575  
 κοιμῶν Ag. 575. 1206  
 κοιμίζω Ag. 575. 1206  
 κοιόλης Ag. 575  
 κομίζω Ag. 769  
 Κράτος Pr. 12  
 κρείσσονες θεοί p. 136  
 κρεοβόρος Suppl. 274  
 κρηναῖον γάνος Pers. 478  
 Κρήνη Pers. 478  
 κρηπίς Pers. 817  
 κριθᾶν, κριθιᾶν Ag. 1611  
 κτᾶσθαι. ὁ κεκτημένος Suppl. 322  
 κνανός Pers. 82  
 κύρειν Eum. 918  
 κυρσότεκνος Sept. 765  
 κύφελλον Suppl. 762  
 κωλύειν ὡς Suppl. 972  
 λαβαὶ ὅμοιαι Ch. 492  
 λάμπη Eum. 379  
 λαπαδνός Eum. 551  
 λαπάξω Ag. 125  
 λάτρον Suppl. 981  
 λεία Pers. 292  
 λευκή Ch. 279  
 λεωργός Pr. 4  
 λήμα Ag. 118.  
 Λιβυστικός, Λιβύστιος Eum. 289  
 λίπος Ag. 1390  
 λιτανός Sept. 98
- λιτή passive Eum. 355  
 λίψ, λιβός Ch. 289  
 λόγῳ Ag. 1155  
 λοχίτης Ag. 1621  
 μάκελλα Διός Ag. 503  
 μακιστήρ Pers. 699  
 μάλ' οὐ Suppl. 952  
 μανθάνειν Ag. 1083  
 Μάρδος Pers. 774  
 Μασίστηρ Pers. 31  
 μασσόνας Pr. 630  
 μάστειρα Suppl. 144  
 μαστεύειν, ματεύειν Ag. 1058. Eum.  
 246  
 μαστός Ch. 525  
 μασχαλίζω Ch. 434  
 μασχαλιστήρ Pr. 71  
 ματεύειν, μαστεύειν Ag. 1058. Eum.  
 246  
 ματήρ Ag. 1229  
 μάψ Sept. 749  
 μεγατισσοφρόνως Eum. 45  
 μελανάετος Ag. 112  
 Μέλας Suppl. 844  
 μελλῶ Ag. 1316  
 μὲν — καί, μὲν — τέ Ag. 713  
 μένειν Eum. 373  
 μέριμνα Pers. 164  
 μεσοῦν Pers. 430  
 μεταίτιος Ag. 778  
 μετακλάεσθαι Suppl. 390  
 μετακοιμίζεσθαι Ch. 1073  
 μεταλγείν Suppl. 390  
 μεταστένεσθαι Suppl. 390  
 μή, μὴ οὐ Pr. 922  
 μήρα, μηρία, μηροί Pr. 498  
 μήτηρ Sept. 565. Ag. 1194  
 μίμνειν Eum. 373  
 μνησιπήμων Ag. 166  
 μύχιος Pers. 927  
 μῶν Ch. 171  
 ναμερτής Pers. 245  
 ναυτίλος Ag. 1405  
 νείχη Ag. 1338. Ch. 593. Eum. 890

- νεφός, νεῖρος Ag. 1447  
 νεοκράς, νεόκρατος Ch. 340  
 νέος Suppl. 327  
 Νήϊσται πύλαι Sept. 441  
 νηλεώς Pr. 242  
 νηριτοτρόφος Pers. 892  
 νόαρ Suppl. 754. 853  
 νόμφ Ag. 1166. Eum. 566  
 νοσεῖν Pr. 380  
 νῦν Ag. 862  
 νῦν ὅτε Suppl. 614  
 νύχιος Pers. 927. Ch. 713  
 νωτίζω Ag. 271  
 ξ. ὠνόμαζεν et sim. Ag. 659  
 ξινοδόκος Ag. 1279  
 ὄβρικαλον Ag. 135  
 ὄθρειν Sept. 210  
 οἷ cum hiatu Ag. 1106  
 οἰκητήρ Sept. 19  
 οἰκτρός Pr. 248  
 οἴμοι Ag. 1303  
 οἶμος Pr. 396  
 οἰοιοῖ Pers. 929  
 οἶον post comparativum et negationem Pr. 630  
 οἴσπερ Ag. 1005  
 ὀλλύναι. ὀλλωλώς Suppl. 797  
 ὀμόπτερος Pers. 553  
 ὄμπνιος Ch. 657  
 ὀπως cum prima persona Ag. 578  
 omisso οὐκ ἔχω Ch. 187  
 ὀπως ἄν Ag. 348  
 ὄρᾶν Sept. 535  
 ὄργαίνω Sept. 373  
 ὄρθός πούς Eum. 291  
 ὄρμαίνω Sept. 373. Ag. 1348  
 ὄρμος Ag. 643  
 ὄρος Ag. 464  
 ὄρυγάνω Ag. 1348  
 ὄσον post comparativum et negationem Pr. 630  
 Ὀστώνης Pers. 33  
 ὅστέα λευκά p. 99  
 ὅστις Pr. 356  
 ὄσφύς μακρά p. 102  
 ὅταν cum optativo Pers. 445  
 οὐ repetitum Ag. 1604. οὐ post εἰ Pr. 1061  
 οὐ λέγω Ag. 838. Eum. 853  
 οὐ μή cum coniunctivo praesentis Eum. 224  
 οὐδέν Eum. 39  
 οὐδέν λέγειν Ag. 158  
 οὕτως Pers. 340  
 ὄφθαλμός Pers. 167  
 ὄχθος Ag. 1119  
 πᾶ Suppl. 857  
 παῖ παῖε Pr. 565  
 παῖων Pers. 411. Ag. 972. 1593. Eum. 918  
 παλίνορσος, παλίνορτος Ag. 142  
 πάμβοτος Sept. 274  
 παμμήτωρ Sept. 274  
 πανδόχεια Sept. 18  
 πανδοκοῦσα Sept. 18  
 πανός Ag. 269  
 πάντροφος Sept. 274  
 παρακλίνω Ag. 716  
 παραλλάσσειν Ag. 405  
 παράορος Pr. 365  
 παράρρημα, παράρρυσι Suppl. 685  
 παρασκήνιον p. 657  
 παραχορήγημα p. 657  
 πάραυτα Ag. 711  
 παρῆναι. παρών Ag. 1043  
 παρηγορεῖν Eum. 498  
 πάρηξις Ag. 534  
 πάροδοι, αἱ ἄνω π. p. 652  
 πᾶς. πάντα ταῦτα, πάντ' ἐκεῖνα Pers. 390  
 πάσχειν. πῆσας Ag. 1593  
 πατρωνύμιος Pers. 145  
 παῦ παῦε Pr. 565  
 πέδοι Pr. 274  
 πείθεσθαι. πείθου, πείθεσθε Pr. 276. 1043. Ag. 1013  
 -περ Ag. 1005  
 πέρα subst. Suppl. 249. Ag. 1159



- πέρα, πέραν* Ag. 1159  
*περί* eliso ε in compositione Ag. 1106.  
*Eum.* 625  
*περί φόβου* Ch. 34  
*περιαγή* p. 206  
*περιαγής* p. 206  
*περίακτοι* p. 652  
*περιναίεσθαι* Suppl. 991  
*περίφρων* Ag. 1388  
*πήδημα* Pers. 90  
*πήμα ἄτης, νόσου* Ag. 817  
*πήσας* Ag. 1593  
*πιαίνω* Sept. 568  
*πίονα μηρία* p. 102  
*πίστευμα, πίστευσis* Ag. 845  
*πίστωμα* Ag. 845  
*πλάσις, πλάσμα* Pr. 572  
*πλαστός* Eum. 55  
*πλάτη* Ag. 671  
*πλατός* Eum. 55  
*Πλειστός, Πλειστός* Eum. 28  
*πληθύειν* Ag. 1330  
*πλουτίζειν* Ag. 1227  
*πνεῖν* Ag. 1164  
*ποδοκίειν, ποδοκίειν* Pers. 658  
*ποιμήν* Ag. 635  
*πολύς, πολῶς* Ag. 968  
*πολύτιτος* Ag. 72  
*πόρευμα* Eum. 236  
*ποτέ* in apodosis Ag. 1301  
*πράκτωρ ἐφάνη* Suppl. 558  
*πράσσειν* Ag. 1249  
*πρέπειν* Ag. 622. *πρέπων* Ag. 1355.  
*πρέψαι* Ag. 1288  
*πρέσβη* Suppl. 697  
*πρόδουλος* Ag. 668  
*προμηθής* Suppl. 670  
*προηία Παλλάς* Eum. 21  
*προπίπτειν, προπίπτειν* Pers. 151  
*πρός.* Verborum cum *πρός* compositionum constructio Ag. 801  
*προσαγορεύειν* Pr. 835  
*προσβάλλειν* Ag. 746  
*πρόσειλος* Pr. 452  
*προσειπεῖν* Sept. 648  
*προσελεῖν* Pr. 439  
*προσέληνοι* Pr. 439  
*προσηγορεῖν* Pr. 835  
*προσίκτωρ* Eum. 122  
*προσκυνεῖν τὴν Ἀδραστείαν* Pr. 940  
*προσπαίειν* Eum. 918  
*προσαίνειν* Pr. 836  
*προστόμιον* Suppl. 3  
*προστρίβεσθαι* Eum. 236  
*προστρόπαιος* Eum. 95  
*πρόσπαγμα* Ag. 1237  
*προσφύειν* Suppl. 263  
*πρότιμος* Ch. 394  
*προυγελῖν* Pr. 439  
*προυσελεῖν* Pr. 439  
*πρύμνα φρενός* Suppl. 958  
*πρῶν* Pers. 129. Ag. 292  
*Πρῶν* Ag. 292  
*πιερόν, πτέρωμα* Sept. 657  
*πύραργος* Ag. 112  
*πυρδαῆτις* Ch. 595  
*πῶ* Ag. 1475  
*πωλεύμενος* Pr. 645  
*ῥέειθρον, ῥεῖθρον* Ag. 197  
*ῥέπεισθαι* Suppl. 991  
*ῥητὸν αὐδᾶσθαι* Pr. 767  
*ῥύσιον* Ag. 513  
*ῥυτός* Ag. 1369  
*σαοῖ* Sept. 210  
*σέβειν* Suppl. 579  
*σέλλειν* Pr. 439  
*σειλληγορεῖν* Pr. 439  
*σελλίζειν* Pr. 439  
*Σελλός* Pr. 439  
*Σιληνῖαι* Pers. 299  
*σῖλλος* Pr. 439  
*σκηνή τροχίλατος* Pers. 971  
*σκήπτειν* Eum. 789  
*σκηπτοῦχοι* Pers. 292  
*σκιά* Sept. 955. Ag. 805  
*σόλος* Pr. 439  
*σπεύδεται* Ag. 140  
*στάζειν* Ch. 825

- στέγειν Pr. 428  
 στέρεσθαι Ag. 1497  
 στόμιον Ch. 796  
 στρατός Ag. 525  
 στρέβλη Suppl. 424  
 στρουθός Ag. 137  
 Στρυμών άγνός Suppl. 241  
 συγγενείς μήνες Ag. 106  
 συλλύειν Ch. 291  
 σύμβολος Suppl. 486  
 σύμμετρος, συμμετρούμενος Ag. 106  
 συμπολίτης Sept. 586  
 σύμφυτος αιών Ag. 106  
 συνανύτειν Ag. 1081  
 συνείναι. συνών χρόνος Ag. 106  
 συνεμβολή Ag. 950  
 σύνορθρος Ag. 239  
 συντιθέναι Suppl. 61  
 συνωρίς Ch. 976  
 σύρδην Pers. 55  
 σύρεσθαι Pers. 55  
 σφαγμός Ag. 1051  
 σφάς encliticum Pr. 444  
 σφριγᾶν Pr. 380  
 σχέθειν, σχεθεῖν Sept. 75  
 σωματηγός Pr. 464  
 τάγης Ag. 109  
 ταράσσειν. θράξαι Pr. 629  
 τάσσεισθαι Suppl. 946  
 ταῦρος Ag. 230  
 ταυροῦσθαι Ag. 230  
 τεθνάναι Ag. 517  
 τέλος Ag. 901  
 τί μήν Ag. 14  
 τί οὖν Sept. 190. Eum. 889  
 τί πῶς Ch. 754  
 τιθέναι οὐδέν Eum. 642  
 τιμαλγής Eum. 616  
 τιμή Pr. 225  
 τίνειν Ag. 515. τίνεσθαι Eum. 219  
 τίπτε Pers. 549  
 τίς pro ὅστις Ag. 1121  
 τίς omissum Ag. 69  
 τλησιάρδιος Ag. 411  
 τοιοῦτο, τοιοῦτον Pr. 802  
 τοσοῦτο, τοσοῦτον Pr. 802  
 τρία παλαιήματα Eum. 579  
 τριάζειν Ch. 335. Eum. 579  
 τριπάχυντος Ag. 1444  
 τρίς ἕξ βάλλειν Ag. 33  
 τρόπος Sept. 444  
 ὕβρις adi. Suppl. 785  
 ἰγῦα Ag. 968  
 ὕδαρης Ag. 764  
 ὕμεναιεῖν, ὕμεναιῶν Pr. 553  
 ὕμνησθαι prima syllaba correpta Ag.  
 957  
 ὑπαρχος Pers. 322  
 ὑπέρχομος Pers. 337. Ag. 447  
 ὑπέρχοπος Ag. 447  
 ὑπέρχοτος Ag. 447  
 ὑπεριτελεῖν Ag. 271  
 ὑπεριτελής Ag. 271  
 ὑπέρτερος Pr. 215  
 ὑποβρύχιος Pr. 1085  
 ὑπόξυλος Pers. 779  
 ὑποστεγάζειν Pr. 428  
 φαίνειν Ag. 101  
 φανός Ag. 269  
 Φαρανδάκης, Φαρανδάτης Pers. 32  
 φάτων λέγειν Pr. 767  
 φθείρεσθαι Pers. 446  
 φθίρ Suppl. 144  
 φθόνοι Ag. 800  
 φιλήτωρ Ag. 1409  
 φλεῖν Suppl. 642  
 Φοῖβος Eum. 8  
 Φορκυνίς Pr. 795  
 φράττερες Eum. 647  
 φρυκτώριον p. 650  
 φύειν Sept. 603  
 φυτάλμιος Ag. 313  
 φυτόν Sept. 169  
 χαιρειν λέγω Ag. 550  
 Χάλυβοι Sept. 709  
 χατίζειν Ag. 289  
 χεῖν. χύμενος Eum. 260  
 χιλιοναύτης Ag. 645

## INDEX LATINVS.

669

- χλούνης, χλοῦνις* Eum. 187  
*χρίειν* Suppl. 540  
*χώρα, ἐν χώρῃ, κατὰ χώραν* Ag. 78  
*χωρίτης* Eum. 1016  
*ψεδυρός* Suppl. 1013  
*ψῆφος. ἐν ψήφῳ λέγειν* Ag. 548  
*ψύθος* Ag. 965  
*ψύχειν* Pr. 693.
- ᾠδε* Pers. 340  
*ᾠμοι, ᾠμοι* Ag. 1303  
*ᾠραν* Eum. 112  
*ὡς quemadmodum* Pers. 772. post comparativum Pr. 630. pro ὡστε Ag. 524  
*ὡς δῆ* Ag. 1602  
*ὡςπερ οὖν* Ag. 1390

## INDEX LATINVS.

- Abundantia orationis Ag. 90. V. pleonasmus.
- accusativus pendens a nomine Eum. 543. pendens ab omisso λέγω, in *mente habeo*, Ag. 2. duplex cum uno verbo coniunctus Ag. 1317. Ch. 631. iunctus verbis cum πρός compositis Ag. 801
- actores tres p. 55
- adiectiva in *ος* et *ης* Ag. 230  
 in *ος* et *ως* Pr. 949  
 in *πληθῆς* Ag. 124  
 in *τος, τη* Suppl. 58
- Adrastea Pr. 940
- Aeginetae in pugna Salaminia Pers. 394
- Aesculapius mortuos in vitam reducens Ag. 984
- Aethiops fluvius p. 164 seq.
- Aetnae incendium Pr. 369
- Amazonum victus Suppl. 274
- Aminias Pers. 404
- anacoluthon Pers. 961
- anapaestus in primo pede senarii Ch. 918. Eum. 25
- anastrophe in fine versus Pers. 455
- aoristus ὠνόμαξεν et sim. Ag. 659
- Apollo a lamentis arcendus Ag. 1033  
 Parcas fallens Eum. 720
- aquilarum genera Ag. 112
- Arabia Pr. 420
- arae deorum communes Suppl. 209
- Araxes Pr. 717. p. 154 seqq.
- Areopagus Eum. 684
- Argivi brevitatis amantes Suppl. 260  
 cultores Solis Suppl. 198
- Arimaspi p. 159 seqq.
- Ariomardus Pers. 316
- Artaphernes Pers. 776
- articuli collocatio Pr. 215. Ag. 124
- Asiae et Europae terminus p. 155
- Athenienses Vulcani progenies Eum. 13
- attractio Sept. 20. Ag. 516
- augmenti omissio Pers. 371. 501. 776
- aulaea p. 656
- Biblinum vinum p. 165
- Borysthenes p. 156
- Byblini montes p. 165
- Calauria Eum. 28
- calculus Minervae Eum. 726
- Caspiae portae Pr. 422
- Caucasiae portae Pr. 422
- Chiron Pr. 1031
- Cilissa Ch. 719
- Cisthene Pr. 794. p. 162
- Copula omissa Sept. 45
- Corycium antrum Eum. 22
- crasis Pr. 836. Pers. 485

- Cyprii mixtae originis Suppl. 269  
 Danaus Suppl. 305  
 Darius Medus Pers. 766  
 dativi in *αις, αισι, ης, ησι* Pr. 357  
 Deliacus lacus Eum. 9  
 Delphus Eum. 16  
 deorum *κωνοβωμια* Suppl. 209  
 dextra et sinistra pars scenae p. 649  
 Diana *Καλλίστη* Ag. 132  
 dii urbes relinquentes Sept. 200  
 dirae Labdacidarum Sept. 813  
 Dodona Pr. 832  
 dualis in *-την* Ag. 1166  
 elisio in fine versus Suppl. 739. Eum. 140  
 epitheton pro substantivo Pers. 579  
 Eumenidum templum Athenis Eum. 49. 1005  
 Euripus Ag. 178  
 Eurynome Eum. 946  
 fel in extispiciis Pr. 495  
 flos virginitatis Sept. 315  
 formae vulgares et poeticae Ag. 1370  
 Furiae Noctis filiae Eum. 72  
 Furiarum forma Eum. 49  
 gallus gallinaceus in proverbio Pers. 757. Soli sacer Suppl. 198  
 genitivus. *των ἀδικων ἐστιν* et sim. Ag. 1355  
 genitivus eiusdem nominis adiunctus, *κατὰ κακων* et sim. Pers. 668  
 Gorgones Eum. 49  
 Gorgonum sedes p. 160. 164  
 Gorgopis Ag. 287  
 gradus orchestram et proscenium coniungentes p. 652  
 Gratiae Eum. 946  
 gryphi Pr. 288. p. 164  
 Harmonia Suppl. 1012  
 Hercules Omphalae venditus Ag. 1000  
 Hesiodeorum versuum interpretatio Pr. 64  
 Hesiona Pr. 556  
 Hesperides p. 162  
 Homericus vocabuli interpretatio Pr. 2  
 Horae Eum. 946  
 Hybristes Pr. 717  
 Hypaais p. 156  
 Hyperborei p. 162 seq.  
 imperativi *παϊ, παῦ* Pr. 565  
 infinitivus post comparativum Ag. 580  
 interrogativum vocabulum semel omis- sum Ch. 557. Eum. 760  
 interruptio metrorum Suppl. 105  
 lo. Eius errores p. 152 seqq.  
 sacerdotium Suppl. 279  
 Ionicae formae Suppl. 76  
 Ionium mare Pr. 841  
 Labdacidarum dirae Sept. 813  
 lacus *τροχοειδής* Deliacus Eum. 9  
 Lerna Pr. 678  
 Macistus Ag. 274  
 Magi Pers. 313  
 manus supinae Pr. 1009  
 Mardus Pers. 774  
 Mariandynorum threni Pers. 916  
 masculinum cum feminino periphra- stico coniunctum Ag. 10. Ch. 642  
 masculinum participium cum nomine feminino coniunctum Ag. 540. Ch. 581  
 medium Suppl. 991  
 Messapius Ag. 278  
 metrorum interruptio Suppl. 105  
 Minerva fulminatrix Eum. 813  
*προηία* Eum. 21  
 Minervae calculus Eum. 726  
*πρόσπολοι* Eum. 1006  
 navium Persicarum numerus Pers. 333  
 Neptuni Delphicum oraculum, Delphica ara Eum. 28  
 neutrum adiectivi cum articulo pro adverbio Pr. 552  
 Nili aqua Pr. 813  
 nomina in *αν, ην* Pers. 665  
 in *ας* Pr. 428  
 nominativus *πρός τὸ νοούμενον* po- situs Sept. 597

- nominum in  $\alpha\varsigma$  declinatio Pr. 428  
 nutrix Orestis Ch. 19  
 omnia comprehendens oratio Sept. 178  
 optativi forma Ag. 325  
 optativus Eum. 296  
 ordinalia pro cardinalibus Sept. 117  
 Orestis nutrix Ch. 719  
 Parcae Eum. 946  
 Paris Menelaum uxore et opibus pri-  
 vans Ag. 515  
 parodi p. 652  
 paroemiaci versus Ag. 1300. 1459  
 participia in  $-\acute{\epsilon}\nu\tau\epsilon\varsigma$  Suppl. 989  
 participii tempus per se constans Ag.  
 934  
 perfectum passivum  $\xi\rho\rho\alpha\nu\tau\alpha\iota$  et sim.  
 Pers. 569  
 periacti p. 652  
*pici* p. 164  
 Phorcidum sedes p. 158  
*Phorcynis* Pr. 795.  
 pleonasmus Pr. 767. Sept. 402. Ag. 90  
 Plisthenis liberi Ag. 1536  
 portae<sup>e</sup> dextrae et sinistrae p. 649  
 positivus p. 213 seq.  
 praepositio in fine versus Eum. 236  
 praepositio verbi in repetitione omissa  
 Sept. 962  
 Prometheus Aeschyli quando acta p. 55  
 in Scythia alligatus p. 153  
 Promethei persona p. 55  
 Promethei sacrificium p. 99 seq.  
 pronomen demonstrativum  $\tau\acute{\omega}\nu$  etc.  
 Ag. 7  
 proverbialia Suppl. 731. Pers. 757. Ag.  
 36. 350. 1588. Ch. 6t 2. Eum. 689  
 purpura  $\iota\acute{\sigma}\acute{\alpha}\rho\gamma\upsilon\rho\omicron\varsigma$  Ag. 926  
 Salmydessus p. 156  
 Sarmatae Pr. 420  
 Sarmaticae portae Pr. 422  
 Sarpedon Suppl. 835  
 scenae dextra et sinistra pars p. 649  
 mutatio tractis tabulatis facta  
 p. 652. 656  
 servorum nomina Ch. 719  
 Sigeum Eum. 390  
 singularis et pluralis iuncti Pers. 852  
 Sol ab Argivis cultus Suppl. 198  
 Sophoclis nulla fabula Prometheus  
 Pr. 86  
 stichomythia Pr. 625. 984. Sept. 200  
 substantiva in  $\alpha\nu, \eta\nu$  Pers. 665  
 in  $\iota\varsigma$  Suppl. 397  
 substantivum ex verbo repetendum  
 Ag. 1610  
 superlativus p. 213 seq.  
 supinae manus Pr. 1009  
 talorum lusus Ag. 33  
 Tartessus p. 164  
 Tellus Pr. 212  
 Themis Pr. 212. 1094. Eum. 2. 946  
 Themistocles Pr. 1072  
 thymele p. 650. 654  
 trochaeus semantus Pers. 543. Sept. 78  
 Troia quando capta Ag. 793  
 Tyche Eum. 946  
 verba comparativa ut nomina com-  
 parativa constructa Pr. 927  
 verba in  $\acute{\alpha}\theta\epsilon\iota\nu$  Eum. 430. 555  
 verbum finitum pro infinitivo Sept. 648  
 virgines non cantantes in conviviis  
 Ag. 230  
 vocativus non sequente verbo Ag. 340  
 Vulcani progenies Athenienses Eum. 13  
 zeugma Suppl. 977

## INDEX SCRIPTORVM.

- Aeschines (c. Ctes. § 43) Ag. 1610  
Alciphron (l. 8) Pr. 59  
Anecdota Bekkeri (297, 5) Pers. 658  
(337, 15) p. 208  
(371, 1) Ag. 713  
Antipater Sidonius (ep. 79) p. 209  
Antiphilus (ep. 29) p. 209  
Apollonius lex. Hom. (μυθία) p. 99  
Apollonius Rhodius (ll. 696) p. 102  
Aratus (1009) Ag. 261  
Arcadius (106, 14) Ag. 403  
Aretaeus (de morb. ac. ll. 4) p. 210 seq.  
(de morb. diut. l. 13) p. 207  
Aristides Quintilianus (l. p. 5) p. 210  
Aristarchus (Stob. LXIII. 9) Pr. 59  
Aristophanes (Pac. 1020) p. 102  
(Plut. 1129) p. 101  
(Ran. 730) Pr. 439  
(Ran. 1155 seqq.) Ch. 4  
(Vesp. 325. 459. 1243.  
1267) Pr. 439  
Aristoteles (h. an. VI. 25) Eum. 187  
(de mundo 5) p. 212  
Athenaeus (III. 86. B) Pers. 892  
(X. 421. F) Pers. 312  
(XII. 526. A.) Pr. 630  
(XIV. 628. D) Ag. 158  
Attius (Agamemnonidis) Ag. 764. 1545  
Bion (l. 84) p. 98  
Callimachus (fr. 100) Ag. 403  
(fr. 184) Ag. 965  
Callistratus (imag. l. p. 145) Pr. 59  
Cicero (de or. l. 45) Eum. 608  
(Tusc. disp. l. 28) Eum. 894  
Clemens Al. (strom. II. p. 504. Ch. 499  
(strom. VII. p. 846) p. 101  
Cratinus (ap. Harpoer. in v. Κισθηρῶν)  
Pr. 794  
Damoxenus Pr. 630  
Demosthenes (c. Aristog. l. 53) Pr. 630  
Empedocles (Anecd. Bekk. p. 337) p. 208  
Ennius (ap. Cic. de or. l. 45) Eum. 608  
(ap. Cic. Tusc. disp. l. 25) Eum.  
894  
(ap. Diom. p. 350) Eum. 639  
(ap. Varr. de l. L. p. 305) Eum.  
684  
Etymologicum Gudianum (249, 41) Pr.  
357  
Etymologicum M. (9, 1) Pr. 604  
(60, 8) Pr. 565  
(75, 22) Suppl. 609  
(133, 34. 183, 24) Ag.  
261  
(166, 30) Pr. 357  
(254, 14) Ag. 1436  
(280) Pers. 701  
(384, 32) Ag. 287  
Eubulus (ap. Clem. strom. VII. p. 846)  
p. 101  
Euripides (Bacch. 359) Pr. 474  
(Med. 211) Pers. 927  
(Med. 995) Suppl. 434  
(Palamede) Pr. 460  
(Stheneboea) Pers. 312  
(Suppl. 993) Eum. 379  
(Troad. 396) Ag. 534  
Eusebius (praep. euang. p. 214) Ag. 400

- Eustathius** (p. 358) Ag. 270  
(p. 1013, 11) Ch. 760  
(1452, 47) Pr. 969  
(p. 1601, 3) Ag. 87
- Galenus** (XIII. p. 1053. Lips.) Pr. 630
- Herodotus** (IX. 120) Ag. 801
- Hesiodus** (th. 521) Pr. 64  
(th. 538. 556) p. 99  
(fr. 138. Mareksch.) Pr. 428
- Hesychius** (*ἀγασπερέως*) Ag. 261  
(*ἄκανθον*) Pr. 163  
(*ἄος*) Suppl. 752  
(*ἀγινιδία*) Pr. 681  
(*Βίμβλιμος*) p. 164  
(*γαῖα*) Sept. 717  
(*θεσοῖζει*) Ag. 1275  
(*ἐδύγυζα*) Ag. 1275  
(*ἐκατονκάρανοι*) Pr. 355  
(*ἐμπαλοῦγματα*) Suppl. 282  
(*ἐρωγίς*) Suppl. 844  
(*ἐπιτάκασον*) Sept. 134  
(*θέλεμον*) Suppl. 997  
(*θεμερωῶπις*) Pr. 134  
(*ἰχώρ*) Ag. 1448  
(*καταπλακῶν*) Eum. 251  
(*κῆνυγμα*) Ch. 192  
(*Κισσίνη*) Pr. 794  
(*λοχίτης*) Ag. 1621  
(*μεοκράς*) Ch. 340  
(*πελειοθρέμματα*) Pers. 304  
(*πιπάλων*) Ch. 156  
(*προσαίνουσαι*) Pr. 836  
(*σεελλίσαι*) Pr. 439  
(*σελλιγορεῖ*) Pr. 439  
(*τριχίτηνον*) Sept. 741  
(*χλωρόν*) Ag. 655
- Homerus** (II. III. 158) Pr. 357  
(II. V. 49) Ag. 1449  
(II. XIV. 484) Ag. 72  
(II. XVII. 572) Suppl. 816  
(II. XXIII. 300) Suppl. 816  
(Od. VIII. 288) Suppl. 816  
(hymn. Apoll. 139) Ag. 637
- Horti Adonidis** (p. 186) Ag. 517
- Hyginus** (fab. 145) p. 160
- Iamblichus** (protr. p. 360) p. 213
- Leonidas Tarentinus** (ep. 28) p. 206
- Lysias** (VII. 12. 31) Pr. 630
- Marius Plotius** (p. 2645) Ch. 941
- Oppianus** (cyn. I. 425) Pers. 701
- Parmenides** (133) p. 206
- Pausanias** (II. 20, 5) p. 266  
(X. 5, 6) Eum. 28
- Pherecrates** (*Ἀπομόλοις*) p. 101
- Pherenicus** (ap. schol. Pind. Ol. III. 28)  
p. 163
- Phocylides** (18) Ag. 36
- Photius** (bibl. 345. B) Sept. 574  
(lex. 8, 10) Pers. 161  
(lex. 27, 6) p. 205
- Phrynichus** (*ἐν Κρόνῳ*) Pr. 439
- Pindarus** (Ol. II. 102) Ag. 404  
(Ol. VII. 80) Pr. 86
- Plato** (Euthyphr. p. 4. B) Ag. 489  
(leg. XII. p. 951. E) p. 212  
(Phaed. p. 87. B) Ag. 404  
(r. publ. II. p. 361. B) Sept. 573  
(Tim. p. 26. C) Ag. 489  
(Tim. p. 58. C) p. 211
- Plutarchus** (II. 619. E. 1090. A) Suppl.  
739  
(II. 758. F) Suppl. 654
- Plautus** (Colace) Ag. 764
- Pollux** (IV. 125. 126) p. 649  
(IV. 127) p. 651  
(VII. 24) Ag. 1611
- Scholias** Aristophanis (Ran. 1306)  
Ag. 104
- Homeri** (II. XV. 207) Ch.  
760  
(Od. XIX. 471) Ag. 255
- Pindari** (Pyth. V. 35) Pr. 56  
(Isthm. I. 52) Pr. 1019
- Sophocles** (Oed. R. 1394) Ag. 1155  
(Oed. R. 1506) Suppl. 952  
(ap. Poll. VII. 24) Ag. 1611
- Stobaeus** (flor. LXIII. 9) Pr. 59  
(LXV. 16) Pr. 630

- Stobaeus (ecl. ph. l. 2) Pr. 460  
Strabo (VII. p. 299) p. 159  
(XI. p. 507) p. 163  
Suidas (δοκιμάσας) p. 316  
(ἐφωδόκει) Pers. 658  
(ἰχάνω) Ag. 400  
Theocritus (XXV. 269) p. 98  
Thomas M. (p. 355) Ag. 517  
Tzetzes (exeg. II. p. 69, 3) Ag. 1536  
(exeg. II. p. 153) Pr. 566  
Varro (de l. L. p. 305. Sp.) Eum. 684  
Xenophanes (ap. Ath. XII. 526. A) Pr.  
630  
Xenophon (h. Gr. II. 3, 16) Pr. 630  
Zonaras (lex. p. 697) p. 205

C O R R I G E N D A.

*Pag. 22. v. 4. τὸ ἰ, εἰ μὴ σύνθετα ἐξ ἀπλῶν ἐκτεινόντων τὸ ἰ, κόνης*  
163, 4 (*a fine*). gryphos 164, 24. Gryphi 240, 16. Ἀρταφέρ-  
νης 376, 8. ἀργῆς 543, 24. Masculinam formam 580, 5 (*a fine*).  
*μεγιστοσωφρόνως*



[www.libtool.com.cn](http://www.libtool.com.cn)

[www.libtool.com.cn](http://www.libtool.com.cn)

[www.libtool.com.cn](http://www.libtool.com.cn)

[www.libtool.com.cn](http://www.libtool.com.cn)

[www.libtool.com.cn](http://www.libtool.com.cn)



LIBRARY 1.

---

**DO NOT REMOVE  
OR  
MUTILATE**